Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

# Fogedkjendelser,

affagte

i Kjøbenhavn

fra 1838 til 1ste Juli 1866,

ledsagede af

## Domstolenes Afgjørelser,

med tilhørende

## Realregister.

Samlet og udgivet

ved

**Hans Glud,**

Candidatus juris, Fuldmægtig under Hof- og Stadsretten og Assistent i Kongens Fogeds Contoir.

---

Kjøbenhavn 1866.

Andr. Schan's Forlag.

J. Cohens Bogtrykkeri.

Det var oprindelig kun min Hensigt til eget Studium at samle de ved Kongens Fogeds Embede i Kjøbenhavn affagte Kjendelser og de i Anledning af disse faldne judicielle Udtalelser; men efterhaanden, som det blev mere bekjendt, at jeg beskjeftigede mig med dette Arbejde, blev jeg fra flere Sider opfordret til at udgive Samlingen i Trykken.

Jeg erkjendte ogsaa at en saadan Samling maatte kunne have sin Interesse for enhver Jurist. Med Undtagelse af de enkelte Kjendelser, som ere optagne i de almindelige Domssamlinger som liggende til Grund for en paakjendt Sag, findes i den juridiske Literatur ikke nogen Samling af Fogedkjendelser, som udstrækker sig over et større Tidsrum. Kun J. N. Høst har i sin Tid i Arkiv for Lov og Ret i Danmark, 4 Bind, 1824—1826, og nyt Arkiv for Lov og Ret i Danmark, Kjøbenhavn 1834, meddeelt nogle Fogedkjendelser, uden dog at have medtaget andre end saadanne, som forekom ham at være sær mærkelige. I Modsætning hertil vilde da jeg, der havde samlet alle de fra 1838 indtil nu affagte Kjendelser — efter at have erhvervet mig den fornødne Tilladelse dertil — kunne meddele en fuldstændig Oversigt over den ved Kongens Fogeds

Embede i Kjøbenhavn herskende Praxis i et længere Tidsrum. Jeg anſaae det imidlertid dog for rigtigſt, at flere Kjendelſer, fordi de vare uden al Interesſe, enten i og for ſig eller ſom Gjentagelſer af oftere forekommende Tilfælde, udgik af Samlingen; men ligeſom jeg tog i Betænkning ſelv at gjøre dette Udvalg, ſaaledes turde jeg ogſaa tvivle paa, hvorvidt den Deel af Parternes Procedure for Fogedretten, der var nødvendig til Forſtaaelſen af Kjendelſerne, af mig i det enkelte Tilfælde var udarbejdet med tilſtrækkelig Klarhed eller maaſkee for vidtløftig.

Da beviſte Hr. Profeſſor Nellemann mig den Velvillie at gjennemgaae det hele af mig ſamlede Materiale, og det er derpaa efter Conference med Hr. Profeſſoren, at Udvalget er ſkeet, og at jeg, efter atter omhyggelig at have gjennemgaaet mine Optegnelſer, har turdet overgive nærværende Samling til Trykken.

Samlingen omfatter: de af Kongens Foged og Underfogden affagte Kjendelſer fra 1838 til 1ſte Juli 1845, da begge disſe Embeder bleve forenede, de i Etatsraad Homanns Embedstid indtil 1ſte Juli 1857 affagte Kjendelſer, og de Kjendelſer, der ere affagte i den nuværende Fogeds Embedstid indtil 1ſte Juli 1866. At jeg har begyndt med Aaret 1838 er paa en Maade vilkaarligt, det er fornemmelig ſkeet for i et nogenlunde ligeligt Forhold at medtage Etatsraad Spandets Kjendelſer, ligeſom ogſaa derved Samlingen nærmer ſig til det Tidspunct, hvor de af Hoſt meddeelte Fogedkjendelſer ſtandſe.

Kjendelſerne har jeg i Reglen opført i chronologiſk Orden, og kun i enkelte Tilfælde, hvor flere Kjendelſer aabenbart høre

til samme Sag, der med kortere eller længere Mellemrum er continueret, har jeg samlet dem under Et.

I de Tilfælde, hvor en Kjendelse har været appelleret, eller hvor der har været anlagt Justifications- eller Erstatningssøgsmaal, har jeg strax efter Kjendelsen angivet Dommen, dens Conclusion og saameget af Præmisserne, som var nødvendig til Begrundelsen af Resultatet. Jeg har saaledes i Reglen udeladt Rettens Fremstilling af Sagen, dens Tvangsclausul og deslige, ligesom i flere Tilfælde, hvor andre end de for Fogedretten foreliggende Spørgsmaal have været inddragne under Sagen, dette er udeladt (ogsaa i Conclusionen). Derimod har jeg medtaget alle de Udtalelser, som kunne have nogen Interesse for Fogedvæsenet eller mere almindelig Interesse, ligesom jeg ogsaa har medtaget de Spørgsmaal i Sagerne, som ere berørte i de i disse affagte Højesteretsdomme, hvilke ere fuldstændigt gjengivne, og endelig har jeg undertiden, for ikke at bryde af midt i en Sætning eller Periode i en Doms Præmisser, medtaget enkelte af de Udtalelser, som jeg ellers har betragtet som denne Samling uvedkommende.

Hvad angaaer det medfulgte Realregister, da var det kun min Hensigt at udarbejde et practisk Register, hvori den Søgende med Lethed skulde kunne finde, om et foreliggende Spørgsmaal havde fundet sin Besvarelse. Jeg har deri i Reglen henviist til den Side, hvor en Sag er begyndt, og kun i enkelte Sager, hvorunder der er affagt flere Kjendelser og gjentagne Gange har været Spørgsmaal om det samme, t. Ex. om Anstand, har jeg henviist til den Side, hvor Spørgsmaalet er besvaret.

Jeg anseer iøvrigt Udarbejdelsen af et Realregister for at være et saa vanskeligt Arbejde, at jeg ikke tvivler paa, at man vil kunne finde enkelte Ting mindre correct angivet, men jeg haaber dog, at Registret, som ogsaa er gjennemseet af Hr. Professor Nellemann, i det Væsentlige vil svare til sin Hensigt.

**Kjøbenhavn** i November 1866.

Hans Glud.

# Første Afsnit.

## A. Kongens Fogeds, Etatsraad Spandets Kjendelser, fra 1838 til 1ste Juli 1845.

---

1018 Nr.

### 1838. 20de Februar.

Urtekræmmer F. C. Bruun
ctr.
Urtekræmmer Flindt.

Udenfor Reqvisiti Bopæl angives at Reqvisitus skal opholde sig hos sin Moder, til hvis Bopæl Retten efter Proc. Bangs Forlangende begav sig. Reqvisitus samtykker der i Forretningens Foretagelse; om Moderens Samtykke er ikke Tale.

Proc. Klein bemærkede at Reqvisiti Boe er taget under Skiftebehandling ifølge Reqvisition fra Reqvirenten, og at det er en Følge heraf, at Reqvisitus er sat ud af Stand til at disponere over de Midler, hvorved han ellers vilde kunne dække Fordringen, ligesom at Reqvirenten derved tydeligt havde tilkjendegivet at ville holde sig til Boets Masse for sit mulige Tilgodehavende og var uberettiget til paa anden Maade at indtale dette, saa længe han ikke har oplyst at han ikke i Boet kan erholde Fyldestgjørelse.

Proc. Bang benægter at Reqvisiti Boe er tilstrækkelig til at dække Fordringen og at Skiftebehandlingen har beraget Reqvirenten Ret til at forlange Reqvisiti Person belagt med Arrest.

Da Reqvirenten ikke kan antages, ved at lade Reqvisiti Boe tage under Skiftebehandling, at have renunceret paa Ret til at arrestere Reqvisiti Person, og da den Omstændighed, at Reqvisiti Boe uden hans eget Forlangende er taget under Be-

handling til Skifte og Deling imellem hans Creditorer, taler for at han er ude af Stand til at betale sin Gjæld, vil den reqvirerede Forretning være at fremme.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning bør nyde Fremme.

Spandet.

(Findes hverken appelleret eller justificeret, skjøndt Reqvisitus har hensiddet i Gjældsarresten til 9 Mai).

---

Dagmulcter 2180 Rb.
ifølge Højesteretsdom.

1838, 17de, 23de og 24de Marts.

Blegmand Johan Jenner paa sin Hustrues Vegne m. fl.
ctr.
Skipscapitain Christian Borthig.

Reqvisitus, som formener at Højesteretsdommen er opfyldt, overgiver Sagens Documenter til Proc. Høyer. Proc. Høyer ubbeder sig en kort Anstand for at gjøre sig bekjendt med disse og føre Beviset for Paastanden. Proc. Hansen protesterer derimod.

Efterat Kongens Foged havde gjennemlæst foranstaaende Protocollation, bevilgede han efter Omstændighederne den af Proc. Høyer begjærte Anstand til førstkommende Tirsdag den 20de d. M. om Middagen Kl. 12.

(ikke underskrevet).

Den 21de Marts begynder derpaa Proceduren, som fremgaaer af Kjendelsen.

At Reqvirenterne selv skulde have erkjendt, at Højesteretsdommen af 9de Juni f. A. fra Reqvisiti Side var efterkommet ved den af ham i Aaret 1835 til Rogs Afsledelse foranstaltede Indretning, kan ikke udledes deraf, at de ikke strax efter Dommens Affigelse tilkjendegav Reqvisitus det Modsatte, eller deraf, at de ikke, saasnart det var dem muligt, forlangte denne Dom

exeqveret, da det er indlysende, at slig Erkjendelse ikke ligger i de nævnte Undladelser. Men paa den anden Side kan den Omstændighed, at Højesteret ikke har taget Reqvisiti subsidiaire Paastand til Følge, heller ikke bevise, at Højesteret har fundet den omhandlede Indretning utilstrækkelig, efterdi den subsidiaire Paastands Forbigaaelse i Højesteretsdommen kun grunder sig i, at denne Paastand var udenfor Proceduren ved Hof- og Stadsretten, og at, som Reqvisitus har erindret, ingen af Parterne havde erhvervet Bevilling til nye Exceptioners Fremsættelse i Højesteret.

Da det saaledes ikke kan antages, enten at Reqvirenterne selv have erkjendt, at Højesteretsdommen er opfyldt, eller at Højesteret har afgjort, at den Indretning, ved hvilken Reqvisitus nu vil, at den Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsdom, som Højesteret stadfæster, skal være efterkommet, ikke er nogen Opfyldelse af bemeldte Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsdom, saa vil det her blive at paakjende, om Reqvisitus kan anses ved den omhandlede Indretning at have opfyldt den ham ved den nævnte Dom paalagte Pligt.

Det bliver da først at mærke, at Reqvisitus efter sin, førend Højesteretsdommen faldt, brugte Procedure, ikke synes selv at have betragtet denne Indretnings Anbringelse som nogen Opfyldelse af Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsdommen, men blot som et Middel til enten at faae Sagen forligt eller sidstnævnte Dom forandret. Men dernæst bør erindres, hvad der endnu er vigtigere og maa være afgjørende for at give Reqvirenternes Paastand Medhold, nemlig at, om man end ikke vil tage Hensyn til de om Indretningens Utilstrækkelighed førte Vidners Udsagn, saa er det efter Overskjønsmændenes Formening kun, saafremt Indretningen vedligeholdes og virkelig afbenyttes naar Vinden bærer paa Blegeriet, at den kan forhindre skadelige Følger for Reqvirenterne af Steenkuls Brug i Reqvisiti Brænderi. Reqvirenterne kunne saaledes ikke antages ved denne Indretning, for hvis Vedligeholdelse og Afbenyttelse de ikke have nogen Sikkerhed, at have opnaaet den Beskjærmelse, som hjemles ved de ommeldte Domme, efter hvis Ind-

hold det ikke skjønnes, at Requirenterne skulle nøjes med en Indretning, som ingen Beskjærmelse yder, uden naar Brænderiets Ejer eller Bruger og hans Folk finde for godt.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning bør nyde Fremme.

Spandet.

Efter Kjendelsens Afsigelse saaer Proc. Høyer med Samtykke, og for at afgive Erklæring om Requisitus seer sig istand til at betale det Skyldige, en kort Udsættelse, som han benytter til at udtage Appelstævning (af Kjendelsen) og idet han foreviser den, forlanger han Beskrivelse osv. og Udsættelse.

Proc. Hansen protesterer.

Da Beskrivelse af den igaar afsagte Kjendelse maa antages at være begjært af Requisitus alene i den Hensigt, at han ved at appellere denne Kjendelse vil standse den requirerede Forretning, og da det efter Lovgivningens Grundsætninger ikke kan tillades ham saaledes at standse Forretningen, vil den forlangte Beskrivelse ikke kunne bevilges.

Thi eragtes:

Den af Requisitus forlangte Beskrivelse af den igaar afsagte Kjendelse kan ikke bevilges.

Spandet.

---

1838, 16de Mai. Fortsættelse.

Proc. Høyer protesterer fordi den forrige Kjendelse nu staaer under Appel og fordi Højesteretsdommen ikke er forkyndt.

Proc. Hansen modsiger disse Indsigelsers Betydning og forlanger Execution i Requisiti Gjærbrænderi og Værket standset.

Proc. Lange møder for Cancelleer. Ronne som Panthaver og protesterer imod at Værket standses, da ingen tredie Mand maa hindre Requisitus i Udøvelsen af Privilegiet til Værkets Drift, af hvis Udbytte Panthaveren bør have det maanedlige Afdrag paa sin Fordring efter Obligationen; han bemærker iøvrigt at Udlæg i Brænderiet ikke vil nytte Requirenterne noget, da det ikke kan realiseres uden at Panthaveren udløses for sin hele Fordring.

Den Appel, den Mangel af Paategning om Højesterets-dommens Forkyndelse og den Bestemmelse i Reqvisiti Privilegium, som han har paaberaabt sig, skjønnes ikke at kunne være til Hinder for Forretningens Fremme. Imidlertid vil der ikke kunne gives Udlæg i det omhandlede Værk saaledes, at dettes Brug derved skulde standses til Skade for Panthaveren.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning bør nyde Fremme, dog saaledes, at med det Udlæg, som maatte gives i det omhandlede Værk, dettes Drift ikke standses.

Spandet.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de April 1838.

Thi kjendes for Ret:

Den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises.
(I Kost og Tæring 5 Rdl.)

Citanten der ikke ved Stævningen har deduceret Sagen og paaberaabt at den paaankede Executionsforretning endnu ikke var erholdt beskrevet, har ikke strax ved Incaminationen fremlagt den Attest om at Beskrivelse var bestilt, som Frd. 16. Januar 1828 § 6 forpligter ham til.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 17de December 1838.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede, af Kongens Foged her i Staden under en, efter Reqvisition af Contracitanterne, Ejerne af 5te Blegdam paa Blegdamsvejen, Blegmand Jenner (osv.) hos Hovedcitanten, Skibscaptain Christian Borthig ifølge Højesteretsdom af 9de Juni 1837 foretagne Executionsforretning den 23de Marts og 16de Mai d. A. affagte Kjendelser, saavelsom det under sidstnævnte Datum effectuerede Udlæg i Hovedcitantens Gjærbrænderi paa 2den Blegdam Nr. 74 bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

Med Hensyn til Paastanden at Forretningen af 16de Mai skulde være uefterrettelig, fordi Forretningen af 23de Marts var appelleret da den foretoges, yttres: „at Grundsætningerne i nysnævnte Forordning (17de Mai 1690) medføre, at den Kjendelse, hvorved en Executionsforretning imod Requisiti Protest er tillagt Fremme, i intet Tilfælde kan paaankes med suspensiv Virkning."

---

## 1838, 22de og 23de Marts.

### Skomagermester R. Hansen
### ctr.
### Viinhandler Theodor Dencker.

Forretningen gaaer ud paa til Requirenten at udlevere enkeel Effecter efter et Document, som Requisitus erkjender at have underskrevet, men da han dog har Indsigelser begjærer han Udsættelse til Kl. 4, for til den Tid at faae Proc. Lange til Assistance (som ikke har kunnet træffes nu).

Der protesteres mod Udsættelsen med den Bemærkning, at Requisitus har solgt og kan frygtes yderligere at ville sælge af de specificerede Effecter.

Kongens Foged eragtede: at den af Requisitus begjærte Udsættelse ikke kan bevilges.

. Spandet.

Efter denne Kjendelse vil Requisitus sende Bud efter Proc. Hansen, men da denne ei træffes hjemme, beder han den tilstedeværende Exam. jur. Ettrup om at iagttage hans Tarv.

Ettrup bemærker, at de i det fremlagte Document ommeldte Effecter af forskjellige Personer ere kjøbte paa den hos Requisitus i forrige Aar afholdte Auction, og derefter igjen afhændede til ham, hvorefter Sidstnævnte udstedte det fremlagte Document til Requirenten, under den Betingelse, at denne betalte Requisitus 500 Rdl.; men da denne Sum ikke er bleven ham betalt, og Effecterne qvæstionis hverken have tilhørt eller tilhøre Requirenten, kan det fremlagte Document ikke paadrage Requisitus Forpligtelse. Han protesterer derfor mod Udleveringen og paastaaer in subsidium at Effecterne kun belægges med Arrest, hvis Gyldighed ved Domstolene vil være at afgjøre.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Smith benægter at de ommeldte Effecter af forskjellige Personer ere kjøbte paa den hos Reqvisitus afholdte Auction, og at det tilstedeværende Document er udstedt under nogensomhelst Betingelse, og bemærker, at da Reqvisitus har vedgaaet Underskriftens Rigtighed, kan Reqvirenten ikke være forpligtet til at godtgjøre sin Ejendomsret til hvert enkelt Stykke.

Ettrup provocerer Reqvirenten til bestemt at erklære om han ejer eller har ejet de omhandlede Effecter, og om han nogensinde har været i Besiddelse af disse.

Fuldm. Smith „excipierede mod den fremsatte Provocation."

Efterat derpaa først Ettrup og saa Proc. Lange af Modpartens Procedure har villet godtgjøre, at Reqvirenten aldrig har ejet de ommeldte Effecter, bemærker Reqvirenten personlig, at det virkelig forholder sig saa, at han paa den ommeldte Auction har kjøbt adskillige af de paa Fortegnelsen ommeldte Effecter, om hvilke det dog i den indgaaede Contract omhandles, at Reqvisitus mod Erstatning kan gjøre Afhændelse deraf, forsaavidt de ikke kunde opbevares i uforbrugt Stand. Dernæst bemærker han, at da det er in confesso at Deucker ikke ejer de omhandlede Effecter, og Documentet er tydeligt affattet og underskrevet af agtværdige Folk, saa maatte det være ham vedkommende videre at godtgjøre sin Ejendomsret.

Proc. Lange bemærker 1) at dette ikke er in confesso (at Reqvisitus ikke er Ejer af Effecterne), 2) at det ikke følger af Documentet at Reqvisitus maa sælge Varerne, 3) at det ene Vitterlighedsvidne kan bevidne, at det var en Betingelse for Documentets Indhold, at Reqvirenten skulde udbetale en Pengesum, 4) at Nr. 76 i Listen specielt vidner mod et Laan til Brug og en Overleverelse, da dette Nr. ikke nævner hvor mange Flasker Vin der omhandles, 5) at Reqvisitus har acqvireret adskillige af de paa Listen opskrevne Ting efter den afholdte Auction, hvilke Ting aldrig have været i Reqvirentens Besiddelse, eller af denne ere overleverede Reqvisitus, 6) at Reqvisiti hele Næringsvei og borgerlige Existens ophører saasnart Forretningen fremmes. — Han fremlægger et Catalog til Auctionen og opfordrer Reqvirenten til at opgive hvilke Nr. han vil have kjøbt og overleveret Reqvisitus. Han bemærker endelig, at han selv for et Par Maaneder siden overværede en Ventilation mellem Parterne, da Reqvirenten ogsaa vilde have Varerne udleverede, men da vedgik at han ikke var Ejer af dem, og ei heller havde udbetalt Penge i Anledning af Documentet, men nævnede som Grund, at han var Cautionist for Reqvisiti Husleje og vilde sikre sig ved Besiddelsestagelsen af Effecterne for den Sum, han maatte komme til at betale Værten.

Fuldm. Smith „benægtede specielt Proc. Langes Tilførte, excipierede og indlod."

Den reqvirerede Forretning kan ikke videre fremmes forinden der for dens Følger stilles Fogden saadan Sikkerhed, som Fogden finder antagelig.

Spandet.

Ikke appelleret, (hævet efter Reqvirentens Forlangende).

---

Relaxation.

1838, 30te Marts.

Væverme ſter Pohl

Arreſtimpetranten er ikke tilſagt til Møde; Kongens Foged fremlægger en Skrivelſe fra Pohl og en Rapport fra Arreſtforvareren, Buurſkov, med Fogdens Paategning af Gaars Dato, og afſiger ſtrax Kjendelſen.

Kongens Foged eragtede: at da Underholdningspengene vare betalte og efter Arreſtantens Vedgaaelſe tilbudne ham samme Dag, som han var arreſteret, maatte de efter Reſcript af 14de Mai 1777 og Placat af 22de December 1820 antages at være betimelig erlagte af Creditor og Debitor tilbudne, og at den paaſtaaede Løsladelſe derfor ikke kan finde Sted.

Spandet.

Ikke appelleret.

---

25 Rdl.

1838, 7de Juni.

Viinhandler Kock

ctr.

Viinhandlerſvend J. Chriſtianſen.

Der ſiges i Protocollen at Retten har begivet ſig til det angivne Sted for hos Reqviſitus „ſom er der logerende", at paabegynde den reqvirerede Arreſtforretning.

Reqviſiti Fader proteſterer mod Arreſt i det Tilſtedeværende ſom ſine Ejendele.

Reqvirenten forlanger Arreſt deri.

Kongens Foged eragtede: at da det ikke er oplyst, at Requisitus, der siges at logere hos sin Fader, ejer det paa dennes Bopæl værende Bohave, som Faderen siger at være sig tilhørende, vil Requirentens Paastand om Arrests Ankyndelse i dette Bohave, ikke kunne tages til Følge.

Spandet.

Ikke appelleret.

---

1838, 28de August. c. 55 Rdl.

N. J. Eibeschütz

ctr.

Maler H. L. Ebert.

Requirenten som puskter Arrest i Requisiti endnu herværende Effecter tilbyder at stille Sikkerhed for Forretningen.

Da Requisitus, efter hvad Requirenten mundtlig har meddeelt Fogden, ikke kan betragtes som Udlænding, saa at Placaten af 30te November 1821 har kunnet anvendes, og dog for lang Tid siden har forladt Staden, saaledes at han ikke ventes at ville komme mere tilbage, saa kan den requirerede Forretning ikke paabegyndes.

Spandet.

---

Gjeldscommissionens Dom
den 18de October 1838.

Eibeschütz

ctr.

Kongens Foged.

Thi kjendes for Ret:

Den requirerede Arrestforretning bør nyde Fremme, dog at Requirenten opfylder Forskrifterne i L. 1—21—4, forsaavidt Fogden maatte anse saadant fornødent.

Forøvrigt bør Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Spandet, for Citanten, Examinatus juris N. J. Eibeschütz Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Forsaavidt det nu i den hertil indankede Kjendelse yttres, at Reqvisitus for lang Tid siden har forladt Staden, saaledes at han ikke ventes mere at ville komme tilbage, da skjønnes det ikke, at den Omstændighed, at Debitor har forladt det Sted, hvor noget af hans Gods findes, og antages ikke mere at ville komme tilbage dertil, i og for sig kan, ifølge Bestemmelserne i L. 1—21—8, være til Hinder for, at det af ham efterladte Gods belægges med Arrest. — Som Følge heraf, og da det saa meget mindre vil kunne faae nogen Indflydelse, at Reqvisitus ei kan betragtes som Udlænding, og Placaten af 30te November 1821 følgelig her ikke kan komme til Anvendelse, som denne Placat ikke angaaer Arrestforretningens Iværksættelse men derimod dens Forfølgning, hvorom der for Tiden ikke er Spørgsmaal, vil altsaa den paaankede Kjendelse være at forandre, og Fogden have at fremme den reqvirerede Forretning, dog at Reqvirenten opfylder Forskrifterne i L. 1—21—4, forsaavidt Fogden maatte anse saadant fornødent. Derimod findes der ikke Anledning til at tilpligte Indstævnte at betale Citanten de af ham ommeldte havte Udgifter, eller at paalægge Indstævnte noget Ansvar for det Tilfælde, at der ei paa vedkommende Debitors Bopæl maatte være tilstrækkelig Løsøre for 35 Rdl. 2 Mk. 12 Sk." . . .

---

480 Rdl.

## 1838, 4de September.

## Snedkermester Vilhelm Joachim Evers ctr. Snedkermester Johan Gotfred Evers.

Proc. Lange og Reqvisitus nægte at have udstedt den fremlagte Obligation og fremlægger Attest af Dr. med. Lund om, at Reqvisitus paa den Tid da Obligationen var dateret, var i en Tilstand, hvori han ikke med Gyldighed kunde underskrive noget Document. Lange tilføjer, at Reqvisitus som Grundeier og Arving i det nævnte Boe er fuldkommen vederhæftig for Beløbet, som Reqvirenten kunde indtale paa ordinair Maade uden at nedlægge Forbud mod Arvens Udbetaling.

Proc. Skeel forbeholdt sig til Tid og Sted at besvare disse Indsigelser og forlanger fremmet Forbuddet imod at et saa stort Beløb udbetales Reqvisitus af Arven efter hans Svigermoder Mette Chr. Lorentzen, idet han personlig indestaaer for Følgerne af det paastaaede Forbud.

Da den fremlagte Obligation er forsynet med Vitterlighedsvidners Underskrift, og det ene af disse Vidner er en bekjendt Sagfører, der ikke kan antages at ville have underskrevet

til Vitterlighed, dersom Requisitus ikke havde underskrevet i en Tilstand, hvori hans Underskrift maatte være forbindende, vil den requirerede Forretning være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning bør fremmes.

Spandet.

Ikke forfulgt, men anmeldt for Skifteretten, hvor Sagen senere er forligt.

---

1839, 18de Maj.

Kammeradvocaten

ctr.

Carl Eberhard Kjær m. fl. Søfolk.

Forretningen gaaer ud paa at nedlægge Arrest eller Forbud mod Udbetalingen af den endeel Søfolk hos Grosserer Petersen tilkommende Hyre, 8 Rdl. til hver.

Requisiti antage Proc. Lange, som protesterer deels mod Requirentens Competence, da Kammeradvocatens Ordre kun paalægger ham at intervenere inden Spretten og der paasee den kongelige Kasses Ret; deels paastaaer han, at Requisiti ikke skylde Beløbet, fordi Skibscaptain Mogensen selv havde afskediget dem, medens han endnu havde Commandoen over Skibet, hvorfor deres Hjemsendelse burde skee paa hans Bekostning (efter Consulens Instrux § 11).

Kammeradvocaten ved Fuldm. Larsen bemærker herimod, at Consulen i Norge havde afgivet et Decret, som Requisiti efter Frd. 4de Aug. 1824 vare pligtige at efterkomme, saa at de, ved at vægre sig, havde sat Consulen i den Nødvendighed, at hjemsende dem som Lovens Overtrædere.

De mod nærværende Forretning fremsatte Indsigelser ere 1) at Requirenten skulde være incompetent til at requirere Forretningen og 2) at Requisiti ikke skylde det Beløb, for hvilket Forretningen er requireret.

Hvad den første af disse Indsigelser angaaer, da maa samme, efter Requirentens Embedsstilling ansees som ugrundet, og med Hensyn til den anden, da vil det blive Requirentens Sag under Forbuddets Forfølgning at godtgjøre, at Requisiti skylde det dem affordrede Beløb.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning bør fremmes paa Reqvirentens Ansvar efter Lovens 1 Bog 21 Capitel 21 Artikel.

Spandet.

---

Sorettens Dom
den 23de Maj 1839.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør for Kammeradvocatens Tiltale i denne Sag fri at være, og bør som Følge heraf, den til Sikkerhed for den paastævnte Fordring foretagne Arrest være ophævet. Processens Omkostninger ophæves.

(Deres Indsigelser ere, at de selv kunde have sørget for deres Hjemreise, uden at det vilde have kostet noget, og at de intet ulovligt havde foretaget ved at forlade Skibet, da det fik en ny Skipper, eftersom den forrige havde givet Tilladelse dertil, og at der ingen Hyrecontract var tilstede. Rigtigheden af dette sidste er constateret og det er omtalt i Frd. 25de Marts 1756 § 1, at den skal følge med Skibet).

. . . „Men selv om man hverken tager Hensyn hertil", (eller til det Øvrige anførte), „skjønnes det dog ikke, at der er Grund til at lade Sagen gaae dem imod. Under en saadan Forudsætning var nemlig det, der kunde lægges de Indstævnte til Last, deels at de havde nægtet at gaae med Skibet efterat det havde faaet en ny Skipper, og deels at de havde undslaaet sig for at opfylde Consulens Kjendelse. Hvad nu det Første heraf angaaer, da viser Lovens 4—1—55, at „Straffen derfor kun er Hyrens Fortabelse", altsaa ikke noget der medfører criminelt Ansvar, og betræffende det Sidste da fastsætter vel Frd. 4de August 1824 § 4, at Consulens Kjendelse uden Vægring skal efterleves, men dette er dog intet andet end hvad der gjælder om enhver Dom, og som derfor maa være saaledes indrettet, at den ved Execution kan opfyldes, eller (forsaavidt umiddelbar Tvang ei kan anvendes) at et andet Alternativ tilføjes, der ved Execution kan gjøres gjældende. Naar saaledes de Indstævntes Forhold ikke leder til noget criminelt Ansvar, og de dog som Arrestanter eller som Personer, der ikke kunne overlades til sig selv, skulde besørges hjemsendte, maatte saadant grundes paa, at man skulde have Visshed for, at de, som Værnepligtige, kom tilbage heri Landet, noget der kunde synes at have Hjemmel i den fremlagte Consul-Instrux § 11. Men, da denne Instrux ikke er en bekjendtgjort Lov, der kan anvendes til Skade for de Indstævnte, og da der ikke er det mindste som giver Formodning om, at de have havt til Hensigt at undbrage sig

den ommeldte Pligt og forblive i Udlandet, saa sees det ikke, at det Offentlige ved in casu at paatage sig Controllen med Hjemreisen, kan lade Omkostningerne dermed falde de Indstævnte til Last." . . . .

---

Vexel 600.

## 1839, 4de Juli.

### J. A Jacobsen
ctr.
### Urtekræmmer J. L. Hammerich.

Requisiti Hustru bemærker, at hendes Mand er reist paa Landet, hvorpaa, efter skeet Budsendelse, Proc. Nyholm bemærker, at der er indgivet en Klage til Politiet, hvori Requirenten beskyldes for Ager, og hvoraf han fremlægger Gjenpart, og protesterer imod at Forretningen nyder Fremme før denne er afgjort. Derhos bemærker han, at den ene Vexel ikke er protesteret, og saaledes den Betingelse, hvorved den indenbyes Vexel først erholder lige Character med en trasseret Vexel mangler. Endelig fremlægger han Hunslægens Attest om at Requisitus ikke kan taale personlig Arrest.

Proc. Lange og Requirenten modsige disse Indsigelser og forlange Arrestdecretet nedlagt.

Da Lovgivningen intet indeholder om, at en Vexeldebitor kan undgaae Arrest, ved at indklage Vexelcreditor for at have taget for høje Renter, vil den fremsatte Agerexception ikke kunne komme i Betragtning her, hvor Spørgsmaalet kun er, om Arrest kan finde Sted, og ikke, om Requisitus skal indfrie Vexlerne ved at betale deres Beløb til Requirenten; og denne Exception kan saaledes hverken standse Forretningen eller medføre, at der for sammes Følger behøver at stilles Sikkerhed af Requirenten.

Den fremlagte Læge-Attest skjønnes heller ikke at kunne befrie Requisitus for Arrest paa Person, hvormed Legemsbevægelse kan og altfor megen Rolighed ikke behøver at være forenet.

Endelig findes den Omstændighed, at Requisitus ikke er personlig tilstede, ikke at kunne være til Hinder for at decretere Arrest paa hans Person.

Da det imidlertid kun er protesterede Vexler som den fortrinlige Adgang til Arrest er tillagt, saa vil nærværende For-

retning kun være at fremme med Hensyn til de to i Requisitionen ommeldte Vexler, som ere protesterede.

Thi eragtes:

Med Hensyn til de omhandlede Vexler, som ere protesterede, bør Forretningen fremmes efter Requirentens Paastand.

Spandet.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 14de October 1839.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten Skomagermester J. A. Jacobsen den 4de Juli sidstleden effectuerede Arrestforretning bør, som lovligt gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bør Indstævnte betale 600 Rdl. (ogsaa den ikke protesterede Vexel) osv.

(Arrestforretningen skadesløst. Processens Omkostninger 15 Rdl.)

---

1839, 6te November (begyndt 4de).
Interessenterne i Kjøbenhavns Adressecontoir
ctr.
J. Larsen, som Udgiver, Redacteur og Forlægger af „almindelig Commissionstidende", N. Larsen og Bogtrykker J. Elmqvist.

Forretningen er rettet mod J. Larsen. Ved Ankomsten i Snaregade træffes P. Larsen, der erklærer at ikke J. Larsen men N. Larsen er Udgiver af den ommeldte Tidende.

Proc. Lange kommer tilstede og protesterer mod Forretningens Fremme, principielt fordi Requisitus ikke har Bopæl her i Jurisdictionen, hverken J. Larsen eller N. Larsen, som Proc. Kraft nu har fordret Forretningen rettet imod.

Proc. Kraft paastaaer at det Forhold, hvori Contoiret i Snaregade Nr. 12 staaer til Commissionstidenden, idet Avertissementerne modtages der, Bladet trykkes der og endeligt uddeles derfra til Abonnenterne nødvendiggjør og retfærdiggjør Forretningens Foretagelse der, da Brødrene Larsen, som skiftevis navngive sig som Udgivere, kun illudere Højesterets-dommen mod Udgivelsen af Bladet i Kjøbenhavn, ligesom ogsaa N. Larsen var tilstede paa Contoiret der ved Rettens Ankomst.

Lange som vedbliver sin principielle Indsigelse mod Fogdens Competence og Anvendelse af de af Kraft paaberaabte 1—21—8 og 1—2—27 in casu, fremlægger dog N. Larsens Lejecontract om hans Bopæl udenfor Stadens Jurisdiction. Han fremstiller Sagens Realitet saaledes, at Brødrene Larsen endnu ikke mellem sig have afgjort hvo der fremtidigen skal vedblive at være Bladets Udgiver; saasnart dette er skeet vil en Anmeldelse herom skee i Bladet med Angivelse af Udgiverens Bopæl, hvor da Avertissementer osv. vil kunne indleveres. Her er kun det Sted, hvor de her i Staden eller i dens Nærhed boende kunne indlevere Avertissementer til Bladet, og hvor Trykkeriet findes. Bladet er ikke heller bestemt alene for Kjøbenhavn, men for hele Landet.

(Proceduren fortsættes paa Kongens Fogeds Contoir).

Proc. Kraft vedbliver sin Paastand og gjør gjældende, at Contoiret i Snaregade er det eneste Sted, hvor der indleveres Avertissementer osv.

Lange mener, at det ikke kan stride mod Adressecontoirets Privilegier, at en Mand udenfor Staden udgiver dette Blad, at han lader det trykke her, og opgiver et Sted, hvor Avertissementer kunne indleveres. Han benægter at her holdes et saadant Contoir, som i Requisitionen beskrives „hvor der modtages og hvorfra der gives Adresser". Han paastaaer at alle Exemplarer hver Morgen bringes ud paa Udgiverens Bopæl og derfra uddeles til Abonnenterne.

Lange møder derpaa for Elmqvist og protesterer mod at Forretningen rettes mod ham, hvis Privilegium som Bogtrykker berettiger ham til at trykke for Enhver, der bestiller noget Arbejde hos ham.

Proc. Kraft bemærker, at hvis Fogden skulde have nogen Betænkelighed ved at lade Forbudet mod Elmqvist gjælde andre Blade af lignende Beskaffenhed, som den almindelige Commissionstidende, har han intet imod at det indskrænkes til at gjælde denne Tidende alene.

Hvor en Fogedforretning skal begynde, beroer paa Omstændighederne, der ofte medføre, at den ikke kan begynde paa Requisiti Bopæl eller i den Jurisdiction, hvori han boer. Naar saaledes en fremmed Skipper skal stoppes eller Forbud nedlægges mod Rejsepasses Meddelelse til en fremmed Rejsende, begynder Forretningen paa det Sted og i den Jurisdiction, hvor den Person, hvis Rejse skal forhindres, da befinder sig, men ikke paa Personens Bopæl, der ordentligviis maa være i en anden Jurisdiction. I Lovbogen forekommer ogsaa Artikler, som handle om Arrest, der ikke kan antages at begynde paa den Arresteredes Bopæl, saasom 1—21—8 og 13. — Den Omstændighed, at Brødrene J. Larsen og N. Larsen skulle have

Bopæl udenfor Staden Kjøbenhavns Jurisdiction vil saaledes ikke være til Hinder for, at den reqvirerede Forretning (der med Hensyn til den Forbindelse, hvori Gaarden Nr. 12 i Snaregaden heri Staden staaer med de Foretagender, som ved Forretningen attraaes standsede, findes passende at være begyndt i denne Gaard) fremmes for de nævnte Brødres Vedkommende af Fogden i Kjøbenhavn. Imidlertid vil det reqvirerede Forbud ikke være at nedlægge imod, at J. Larsen og N. Larsen holde Contoir, hvor der modtages og hvorfra der gives Adresser om Leje o. s. v., da det ikke fra Reqvirenternes Side er imod Procurator Langes Benægtelse godtgjort, at enten J. Larsen har holdt eller at N. Larsen har holdt eller holder eller at man overhovedet i Snaregaden holder noget saadant Contoir. Derimod skjønnes den Omstændighed, at almindelig Commissionstidende siges at være fra denne Maaneds Begyndelse udgiven fra et udenfor Stadens Jurisdiction liggende Sted, ikke at kunne hindre Reqvirenterne i at faae Forbud nedlagt imod, at der i denne Tidende optages Avertissementer af de Slags, som ere Gjenstande for Reqvirenternes Privilegium. Forsaavidt det for J. Larsens Vedkommende specielt er blevet erindret, at han ikke længere er Udgiver af Almindelig Commissionstidende, bemærkes, at da han udgav det Bladnummer, som sidst var udkommet, forinden Reqvisitionen indleveredes, findes han at kunne være Gjenstand for Nedlæggelse af det reqvirerede Forbud, om han end ikke nu er Udgiver af Bladet. Hvad endelig Bogtrykker Elmqvist angaaer, da formenes Reqvirenterne berettigede til at lade nedlægge Forbud imod, at han giver sig af med Trykningen af Almindelig Commissionstidende, saalænge der i dette Blad optages Avertissementer hvis Optagelse deri strider imod Reqvirenternes Privilegium.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning bliver at fremme dog kuns forsaavidt som den gaaer ud paa: a) Nedlæggelse af Forbud for J. Larsen og N. Larsen imod, at der i det af dem udgivne Blad Almindelig Commissions-Tidende kaldet, optages Kjøbenhavnske Avertissementer om Leje, Lejesøgende, Tjenestesøgende, Tjeneste-

ledige, bortkomne og fundne Sager, Varer og Bøger, som bydes tilfals, Auctioner over Meubler, Bekjendtgjørelser, Proclamata, Auctioner over Huse og Gaarde, Actier og Skibe, b) Nedlæggelse af Forbud for Bogtrykker J. Elmqvist imod at han afgiver sig med Trykningen af Almindelig Commissions-Tidende saalænge de her foranførte under a) nævnte Avertissementer eller noget af dem i denne Tidende optages.

Spandet.

---

1839. 21de November.

Samme Sag; ogsaa mod Hagelberg.

Proc. Kraft opfordrer Fogden til ex officio at træffe Foranstaltning til Overholdelse af det nedlagte Forbud, eller ialtfald at lægge Beslag paa alle de Exemplarer af Commissions-Tidenden, der maatte forefindes i Snaregade Nr. 12 bestemte til Uddelelse i Morgen, og paa Pressen, der benyttes til Trykningen deraf; — samt til at nedlægge Forbud hos Hagelberg.

Da Overtrædelse af et i en privat Sag nedlagt Forbud kun er en privat Fornærmelse imod Requirenten af Forbudet, finder Fogden sig ikke foranlediget til ex officio at træffe nogen Foranstaltning til Overholdelsen af det hos N. Larsen og Bogtrykker Elmqvist den 6te d. M. nedlagte Forbud. Ligesaalidet anseer Fogden sig befojet til at efterkomme Requirentens Forlangende forsaavidt dette gaaer ud paa at lægge Beslag paa og tage under Forsegling saavel de Exemplarer af Commissions-Tidenden, der i Snaregaden Nr. 12 maatte forefindes, bestemte til Uddeling blandt Publicum i Morgen, som den Presse, der benyttes til Trykningen af bemeldte Tidende. At en Creditor med physisk Magt kan stoppe et Skib, ved hvis Affejling han vilde udsættes for at tabe mange tusinde Daler af sit Tilgodehavende, og en Ejer af en Bygning ligeledes kan paa sin egen Grund hindre den Gravning, som truer hele Bygningen med at styrte sammen, skjønnes ikke at kunne oplyse, hvilken Fremgangsmaade der kan bruges i nærværende saa aldeles forskjellige Tilfælde. Af 1—21—22 er man ikke befojet til at slutte, at der med Forbud **udenfor** Gjeldsfager skal forholdes ligesom med

Arreſt i Gjeldsſager, til hvilken ſidſte Arreſt 1—21—18 efter ſin Forbindelſe med de foregaaende Artikler maa antages alene at have Henſyn. Naar Fogden ſkal finde ſig beføjet til at lægge Beſlag paa en Gjenſtand, maa det forekomme ham ſandſynligt, at Beſlaget vil kunne blive ved Dom ſtadfæſtet. Men det her reqvirerede Beſlag paa de trykte Exemplarer af Commiſſions-Tidenden og paa Bogtrykkerpreſſen, ſynes ikke at kunne ventes ſtadfæſtet ved Dom, da ſlig Stadfæſtelſe kunde have den Urimelighed til Følge, at de under Beſlag lagte Gjenſtande beſtandig blive Ejernes Raadighed unddragne. Thi at Beſlaget kunde, ſom Reqvirenten ſynes at mene, blive ſtadfæſtet, fordi dets Stadfæſtelſe vilde gjøre dets længere Bedvaren unødvendig, kan næppe antages. Om N. Larſen er berettiget til at udgive, og Elmqviſt til at trykke Commiſſions-Tidenden, maa endnu anſees ſom uafgjort, ſaalænge der ikke er falden Dom i Sagen. Men i al Fald kunne dette Blads Trykning og Udgivelſe ikke betragtes ſom Forbrydelſer; men ſelv om Trykningen og Udgivelſen vare Forbrydelſer, vilde Reqvirenten og Fogden dog være ubeføjede til at beſtemme at diſſe Handlinger ſkulde ſtraffes med Beſlaglægning paa de Skyldiges Ejendele, paa Bladet og Bogtrykkerpreſſen.

Thi eragtes:

Fogden finder ſig i Anledning af den fremlagte Reqviſition ikke beføjet til at foretage andet, end at paabegynde den hos Hagelberg reqvirerede Forbudsforretning.

Spandet.

---

## 1839. 12te December.

Proc. Kraft indgiver atter en Reqviſition, hvori er begjært „at de Nummere af den „almindelige Commiſſionstidende", ſom ere udkomne ſiden den 22de f. M. og fremdeles udkomme maa af Fogden blive lagt under Beſlag og Forſegling."

Kongens Foged eragtede: at han i Henhold til ſin Kjendelſe af 21de f. M. ikke fandt ſig beføjet til at lægge under Beſlag og Forſegling de af den „almindelige Commiſſions-

Tidendes" Nummere, som ere udkomne efter den 22de f. M. og fremdeles udkommer.

## Spandet.

### Højesterets Dom d. 14de Mai 1840.

Conf. og Generalpostdir. David Monrad, Etatsraad og Prof. Joh. Georg Ludv. Manthey samt Proprietair Henning Johnsen, som Interessenter i Adresse-Contoiret i Kjøbenhavn

ctr.

J. Larsen og N. Larsen, som Redacteur, Udgiver og Forlægger af den saakaldte „Almindelige Commissionstidende", samt Bogtrykker Elmqvist, og Kongens Foged i Kjøbenhavn, Justitsraad Niels Møller Spandet, Assessor i den kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret.

Betræffende Kjendelserne af 6te November, 21de November og 12te December.

Fogden Justitsraad Niels Møller Spandet bør paany foretage de af Citanterne reqvirerede Fogedforretninger og samme, forsaavidt paaanket er, i Overensstemmelse med de udgivne Reqvisitioner og de under Forretningerne nedlagte Paastande, fremme, ved at nedlægge Forbud for de Indstævnte J. Larsen og N. Larsen mod det under Sagen omhandlede Contoirs Holdelse, samt ved at effectuere Rettens Arrest og Beslag paa Bladet „den almindelige Commissionstidende" kaldet.

Processens Omkostninger for Højesteret betale de Indstævnte J. Larsen og N. Larsen, Een for Begge og Begge for Een, til Citanterne med 100 Rd. Sølv.

Saa betale de og paa lige Maade til Justitskassen 5 Rd. Sølv.

## 1840. 16de Mai.

Adressecontoirets Ejere

ctr.

J. Larsen og N. Larsen.

(Continuation fra 6te November 1839.)

Efter Højesteretsdommen af 14de Mai 1840.

Proc. Lange, næst at bemærke, at Requisitus (N. Larsen) ikke har Bopæl her i Jurisdictionen, forlanger fremlagt de i Højesteret producerede Documenter, uden hvilke det ikke kan vides hvorledes Dommen skal forstaaes; han forbeholder enhver anden Indsigelse.

Proc. Kraft protesterer herimod.

Kongens Foged eragtede: at Forretningen bør fremmes uden Hensyn til den fra Proc. Lange fremkomne Protest og den af ham tagne Forbeholdenhed.

Spandet.

Efter Kjendelsen gjentager Proc. Lange at Højesteretsdommen er formuleret anderledes, end den nedlagte Paastand, og derfor er den af ham forlangte Documentation og den fuldstændige Domsact nødvendig, da det deraf er klart, at Højesteret positiv har frakjendt Citanten Ret til anden Fogedhjælp end den Dommens egne Ord omhandler.

Proc. Kraft protesterer i Henhold til den afsagte Kjendelse.

Proc. Lange forlanger in subsidium Udfærtelse for selv at documentere den i Højesteret nedlagte Paastand.

Da Fogden kun, forsaavidt den nu requirerede Forretning strider imod hans tidligere Kjendelser, behøver Højesteretsdommen til Hjemmel, vil denne Doms mulige Afvigelse fra Paastanden her være uden Indflydelse, hvorfor heller ikke den af Proc. Lange in subsidium begjærte Udfærtelse vil være at bevilge.

Thi eragtes:

Forretningen bliver at fremme efter Requisitionen.

Spandet.

## Hof- og Stadsrettens Dom
den 6te Juni 1842.

Adressecontoirets Ejere
ctr.
J. Larsen og N. Larsen, Elmqvist og Hagelberg.

Thi kjendes for Ret.

Forsaavidt Contracitanterne J. Larsen og N. Larsen ved det af dem anlagte Contrafogsmaal have inddraget den under 16de Mai 1840 foretagne Fogedforretning under denne Sag, afvises Sagen. Det paastævnte af Kongens Foged under 6te November 1839 nedlagte Forbud bør ved Magt at stande og bør Contracitanterne J. Larsen og N. Larsen være uberettigede til i Bladet „almindelig Commissionstidende" at optage Avertissementer om Leje, Lejesogende (ofv. som i Kjendelsen) og Skibe, hvorhos de saavelsom Indstævnte Hagelberg bør være uberettigede til at holde noget Contoir, hvor der modtages eller hvorfra der gives Adresser om de nysnævnte Gjenstande, og Indstævnte Bogtrykker Elmqvist ligeledes være uberettiget til at afgive sig med Trykningen af bemeldte Blad, saalænge noget af de nysnævnte Avertissementer optages i samme; saa bør og Contracitanten N. Larsen og Indstævnte Bogtrykker Elmqvist hver for sig bøde 3 Gange 40 Lod Sølv til Deling efter Loven.

(Derimod frifindes Hovedcitanterne for Contracitanternes Tiltale, og disse og Hagelberg og Elmqvist dømmes til at betale Gebyr og Skrivesalair o. s. v., da Sagen har været beneficeret for Hovedcitanterne.)

Afvisningspaastanden med Hensyn til Kjendelsen af 16de Mai tages til Følge „allerede af den Grund, at de (Contracitanterne) ikke af den saaledes paaankede Fogedforretning have produceret nogen fuldstændig Act, men ikkun en Udskrift af Fogdens Protocol, idet den Omstændighed, at den paaankede Forretning er en Continuation af en tidligere, ikke findes at kunne hjemle en Undtagelse fra det almindelige Bud i L. 1—6—12 om Retshandlingers Beskrivelse i Actsform ved Appel." — (Dog findes ikke tilstrækkelig Anledning til at give Kost og Tæring.)

Spørgsmaalet om Brødrene Larsens Domicil er slet ikke omhandlet i Præmisserne. Om Voldsbøderne siges „hvorhos Contracitanten N. Larsen, efter Hovedcitanternes Paastand, som den, der har foragtet det hos

ham af Kongens Foged nedlagte Forbud, efter 1—21—17 cfr. 22, vil være at anſee med Voldsbøder 3 Gange 40 Lod Sølv. — Indſtævnte Elmqviſt vil dernæſt, med Henſyn til at han har ſiddet det ved Fogedforretningen nedlagte Forbud overhørigt ved at vedblive med Trykningen — være at dømme til i Henhold til 1—21—17 cfr. 22 at bøde 3 Gange 40 Lod Sølv."

---

5764 Rd.

## 1840. 27de Februar (26de). 26de og 31te Marts.

### Apotheker Lauritz Schmidt
### ctr.
### Kammerraad Procurator Nygaard
### ſom Mandatarius for Etatsraad Donner.

Efter Requiſition fra Etatsraad Donner og Handelshuſet Iſelin & Comp. blev ved Skifterettens Kjendelſe (i Nakſkov) af 21de Juni 1836 Apotheker Schmidts Boe taget under Skiftebehandling, men atter extraderet den 28de ſ. M., da der var ſtillet Sikkerhed for Fordringen.

Højeſteretsdommen af 21de Februar ſtadfæſter Overrettens Dom af 25de October 1837, ved hvilken er kjendt for Ret:

„Den paaankede Kjendelſe og dereſter paſſerede Skiftebehandling bør uefterrettelig at være, og bør Indſtævnte Proc. Bonnesen ſom Mandatarius for Etatsraad C. H. Donner i Altona og Handelshuſet Iſelin & Comp. i Kiel, til Citanten Apotheker Lauritz Schmidt i Erſtatning for den ham ved bemeldte Skiftebehandling tilføjede Tort, Skade og Creditſpilde betale ſaameget ſom uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte ſkjønne at være paſſende."

Overretsdommen af 10de Februar 1840 angaaer nogle Kjendelſer, hvorved Skjønsmænd, mod nedlagt Proteſt, bleve udmeldte udenfor Nakſkov Jurisdiktion, en Kjendelſe, hvorved Skjønsforretningen blev modtaget til Afhjemling, ſamt denne Forretning.

Ved denne Dom er kjendt for Ret:

„De paaankede Kjendelſer bør ved Magt at ſtande, men den efter dem afholdte Skjønsforretning og dennes Afhjemling, forſaavidt den Hovedcitanten, Apotheker Schmidt i Nakſkov, tilkommende Erſtatning ved Skjønsforretningen er anſat til mere end 6000 Rdl., uefterrettelige at være, og kun iøvrigt ved Magt at ſtande."

I Præmiſſerne ſiges at den paaankede Skjønsforretning og dens Afhjemling ville „være at kjende uefterrettelige, forſaavidt den ved Skjønsforretningen anſatte Erſtatning overſtiger 6000 Rdl., da det ved at ſammenholde Præmiſſerne til den i Højeſteret den 21de Februar ſ. A. ſtad-

fæstede Landsoverretsdom med Højesteretsdommen af bemeldte Dato sees at det, som efter sidstnævnte Dom skulde være Gjenstand for uvillige Mænds Paaskjønnelse, kun var, hvorvidt den fremkomne Indsigelse mod Størrelsen af den af Hovedcitanten paastaaede Reparation af 6000 Rdl. var bevojet, hvoraf følger, at Skjønsmændene ikke vare bemyndigede til at ansætte Erstatningen højere, end til denne Sum."

(Erstatningen er ansat til 9000 Rdl.)

Kammerraad Proc. Nygaard protesterer, deels fordi han mener, at Forretningen skal foretages i Altona hos Etatsraad Donner; deels fordi Overretsdommen af 10de ds. ikke er forkyndt og fordi Domsacten i denne Sag ikke er tilstede. Subsidialiter protesterer han fordi denne Dom er appelleret til Højesteret, og da Stævningen er sendt til Forkyndelse til Proc. Aagaard i Maribo, henviser han til sin Brevcopibog derom. Assistent Gudenrath attesterer at dette er rigtigt.

Proc. d'Auchamp siger, at da Dommen forgjæves er søgt exeqveret hos Proc. Bonnesen, maa Reqvirenten være berettiget til at holde sig til Etatsraad Donners Gods her i Riget; og da det er Højesteretsdommen af 21de Februar f. A., der exeqveres, behøver Overretsdommen af 10de ds. hverken at forkyndes eller at være tilstede i Actsform.

Apotheker Schmidt benægter at Højesteretsstævning er udtaget eller at saadant kan standse Forretningen naar den ikke strax forevises.

Kammerraad Nygaard begjærer saa en kort Udsættelse for at tilvejebringe Atteſt derom fra Højesterets Justitscontoir.

Da det er Højesteretsdom af 21de Februar f. A. og ikke Landoverretsdom af 10de d. M., der forlanges exeqveret, vil den Omstændighed, at sidstnævnte Dom ikke er bleven forkyndt, ligesaalidet som Mangel af Domsact i den ved denne Dom paakjendte Sag, kunne være til Hinder for den reqvirerede Forretning, ligesom det heller ikke findes, at Altona er det eneste Sted, hvor Reqvirenten kan lade denne Forretning foretage. Derimod vil Forretningen, efter Kammerraad Nygaards Begjæring, imod hvilken ingen Indsigelse er fremkommen, være at udsætte, for at han kan tilvejebringe Beviis for, at den omhandlede Højesteretsstævning er udtagen.

Thi eragtes:

Denne Forretning udsættes til Løverdagen den 29de d. M. om Middagen Kl. 12.

Spandet.

Ved Kjendelsens Afsigelse fremlægger Kammerraad Nygaard Atteſten. Forøvrigt forbeholder han ſig enhver Indſigelſe, navnlig den, at de Documenter, der ſkulde tjene til Fundament for Reqvirentens Krav, ikke vise, hvormeget Etatsraad Donner og hvormeget Handelshuſet Iſelin & Comp. have at tilſvare.

Reqvirenten proteſterer mod at den fremlagte Atteſt er tilſtrækkelig.

Kammerraad Nygaard begjærer 4 Ugers Anſtand for at fremlægge den originale Højeſteretsſtævning.

Da Reqvirenten ikke vil erkjende den fremlagte Atteſt for tilſtrækkelig, vil der være at tilſtaae Kammerraad Nygaard efter hans Begjæring 4 Ugers Anſtand for at tilvejebringe den originale Højeſteretsſtævning.

Thi eragtes:

Denne Forretning udſættes til Torsdagen den 26de Marts 1840 om Middagen Kl. 12.

Spandet.

---

Den 26de Marts foreviſer Kammerraad Nygaard den originale Højeſteretsſtævning og forlanger Forretningen hævet.

Proc. Lange fremlægger en Memoire med 3 Bilag.

Kammerraad Nygaard forlanger en kort Anſtand for at gjøre ſig bekjendt dermed og beſvare det i et Indlæg.

Proc. Lange proteſterer.

Efter Omſtændighederne bevilges Kammerraad Nygaard den af ham begjærte Anſtand til Løverdagen den 28de d. M. om Middagen Kl. 12.

Spandet.

---

Den 31te Marts vexles forſkjellige Indlæg.

Da det er ſom Mandatarius ikke blot for Etatsraad Donner men tillige for Handelshuſet Iſelin & Comp. Proc. Bonneſen er dømt til at betale den Erſtatning, Reqvirenten ved nærværende Forretning ſoger Fyldeſtgjørelſe for, men Etatsraad Donner ikke perſonlig er tilpligtet at udrede noget, og intet er beſtemt om, i hvad Forhold han og det nævnte Handelshuus hver for ſig ſkulle tilſvare Erſtatningen, om hvilken det ikke, ſom Reqvirenten har formeent, kan anſees afgjort, at den i ſin Heelhed er exigibel hos Etatsraad Donner, ſaa vil den reqvi-

rerede Forretning ikke kunne fremmes. Hvad der iøvrigt er indvendt mod Forretningen vil saaledes kunne forbigaaes.

Thi eragtes:

Denne Forretning hæves.

Spandet.

---

Højesterets Dom
den 14de December 1842.

Den reqvirerede Fogedforretning bør ikke nyde Fremme.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

---

c. 1000 Rdl.

1840. 30te April.

Cancellieraad, Procurator Hansteen
(for Fabricius)
ctr.
Assurancemægler Edvard Hvidt
(Grosserer Chr. Christiansen).

Mægler Hvidt, som Forretningen først er rettet imod, erklærer at ikke P. Steffensen men Christiansen har ladet Assurancen tegne og eene kan hæve Beløbet.

Grosserer Christiansen erklærer, at han ikke har besørget Assurancen for P. Steffensen, men for Regning af Farver Jensen i Sønderborg, der saaledes er Ejeren deraf.

Proc. Hansteen fremlægger Fabricii Skjøde paa Skibet og bemærker, at denne har solgt den halve Deel af Skibet til Skipper P. Steffensen; Assurancen maa altsaa være skeet for Skibets Ejeres Vegne, om den ogsaa skulde være besørget tegnet ved Farver Jensen.

Kongens Foged eragtede: at det reqvirerede Forbud vil være at nedlægge kun for Grosserer Christiansen, og blot at anmelde for Mægler Hvidt, hvis Mandanter ikke skjønnes at staae i noget saadant Forhold til Reqvirentens Mandant, at Forbudets Nedlæggelse for bemeldte Mægler Hvidt derved kunde retfærdiggjøres.

Spandet.

## Sorettens Kjendelse
den 24de Juli 1840.

For Mægler Hvidts Vedkommende afvises Sagen.
(I Kost og Tæring 10 Rdl.)

(. . . „Da Citantens Mandant Fabricius ikke kan formere noget Søgsmaal mod Assurandeurerne, saalænge det endnu er uafgjort, om han har nogen Andeel i Policen." . . .)

---

## Dom
den 9de October 1840.

Sagen er gjort afhængig af Farver Jensens Eed, saaledes, at hvis han bekræfter at han ikke efter Anmodning eller Ordre af afdøde Skipper Steffensen har besørget Assurancen, frifindes Parterne for hinandens Tiltale og Forbudet ophæves.

I modsat Fald bør Grosserer Christiansen under en daglig Mulct af 2 Rdl. give Policen en saadan Paategning, at Fabricius deraf kan kræve Assurance-Erstatning indtil et Beløb af 760 Rdl. og „det paastævnte Forbud ved Magt at stande indtil nærværende Dom er opfyldt."

Forbudets og Processens Omkostninger ophæves.

(Grosserer Christiansen har ladet gjøre gjældende, at Farver Jensen for egen Regning har ladet Policen tegne for at sikkre sig Betaling af de Forskud, han havde givet Skipperen.

Farver Jensen har ikke ladet møde. — Skibet er vurderet til 1600 Rdl., og det er Halvdelen deraf, 800 Rdl. — Omkostningerne ved Assurancen 40 Rdl., der udgjør de omhandlede 760 Rdl.)

---

## Højesterets Dom
den 2den Juni 1841.

Sorettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til Indstævnte med 100 Rdl. Sølv; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl. Sølv.

## 1840. 17de September.

### Kjøbmand H. Jacobsen
### ctr.
### Skibskaptain Laurentz.

Canc. Proc. Hansteen protesterer mod Forretningen, deels i Henhold til Tractat med Rusland af 19de October 1782 § 13, da Reqvisitus ikke ejer det Skib han fører; deels i Henhold til 4—1—36, da Reqvisitus var færdig til at sejle. Specielt tilsøjer han at en med Reqvisitionen fulgt Skrivelse viser at Reqvirenten har antaget Capitain Kræki til at opfylde Contracten og altsaa kun har at holde sig til denne, og at det desuden var en mundtlig Aftale, at Reqvisitus ikke skulde være bunden ved Contracten i det Tilfælde, at et Skib, der kunde passere Grønsund, ikke kunde faaes, og dette var Grunden til at Capitain Kræki, der havde et Skib af saadant Dybgaaende paatog sig at opfylde Contracten.

Proc. Lange benægter at Reqvisitus er russisk Undersaat og paastaaer at han selv ejer Skibet, samt opfordrer ham til at fremkomme med Skibspapirerne. Reqvirenten har ikke frafaldet sin Ret mod Reqvisitus, fordi han har villet lade sig nøje med, efter dennes Tilbud, at Kræki leverede Trælasten i rette Tid, hvilket ikke skete, og han benægter den mundtlige Aftale, som jo i sig selv er urimelig.

Proc. Hansteen bemærker, at Reqvisitus ikke har Skibets Papirer i Hænde og derfor ikke kan producere dem, at Reqvirenten ved i Reqvisitionen at anføre, at Reqvisitus har hjemme i Nystad i Finland, har erkjendt at denne er russisk Undersaat, og at han som saadan maa, uden Hensyn til at Finland senere end Tractaten af 1782 er underlagt russisk Herredømme, tilkomme de Beskjærmelser og Rettigheder, som denne Tractat tilsiger. Han benægter vedblivende at Reqvisitus er Ejer af Skib og Ladning.

(Der sees at have været stillet Sikkerhed for Forretningen.)

Da det ikke er oplyst, at Skib og Ladning tilhører nogen Anden end Reqvisitus, og da Reqvirenten ikke sees at have paa saadan Maade antaget Capitain Kræki til at opfylde Contracten, at Reqvisitus derved skulde være løst fra sin Forpligtelse, og da endelig det fra Reqvisiti Side paaberaabte mundtlige Vilkaar ikke er beviist at have fundet Sted, vil Forretningen være at fremme.

Spandet.

Forligt.

90 Rd.

1840. 10de October.

Caud. juris Maag som Mandatarius for Directionen for Fattigvæsenet
ctr.
Æskefabrikant Busch.

Requisitus modsiger Regningen, hvori han vil skal afgaae fra September Maaned 10 à 11 Rdl.; han tilføjer at hans Gods ved Obligation af 1ste Juni d. A. og Forlig af 4de f. M. er pantsat.

Cand. juris Maag indrømmer at de 10 à 11 Rdl. maae afgaae i Fordringen, men paaberaaber at Forliget ikke er tinglæst.

Fogden eragtede: at da den forevifte Obligation ligesaa lidet som Forliget findes tinglæst, ville disse Documenter ikke kunne være til Hinder for den requirerede Forretning, som altsaa bliver at fremme for det Beløb, Requisitus her ovenfor har erkjendt at skylde.

Spandet.

Forligt ved Gjældscommissionen.

---

Hunsleje 49 Rd.

1840. 15de October.

Enkemadam Smith
ctr.
Anders Hansens Enke.

Indsigelse at Effecterne ere lejede af Skomagersvend Paulsen, som er tilstede, men ikke har Lejecontracten med. Requisita paaviser enkelte Effecter som sig tilhørende, som kun vurderes til 8 Mk. Der forlanges derfor ogsaa Arrest i de øvrige tilstedeværende Effecter.

Fogden eragtede: at da det ei er godtgjort, at de sidstnævnte Effecter tilhøre nogen anden, end Requisita, vil Forretningen være at fremme efter Requirentindens Paastand.

Spandet.

Forligt.

---

## 1841. 16de Marts (15de).

### Grosserer A. A. Aspegreen
### ctr.
### Skibscapitain Carl Joseph Gerberding.

Proc. Delbanco bemærker at F. Brunswick ikke har transporteret Bodmeribrevet (som i Reqvisitionen angivet) til Reqvirenten, men at det af den oprindelige Creditor er cederet til Schenck & Comp. i Hamborg og af disse kun overdraget Reqvirenten til Indcassation, og i den Ordre, hvormed dette er skeet, er det ham tilkjendegivet, at han ikke hos Reqvisitus, men hos Ladnings-Ejerne kom til at oppebære, hvad disse havde at udrede i Contribution efter opgjort Dispache. Dette er erkjendt at beløbe sig til c. 2748 Rdl., hvori er indbefattet denne Forretnings Gjenstand; han opfordrer Reqvirenten gjentagende til at fremlægge disse Breve.

Proc. Hansteen benægter alt hvad Proc. Delbanco har fremhævet, og bemærker, at om end Reqvirenten har modtaget Brev med Bodmeribrevet fra Schenck & Comp., hvorom han ikke kan erklære sig uden at conferere med sin Mandant, kan dettes Indhold — som ikke kan have været som opgivet —, dog ikke vedkomme Reqvisitus, som kun har at paasee at Bodmeribrevet er i fornøden Form og Orden.

Naar Reqvirenten ikke vilde, at de Breve, som han ikke nægter at have modtaget fra Handelshuset Schenck & Comp. angaaende den omhandlede Bodmerigjæld, og endnu at være i Besiddelse af, skulde antages at kunne, som Reqvisitus angiver, ifald de fremkom, godtgjøre, at Reqvirenten er uberettiget til at affordre Reqvisitus det Beløb, der er Gjenstand for den reqvirerede Forretning, saa maatte Reqvirenten, efter Reqvisiti Opfordring have fremlagt disse Breve. Da han imidlertid har undladt dette, saa findes endogsaa blot i denne Omstændighed Grund nok til at bifalde Reqvisiti Protest imod Forretningens Fremme, hvorfor det Øvrige, som fra Reqvisiti Side er blevet anbragt for at retfærdiggjøre denne Protest, vil kunne forbigaaes.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning kan ikke nyde Fremme.

Spandet.

Ikke appelleret.

Huusleje 40 Rdl.

1841. 25de Juni.

Conferentsraad Brandis
ctr.
Ravnholdt.

Reqviſitus præſenterer en Regning, og opgiver at hans Boe er pantſat.

Proc. Lange exciperer — og forlanger Arreſt i et Chatol, og ſamme Meubel efterſeet om Penge der forefandtes. Han leverer Nøglen, ſom han har fat ſig i Beſiddelſe af, til Aſſiſtent Damme.

Reqviſitus proteſterer derimod.

Kongens Foged eragtede: den reqvirerede Forretning bør fremmes; dog vil Reqvirentens Begjæring om Reqviſiti Chatols Aabning og Efterſyn ikke kunne opfyldes.

Spandet.

Forligt.

---

1841. 22de Juli.

Hyrekudſk M. J. Peterſen
ctr.
Madam Louiſe Rasmusſen.

Reqviſita benægter, at Reqvirenten har tilgode i afdøde Smedemeſter Høyers Boe den i Reqviſitionen omhandlede ſkyldige Leje 140 Rdl.

Proc. Nyholm paaſtaaer det, og begjærer Arreſt anlyndt i hendes Arv efter Høyer.

Hvorpaa blev eragtet: at da det ikke imod Reqvirentens Benægtelſe er beviiſt, at nogen Deel af den Fordring paa 140 Rdl., ſom er Forretningens Gjenſtand, er afgjort, vil Forretningen være at fremme.

Spandet.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 11te September 1843.

Thi kjendes for Ret:

Contra-Citantinden Louise Hansen med hendes nuværende Mand og Værge Arbejdsmand Johan Peter Siems, bør til Hovedcitanten, Hyrekudsk H. J. Petersen, betale 175 Rdl. — osv. . . .

Den den 22de Juli 1841 for et Beløb af 140 Rdl. af ovennævnte Sum effectuerede Arrest bør, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bør Contra-Citantinden osv. betale sammes Omkostninger med 15 Rdl. 19 Sk.

Processens Omkostninger ophæves.

(Det er givet at Høyer, hvis Arving Louise Siems er, har boet hos Hyrekudsk Petersen, og i saa lang Tid og under saadanne Vilkaar, at Lejen maatte kunne andrage det fordrede Beløb, og ikke godtgjort, at den er betalt.)

---

Hunsleje 51 Rdl.

1841. 18de August.

Enkemadam Schnabel
ctr.
Skomagermester Peter Holm.

Requisiti Indboe er pantsat til Rundins Enke for 500 Rdl. efter Obligation af 1835.

Proc. Lange paastaaer at Pantet som yngre end Pl. 23de Juli 1819 maa vige for nærværende Hunslejefordring. Han paastaaer derfor Arrest samt tillige Forbud imod at Requisitus indgaaer noget Forlig med nogen anden Creditor, inden Requirentinden er fyldestgjort.

Requisitus protesterer navnligt mod et saadant Forbud.

Kongens Foged eragtede: at den ommeldte Pantsætning ikke vil kunne hindre den begjærte Arrest, der vil indbefatte Forbud imod, at Requisitus foretager nogen Disposition, som kan være til Hinder for Requirentens Fyldestgjørelse af de arresterede Gjenstande og altsaa ogsaa imod, at Requisitus med nogen anden

Creditor indgaaer noget saadant Forlig, for hvilket der skulde kunne gjøres Execution i bemeldte Gjenstande til Præjudice for Reqvirenten.

Spandet.

Forligt ved Gjeldscommissionen.

---

Forbud.

1841. 13de November (12te).

Skibscapitain J. J. Hansen og
Urtekræmmer J. C. Gerhardt
ctr.
Skibscapitain Krag.

Forretningen gaaer ud paa at standse Reqvisiti Rejse, og begynder, da han alt er gaaet fra sit Logis, paa Postgaarden. Fordringen gaaer ud paa Skadeserstatning, og at han skal aflægge Regnskab. Reqvisitus benægter Fordringen og protesterer; — længere Procedure.

Kongens Foged eragtede: at den reqvirerede Forretning vil være at tillægge Fremme.

Spandet.

(Der har været stillet Sikkerhed for Forretningen.)

Forligt ved Søretten.

---

Forbud.

1841. 29de November.

Malermester O. Larsen
ctr.
Kjøbmand L. A. Jahnsen.

Reqvisitus erklærer at Arbejdet er foretaget med Reqvirentens Samtykke, og fuldført paa Befæstelsen af noget Træværk nær, og at der hverken havdes Aabning eller Udsigt til Reqvirentens Gaard.

Proc. Nygaard nægter Samtykket og bemærker, at Arbejdet var ej saa vidt, da Reqvisitionen indgaves; at der var anbragt en Ramme af Træ i Muren, hvori Glasruder vare indsatte, og ligesom det maatte

anſees lovſtridigt at gjøre Brud paa Muren, ſaaledes kunde Reqviſitus ved at ſlaae en Rude ud eller indſætte andet Glas oſv. ſkaffe ſig Udſigt til Reqvirentens Gaard. Han udvider Paaſtanden ſom Kjendelſen lyder.

Reqviſitus begjærer Udſættelſe til „imorgen" for at faae en Sagfører, da Reqvirenten lod møde ved Sagfører, og proteſterer mod den udvidede Paaſtand.

Proc. Nygaard proteſterer mod Udſættelſen.

Kongens Foged eragtede: at den af Reqviſitus begjærte Udſættelſe ikke kan bevilges men at Forretningen bliver at fremme ſaaledes at det forbydes Hr. Jahnſen ikke blot at fuldføre det begyndte Arbejde, men ogſaa at iværkſætte mere af ſamme Natur.

Spandet.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 17de October 1842.

Thi kjendes for Ret:

Det paaſtævnte Forbud bør ved Magt at ſtande, og bør Indſtævnte, Kjøbmand L. A. Jahnſen under en Mulct af 5 Rdl. Sølv til Kjøbenhavns Fattigvæſens Hovedkaſſe for hver Dag han ſidder denne Dom overhørig, borttage de under Sagen omhandlede i Muren af hans Huus Nr. 11 i Nyhavn ud til Citanten Malermeſter O. Larſens Gaard Nr. 72 i lille Strandſtræde anbragte Lysningsindretninger, og ſætte Muren i ſamme Stand, hvori den var for disſes Anbringelſe.

Proceſſens Omkoſtninger ophæves (efter Omſtændighederne).

(Jahnſen har ogſaa under Sagen gjort gjældende at det ikke er Vinduer men kun Lysningsapparater, der ikke ere beſtemte til at aabnes eller tilſtede nogen Udſigt, da det er matſlebet Glas, men Retten ſiger, at Indſtævnte „vil ej heller heri kunne gives Medhold, idet de ommeldte Apparater, der have den væſentligſte Egenſkab tilfælles med Vinduer, at ſkaffe Lysning, altſaa rettelig maa benævnes ſom ſaadanne og deres Anbringelſe ſaaledes er i Strid med det i 5—10—56 indeholdte Forbud mod at have Vinduer, hvor Fortoug mangler.")

---

Huusleje 30 Rdl.

1842. 19de April.

R. Jensen
ctr.
Skrædermester Niels Ernst Hviid.

Snedkermester Leonhartzen forevíste et under 24de Novbr. f. A. af Reqvisitus til E. Jæger udstedt Kjøbebevis (saakalbet) om det nævnte Bohave, hvilket ifølge Paategning af Dags Dato af Jæger var solgt til ham. Han protesterer derfor mod Arrest deri.

Reqvirenten kunde ikke erkjende det paaskudte Salg for virkelig foregaaet.

Kongens Foged eragtede at det af Snedkermester Leonhartzen forevíste Document og det deri ommeldte Salg ikke kunde hindre den reqvirerede Arrest i de to opskrevne Nummere.

Spandet.

Forligt ved Gjældscommissionen.

---

285 Rdl.

1842. 24de Juni.

J. Meyer
ctr.
Toldcontrolleur Christoffer Vanscher.

Reqvisitus erklærede at han vel havde underskrevet det fremlagte Gjeldsbevis, men gjort det i en Sindstilstand, efterat han nemlig havde været syg og sengeliggende i 28 Uger, saa at han ikke vidste hvad han gjorde og tilmed i en Berusselsestilstand, med Tilføjende, at han i det Hele ikkun skyldte 170 Rdl.; — han protesterer derfor.

Provc. Lange kan Intet af dette indrømme.

Kongens Foged eragtede at da Reqvisitus erkjendte at have underskrevet det fremlagte Bevis, og da det ikke er oplyst, at han paa den Tid, han underskrev, var ude af Stand til at forpligte sig, vil Forretningen, paa Reqvirentens og Cautioni-

stens Ansvar være at fremme for Bevisets paalydende Sum med Omkostninger.

Spandet.

Findes hverken forfulgt eller appelleret.

---

Dom 11700 Rdl.

## 1842. 25de Juli.

### Kammerherre Grevenkoop Castenskjold
### ctr.
### fhv. Forpagter P. Maribo.

Ved Sorø Birk (Reqvisiti Domicil) er Forretningen begyndt og der er tillagt Reqvirentens Paastand om personlig Arrest Fremme, men derpaa begyndt en Procedure om Arrestdecretets Fuldbyrdelse.

Proc. Damkjer ved Fuldm. Damkjer paastaaer nu, at Reqvisitus ved sin Mandatarie-Tilførsel (i Sorø) udtrykkeligen har opgivet det som Øiemedet med sin Rejse til Kjøbenhavn, her at faae Bistand af en Retskyndig, og hvor han, som han udtrykker sig, „kunde være sikker paa, at vedkommende Foged, efter de siden de nævnte Arrestdecreters Afsigelse indtrufne Omstændigheder, aldrig vilde tilstede Arrestdecretets Fuldbyrdelse." Fuldm. Damkjer paastaaer derfor at Reqvisitus har erkjendt at nærværende Foged kan afgjøre Spørgsmaalet.

Reqvisitus benægter dette og paastaaer, at Fuldm. Trojels Tilførsel udviser, at Comparentens Rejse til Kjøbenhavn kun var temporair, og i Særdeleshed foretaget med Hensyn til hans Helbredstilstand og med den Fortrøstning, at han ikke her vilde blive overfaldet med en Forretning, der, som Lægeattesterne udvise, kunde sætte hans Liv og Helbred i Fare (ved at sætte ham i Sindsuro). Hans Hensigt er ogsaa at give personligt Møde i Højesteret. Hvis et Arrestdecret virkelig var afsagt, som han benægter, maatte det være Politiet og ikke nærværende Foged, der skulde sætte det i Udøvelse. Han protesterer saaledes mod Fogdens Competence.

Om end Reqvisiti Mandatarius skulde i en Protocollation have forudsat, at Spørgsmaalet om Reqvisiti Arrestabilitet mulig kunde blive forelagt Fogden i nærværende Jurisdiction, saa findes dog den reqvirerede Forretning, ifølge det fra Reqvisiti Side paaberaabte af hvad der er passeret i en anden Ju-

risdiction, ikke under de forhaanden værende Omstændigheder imod Requisiti Protest at kunne fremmes her.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning kan ikke nyde Fremme.

Spandet.

Ikke appelleret.

---

41 Rdl.

1842. 22de August.

Skrædermester D. B. Berg

ctr.

Reebslager Mandix.

Requisitus bemærkede, at han hverken selv har underskrevet det med Requisitionen fulgte Beviis af 18de Marts 1838 eller tilladt nogen paa sine Vegne at underskrive samme, ligesom han heller aldrig har skyldt Spekhøker Olsen den Sum af 53 Rdl., hvorpaa Beviset lyder; derimod har han skyldt Olsen 12 Rdl., men disse ere betalte, og for dem har aldrig noget Beviis været udstedt.

(En Olsen havde forud deponeret 100 Rdl. til Sikkerhed.)

Kongens Foged eragtede at denne Forretning ikke kan videre fremmes.

Spandet.

---

Gjældscommissionens Dom

den 3die April 1843.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten D. B. Berg bør for Contracitanten Reebslager Mandix Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagen er derefter gjort afhængig af Mandix Eed.

(Baade Hoved- og Contra-Søgsmaalets Omkostninger ophæves.)

(. . . „Da Contracitantens Benægtelse af det omhandlede Gjeldsbrevs Ægthed ej findes afbeviist ved de førte Vidner." — Dog findes der ikke Føje til, selv om Eden aflægges, at tilkjende Erstatning.)

---

Vexel 504 Rdl.

1843. 30te Januar.

Tøjfabrikant Driefer
ctr.
Høkkræmmer Syndergaard.

Requisitus lader henvise til sine Ejendele, der ere tilstrækkelige og opfordrer Proc. Christensen til at vedgaae dette, eller forlanger Skjøn optaget derover, idet han protesterer imod Arrest paa Person.

Proc. Christensen vedbliver kun at forlange Arrest paa Person.

Kongens Foged eragtede at da denne Forretning er requireret for en Vexelgjeld, følger det ligefrem af Lovgivningens Bud, at den fra Requisiti Side fremkomne Protest er ubefojet, og at der efter Requirentens Begjæring strax vil være at lægge Arrest paa Requisiti Person.

Spandet.

Hævet under Forfølgningen.

---

3449 Rdl.

1843. 21de April.

Apotheker Lauritz Schmidt.
ctr.
Conferentsraad Donner
og Mandatarius Kammerraad Nygaard.

Proc. Nygaard protesterer mod Forretningen. Højesteretsdommen, mener han, kan ikke exequeres uden i Forbindelse med en ufvækket Skjønsforretning. Ved Højesteretsdommen af 14de Decbr. f. A. ere vel de mod Skjønsforretningen fremsatte Formalitets Indsigelser forkastede, men Realiteten kan kun paakjendes af Overskjønsmænd. Og strax efter at Højesteretsdommen var afsagt har han foranstaltet det Fornødne til en Overskjønsforretning og fremlægger Attest om at denne er incamineret. Han fremhæver hvorledes han stedse har reserveret sig Ret til at erholde Overskjøn, saavel da vedkommende Dommer mod hans Protest lod den afholdte Skjønsforretning afhjemle, som ved Fogedforretningen her den 26de Februar 1840, og mener at Spørgsmaalet om Overskjønnet kan tilstedes,

hører under Paakjendelse af den Dommer, hos hvem samme er reqvireret, og saaledes er udenfor Fogdens Ressort.

Da nærværende Foged ikke kan anse sig beføjet til at afgjøre, at Reqvirentens Protest mod det fra Reqvisiti Side attraaede Overskjøn bør tages til Følge, vil den reqvirerede Forretning ikke imod Reqvisiti Protest være at fremme, saalænge det er ubekjendt, hvad Udfald den efter Reqvisiti Foranstaltning til Overskjøn incamminerede Sag vil kunne faae, og det altsaa ogsaa maa anses for uvist, om den Sum, hvorfor Execution er begjært, tilkommer Reqvirenten.

Reqvisiti øvrige Indsigelser mod Forretningen ville saaledes ikke for nærværende Tid komme under Paakjendelse. Reqvirentens subsidiaire Paastand om at nyde Affætning i Conferentsraad Donners Gaard her i Staden, vil som uhjemlet ikke kunne tages til Følge.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning kan ikke nyde Fremme.

Spandet.

---

Høiesterets Dom
den 30te August 1844.

Den paaankede Eragtning bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl. Sølv.

---

1843. 27de Mai.

Cancellieraad Hansteen som Mandatarius for Handelshuset Louise sal. Holms Enke & Schierbeck
ctr.
Capitain M. Steuman.

Proc. Nyholm erklærer, at Reqvisitus ikke med sit Skib er beliggende paa Kjøbenhavns Rhed, men derimod i Reuden udenfor Trekroner, og anseer derfor ikke Fogden competent til at belægge Skibet med Arrest. Han anerkjender ikke heller Forbringen eller at hans Rheder er noget

skyldig til Reqvirenterne, eller at hans Skib kan arresteres af nogen dansk Autoritet efter den med Rusland i 1782 oprettede Tractat, og protesterer.

Proc. Hansteen erklærer, at selv om Skibet er beliggende paa det opgivne Sted, er dette dog en Deel af Kjøbenhavns ydre Rhed, og at det maatte være nok, at Skibet befandt sig under dansk Territorium og nærmest Kjøbenhavn. Han anerkjender ikke at den paaberaabte Tractat in casu er anvendelig.

Efterat Proc. Nyholm har benægtet at Skibet er paa dansk Territorium, fremlægger Proc. Hansteen senere en Attest fra Havnecapitainen om at Skibet „Familien" er beliggende paa den ydre Rhed.

Da det ifølge Parternes Anførte og den fremlagte Attest maa antages, at Skibet befinder sig indenfor Grændsen af Stadens Jurisdiction, den af Reqvisitus citerede Tractat ikke sees at indeholde noget Forbud imod Arrest, og det maa blive Reqvirentens Sag under Arrestens Forfølgning at godtgjøre Fordringens Rigtighed, vil Forretningen være at fremme.

Thi eragtes:

Forretningen bliver at fremme.

Spandet.

---

Sorettens Dom
den 17de Juni 1843.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør ved Magt at stande og Citanterne (—) være berettigede til for deres Fordring med Renter osv. samt Arrestens og Processens Omkostninger, der ansættes til 60 Rdl., at gjøre sig betalt i det arresterede Skib med Inventarium, Tilbehør og Ladning.

## 1844. 27de November (19de).

### Grosserer Wulff S. Levy
ctr.
### Skifteecommissarierne i Grosserer M. L. Fürst's Boe, Cancellieraad Delbanco og Generalconsul Weidemann

Proc. Baastrup protesterer, principaliter fordi Reqvirenten ikke har Bemyndigelse til at reqvirere Forretningen; in subsidium fremlægger han det fra Handelshuset Gross & Comp. fremsendte Connossement og en Skrivelse, hvori de vel udtale det Haab at Fürst vil acceptere Vexlen; men han benægter at det som i Reqvisitionen angivet var gjort til Betingelse for Ejendomsrettens Overbragelse, at Vexlen blev accepteret.

Advocat Liebenberg ved Fuldm. Damkjer fremlægger nogle Skrivelser, der skulde godtgjøre Reqvirentens Bemyndigelse, og idet han benægter at Handlen er afsluttet anderledes, end som angivet, betinget ved Vexlens Accept, som ikke har fundet Sted, bemærker han, at Modparten maa bevise at Handlen var anderledes, at dette Bevis ikke kan føres her, og at Fogden maa gaae ud fra de Forudsætninger der ligge til Grund for Reqvisitionen.

Proc. Baastrup modsiger dette, vedbliver at Connossementet har givet Boet Ejendomsret, og modsiger ogsaa, at de fremlagte Skrivelser indeholde Bemyndigelse for Reqvirenten til at foretage Forretningen.

Til at tvivle om Reqvirentens Bemyndigelse til at reqvirere Forretningen, findes der ikke at være tilstrækkelig Grund, og under Forudsætning af, at de omhandlede Varer kun under den i Reqvisitionen angivne Betingelse ere overdragne Fallenten, kunne de ikke antages at høre til hans Boes Masse, som er Gjenstand for Skifteecommissarernes Behandling. Men at denne Betingelse, hvis Tilværelse ikke skjønnes afbevist ved den Skrivelse og det Connossement, Skifteecommissarierne have ladet fremlægge, var forbunden med Varernes Overdragelse, vil muligt kunne blive antaget under Forfølgningen af den reqvirerede Forretning, hvis Fremme Fogden saaledes ikke anseer sig berøjet til at nægte.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning bør nyde Fremme.

Spandet.

## Hof- og Stadsrettens Dom den 15de September 1845.

Grosserer V. S. Levy som Mandatarius for Handelshuset Federigo Gross & Comp.

ctr.

Skiftecommissarierne i Grosserer M. L. Fürsts Opbudsboe, Cancellieraad Delbanco og Generalconsul Beidemann.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning ophæves og bør de under Sagen omhandlede Varers Auctionsprovenu, 1600 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., tilhøre Grosserer M. L. Fürsts Opbudsboe. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Da imidlertid ordinerede Varers Afskibning for Ordinateurens Regning og Risico i Forening med Assendelsen til denne af Connossement paa Varerne efter Lovgivningens Grundsætninger maa betragtes som en Overlevering af Varerne, hvorved disse overgaae i Ordinateurens Eje, uden at det deri kan gjøre Forandring, om Sidstnævnte i Mellemtiden, før Connossementet kommer ham tilhænde eller Varerne af ham modtages, maatte have gjort Opbud, saa maatte Hovedcitanten, naar det in casu skulde statueres at saadan Overdragelse af Ejendomsretten ej havde fundet Sted, og at Contracitanterne derfor vare pligtige at afgive Connossementet, Varerne eller disses Provenu, have godtgjort, at det ved Forhandlingerne mellem hans Mandanter og Grosserer Fürst var vedtaget, at Connossementet ikkun da skulde have den ovenanførte Virkning, naar Fürst ved dets Modtagelse accepterede den for Varernes Beløb trukne Vexel.

Men ligesom en saadan Overeenskomst ej kan udledes af Fürsts Ordinationsbrev eller af den Skrivelse fra Hovedcitantens Mandanter, hvorved Connossementet oversendtes, saaledes har Hovedcitanten ej heller forøvrigt præsteret Beviis for at samme har været indgaaet." . . .

1845. 9de Juni.

Marſkandiſer Boygelund
ctr.
fhv. Jomfru Eliſe Kirſtine Juul
og Mand Huſher.

Reqvirenten fordrer udleveret endeel Effecter ſom han efter Contract har lejet til Jfr. Juul.

Md. Huſher erklærer at hun har kjøbt Effecterne og ikke lejet dem.

Manden erklærer at alle Meubler tilhører ham, da han har faaet dem med ſin Kone.

Kongens Foged eragtede at da intet beſtyrker at Reqvirenten ſkulde have ſolgt de ſpecificerede Meubler, vil Forretningen med Henſyn til den paaſtaaede Udlevering af diſſe til Reqvirenten være at fremme.

Spandet.

Ikke appelleret.

## B. Underfogdens, Cancellieraad Homanns Kjendelser fra 1838 til 1ste Juli 1845.

Dom 160 Rdl.
Rente 35 Rdl.

1838. 24de Juli.

Grosserer Olof Rhodin
ctr.
C. J. Treffenberg.

Requisiti Indsigelse er, foruden Ansøgningen om beneficium paupertatis, at han „staaer under speciel Protection af det svenske Gesandtskab herstedes."

Efterat Protocollen var bleven tilsendt mig Cancellieraad Homann, og det under Forretningen Tilførte af mig var gjennemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Paa de af Requisitus under Sagens Procedure ved Retten fremsatte Indsigelser kan under nærværende Forretning ligesaa lidet være at tage Hensyn, som den af ham, i Gjenpart fremlagte Attest om at have indgivet Ansøgning om Beneficium til Dommens Indankning, med Hensyn til D. L. 1—24—54, hvorefter selve Appellationsstævningen maa være tilstede, saafremt Execution skal kunne standses ved Appel, kan komme i Betragtning. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 1000 Rdl.

## 1838. 16de August.

### D. S. Jacobsen
ctr.
### Andreas Lehmann.

Den 8de August, da Forretningen begynder, opgives Nr. 36—41 at være Md. Legat tilhørende som kjøbt paa Auction hos Fuldm. B. Smith efter foreviist Regning.

Den 16de møder for Md. Legat Proc. Knudsen ved Fuldm. Smith og protesterer mod Udleveringen, idet han tilbyder at stille i Sikkerhed disse Effecters Vurderingssum, indtil Ejendomsretten er beviist. Specielt bevidner han personlig at kunne kjende den under Nr. 36 skrevne Secretair, som identisk med den til Md. Legat solgte. Colding bevidner det samme som den der har kjøbt Secretairen til Md. Legat.

Colding for Færgehuus fremlægger en Lejecontract hvorefter han protesterer mod Udlæg i det under Nr. 47 skrevne Conſolskab.

Proc. Lange modsiger Smith og Colding og gjør opmærksom paa at Lejecontracten kun omhandler 2 Conſoller og ikke et Conſolskab.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Cragtning:

Da Reqvirenten, i Følge den skete Ankyndigelse af Udlæg i de under Forretningen fra Nr. 36 til 41 anførte Effecter, er berettiget til at komme i Besiddelse af samme; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det af Fuldmægtig Smith gjorte Tilbud om at stille Sikkerhed for det Beløb, hvortil de ere vurderede, ligesom den af ham gjorte Paastand med Hensyn til den under Nr. 36 anførte Secretair heller ikke kan komme i Betragtning. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den af Architect Colding nedlagte Protest imod, at Reqvirenten gives Udlæg i det under Nr. 47 anførte Conſolskab, efterdi der, i den foreviste Lejecontract, ikke findes anført noget Meubel af dette Navn og bemeldte Conſolskab, saaledes som det under Forretningen anføres at være beskaffent, formeentlig ikke kan anſees at være nogen af de i bemeldte Contract nævnte Conſoller. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi cragtes: denne Forretning vil, under Forbehol-

denhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen indløser Smith efter Overeenskomst endeel Effecter ved at betale deres Vurderingssum.

Derefter begjærer Lange yderligere Udlæg og paaviser det som opskrives under Nr. 49—68.

Nu møder Færgehuus personlig og protesterer mod Udlæg i disse Effecter, som efter Lejecontracten tilhører ham.

Lange er overbevist om, at Færgehuus kun har laant sit Navn til denne Contract og forlanger Udlæg i Effecterne.

Efterat Prot. Kl. 10 Aften atter osv. — eragtet som følger:

I Følge den under Forretningen foreviste Lejecontract, der er tinglæst den 14de Maj d. A., maa Brændevinsbrænder Jens H. Færgehuus formeentlig anses at være Ejer af de under Forretningen fra Nr. 49—68, begge incl., anførte Effecter, og Reqvirenten vil derfor ikke være at give Udlæg i samme; thi eragtes: Reqvirenten vil ikke være at give Udlæg i de under Forretningen fra Nr. 49—68, begge incl., anførte Effecter.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 48 Rdl.

## 1838. 25de August.

### Murersvend Jens Nielsen Thye
ctr.
### Candidatus juris Janus von Borm.

Reqvisitus protesterer idet han foreviste en Udskrift af Rettens „Tinglysningsprotocol, hvorefter det herværende Indboe er Enkefru Mathilde Døderlein tilhørende.“ Udskriften angaaer en Declaration (læst den 16de Decbr. 1833), hvori Reqvisitus erklærer, at en Deel i hans Værge værende specificerede Meubler ere Md. Døderlein tilhørende og ham af hende overladte til Afbenyttelse indtil videre uden at svare Leje deraf.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da den af Requisitus foreviste Udskrift af den kongelige Landsover- samt Hof- og Stads-Rets Tinglysningsprotocol, der er dateret 6te Maj 1837, formeentlig ikke kan anseés at indeholde Bevis for, at nogen af de paa Requisiti Bopæl værende Effecter tilhører andre end Requisitus, hvis Boe, efterat have været under Skiftebehandling, er ham extraderet den 30te Juni d. A.; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa den af Requisitus nedlagte Protest, og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

1838. 12te October.

Skomager Dethmer
ctr.
Skibstømmermand P. C. Gjerløv.

Commissionær Paasche paa Md. Gjerløvs Vegne protesterer mod Udlæg i de Effecter, hvori hun har faaet Udlæg ved en den 13de Marts f. A. afholdt Forretning, hvoraf han fremlægger Udskrift, tinglæst den 17de April.

Proc. Bang, som bemærker at Md. Gjerløv er Requisiti Moder, paastaaer Udlæg deri paa Grund af at Effecterne ere forblevne beroende hos Requisitus i saa lang Tid istedetfor realiserede.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Ved at sammenholde de under nærværende Forretning specificerede Effecter med de i den fremlagte Udskrift af den den 13de Marts f. A. hos Requisitus foretagne Executionsforretning Anførte, hvori Gjerløvs Enke er givet Udlæg, maa Formodningen formeentlig anseés at være for bemeldte Effecters Iden-

ditet, undtagen forsaavidt angaaer de under nærværende Forretning under Nr. 6, 9, 10 og 11 specificerede, der ikke findes at være anførte i bemeldte Udskrift, og da nu Reqvirenten, i Følge D. L. 5—6—6 m. fl. Lovbestemmelser, maa anses at være uberettiget til, for det under Forretningen Æskede, at søge Fyldestgjørelse i de Effecter, hvori Gjerlovs Enke er givet Udlæg; saa vil, af de under nærværende Forretning specificerede Effecter, Reqvirenten ikkun være at give Udlæg i de under Nr. 6, 9, 10 og 11 Anførte, der ikke ere beviste at tilhøre nogen Anden end Reqvisitus; thi eragtes: af de under nærværende Forretning specificerede Effecter vil Reqvirenten ikkun være at give Udlæg i de under Nr. 6, 9, 10 og 11 Anførte.

Homann.

Tildeels forligt.

---

Dom 19 Rdl.

## 1839. 30te Marts.

### Exam. jur. Cold
ctr.
### Arbejdsmand Ole Sørensen.

Reqvisitus erklærer at hans Bopæl ikke er her, men da han ellers intet ejer og hans Gods forefandtes her, havde han intet imod at Forretningen paabegyndes her, hvor hans Kone endnu har sit Ophold; han har intet at erindre imod at der skeer Udlæg i de herværende Effecter.

Hans Kone kommer derefter tilstede og fremlægger en tinglæst Lejecontract af 15de Octbr. f. A., hvorefter Effecterne ere lejede af Brun, et Gjeldsbrev af 21de Januar f. A. for 48 Rdl. og et derefter indgaaet Forlig, som af Brun ved Fogden blev ereqveret den 13de Octbr. f. A., ved hvilken Forretning Brun kom i Besiddelse af Effecterne.

Reqvirenten fremlægger derimod en af Reqvisitus den 30te Januar d. A. udstedt Erklæring om at han i Virkeligheden intet skylder til Brun og paastaaer Forretningen fremmet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvisiti Hustru ikke har fremført nogen Beviislighed for hendes Competence til under nærværende Forretning at give

Møde for Skomagersvend Johan J. Bruun og det derhos ikke med de af hende fremlagte Documenter, kan anſees at være beviiſt, at de in qvæstione værende Effecter tilhøre bemeldte Bruun; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa den af hende nedlagte Protest og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen møder Bruun selv og fremlægger igjen de af Requiſiti Huſtru fremlagte Documenter, samt tillige en Lejecontract af 7de Januar d. A. hvorefter han er Lejeren af Lejligheden.

Efterat Prot. atter — decreteret som følger:

Da Skomagersvend J. J. Bruun, i Følge den af ham under Forretningen fremlagte Lejecontract, maa anſees til eget Brug at have til Leje den Lejlighed hvor nærværende Forretning foretages og Formodningen formeentlig saaledes maa antages at være for, at de derværende Effecter ere ham tilhørende; saa vil det afgivne Decret, der er skeet under Reservation af Enhvers lovlige Ret, ikke være at sætte i Udøvelse og Reqvirenten saaledes ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter; thi eragtes: Reqvirenten vil ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter.

Homann.

Ikke appelleret.

## 1839. 1ste Juni.

### Kjøbmand M. Robinow og Kjøbmand Moritz Salomonsen ctr. Collecteur Salomon Moses Salomonsens Boe.

I Boet efter afdøde Enke Blume Salomonsen er fra Skiftecommissionen under 5te Decbr. 1837 bleven anmeldt, at der samme Dato af Kongens Foged er anlyndt Arrest i den Sønnen Tallottericollecteur Salomon Moses Salomonsen efter hans Forældre tilkommende Arv til Sikkerhed for de M. Robinow tilkommende 1350 Rdl. og de Moritz Salomonsen tilkommende 250 Rdl., tilsammen 1600 Rdl., og derhos nedlagt Forbud imod at Arven udbetales ham førend disse ere fyldestgjorte. Da imidlertid Collecteur S. M. Salomonsen døer, forinden Moderens Boe er sluttet, indbetales Arven til Skifteretten i hans Boe tilligemed Underretning om det anmeldte Forbud. Efter at dette er stadfæstet ved Dom af 17de September 1838 forlanges Beløbene udbetalte, og Skifteretten i sidstnævnte Boe har bevilget en Udsættelse for at Proc. Hansteen kunde søge Dommen exeqveret og „maatte overlade til Fogdens Afgjørelse, hvorvidt han vilde foretage Executionen."

Proc. Nyholm møder for Kjøbmand M. Valentin og protesterer. Valentin har efter Blume Salomonsens Død erholdt en Gjeldsforskrivning af Collecteur S. M. Salomonsen med Pant i hans Arv, som da var falden, medens den til Reqvirenterne udstedte Gjeldsforskrivning var udstedt inden Moderens Død, og deres Fordring kunde ikke blive bedre ved det nedlagte Forbud og dettes Stadfæstelse, end Valentins privilegerede Fordring var det. Han bemærker at Dommen kun stadfæster Forbudets formale Rigtighed og ikke har tilføjet nogen clausula executionis, hvorved jo er tilkjendegivet, at det ikke er Fogden der har at exeqvere den, men Skifteretten, der vil have at afgjøre Tvisten imellem Parterne (Intervenienten og Reqvirenterne).

Da afgangne Tallottericollecteur Salomon Moses Salomonsens og Enkes Boe, ifølge den skete Protocoltilførsel, maa betragtes som et Arvs og Gjelds Fragaaelsesboe, og den Arv, hvori Udlæg er forlangt, uagtet den i Henseende til samme tagne Reservation, ligefuldt maa ansees at henhøre til bemeldte Boes Ejendele, saa anseer Fogden sig, med Hensyn til Bestemmelserne i D. L. 1—24—40 og 5—14—39, ikke beføjet til videre at iværksætte den paabegyndte Forretning, hvilken

derfor vil være at hæve; thi eragtes: den paabegyndte Forretning vil være at hæve.

Homann.

(Senere forligt ved Skifteretten.)

---

Dom 18 Rdl.

1839. 11te Juli.

Enken Karen Marie Hufebye

ctr.

Garversvend Hans Hanfen.

Verten fremlægger Kislers Panteobligation for 600 Rdl.

Reqvirentindens Langværge C. N. Kjøge protesterer mod Vertens Berettigelse til at fremlægge Obligationen, da han ikke er Sagfører; desuden mener han, at da Dommens Gjenstand „hidrører fra Underfag, har den, som Communeafgift, Præference for enhver anden Fordring."

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvisitus, ifølge den under Forretningen fremlagte Panteobligation, har givet Hjulmand Kisler i Hillerød Panteret i alt hvad han ejer og ejende vorder, saa vil Reqvirentinden ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer bemeldte Panthaver i samme; men derimod er der intet hinderligt for at, saafremt saadant maatte ønskes, Ankyndigelse af Udlæg skeer i samme saaledes, at Reqvirentinden derved faaer Adkomst til, efterat Panthaveren er bleven fyldestgjort, i samme at erholde Betaling for det under Forretningen Æskede; thi eragtes: Reqvirentinden vil ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer Hjulmand Kisler som Panthaver i samme; men derimod vil, saafremt saadant maatte ønskes, Ankyndigelse af Udlæg i samme være at give saaledes, at Reqvirentinden derved faaer Adkomst til, efterat Panthaveren er bleven fyldestgjort, i samme at erholde Betaling for det under nærværende Forretning Æskede.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 199 Rdl.

## 1839. 24de Juli.

Ritmester H. Stal
ctr.
Skomagermester C. Eggert.

Reqvisitus erklærer at han intet ejer, Sengklæderne og Garnvinden tilhøre Verten Louv, de andre Effecter ere, ifølge Kjøbecontract af 1ste Marts, tinglæst 27de Maj, solgte til Høker J. Andersen.

Verten Louv møder og paastaaer sin Ejendomsret og fremlægger for Andersen Kjøbecontracten.

Proc. Veidemann ved Fuldm. Smith protesterer og paaberaaber ialtfald Dommens tidligere Tinglæsning.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Bevisilighed for, at de in qvæstione værende Sengeklæder samt Garnvinden ere Skomagermester Louv tilhørende; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa det under Forretningen derom gjorte Foregivende. Ligesaalidet kan der, da den Dom, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, er tinglæst den 13de Maj d. A. ifølge Bestemmelserne i D. L. 1—24—26 og 5—3—18 samt Pl. 18de Januar 1788, være at tage Hensyn til den for Høker Andersen under Forretningen fremlagte Kjøbecontract. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 12 Rdl.

1839. 31te Juli.

Skrædermester N. H. Simonsen
ctr.
Undercancelliſt Dahlgreen.

Efterat Intet er forefundet paa Reqviſiti Vopæl continuerer Forretningen paa hans ſeparerede Huſtrues Vopæl.

Denne proteſterer mod Udlæg i de herværende Effecter, der ere hendes Ejendom, da hendes Mands Gjeld er hende vedkommende, da hun for omtrent fem Maaneder ſiden er ſepareret fra ham.

Reqvirenten vedbliver ſin Begjæring, idet han bemærker at hans Panteobligation og Forlig ere ældre end Separationen.

Efterat Prot. ofv. — eragtet ſom følger:

Da, i Følge den ſkete Protocoltilførſel, den Panteobligation, der ligger til Grund for det Forlig, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, er udſtedt før Separationen har funden Sted mellem Reqviſitus og hans Huſtrue og de in qvæstione værende Effecter maa antages at have henhørt til deres fælles Boes Ejendele; ſaa kan der ikke være at tage Hensyn til den af Madame Dahlgreen nedlagte Proteſt og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensſtemmelſe med den derom gjorte Paaſtand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensſtemmelſe med den derom gjorte Paaſtand være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 35 Rdl.

1839. 2den September.

Aſſiſtent Eibeſchütz
ctr.
Tracteur C. Sørenſen.

Reqviſitus bemærker, at da Borchſenius den 19de Februar erholdt Udlæg hos Arentzen, lod han de herværende Effecter af det Udlagte for-

blive i hans, Sørensens, Værge, imod at han paatog sig Ansvaret for deres Tilstedeblivelse. Effecterne tilhøre saaledes Borchsenius.

Vidnerne erklære at de herværende Effecter alle ere en Deel af de da, den 19de Februar, hos Arentzen udlagte.

Proc. Bang protesterer og mener at det, at Effecterne ere i Requisiti Besiddelse, maa være et Beviis for hans Ejendomsret.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da i Følge den skete Protocoltilførsel de in qvæstione værende Effecter maa antages at være en Deel af de Effecter, hvori Urtekræmmer Borchsenius, under den den 19de Februar d. A. hos Conditor Arentzen foretagne Executionsforretning, er givet Udlæg og hine Effecter, under bemeldte Forretning, af Udlægshaveren ere blevne overladte Requisitus til Afbenyttelse, imod at han forbandt sig til at være ansvarlig for samme, og, paa Opfordring, udlevere dem; saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i samme; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 68 Rdl.

1839. 17de December.

Exam. jur. Eibeschütz
ctr.
Bataillonschirurg J. M. Birch.

Requisitus, der erklærer intet at eje, da alt hans Indboe er pantsat til Høker Kjellerup for 700 Rdl., protesterer imod, ifølge sin Stilling, at kunne belægges med personlig Arrest.

Proc. Lange paastaaer Arrestdecretet nedlagt, idet han bemærker, at Regimentet, som jo er underrettet om denne Forretning, hverken har ladet møde eller paa anden Maade gjort Indsigelse mod dens Fremme.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, som Chirurg ved Kronens Regiment, formeentlig maa ansees at henhøre til Militairetaten, og de Be-

stemmelser, hvorefter en Militair, for Gjeld, ikke kan hefte paa Person, formeentlig saaledes maa antages at have Anvendelse i Henseende til ham; saa vil den nedlagte Paastand om Arrest paa Reqvisiti Person ikke være at tage til Følge; thi eragtes: den nedlagte Paastand om Arrest paa Reqvisiti Person vil ikke være at tage til Følge.

Homann.

---

Gjeldscommissionens Dom
den 17de Februar 1840.

Eibeschütz
ctr.
Birch og Underfogden Cancellieraad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande, (— og bør Citanten betale Indstævnte Birch 1 Mk. i Sagsomkostninger).

---

1840. 26de Februar. Fortsættelse.

Høker Kjellerups Broder fremlægger den ommeldte Obligation og protesterer.

Reqvirenten henviser til at Forbringen angaaer Reqvisiti Selvskyldnercaution for Trediemands skyldige Husleje, og derfor maa være privilegeret fremfor Pantet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvirentens Tilgodekommende, i Følge den Dom hvorefter nærværende Forretning foretages ene grunder sig paa en Cautionsforpligtelse og Pl. 23de Juli 1819 og 14de Mai 1834 formeentlig saaledes ikke in casu kan tillægges Anvendelse; saa vil Reqvirenten ikke være at give Udlæg i Reqvisiti Ejendele til Præjudice for Kjøbmand Kjellerup som Panthaver i samme; thi eragtes: Reqvirenten vil ikke være at give Udlæg i Reqvisiti Ejendele til Præjudice for Kjøbmand Kjellerup, som Panthaver i samme.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 29 Rdl.

## 1840. 21de April.

### Enkemadame M. Møller
ctr.
### Christian Emil Bugge.

Requisitus opgiver at være umyndig, men hans Døbeattest er i Øjeblikket i Proc. Langes Hænder, han beder derfor om Udsættelse og tilbød Depositum under Reservation.

Requirentindens Søn benægter at Requisitus er umyndig og mener at denne Exception burde ialtfald have været fremsat under Forligets Indgaaelse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus foregiver, ikke at have opnaaet Myndighedsalderen, samt at han, med en Døbeattest, der er i Procurator Langes Besiddelse, kan godtgjøre bemeldte hans Foregivende; saa vil Forretningen, imod at han strax til Requirentindens Befuldmægtigede overleverer et Depositum, der indeholder betryggende Sikkerhed for det Ægtede, være at stille i Beroe til Dags Eftermiddag Kl. 5, for at han kan gives Lejlighed til at skaffe Døbeatteften tilstede og fremlægge samme under Forretningen. Overleverer han derimod ikke et Depositum, som det Anførte, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, uden Ophold være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægger Requisitus sit Lærebrev, dateret den 14de April 1852, hvori han er opgivet at være 16½ Aar og altsaa nu først 24½ Aar.

Stud. Møller anerkjender ikke at dette indeholder Beviis.

Requisitus erklærer at han ikke vil kunne skaffe sin Døbeattest til Kl. 5, da han er født i Holbek, og beder om 14 Dages Henstand til at skaffe den tilveje.

Efterat Prot. atter osv. — eragtet som følger:

Da det fremlagte Lærebrev ikke kan ansees at indeholde tilstrækkeligt Beviis for, at Requisitus ikke har opnaaet Myndighedsalderen og den forlangte Henstand med at tilvejebringe

Dødsattest ikke, mod den nedlagte Protest, kan være at indvilge; saa vil det have sit Forblivende ved den under Forretningen forhen afgivne Eragtning; thi eragtes: det vil have sit Forblivende ved den under Forretningen forhen afgivne Eragtning.

Homann.

Kl. 5 bemærker Requisitus at han ikke endnu har kunnet skaffe sin Dødsattest, men beder om Udsættelse til at skaffe den, imod at det Depositum han havde overleveret forbliver i Requirentens Besiddelse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da den omhandlede Dødsattest ikke af Requisitus er bleven produceret; saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med de under samme forhen afgivne Eragtninger, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 31 Rdl.
Omkostninger 29 Rdl.

## 1840. 22de August.

### Enke H. Schæffer
ctr.
### Vertshusholder J. Jørgensen.

Requisitus erklærer, at der under 13de Februar sidstleden af Klædefabrikant Selig er skeet Execution i de beskrevne Effecter for et Beløb af 121 Rdl. 5 Mk., hvoraf endnu intet er betalt.

Proc. Bang bemærker, at dette ikke kan komme i Betragtning, da Effecterne endnu ere i Requisiti Besiddelse og Executionsforretningen ikke er tinglæst.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Bevislighed for, at den under 13de Februar sidstleden hos Requisitus foretagne Executionsforretning er tinglæst; men Tinglæsning af samme, i Analogie af D. L. 5—7—7 m. fl. Lovbestemmelser formeentlig

maa antages at være nødvendig, saafremt den skulde kunne være Requirentinden hinderlig i, for det under Forretningen Æskede, at erholde Fyldestgjørelse i de in qvæstione værende Effecter; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

(Tildeels forligt og tildeels udleveret.)

---

Udsættelse.

1840. 22de og 24de August.

Skrædermester Glincke
ctr.
Vertshusholder S. Stephensen.

Proc. Lange benægter at den fremlagte Lejecontract er gjældende. Efter Opsigelse er Requisitus flyttet October Flyttedag 1835 og senere igjen indflyttet uden at have erholdt skriftlig Contract og paa andre Vilkaar, hvortil navnlig ikke hørte den Clausul, at han kunde twinges til at flytte uden Opsigelse. Han fremlægger Opsigelsen og Requirentens Qvittering for Afbetaling paa det nye Lejemaal.

Adv. Buntzen ved Fuldm. Trojl paastaaer at Parterne efter den passerede Opsigelse vare blevne enige om at fortsætte Lejemaalet efter den fremlagte Contract. Uden denne har Requisitus ingensomhelst Adkomst til at forblive boende i Lejligheden.

Efterat Protocollen, Kl. 6½ Eftermiddag var bleven tilsendt mig Cancellieraad Homann, blev det Omventilerede af mig optaget til Kjendelse, der vil blive afgiven forstkommende Mandag den 24de d. M. Kl. 1 Eftermiddag.

Homann.

Om det end antages, at den med Requisitionen følgende Lejecontract er bleven ophævet ved den af Requisitus producerede Opsigelse, samt at Requisitus for Tiden beboer den i Con-

tracten omhandlede Lejlighed i Følge en senere mellem ham og Reqvirenten sluttet mundtlig Overeenskomst, kan Reqvisitus dog formeentlig ikke anseés berettiget til længere at blive boende i samme, efterdi han, hvem det, i Overeensstemmelse med Pl. 2den October 1754 § 3, paaligger, at godtgjøre Beskaffenheden af de Vilkaar, hvorpaa han er i Besiddelse af Lejligheden, ikke, med det af ham Fremførte, kan anseés at have afbeviist Reqvirentens Paastand, at han skal betale 10 Rdl. i Leje for hver Sommermaaned; hvilket desuden findes bestyrket ved de paa Contracten anførte Qvitterings Paategninger for Lejen for Halvaaret fra April til October Flyttedag 1839. Paa Grund heraf, samt da der ingen Sikkerhed er stillet for Lejen og Formodningen saaledes maa antages at være for, at den mundtlige Overeenskomst er saaledes, at Reqvisitus, ved Udeblivelse med den maanedlige Betaling, strax skal fratræde det Lejede; saa vil Forretningen, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme, saafremt Reqvisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og til Reqvirenten overleverer den i Reqvisitionen omhandlede Lejlighed; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og til Reqvirenten overleverer den i Reqvisitionen omhandlede Lejlighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Proc. Lange erklærer at da Reqvisitus istedetfor Caution har betalt 25 Rdl. forud, saa fordrer han nu, da han nægter at skylde mere end 10 Rdl., 15 Rdl. tilbagebetalt før han flytter.

Fuldm. Trojl erklærer at disse 25 Rdl. forlængst ere tilbagebetalte, at Reqvisitus skylder mere, og at dette Forhold var nærværende Sag uvedkommende.

Efterat Prot. atter — decreteret som følger:

Da Forretningen, ved den afgivne Eragtning, er tillagt Fremme; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det fra Reqvisiti Side senere under samme Fremførte. Den vil saaledes

være at fremme i Overeensstemmelse med den forhen afgivne Eragtning; thi eragtes: Forretningen vil være at fremme i Overeensstemmelse med den under samme forhen afgivne Eragtning.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 8800 Rdl.
Rente 1936 Rdl.

1840. 9de September.

Commiteret Skifteforvalter paa det Bernstorffske Gods E. D. Brunn
ctr.
Kammerraad Jens Jensen.

Requisitus reserverer sig Ret til i Lars Jacobsens Boe at erholde 500 Rdl. for Udlæg til Begravelsen og Salair, da han ved Dommen er frakjendt den Obligation paa 500 Rdl., som af den Afdøde dertil var givet ham.

Proc. Stahlfest ved Fuldm. Hornbeck kunde ikke erkjende Rigtigheden af dette Tilgodehavende.

Requisiti Søn, Cand. theol. C. C. Jensen erklærer at eje og have kjøbt det bestrevne Fortepiano og forevifer Sælgerens Qvittering derfor.

Hans Tante Jfr. Jacobsen bevidner dette og erklærer at hun har bidraget til Betalingen deraf. Ligeledes erklærer hun som Ejerinde af Stedet at have 180 Rdl. i Husleje tilgode hos Requisitus og protesterer imod at der gives Udlæg til Præjudice for denne Fordring.

Fuldm. Hornbeck modsiger begge.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Hvad angaaer den af Requisitus tagne Reservation med Hensyn til de 500 Rdl., som han foregiver at have tilgode i Lars Jacobsens Boe i Begravelsesomkostninger og Salair, da følger det af sig selv, at samme under nærværende Forretning ikke kan komme i Betragtning. Ligesaalidet kan der være at tage Hensyn til den af Cand. theol. Jensen nedlagte Protest imod, at der skeer Udlæg i det bestrevne Fortepiano, efterdi der ingen Beviislighed er fremført for, at dette er det samme, der

omhandles i den under Forretningen fremlagte Tilstaaelse. Endelig kan den af Jomfru Jacobsen foregivne Husslejefordring ikke heller være hinderlig for nærværende Forretnings Fremme, efterdi de en Husvert, ved Pl. 7de Octbr 1771 § 3 og 14de Mai 1834, tilstaaede Begunstigelser ikke ere tredie Mand hinderlig i, at erholde Udlæg i Lejetagerens Gods. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 55 Rdl.

## 1840. 8de October.

### Procurator Nyholm som Curator i Brændeviins-brænder P. Jensens Boe
### ctr.
### Ole Thomsen.

Proc. Veidemann protesterer paa Panthaverens Peter Thomsens Vegne ifølge fremlagt Obligation.

Proc. Nyholm paaberaaber at Forbringen angaaer skyldig Husleje, og saaledes efter 5—14—37, 25de Juli 1819 og 14de Mai 1834 er priviligeret fremfor Pantet.

Veidemann erindrer herimod at Forbringen, dersom den angaaer Husleje, ialtfald angaaer en ældre Husleje fra et tidligere Beboelsessted og mener at Privilegiet derfor i Analogie med Lovens Bestemmelser om Renter af Prioritets-Capitaler (12te Marts 1790) maa vige for den lovlig tinglæste Panteobligation.

Proc. Nyholm modsiger dette og mener at 25de Juli 1819 udtrykkelig involverer at Husslejekrav der ere ældre end 1819 ere den eneste Undtagelse fra Privilegiet som almindeligt.

Proc. Veidemann mener derimod, at Værten (Jensen) ved at lade Requisitus flytte uden at gjøre sit Krav gjældende de facto har frafaldet sin fortrinlige Panteret, og at denne Fortrinsret nu kun tilkommer den Ejer, i hvis Sted Requisitus boer.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da afgangne Brændeviinsbrænder P. Jensens Boes Tilgodekommende i Følge den Dom, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, hidrører fra skyldig værende Husleje og saaledes henhører til de i Pl. 23de Juli 1819 omhandlede priviligerede Fordringer; saa kan den under Forretningen omhandlede Pantsætning, formeentlig, i Følge bemeldte Placat, samt Pl. 14de Mai 1834, ikke være bemeldte Boe hinderlig i, for det under Forretningen Æfkede, at erholde Fyldestgjørelse i Requisiti Ejendele. Forretningen vil saaledes, uanseet de fra Requisiti Side fremforte Erindringer, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 219 Rdl.

1840. 17de October.

P. E. Brasen
ctr.
Drejermester F. C. Buch.

Marskandiser Bogelund fremlægger sin Udlægsforretning in forma beskreven og protesterer.

Requirenten paaberaaber at denne ikke er tinglæst, hvorpaa Bogelund erklærer at dette vil skee.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

I Følge den skete Protocoltilførsel maa det formeentlig antages, at de Effecter, hvori Requirenten paastaaer Udlæg, ere de samme, hvori Marchandiser Bogelund, under den den 16de f. M. hos Requisitus foretagne Executionsforretning, er givet Udlæg og da ikke saadanne Data ere tilstede, der give Formodning om, at bemeldte Bogelund senere har faaet sit under foranførte

Forretning ægtede Tilgodekommende betalt; saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i bemeldte Effecter til Præjudice for Bøgelund; thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter til Præjudice for Marchandiser Bøgelund.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 55 Rdl.

1841. 20de Januar.

Niels Liebmann
ctr.
The- og Kaffeskjænker Peter Jørgensen.

Bliklakerer Holm møder med den af Requisitus for 400 Rdl. udstedte Panteobligation og protesterer.

Med Hensyn til de 5 Rdl. 2 Mk. som ligge i en Assistentshusseddel paa en Frakke, og hvori Proc. Lange forlanger Udlæg bemærker Requisiti Hustrue, at disse ere hende igaar af en Dame leverede til dermed at indløse Frakken.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, i Følge den under Forretningen foreviste Panteobligation, har pantsat Alt hvad han ejer og ejende vorder til Maler og Bliklakerer Holm, saa vil Requirenten ikke være at give Udlæg i de under Forretningen specificerede Effecter til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer denne som Panthaver i samme. Ligesaalidet vil han være at give Udlæg i de under Forretningen omhandlede 5 Rdl. 2 Mk. til Forringelse af bemeldte Sikkerhed, efterdi de, saafremt de ikke, som under Forretningen er opgivet, ere leverede Requisiti Hustrue for dermed at indløse en Frakke, maae anses at henhøre til Requisiti pantsatte Ejendele. Derimod er der Intet hinderligt for at, saafremt saadant maatte ønskes, Ankyndigelse af Udlæg, under Reservation af Enhvers lovlige Ret, skeer saavel i bemeldte specificerede Effecter, som i de foranførte 5 Rdl. 2 Mk., saaledes, at Requirenten derved faaer Adkomst til, efterat Panthaveren er

bleven fyldestgjort, at komme i Besiddelse af og realisere en saa stor Deel af samme, der er tilstrækkelig til Fyldestgjørelse for det under Forretningen Æskede. Thi eragtes: Requirenten vil ikke være at give Udlæg enten i de under Forretningen specificerede Effecter eller de omhandlede 5 Rdl. 2 Mk. til Forringelse af den Sikkerhed der tilkommer Maler og Bliklakerer Holm i samme; men derimod er der Intet hinderligt for at, under Reservation af Enhvers lovlige Ret, Ankyndigelse af Udlæg skeer i samme saaledes at Requirenten derved faaer Adkomst til, efterat Panthaveren er bleven fyldestgjort, at komme i Besiddelse af og realisere en saa stor Deel af samme, der er tilstrækkelig til Dækning for det under nærværende Forretning Æskede.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 8 Rdl.

## 1841. 28de Januar.

### Vertshusholder-Corporationen
ctr.
### Vertshusholder Pet. Petersen.

Requisitus er dømt til at betale 8 Rdl. i resterende Contingent. Uagtet den af Peter Hansen fremlagte Obligation, mener Proc. Borup, at det Pengebeløb, som er Gjenstand for nærværende Forretning, maa, som hidrørende fra Requisiti borgerlige Stilling, gaae foran alt Pant.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Da Requisiti Indboe er pantsat til Peter Hansen for 100 Rdl., og de under Forretningen æskede 8 Rdl. ikke kan henføres til nogen af de ved Lovgivningen priviligerede Fordringer, for hvilke den en Panthaver tilkommende Panteret maa vige; saa vil Udlæg ikke være at give i bemeldte Indboe til Præjudice for den Peter Hansen tilkommende Panteret i samme; thi er-

agtes: Udlæg vil ikke være at give i Requisiti Indboe til Præjudice for den Peter Hansen tilkommende Panteret i samme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 58 Rdl.

1841. 30te April (29de).

Vertshusholder Jespersen
ctr.
Skrædermester Madsen.

Urtekræmmer Bad fremlægger for Klædefabrikør Madsen en af Requisitus til denne udstedt og tinglæst Panteobligation og protesterer mod Udlevering.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Hænschel paaberaaber at Fordringen angaaer skyldig Husleje.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requirenten, under Forretningens Foretagelse den 6te d. M. er bleven givet Udlæg i de in qvæstione værende Effecter, og hans Tilgodekommende, i Følge den ergangne Dom, hidrører fra Husleje, som Requisitus er bleven skyldig; saa vil der ikke være at tage Hensyn paa den af Urtekræmmer Bad for Klædefabrikør Madsen nedlagte Protest; men Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 68 Rdl.

## 1841. 26de August.

### Cancellieraad Bahneberg
ctr.
### Vertshusholder Petersen.

Requisitus erklærer, at alt Indboet er lejet af Hjulmager Jørgen Hansen og fremlægger en Udskrift af Rettens Lejecontractsprotocol.

Proc. Bang protesterer derimod fordi Lejetageren i Udskriften kaldes Gert Peter Gertsen.

Requisitus erklærer at hans fulde Navn er Gert Peter Michael Petersen, saaledes som han er benævnt i sit Patent, som han foreviser, men da hans Fader hedder Peter Gertsen, benævnes han ogsaa undertiden som det er skeet i Lejecontracten Gert Peter Gertsen.

Proc. Bang mener at Patentet netop taler imod at Lejecontracten angaaer Requisitus, fordi han der benævnes Gert Peter Michael Petersen.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Requisitus, i det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, nævnes Vertshusholder Petersen, men den i den fremlagte Udskrift af den Kongelige Lands-Over samt Hof- og Stads-Rets Lejeprotocol anførte Lejetager, anføres at være Soeindrulleret Matros Gert Peter Gertsen; saa vil der paa Grund af denne Uovereensstemmelse, ikke være at tage Hensyn paa bemeldte fremlagte Udskrift, ligesaalidet som det under Forretningen foreviste Patent kan komme i Betragtning. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand.

Homann.

Ikke appelleret.

Forlig 9 Rdl.

1841. 27de Auguſt (25de).

N. J. Eibeſchütz
ctr.
Brødbager og Grynhandler Johan Daniel Schyts.

Reqviſitus erklærer at Indboet er lejet af Lars Mortenſen, men erkjender, paa Opfordring af Proc. Lange, at han tidligere har ejet det, men ſolgt det i 1832 til Lars Mortenſens Kone i hendes første Ægteſkab, og iſjor lejet det af Lars Mortenſen.

Lars Mortenſens Kone møder med den originale Lejecontract og proteſterer.

Proc. Lange modſiger Lejeforholdet og paaviſer det Uſandſynlige i, at Reqviſitus, naar han var ſaa fattig, ſkulde leje ſaadanne Ting ſom Klaveer, 2 Glasſkabe, og forlanger Udlæg.

Efterat det under Forretn. Tilſ. — eragtet ſom følger:

Da de in qvæstione værende Effecter, i Følge den under Forretningen foreviſte Lejecontract, der er dateret 20de Januar 1840, ere Lars Mortenſen tilhørende; ſaa vil Reqvirentens Paaſtand om at gives Udlæg i ſamme ikke være at tage til Følge; thi eragtes: Reqvirentens Paaſtand om at gives Udlæg i de in qvæstione værende Effecter, vil ikke være at tage til Følge.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 11 Rdl.

1841. 2den September.

C. N. Kjøge
ctr.
Sporemagermeſter Hanſen.

Reqviſitus fremlægger ſom Beviis for, at Alt hvad han ejer er pantſat, en Concept af Obligationen.

Reqvirenten kan ikke erkjende dette for et gyldigt Beviis.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Paa den fremlagte Concept, der ikke indeholder Beviis for den under Forretningen foregivne Pantsætning, kan ikke være at tage Hensyn; thi eragtes: paa den under Forretningen fremlagte Concept kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 600 Rdl.

1842. 28de Juli.

Skomagermester Gjelstrup
ctr.
Thee- og Porcellænshandler Leiser Moses Friedlænder.

Collecteur Behrendt protesterer imod at der gives Udlæg til Præjudice for hans tilgodehavende Husleje 70 Rdl. efter Forlig, der fortiden beroer hos Fogden for at exeqveres.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Om der end ved Fogdens Embedscontoir er beroende et Forlig, hvorefter Collecteur Behrendt har Husleje tilgode hos Reqvisitus; saa kan denne Omstændighed dog ikke være hinderlig for nærværende Forretnings Fremme, efterdi Execution efter bemeldte Forlig ikke enten er berammet eller paabegyndt; hvilket formeentlig maatte være Tilfældet, saafremt den i Forliget omhandlede Fordring skulde kunne tillægges den i Pl. 14de Mai 1834 omhandlede Fortrinsret. Ligesaalidet kan der være at tage Hensyn, enten paa Reqvisiti Foregivende, at de i hans Boutique beroende Varer ikke ere ham tilhørende, efterdi dette er ubeviist, eller paa den af ham fremlagte Atteſt om at han har indgivet Ansøgning om benificium paupertatis til den ergangne Doms Indankning for Højesteret, da, i Følge D. L. 1—24—54 Foreviisning af Appellationsstævning er nødvendig til at standse Execution. Forretningen vil saaledes, under For-

beholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig over 300 Rbl.

1842. 11te August.

G. Broberg
ctr.
Jørgen Tholstrup Nielsen.

Den 12te April faaer Reqvisitus Udsættelse for at forsøge at formaae en Slægtning til at betale hans Skyld; da dette ikke lykkes, fremsætter han den 11te August exceptio minorennitatis.

Proc. Christensen ved Fuldm. Jensen mener at Forlig har samme Virkning som en Højesteretsdom og bestrider som Følge deraf Fogdens Competence til at tage Indsigelsen under Paakjendelse.

Efterat det under Forretningen Tilførte — gjennemlæst — eragtet som følger:

Da Reqvisitus, i Følge den under Forretningen fremlagte Døbeattest, ikke har opnaaet Myndighedsalderen, saa kan den Forpligtelse, som han har undergivet sig ved det Forlig, hvorefter nærværende Forretning er paabegyndt, i Følge Lovgivningen om Gjeldsforpligtelser, indgaaede af Personer, der ikke ere myndige, in specie Frd. 14de Mai 1754, formeentlig ikke anses at være for ham forbindende. At et ved en Forligelsescommission indgaaet Forlig ved Lovgivningen er tillagt samme Retskraft som en usvækkelig Dom, frembyder formeentlig Intet herimod, efterdi Lovgivningen formeentlig her maa antages at forudsætte, at de ellers nødvendige Betingelser for at en Fordring skal kunne tillægges Retsgyldighed ere tilstede; hvilket, som foranført, in casu ikke er Tilfældet. Den paabegyndte Forret-

ning vil derfor ikke være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil være at hæve.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 2den Januar 1843.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

. . . „Da det fra Citantens, Strømpehandler G. Brobergs, Side er in confesso, at Indstævnte Jørg. Th. Nielsen ikke er fuldmyndig, saa maa den Omstændighed, at Stævningen er udtagen mod ham alene uden Curator bevirke at Sagen ex officio bliver at afvise." . . .

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 26de Juni 1843.

Samme
ctr.
Samme med Curator.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

„Da Stævningen i nærværende Sag til Paaanke af den af Underfogden heri Staden under 11te August f. A. afsagte Eragtning, hvorved en af Citanten, Strømpefabrikant G. Broberg hos Indstævnte J. Th. Nielsen reqvireret Executionsforretning hævedes, først er udtagen den 4de Marts d. A. altsaa efter Udløbet af den Tid, efter hvilken Paaanke ifølge L. 1—6—12 cfr. Resc. 23de Januar 1739 § 5 ej kan iværksættes uden Oprejsning, og en saadan ligesaalidt er produceret, som Citanten, forsaavidt han under Henvisning til Frd. 19de August 1735 § 10 og Resc. 19de Decbr. 1749 som Hjemmel for den foranstaltede Appel har paaberaabt, at Sagen efter tidligere at være indbragt for denne Ret, ved sammes Dom af 2den Januar d. A. er bleven afvist, har ved Fremlæggelse af bemeldte Dom eller paa anden Maade bevisligjort dette Anbringende, saa vil Sagen ex officio her fra Retten blive at afvise."

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 12te Februar 1844.

Samme
ctr.
Samme (uden Curator).

Efter Oprejsningsbevilling og efterat Reqvisitus er bleven myndig.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Exagtning bør ved Magt at stande.

(Processens Omkostninger betaler Broberg til Indstævnte med 10 Rdl.)

. . . „Vel har Indstævnte nu, ved det omhandlede inden Kjøbenhavns Forligelsescommission den 21de Januar 1842 med Citanten indgaaede Forlig, forpligtet sig til at betale denne 344 Rdl. i visse Terminer, men da han, efterat Citanten paa Grund af Forligets Ikke-Opfyldelse, havde begjært samme exeqveret af Fogden, for denne har produceret en Dødeattest, hvorefter han er født den 27de Mai 1818, og saaledes ikke var fuldmyndig da han afsluttede Forliget, maa Fogden, uanseet den herimod paaberaabte 43de § i Frdg. 10de Juli 1795, som i Almindelighed tillægger de ved de anordnede Forligelsescommissioner indgaaede Foreninger samme Kraft og Virkning, som en usvækkelig og upaaankelig Dom, ansees for at have været berøjet til at nægte Executionen af det omhandlede Forlig, der ifølge Lovgivningen om Gjeldsforpligtelser, indgaaede af Personer, der ej ere myndige, og navnlig Frd. 14de Mai 1754 § 2, i og for sig maatte ansees for at være en Nullitet."

---

## 1842. 31te August (27de).

Skomager J. A. Jacobsen
ctr.
Hof-Kandestøber A. C. Dahlgreen.

Efter at Reqvirenten ved Proc. Lange den 8de Marts har faaet Udlæg i endeel Effecter, hedder det den 23de August at Assistent Blickfeldt har været Skomager Jacobsen og Proc. Lange „følgagtig for at sætte Førstnævnte i Besiddelse" af disse Effecter.

Reqvisitus bemærker nu at Reqvirenten har drevet ublu Ager med Fordringen, saa at han efter Forretningen den 8de Marts endog har

labet sig betale 82 Rbl. for at give Henstand med Fortsættelsen. Han protesterer derfor mod Forretningen.

Jacobsen bemærkede at han havde protesteret mod denne Tilførsel.

„Proc. Lange erkjendte det af Reqvisitus opgivne Factums Sandhed og begjærede Forretningen hævet."

„Forretningen blev derpaa som begjært hævet."

Den 27de August forlanger derpaa Jacobsen og Proc. Lihme Effecterne udleverede, og Udlæg for Gebyr og Salair for Forretningen idag.

Reqvisitus protesterer paa det Kraftigste forbi Forretningen er hævet den 25de.

Proc. Lange møder og bemærker at da han i sin forhenværende Mandants Nærværelse og nimodsagt af ham har begjært Forretningen hævet, saa havde der ikke været ringeste Anledning for Fogden til at bevilge en ny Forretnings Foretagelse, hvorfor han haaber, at han vil komme til tilbørligt Ansvar.

Da Paakjendelsen af den af Reqvisitus fremsatte Aagerexception henhører under vedkommende Domstol og er udenfor Fogdens Embedscompetence og Retsvirkningen af det, under Forretningen den 8de Marts sidstleden, decreterede Udlæg, ikke kan anseés at være tilintetgjort derved, at Forretningen, under 27de August dernæst, efter Reqvirentens Anmodning, er bleven hævet; saa drister Fogden sig ikke til at nægte at sætte Reqvirenten i Besiddelse af de til ham udlagte Effecter; derimod vil han ikke være at give Udlæg for det under nærværende Forretning paastaaede Gebyr og Salair, der antages for Reqvirenten at ville have været unødvendigt, saafremt den foregaaende Forretning ikke var bleven hævet; thi eragtes: Reqvirenten vil være at sætte i Besiddelse af de til ham udlagte Effecter; men derimod vil han ikke være at give Udlæg for det under nærværende Forretning paastaaede Gebyr og Salair.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægger Reqvisitus en idag udtagen Stævning til Paaanke af det Passerede og Proc. Lange tilbyder sig som Selvskyldner Cautionist for at Forbringen skal være betalt om 4 Uger, under Reservation.

Proc. Lihme protesterer.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Paa den under Forretningen foreviste Stævning kan ligesaalidet være at tage Hensyn som paa det gjorte Tilbud af Caution, og da Reqvirenten har protesteret imod den begjærte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge. Forretningen vil saaledes være at fremme i Overeensstemmelse med den forhen afgivne Eragtning.

Homann.

Forligt.

---

Dom 85 Rdl.

## 1842. 26de October.

## Restaurateur Danielsen

ctr.

## Madam C. Frisch.

Da Reqvisita erklærer ikke at kunne betale den skyldige Leje, forlanger Reqvirenten under samme Forretning Dr. jur. Coch, der skal boe i samme Lejlighed, afsæsket Beløbet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel ere Reqvisita og Dr. juris Coch ved den ergangne Dom, tilpligtede in solidum at betale det, der i Følge Dommen er at udrede; men da det ikke er oplyst, at de have fælleds Ejendele, hvori Reqvirenten vil søge sin Fyldestgjørelse, og der saaledes i Følge Sportelreglementet af 22de Marts 1814 § 51, skal afholdes og betales Gebyr for en særskilt Forretning hos Dr. juris Coch, saafremt Reqvirenten attraaer, for det Idømte, ogsaa at søge ved Execution Betaling hos ham; saa vil Dr. juris Coch under nærværende Forretning ikke være at afæske det der i Følge Dommen er at udrede; thi eragtes: Dr. juris Coch vil under nærværende Forretning ikke være at afæske det, der i Følge den ergangne Dom er at udrede.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 1465 Rdl.
Renter 975 Rdl.

1843. 10de Marts.

Grosserer Robert Nettelbladt
ctr.
Ritmester Henric Staal.

Reqvisitus fremlægger Appelstævning til Højesteret og protesterer mod Forretningen.

Proc. Nyholm protesterer herimod, da han er stævnet som Reqvirentens Mandatarius, hvilket han nægter at være, og forlanger in subsidium Affætning.

Reqvisitus protesterer ogsaa herimod, idet han paastaaer at Fordringen ikke er uimodsagt.

Proc. Nyholm mener at Fordringen ikke er modsagt, men maatte iøvrigt uden Hensyn hertil, ifølge 1—24—22 anse sig berettiget til at erholde Affætning.

Efterat det under Forretningen Tilførte — afgivet følgende Eragtning:

Da Procurator Nyholm, mod hvem, som Mandatarius for Domhaveren, der boer uden Riget, den udtagne Højesterets-stævning er rettet, for Domhaveren har udført Sagen i første Instants, og, ved den ham meddeelte Fuldmagt, er givet uindskrænket Bemyndigelse til, i Henseende til hans Tilgodekommende, for ham at handle; saa maa Stævningen formeentlig tillægges den i D. L. 1—24—54 omhandlede suspensive Virkning, og Udlæg vil derfor ikke være at give efter den ergangne Dom; men derimod maa Domhaveren formeentlig anses berettiget til, efter samme, i Overeensstemmelse med Frd. 13de Januar 1792, dens sidste Membrum, at erholde Affætning, hvilken derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Følge den derom nedlagte subsidiaire Paastand, vil være at iværksætte; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at give efter den ergangne Dom; men derimod vil Affætning efter samme, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at iværksætte.

Homann.

Ikke appelleret.

## 1844. 16de Marts.

### M. Levy
### ctr.
### Vævermester Bentzel Pøhl

Reqvisiti Indsigelser gaaer ud paa at han ikke boer i den Lejlighed, Contracten omhandler, da denne nævner et Værelse paa to Fag, hvilket han ikke har, ligesom han heller ikke har noget Fag Vindue i Oviftkammeret til Gaarden.

Proc. Knudsen bemærker, at det som i Contracten anført er Stuen, Reqvisitus beboer. Det ommeldte Værelse er 2 Fag Huns, skjøndt der kun er et Fag Vindue, og paa Oviftværelset er der to Ruder til at lukke op. Forøvrigt har jo Reqvisitus modtaget Lejligheden saaledes som den er, og skulde han paa Grund af Uoverensstemmelser kunne tilkomme nogen Erstatning hos denne eller forrige Ejer, maatte dette blive en Sag, der var Udsættelsen uvedkommende.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Exagtning:

Da Reqvisitus, efter den med Reqvisitionen følgende Lejecontract, har taget den Lejlighed, hvoraf han forlanges udkastet, i Besiddelse, uden at det er beviist, at han har gjort nogen Erindring med Hensyn til det til samme værende Locale, saa maa han formeentlig antages at have erkjendt sig fyldestgjort i Overeensstemmelse med Contracten, ved at komme i Besiddelse af samme, og der kan saaledes ikke være at tage Hensyn til de af ham i Henseende til det lejede Locale nu gjorte Erindringer; og da han, der, ved Contracten, har forpligtet sig til, at erlægge den stipulerede Leje med 4 Rdl. 2 Mk. hver Maaned og i Udeblivelses Tilfælde strax at fratræde det Lejede, er udebleven med 2 Maaneders Leje; saa er han formeentlig ikke berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden. Forretningen vil derfor, saafremt han ikke uopholdeligen fratræder samme, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder forangaaende Beboelseslejlighed, vil For-

retningen, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1844. 19de Marts.

Müntzberg
ctr.
Snedkermester Jørgen Hansen.

Requisitus erklærer at han boer efter mundtlig Overeenskomst for halvaarlig Leje 50 Rdl., uden Aftale om Betalingsterminen, og med Berettigelse til at blive boende efter Opsigelse til en Flyttedag. Han har dog betalt 32 Rdl. 3 Mk. forud, fordi Udlejeren foretrak successiv Betaling, og Resten kan komme til Liquidation mod en Requirenten overladt Høvlebænk. Han har iøvrigt leveret stemplet Papir til Contracten, men den blev ikke underskrevet fordi Requirenten havde indført det Vilkaar at han skulde flytte i Mangel af prompte Forudbetaling, hvilket han ikke vilde underkaste sig.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Requisitus, hvem det, ifølge Placat af 2den October 1754, paaligger at godtgjøre Beskaffenheden af de Vilkaar, hvorpaa han er i Besiddelse af den Lejlighed, hvoraf han forlanges udkastet, ikke har fremført nogen Beviislighed for, at Overeenskomsten mellem ham og Requirenten i Henseende til det Lejede er anderledes end af denne er opgivet, den Omstændighed at Requisitus, istedetfor Caution, har betalt en Deel af Lejen for indeværende Halvaar forud, derimod giver Formodning om, at Overeenskomsten i Henseende til Lejens Betaling er saaledes, som af Requirenten er opgivet; saa kan der, paa Grund heraf, og da Requirenten ikke har vedgaaet, af Requisitus enten at have modtaget nogen Høvlebænk, eller at, i alt Fald, sammes Værdi skulde komme til Liquidation i den skyldig værende Leje, ikke være at tage Hensyn paa de af Requisitus

fremsatte Indsigelser. Forretningen vil derfor, saafremt Requisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder foranførte Beboelseslejlighed, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder foranførte Beboelseslejlighed, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1844. 16de April.

Justitsraad Hovitz
ctr.
Md. Ebbesen
(Commissionair Marcus Johansen).

Johansen boede efter Contract med Requirenten i Bagstuen, og blev der opsagt til Fraflytning April Flyttedag 1843. Han vedblev derefter at boe der, men betalte derfor Lejen til Lejeren af Stuen i Forhuset, først Ambrup, saa Md. Ebbesen. Da nu Md. Ebbesen selv har opsagt og er flyttet, paastaaer Johansen at han boer hos Requirenten efter den ældre Contract, da Opsigelsen er hævet derved at han er bleven boende og at Requirenten har modtaget Leje af ham for Maanederne August og September.

Proc. Hansteen ved Fuldm. Meldola bemærker at den modtagne Leje er modtaget paa Ambrups Vegne.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel viser den af Commissionair M. Johansen under Forretningen i Gjenpart fremlagte Lejecontract, at han i sin Tid har havt af Requirenten til Leje den Lejlighed, hvoraf han forlanges udsat; men da dette Lejemaal maa antages at være hævet ved den med Requisitionen følgende Opsigelse, der fornemlig kjendes deraf, at Examinatus juris Bredberg, der for Requi-

renten har havt af Requisitus at oppebære Lejen, ikkun for den Leje der er forfalden indtil Paaske Flyttedag 1843, der var den Tid da Johansen, ifølge Opsigelsen, skulde fratræde Lejligheden, har meddeelt Qvittering paa Requirentens Vegne, hvorimod han senere har qvitteret paa Amdrups Vegne; saa kan han, der ikke har godtgjort, senere at have erhvervet nogen Adkomst af Requirenten til Beboelse af den in qvæstione værende Lejlighed, der henhører til de i den med Requisitionen følgende Lejecontract omhandlede Lejligheder, der af Lejerinden ere opsagte til indeværende Flyttedag, formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af samme. Forretningen vil derfor, saafremt han ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den in qvæstione værende Lejlighed, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, saafremt Requisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den in qvæstione værende Beboelseslejlighed, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 990 Rdl.

## 1844. 5te Juli.

Kammerraad Nygaard som Mandatarius for Handelshuset Carl Heinr. Donner
ctr.
Silke- og Klædehandler P. J. Weber.

Requisitus opgiver at Cand. jur. Møller har ladet foretage Arrest i nogle angivne Varer, som han har sat sig i Besiddelse af.

Møller møder og forlanger at Requirenten først skal godtgjøre at Requisitus ikke havde Videre, hvoraf Requirenten kan blive fyldestgjort.

Efterat det under Forretningen Tilførte — eragtet som følger:

Da Arreſt, ifølge Frd. 30te September 1778 m. fl. Lovbeſtemmelſer, ikke giver Arreſtimpetranten nogen Fortrinsret i Henſeende til det arreſterede Gods, der udelukker tredie Mand fra at erholde Udlæg i ſamme; ſaa maa Reqvirenten formeentlig anſees berettiget til, i Overeensſtemmelſe med den under Forretningen ſkete Ankyndigelſe af Udlæg i de in qvæstione værende Effecter, før Arreſtimpetranten at erholde Betaling i ſamme; imidlertid ſeer Fogden ſig ikke i Stand til at ſætte Arreſtimpetranten ud af Beſiddelſe af Effecterne, før Reqvirenten over ham har erhvervet Dom til Udleveringen af ſamme. Den forlangte Udlevering vil ſaaledes ikke være at iværkſætte; thi eragtes: Udlevering af de in qvæstione værende Effecter vil under nærværende Forretning ikke være at iværkſætte.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 352 Rbl.
(af 2den Auguſt).

1844. 28de September.

Slagtermeſter J. Stæhr
ctr.
Enke Kirſtine Marie Møller.

Student Blicher udſiger at Skifteretten for 2 Timer ſiden har regiſtreret Reqviſitæ Effecter (men proteſterer ikke).

Efterat Prot. oſv. — decreteret ſom følger:

Nærværende Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensſtemmelſe med den derom gjorte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

1844. 14de og 15de October.

Tommermester C. Veber
ctr.
Tommerhandler Bagge.

Spejlfabrikant Lehmann som Befuldmægtiget for Veber forlanger sig sat i Besiddelse af det omhandlede Pakhuuslocale.

I Anledning heraf blev af mig decreteret som følger:

Den forlangte Forretning vil ikke være at paabegynde, før Reqvirenten har tilvejebragt og til Fogden overleveret vedkommende Husejers Attest for at Tommermester Veber endnu, i Følge den med Reqvisitionen i Gjenpart følgende Lejecontract, der er dateret 18de Marts 1841, er Lejetager af det i Reqvisitionen omhandlede Pakhuuslocale.

Homann.

Efterat Reqvirenten har tilvejebragt den forlangte Attest fra Ejeren, Kornhandler Holst, erklærer Reqvisitus, at han i 3 Aar ifølge mundtlig Overeenskomst saavel med Veber som med Holst har været i Besiddelse af Pakhuuslejligheden, at han har Penge tilgode hos Veber og ingen anden Sikkerhed herfor har end de Materialier i Pakhuset, som tilhøre Veber, og paa hvilke denne har optaget Penge hos ham og yttret at han ikke kunde befrygte noget Tab, saalænge der var Materialier i Pakhuset som tilhørte Veber. Han kan derfor ikke afstræbe Pakhuset til Lehmann paa Vebers Vegne.

Proc. Hansteen ved Fuldm. Meldola benægter saavel at Reqvisitus er i lovlig Besiddelse af Pakhuset, som at Veber er ham noget skyldig.

Efterat Prot. osv. — afgivet følgende Eragtning:

Da Tommerhandler Bagge ligesaalidet har fremført Beviis for, at han har nogen Adkomst til Besiddelsen af det under Forretningen omhandlede Pakhuuslocale, som at han hos Tommermester Veber har noget tilgode, hvorfor de i samme værende Materialier skulde tjene ham til Sikkerhed; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det af ham Anførte; thi eragtes: paa det af Tommerhandler Bagge under Forretningen Anførte kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Den 15de October fremlægger Requisiti Fuldmægtig Østergreen en kgl. Bevilling, hvorefter Bagge maa handle med flere Træsorter i det omhandlede Locale, samt flere Blade af en Contrabog med Beder.

Fuldm. Meldola benægter at Bevillingen giver nogen Adkomst til Besiddelse af Localet, medens de løse Blade ere Ovitteringer for Penge, der tilkom Beder for Materialier som Bagge havde solgt for ham.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Paa de af Fuldmægtig Østergreen fremlagte Documenter, der ikke hjemle Tømmerhandler Bagge nogen Adkomst til Besiddelsen af det omhandlede Pakhuslocale, kan ikke være at tage Hensyn og Forretningen vil derfor, i Henhold til den under samme afgivne Eragtning, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

(Efterat Beders Materialier ere flyttede ud, tager Bagge Pakhuset i Besiddelse efter Lejecontract med Holst, hvorefter det er lejet ham fra idag, Flyttedag, den 15de October.)

Ikke appelleret.

---

Forlig 40 Rdl.

## 1845. 9de Januar.

## Enke Sine Reuter
ctr.
## Malersvend C. F. P. Friederichsen.

Requisiti Hustrue bemærker at Alt, hvad her forefindes, er lejet af Md. Strunch.

Denne møder med Lejecontracten og protesterer.

Requirentindens Laugværge, Kjøge, gjør gjældende, at Contracten ikke er tinglæst.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Tinglæsning af de fra Strunchs Enkes Side under Forretningen fremlagte Documenter formeentlig ikke kan anses

at være nødvendig for at disse kan tillægges Retsgyldighed med Hensyn til 3die Mand, saa vil Reqvirentinden ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter, der maa anses at være i Reqvisiti Besiddelse som lejet Gods; thi eragtes: Reqvirentinden vil ikke være at give Udlæg i de in qvæstione værende Effecter.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 40 Rdl.

## 1845. 11te April.

P. V. Jensen
ctr.
Wolff Flatau.

Reqvisitus bemærker at samtlige herværende Effecter deels ere udlagte, deels ere lejede af Krovært Toste. Han fremlægger Gjenpart af Lejecontracten, hvorpaa dog Datum mangler, og bemærker, at Contracten er tinglæst ved Kjøbenhavns Jurisdiction.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger.

Da den fremlagte Copie af en Lejecontract ikke kan anses at indeholde Bevisslighed for, at de under Forretningen specificerede Effecter tilhøre nogen Anden end Reqvisitus, saa drifter Fogden sig ikke til at nægte Reqvirenten Udlæg i bemeldte Effecter. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 1500 Rdl.

1845. 30te April.

Mullens, Knox & Howden
ctr.
Skibscapitain M. Bilson.

Proc. Hansen ved Fuldm. Fonss bemærker at Capitajnen og Mandskabet have tilgode i Hyre 1100 Rdl., for hvilke han forbrer Affætning, hvis ikke Reqvirenten vil forpligte sig til forlods at udrede dette af det eventuelle Auctionsbeløb.

Canc. Proc. Delbanco erkjender ikke at de have denne Hyre tilgode, eller at deres Forbring kunde løbe op til 1100 Rdl., eller at Reqvisitus paa nogen Maade er berettiget til herfor eller for nogen anden Sum at forbre Affætning.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Om det end antoges, at Reqvisitus og hans Skibsmandskab havde Hyre tilgode, samt at de af ham anførte Omkostninger vilde finde Sted, saa maatte dog den af ham gjorte Paastand om Affætning for samme ansees at være aldeles ulovhjemlet. Paa den af ham nedlagte Paastand kan saaledes ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Relaxation.

1845. 6te Mai.

Gjeldsarrestant Schmidt
ctr.
Gjestgiver Jacobsen.

Reqvirenten fremlægger Dødsattest, hvorefter han endnu ikke er myndig og forbrer Arresten relaxeret.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Nonge proteſterer derimod, da Arreſten var grundet paa et Forlig og Forbringen hidrørte fra Logis.

Af mig Canc. Homann blev eragtet ſom følger:

Da Gjeldsarreſtant Schmidt, ifølge den af ham producerede Dobeatteſt ikke har opnaaet Myndighedsalderen, ſaa kan den Forpligtelſe, han har paadraget ſig ved det Forlig, hvorefter han er bleven heftet paa Perſon, formeentlig ikke tillægges nogen Retsgyldighed. Den af ham forlangte Relaxation vil ſaaledes være at iværkſætte; thi eragtes: den paa Kammerſkriver Schmidts Perſon under Forretningen den 12te April ſidſtleden decreterede Arreſt vil være at relaxere.

Homann.

Ikke appelleret.

# Andet Afsnit.

Efter Foreningen af begge Embeder den 1ste Juli 1845.

## A. Fra 1ste Juli 1845 til 1ste Juli 1857. Justitsraad Homanns Embedstid.

---

Dom 57 Rbl.

1845. 7de August.

Thomas Meyer
ctr.
Enke H. S. Lindberg.

Requisita erklærer, at hendes Børn ved en af hende i Mai Maaned f. A. udstedt Declaration ere blevne Ejere af samtlige her beroende Effecter.

Sonnen møder med denne Declaration og protesterer imod Udlæg i de deri omhandlede Effecter.

Efterat Protocollen var bleven tilsendt mig Cancellieraad Homann og det under Forretningen Tilførte af mig var bleven gjennemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Da den under Forretningen fremlagte Declaration formeentlig ikke kan anses at indeholde Beviis for, at de i samme omhandlede Effecter, paa den Tid Declarationen blev udfærdiget, have tilhørt nogen Anden end Requisita, Formodningen derimod maa anses at være for at de tilhørte hende, der ved den fremlagte Lejecontract, havde den Lejlighed til Leje, hvori de forefandtes, saa kan bemeldte Declaration formeentlig ikke være Requirenten hinderlig i, for hans under Forretningen æskede Til-

godekommende at erholde Udlæg i bemeldte Effecter. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 6 Rdl.

1845. 14de og 15de October.

Skomager J. G. J. Holm
ctr.
Enke Johanne Jørgensen.

Requisita erklærer at boe hos sin Søn, og at denne baade har lejet Lejligheden og er Ejer af de derværende faae Effecter; da hverken Værten eller Sønnen er hjemme, begjærer hun Udsættelse for at bevise dette.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Forretningen vil være at stille i Bero til i Morgen Formiddag Kl. 11 for at Requisita derved kan gives Lejlighed til at skaffe Beviislighed for, at den Beboelseslejlighed, hvor Forretningen foretages, er lejet af hendes Søn, Bogbindersvend Frederik Vilhelm Jørgensen og ikke af hende.

Homann.

Den 15de møder Sønnen med en Attest fra Værten og opgiver tillige at han allerede for en rum Tid siden har solgt alle Effecterne til en Futteralmagersvend Petersen for 13 Rdl.

Petersen møder og erklærer at han idag har ladet de af ham kjøbte Effecter transportere til sig.

Requirenten protesterer og paastaaer Udlæg deri.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

I Følge den skete Protocoltilførsel maa det formeentlig

antages, at Bogbinderſvend Frederik Vilhelm Jørgenſen, der i Dag har været nærværende under Forretningen, er den ſamme Perſon, der i den fremlagte Atteſt, udſtedt af Huusverten Lauſen, nævnes ſom Cigarmager, og da med Henſyn til denne Atteſt og det i Dag under Forretningen Tilforte, Formodningen maa anſees at være for at han har lejet den Beboelseslejlighed, hvor Forretningen foretages, og de in qvæstione værende Effecter paa Grund heraf maa antages at have været hans og ikke ere Reqviſitæ Ejendom; ſaa driſter Fogden ſig ikke til at give Reqvirenten Udlæg i ſamme; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at give i de in qvæstione værende Effecter.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom og Skjønsforretning.

## 1845. 23de October.

### Auguſta Frederikke Aradea Hindberg
ctr.
### Frugt- og Vildthandler Hans Andersen.

Skjønsmændene have anſat den Erſtatning, Reqviſitus ſkal ubrede, til en aarlig Livrente af 100 Rdl.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Ronge begjærer Execution for det beregnede Priisbeløb dertil 2231 Rdl. 10 Sk.

Advocat Salicath ved Fuldm. Paulſen fremlægger Indlæg med Bilag, hvorved han proteſterer mod Forretningen.

Ronge mener at Fogden er incompetent til at bedømme, hvorvidt den afhjemlede Skjønsforretning er en Nullitet. In subsidium mener han, at Reqviſitus ved at overvære Mændenes Udmeldelſe i Retten ſtiltiende har frafaldet Stævning til at paahøre Afhjemling, ligeſom og at han ſkulde have fremſat ſine Indſigelſer under Skjønsforretningen.

Paulſen paaſtaaer at Fogden er competent til at bedømme Retsvirkningen af at Afhjemlingen er ſkeet uden at Reqviſitus er ſtævnet til at paahøre ſamme, og benægter at ſaadan Stævning er frafaldet. Da han for Skjønsmændene har erklæret ſig utilfreds med deres Skjøn, maatte han overlade til dem, at optage denne hans Erklæring i deres Forret-

ning. Han var ikke pligtig til at protestere mod Afhjemlingen før han blev stævnet til at paahøre den.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, der i Følge den derom fremlagte Attest, strax, efterat være bleven underrettet om Størrelsen af det Beløb, hvortil de udmeldte Mænd have ansat den Erstatning han efter den ergangne Dom har at udrede, for Skjønsmændene har yttret, at han ansaae Erstatningen for højt ansat og at han derfor maatte forlange Overskjøn, ikke er bleven varslet om til hvad Tid Afhjemlingen skulde finde Sted og han saaledes ikke har havt Lejlighed til før samme at varetage sit Tarv; saa maa han formeentlig ansees berettiget til, den skete Afhjemling uagtet, ifølge den af ham udtagne Stævning at erhverve Overskjøn, og den paabegyndte Forretning vil derfor ikke være at fremme; thi eragtes: den paabegyndte Forretning vil ikke være at fremme.

Homann.

---

Efterat Requisitus, Andersen, derpaa havde udtaget Stævning til Overskjøn, blev i Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammer den 17de November 1845 afsagt følgende

## Kjendelse.

Da der angaaende den Gjenstand, om hvilken et Overskjøn, ifølge den i nærværende Sag udtagne Stævning, attraaes erhvervet, allerede er, efter foregaaende retlig Udmeldelse, afholdt en Skjønsforretning, som den 22de September sidstleden inden Retten er af Skjønsmændene afhjemlet, og et lovligen afhjemlet Skjøn, i Medhold af Lovgivningens Grundsætninger, maa betragtes som en endelig Afgjørelse, medens det paa den anden Side ikke her ved Retten kan blive at paakjende, om og hvorvidt den afholdte Skjønsforretning og navnligen den derunder passerede Afhjemling maatte laborere af saadanne Mangler, som kunne vitiere sammes Gyldighed, vil følgeligen den begjærte Udmeldelse til Afholdelsen af et yderligere Skjøn i samme Anledning, saalænge bemeldte afhjemlede Skjønsforretning er usvækket,

ej kunne finde Sted her for Retten, hvorimod Sagen bliver at afvise.

Thi eragtes:

Denne Sag afvises.

---

Højesterets Dom
den 16de Juni 1846.

Frugt- og Vildthandler Hans Andersen
ctr.
Gartner Hindberg som Værge for sin Datter
Auguſta Frederikke Aradea Hindberg.

Den af Citanten tilſtævnte Overſkjøns Forretning bør nyde Fremme, og bortfalder den reqvirerede Fogedforretning.

Processens Omkostninger ophæves.

Til Justitskassen betaler Contra-Citanten 1 Rdl.

Etatsraad Salicath tillægges i Salair 60 Rdl., som udredes af det Offentlige.

---

Forlig 16 Rdl.

1845. 14de November.

Simonsen
ctr.
Vertshusholder P. Skibye.

Reqviſitus erklærer at hans Indboe er pantsat til Brændevinsbrænder S. Bjerre for skyldig Husleje, og at han ikke er nogen Anden Husleje skyldig, hvorimod Forligets Gjenstand angaaer en Andens Husleje, for hvilken han havde indgaaet Caution.

Reqvirenten paaberaaber at i Forliget er bemærket at Gjælden er „for Husleje", og mener, at selv om Reqviſiti Opgivende er rigtigt, maa Cautionen ved Forliget være traadt i lige Virkning med Selvskyldnercaution for Husleje og kan ikke præjudiceres ved Pantsætning.

Bjerre lader protestere og fremlægge den paaberaabte Panteobligation for 200 Rdl.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, maa det formeentlig antages, at de i samme omhandlede 16 Rdl. ere Hunsleje, og da Requirenten saaledes, efter Pl. 14de Mai 1834, er berettiget til, den sfete Pantsætning uagtet, at erholde Fyldestgjørelse i de under Forretningen beskrevne Effecter, saa kan der ikke være at tage Hensyn til den fra Brændeviinsbrænder Bjerres Side nedlagte Protest. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen betaler Requisitus under Reservation.

Ikke appelleret.

---

Mulcter til Rest. 503 Rdl.

## 1845. 10de December (4de).

### Politidirecteuren
### ctr.
### Cand. jur. Jens Finsteen Gjodvad.

Requisitus paastaaer Udlæg effectueret i 22 opgivne Nr. af „Fædrelandet" — beslaglagte og ham fratagne osv. — de have kostet 40 Rdl. hvert, og der er ialt c. 30000 Exemplarer, altsaa en Værdi, der er højere end det Restbeløb Fogden har at indbrive. Han mener at have retlig Adkomst til dem og at han ej bør taale Afsoning af Mulcter, naar han ejer Gods der kan realiseres, og gjør Fogden personlig ansvarlig, hvis han nægter Forretningen fremmet heri.

Da de Foranstaltninger af det Kongelige Danske Cancellie, hvorved de opgivne Nummere af Dagbladet Fædrelandet ere Requisitus fratagne og ej derpaa tilbageleverede, som Øvrighedshandlinger ere udenfor Fogdens Paakjendelse; saa kan Requisiti

Paastand at der til Fyldestgjørelse for det under Forretningen ækede Restbeløb effectueres Udlæg i de anførte Blade, ikke være at efterkomme; thi eragtes: Requisiti Paastand at der til Fyldestgjørelse for det under Forretningen ækede Restbeløb effectueres Udlæg i de anførte Nummere af Dagbladet Fædrelandet kan ikke være at efterkomme.

Homann.

Efter Kjendelsen opfordrer Requisitus Fogden til at lade foretage offentlig Auction over Requisiti Fordring paa det kongl. danske Cancellie i Anledning af de 22 ovenfor nævnte beslaglagte Nummere af Dagbladet Fædrelandet, eller at give Requisitus en passende Frist til selv at foranstalte en saadan Auction afholdt.

Fogden, i Henhold til den affagte Kjendelse, fandt sig ikke foranlediget til at efterkomme den til ham gjorte Opfordring.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 6te April 1846.

Forhenværende Redacteur af Bladet „Fædrelandet"
Jens Finsteen Gjødvad
ctr.
Politidirecteuren i Kjøbenhavn, Conferentsraad
Bræstrup.

Thi kjendes for Ret:
De paaankede Kjendelser bør ved Magt at stande.

Retten bemærker foreløbig, at der „ikke findes for Retten at være Anledning til, efter Citantens Henstilling i hans Protocol-Tilførsel, den 9de Februar d. A. at træffe nogen Foranstaltning, paa Grund af at Indstævnte ikke har mødt eller ladet møde, da saadan Udeblivelse ikkun gjør det til Pligt for Retten, ex officio at paasee, at rette Vedkommende behørigen ere varslede, hvilket in casu findes at være Tilfældet."

. . . „Hvad nu først angaaer Fogdens Nægtelse af, at gjøre Udlæg i de forommeldte Blad-Nummere, da ligger der i, hvad Citanten ved Fogedforretningen har tilført, en Erkjendelse af, at der ved den med

Hensyn til samme trufne Foranstaltning, forudsat at denne ikke maatte betragtes som frafalden eller ugyldig, var berøvet ham Adgang til at disponere over de nævnte Nummere, og navnligen at afhænde samme, og der har derfor, da Udlæg deri, uden saadan Dispositionsret, vilde være hensigtsløs, for Fogden været Føje til at nægte samme, naar ingen af de 2 ovenanførte Forudsætninger kunde skjønnes at være tilstede. Men ligesom det efter Lovgivningens Grundsætninger med Hensyn til den judicielle Virkekreds maa antages at ligge udenfor Fogdens Competence, at sentere over om den Øvrighedshandling, hvorved Bladene vare beslaglagte, kunde af den af Citanten anførte Grund, at Paatale ved Domstolene ej var iværksat, blive ugyldig, saaledes har Citanten ikke alene ikke paaberaabt nogen Omstændighed, som kunde berettige til det Antagende, at den trufne Foranstaltning var frafalden, men der er derhos saa lidet ved Fogedforretningen, som her ved Retten fra hans Side fremkommet nogen Paastand om, at Fogden i saa Henseende skulde forskaffe sig Underretning ved mundtlig eller skriftlig Erkyndigelse paa vedkommende Steder.

De samme Grunde, som bevirke, at der ikke under de foranførte Omstændigheder kunde effectueres Udlæg i de omhandlede Nummere af Bladet „Fædrelandet", skjønnes og at maatte medføre, at der ligesaalidet kunde gjøres Udlæg i Citantens formeentlige Fordring paa det Kongelige danske Cancellie i Anledning af bemeldte Nummere, eller Fogden ansees pligtig, efter Citantens Forlangende, at lade foretage Auction over denne Fordring, der netop gaaer ud paa at erholde Raadighed over de ommeldte Nummere af Bladet. Og forsaavidt Citanten endeligen har begjært en passende Frist, til selv at foranstalte en saadan Auction afholdt, findes det ligeledes at maatte billiges, at Fogden har nægtet Opfyldelsen af denne Begjæring, efterdi Fogden, naar den, hos hvem Execution af Øvrigheden forlanges, paa den Tid Intet ejer, som kan være Gjenstand for Execution, maa være berøjet til at slutte Forretningen, og i de Tilfælde, hvor Execution er foretaget for en Mulct, der i Mangel af Betaling skal afsones, at overlade til Øvrigheden, som skal foranstalte Afsoningen, at afgjøre, om denne kan udsættes efter den Betaling, som den Paagjældende maatte haabe, om nogen Tid at kunne tilvejebringe." . . .

Forlig 178 Rdl.

## 1846. 15de April.

### Fuldmægtig P. Coln
ctr.
### Enke Barbola Lardelli.

Proc. Christensen ved Fuldm. Jensen bemærker, at alt paa Lejligheden forefundende Løsøre (med Undtagelse af enkelte Gjenstande) tilhører Requisitæ Svigersøn, J. J. Lardelli og af denne er pantsat til Conditor Mini for 700 Rdl.; ligesom under denne Pantsætning ogsaa er indbefattet 2 ældre Panteforskrivninger fra Requisita til J. J. Lardelli. Som et Beviis for dennes Ejendomsret fremlægger han et Document, som viser, at Cloetta har solgt til denne det til det ældre saakaldte Vandliske Conditor-Etablissement hørende Inventar m. m., hvoraf det væsentligste af det herværende Løsøre bestaaer.

Requirenten paaberaaber kun, at Requisita har lejet den Lejlighed, hvorpaa Løsøret findes, og at den ham tiltransporterede Fordring angaaer Husleje.

Jensen erindrer hertil at Requisita kun derfor har underskrevet Lejecontracten, at det er hende og ikke J. J. Lardelli, der havde Borgerskab som Conditor.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da de fra Conditor Minis Side under Forretningen fremlagte Documenter formeentlig ikke kan anses at indeholde Beviis for, at de in qvæstione værende Effecter tilhører Johan Jacob Lardelli, Formodningen derimod maa anses at være for, at de tilhører Requisita, som den der, ifølge den under Forretningen i Gjenpart fremlagte Lejecontract har lejet den Lejlighed, hvori de forefindes; saa kan der paa bemeldte Documenter under nærværende Forretning ikke være at tage Hensyn, og da Requirentens Tilgodekommende er Husleje, og den under Forretningen anførte Pantsætning, ifølge Pl. 14de Mai 1834, saaledes ikke er ham hinderlig i, for det under Forretningen Ønskede, at erholde Fyldestgjørelse i bemeldte Effecter; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbe-

holdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 25 Rdl.

## 1846. 2den Mai.

### Vertshusholder P. Olsen
ctr.
### Jens Andersen.

Requisitus erklærer at hans Vert Sømand H. Christensen, hos hvem han logerer, har faaet de paaviste Effecter til Eje som Godtgjørelse for Kost og Logis.

Proc. Veidemann ved Fuldm. Smith benægter Rigtigheden deraf og forlanger Udlæg deri.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, ifølge det under Forretningen Fremførte, maa antages at have været Ejer af de in qvæstione værende Effecter, da han indflyttede der hvor nærværende Forretning foretages, og hans Foregivende at han senere har overdraget sin Ejendomsret over samme til Sømand Henrik Christensen, er blottet for alt Beviis, saa kan der paa bemeldte Foregivende ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen møder for Christensen Proc. Lihme ved Fuldm. Grüner og begjærer Henstand for ved Vidneførsel at bevise at Requisiti Udsagn er rigtigt.

Smith indvilger i, at Effecterne, efter at Decret er neblagt, maa blive henstaaende derefter i 4 Uger.

---

Under en Sag anlagt af Sømand H. Christensen mod P. Olsen findes „tilvejebragt en saadan Tilnærmelse til fuldt Bevis", at Sagen er gjort afhængig af H. Christensens Eed.

Paadømt den 7de Decbr. 1846.

---

Dom 1500 Rbl.

## 1846. 31te Juli (30te). 1ste August.

### Forst- og Jagtjunker Egmont Greve af Bernstorff ctr.
### Fuldmægtig E. D. Brunn.

Proc. Lihme fremlægger den 30te Højesteretsstævning og protesterer mod Forretningens Fremme.

Proc. Kraft ved Fuldm. Herforth benægter at have Fuldmagt til som Mandatarius at modtage Stævning for Reqvirenten.

Lihme henviser til den fremlagte Domsact, hvorefter Kraft under Retssagen har gereret sig saaledes, og da Reqvirenten er i Udlandet, maa Kraft vel ogsaa ansees bemyndiget til at modtage Stævning til Højesteret; in subsidium begjærer han Udsættelse for at foretage de fornødne Skridt, og bemærker at han først „igaarefternidbdag" ved Stævningens Forkyndelse for Kraft blev meddeelt at ikke Kraft men Højesteretsassessor Eberlin havde Fuldmagt, og idag har givet Møde her paa Contoiret fra Kl. 9 Formiddag og saaledes ikke har kunnet foretage noget Skridt til en yderligere Indstævning i den Tid.

Herforth benægter at Kraft har været Mandatarius, om han end selv har benævnet sig saaledes, da Dommen er givet i Reqvirentens Navn, og protesterer mod Udsættelsen.

Efterat det under Forretningen Tilførte var gjennemlæst af mig Cancellieraad Homann, blev af mig eragtet som følger:

Da Procurator Kraft benægter at have Fuldmagt til paa Domhaverens Vegne at modtage Stævning til den ergangne Doms Indankning for Højesteret og denne hans Benægtelse ikke ved det fra Reqvisiti Side under Forretningen Fremførte kan ansees at være afbeviist; saa drister Fogden sig ikke til at

nægte at give Reqvirenten Udlæg efter Dommen. Ligesaalidet anseer Fogden sig besøjet til, mod Reqvirentens Protest, at tilstaae Reqvisitus den af ham forlangte Udsættelse. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsens Afsigelse begjærer Lihme Udsættelse for at appellere Kjendelsen, — og da

Herforth protesterer i Henhold til Frd. 17de Mai 1690, bemærker Lihme, at dette er et specielt Tilfælde, da her jo virkelig foreligger en særlig udtagen Højesteretsstævning, der ialtfald, selv i dens nærværende Form, maatte kunne benyttes og tinglæses som offentlig Stævning.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Den forlangte Beskrivelse til særskilt Indankning af det under Forretningen Passerede, samt den til dette Øjemed forlangte Udsættelse kan ikke være at indvilge. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med den tidligere afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægger Lihme en ny udtagen Højesteretsstævning, der nu efter Krafts Anviisning vil blive forkyndt for Højesteretsassessor Eberlin.

Herforth protesterer mod denne som for seent fremkommet til at standse Forretningen.

Efterat Prot. atter osv. — eragtet som følger:

Da den idag fremlagte Højesteretsstævning er udtaget efterat Forretningen er tillagt Fremme, kan paa samme ikke være at tage Hensyn. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med de under samme forhen afgivne Eragtninger, være at fremme.

Homann.

Forligt.

1620 Rdl.

## 1846. 1ste August.

### Exam. jur. Engberg
ctr.
### Marschandiser J. Jacobsen.

Proc. Trojl begjærer Arrest efter den fremlagte Regnskabsbog og en Reqvisitus igaar forkyndt Notarial Reqvisition.

Reqvisitus erklærer at han vel i Aarene 1841—43 har laant Smaasummer af Reqvirenten ialt vel 50 Rdl., men disse har han tilbagebetalt med Halvdelen af Udbyttet for det derfor Indkjøbte. Han benægter paa det Bestemteste at have modtaget de i Reqvisitionen ommelbte 1700 Rdl., og at have underskrevet eller tilladt nogen Anden at underskrive sit Navn paa de 7 Tilstaaelser. Paa Opfordring fremlægger han et Stykke Papir med nogle Paategninger, som han erklærer selv at have skrevet med Navns Underskrift.

Proc. Trojl vedbliver at paastaae at Reqvisitus har underskrevet de 7 Tilstaaelser, „forøvrigt kunde nærværende Fogedforretning efter sin Natur ej udsættes efter de yderligere Beviser, navnlig Vidner, der under Sagens Drift vilde være at erhverve, men den maa ifølge den stillede Sikkerhed fremmes paa Reqvirentens An- og Tilsvar."

Protocollen oplyser ikke hvilken Sikkerhed der har været stillet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel benægter Reqvisitus at han har underskrevet eller tilladt nogen Anden paa hans Vegne at underskrive hans Navn paa de 7 Tilstaaelser, der ere anførte paa det Papir, der er indheftet mellem Bindet og Titelbladet paa den fremlagte Regnskabsbog; men da denne af ham fremsatte negatio manus ikke er bestyrket ved noget Datum, hvilket den formeentlig maatte være, saafremt den skulde kunne komme i Betragtning under en Forretning af Natur som den nærværende; saa vil Forretningen paa Reqvirentens An- og Tilsvar være at fremme; thi eragtes: den fremsatte negatio manus vil ikke være hinderlig for nærværende Forretnings Fremme.

Homann.

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Decbr. 1847 er Sagen gjort afhængig af Jacobsens Ed, saaledes, at hvis han aflægger den med Hensyn til alle eller nogle af de 7 Tilstaaelser, bør Arrestforretningen være ophævet, og Engberg i Anledning af samme betale ham i Erstatning 100 Rdl.

Forsaavidt han ikke aflægger Eden bør Arrestforretningen for et saadant Beløb, med Hensyn til hvilket Eden ej bliver aflagt, ved Magt at stande, og hvis den bliver ved Magt i Henseende til det fulde Beløb, bør han endvidere godtgjøre Engberg Arrestforretningens Omkostninger.

Processens Omkostninger ophæves.

---

54 Rdl.

## 1846. 9de (8de) og 11te September.

### Peter Hansen
ctr.
### Traadhandler Peter Nielsen Binther.

Requisitus erklærer at det Udlagte ved Panteobligation af 22de Dec. f. A. tinglæst 5te Januar d. A. er pantsat til Møllersvend H. Jørgensen Bjelkerup, nu i Malmø, fremlægger Attest derom af Pantebogen og protesterer mod Udleveringen.

Requirenten mener at da han under 29de Decbr. f. A. har faaet Udlæg decreteret, kan den nu fremkomne Indsigelse ikke hindre at han faaer det Udlagte udleveret. Han modsiger derhos Obligationens Ægthed og Vitterlighedsvidnernes Habilitet som gode Mænd, saa meget mere som selve Obligationen ikke er kommen tilstede, og den selv om den var rigtig, kunde være indfriet.

Requisitus paaberaaber at han ikke var tilstede ved Udlægsforretningen den 29de Decbr., og derfor ikke da kunde fremsætte Indsigelsen; det laae i Sagens Natur, da Creditor var i Udlandet, at han paa dennes Vegne nu fremkom med Indsigelser; han navngiver Vitterlighedsvidnerne og paastaaer endnu at Forliget slet ikke kunde exeqveres, fordi det ikke var indgaaet for Forligelsescommissionen men for Politiassistenten.

Reqvirenten erklærer at det ene Vitterlighedsvidne ved Højesterets Dom er frifunden for videre Tiltale i en Sag anlagt mod ham for hans Gaards Brand. Iøvrigt excipierer han.

Af mig Cancellieraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvirenten allerede er givet Udlæg efter det fremlagte Forlig, saa kan de mod sammes Gyldighed fremsatte Indsigelser, under nærværende Forretning ikke komme i Betragtning. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den under Forretningen fremkomne Udskrift af Kjøbenhavns Pantebog, efterdi den ikke er bleven fremlagt enten af den i samme nævnte Panteereditor, eller nogen af ham til dens Fremlæggelse bemyndiget Person; fremdeles fordi den i samme omhandlede Obligation ikke er kommen tilstede under Forretningen, og Fogden saaledes ikke seer sig i Stand til at bedømme, hvorvidt de i Frd. 28de Juli 1841, dens § 1, givne Forskrifter, ved dens Udfærdigelse, ere blevne fulgte, og endelig fordi der er gaaet en saa rum Tid efter Udskriftens Udfærdigelse, at den i samme omhandlede Pantegjeld muligt forlængst kan være afgjort. Paa Grund af Foranførte drister Fogden sig ikke til at nægte Reqvirenten at sætte ham i Besiddelse af de til ham udlagte Effecter, og Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: nærværende Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsens Afsigelse, Dagen efter, den 9de, da Reqvirenten forlanger Forretningen fremmet, protesterer Reqvisitus paa Grund af en idag udtagen Appelstævning, hvorved Executionsforretningen af 29de Decbr. f. A. og den nu afsagte Kjendelse indankes.

Reqvirenten protesterer mod at Forretningen standses derved; — desuden er fatalia appellationis udløben.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Paa den fremlagte Appellationsstævning kan ikke være at

tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

Efter den anden Kjendelse bemærker Requisitus, at Sagen er afgjort ved senere Overeenskomst ifølge et til Requirenten under 30te Januar 1846 udstedt Revers — som Requirenten nu fremlægger —, og hvorpaa er affkrevet de da betalte 5 Rbl.

Requirenten bemærker hertil, at Requisitus den ommeldte Dag kom til ham med dette Document, men at han nægtede at indgaae derpaa og derfor ej heller har skrevet sit Navn paa den Plads, der var ladet aaben dertil. Documentet beholdt han som betydningsløst. — Desuden havde jo Requisitus ikke, som dette Document fordrer, afgjort Gjelden i sidstafvigte Juni Termin.

Requisitus mener at Requirenten ved at have Documentet i sin Besiddelse maa ansees at have været enig i Overeenskomsten, og at han, naar han skal gjøre sin Ret gjeldende efter dette, først maa erhverve Forlig eller Dom.

Requirenten vedbliver sit, og bemærker at Requisitus, dersom han havde meent at dette Revers havde nogen Betydning, nok var kommen med denne Indsigelse ved Forretningens Begyndelse.

Da Requirenten ikke har underskrevet det omhandlede Document og han forøvrigt mod hans Benægtelse ikke kan anseés at have samtykket i sammes Indhold, saa kan der paa bemeldte Document ikke være at tage Hensyn. Forretningen vil saaledes være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret; tildeels forligt.

Vexel c. 5400 Rbl.

## 1846. 10de October.

### Lieutenant Gjørling
ctr.
### Materialist L. Schmidt.

Proc. Nyholm protesterer mod Forretningen idet han gjør gjældende, at det hele Arrangement med Vexlerne er Proformavæxk og at Reqvisitus ikke har erholdt Valuta for dem. Kun den ene Vexel paa 2000 Rbl. er Reqvisitus villig til at betale imod at faae samtlige Vexler extraderede. Han fremlægger i Concept Klage til Politiet om denne Sag.

Proc. Larsen benægter Rigtigheden af denne Indsigelse, som ialtfald uvedkommende for Reqvirenten, der har faaet Vexlerne overdragne som Indcassator af den til hvem de ere udstedte (Mægler Gjede).

Han forlanger Forretningen fremmet og Reqvisiti Gods og Person belagt med Arrest.

Proc. Nyholm vedbliver sin Paastand, og paastaaer at Reqvisiti Person ikke kan arresteres, saalænge hans Gods kan afgive tilstrækkelig Sikkerhed.

Efterat Protocollen var tilsendt mig Justitsraad Homann og — Tilforte gjennemlæst blev af mig eragtet som følger:

Da de fra Reqvisiti Side fremsatte Indsigelser ere blottede for alt Bevis, saa kan der under nærværende Forretning ikke være at tage Hensyn paa samme, og Reqvisitus vil derfor, saafremt han ikke strax retter for sig i Mindelighed, i Overeensstemmelse med Vexellovgivningen, efter den derom nedlagte Paastand, være at hefte saavel paa Gods som paa Person; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke strax retter for sig i Mindelighed vil han, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, efter den derom nedlagte Paastand være at hefte saavel paa Gods som paa Person.

Homann.

Forligt.

Relaxation.

1846. 23de November.

J. Kett
ctr.
(Boygelunds Boe).

Reqvisitus støtter sit Forlangende om Arrestens Relaxation paa at hans Creditor P. J. Bøygelund er død, og at Sønnen, der derefter har betalt Underholdningspenge, ikke dertil har været bemyndiget.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Ronge erklærer som Curator i Boet, at det er efter Aftale og Bemyndigelse fra ham at denne Betaling er skeet.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Da de under 21de d. M. for Gjeldsarrestant Kett erlagte Underholdnings- og Varetægtspenge, i Følge det fra Procurator Nyholms Side Tilførte, maa anses at være indbetalte af afgangne Bøygelunds Boe, saa vil den forlangte Relaxation ikke være at iværksætte; thi eragtes: den forlangte Relaxation vil ikke være at iværksætte.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 300 Rbl.

1846. 30te December.

Urtekræmmer Jørgen Hansen
ctr.
Enkemadam Abel Christine Holm.

Dommen er erhvervet over Reqvisitæ afdøde Mand i 1841 og af Skifteretten i Domhaverens Boe transporteret til Trediemand, der igjen har transporteret den til Reqvirenten.

Reqvisita benægter Transporternes Ægtheb og Rigtigheb, bemærker at der er Proces om hvorvidt den med Dommen fulgte Panteobligation som betalt er indfriet uden at være qvitteret, og at der ikke kunde opstaae nogen personlig Fordring af Obligationen, da den indeholder den Clausul, at dersom Pantet kom i anden Mands Eje eller Besiddelse, skulde den

fremdeles vedblive at hefte som en Pantegjeld paa Ejendommen, der nu allerede har været i 3die, 4de og 5te Mands Eje.

Proc. Larsen modsiger disse Indsigelsers Betydning.

Efterat Prot. — Tilførte — gjennemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Da de fremlagte Transporter give Requirenten tilstrækkelig Adkomst til det, der er at udrede efter den med Requisitionen følgende Panteobligation samt Domsact, og der ikke er fremført nogen Beviislighed for, at der herpaa er blevet Noget udbetalt; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1847. 4de Februar (3die).

Skomagermester J. Handberg
ctr.
Kukkenbager F. S. Dethmer.

Requisitus paaberaaber at han er opsagt til at fraflytte April Flyttedag og at Ordene i Opsigelsen, „hvilken Opsigelse er at forstaae, som Contracten foreskriver" kun kan forstaaes med Hensyn til Bestemmelsen i Lejecontractens § 1, at han da skal aflevere Lejligheden som han har modtaget den og reen og ryddelig osv., og han protesterer derfor mod Forretningen.

Requirenten modsiger Rigtigheden af det Anførte.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus, der, ved den med Requisitionen følgende Lejecontract har forpligtet sig til strax at fratræde den i samme omhandlede Lejlighed, saafremt han skulde udeblive med den ac-

corderede Forudbetaling af Lejen, foruden at være udebleven med 10 Rdl. af den Leje han skulde erlægge ved Contractens Underskrift, er udebleven med den Leje, han skulde have betalt forud for indeværende Fjerdingaar; saa kan han formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden, og frembyder det af ham med Hensyn til den passerede Opsigelse Fremforte Intet herimod, efterdi indeværende Fjerdingaars Leje ikke var forfalden til Betaling paa den Tid Opsigelsen fandt Sted og desuden den Passus i Opsigelsen, hvori det hedder „at Opsigelsen er at forstaae saaledes som Contracten foreskriver", saafremt den ellers ikke skal ansees at være aldeles overflodig, formeentlig alene kan forstaaes saaledes, at Requisitus, Opsigelsen uagtet, i Overeensstemmelse med Contracten strax har at fratræde Lejligheden, saafremt han maatte udeblive med Forudbetaling af Lejen for det sidste Fjerdingaar. Forretningen vil saaledes, saafremt Requisitus ikke uopholdelig ryddeliggjor og fratræder foranforte Lejlighed, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: nærværende Forretning vil, saafremt Requisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjor og fratræder foranforte Lejlighed, være at fremme i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 133 Rdl.

1847. 5te Februar.

J. Petersen og Caspersen

ctr.

Mollermester Peter Jensen.

Requisiti Hustrue erklærer at deres Gods er pantsat for 300 Rdl.; Vidnerne skjønne at det ikke er af 200 Rdl. Værdi.

Proc. Vinther, som ogsaa er bekjendt med denne Pantsætning, begjærer Arrest paa Person.

Den fungerende Assistent „overlod dette Spørgsmaals Afgjørelse til Fogden selv."

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvisitus ikke har været nærværende under Forretningen og han saaledes ikke har havt Lejlighed til at erklære sig over, hvorvidt han kan betale det Eftede eller om han ejer andet Gods end det, der forefindes paa hans Bopæl, hvori Reqvirenten kan søge sin Fyldestgjørelse; saa vil det forlangte Arrestdecret ikke være at give.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 169 Rdl.

1847. 19de Februar.

R. Collstrup
ctr.
Lyseftøber C. Stanning.

Reqvisiti Fader fremlægger et tinglæst Document af 19de Aug. 1846, hvorefter Reqvisitus af ham har erholdt tillaans de Effecter, som forefindes paa Lejligheden.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Ronge veed vel at et saadant Document er oprettet, men de deri omhandlede Gjenstande vare allerede tilstede paa Reqvisiti Lejlighed længe før Oprettelsen deraf, og bleve indflyttede med Reqvisitus, og da Fordringen angik skyldig Husleje for denne Lejlighed, maatte han antage at Reqvirenten var berettiget til i disse Gjenstande at søge Fyldestgjørelse derfor.

Efterat Prot. osv. — Tilforte — gjennemlæst — blev af mig eragtet som følger:

Da de Meubler og Effecter, der ere anforte i den under Forretningen omhandlede Tilstaaelse, dateret 19de August 1846, ifølge det under Forretningen Fremførte formeentlig maa antages at være Gjestgiver Johannes Knop Stanning tilhørende, saa vil Reqvirenten ikke være at give Udlæg i samme; thi eragtes: Reqvirenten vil ikke være at give Udlæg i de Meubler og

Effecter, der ere anførte i den under Forretningen omhandlede Tilstaaelse af 19de August 1846.

Homann.

Ikke appelleret.

---

## 1847. 6te Marts.

### Glarmester Kolling
### ctr.
### Smedemester Jørgensen.

Requisitus erklærer at have modtaget den paaviste Kareetdrosche til Reparation af Hyrekudsk Kruse, og vil, uden at erkjende at det er den samme Drosche, som findes anført paa Documentet af 9de Sept. 1846, udlevere den til Requirenten, naar denne vil betale ham hvad Kruse endnu skylder ham til Rest 11 Rdl. 3 Mk. 6 Sk., tildeels for Reparation paa Droschen.

Requirenten nægter dette, da han ikke har forlangt nogen Reparation.

Requisitus forbrer in subsidium først betalt 13 Mk. 12 Sk., som er for Droschens Reparation.

Vidnerne skjønne at den paaviste Drosche kan have den Værdi 450 Rdl., til hvilken den er ansat i Hjemmelsdocumentet.

Efterat Prot. osv. — Tilførte — gjennemlæst — blev af mig eragtet som følger:

Da Requisitus, i Følge den skete Protocoltilførsel, har modtaget den in qvæstione værende Vogn af Hyrekudsk Kruse, saa maa, paa Grund heraf, samt med Hensyn til Indholdet af den med Requisitionen følgende Skrivelse fra Kruse, Formodningen formeentlig ansees at være for, at det er den samme Vogn som Kruse har erholdt til Leje af Requirenten, og da denne saaledes maa ansees berettiget til at komme i Besiddelse af samme; saa vil Forretningen, saafremt Requisitus fremdeles maatte vægre sig ved at udlevere Vognen, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus fremdeles maatte vægre sig ved at udlevere den in qvæstione værende Vogn, vil Forretningen, under For-

beholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen reserverer Reqvirenten sin Ret til Reqvisitus for Forretningens Gebyr 6 Rdl. 4 Mk. m. v.

(Reqvirenten havde deponeret 200 Rdl.)

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

## 1847. 22de Februar (19de) og 8de Marts.

### Lars Andersen Holm
### ctr.
### Skibstømmermand T. N. Nielsen.

Den 29de Decbr. f. A. er Forretningen reqvireret og begyndt den 6te Januar, da Reqvisiti Hustrue fik et saadant Ildebefindende, der varede saa længe at Retten troede hende død og derfor forlod Stedet. Reqvisitus er i længere Tid fraværende paa en Sørejse og Konens beskikkede Laugværge C. N. Kjøge protesterer mod Forretningen, idet han gjør gjeldende, at Reqvisitus ikke alene ikke skylder noget, men endog har betalt for meget.

Proc. Knudsen fremstiller Sagen saaledes, at Reqvisitus og hans Hustrue stedse ordentlig have betalt deres Lejeafgift, der et Par Gange efter mundtlig Overeenskomst var forhøjet, og engang ved skriftlig Paategning blev forhøjet med 4 Rdl. aarlig; men da maa En have indgivet Reqvisiti Kone at fragaae de mundtlige Overeenskomster, hvorefter hun nægtede at betale hvad hun skulde. Selv om man imidlertid kun gaaer ud fra den skriftlige Contract, skyldte Reqvisitus den 29de Decbr. f. A. 5 Rdl. Da Kjøge havde foreviist Lejecontracten ved Forretningens Begyndelse, hvorpaa Paategningen findes, gjorde han, Knudsen, opmærksom paa, at i denne Paategning et 4 Tal havde staaet, der ved Radering var forandret til et Ettal.

Fra Reqvisiti Side benægtes at han selv eller ved Andre har ladet underskrive Paategningen paa Originalcontracten.

Knudsen fremhæver det Besynderlige i at Reqvisiti Hustrue forud skulde have betalt saa meget mere Leje end hun skyldte.

Efterat det under Forretningen Tilførte var bleven gjennemlæst af mig Justitsraad Homann, blev af mig foreløbig eragtet:

Forinden videre vil være at foretage i Henseende til nærværende Forretning, har Requirenten at stille Fogden betryggende Sikkerhed for det Ansvar, der muligen kan flyde af samme, og vil, naar saadant er skeet, yderligere Eragtning være at afgive.

Homann.

Ifølge D. L. 5—1—6 maa den Paategning, der findes paa den med Requisitionen følgende Lejecontract, hvorefter den ved Contracten stipulerede Leje forhøjes med 4 Rdl. aarlig, formeentlig tillægges Retsgyldighed saalænge indtil Requisitus edelig har fragaaet enten selv at have underskrevet eller tilladt nogen anden paa hans Vegne at underskrive samme, og da med Hensyn hertil, samt ifølge selve Contracten, Requirenten maa antages at have havt de i Requisitionen omhandlede 5 Rdl. tilgode paa den Tid nærværende Forretning er bleven requireret, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Der sees at have været deponeret 500 Rdl. til Sikkerhed.

Ikke appelleret.

Forlig 168 Rdl.

## 1847. 24de Juni (22de).

### Silke- og Klædehandler Collin
### ctr.
### Enkemadam Vauscher.

Reqviſita erklærer at hun Intet ejer.

Hendes Datter Md. Nielſen erklærer at være Ejer af ſamtlige Meubler og fremlægger en Lejecontract af 23de Decbr. 1845, hvorefter hun har lejet Moderen det Meſte af det forefindende Bohave, og anfører ſom Beviis, at de i Lejecontracten anførte Effecter af hende ere pantſatte til Ifr. Schmidt. Hun tilføjer at det er Retten bekjendt, at hendes Moder for c. 5 Aar ſiden ved Executionsforretning blev berøvet alt hvad hun ejede, og Comparentinden har ſiden asſiſteret hende med det nødvendige Bohave, men først oprettet Contract herom ſenere.

Proc. Beyer benægter Rigtigheden heraf og paaſtaaer at Contracten er oprettet pro forma, hvorfor han paaberaaber Grundſætningerne i L. 5—14—46.

Ifølge den fremlagte Lejecontract, ſamt det forøvrigt til Beſtyrkelſe derfor under Forretningen Fremførte, maa det formeentlig antages, at de i Contracten omhandlede Meubler tilhøre Reqviſitæ Datter Enkemadam Nielſen, og Reqvirenten vil derfor ikke være at give Udlæg i ſamme; men derimod vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, Forretningen være at fremme i de øvrige paa Reqviſitæ Bopæl forefindende Effecter; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at effectuere i de i den fremlagte Lejecontract omhandlede Meubler; men derimod vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, Forretningen være at fremme i de øvrige paa Reqviſitæ Bopæl forefindende Effecter.

Homann.

Ikke appelleret.

Værel c. 900 Rdl.

## 1847. 28de Juli.

### Procurator Jydtmann som Mandatarius for Handelshuset B. A. Dehn & Melchior ctr. Manufacturhandler Ernst Bernhardt.

Proc. Levinsen fremlægger Protectorium og paastaaer dereſter, da det i Reqviſitionen er erkjendt at Proclama endnu ikke er udſtedt i Reqviſiti Fallitboe, hans Perſon befriet for perſonlig Hefteſſe.

Fuldm. Heckſcher bemærker at Reqviſitus er fallit ſiden 19de Febr. 1846, og da ſaaledes intet Proclama bliver udſtedt, kan Protectorium ikke længere gjelde.

Levinſen bemærker at Protectoriet ikke er knyttet til nogen Betingelſe om at Proclama ſkal udſtedes, men desuden var det in casu endnu uafgjort om Proclamaet ikke ſkulde udſtedes. Skifteretten havde kun i ſin Raadighed 50 Rdl., men en Creditor havde gjort Execution i Reqviſiti Varelager for 5000 Rdl., og realiſerede dette, og naar, efter endt Indcaſſation, dette gav Overſkud, ſom vilde indflyde i Skifteretten, kunde endnu Proclama blive udſtedt.

Efterat Prot. — Tilforte — gjennemlæſt — blev af mig eragtet ſom følger:

Forinden videre under nærværende Forretning vil være at foretage, haver Reqvirenten at ſtille Fogden betryggende Sikkerhed i Overeensſtemmelſe med D. L. 1—21—4.

Efter Kjendelſen forlanger Heckſcher Udſættelſe for at tale med Handelshuſets Chef, der er her i Byen, forinden han beſtemmer ſig.

Levinſen proteſterer og mener at en Mandatarius for en Udlænding efter Grundſætningerne i Højeſteretsinſtrux af 7de Decbr. 1771 og L. 5—10—3 betragtes ſom dominus litis, og maa ifølge 1—21—4 forud være berebt paa at tilvejebringe Sikkerhed.

Efterat det oſv. — blev af mig fremdeles eragtet:

Den forlangte Udſættelſe vil være at indvilge, for at Reqvirenten derved kan gives Leilighed til at tilvejebringe den i den foregaaende Eragtning omhandlede Sikkerhed.

Homann.

## Hof- og Stadsrettens Dom den 26de Juni 1848.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør nyde Fremme, uden at nogen Caution i saa Henseende affordres Requirenten.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

Indstævnte har paastaaet Sagen afviist fordi Fogden ikke havde paakjendt Spørgsmaalet om Protectoriets Virkning.

. . . „Da Indstævnte imidlertid ej findes heri at kunne gives Medhold, men Fogden tvertimod skjønnes ved den afsagte Kjendelse, om endog kun indirecte at have decideret, at det ommeldte Requisitus i sin Tid forundte Protectorium ikke nu længer kan være til Hinder for at effectuere Arrest paa hans Person, i hvilken Formening nærværende Ret maa være enig med Fogden, efterdi et Protectorium ikke kan i Tilfælde, hvor som in casu der ej paa Grund af Boets Forfatning har kunnet udtages Proclama, skjøndt der, da Arresten requirereres, var hengaaet omtrent 1½ Aar efter Fallittens Declaration, antages vedblivende at beholde sin Virksomhed til at sikre Fallenten for personlig Hæftelse, vil den nedlagte Afviisningspaastand saaledes ikke kunne tages tilfølge, og naar Fogden derfor ikke destomindre har eragtet, at Citanterne forinden videre kunde foretages, vilde have at stille Sikkerhed overensstemmende med L. 1—21—4, findes slig Sikkerhedsstillelse in casu, hvor Fordringerne, med Hensyn til hvilke Arresten er requireret, grunde sig paa Vexler, ikke efter Bestemmelsen i Frd. 18de Mai 1825 § 68 at kunne forlanges, og vil som Følge heraf den afsagte Kjendelse være at forandre derhen, at den requirerede Arrest tillægges Fremme." . . .

---

Dom 3 Rdl. 76 Sk.

## 1847. 11te August.

### Vertshusholder J. S. Tofte ctr. Tjener Hendrik Larsen.

Requisitus ejer Intet, og Requirenten paastod derfor Udlæg i et Lommeuhr, som Requisitus bar om Halsen.

Requisitus erklærer at dette ikke tilhører ham, men Arbejdsmand Niels Larsen.

Efterat Prot. — blev af mig decreteret som følger:

Da Requisiti Foregivende at det in qvæstione værende Lommeuhr tilhører Arbejdsmand Niels Larsen er blottet for alt Beviis, saa kan der paa samme ikke være at tage Hensyn. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

---

Gjeldscommissionens Dom
den 9de December 1847.

N. P. Larsen
ctr.
Tofte.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Vertshusholder Tofte bør til Citanten N. P. Larsen betale 7 Rdl. 26 Sk., men forøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

Indstævnte har, efterat der er ført Vidner, erkjendt Citantens Ejendomsret til Uhret og tilbudt at erstatte det med 7 Rdl. 26 Sk. (hvortil det under Forretningen af Fogdens Vidner er vurderet); ved Auctionen har han selv kjøbt det for 7 Rdl. 24 Sk., men senere overladt det til en Anden. Citanten fordrer dets Værdi erstattet med 12 Rdl. og skadesløse Omkostninger.

. . . „Hensees nu til, at Indstævnte ved en lovlig foretagen Forretning er kommen i Besiddelse af Uhret, som han ifølge 5—5—3 ikke kunde være pligtig at opgive forinden Citanten havde godtgjort sin Adkomst til Uhret, og at dettes Værdi ikke er beviist at være større end af Indstævnte indrømmet, skjønnes Indstævnte ikke at kunne paalægges større Erstatning end de anførte 7 Rdl. 26 Sk., ligesom Processens Omkostninger ville være at ophæve."

Dom 1000 Rdl.

1847. 17de August.

Vinhandler L. T. Staal
ctr.
J. E. Heyligers Enke.

Adv. Buntzen ved Proc. Levinsen protesterer, da Reqvisita agter at appellere Dommen. Han foreviser Atteſt om at Domsacten er beſtilt og antager at Reqviſitæ Conſulent ogſaa efter hendes Forlangende har beſørget Appelſtævning udtaget.

Proc. Larſen ved Fuldm. Schrum benægter dette.

Levinſen begjærer in subsidium Forretningen udſat til „imorgenmiddag" for at tilvejebringe den ovennævnte Højeſteretsſtævning.

Da det ikke imod Reqvirentens Benægtelſe er godtgjort, at de fornødne Skridt ere foretagne for at appellere den omhandlede Dom, og da efter Loven Udſættelſe for at tilvejebringe den Højeſteretsſtævning, der efter Reqviſitæ Formening ſkal være udtaget, ikke kan bevilges, bliver den reqvirerede Forretning at fremme.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning bør nyde Fremme.

Spandet.

eſt.

Ikke appelleret, og ikke heller paakjendt ved Højeſteret.

---

Dom 20 Rdl.

1847. 31te Auguſt.

Snedkermeſter A. Madſen
ctr.
. . . . . Harder.

Reqviſitus erklærer at da Dommen lyder paa Emailleur Harder, vil han ikke betale, da han er Farver, hvorom han fremlægger Atteſt fra Byfogden i Skjelſkjør. Da han blev ſtævnet ſom Emailleur Harder endog uden hans Fornavn, ſom er Thomas Chriſtian, mødte han ikke. Han erkjender vel at ſkylde Reqvirenten Penge, men har Indſigelſer at gjøre mod Regningens Størrelſe. Han indrømmer at være i et Slags Inter-

esſentſkab med Emailleur Møller, men har Intet med Fabricationen at gjøre.

Reqvirenten paaberaaber, at Reqviſitus er den, der, hvad enten han kalder ſig Farver eller andet, har faaet Arbejdet udført.

Efterat Prot. oſv. — eragtet ſom følger:

Da Reqviſitus, der har opſagt ſit Borgerſkab ſom Farver i Skjelſkjør, ifølge den under Forretningen fremlagte mellem ham og Emailleur Møller oprettede Contract, maa antages at have anlagt et Emaillefabrik der hvor nærværende Forretning foretages og hvor den ergangne Dom ved bemeldte Møller er bleven ham forkyndt; ſaa kan der ikke være at tage Hensyn paa de af ham fremſatte Indſigelſer: thi eragtes: paa de af Reqviſitus fremſatte Indſigelſer kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udſættelſe.

1847. 15de December (14de).

Snedkermeſter Bruhn
ctr.
Skomagerſvend Bergmann.

Proc. Levinſen benægter at Reqviſitus ſkylder den i Reqviſitionen omtalte Leje for Sommeren, 9 Rdl. Den ældre Lejecontract og navnlig den Beſtemmelſe i ſammes 1ſte Poſt om Følgerne af Udeblivelſe med Lejen er ophævet ved ſenere Paategning af 17de Octbr. f. A., hvorefter Reqviſitus deponerede 20 Rdl., ſom Reqvirenten endnu har i Beſiddelſe, og derefter ſkulde betale Lejen med 9 Mk. om Ugen. Reqviſitus har Qvittering for 4 Uger af indeværende Halvaar, den 5te Uge har han betalt uden at faae Qvittering, for 6te og 7de Uge har han tilbudt en qvitteret Regning, og Lejen for den 8de Uge, ſom forfalder idag, tilbyder han nu tilligemed Lejen for 6te og 7de. Derſom Reqvirenten ikke erkjender at Lejen for 5te Uge er betalt, kan dog denne ubetydelige Lejes Udeblivelſe, ikke efter den ſenere Overeenskomſt, bevirke at han ſkal udſættes af Lejligheden.

Proc. Hanſen ved Fuldm. Møller benægter at Reqviſitus har betalt for indeværende Halvaar mere end for de 4 Uger, hvorfor han har Qvit-

tering, hvorimod han vel ved qvitteret Regning har tilbudt for 2 Uger. Han benægter at Reqvirenten har faaet de 20 Rdl. deponerede; disse ere derimod efter Overeenskomst afgaaede i den Leje, Reqvisitus skyldte til April Flyttedag 1847, hvorimod Reqvisitus endnu skylder de i Reqvisitionen ommeldte 9 Rdl. for Sommeren. Dette fremgaaer Alt af den Contrabog Reqvisitus har og hvoraf de fremlagte Qvitteringer udgjør det ene Blad, og hvilken han opfordrer Reqvisitus til at fremlægge.

Levinsen bemærker at Reqvisiti Barn har revet denne Bog istykker, men han skal, dersom Forretningen kan udsættes, umage sig for at skaffe de løse Blade tilstede. De 9 Mk. for den 5te Uge, som Reqvirenten nægter at have modtaget, tilbyder han herved. Forøvrigt vedbliver han Alt, med Bemærkning, at Reqvisiti Hustrue hver Dag venter sig ned, og gjør Reqvirenten ansvarlig for de Følger, den Sindsbevægelse, hun er udsat for ved denne Forretning, kan medføre.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Rigtigheden af Reqvisiti Benægtelse af at de af ham til Sikkerhed for den stipulerede Leje forud betalte 20 Rdl. ere blevne ham godtgjorte i den af ham for Halvaaret til April Flyttedag d. A. erlagte Leje svækkes derved, at han ikke er fremkommet med de ham for bemeldte Leje meddeelte Qvitteringer, og han derhos, bemeldte Forudbetaling uagtet, formeentlig, ifølge Contracten, maa ansees ligefuldt pligtig at forlade den in qvæstione værende Lejlighed, naar han udebliver med Leje; saa kan han, der ikke har fremført nogen Bevisilighed for at de i Reqvisitionen omhandlede 9 Rdl. af Lejen for Halvaaret til afvigte Flyttedag af ham ere blevne betalte og som skylder paa Lejen for indeværende Halvaar, formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden, og Forretningen vil derfor, saafremt han ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder samme, i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den in qvæstione værende Lejlighed, vil Forretningen i Overeensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de Juni 1849.

Bergmann
ctr.
Bruhn.

(Erstatningssøgsmaal for Tort, Skade og Creditspilde.)

Thi kjendes for Ret:
Indstævnte, Snedkermester J. B. Bruhn bør for Citanten, Skomagermester Bergmanns Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

Dommen er alene støttet paa at Lejen for den 5te Uge ikke var erlagt.

---

Værdi 300 Rdl.

1847. 28de December.

Handelsfuldmægtig Fr. Bugge
ctr.
Kammerskriver F. Hansteen.

Jomfru Badskjær erklærer at hun er Ejerinde af de Meubler og Effecter, som forefindes paa Lejligheden, og fremlægger til Beviis herfor en af Requisitus udstedt Declaration derom af 22de ds. Hun indrømmer at Requisitus vel har lejet Lejligheden, men den er de facto lejet for hende og han har kun et Aftrædelsesværelse hos hende.

Reqvirenten benægter Rigtigheden og Gyldigheden af det fremlagte Beviis.

Efterat Prot. — Tilførte — gjennemlæst — eragtet som følger:

Da Requisitus, i Følge den skete Protocoltilførsel, er Lejetager af den Lejlighed, hvor nærværende Forretning foretages, saa maa Formodningen formeentlig ansees at være for, at de derværende Effecter ere ham tilhørende, og da denne Formodning ikke kan ansees at være afbeviist ved den af Jomfru Badskjær fremlagte Declaration, der er dateret 22de d. M.;

saa vil Arrest være at ankynde i saa stor en Deel af bemeldte Effecter, der er tilstrækkelig til Dækning for det under Forretningen Æskede; thi eragtes: Arrest vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at effectuere i saa stor en Deel af de Effecter, der forefindes paa Bopælen hvor nærværende Forretning foretages, der er tilstrækkelig til Dækning af det under Forretningen Æskede.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 2den Juli 1849.

Bugge
ctr.
Hansteen og Jomfru Fl. A. Badskjær ved hendes beskikkede tutor in litem Procurator Trojel.

Thi kjendes for Ret:

For Indstævnte, Kammerskriver Hansteens Vedkommende afvises Sagen.

Contracitantinden, Jomfru Flora Adeleide Badskjærs Paastand om, at den omhandlede under 28de December 1847 afholdte Arrestforretning bør for hendes Vedkommende være ophævet, kan ikke tages under Rettens Paakjendelse; og bør, under Contrasøgsmaalet Hovedcitanten, Handelsfuldmægtig F. Bugge, for Contracitantindens Tiltale fri at være.

(Processens Omkostninger ophæves; — efter Omstændighederne).

Sagen er for Hansteens Vedkommende (som havde forladt Staden og ikke er mødt) afviist, fordi Stævningen sees at være bleven forkyndt paa den af Jomfru Badskjær beboede Lejlighed, „hvor bemeldte Hansteen efter de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kan antages sidst at have havt Bopæl." . . .

Jomfru Badskjær har paastaaet Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde, og Arrestforretnigen, som ulovligen gjort, ophævet.

. . . „Forsaavidt nu Jomfru Badskjær har paastaaet Arrestforretningen ophævet, da skjønnes denne hendes Paastand ikke at kunne komme under

Rettens Paakjendelse. Det maa nemlig bemærkes, at Arresten som ikke effectueret mod eller ankyndiget for hende paa egne, men paa Hansteens Vegne, er hende juridisk vedkommende, og at hun følgelig er at anſee i Forhold til samme som enhver anden Trediemand, der maatte attraae den ophævet; men en Saadan vilde ikke kunne opnaae dette Resultat, uden at indtræde som Hovedintervenient i Sagen, og, efter udtagen Contraklage og Contrastævning, at nedlægge Paastand. Da Contracitantindens Klage nu ikke gaaer ud paa Forretningens Ophævelse, ligesom denne ej heller har været Gjenstand for Contrasøgsmaalet, vil der, i Henhold til det Bemærkede, ikke kunne være Spørgsmaal om den paastaaede Ophævelse, og bliver det som en Følge af de Grunde, hvorpaa dette Resultat, — der iøvrigt vil være uden factisk Indflydelse, efterdi Forretningen, da Søgsmaalet afvises for Hansteens Vedkommende, og da Hovedcitanten ikke har paastaaet Forretningen stadfæstet med Hensyn til Contracitantinden, af sig selv vil bortfalde, — er bygget, overflødigt at undersøge de Grunde Hovedcitanten har anført imod Arrestforretningens Ophævelse for Contracitantindens Vedkommende. — Hvad dernæst angaaer Contrasøgsmaalet, til hvis Afvisning der ikke findes tilstrækkelig Grund, da vil Contracitantinden ikke kunne tillægges den under samme paastaaede Erstatning alene af den Grund, at Arresten, som alt bemærket, ikke er ankyndiget for hende paa egne Vegne. Den har desaarsag ikke kunnet indskrænke hende i at disponere over de arresterede Gjenstande, forsaavidt hun til en saadan Disposition havde en Ret, som hun ikke behøvede at udlede af nogen fra Hansteen efter Arrestens Foretagelse skeet Overdragelse. Da Contracitantinden saaledes ikke har lidt noget retligt Tab ved Arresten, vil Hovedcitanten være at frifinde under Contrasøgsmaalet." . . .

---

Over 7500 Rdl.

## 1848. 15de Marts.

### Procurator Larsen som Mandatarius for Kjøbmand F. H. Frølich
ctr.
### Kjøbmand H. Bjørnstad.

Proc. Larsen fremlægger en Fuldmagt fra Frølich i Christiania af 14de Sept. f. A., en Dom, men ikke forkyndt, de dertil hørende Vexler og en Arrestforretning, hvorefter Reqvisiti Person i Norge er belagt med Arrest.

Requisitus erklærer at han ikke skylder Noget til Frølich og protesterer mod Forretningen, da han her kun opholder sig som Rejsende. Dommen er paaanket til Underkjendelse ved Overretten i Christiania. Følgelig staaer Sagen til Afgjørelse i Norge og kan ikke samtidig forfølges mod ham her som Rejsende, saa meget mindre som den norske Lovgivning ikke tillader at exequere en Dom, der ikke er forkyndt den Domfældte personlig under hans Ophold i Riget. — I ethvert Fald maa da Requirenten stille en Caution af 20000 Rdl.

Larsen anseer det Fremlagte som tilstrækkeligt Beviis for at Requisitus skylder Frølich, og forlanger jo kun Arrest derefter, saa der ej er Spørgsmaal om Dommen er forkyndt eller ikke, hvilket Requisitus selv har unddraget sig ved at forlade Landet. Requisitus har i længere Tid havt Domicil her med Kone og Søn og holdt Husholdning, hvilket iøvrigt maatte være ligegyldigt. Han benægter at Appellen er betimelig eller lovlig iværksat eller kan være til Hinder for her at søge Stadfæstelse paa Arresten. Mod Caution protesterer han som overdreven, og Spørgsmaalet derom maa jo være afgjort ved Arrestforretningen i Norge af vedkommende Foged.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Ifølge de af Procurator Larsen under Forretningen fremlagte og foreviste Documenter maa det formeentlig antages, at Requisitus er Kjøbmand Frølich af Christiania de ætkede Summer skyldig, og da det, i Henseende til hans Forpligtelse til at rette for sig, ifølge Lovgivningen ikke kommer i Betragtning om han er her hjemmehørende eller han opholder sig her som Rejsende, ligesom der under nærværende Arrestforretning heller ikke kan være at tage Hensyn paa den af ham foregivne Appel af den af Kjøbmand Frølich over ham erhvervede Dom; saa vil Forretningen, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

## Hof- og Stadsrettens Dom den 19de Juni 1848.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

(I Kost og Tæring 8 Rdl.)

. . . „Denne Sag har Indstævnte paastaaet afviist og for denne Paastand blandt andet paaberaabt sig, at den ommeldte i Sarpsborg afsagte Dom af ham er paaanket til Stiftsoverretten i Christiania.

Da det nu fra Citantens Side maa anses indrømmet, at Sagen angaaende den Fordring, hvorfor den paastævnte Arrest er iværksat, endnu henstaaer ved bemeldte Stiftsoverret, og Tingens Natur medfører, at nærværende Ret ikke kan paakjende Arrestens Lovlighed uden i Forbindelse med Fordringens Gyldighed, som ikke vil kunne paakjendes her, saalænge det er givet, at den er underkastet en anden Domstols Paakjendelse, saa vil Indstævntes Afviisningspaastand, uden at det findes fornødent at bedømme de øvrige for denne anførte Grunde, blive at tage til Følge.

Indstævnte, som fremdeles har paastaaet sig tillagt Sagens Omkostninger med noget Passende, vil derhos være hos Citanten at tilkjende en passende Kost og Tæring, der skjønnes at kunne bestemmes til 8 Rdl." . . .

---

Udsættelse.

## 1848. 28de April (27de) og 1ste Maj.

### Malermester A. Viig ctr. Hyrekudsk og Vognmand L. Svitzer.

Proc. Larsen protesterer mod Udsættelsen. Reqvisitus har ikke betalt den ommeldte Leje, fordi Reqvirenten ved væsentlige Misbrug af Contracten og givne Løvter har givet Reqvisitus Krav paa en langt større Erstatning. Der verserer derom Sag mellem Parterne ved Retten og han fremlægger 22 Stkr. Documenter fra denne foruden et Tingsvidne til Bevis herfor. Han henviser navnlig til den Paategning, Reqvirenten har meddeelt paa Copien af Lejecontracten og til de 2de fremlagte Tingsvidner. Forøvrigt har Reqvisitus tilbudt at betale den betingede Leje, naar Reqvirenten vilde frafalde den passerede Opsigelse, men dette Tilbud er af denne forkastet; men da den Tid, i hvilke Lejlighederne ere lejede, endnu ikke er udløbet, er Opsigelsen nefterrettelig.

Proc. Levinsen erklærer at Reqvirentens Ret til Opsigelse er aldeles ubetinget, og modsiger iøvrigt Larsens Anbragte. Specielt protesterer han mod at der tages Hensyn til de Forklaringer, der under et af Tingsvidnerne ere afgivne af 2 Vognmandskarle, som ere inhabile Vidner efter 1—13—16, og af Jfr. Ane Marie Hansen; hvilket Reqvirenten motiverer ved at hun er i Reqvisiti Tjeneste og i denne har født et Barn udenfor Ægteskab.

Proc. Larsen modsiger det Fremkomne og opfordrer Fogden til i fornødent Fald at forlange en Sikkerhedsstillelse af Reqvirenten af 4000 Rdl.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forinden videre vil være at foretage i Henseende til nærværende Forretning, har Reqvirenten, til Sikkerhed for det Ansvar, der muligt kan flyde af samme, at stille et Depositum af 500 Rdl., og vil, naar dette er skeet, Fogdens Kjendelse angaaende det mellem Parterne Omventilerede blive afgivet.

Homann.

Da Reqvisitus er udebleven med den i Reqvisitionen omhandlede Leje, og i Overeensstemmelse med de oprettede Lejecontracter givet Opsigelse til at fratræde de af ham lejede Lejligheder til sidstafvigte Flyttedag, Paakjendelse af Spørgsmaalet, om og hvorvidt han kan anses berettiget til Erstatning i Anledning af den af ham foregivne Misligholdelse af de Forpligtelser, der paaligge Reqvirenten som Udlejer, derhos ikke henhører til Fogdens Embede; saa vil Forretningen, saafremt han ikke uopholdelig ryddeliggjør og fratræder bemeldte Lejligheder, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke uopholdelig ryddeliggjør og fratræder foranførte Lejligheder, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

## 1848. 3die Maj.

### Prøveprocurator Delbanco som Curator i Grosserer Veils Fallitboe
### ctr.
### Jsenkræmmer Møller.

Proc. Delbanco forlanger udleveret et Parti Kornvarer, af Værdi 7—800 Rdl., hvorpaa Fallenten den 15de f. M. har faaet Connossement, men som er modtaget af Reqvisitus og oplagt paa Puggaards Loft.

Reqvisitus nægter at udlevere dem, da han efter Kjøbmand Frydenlunds Skrivelse af 18de April, som han fremlægger, har været bemyndiget til at modtage dem; ligesom han ogsaa har betalt Fragten derfor.

Delbanco paastaaer at Boet, som Ejer af Connossementet, maa have Dispositionsret over Varerne, og at der desuden er anført i den fremlagte Skrivelse, at disse allerede efter Connossement vare sendte til Veils Ordre. Fragten vil selvfølgelig blive godtgjort Reqvisitus, naar Boet faaer Varerne.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Kjøbmand Frydenlund, ved under den 13de f. M. at have tilstillet Grosserer Veil Connossement paa det under Forretningen omhandlede Parti Kornvarer, har berettiget denne til at disponere over samme, saa følger deraf, at den af ham senere gjorte Overdragelse af bemeldte Varer til Møllers Enke & Co. ikke kan tillægges nogen Retsgyldighed. Paa de af Jsenkræmmer Møller fremsatte Erindringer kan saaledes ikke være at tage Hensyn, og vil derfor Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den i Reqvisitionen gjorte Anmodning være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den i Reqvisitionen gjorte Anmodning være at fremme.

Homann.

Forligt under Justificationssagen.

Forlig 1002 Rdl.

1848. 24de Juni.

Kirstine Cathrine Sørensen
ctr.
Cand. philosophiæ B. Lund.

Requisitus erklærede, at den fremlagte Arrestforretning var ham aldeles ubekjendt ligesom og det under 7de Jan. d. A. indgaaede Forlig, hvortil han aldeles ikke havde meddeelt nogen Fuldmagt hverken til Olsen eller nogen Anden, saa meget mindre, som han paa denne Tid ikke opholdt sig i Kjøbenhavn, ligesom han og var uvidende om at være indkaldt til Forligelsescommissionen i den nævnte Anledning. Han troede sig derfor ikke forpligtet til at opfylde Forpligtelser, der uden hans Vidende og Villie vare indgaaede.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. de Coninck benægter Rigtigheden af det Anførte.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da, ifølge Indholdet af det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, J. A. Olsen for Requisitus har givet Møde efter dertil fremlagt Fuldmagt, og Forliget forøvrigt har usvækkelig Domskraft; saa kan der ikke være at tage Hensyn paa de af Requisitus fremsatte Indsigelser; thi eragtes: paa de af Requisitus under Forretningen fremsatte Indsigelser kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 110 Rdl.

1848. 19de August.

Skrædermester Jacobs
ctr.
J. A. Borum.

Requisitus anfaae sig ikke forpligtet til at indlade sig paa Afgjørelsen af det ætkede Beløb forinden det Udlæg, Requirenten engang havde faaet, var bleven realiseret, og det efter Realisationens Udfald var godtgjort

om Reqvirenten bliver berettiget til videre. Om de øvrige i hans Besiddelse værende Effecter bemærker Reqvisitus at de tilhøre hans i Elberfeld boende Søn Adolph Borum.

Efterat Prot. — Tilførte — gjennemlæst — blev eragtet som følger:

Da Reqvirenten ikke er bleven sat i Besiddelse af de Effecter, hvori han under 9de d. M. har erholdt Ankyndigelse af Udlæg, en anden af Reqvisiti Creditorer derhos tidligere har Udlæg i samme; saa maa Reqvirenten, der har frafaldet det ham givne Udlæg, formeentlig ansees berettiget til at søge sin Fyldestgjørelse i andre Reqvisiti Ejendele, og da der ikke er fremført nogen Bevisilighed for, at de i Reqvisiti Besiddelse værende Effecter tilhører nogen Anden end Reqvisitus; saa drister Fogden sig ikke til at nægte Reqvirenten Udlæg i samme; Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme; thi eragtes: denne Forretning vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

Senere forligt.

---

## 1848. 22de August (19de).

### Handelshuset Puggaard & Co.
ctr.
### Skipper H. Dithleffen.

Proc. Brock opfordrer efter Reqvisitionen Reqvisitus til at udlevere Varerne mod at erholde betalt Fragten, c. 1182 Rdl., og begjærer derpaa Arrest i dette Beløb til Sikkerhed for Erstatning for Tab, tilføjet Reqvirenterne ved hans forhalede Reise, ansat til 1500 Rdl.

Reqvisitus (og Proc. Delbanco) protesterer. Han, Reqvisitus, havde begivet sig til Coves i England paa Grund af det udbrudte Oprør i Hertugdømmerne, og af Frygt for at Skibet kunde blive opbragt af tydske Kapere, eller endog her blive beslaglagt som hjemmehørende i Husum.

I Coves fik han af den danske Generalconsul en trykt Advarsel, og opsatte derfor sin Reise til han fra Marineministeriet her havde erholdt Tilsagn om, at han idetmindste fra dansk Side intet havde at befrygte. Han meente saaledes endog at have handlet i Reqvirenternes Interesse, og benægter at de have lidt noget Tab, eller at dette kan sættes højere end 100 Rdl. Desuden er Fragten bestemt til Dækning af Hyren, der efter Frd. 28de Decbr. 1792 og 1ste Febr. 1797 var priviligeret fremfor anden Gjeld, og androg over 1500 Rdl.

Brock benægter at Reqvisitus havde anløbet Coves af den nævnte Grund, eller havde havt Grund dertil, da han ikke havde været i nogensomhelst Fare, som efter 4—3—22 berettigede til at søge Nødhavn og uden at optage Protest. Han havde forpligtet sig til at føre Skibet til Kjøbenhavn og maatte derfor yde Erstatning for den uberettigede Deviation. I ethvert Fald var Skipperen i de kraftigste Udtryk fra Handelsministeriet gjennem Generalconsulatet i England under 14de Juni og 5te Juli opfordret til uopholdelig at begive sig til Kjøbenhavn. Han benægter at Fragten var fortjent før Ankomsten hertil, eller bestemt til Dækning af Hyren, eller at dette kan hindre Arresten.

Delbanco vedbliver sit Tidligere. Generalconsul Bilsons Skrivelse til Dithleffsen af 1ste Juli indeholdt blot dennes private Mening, og skriftlig Garanti eller Fripas erholdt Skipperen først den 25de Juli, og samme Dag afsejlede han.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisitus, i de af ham anførte Omstændigheder, formeentlig ikke har havt tilstrækkelig Grund til den skete Udsættelse med hans Reise her til Staden, og han saaledes maa anses pligtig til at erstatte Reqvirenterne det Tab, der er foranlediget derved, at de nu først komme i Besiddelse af de i de fremlagte Connosementer omhandlede Varer, hvilket Tab, med Hensyn til Varernes betydelige Værdi, formeentlig maa kunne antages at beløbe sig til den i Reqvisitionen opgivne Sum; saa drister Fogden sig ikke til at nægte Reqvirenterne den forlangte Arrest, for hvilken den af Reqvisitus foregivne Bestemmelse af Fragten formeentlig ikke kan være til Hinder. Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom gjorte Paastand være at fremme.

Homann.

## Sorettens Dom
den 22de Decbr. 1848.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten Skibscaptain Dithleffen bør for Hovedcitanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Den paastævnte, under 22de August d. A. effectuerede Arrest bør være ophævet.

I Reparation for bemeldte Arrest betale Hovedcitanterne, Handelshuset Puggaard & Co. til Contracitanten 100 Rdl.

(Hovedsagens Omkostninger ophæves. Contrasagens Omkostninger betale Hovedcitanterne til Contracitanten med 25 Rdl., saa og til Justitskassen for unødig Trætte 10 Rdl. (Udeblivelse ved Forligsprøven)).

. . . „Spørgsmaalet som bliver at besvare er altsaa, om dette Ophold (i Coves) er af en saadan Beskaffenhed, at det kan medføre Erstatningspligt for Contracitanten eller hans Rheder. Forelobigt maa det nu bemærkes, at en Skipper, hvis Pligt det er at paasee Skibs og Ladnings Tarv og i extraordinaire Tilfælde at tage Beslutninger om det, som Forholdets Natur udkræver, er ofte under pludseligt Udbrud af Krigsuroligheder i en vanskelig Stilling, da han, hvad Beslutning han end tager, kan vente at blive draget til Ansvar af den Skadelidende, naar Udfaldet senere viser, at det havde været bedre at handle paa en anden Maade. Man maa derfor ved Bedømmelsen af en saadan Skippers Handlemaade tage billigt Hensyn til Omstændighederne, og det vil ingenlunde være nok til at paabyrde ham Ansvar, at han har taget Notices af Rygter og Fortællinger, som siden findes at have været ugrundede. Saaledes kan det in casu heller ikke bebrejdes Contracitanten, at han ej har turdet forudsætte, at der fra den danske Regjerings Side vilde blive gjort Forskjel mellem holstenske og slesvigske Skibe, og at han derfor, skjøndt hans Skib henhørte til disse sidste, har insisteret paa mere Sikkerhed, end der maaske var nødvendig. I Henhold til Forestaaende vil det derfor ikke kunne lægges ham til Last, at han er søgt ind til Coves og der bleven liggende for at afvente nærmere Oplysninger; men det, der i Særdeleshed taler mod ham, er, at han (da det dog viser sig, at hvad han især har frygtet, var, at hans Skib skulde blive opbragt fra dansk Side eller blive lagt under Beslag, naar han kom til Kjøbenhavn) ikke har fortsat sin Rejse, efterat der til Consulen var kommet Brev fra Told- og Commerce-Collegiet om, at Skibe fra Hertugdømmet Slesvig, der føre under dansk Flag i en saadan Fart som det af ham førte, ikke

vilde være udsatte for at opbringes eller beslaglægges fra dansk Side. Da imidlertid Contracitanten benægter at have været vidende om denne Deel af Indholdet af Told- og Commerce-Collegiets Skrivelse, saa er man af Mangel paa Bevis ubeføjet til at statuere det Modsatte, siden det af Consulens Beretning af 15de Juni d. A. sees, at Skrivelsen kun er bekjendtgjort i Extract, og Contracitanten paastaaer, at der i denne Extract var udeladt Tilsagnet om, at hans Skib hverken skulde opbringes eller beslaglægges.

Af det sidst Anførte er altsaa Resultatet, at Contracitanten ikke vil kunne antages at have gjort sig skyldig i ulovligt Forhold. Men desuagtet kunde man spørge, om dog Skibet ikke bør godtgjøre Ladningsejerne deres mulige Tab forsaavidt det paaklagede Ophold alene har fundet Sted i Skibets Interesse og ikke til fælles Bedste, hvilket maa anses at være Tilfældet, naar, som det synes, Contracitanten in casu ikke er bleven liggende i Coves formedelst Talen om tydske Kapere, men kun for at undgaae den Mulighed, at Skibet skulde ved Ankomsten til Kjøbenhavn blive beslaglagt. I saa Henseende kunde man da sige, at hvorvel en Skipper maa være berettiget under tvivlsomme Omstændigheder at sikkre sit Skib mod enhver Fare uden Hensyn til, om denne tillige truer Ladningen eller ikke, saa burde dog denne sidste holdes fri for Tab, naar det, som i et saadant Øjemed foretages ikke tilsigter Ladningens, men kun Skibets Fordeel, og dette saaledes alene vinder ved den brugte Fremgangsmaade. Men om man end vilde lade dette Raisonnement gjælde i Almindelighed, kunde det dog ikke paa nærværende Tilfælde faae Anvendelse, da Uroelighederne i Hertugdømmerne allerede vare bekjendte i Bordeaux førend Skibet derfra afgik, og Contracitanten derfor vilde, at Afladerne (disses Handlinger forbinde de senere Ladningsmodtagere) skulde beholde Ladningen tilbage, noget, hvorfor de undsløge sig, og hvoraf man derfor maa slutte, at de have samtykket i, at Contracitanten bragte Ladningen til Bestemmelsesstedet paa en saadan Maade, som kunde bestaae med hans og Skibets Sikkerhed." . . .

. . . „Af Frifindelsen bliver det en Selvfølge at den effectuerede Arrest hæves og at Contracitanten i Anledning af samme skal have Reparation efter 1—21--21, hvilken Reparation i det Hele (altsaa med Indbegreb af Renter, som Contracitanten gjør Paastand paa) findes at kunne bestemmes til 100 Rbl." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 6te November 1849.

Sorettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret betale Citanterne til Indstævnte med 100 Rdl.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

---

Dom 2000 Rdl.

1848. 16de September (13de).

Færgemand Løve
ctr.
Urtekræmmer Lars Chr. Jensen.

Requisiti Hustrue erklærer at Meublementet m. v. er hendes Mands Fallitboe tilhørende.

Proc. Larsen ved Fuldm. Schrum begjærer hans Person belagt med Arrest.

Requisiti Hustrue bemærkede „at hendes Mand fortiden befinder sig paa Landet, hvor ved hun ikke, protesterede imod at hans Person for Tiden blev hæftet, og reserverede iøvrigt hans Ret."

Schrum vedblev sin Begjæring.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har været nærværende og havt Lejlighed til at erklære sig under Forretningen, og de tilstedeværende Data ikke give tilstrækkelig Visshed for at Requirenten er berettiget til at faae hans Person belagt med Arrest, saa vil det forlangte Arrestdecret ikke være at give.

Homann.

Ikke appelleret.

---

13566 Rbl.

## 1848. 24de November (22de). 1ste og 2den December.

### Grosserer Fiedler & Comp. paa Consul H. C. Brockelmanns Vegne ctr. Grosserer H. Gerner.

Reqvisitus begynder med at spørge hvor stor en Sikkerhed der er stillet Fogden, da en saadan efter Fordringens Natur som illiqvid maatte kunne forlanges, og han derfor strax in limine, hvis ikke et albeles fyldestgjørende Beløb var deponeret, maatte protestere imod Forretningens videre Fremme.

Proc. Brock bemærker, at han har deponeret 300 Rbl. for Forretningens Paabegyndelse og er beredt til at stille yderligere Caution, hvis Fogden skulde fordre dette, men mener, at „Reqvisitus var albeles ubeføjet til at fordre, at Fogden, før Forretningens Fremme, overhovedet skulde begjære nogensomhelst Sikkerhed, da L. 1—21—4 albeles overlod dette til Fogdens egen Afgjørelse." Han paastaaer derhos ogsaa at Fordringen er liqvid.

Lottoadvocat Damkjer ved Fuldm. Damkjer indlader sig kun saa vidt paa Sagens Realitet som behøves for at benægte Fordringens Liqviditet. Han modsiger at 1—21—4 overlader det til Fogden „om han vil tage Sikkerhed eller ikke; thi Artiklen forpligter kun Reqvirenten til at stille Sikkerhed. Retten til at forlange den maa være baade hos Fogden og Reqvisitus, thi begge løbe Risico mod Regres til Reqvirenten, og ingen af dem er forpligtet til at have Tillid til hans Soliditet," hvilket in casu Reqvisitus ikke har. Han forlanger derfor deponeret idetmindste 20000 Rbl. før Forretningen videre fremmes.

Proc. Brock bemærker at Fogden, efter at have afgivet et Decret om en Sikkerhedsstillelse for at begynde Forretningen, ikke kunde være berettiget til selv at omgjøre dette og fordre yderligere Sikkerhed. 1—21—4 gav ikke Reqvisitus nogensomhelst Ret til at fordre Cautionsstillelse, men henstillede blot til Fogdens Skjøn, hvorvidt han „efter Sagens Beskaffenhed vilde finde det nødvendigt, rigtigt eller passende at ægte en saadan," og han kunde kun drages til Ansvar, dersom Overdomstolene fandt, at han i sin Virksomhed havde forseet sig. — Han vedbliver sin Paastand at Fordringen er liqvid.

Damkjer benægter dette, og mener, at selv om Fogden kunde siges at have afgivet et Decret om en vis Sikkerhed, var dette kun for at begive sig hen til Reqvisitus, og denne maatte nu selv være berettiget til

at søge sig sikret den Erstatning, som kan tilkomme ham ved Fogdens videre Fremskriden imod ham. 1—21—4 „paalægger kun Reqvirenten den Forpligtelse at stille Fogden Sikkerhed uden at indskrænke Berettigelsen til at forlange Opfyldelsen af denne Forpligtelse til Fogden alene, og det indsees ikke, hvorfor ikke den ved deslige Tilfælde gjældende Regel, at Enhver, der er interesseret i en Forpligtelses Opfyldelse, ogsaa er berettiget til at forlange saadant af den hvem Forpligtelsen paaligger," ikke skulde gjelde her. Og den mest Interesserede herved, mener han, er dog netop Reqvisitus.

Brock bemærker, at Fogden ved at fordre Sikkerhed, hvad der efter Naturen af Fogdens Handlinger som actus judiciales var et retslig Decret, havde netop havt Hensyn til Reqvisiti Tarv og den Erstatning, der muligt kunde tilkomme ham for Forretningens Paabegyndelse, men Fogden kunde ikke fordre yderligere Sikkerhed, førend Indsigelser fra Reqvisiti Side maatte have forandret Sagens hele Stilling, og dette var in casu ikke Tilfældet, da Modparten, som han selv havde udtrykt sig, strax in limine havde protesteret imod Forretningens videre Fremme, fordi der formeentlig burde fordres højere Sikkerhed end den in casu ydede.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I Medfør af D. L. 1—21—4 vil Reqvirenterne, efterat Reqvisitus er givet Lejlighed til, ifølge den af ham tagne Reservation, til Embedsprotocollen at fremsætte de yderligere Indsigelser han maatte attraae at fremføre og derpaa er givet Tilsvar, have, før endelig Eragtning afgives, at stille en saadan yderligere Sikkerhed for Forretningens Følger, som Fogden, saafremt han fremmer Forretningen, finder at maatte være betryggende; men derimod føler Fogden sig ikke foranlediget til forinden at affordre Reqvirenterne nogen større Sikkerhed end den allerede stillede.

Homann.

Efter Kjendelsen vil Damkjer først protestere mod Forretningen paa Grund af at der er anlagt Sag mod Reqvisitus om det ombandlede Tilgodehavende, dog med et andet Beløb, hvilken Sag endnu staaer under Forfølgning, og hvorunder Reqvirenterne for Tiden have Anstand, for at fremskaffe Legitimation for det fordrede Beløb; og han mener, at disse ikke samtidig kunde forfølge Sagen med to forskjellige Beløb baade for den ordinaire Ret og for Fogedretten. In subsidium gaaer han ind paa Sagens Realitet,

som han fremstiller saaledes. For at formaae Rhederiet for Dampskibet Victoria til at fare paa Roslok, tilbød Consul Brockelmann i Skrivelse af 1ste Decbr. 1847 at ville indlægge en ny Kjedel og foretage andre Reparationer derved, imod at der, naar Arbejdet var udført og Brockelmann derefter forelagde Rhederne en documenteret Contocourant, som af disse var anerkjendt, saa skulde Forholdet ordnes ved en Contract efter mekl enborgske Love og hvorefter Betalingen skulde erlægges medio Sept. 1849 og Consul Brockelmann indtil da have haandfaaet Pant i Skibet. Ved Skrivelse af 9de Decbr. f. A. antog Reqvisitus i det Væsentlige dette Tilbud, og erklærede sig berebt til endeligen at afslutte Contractsforholdet, efter Brockelmanns Forlangende, naar denne efter Arbejdets Udførelse vilde forelægge Contracten til Underskrift. Skibet gik saa til Roslok og Arbejdet blev udført, og da det nærmede sig den Tid, da Arbejdet skulde være endt, rejste Rhederen til Roslok for at paaskynde Arbejdet og afslutte Contracten. Her forefandt han imidlertid nu en ophidset Stemning mod Danmark, det var kort efter Udbrudet af Oprøret, og da baade hans Person ofte svævede i Fare og der truedes med at molestere Skibet, henvendte han sig til Brockelmann for at faae Reguingerne forelagte og Contractsforholdet ordnet. Denne var imidlertid ikke at formaae dertil, og da Reqvisitus frygtede at Forhalingen gik ud paa ved Krigens Udbrud at faae Skibet confiskeret som dansk Ejendom, sejlede han med det til Kjobenhavn. Han paastaaer nu at Skibet var i hans Besiddelse, og at han kun er forpligtet til nu at afslutte den endelige Contract, og betale medio Sept. 1849.

Brock paastaaer, at Skibet var i Brockelmanns Besiddelse, og at Reqvisitus ved at sejle bort dermed har gjort sig skyldig i Contractsbrud, hvorefter Brockelmann maa være berettiget til at fordre Betaling nu, og Sikkerhed til Sagen er afgjort.

(Herom procedere Parterne i flere Dage.)

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

For Kjendelse afgives, have Reqvirenterne, i Overensstemmelse med den foregaaende Eragtning, til yderligere Sikkerhed i Henseende til nærvarende Forretnings Følger at stille et Depositum af femtusinde Rbdlr. eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ifolge de Betingelser, der indeholdes i den under Forretningen fremlagte Skrivelse af 1ste Decbr. 1847 fra Consul Brockelmann, samt Reqvisiti Svar i hans Skrivelse af 9de

f. M., maa det formeentlig antages, at Consul Brockelmann, efterat det under Forretningen omhandlede Skib var kommen til Rostok og bleven taget under Reparation, var berettiget til at fordre, at Skibet forblev der tilstede, saalænge indtil Reparationen var tilendebragt og Requisitus, ved sin til ham udfærdigede Forskrivning med Pant i Skibet havde sikret ham hans Tilgodekommende for Omkostningerne i Anledning af Reparationen; men da nu Requisitus mod Consul Brockelmanns Vidende og Villie har ført Skibet her til Staden uden at bemeldte Forskrivning er bleven udfærdiget og den betingede Sikkerhed derved givet; saa maa Consul Brockelmann formeentlig ansees berettiget til for sit Tilgodekommende at erholde Arrest, hvorfor den Omstændighed, at han for vedkommende Domstol har saggivet Requisitus for samme ikke kan være til Hinder. Paa Grund heraf, samt da de af Requisitus gjorte Indsigelser i Henseende til de fremlagte Regninger under nærværende Fogedforretning ikke kunne komme i Betragtning, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Damkjer erklærer efter Kjendelsen at „Victoria" er skilt ad og henviser til Arrest i et andet Skib, idet han forlanger det Passerede beskrevet for at indanke det efter 1—6—19.

Brock erkjender ikke det tilbudte Skib tilstrækkelig til Sikkerhed og vedbliver sin Paastand om Arrest i „Victoria", som ikke er anderledes skilt ad end at Maskinen er udtaget og til Reparation hos Baumgarten og Burmeister.

Efterat det senere under Forretningen Tilførte — gjennemlæst, blev af mig eragtet som følger:

Forretningen vil, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme og Arrest at ankynde i det omhandlede Dampskib Victoria. Forøvrigt vil der Intet være

hinderligt for at Requisitus efterat saadant er skeet, bliver meddeelt den forlangte Beskrivelse til Brug i det tilsigtede Øjemed.

Homann.

Senere forligt.

---

Forlig 497 Rdl.

## 1849. 18de (15de) og 24de (22de) Januar samt 15de Marts.

### Klasselottericollecteur A. Berendt ctr. Frue Cathrine Marie Melsted.

Forliget er indgaaet den 25de Juni f. A. mellem Bundtmager Høppener og Requisita ved Berendt efter Fuldmagt og har derefter Høppener transporteret det til Berendt.

Requisita erklærer, at hun aldrig har seet eller kjendt Høppener eller laant Penge af denne eller udstedt et saadant Bevis, som er omtalt i Forliget og derefter extraderet. Af Berendt derimod har hun laant mellem 3 à 400 Rdl. i Smaasummer imod haandfaaet Pant. Hun betvivler og maa foreløbigen benægte at have meddeelt Berendt Fuldmagt til at indgaae Forlig paa hendes Vegne med Høppener, og maa først see denne Fuldmagt. Hun skyldte nemlig paa den Tid, Forliget skal være indgaaet, ikke Berendt en eneste Skilling og havde aldrig skyldt ham Noget, men det havde været omtalt mellem dem, at hun agtede at laane hos ham imod haandfaaet Pant, og skulde hun da have underskrevet nogen Fuldmagt, er dette foranlediget ved hendes Begjæring om Laan. — Hun benægter, at Høppener har underskrevet eller tilladt nogen Anden at underskrive hans Navn paa Transporten.

Proc. Bever modsiger dette, og opfordrer Requisita til at erklære om hun vil benægte at have modtaget behørigt Varsel til at møde for Forligelsescommissionen og at have meddeelt Fuldmagt til Nogen.

Requisita synes dunkelt at erindre at have modtaget Tilsigelse derom, men hun mødte ikke selv derefter og troer ikke at have ladet nogen Anden give Møde for sig.

Ifølge Indholdet af det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, maa det antages at Clasfelottericollecteur Berendt har været forsynet med fornøden Fuldmagt til for Requisita at give Møde under Forliget, og da dette saaledes

maa tillægges usvækkelig Domskraft; saa kan der ikke være at tage Hensyn til de mod sammes Gyldighed fremsatte Indsigelser; ligesaalidet kunne de, i Henseende til den fremlagte Transport, der er forsynet med tvende Underskrifter til Vitterlighed og ledsaget af den tinglæste Beskrivelse af Forliget, gjorte Indsigelser komme i Betragtning. Forretningen vil derfor, saafremt Requisita ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisita ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen forlanger Beyer Udlæg og Requisita paaviser som sig tilhørende forskjellige Meubler; det øvrige paa Lejligheden forefundende erklærer hun at være hendes Datter Froken Voigt tilhørende.

Froken Voigt fremlægger bekræftet Copie af den under 17de Febr. f. A. oprettede Lejecontract, hvorefter det er hende, som har lejet Lejligheden, og erklærer, at alle Meubler og Effecter ere hendes, med Undtagelse af de Gjenstande hendes Moder har opgivet.

Requisita paastaaer derhos først Udlæg anvendt i det af hende som haandfaaet Pant til Requirenten overgivne Guld- og Sølvtøj, som hun opgiver.

Beyer benægter igjen, at Requirenten har haandfaaet Pant for den anførte Sum; protesterer mod den fremsatte Erindring om Lejligheden som for sildе fremkommen, da den ikke blev omtalt den 15de, og bemærker, at Froken Voigt da kun yttrede at det i forreste Værelse værende Fortepiano og Commoden vare hendes, hvilket involverer at de øvrige Gjenstande vare Moderens.

Froken Voigt erklærer, at hun da kun har udtalt sig om de 2 Effecter, fordi hun kun blev spurgt om disse.

Beyer benægter nu den fremlagte Contracts Rigtighed og Ægthed og at Husværten hedder Mathiesen; han paastaaer, at Contracten er fingeret og henviser til Kjøbenhavns Vejviser, hvori Requisita er anført som boende for Lejligheden her, og paaberaaber, at Requisita har beboet Lejligheden i Vinteren 1847—48, og at hun har Meublerne assurerede i Brandkassen, hvilket han vil bevise.

Den 22de fremlægger han Attest derom.

Proc. Trojl møder nu for Requisita og Froken Voigt og protesterer mod Beyers Bemærkninger; det er rigtigt at Requisita tidligere har beboet Lejligheden, men da hun ved Chr. VIII.s Død mistede en Understøttelse, maatte Datteren, der har særlig Formue, overtage Lejemaalet; Requisita har

forsikkret Meublerne, forbi Moder og Datter ikke vilde have Ulejlighed med at have hver sin Police, og deri indeholdes intet Beviis for Ejendomsretten. Han protesterer imod at Præsumtionen udledes fra det tidligere Lejeforhold og ikke fra det nuværende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisita ikke har fremført nogen Beviislighed for, at Requirenten, til Sikkerhed for nærværende Forretnings Gjenstand, er i Besiddelse af Effecter hende tilhørende, saa kan der paa dette hendes Foregivende ikke være at tage Hensyn, og da den i Copie fremlagte Lejecontract, der ikke er forsynet enten med Værges eller Vitterlighedsvidners Underskrift, ikke kan anseés at indeholde tilstrækkeligt Beviis for, at hendes Datter, Frøken Voigt, har lejet den i samme omhandlede Lejlighed, og saavel den fremlagte fra Contoiret for det Kjøbenhavnske Brandassurancecompagnie paa Varer og Effecter udstedte Attest, hvorefter Requisita under 26de Januar f. A. har ladet sine Meubler og Effecter forsikre for 2000 Rdl., som den Omstændighed at hun, efter hvad der er in confesso, har havt den omhandlede Lejlighed tilleje indtil April Flyttedag f. A., give Formodning om, at de i samme værende Effecter ere hende tilhørende; saa drister Fogden sig ikke til at nægte Forretningen Fremme efter den derom nedlagte Paastand; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, efter den nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Den 15de Marts paaviser Proc. Beyer endnu enkelte Gjenstande, og idet han bemærker, at Husværten og Beboerne i Forstaaelse med Requisita have nægtet at meddele ham Underretning om et Pulterkammer, der skal høre til Lejligheden, forlanger han nu ogsaa Udlæg i det tidligere ommeldte Fortepiano og Commoden, som dengang stode i det forreste Værelse, men nu ere flyttede bort.

Proc. Trojl ved Fuldm. Oxenbøll erklærer, at Frøken Voigt for at undgaae at see sine Meubler udlagte nu har disponeret over disse Gjenstande, og vægrer sig ved at give yderligere Forklaring om, hvor dette Fortepiano og Commoden fortiden beroer.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I den Deel af de under nærværende Continuationsforretning omhandlede Effecter, der forefindes i den Beboelseslejlighed, hvor Forretningen foretages, vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, Udlæg være at give; men derimod vil den forlangte Execution i det omhandlede Fortepiano og Commoden, der ikke ere blevne paaviste, ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Arrest 487 Rdl.
og Udsættelse.

## 1849. 10de Februar (9de).

E. Bichmann
ctr.
Vertshusholder Jacobsen.

Proc. Larsen bemærker, at der verserer Retssager mellem Parterne angaaende Sagens Gjenstand, hvorunder Requisitus gjør Contrakrav gjældende, og han kan saaledes ikke erkjende at skylde Beløbet. Han fremlægger Requisiti Copie af Lejecontracten, i hvilken ikke findes den Passus „erlægges Lejen ikke i rette Tid, er jeg pligtig strax at fraflytte Lejligheden", og paastaaer, at et saadant Vilkaar ikke er vedtaget mellem dem, og mener, at denne Passus i den originale Contract øjensynlig er en senere Tilføjning; han opfordrer Fogden til at fordre en betydelig Sikkerhed.

Proc. Klein indrømmer at Spørgsmaalet om endeel af Arrestens Gjenstand er anhængiggjort ved Retten, men mener ikke at dette kan være til Hinder for at fordre Sikkerhed ved Arrest. — Requirenten personlig bemærker at have underskrevet og attesteret den fremlagte Copie, og Klein paastaaer, at Requirenten maa være berettiget til at gjøre sin Ret gjældende efter den originale af Requisitus underskrevne Contract.

Larsen gjør opmærksom paa at samme Mand har underskrevet begge Contracter til Vitterlighed, og siger, at Requirenten idag har indrømmet, at den fremlagte Copie er skrevet af hans Søn, og overleveret Requisitus for at tjene til Hjemmel og Efterretning i Contractsforholdet. — Requirenten, som selv er Lejer af hele Lejligheden, har ikke opfyldt sin Forpligtelse mod Ejeren, og vil derfor ikke kunne hjemle Requisitus hans Lejlighed, saalænge han er berettiget til at beholde den (til Octbr.), da

Requirenten er opsagt at fraflytte til April, og Requisitus kan ikke være pligtig at betale Leje, før Requirenten kan sikkre ham at blive boende. Desuden har Requirenten transporteret endeel af Beløbet til v. Besten, hvorom han fremlægger Attest fra denne.

Klein erkjender at Requirenten er Ejeren Leje skyldig, hvilket hidrører fra, at Requisitus ikke har betalt sin Leje, men han benægter, at Ejeren har havt Ret til at opsige ham til April Flyttedag, og mener, at dette Forhold ikke vedkommer Requisitus. Han benægter, at Requirenten har overleveret Copiecontracten til Requisitus. Skulde det Beløb, han har transporteret til v. Besten, og hvorfor han igjen har maattet sagsøge denne, have nogen Indflydelse paa denne Sag, er det i alt Fald kun for Juni og Juli Maaned, da det øvrige her fordrede ikke er borttransporteret.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har fremført nogen Bevisligheд for, at Requirenten er ham noget skyldig, der under nærværende Forretning kan komme til Liquidation, saa vil Arrest være at foretage for det Ønskede, med Fradrag af den omhandlede Leje for Juni og Juli Maaneder f. A., for hvilken Requirenten, ifølge den skete Protocoltilførsel, har saggivet v. Besten; imidlertid vil Requirenten, i Medfør af 1—21—4, have, for Arresten iværksættes, med Hensyn til de fra Requisiti Side mod samme fremsatte Indsigelser, at stille et Depositum af 200 Rdl. til Sikkerhed for Arrestens Følger. Ligeledes vil den forlangte Udsættelse være at iværksætte, men dog først, efterat Requirenten, til Sikkerhed i Anledning af samme, har stillet et Depositum af 600 Rdl., efterdi der, som fra Requisiti Side er anført, er Grund til at antage, at den fremlagte Lejecontract er Requisitus af Requirenten meddeelt til Hjemmel og Efterretning i Contractsforholdet, og der i samme ingen Bestemmelse indeholdes om, at Requisitus, naar han ikke erlægger sin Leje i rette Tid, strax skal fratræde det Lejede.

Homann.

vide næste Sag.

Arreſt 600 Rdl.
og Udſættelſe.

1849. 16de og 17de Februar.

Kammerherre Baron Redtz Thott
ctr.
Bichmann.

Reqviſitus erklærer ſig villig til at ſlutte, men har overladt endeel af Lejligheden til Jacobſen.

Proc. Larſen for denne fremlægger Contracten med Bichmann og bemærker, at denne er indgaaet med Reqvirentens Samtykke, og at desuden Contracten mellem Reqviſitus og Ejeren ikke hjemler denne nogen Ret til at forlange Udſættelſen.

Proc. Trojel benægter, at Reqvirenten har givet ſit Samtykke til det omhandlede Fremleje, og, om end noget ſaadant var givet, kunde det ikke vedvare efterat Bichmanns Lejeforhold var ophørt. Han meente, at det fulgte af ſig ſelv, at betydelige Reſtancer altid maatte være en ſaa væſentlig Misligholdelſe af Contracten, at Udlejeren kunde fordre den ophævet, men det var desuden en Aftale mellem Baronen og Bichmann, at Udeblivelſe med Lejen ſtrax ſkulde have Ophævelſe af Lejemaalet til Følge.

Reqviſitus indrømmer, at en ſaadan Aftale var truffet men ved en Forglemmelſe ikke var bleven indført i den ſkriftlige Lejecontract.

Larſen benægter dette.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Da Vertshusholder Jacobſen ikke har fremført nogen Beviislighed for at Reqvirenten har givet ſit Samtykke til den til ham gjorte Fremleje af den omhandlede Lejlighed og hans Adkomſt til Beſiddelſen af ſamme ſaaledes maa anſees alene at ſtøtte ſig paa den mellem ham og Reqviſitus oprettede Lejecontract, der ikke kan medføre nogen Forpligtelſe for Reqvirenten til at lade ham forblive i Beſiddelſe af Lejligheden efterat Reqviſitus er pligtig at fratræde ſamme; ſaa vil Forretningen, i Overensſtemmelſe med den gjorte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

Reqviſitus henviſer til Arreſt i det omhandlede Jacobſen lejede Inventarium.

Larſen proteſterer herimod, da Jacobſen efter Contracten med Bichmann har Ret til at beholde det Lejede til Octbr. Flyttedag 1849 og

Decretet om Udsættelsen intet afgjør om Retsforholdet mellem Bichmann og Jacobsen; in subsidium paastaaer han derfor at Decretet ikke gives anderledes end under Forbehold af Jacobsens Ret til at benytte disse Gjenstande saalænge.

Trojel paastaaer at dette Lejemaal som et Accessorium til Lejligheden maa være hævet tilligemed Lejeforholdet om Lejligheden ved Fogdens Decret om Udsættelsen.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det omhandlede Inventarium, i den mellem Vertshusholder Jacobsen og Requisitus oprettede Lejecontract, nævnes som tilhørende den i Contracten omhandlede Lejlighed, saa maa Requirenten formeentlig ansees berettiget til, for den afskede Leje, deri at søge sin Fyldestgjørelse, uden at den bemeldte Jacobsen ved Contracten tilstaaede Brug af samme, der maa ansees at ophøre derved at han ikke længere er berettiget til Besiddelsen af Lejligheden, derfor kan være til Hinder. Arresten vil derfor være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Homann.

Kjendelserne ere ikke appellerede, Bichmann har ved Sagerne mod Jacobsen faaet Dom efter sin Paastand for hvad denne skyldte til 1ste Decbr. 1848.

---

Dom 3025 Rbl.

1849. 19de Februar (16de).

Cancellieraad N. Wolff

ctr.

Assistent i Nationalbanken F. S. Popp.

Requisitus fremlægger en den 21de Decbr. f. A. udtagen Højesteretsstævning.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Borch benægtede at denne Stævning, som ikke var forkyndt for Vedkommende, kunde standse nærværende Forretnings Fremme.

Da der ingen Lovbeſtemmelſe er for, at en udtagen Appellationsſtævning ſkal være forkyndt for at kunne hindre Execution, ſaa vil den forlangte Execution, med Henſyn til den udtagne Stævning til den ergangne Doms Indankning for Højeſteret, i Overeensſtemmelſe med D. L. 1—24—54, ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret og ikke heller paakjendt ved Højeſteret.

---

Dom 65 Rdl.

1849. 5te Marts (3die).

Skomagermeſter Peterſen
ctr.
Copiſt P. C. Heiberg.

Reqviſitus fremlægger Protectorium af 30te Marts f. A.

Proc. Larſen ved Fuldm. Schrum bemærker at Protectorium ikke kan præjudicere den Creditor, Reqvirenten, der har tinglæſt Arreſt forinden Fallitten og trods denne har kunnet foretage Execution den 18de Marts f. A.; desuden er intet Proclama udſtedt i Boet.

Af mig Juſt. Homann blev decreteret ſom følger:

Med Henſyn til det Reqviſitus meddeelte Protectorium vil Arreſt paa hans Perſon ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 10634 Rdl.
begrundet paa en Skadeserstatnings-Fordring.

## 1849. 2den April (31te Marts).

### Skibscapitajn H. Thorjusen
ctr.
### Skibscapitajn J. Spink.

Reqvisitus henviser til Udlæg i Skibet, men fremlægger sin Regning paa 3379 Rdl. med 17 Bilag, hvori de enkelte Poster ere legitimerede og Hyrens Rigtighed attesteret, og paastaaer Udlægget givet under Betingelse af at dette Beløb forlods afgaaer af Provenuet i Overensstemmelse med Frd. 28de Decbr. 1792 § 1 og 2.

Proc. Hansteen protesterer imod at der tages Hensyn til den stillede Betingelse, da Frd. 28de Decbr. 1792 er unanvendelig in casu, og paastaaer Udlæg efter Dommen i Skib og Fragt.

Proc. Delbanco paastaaer, at Dommen kun hjemler Execution i Skibet, ikke i Fragten, og benægter at der er fortjent nogen Fragt, da den engelske Lovgivning ikke erkjendte Skipperen berettiget til nogen Deel af Fragten, uden Skibet kom til Bestemmelsesstedet, hvilket Reqvirentens Fremgangsmaade forhindrede. Han vedbliver sin Paastand om Hyren og Omkostningerne, og formener, at det klart var udtalt i Frd. 28de Decbr. 1792 at Skipperen og Skibsmandskabet herfor havde en fortrinlig stiltiende Panteret i Skibet, medens Reqvirentens Krav aldeles ikke hjemlede ham Ret i Tingen.

Hansteen bemærker, at der for Søretten ikke har været procederet om Fragten, at denne er en Fortjeneste ved Skibet, der maa anses at henhøre til og følger med Skibet, og at Distance-Fragt efter 4—5—52 skal udredes, naar Ladningen stilles fra Skibet.

Delbanco benægter, at Fragten saaledes hører til Skibet, og bemærker, at Sørettens Dom, der af Fogden maa antages at være begrundet i Proceduren, alene nævner Skibet som Gjenstand for Execution. Han vedbliver sin Fortolkning af Frd. 28de Decbr. 1792.

Hansteen indleverer den for Søretten brugte Procedure til Beviis for at derunder ikke har været Tale om i hvilke Gjenstande Udlæg skulde gives.

Hvad angaaer den af Reqvisitus nedlagte Paastand om, at Reqvirenten kun gives Udlæg i det under Forretningen omhandlede Skib Circassian under Betingelse af, at han af sammes Provenu forlods bliver dækket for hans og hans Skibsmandskabs tilgodekommende Hyre, samt de af ham anførte Omkost-

ninger, ialt til Belob 3379 Rdl., da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi Requisitus ikke for bemeldte Hyre og Omkostninger har erhvervet enten Dom eller Forlig og Frd. 28de Decbr. 1792, der nærmest angaaer Concursstilfælde, formeentlig in casu ikke kan ansees at have Anvendelse. Requirenten vil derfor, i Overensstemmelse med hans Paastand, være at give Udlæg i bemeldte Skib; men derimod kan han formeentlig ikke ansees berettiget til at erholde Udlæg i Fragten, efterdi Requisitus, ved den ergangne Dom, kun er tilpligtet at betale det idømte Belob under Tvang af Execution i Skibet, men Fragten ikke, saaledes som fra Requirentens Side er anført, kan ansees at henhøre til Skibet; thi eragtes: Requirenten vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at give Udlæg i det omhandlede Skib, men derimod vil han ikke være at give Udlæg i Fragten.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Vexel 250 Rdl.

## 1849. 12te April.

C. Rosborg
ctr.
Exam. juris Eibeschütz.

Requisitus protesterer fordi Vexlens Protest ikke er anmeldt for den 3die Endossent A. Bondo, der er den eneste af de paa Vexlen tegnede habile Debitorer.

Proc. Trojel ved Fuldm. Oxenbøll henviser til Frd. 18de Maj 1825 § 34, hvorefter Præsentanten kun skal give Underretning til Endossenterne, forsaavidt han agter at søge Betaling hos dem, hvorimod enhver Endossent er pligtig til selv at underrette sin Medendossent, naar han agter at søge Regres hos denne. Desuden har Requisitus ved Præsentationen af Notarius ubetinget forpligtet sig til at betale inden 8 Dage.

Requisitus bemærker, at Bestemmelsen i Frd. 18de Maj 1825 § 34 kun kan passe paa trasserede Vexler, og at hans Svar paa Notarialcon-

toiret kun er skeet under Forudsætning af at hans Formand Bondo paa lovlig Maade og i rette Tid har faaet en saadan Forkyndelse.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der formeentlig ikke er nogen Grund til at antage at Bestemmelsen i Frd. 18de Maj 1825, hvorefter den, der har ladet en Vexel protestere de non solutione kun pligter at underrette den Endossent om Protesten, hos hvem han vil søge sin Betaling, ikke skulde have Anvendelse ogsaa i Henseende til indenbyes Vexler, for hvilke de almindelige Forskrifter om Vexler, forsaavidt de paa samme lade sig anvende, ifølge Frd. 7de April 1843, skulle tjene til Regel; saa kan der ikke være at tage Hensyn til den af Requisitus gjorte Indsigelse, at den passerede Protest ikke er bleven forkyndt for A. Bondo som Endossent af den omhandlede Vexel. Paa Grund heraf, og da Requisitus, ved den for ham skete Forkyndelse af Protesten, har erklæret, at naar Vexlen ikke blev indfriet inden 8 Dage, vilde han betale samme, maa Requisitus formeentlig ansees pligtig at betale bemeldte Vexels Paalydende. Forretningen vil derfor, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 16de Juli 1849.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte — osv.

(Processens og Fogedforretningens Omkostninger skadesløst.)

. . . „Men ligesom den saaledes yttrede Formening maa ansees ugrundet, da Frd. 7de April 1843 § 4 udtrykkelig bestemmer, at indenbyes Vexler blive at protestere de non solutione til samme Tid, paa samme Maade og under samme Ansvar som trasserede Vexler, og at de første, med den specielt gjorte Undtagelse med Hensyn til Renter, iøvrigt

skulle medføre samme Rettigheder og Forpligtelser som de sidste, saaledes kan heller ikke den Omstændighed, at Indstævnte kort Tid efter Protesten har formaaet Vexlens Udsteder til at udstede et Skadesløsbrev, hvorved der blev givet Citanten Pant til et til Vexlens Dækning tilstrækkeligt Beløb, betage ham den efter den protesterede Vexel tilkommende Ret, da det med Hensyn hertil af Indstævnte fremsatte Asservatum, at Citanten ved Modtagelsen af Skadesløsbrevet havde erklæret, at han frafaldt al Tiltale mod Indstævnte, ikke af denne, — imod Citantens Benægtelse heraf —, er beviist." . . .

---

Udsættelse.

## 1849. 10de (2den) og 23de April (18de).

### Skomager J. A. Jacobsen
### ctr.
### Enkemadame Jensen.

Reqvirenten har ved Auction kjøbt Reqvisitæ forrige Ejendom.

Reqvisita protesterer mod Udsættelsen, for det første, fordi Reqvirenten ikke har faaet Skjøde paa Ejendommen, men kun er i Besiddelse af en Udskrift af Auctionsprotocollen, Auctionsconditionerne og en Attest fra Proc. Schack; hun benægter at han derefter har Competence og paastaaer at han ikke har opfyldt Conditionerne; dernæst fordi der verserer en Retssag mellem Parterne om Gyldigheden af hans højeste Bud, idet han nemlig selv paa Auctionsdagen havde udtalt, at han vilde kjøbe Ejendommen til hende, og derved havde faaet den tilslaaet for en Kjøbesum, der var betydelig under dens Værdi.

Reqvirenten forlanger fremlagt det af Reqvisita til Fogdens Assistent leverede Papir, som nu er tilført Protocollen, hvilket han erklærer er skrevet af Assistenten selv, hvorfor han maatte ønske en anden Assistent.

Assistent Bedege indrømmer, at han i Formiddag har skrevet dette efter Conference med Reqvisitæ Sagfører, for at lette hende Tilførslen til Protocollen af Proceduren, som han, Bedege, ikke kjendte videre til, end hvad denne Sagfører idag har sagt; men han erklærer sig fra nu af inhabil og henstiller til Kongens Foged om han skal fungere længere.

Af mig Justitsraad Homann blev resolveret som følger:

Da Reqvirenten aldeles ingen Grund har til Anke over det af Bedege i Henseende til nærværende Forretning brugte Forhold; saa kan det af ham yttrede Ønske om, at en Anden

af Assistenterne ved Fogedcontoiret kommer til at fungere under Forretningens Continuation, ikke komme i Betragtning.

Homann.

Efterat Kjendelsen er afsagt den 10de, fortsættes Proceduren om Requirentens Competence den 10de og 18de.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Med Hensyn til det fra Requisitæ Side Fremførte vil Requirenten, til Sikkerhed i Henseende til nærværende Forretnings Følger, have at stille et Depositum af totusinde Rdl., eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum, og derefter vil Forretningen, saafremt Requisita fremdeles maatte vægre sig ved at ryddeliggjøre og fratræde den Lejlighed, hun beboer i den omhandlede Ejendom, ifølge den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

vide 26de October.

---

Vexel 3830 Rdl.

1849. 11te og 12te Maj.

Holger T. Foss & Co.

ctr.

Overlæge P. C. Feveile.

Requisiti Svoger, Højesterets-Secretair Obeliz, erklærer at Requisiti Hustrue igaar havde indgivet Begjæring om at tage Boet under Behandling som fallit; derpaa ankommer Skifteretten, hvis Fuldmægtig Nørregaard protesterer imod Forretningens Fremme, da Boet alt igaar var decreteret taget under Behandling.

Proc. Maag paastaaer Forretningen fremmet, deels fordi Requisiti Hustrue ikke kan begjære Boet taget under Skiftebehandling, da Requisitus ikke er længere borte end i Jylland, deels fordi ogsaa Arrestforretningen er requireret igaar, og ikke kunde præjudiceres ved Falliterklæringen.

Fuldm. Nørregaard begjærer Fogdens Kjendelse.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Da Skiftecommissionen er nærværende paa Requisiti Bopæl for at tage hans Boe under Behandling, saa vil den paabegyndte Forretning ikke være at fremme.

Homann.

Den 12te Maj forlanger Proc. Maag i skriftlig Requisition Forretningen foretaget i „Overlæge Feveiles Boe."

Kongens Foged afsiger strax Kjendelsen.

I Anledning af foranførte til mig gjorte Forlangende blev af mig decreteret som følger:

I Henhold til det af mig afgivne Decret under den af mig igaar paabegyndte Arrestforretning hos Overlæge Feveile, samt da dennes Boe af den Kongelige Lands-Over- samt Hof- og Stads-Rets Skiftecommission er taget under Behandling; vil den reqvirerede Arrestforretning ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

## 1849. 9de Juli.

### Skomager J. G. J. Holm
ctr.
### Brændeviinsbrænder Eybye.

Reqvirenten fremlægger Udskrift af Gjeldscommissionens Dom, hvorefter den af Reqvisitus anlagte Eedssag ved Dom af 5te d. M. er bleven hævet, fordi Citanten, Reqvisitus, efter først at have erholdt 14 Dages Anstand til at fremlægge en Udskrift, efter Udløbet deraf ikke mødte, men ved sin Sagfører atter begjærede 8 Dages Anstand, hvorimod Indstævnte protesterede. Reqvirenten forlanger derfor Execution for de 6 Rdl., hvis Betaling var gjort afhængig af Reqvisiti Eed.

Proc. Hansen ved Fuldm. Møller fremlægger en ny udtagen Eedsstævning, der vil falde i Rette den 19de ds., og protesterer i Henhold dertil mod Forretningen.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Erag=ning:

Ifølge den ergangne Dom af 5te d. M. samt Grundsæt=ningerne i Frd. 16de Januar 1828 § 2, kan den paa ny skete Eedsstævning formeentlig ikke standse nærværende Forretning, og den vil derfor, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

## 1849. 4de (3die) og 22de August.

### Procurator d'Auchamp som Mandatarius for Kjøbmand Emil Müller ctr. Reiersen Nephew & Co.

Requisitus er dømt til at udlevere 79 Blokke Asphalt og 1 Fad As=phalt=Tjære eller betale 470 Rdl. 2 Sk.

Advocat Brock tilbyder at udlevere Tjæren og 74 Blokke og betale de andre, eller ønsker 5 Dages Udsættelse for at levere dem alle, da de manglende 5 kun ere ude som Handelsprøve.

Lottoadvocat Damkjer ved Fuldm. Damkjer forlanger strax alle Varer udleverede eller Execution for Beløbet.

Den i Dommen ommeldte Godtgjørelse, af Brock opgivet til c. 152 Rdl., ere Parterne enige om at afgjøre ved, at Damkjer deponerer Beløbet til dets rette Størrelse nærmere kan blive afgjort.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den ergangne Dom er Requirenten, der har prote=steret mod at Requisitus tilstaaes den af ham forlangte Ud=sættelse af nærværende Forretning, der derfor ikke kan være at indvilge, berettiget til, mod at udrede den i Dommen omhand=lede Godtgjørelse, enten strax at komme i Besiddelse af samtlige de omhandlede Varer eller ogsaa at erholde sammes Værdi be=

talt med 470 Rdl. 2 Sk.; men da nu en Deel af Varerne ikke ere tilstede, og han saaledes ikke kan erholde Fyldestgjørelse ifølge Dommens første Alternativ, saa maa Requisitus formeentlig anseés pligtig til, til ham at udbetale bemeldte Erstatningssum. Paa Grund heraf, og da den i Dommen omhandlede Godtgjørelse, ifølge den mellem Parterne til Embedsprotocollen skete Overeenskomst, under nærværende Forretning ikke vil komme til Liquidation, vil Forretningen, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efterat Kjendelsen er afsagt den 4de, begjærer Damkjer Forretningen udsat og forlanger den igjen continueret den 22de.

Nu erklærer Brock, at alle Blokke ere tilstede og vil udlevere dem.

Damkjer mener, at Dommens Alternativ er ham overladt ved Fogdens Kjendelse, som denne manglede Competence til at forandre; at Requisitus ikke kan have Valget in infinitum, ligesom han ikke erkjender at Varerne ere i Behold.

Brock bemærker, at det er bekjendt, at Fogden efter Omstændighederne kunde forandre sine Kjendelser, og her saa meget mere som Requirenten selv havde begjært Forretningen udsat, da Varerne ikke alle vare tilstede. Varerne vil han paavise i Requisiti Pakhuus, og han opfordrer „Fogden og dennes Bidner til i saa Henseende at optage et Syn over Varerne."

Damkjer protesterer „mod Forretningens Forflyttelse og det begjærte Skjøn" og paastaaer Forretningen fremmet.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Udlæg endnu ikke er effectueret ifølge det afgivne Decret, saa maa Requisitus formeentlig anseés berettiget til at opfylde Dommens første Alternativ ved, saafremt samtlige de omhandlede Varer i uforringet Tilstand ere tilstede, at udlevere samme. Bemeldte Varer vil derfor være at tage under Skjøn, og, saafremt de anseés at svare til den paa samme ved den er-

gangne Dom fastsatte Værdi af 470 Rdl. 2 Sk., maa Reqvirenten ansees pligtig at modtage samme som Fyldestgjørelse ifølge Dommens første Alternativ; skjønnes de derimod ikke at være af Værdi til bemeldte Sum, vil Udlæg, i Overensstemmelse med Reqvirentens Paastand, for denne være at give. Ogsaa vil Udlæg være at effectuere for de under nærværende Continuationsforretning ansatte Omkostninger, Gebyr og Salair, saafremt Reqvisitus ikke erlægger samme i Mindelighed.

Homann.

Efter Kjendelsen forlanger Damkjer Mænd udmeldte til at afgive Skjønnet.

Brock bemærker, at det under Discussionen saavel for Domstolen som for Fogedretten har været in confesso, at Varerne, dersom de vare tilstede, havde den i Dommen angivne Værdi; han henstiller til Fogden, at Synet maa gaae ud paa at undersøge om Varerne ere tilstede in natura.

Damkjer bemærker, at der nu da ikke er en Forandring af factiske Omstændigheder, hvorefter Fogden kan forandre Kjendelsen, og „overlod til Fogden at bestemme hvorledes Forretningen skulde fremmes."

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Under Forretningen vil, i Overensstemmelse med den sidst afgivne Eragtning, være at udmelde sagkyndige Mænd, der afgive deres Skjøn over de omhandlede Varers Værdi.

Homann.

Ikke appelleret.

---

## 1849. 26de October.

### Skomager J. A. Jacobsen
ctr.
### Enkemadame Hansine Jensen.

Forretningen gaaer som den 23de April d. A. ud paa at udsætte Reqvisita af den af Reqvirenten kjøbte Ejendom.

Reqvisita modsætter sig Udsættelsen, idet hun paaberaaber det under Forretningen den 2den—23de April Passerede, af hvilken denne Forretning er en Continuation.

Proc. Sydtmann benægter dette, han kjender ikke den tidligere Forretning, og da der ikke er fremlagt nogen Udskrift af samme, kan den ikke her komme i Betragtning. Reqvirenten er nu ved Dom frifunden for Reqvisitæ Tiltale i den Sag, hun havde anlagt mod ham, og denne Dom er ikke appelleret, og han benægtede at den vil blive det.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvirenten, ved den under Forretningen i Udskrift fremlagte Dom, er bleven frifunden for Reqvisitæ Tiltale, og han derhos har stillet Sikkerhed for Forretningens Følger, saafremt Dommen maatte blive indanket, og Ansvar i Anledning af Forretningen komme til at finde Sted; saa vil Forretningen, saafremt Reqvisita ikke uopholdelig ryddeliggjør og fratræder den Lejlighed, hun beboer i den omhandlede Ejendom, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme.

Homann.

(Der sees at have været stillet 500 Rdl. til Sikkerhed.)

Ikke appelleret.

---

Dom 55 Rdl.

1849. 6te November.

Skomager J. G. J. Holm
ctr.
Kammerskriver H. J. Jørgensen.

Reqvirenten, efterat have faaet Fyldestgjørelse paa omtrent 10 Rdl. nær, „paaviste derpaa nogle i en Chiffonniere liggende ubetydelige Fruentimmer-Klædningsstykker."

Reqvisitus bemærker, at disse tilhøre hans Kone og Børn og protesterer mod Udlæg deri.

Reqvirenten vedbliver sin Paastand.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge den skete Protocoltilførsel maae de under Forretningen omhandlede Klædningsstykker anses at være af en ringe Værdi

og at henhøre til Requisiti Kones og Børns nødvendige Paaklædning, og Udlæg i samme vil derfor ikke være at give.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udpantning 549 Rdl.

## 1849. 17de November.

### Den kongelige Administration for Havnevæsenet ctr. Gjeftgiver Jahnsen.

Forretningen foretages efter en Skrivelse fra Havneadministrationen angaaende det af denne udlagte urefunderede Beløb for Ombygning af Bolværket udfor Requisiti Ejendom.

Requisitus protesterer mod Forretningen som ulovlig, da Overøvrigheden, her Magistraten, ikke har givet sin Approbation dertil med Tilføjende af den ved Frd. 2den Juni 1830 § 6 foreskrevne Clausul, ligesom Havneadministrationen ikke engang selv har erklæret at ville være ansvarlig for Fordringens Rigtighed. — Han bemærker derhos, at han ikke har faaet nogen Advarsel efter Frd. 18de April 1744 § 9, samt: 1, at det ikke var fornødent at ombygge Bolværket, hvilket ikke heller er oplyst ved lovligt Skjøn, 2, at Anordningerne kun paalægger ham at holde Bolværket istand, 3 og 4, at det ved Administrationen opførte nye Bolværk er blevet flettere og dyrere end det skulde, 5, at det ældre Bolværks Materiale ikke er kommet til Afdrag eller paa anden Maade ham tilgode.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Hvad angaaer den af Requisitus gjorte Bemærkning, der gaaer ud paa at en Forretning af Natur som den nærværende ikke retteligen kan foretages, uden at Overøvrigheden eller her i Staden Kjøbenhavns Magistrat dertil har givet sin Approbation, da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi den Autoritet, der har forlangt nærværende Forretning, tildeels bestaaer af Personer, der beklæde Overøvrighedsembede her i Staden, hvis Autorisation til Inddrivelsen af det omhandlede Beløb maa anses at være tilstrækkelig, og da de forøvrigt gjorte Bemærkninger indeholde

Realitetsexceptioner, der under nærværende Fogedforretning ikke kunne komme i Betragtning; saa vil Forretningen, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 6te Januar 1851.

Gjæstgiver L. A. Jahnsen
ctr.
Den kongelige Administration for Havnevæsenet i Kjøbenhavn.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning bør uefterrettelig at være, og bør det derved givne Udlæg være ophævet.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Det skjønnes ej heller rettere, end at den almindelige Forskrift i bemeldte Frds. § 3 maa antages at omfatte Inddrivelsen af saadant Tilgodehavende, som efter Pl. 28de Sept. 1768 er Gjenstand for „Execution", hvilket Udtryk, naar henses til Pl. 21de Novbr. 1828, der udvider sammes Bestemmelser til Kjøbstæderne i Danmark, ikke kan betragtes anderledes end som synonymt med „Udpantning", hvilket og finder Bestyrkelse deri, at Frd. 2den Juni 1830 § 2 som Gjenstand for Udpantning blandt andet anfører Tiendevederlag, hvorom dog Frd. 8de Januar 1810 § 29 Litra a bruger Udtrykket „Execution". Da det nu derhos ikke findes, at Havneadministrationen her i Staden kan betragtes som Overøvrighed, og en saadan Resolution ifølge ofteciterede Frds. § 3 udfordres for at Udpantning kan iværksættes, saa maa den paaankede Forretning anses uretteligen foretagen, og det derefter givne Udlæg efter Citantens Paastand blive at ophæve." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 22de December 1851.

Havnevæsenet
ctr.
L. A. Jahnsen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

---

Dom over 450 Rdl.

1849. 16de og 20de November.

H. D. Schwinger
ctr.
Silke- og Klædehandler H. C. Lund.

Reqvisitus og Proc. Trojl ved Fuldm. Oxenbøll protestere mob personlig Arrest, da Reqvisitus er syg og udsat for at blive findssvag; forelobigt begjærer han Udsættelse for at producere Lægeattest.

Proc. Maag ved Fuldm. Herforth benægter og protesterer og forlanger i hvert Fald Decret afgivet, selv om det ikke fuldbyrdes.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil være at stille i Beroe indtil i Eftermiddag Kl. 6, for at Reqvisitus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe Beviislighed betræffende den af ham foregivne Sygdomstilstand; indtil denne Tid vil Forretningsvidnerne have hos ham at være nærværende for at varetage hans personlige Tilstedeblivelse.

Homann.

Om Eftermiddagen fremlægger Trojl Attester fra Dr. Vendt og Dr. Lund og fremstiller Reqvisiti Handelsbetjent Bech, som siger, „at Reqvisitus i de 3 Maaneder, han har været hos denne, ofte er blevet svimmel og geraadet i en aldeles bevidstløs Tilstand, saaledes at han undertiden var faldet omkuld og undertiden ved hurtig tililende Hjælp bragt til Roligbed og Besindelse."

Herforth protesterer mod Bechs ubefojede Fremtræden, og benægter Rigtigheden af hans Forklaring; han erkjender ikke Rigtigheden af Attesternes Indhold eller at det er af saadan Beskaffenhed, at det kan befrie Requisitus for personlig Arrest, med de aldeles ubestemte Udtryk „troer", „frygter for", „ansees", som ikkun svagt antyde Muligheden af at Arresten kan have Indflydelse paa Requisiti Helbred.

Trojl bemærker, at naar Dr. Vendts Attest erklærer, at han „maa ansee Indespærring for at være særdeles farlig for hans (Lunds) svagelige Helbred", saa ere disse Ord vistnok bestemte og afgjørende, medens Ordene „frygter for" antyder den samme Tanke.

Herforth forlanger, at der skal staae „absolut".

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifolge Lovgivningen kan en Creditor formeentlig ikke ansees berettiget til for Gjeld at faae sin Debitor heftet paa Person, naar denne befinder sig i en Sygdomstilstand, der er saaledes, at han derved vil blive udsat for Fare enten paa Liv eller Helbred, og da nu Requisitus, ifølge de fremlagte Lægeattester, samt den af Handelsbetjent Bech, under Eeds Tilbud, til Embedsprotocollen afgivne Forklaring, maa antages at være i en saadan Tilstand, saa vil den forlangte Arrest paa hans Person fortiden ikke være at foretage; thi eragtes den forlangte Arrest paa Requisiti Person vil fortiden ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 140 Rdl.

1850. 6te Februar (5te).

P. N. Skousted
ctr.
Hyrekudsk og Vognmand L. Svitzer.

Proc. Larsen protesterer mod Arrest paa Requisiti Person og fremlægger en Attest fra Amtschirurg Müller; — senere fremstiller han 2 Vidner, Jfr Hansen og Md. Jensen, der, „behørig forberedte" under Eeds Tilbud forklare, at Requisiti mentale Tilstand ofte har været forstyrret, naar han ikke havde den behørige Motion.

Reqvirenten modsiger Indholdet og Betydningen af det Fremkomne, da han ofte seer Svitzer i stedig Virksomhed.

Larsen mener at det Fremkomne ialtfald maa være tilstrækkeligt til, at han kan forlange 14 Dages Udsættelse for at indhente yderligere Atteſter.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Forsaavidt der under nærværende Forretning er Spørgsmaal om Heftelse paa Person, vil Forretningen være at stille i Beroe i en Tid af 14 Dage fra Dato, for at Reqvisitus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henseende til hans Helbredstilstand; men forøvrigt vil den, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, saafremt Reqvirenten forinden maatte kunne paavise Noget til Gjenstand for Udlæg.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1850. 4de Marts.

Urtekræmmer F. Vilhelm Nielsen
ctr.
Sadelmagermester Chr. Vilhelm Bottern.

Reqvirenten har ved Auction kjøbt Reqvisiti forrige Ejendom.

Reqvisitus protesterer mod Forretningen ved et Indlæg.

Proc. Heckscher bemærker, at Reqvirenten ifølge Auctionsconditionerne var berettiget til at tiltræde Ejendommen efter Hammerslaget ved 4de Auction den 13de Decbr. f. A. og de Dele deraf, som ikke vare bortlejede, og der er ikke betinget Reqvisitus nogen Ret til Beboelse efter Hammerslaget. Forsaavidt Reqvisitus anfører, at Reqvirenten ikke havde opfyldt Auctionsconditionerne, og at der tilkom Reqvisitus et Overskud, da benægter han det, hvilket iøvrigt jo kun vedkom Auctionsreqvirenten og rette Vedkommende, men ikke denne Forretning.

Reqvisitus bemærker endvidere, at Proc. Hydtmann ved 4de Auction paa Forespørgsel har erklæret, at Kjøberen ikke strax kunde tiltræde Ejerens Lejlighed.

Heckscher erkjender ikke dette eller at der „vare flere Conditioner for Salget end det Fremlagte."

I Auctionsconditionernes § 2 siges:

„Fra Tilslaget staaer Ejendommen for Kjøberens Risico i alle Tilfælde . . . og strax efter Tilslaget kan Ejendommen tiltrædes og tages i Besiddelse af Kjøberen, som dog er pligtig at opfylde de med Beboerne indgaaede Lejemaal efter de afsluttede Contracters Indhold."

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Hvad angaaer den af Reqvisitus fremsatte Indsigelse, at Reqvirenten ikke har været berettiget til at opsige ham den omhandlede Beboelseslejlighed til Fratrædelse afvigte 1ste Februar, da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi Auctionsconditionerne ikke hjemle ham nogen Adkomst til at blive boende i samme, hvorimod Reqvirenten, ifølge Auctionsconditionernes § 2, var berettiget til at tiltræde Ejendommen strax efterat han havde modtaget Hammerslag paa samme. Ligesaalidt kan der være at tage Hensyn til hans øvrige Anførte, efterdi det skete Hammerslag paa Ejendommen er upaaanket og ufvækket. Forretningen vil derfor, saafremt Reqvisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den omhandlede Lejlighed, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder den omhandlede Lejlighed, vil Forretningen, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 160 Rdl.

## 1850. 6te og 23de Marts.

### Gartner Kellermann
ctr.
### Bundtmager Fritz Kehlet.

Reqvisitus protesterer mod Arrest, da ifølge Lovgivningen Creditor ikke er berettiget til at faae Debitor heftet paa Person, naar han derved bliver udsat for Fare paa Liv og Helbred; han fremlægger en Attest fra hans Huuslæge Secher om, at Alt hvad der hindrer den for Reqvisitus

nødvendige Motion og daglig Spadseren, vil have en yderst skadelig og farlig Følge for hans Helbred; samt et Tingsvidne om at han lider af Krampetilfælde og ikke uden yderste Fare kan være alene; in subsidium begjærer han 8 à 14 Dage for at skaffe yderligere Oplysninger.

Proc. Jydtmann benægter, at disse Documenter indeholde Beviis, at Atteſten er udſtedt af en offentlig Læge, og at Reqviſitus lider af eller har Anſats til nogen Sygdom, ſaa at Gjeldsfængſel udſætter ham for Fare paa Liv og Helbred; han proteſterer mod Udſættelſe.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Forſaavidt der under nærværende Forretning er Spørgsmaal om Heftelſe paa Perſon, vil Forretningen være at ſtille i Beroe i en Tid af 14 Dage fra Dato, for at Reqviſitus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henſeende til hans Helbredstilſtand; men forøvrigt vil den, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, ſaafremt Reqvirenten forinden maatte paaviſe Noget, Reqviſitus Tilhørende, til Gjenſtand for Udlæg.

Homann.

Den 25de Marts fremlægger Reqviſitus en af Læge Bloch udſtedt Atteſt med Paategning af Overlæge Fevejle, ſom han ſiger afgiver fuldſtændigt Beviis for, at Berøvelſen af den perſonlige Frihed abſolut vil have høiſt ſkadelige og farlige Følger for hans Liv og Helbred.

Jydtmann benægter, at denne Atteſt er udſtedt af autoriſerede Læger og bemærker, at Indholdet er ubeſtemt og kun indeholder hvad der er fortalt Udſtederen.

Reqviſitus vedbliver ſit og forbeholder ſig Udſættelſe for at Udſtederne kunne ratihabere deres Underſkrifter.

Jydtmann proteſterer herimod.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Ifølge de under Forretningen fremlagte Lægeatteſter ſamt de Oplysninger, der indeholdes i det ligeledes fremlagte Tingsvidne, maa det formeentlig antages, at Reqviſiti Helbredstilſtand er ſaaledes, at han vil udſættes for Fare paa Liv og Helbred ved at undergives perſonlig Arreſt, og da en Creditor ifølge Lovgivningen formeentlig maa anſees uberettiget til for Gjeld at faae ſin Debitor heftet paa Perſon, naar denne befinder ſig

i en saadan Tilstand, saa vil den forlangte Arrest for Tiden ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Arrest paa Requisiti Person vil for Tiden ikke være at foretage.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de November 1850.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Gartner Nicolai Kellermann, bør være berettiget til, ved Kongens Foged, at erholde Indstævnte, Bundtmagermester Fritz Kehlet, belagt med Arrest paa hans Person.

Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten skadesløst.

Dommen er alene begrundet ved at Citantens Paastand ikke har mødt Indsigelse, da Indstævnte, efter at have erholdt Anstand for at give Tilsvar i Sagens Realitet, „paa dens næste Tægtedag hverken har mødt eller ladet møde."

---

Dom 50 Rdl.

1850. 13de (12te) og 15de April (13de).

J. H. Schæffer
ctr.
Vatfabrikør Ballin.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Møller for S. Ballin i Hamborg fremlægger et mellem Requisitus og Lohmann den 20de Februar 1846 indgaaet Forlig, tinglæst den 25de s. M., samt Transport fra Lohmann til Intervenienten af 7de Januar 1848 paa dette og den derefter under 7de Juni 1847 hos Requisitus foretagne Executionsforretning, og protesterer mod Udlæg i de da udlagte Effecter.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen bemærker, at Forliget er exspireret i Begyndelsen af 1848, medens Lejecontracten er af 14de October 1848. Der var da intet Document læst paa Requisitus, og da den paaberaabte Execution ikke var tinglæst, maatte han i Henhold til Grundsætningerne i Frd. 18de Jan. 1788, 27de Novbr. 1839 og 28de Marts 1845 protestere imod at der tages Hensyn dertil og paastaae Forretningen

fremmet; in subsidium nægtede han Ibenbiteten, og albeles in subsidium begjærede han Udlæg i de Gjenstande, der ikke maatte være anførte blandt dem, hvori Udlæg var skeet den 7de Juni 1847.

Møller exciperer mod den principale Protest og beder Retten at modtage en Tilstedeværendes Forklaring til Protocollen om Ibenbiteten.

Ibsen vedbliver sin albeles subsidiaire Paastand, og enes derefter med Møller om imorgen at paahøre de ommeldte Forklaringer.

D. Henius erklærer nu, at de i det forreste Værelse beroende Meubler, som ikke vare udlagte ved den tidligere Execution, ere hans og af ham indbragte, da han lejede Værelset af Requisitus.

Ibsen protesterer herimod og

Henius forlanger Kjendelse.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den skete Protocoltilførsel er foreløbigen at paakjende, hvorvidt Requirenten kan anses berettiget til for det Øjeblik at søge Fyldestgjørelse i den Deel af de omhandlede Effecter, hvori Udlæg ikke er skeet under Forretningen hos Requisitus den 7de Juni 1847. Da nu Requisitus har lejet den Lejlighed, hvori disse Effecter forefindes og Formodningen saaledes maa anses at være for, at de ere ham tilhørende; saa vil Udlæg i samme være at effectuere uden at der kan være at tage Hensyn til den af Henius nedlagte Protest.

Homann.

Efterat den første Kjendelse er afsagt, opfordrer Ibsen strax Fogden til at tage hans principale Paastand under Paakjendelse.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Eragtning:

Vel indeholder D. L. 5—7—7 m. fl. Lovbestemmelser nogen Analogie for at en Executionsforretning, hvorunder der er givet Udlæg i rørligt Gods maa, naar dette er forbleven i Debitors Besiddelse, være tinglæst for at kunne tillægges Retsvirkning i Henseende til 3die Mand; da der imidlertid ikke herfor er nogen særlig Lovbestemmelse, drister Fogden sig dog ikke til at give Requirenten Udlæg i de under Forretningen hos Requisitus den 7de Juni 1847 udlagte Effecter til Præjudice for S. Ballin, der har erhvervet Transport paa Udlægget.

Reqvirentens principale Paastand vil saaledes ikke være at tage til Følge. Forøvrigt vil Forretningen være at fremme efter den tidligere afgivne Eragtning.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 30 Rdl.

## 1850. 30te Mai (29de).

### C. Mortensen
ctr.
### Øvægpranger Salomon Aage Jensen.

Salomon Øvesen protesterer mod at være den Paagjeldende og mod Forretningens Fremme.

Proc. Beyer benægter som ubeviist, at „Comparentens" Navn er anderledes end i Dommen angivet, og bemærker, at denne selv har modtaget Stævningen uden Indsigelse og ogsaa indfundet sig i Retslocalet, men der af Andre lod sig bevæge til at gaae bort. Comparenten benævnes her paa Stedet almindelig som i Dommen anført efter sin Fader, som hedder Aage Jensen i Fyen.

S. Øvesen fremlægger 3 Breve fra sin Fader Ove Jensen, hvis Udskrift godtgjør Rigtigheden af hans Anførte; her paa Stedet kaldes han kun „Salomon", og hvad Stævningen angaaer, da spurgte Stævningsmændene efter Salomon Øvesen, og derfor modtog han den; da han saae, at den ikke angik ham, gik han dog for en Sikkerheds Skyld op i Retslocalet, men da hans Navn ikke var opført der paa Retslisten, gik han bort.

Beyer modsiger, at Brevene ere fra Faderen, angaae Reqvisitus eller bevise noget; han vedbliver sin Paastand, at Comparenten Salomon intet kan have mod Sagens Realitet at indvende men kun mod Navnet.

S. Øvesen vedbliver sit og erklærer, at Høstehandler Mortensen, hvis han er Reqvirenten, tvertimod skylder ham Penge.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisitus ved Stævningens Forkyndelse har ladet sig overlevere Copie af samme uden derimod at gjøre Erindring og han ikke senere har givet Møde under Sagen og der fremsat Indsigelser; saa kan der ikke være at tage Hensyn til det fra

hans Side Fremforte, og Forretningen vil derfor, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen reserverer Requisitus alt lovligt og bemærker, at han intet ejer til Gjenstand for Udlæg, da han har Bopæl i Fyen og kun er her som Befuldmægtiget for sin Fader og har handlet med dennes Creaturer.

Beyer benægter dette og paavijer 2 Køer, som af Gaardskarlen her ere ham paaviste som Requisitus tilhørende.

Requisitus erklærer, at disse af ham i Commission for hans Fader ere solgte til Trediemand, som endnu ikke har ladet dem afhente.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Bevislighed for at de under Forretningen omhandlede 2 Køer tilhører nogen Anden end Requisitus, saa vil Udlæg i samme, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge den derom nedlagte Paastand, være at effectuere.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de November 1850.

Qvæghandler Salomon Qvesen
ctr.
C. Mortensen.

Thi kjendes for Ret:

Det ved den paaankede Executionsforretning Indstævnte, C. Mortensen, givne Udlæg i 2 Køer bør være ophævet.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Vel er det nu in confesso, at Citanten, da Stævningsmændene indfandt sig paa Vesterbroe Nr. 3 4, hvor Citanten da opholdt sig, for at forkynde Stævningen, har taget imod den Copie af samme, Stævningsmændene leverede ham, ligesom det ved disses beedigede Forklaring maa ansees beviist, at de forud havde navngivet den Person som Salomon Aage Jensen, for hvem de skulde forkynde Stævningen; foruden at Citanten imidlertid først efter Mændenes Bortgang vil være bleven opmærksom paa, at Stævningen lød paa Salomon Aage Jensen, og at han saaledes af en Fejltagelse havde modtaget Indvarslingen, som om den paagjeldte ham selv, saa kunde Citanten, under Forudsætning at hans Navn i Virkeligheden var Salomon Ovesen, og ikke det, Stævningen lød paa, ikke have Føje til at ansee Stævnemaalet som sig vedkommende, ligesaalidt som den Dom, der maatte erhverves over Salomon Aage Jensen, og da det derhos ved Fremlæggelsen af Citantens Døbeatteſt i Forbindelse med et ham i sin Tid meddeelt Pas og Indrullerings-Bevis maa ansees godtgjort, at hans Navn i Virkeligheden er som af ham opgivet Salomon Ovesen, vil som Følge heraf det Resultat, der er statueret i den indankede Kjendelse, ikke kunne billiges, hvorimod det paaankede Udlæg bliver at ophæve." . . .

## 1850. 3die Juni.

### J. A. Meier
### ctr.
### Capitain F. T. D. v. Bressendorph.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Møller forlanger udleveret et hos Requisitus den 3die Maj d. A. udlagt Fortepiano.

Requisiti Moder erklærer, at Requisitus ikke er uvillig til at udlevere det, men Berten, Soele, har sat sig i Besiddelse deraf.

Soele erkjender, at han har gjort dette, for derved at søge Fyldestgjørelse for noget af den Husleje, han har tilgode hos Requisitus. Han mener, at han ifølge den Ret, en Husejer efter Lovgivningen har som priviligeret Creditor, maa være berettiget til at tilbageholde det og protesterer mod, at det udleveres til Requirenten.

Møller exciperer og vedbliver sin Begjæring om at faae det udleveret.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirenten har Udlæg i det in qvæstione værende Instrument, saa kan den Fordring, som Farvehandler Soele

har paa Requisitus for tilgodehavende Husleje, ikke være ham hinderlig i for hans under den foregaaende Forretning omhandlede Tilgodekommende deri at søge sin Fyldestgjørelse. Imidlertid seer Fogden sig ikke i Stand til at sætte Requirenten i Besiddelse af Instrumentet, der ikke er paaviist, forend Requirenten ved Søgsmaal og Dom har erhvervet Tvangsmiddel over bemeldte Soele til Udleveringen af samme.

Homann.

Soele forpligter sig til at udlevere Fortepianoet.

---

Underholdningsbidrag 12 Rdl.

## 1850. 10de Juni (7de).

### Skræderſvend Johan Vilhelm Kock.

Requisitus erklærede, at han var kommen overeens med sin Hustrue om, at denne ikke vilde gjøre noget Krav gjeldende i Anledning af Separationen, for deres Datter var confirmeret, og fremlagde hendes Tilstaaelse derom af 17de Januar d. A.

Hustruen, som var tilstede, erklærer, at hun vel har underskrevet sit Navn nederst paa Siden af det fremlagte Stykke Papir, men da var det ½ Ark, medens det nu kun er ¼ Ark, og det indeholdt kun en Qvittering for det da betalte Afdrag. Hun tilføjer, at Requisitus desuden senere personlig har betalt hende et Afdrag af 2 Rdl. for Maj Maaned.

Dette bekræfter Requisitus.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Vel vedgaaer Requirentinden at have skrevet det Navn, der forefindes under det af Requisitus fremlagte Document, men da Requisitus har betalt Afdrag paa det Alimentationsbidrag, han ifølge den i Gjenpart fremlagte Separationsbevilling er pligtig at udrede, efterat Documentet er udfærdiget; saa kan Documentet, paa Grund heraf, samt med Hensyn til de mod sammes Gyldighed fra Requirentens Side fremsatte Indsigelser formeentlig ikke anseés at være for hende forbindende. Forretningen vil derfor, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Forlig 70 Rdl.

## 1850. 11te Juli (10de).

## Hoker A. Nielsen

ctr.

## Hyrekudsk Svitzer.

Proc. Larsen ved Fuldm. Dølner fremlægger Udskrift af Forretningen hos Reqvisitus den 5te Febr. d. A. og den da fremlagte Lægeattest og protesterer mod Arrest paa Person i Henhold dertil.

Proc. Knudsen ved Fuldm. Møller kan ikke anerkjende den da afgivne Kjendelse for et Præjudicat; selv om Reqvisitus dengang ikke kunde taale Indsættelse i Gjeldsfængsel, kunde han det vel nu; da havde han faaet 14 Dages Udsættelse for at skaffe yderligere Oplysninger, men at ingen saadanne vare fremkomne viste, at han ikke kunde skaffe saadanne. Fogden var formeentlig ikke berettiget til at nægte at afgive Arrestdecret og kunde derefter give 24 Timers Anstand, for at Reqvisitus kunde erhverve Stadsphysici Erklæring, om han ikke kunde taale at indsættes i Gjeldsfængsel, i hvilket Fald han maatte være berettiget til at forlange ham belagt med Hunsarrest.

Reqvisitus vedbliver sin Protest og begjærer 8 à 14 Dage for at erholde en ny Attest eller 14 Dage for at optage Vidneforhør.

Møller protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil, forsaavidt der under samme er Spørgsmaal om Heftelse paa Person, være at stille i Beroe i en Tid af 14 Dage, for at Reqvisitus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplysninger i Henseende til hans Helbredstilstand; men forøvrigt vil den, saafremt Reqvirenten forinden maatte paavise Noget Reqvisitus tilhørende til Gjenstand for Udlæg, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

170 Favne Brænde
eller deres Værdi.

## 1850. 10de August.

### Kammerherreinde A. Løvenskjold
ctr.
### Administrations-Commissionen for Hofjægermester Grev Christian Fr. Knuth.

Proc. Vinther protesterer; ved Dommen var det ikkun afgjort, at Domhaverindens Fordring ikke, af de af Administrationen anførte Grunde, var bortfalden, men ikke at Creditrix havde Fortrin for de øvrige Creditorer. Specielt protesteres mod Udlæg i nogle af de Gjenstande, der ere overdragne Commissionen til Administration, da den kongelige Bevilling, der anordner Commissionen, vilde blive betydningsløs, naar disse Gjenstande kunde belægges med Execution.

Advocat Brock bemærker, at Højesteretsdommen netop ubetinget forpligter Commissionen til at fyldestgjøre Reqvirentindens Fordring; han benægter, at Grev Knuth er fallit og at Commissionen har Ret til at skifte og dele, en Anskuelse, der ogsaa er udtalt i Cancelliskrivelse af 26de Mai 1827.

Vinther indrømmer, at Commissionen er forpligtet til at fyldestgjøre Reqvirentinden, men hun maa lade sig noje med den Betaling, denne ifølge sit Hverv kan yde, i Terminer og i Forhold til de øvrige Creditorer.

Brock exciperer.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Omstændighed, at Hofjægermester Grev Knuths Gjendele ere under Administration, formeentlig ikke kan anses at medføre nogen Indskrænkning for hans Creditorer i deres Ret til i samme, ved de almindelige Retsmidler, at søge Fyldestgjørelse for deres Tilgodehavende hos ham; saa kan der paa de under Forretningen fremsatte Indsigelser ikke være at tage Hensyn; thi eragtes: paa de under Forretningen fremsatte Indsigelser kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Ikke appelleret.

c. 347 Rbl.

## 1850. 14de August (13de).

### Mægler E. Hvidt paa de private Søassurandeurers Vegne

ctr.

### Grosserer A. T. Møller & Co.

Efter opgjort Dispache af den i Christiania beskikkede Dispacheur havde S. J. A. Veber tilgode til Rest R. Spd. 177—113 for de af ham indladede Varer i et Skib, som efter et det tilstødt Havari blev følgt i Norge. Da hans Varer vare forsikkrede hos de private Søassurandeurer her i Staden, have disse gedtgjort ham Beløbet.

Efter en anden her i Staden opgjort Dispache skal der af Søassurancecompagniet her i Staden betales en Erstatning for Skibet til Hr. A. T. Møller & Comp. som Commissionair for Rederiet.

Det er i dette Erstatnings-Beløb, Proc. Larsen den 10de August forlanger Arrest, idet han tilligemed Requisitionen fremlægger de 2 Dispacher og Transport fra Veber.

Proc. d'Auchamp protesterer imod Forretningen, deels forbi Transporten er underskrevet pr. procura, og dens Navn ham ubekjendt, som har underskrevet den; deels benægter han, at Beløbet ikke kan erholdes hos Skipperen, eller at Rederiet er Veber eller de private Assurandeurer ansvarlig for samme. Requisitus har vel tegnet Assurance for Skibets halve Casque men pr. Commission af en Trediemand, og har i den Sum, der maatte udkomme efter Dispachen, Sikkerhed for et større Tilgodehavende hos denne Trediemand.

Den 13de fremstiller Proc. Larsen Veber, som ratihaberer Transporten, og gjør gjeldende, at Rederiet er ansvarlig for den Skade Skipperen tilføjer, ialfald saavidt Skib og Fragt betræffer, og at Skibets Casque kun kan forsikkres for Rederiets Regning, og at derfor Assurancen maa være tegnet for disse om end gjennem Trediemand.

d'Auchamp modsiger dette og mener, at Rederiet ikke er ansvarlig for Skipperens criminelle Handlinger; og dersom denne ikke har betalt Veber, maa han ulovligt have forbrugt det Beløb, han skulde have betalt ham, og han vedbliver at paastaae, at Beløbet kan erholdes hos Skipperen.

Larsen paaberaaber 4—2—10 og 15 og 4—5—1 for at Rederiet er ansvarlig for Skipperens Foretagender i Forhold til Befragteren, enten de ere criminelle eller ikke.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge D. L. 4—2—10 m. fl. Lovbestemmelser maa det formeentlig antages, at Rederiet er ansvarligt for det Beløb,

hvorfor nærværende Forretning er forlangt, og da der ikke er fremført Beviislighed for, at der paa den Erstatning, Søeassurancecompagniet har at udrede, hviler nogen Heftelse, der kan være Reqvirenterne hinderlig i for deres Tilgodehavende at søge Fyldestgjørelse i samme; saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt ved Søretten.

---

Dom 2 Rdl.

1850. 11te September.

Formand Soehuus

ctr.

Høker Benzens Enke.

Efter Parternes Overeenskomst eragtede den fungerende Assistent saaledes:

Da den af Reqvisitus omhandlede Reservation ikke i Dommen er gjort til Betingelse for Betalingen af Dommens Paalydende, vil den paa samme grundede Protest som uden Hjemmel i Lovgivningen ikke kunne tages til Følge, men Forretningen vil efter Reqvirentens Paastand være at fremme.

(Bedege).

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 11te August 1851.

Høker N. Benzens Enke med Lavværge

ctr.

Formand for Meel- og Grynhandler- samt Rugbrødbager-Corporationen N. J. Søehuus.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ufterrettelig at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Hvad dernæst det paaankede Decret angaaer, da vil — uden Hensyn til Parternes Procedure, — sammes Annullation ex officio være en Følge af, at den fungerende Assistent, der ingen Dommerfunction kan udøve, har været incompetent til ved Kjendelse at afgjøre den under Forretningen opstaaede Uenighed imellem Parterne, uden at denne Mangel paa Competence har kunnet afhjælpes ved noget Samtykke fra Parternes Side. Som Følge heraf vil Citantindens Paastand paa Gebyrs Tilbagebetaling og Erstatning ikke kunne komme under Paakjendelse." . . .

---

Alimentationsbidrag 30 Rdl.

1850. 11te September.

Md. Sine Jensen

ctr.

Skomager J. A. Jacobsen.

Requisitus fordrer Beviis for, at Barnet lever og fremlægger et Forlig af 21de Januar 1848, hvorefter Md. Jensen skylder ham 369 Rdl. til Liquidation.

Requirentinden nægter at være ham denne Sum skyldig, hvilket hun forbeholder sig i sin Tid at bevise, og i hvert Fald paastaaer hun, at Forliget ikke kan komme til Liquidation mod Alimentationsbidraget, da dette Bidrag tilkommer Barnet, og hun kun oppebærer det paa Barnets Vegne.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa det af Requisitus under Forretningen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor være at fremme, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom over 800 Rdl.

1850. 27de August (26de—23de).
13de September (11te).

Grosserer P. C. Knutzon

ctr.

Hørkræmmer August Biegell.

Den 23de August faaer Requisitus med Samtykke Udsættelse for at skaffe fornøden Lægeattest tilveje.

Den 26de fremlægger Proc. d'Auchamp Atteſt fra Dr. From.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup benægter Rigtigheden af Atteſtens Indhold, og at Reqviſitus ikke kan taale Indeſpærrelſe i Gjeldsarreſt; han kjender intet Lovbud, der paa Grund af Helbred fritager for perſonlig Arreſt.

d'Auchamp henviſer til, at From er autoriſeret Læge og mener, at Moralloven, der ſtaaer over den ſkrevne Lov, gjør det indlyſende, at Ingen kan paabyrdes Arreſt, naar Følgen heraf kan være ſaa farlig; in subsidium begjærer han Anſtand for at ſkaffe yderligere Oplyſninger om Reqviſiti phyſiſke og mentale Tilſtand.

Konnerup proteſterer herimod, da Reqviſitus har havt Tid nok dertil, og kalder d'Auchamps øvrige Bemærkninger intetbetydende.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Forſaavidt under nærværende Forretning er Spørgsmaal om Arreſt paa Perſon, vil Forretningen være at ſtille i Beroe i en Tid af 14 Dage, for at Reqviſitus derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe yderligere Oplyſninger i Henſeende til hans Helbredstilſtand; men forøvrigt vil Forretningen, ſaafremt Reqvirenten forinden maatte paaviſe Noget, Reqviſitus tilhørende, til Gjenſtand for Udlæg, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Den 11te Sept. fremlægger d'Auchamp ved Fuldm. Ibſen Atteſt fra Cand. med. Philip og fra Lieutenant Saxtorf.

Konnerup benægter disſes Competence til at udſtede Atteſter og Atteſternes Rigtighed.

Ibſen forlanger 14 Dages Udſættelſe for at faae disſe Atteſter bedigede.

Konnerup proteſterer herimod.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

I de fremlagte Lægeatteſter indeholdes formeentlig ikke tilſtrækkelig Hjemmel til at nægte den forlangte Arreſt, og da der fra Reqvirentens Side er proteſteret imod, at Forretningen ſtilles yderligere i Beroe, vil den, i Overensſtemmelſe med den derom nedlagte Paaſtand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen

vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

1850. 10de October (9de).

Skomager J. G. J. Holm
ctr.
Inspecteur Professor Friedenreich.

Proc. Trojel ved Fuldm. Meinert tilbød de i Dommen omhandlede Billetter, i Pakker, fuldtallige, 100 i hver, samt de idømte Processomkostninger, 1 Rdl. 73 Sk., og paastod Dommen dermed opfyldt og Requisitus fritaget for denne Forretnings Omkostninger, da et saadant Tilbud forinden Forretningens Berammelse var skeet.

Requirenten nægter, at saadant Tilbud er gjort, da han dengang ikke maatte eftersee og tælle Billetterne, ligesom han nægter, at de tilstedeværende Billetter ere de, der i sin Tid af Bogtrykker Klein ere leverede Requisitus. Han forlanger derfor Execution.

Meinert bemærker, at Requirenten jo har erkjendt, at Billetterne have været ham tilbudte og benægter at have hindret ham i at overtyde sig om Billetternes virkelige Beskaffenhed. Han formeente, at det maatte være Requirentens Sag mod hans Benægtelse at godtgjøre, at de her foreviste Billetter ikke ere de i Dommen omhandlede.

Requirenten formener, at dette Bevis ikke kan paaligge ham, men at Requisitus maa bevise, at de ere de omhandlede Billetter.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirenten benægter, at de Billetter, som Requisitus tilbyder at udlevere, ere de samme, der i sin Tid fra Bogtrykker Klein ere blevne leverede Requisitus, og denne, hvem Bevisbyrden i saa Henseende formeentlig maa anses at paahvile, ikke har fremført noget Bevis for Billetternes Identitet; saa vil Requirenten være at give Udlæg for de i Dommen omhandlede 10 Rdl., samt nærværende Forretnings Gebyr, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Requirenten

være at gioe Udlæg for de i Dommen omhandlede ti Rigsdaler, samt nærværende Forretnings Gebyr.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 1000 Rdl.

## 1850. 11te October.

### Viinhandler Søren Christensen ctr. Høkræmmer August Biegell.

Proc. Trojel protesterer mod personlig Arrest i Henhold til Frd. 28de Octbr. 1702 § 5, som han citerer. Reqvisitus er in casu i dette Tilfælde, da han i 1848 opgav sit Boe paa Grund af den da udbrudte Krig og deraf følgende Pengemangel, og derfor behøves intet andet Bevis, end at det Offentlige ikke har fundet Anledning til Tiltale mod ham efter Frd. 11te April 1840. Det var antaget af Overretten, at en Fallent ikke kan belægges med Arrest, saalænge Boet staaer under Behandling. — Derhos gjør Reqvisiti Helbredstilstand enhver Arrest paa hans Person umulig, hvilket han forbeholder sig at bevise.

Lottoadvocat Damkjer ved Fuldm. Damkjer erkjender ikke, at Frd. 28de Octbr. 1702 § 5 endnu er gjeldende, i ethvert Fald kan den ikke anvendes paa Reqvisitus, i hvis Boe det havde viist sig, at han kun havde holdt sig ved Svindlerie. Desuden havde Reqvisitus selv erkjendt dette ved at søge Protectorium, der nu forlængst var udløbet, og endeligt, ved at udstede Vexlen den 11te Mai d. A., fraskrevet sig enhver Indsigelse mod Arrest.

Trojel vedbliver sit og fremlægger en Atteſt fra practiserende Læge Høst og et Tingsvidne. Reqvirenten maatte vide, at han ikke kunde arrestere Reqvisitus efter Vexlen, da han modtog denne, og han paastaaer at Fogden, hvis Atteſterne ej ere tilstrækkelige, skal afæske Stadsphysicus Erklæring.

Damkjer modsiger Atteſterne, om hvilke han siger, at de kun indeholder at Reqvisitus et Par Gange har faaet ondt paa forskjellige Vertshuse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge Fogdens Formening hjemler Frd. 28de October

1702 dens § 5 ikke Reqvisitus nogen Fritagelse for Hefteſe paa Perſon, efterat det ham meddeelte Protectorium er udløbet, og da de fremlagte Lægeatteſter, ſamt det ligeledes fremlagte Tingsvidne, formeentlig ikke indeholde tilſtrækkelig Hjemmel til at nægte den forlangte Arreſt paa Reqviſiti Perſon; ſaa vil Forretningen, i Overeensſtemmelſe med den derom nedlagte Paaſtand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensſtemmelſe med den derom nedlagte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 1000 Rdl.

## 1850. 14de October (10de, 4de).

### Creditkaſſen for Huſejere i Kjøbenhavn
ctr.
### Skomager Peter Rasmuſſen.

Den 4de paa Contoiret; — Reqviſitus henviſer til Udlæg i den pantſatte Ejendom Matr. Nr. 11 i Nyhavn.

Gjeſtgiver Jahnſen møder med Proc. Larſen og proteſterer mod Forretningen. Siden Aaret 1841 har Jahnſen havt tinglæſt Skjøde paa Ejendommen og været i Beſiddelſe af ſamme, hvorfor han formener at intet Udlæg deri kunde ſkee, for han paa lovlig Maade var tilkaldt til at overvære de forudgaaende Forhandlinger og havde givet ſit Samtykke til disſe, eller Rettens Dom hjemlede Udlægget, og det ſaa meget mere ſom det var Reqvirenten bekjendt, at han havde tinglæſt Skjøde, og denne derfor ſelv har krævet ham og indkaldt ham for Forligelſescommiſſionen, uden dog ſenere at forfølge denne Sag mod ham. Derhos er Fordringen ikke forfalden til Betaling, da Jahnſen baade i Terminen har indfundet ſig paa Creditkaſſens Contoir for at betale, uden at kunne blive expederet, deels i Forligelſescommiſſionen har tilbudt baade Renter og Rentes Rente, og endelig under 24de Aug. ſidſtl. betalt disſe Beløb, forinden der mod Reqviſitus blev rejſt nogen Klage. Han tilføjer, at Rasmuſſen ved Skjødets Meddelelſe havde givet Tilladelſe til at det maatte beroe med Afgjørelſen af Creditkaſſens Fordring, til Jahnſen var færdig med ſit Bygningsarbejde, og derfor var uberettiget til at indrømme Creditkaſſen Capitalens Udbetaling uden foregaaende Opſigelſe.

Den 10de bemærker Proc. Dahl ved Fuldm. From, at Jahnſen er en Creditkaſſen uvedkommende Perſon, med hvem den intet har at be-

ſtille. De 20 Rdl. Renter ere betalte af Reqviſitus og kun modtagne under Reſervation. Jahnſens Skjøde er først tinglæſt i 1848, men maa i Forhold til Kaſſen betragtes ſom en Nullitet.

Proc. Delbanco for Reqviſitus benægter, at denne har givet den af Jahnſen omtalte Tilladelſe.

Larſen vedbliver ſit og mener, at Creditkaſſen i Klagen til Forliigelſescommisſionen af 24de Juli har erkjendt Jahnſen ſom Debitor af Capitalen. In subsidium paaſtaaer han, med Henſyn til at Kaſſen tager Renter forud, at den ikke kan beregne ſig Rente af den Capital, man ikke maa beholde, og proteſterer imod, at diſſe beregnes længere end til idag.

Da Gjeſtgiver Jahnſen, hvis Indkaldelſe til at overvære Forliget ſamt nærværende Forretning, formeentlig ikke kan anſees nødvendigt for at Creditkaſſen kan være berettiget til at erholde Udlæg i den pantſatte Ejendom, ikke har fremført nogen Beviislighed for, at de til 11te Juni Termin ſidſtleden af den æſkede Capital forfaldne Renter ere blevne tilbudne i rette Tid; ſaa kan der ikke være at tage Henſyn til den af ham nedlagte Proteſt, og Forretningen vil derfor, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

vide den 29de Januar 1851.

---

## 1850. 26de October.

### Julius Moyel
ctr.
### Kammerjunker, conſtitueret Amtsforvalter v. Halling.

Proc. Larſen fremlægger Reqviſition, Underretsdomsact, forudøben Anmeldelſe for Miniſteriet, — ſamt foreviſer Overrettens Dom af 2den f. M. in forma beſtrevet, af hvilken han bemærker, at det fremgaaer, at Underretsdommen, der ikke er appelleret af Domfældte men af Commisſarierne i hans Boe, er blevet ſtadfæſtet, alene med den Forandring i Terminologien, ſom er en Følge af at Dommen var paaanket af Commisſarierne i Boet.

I Anledning af den gjorte Begjæring om Execution blev af mig Justitsraad Homann decreteret som følger:

Da den Underretsdom, hvorefter Forretning forlanges, har været indanket for den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, hvor Sagen er paakjendt den 2den f. M., saa kan den formeentlig ikke længere exequeres og den forlangte Forretning vil derfor ikke være at foretage.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 31te Marts 1851.

Julius Vilhelm Moyel
ctr.
Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann, og Kammerjunker V. v. Halling.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede af Kongens Foged her i Staden den 26de October sidstleden affagte Kjendelse bør ved Magt at stande.

(Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte Kammerjunker v. Halling med 8 Rdl.)

. . . „I en af Julius Vilhelm Moyel i 1849 ved Roeskilde Byting imod daværende constituteret Amtsforvalter, Kammerjunker V. v. Halling anlagt Sag blev ved Bytingets Dom af 4de Octbr. f. A. kjendt for Ret, at Halling til Moyel imod Afskrivning paa en mellem dem den 18de Februar f. A. om Gaarden Nr. 107 i Mikkelbryggersgade her i Staden oprettet Kjøbecontract skulde betale 4575 Rdl. med Renter deraf osv. — Efterat denne Sag derpaa af de i Hallings, medens Sagen henstod ved Underretten, til Skiftebehandling opgivne Boe allernaadigst beskikkede Commissarier var bleven indanket til nærværende Ret og ved Rettens Dom af 2den Septbr f. A. afgjort derhen, at Moyel kjendtes berettiget til i Hallings Boe efter Fordringens Natur og Boets Beskaffenhed samt imod Afskrivning paa den ommeldte Kjøbecontract at nyde Udlæg for det nævnte Beløb med Renter deraf etc., har Moyel efter Requisition til Kongens Foged her i Staden forlangt Execution foretagen hos Halling efter Underretsdommen, og da Fogden med Hensyn til at sidstnævnte Dom havde været appelleret til Overretten, hvor Sagen yderligere var bleven paakjendt, ved Exagtning af 26de Octbr. sidstleden

har nægtet den forlangte Forretning Fremme, nu ved Stævning af 2den Novbr. næstefter indanket denne Sragsmng her til Retten, hvor han har paastaaet Fogden paalagt paany at foretage den reqvirerede Forretning og tillægge samme Fremme, samt at Indstævnte, Kammerjunker v. Halling, tilpligtes at ubrede denne Appels Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, idet han, da det ikke var Halling, men Commissarierne i dennes Boe, der appellerede Underretsdommen af 4de Octbr. 1849, har formeent, at Appellen maa være Halling uvedkommende, og at Citanten ikke ved sammes Iværksættelse kan have tabt den ham ved Dommen i 1ste Instants tillagte Ret mod Halling personlig.

Indstævnte, Kammerjunker v. Halling, har derimod procederet til Fogedkjendelsens Stadfæstelse og paastaaet sig Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt tilkjendt hos Citanten.

Da Retten nu ej skjønner bedre, end at det ligefrem og med albeles bindende Nødvendighed følger af det ved Lovgivningen etablerede Forhold mellem Underretterne og den Overret, hvortil disse Domme indankes, at en i 1ste Instants afsagt Dom, efter at den af rette Vedkommende — og som saadanne maae, efterat Indstævntes Boe er opgiven til Skiftebehandling, de i samme beskikkede Skiftecommissarier være at betragte — behørigen er appelleret til Overretten, og endogsaa, som in casu, sammesteds paakjendt, bliver inexigibel, findes den indankede Fogedkjendelse velgrundet og vil den altsaa være at stadfæste." . . .

---

Vexel 60 Rdl.

## 1850. 20de November (15de, 16de, 19de).

### Uldhandler P. Christensen
ctr.
### Hofekræmmer J. E. C. Uhde.

Proc. Simonsen fremlægger den 15de Protectorium, hvorefter Reqvisitus skal være fri for personlig Hestelse til 6 Uger efter Proclamas Udløb, og benægter, at denne Frist er forloben. Endvidere bemærker han, at Overretten har etableret, at Frd 28de Octbr. 1702 § 5 hjemlede en Fallent Arrestfrihed paa hans Person, saalænge hans Boe endnu ikke var sluttet.

Reqvirenten modsiger det Sidste og paastaaer, at Proclama forlængst er udløbet.

Simonsen begjærer Anstand for at bevise, at en saadan Dom er afsagt.

Reqvirenten protesterer herimod, men begjærer, hvis Retten skulde forlange, at han skal bevise, at Proclama er udløbet, en kort Anstand dertil.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forinden videre i Henseende til nærværende Forretning vil være at foretage, har Reqvirenten at tilvejebringe Oplysning, om det i Reqvisiti Boe udfærdigede Proclama er udløbet, til hvilket Øjemed Forretningen vil være at stille i Beroe til førstkommende Tirsdag den 19de ds., Kl. 12 Middag.

Homann.

Kjendelsen afsiges den 16de, og Reqvirenten fremlægger derpaa en Attest fra Proc. d'Auchamp for at bevise sin Paastand og forlanger Forretningen fremmet.

Simonsen skal erklære sig over det af Reqvirenten fremlagte Stykke Papir, naar Sagen igjen kan foretages.

Reqvirenten mener, at Forretningen er udsat i det bestemte Øjemed, hvilket han idag ved den fremlagte Attest kan opfylde.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Forretningen vil ikke være at continuere før til den i den afgivne Kjendelse berammede Tid.

Homann.

Den 19de benægter Simonsen Attestens Ægtheb, selv om d'Auchamp var Curator i Boet, hvilket er ham personligt ubekjendt; Attesten maatte være udstedt af Skiftecommissionen for at have juridisk Beviskraft. In subsidium vedbliver han Paastanden om Arrestfrihed efter Frd. af 1702 § 5.

Reqvirenten fremlægger nu ogsaa de Aviser, hvori Proclamaet har været indrykket, sidste Gang den 6te April 1848.

Simonsen vedbliver vidtløftigt sine Indsigelser mod, at der indeholdes Bevis i noget af det Fremlagte; selv om der staaer en Bekjendtgjørelse fra Skiftecommissionen i Avisen, som han ikke troer, kan denne være kommet der paa mange Maader.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Eragtning:

Med det fra Reqvirentens Side Fremførte maa det formeentlig ansees tilstrækkeligt oplyst, at det i Reqvisiti Boe udfærdigede Proclama for saa vum en Tid siden er udløbet, at det foreviste Protectorium ikke længere kan beskytte Reqvisitus for personlig Hæftelse, og da den omhandlede Frd. af 1702

formeentlig heller ikke hjemler ham nogen Fritagelse for Arrest paa Person, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt ved Gjeldscommissionen.

---

Dagmulcter 16 Rdl.
Udpantning foretaget efter Skrivelse fra Brandcommissionen.

1850. 19de November.

Den Kongelige Brandcommission
ctr.
Hotelejer L. Jahnsen.

Requisitus erklærer, at han havde, efterat Kjendelserne var ham forkyndt, bekostet nye Kakkelovnsplader paanaglede inden den bestemte Tid, men ved Synet derefter vilde Brandcapitainen dog ikke meddele Attestation derfor, forbi Pladerne vare større end lovbefalet, og det overflødige var lagt ind under Kakkelovnen. In formalia bemærker han, at Kjendelsen intet Retskrav kan tillægges, da Synet over hans Ejendom er foretaget uden lovlig Omgang, da han ikke har været stævnet til at lide Dom eller varslet til at overvære Mødet, hvori Kjendelsen afsagdes; da Retten neppe har været fuldtallig; da Dommen er stridende mod Frd. 1ste Nov. 1805, § 8, hvorefter ikke straffes med Dagmulcter, men med Mulct for hver Kakkelovn, og det kun, naar Manglen ikke afhjælpes; da Kjendelsen indeholder en Umulighed og Absurditet, da der ikke findes Kakkelovne i 3 af de Værelser, hvori der fordres Kakkelovnsplader, nemlig Nr. 12, 14 og 25.

Efterat Prot. osv. — blev af mig decreteret som følger:

Paa de af Requisitus fremsatte Indsigelser kan under nærværende Forretning ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor være at fremme, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed.

Homann.

Ikke appelleret.

---

## 1850. 9de December.

### Directionen for det borgerlige frigivende Ligsocietet
### ctr.
### . . . Rasmussen.

Den 3die begjærede Requisitus Forretningen udsat til d. 8de d. M., til hvilken Tid han „lovede at udlevere alle de i Requisitionen nævnte Gjenstande, dog under Forbehold af hans Ret i enhver Henseende, idet han ikke kunde erkjende nærværende Forretnings Lovlighed."

„Proc. Delbanco samtykkede i, at Forretningen blev udsat til den af Requisitus begjærede Tid, idet han antog det af ham gjorte Tilbud om frivillig Udlevering," dog under Reservation af Directionens og Selskabets Ret.

Den 9de bemærker Proc. Binther, at Requisitus er villig til at udlevere Protocoller og Papirer, men kunde ikke lade dem komme i Hænderne paa Requirenten uden betryggende Former, enten at Fogden tog dem i Forvaring, eller forsynede dem alle med Paategning. Kassebeholdningen tør han ikke udlevere til den selvskabte Autoritet.

Delbanco bemærker, at her ikkun kan være Tale om at opfylde det den 3die ds. indgaaede Forlig, og ikke om Parternes øvrige Forhold.

Binther bemærker at der ingenlunde foreligge noget Retsforlig, men kun en Erklæring af Requisitus om at udlevere disse Gjenstande under Forbehold, og til dette Forbeholds Opfyldelse gjorde han den fremsatte Betingelse; han var endnu Selskabets Bogholder og Kasserer og ikke „forhenværende."

Derefter længere Procedure om Retsforholdet mellem Parterne ifølge Selskabets Love.

Efterat Prot. osv. — blev af mig eragtet som følger:

Da Requisitus under Forretningen den 3die d. M. har forpligtet sig til, til den 8de f. M. at udlevere alle de i Requisitionen nævnte Gjenstande under Forbeholdenhed af hans Ret i enhver Henseende; saa vil Forretningen, under denne saaledes af ham tagne Reservation, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til de af ham idag til Embedsprotocollen fremsatte Indsigelser; thi eragtes: Forretningen vil, under forauførte Reservation, være at fremme.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 15de Marts 1852.

Bogholder Rasmussen
ctr.
Skolebestyrer J. F. Bræmer, Bagermester C. Juby og Instrumentmager Fleron, som Directeurer for det borgerlige frigivende Ligsocietet, samt Justitsraad Homann som Kongens Foged her i Staden.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaaer Spørgsmaalet, om Citanten, Bogholder Rasmussen, retteligen er afskediget fra sin Stilling som Bogholder og Kasserer ved det borgerlige frigivende Ligsocietet her i Staden, og Følgen af, at han formeentlig urettelig har faaet Afsked, afvises Sagen.

Den paaankede Fogedforretning bør ved Magt at stande.

(Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte (Directionen) med 20 Rdl.).

. . . „Kongens Foged, Justitsraad Homann, som er stævnet til at stande til Rette, samt til in solidum med de andre Indstævnte at udrede den paastaaede Erstatning, har, uagtet han befindes lovligen varslet, ikke mødt eller ladet møde, hvisaarsag Sagen for hans Vedkommende i Medfør af L. 1—4—30 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 vil blive at paadømme efter de fremlagte Breve og Beviisligheder.

Forelobig bemærkes, at, forsaavidt Citanten har paaberaabt, at Fogden overhovedet ikke skulde være berettiget til at foretage en Indsættelsesforretning i rørlige Ting, vil Citanten ej heri kunne gives Medhold, da ifolge Lovgivningen Intet findes til Hinder for, at den omspurgte Forretning foretages i Gjenstande som de her omhandlede.

Forsaavidt der i Sagen dernæst er rejst det Spørgsmaal, om Citanten retteligen er afskediget, og om Følgen af, at han formeentlig urettelig har faaet Afsked, bliver at mærke, at Afsked var meddeelt ham allerede forinden den ovenmeldte Fogedforretning, under hvilken Citanten, som ovenfor bemærket, alene blev sat ud af Besiddelsen af de til den meerbemeldte Bestilling hørende Protocoller m. v. foretoges. Da nu under nærværende Sag alene Fogedforretningen er Gjenstand for Paaanke, og Forligsmægling derhos ikke har fundet Sted, bliver Sagen,

forsaavidt hiint Spørgsmaal angaaer, at afvise. Derimod bliver Fogedforretningen efter de Indstævntes Begjæring at stadfæste, da det, naar Spørgsmaalet, om Citanten retteligen er affødiget, ikke kan komme under Paakjendelse, og man saaledes alene maa holde sig til den Omstændighed, at han er affødiget, maa anses at være i sin Orden, at Protocoller, Papirer m. v. ere ham fratagne.

Der kan saaledes ej heller blive Spørgsmaal om Erstatning for Tort og Creditspilde i Anledning af bemeldte Forretning." . . .

## 1851. 29de Januar.

### Creditkassen for Husejere i Kjøbenhavn ctr. Hotelejer L. Jahnsen.

Forretningen foretages hos Reqvisitus som Besidder af Ejendommen Nr. 11 i Nyhavn og gaaer ud paa at indsætte Reqvirenten og de udmeldte Mænd i Ejendommen, medens de vurdere den. Mændene ere derfor tilstede.

Proc. Larsen bemærker, at Reqvisitus ikke anerkjender den Forretning, hvorunder er givet Creditkassen Udlæg i Ejendommen, for lovlig, da Reqvisitus har Stjøde paa den. Men i ethvert Fald kan den ikke længer gjøres gjeldende mod ham, da han under 16de f. M. lovlig har tilbudt at betale Capitalen med Omkostninger 1050 Rdl., dog med Forbehold af hans Ret til at appellere Fogedforretningen og drage Reqvirenten til Ansvar. Han fremlægger Notarialact herom og præsenterer atter de 1050 Rdl.

Proc. Dahl ved Fuldm. From bemærker, at det gjorte Tilbud ikke var lovligt, deels fordi det var gjort af en Creditkassen uvedkommende Person, med hvem den Intet har at bestille, -- saaledes som ogsaa antaget i den ved Executionsforretningen affagte Kjendelse (14de Octbr.) —; deels fordi det var knyttet til forskjellige Forbeholdenheder, om hvis Beskaffenhed han fremlægger Gjenpart af Notarialreqvisitionen med det givne Svar, som Creditkassen ikke kunde erkjende, og hvorfor han ej heller kunde modtage det idag gjorte Tilbud.

Larsen mener, at Reqvisitus ikke kan være en uvedkommende Person, da han har lovlig Skjøde paa den Ejendom, Creditkassen vil sælge; det er Creditkassen, der vil have, at han ved at betale skal frafalde ethvert Krav paa den, medens han ikke fordrer, at den skal erkjende hans Reservationer for gyldige, ligesom den kan tage hvilke Reservationer den vil. Udmeldelse af Mænd hørte ikke til Fogdens Functioner, det var efter Pl. 31te Juli 1754 Magistraten, der er berettiget til at udmelde Mænd og i Overeensstemmelse med 1—4—1 efter Varsel til alle Vedkommende, og

saadant Varsel havde Reqvisitus ikke faaet. Creditkassen havde ogsaa forlangt Renter, som den ej var berettiget til.

From modsiger alt dette. Creditkassen har aldrig erkjendt Reqvisitus som Debitor, og behøvede derfor ikke at give ham noget Varsel.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel har Hotelejer Jahnsen tilbudt Creditkassen til samme at udbetale det, den som Pant- og Udlægshaver i den omhandlede Ejendom har at fordre, men da til dette hans Tilbud er knyttet Forlangende om Reservationer, som den formeentlig ikke kan ansees pligtig at meddele, saa kan Tilbudet formeentlig ikke tillægges nogen Retsvirkning. Paa Grund heraf, samt da bemeldte Jahnsen maa antages, paa sædvanlig Maade at være bleven underrettet om den attraaede Vurdering ved de til samme udmeldte Mænd, før disse første Gang indfandt sig hos ham for at foretage samme, men bleve afviste, og da Fogden, ifølge D. L. 1ste Bog 24de Capitel m. fl. Lovbestemmelser er den, der har at udmelde Mænd til Taxation og Vurdering som den her omhandlede, vil Forretningen være at fremme, og den forlangte Taxations- og Vurderingsforretning at iværksætte; thi eragtes: Forretningen vil være at fremme, og den forlangte Taxations- og Vurderingsforretning at iværksætte.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 19de April 1852.

## Hotelejer L. A. Jahnsen
## ctr.
## Administrationen for Creditkassen for Huusejere i Kjøbenhavn.

Betræffende 1, Udlægsforretningen, begyndt den 4de, sluttet den 14de October 1850, 2, Udnævnelsen af Vurderingsmænd, foretagen den 6te Januar 1851, 3, Fogedforretningen af 29de Januar 1851, saavel som de under disse Forretninger afsagte Fogedkjendelser, samt 4, Taxationsforretningen af 3die Februar 1851.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede Fogedforretninger og Kjendelser samt den ligeledes paaankede Udmeldelse af Taxationsmænd og den derefter afholdte Taxationsforretning bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, hvorhos Indstævnte, Administrationen for Creditkassen for Husejere i Kjøbenhavn, bør for Tiltale af Citanten, Hotelejer L. A. Jahnsen, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Den nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at Citanten skulde være incompetent Sagsøger, da ikke han, men Rasmussen har udstedt Obligationen til Creditkassen, — og at de Indstævnte saaledes Intet have at gjøre med Citanten, der aldrig har staaet i Debetforhold til den. Da imidlertid denne Omstændighed i al Fald maatte bevirke Frifindelse, ej Afvisning, vil Afvisningspaastanden ej kunne tages til Følge, men Sagen blive at paakjende i Realiteten.

Det maa i denne Henseende, da Indstævnte ogsaa har støttet sin Paastand i Realiteten paa Citantens Mangel af Competence, bemærkes, at Citanten, der ikke har udstedt Obligation til Creditkassen for dennes i det omtalte Sted indestaaende Prioritet, ikke med Hensyn til Fordringen eller Pantet er traadt i nogetsomhelst Retsforhold til Kassen, og at han følgelig ikke har noget retligt Krav paa at drages ind i de Foretagender, der maatte gjøres imod Debitor eller Pantet, medmindre de Indstævnte ved nogen Handling maatte have erkjendt, at de ansaae Citanten som rette Paagjeldende.

Dette sidste er imidlertid ikke Tilfældet, idet navnlig den Omstændighed, at Citanten af Indstævnte er bleven indkaldt for Forligelsescommissionen, hvorfra Sagen blev henviist til Rettergang, ikke skjønnes, at den Stund Indstævnte ikke har forfulgt denne Sag, som de af en Fejltagelse ville have paabegyndt, at kunne begrunde nogen Erkjendelse af Citanten, som rette Paagjeldende.

Men kan han ikke ansees som saadan, følger det heraf, at Executionsforretningen, paabegyndt den 4de October 1850, ikke kan omstødes af Citanten, idet de af ham paaberaabte Omstændigheder, at Requisitus ikke længer er Ejer af Pantet, at det af ham med Indstævnte den 27de Septbr. f. A. indgaaede Forlig ej kan være bindende for Citanten, at Capitalen ej i Virkeligheden var forfalden, da Executionen effectueres, og at Indstævnte selv gjorde Fordringer, med hvilke Krav paa Capitalens Udbetaling ej lod sig forene, ikke kunne komme i Betragtning, som fremsatte af en Uvedkommende. Ej heller vil Citantens Paastand med Hensyn til Taxationsmændenes Udmeldelse og Fogedforretningen af 29de Januar f. A. kunne

gives Medhold, idet Citanten ikke kan antages at have havt noget Retskrav paa at varsles til eller underrettes om disse Retshandlinger, ligesom der, naar Indstævnte og Requisitus vare enige om, at Mændenes Udmeldelse skete af Fogden, ikke kan lægges Vægt paa nogen herimod fra Citantens Side rejst Indsigelse.

Som Følge af Ovenstaaende vil ej heller den afholdte Taxationsforretning kunne erklæres uefterrettelig; og forsaavidt Citanten har urgeret paa, at den i Realiteten skulde være ulovlig, da er dette Noget, hvorpaa der, om ogsaa Citantens Competence var givet, ikke kunde raades Bod ved Rettens Dom.

De Indstævnte ville saaledes være at frifinde for Citantens Tiltale, idet der navnlig ikke kan være Spørgsmaal om at tillægge Citanten den paastaaede Erstatning eller nogen Deel af samme, ligesom de paaankede Fogedforretninger og Kjendelser, samt den ligeledes paaankede Udmeldelse og Taxationsforretning, efter Indstævntes derom nedlagte Paastand, blive, forsaavidt paaanket er, at stadfæste." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 25de Januar 1854.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

---

Dom over 500 Rdl.

## 1851. 30te Januar.

### Klædeappreteur E. D. Jørgensen
### ctr.
### Handelsgartner Nicolai Kellermann.

Proc. Simonsen begjærer Udlæg i nogle Requisitus tilskjødede Jordlodder.

Proc. Nyholm protesterer herimod, da Requisitus ifølge det Skjøde, hvorved hans Fader har overdraget ham de nævnte Ejendomme som Forskud paa Arv, udtrykkeligt er erklæret uberettiget til at afhænde eller pantsætte disse Ejendomme eller nogen Deel deraf, med Hensyn til hvilke Bestemmelser den paagjeldende Post i Skjødet er specielt tinglæst. Heraf følger, at det heller ikke staaer i Sønnens Magt at skille sig ved Ejendommene ved at paadrage sig Gjeld, og følgelig kan Udlægget ej finde Sted.

Simonsen bemærker, at de nævnte Ejendomme af Requisitus ere lovligen kjøbte og betalte, og at Skjødet selv udviser det Urigtige i at de vare Forskud paa Arv. Intet af de i § 2 ommeldte Tilfælde finder in casu Sted, saa at Skjødets Bestemmelser ikke ere overtraadte, § 2 kan ikke være Requisiti Creditorer til Hinder i at søge Fyldestgjørelse for deres Tilgodehavende, og Faderen kan albrig have havt til Hensigt at berøve dem denne Ret.

Nyholm henviser til § 5 om, at Ejendommene ere overdragne i Afdrag paa Arv og vedbliver sin Paastand.

Simonsen benægter endnu, at der ved den her nævnte Vexel har været Tale om at illudere Skjødets § 2, hvilket iøvrigt kunde være Requirenten ligegyldigt, om Requisitus kunde eller vilde saadant.

Den nævnte Post 2 i Skjødet lyder saaledes:

„Kjøberen skal i 10, siger ti Aar, være uberettiget til at afhænde eller pantsætte nogen af de ovennævnte Ejendomme eller nogen Deel deraf, hvoraf følger, at ethvert Skjøde eller andet Afhændelsesdocument som og ethvert Pantebrev, der inden Udløbet af den nævnte Frist maatte blive oprettet derom, skal være aldeles ugyldigt. Med Hensyn til denne Bestemmelse bliver nærværende Post specielt at tinglæse."

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge § 2 i det fremlagte Skjøde kan Requirenten formeentlig ikke anses berettiget til for det under Forretningen Æskede at søge Fyldestgjørelse i de omhandlede Jordlodder, og Udlæg i samme vil derfor ikke være at effectuere; thi eragtes: Udlæg i de omhandlede Jordlodder vil ikke være at effectuere.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 14de Juli 1851.

Thi kjendes for Ret:

Den af Citanten, Klædeappreteur E. D. Jørgensen, forlangte Execution i de Indstævnte, Handelsgartner Nicolai Kellermann, ifølge Skjøde af 22de Juni f. A., tinglæst den 5te August f. A., tilhørende Lodder af Blaagaards Jorder Nr. 36 E 1, 36 y og 36 F 6 bør nyde Fremme.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Vel maa det nu antages, at den omhandlede Bestemmelse i Skjødet har fuldkommen Gyldighed med Hensyn til Alle og Enhver; men

det skjønnes ikke, at samme Bestemmelse kan være til Hinder for det forlangte Udlæg, da dette, som kun vil blive givet under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, ikke vil kunne præjudicere Skjødets Udsteder, som i al Fald skulde være den eneste, der kunde være besøjet til af den Grund at modsætte sig Forretningen. Bestemmelsen indskrænker nemlig Indstævntes Ret, men giver ham ingen Ret, og han maa saaledes være ubesøjet til derpaa at grunde nogen Indsigelse. Om endog det i Skjødet indeholdte Forbud imod det Tilskjødedes Afhændelse mod Indstævnte kunde udvides derhen, at heller ikke nogen Anden maatte sælge det i de fastsatte 10 Aar (hvilket Spørgsmaal ikke bliver at afgjøre under nærværende Sag), saa vilde deraf dog ikkun følge, at den, som fik Udlæg i det Tilskjødede, ikke vilde kunne realisere dette, førend 10 Aar efter Skjødets Datum; men Udlægget vilde kunne give Citanten andre Fordele end Adgang til øieblikkelig Realisation; det vil saaledes kunne sætte ham i Stand til at oppebære Indtægterne af det Udlagte og til, i al Fald efter de 10 Aars Forløb, at realisere det; ligesom det Udlæg, der gives ham, vil medføre, at Indstævnte ikke, hvad ellers mulig kunde blive Tilfældet, med sin Faders Samtykke vil kunne afhænde eller pantsætte Jordene til nogen anden, eller dog lade nogen anden gjøre Indførsel i dem.

Citanten skjønnes saaledes at maatte kjendes berettiget til at erholde det forlangte Udlæg, som man ikke vil kunne nægte ham paa Grund af den omhandlede Clausul, uden at fortolke denne paa en udvidende Maade, hvortil der ikke haves Hjemmel." . . .

---

Dom over 400 Rdl.

## 1851. 15de Februar (14de).

### Klædeappreteur E. D. Jørgensen
ctr.
### Sukkerraffinadeur Lauritz Schmidt.

Reqvisitus og Proc. Vinther møde; Reqvisitus bar igaar, da Sagen skulde foretages, saavel Udsættelse for at tilkalde Vinther, som nu fremlægger Højesteretsstævning og paastaaer Erstatning for Tort osv.

Adv. Liebenberg erklærer, at da Fordringen ikke har været modsagt, kan Stævningen ikke hindre Forretningen.

Vinther bemærker, at Grunden til at Fordringen ikke er specielt modsagt, kun ligger deri at Reqvisitus blev afskaaret fra at svare i Realiteten.

(Schmidt forlanger tilført, at Vinther havde overdraget Proc. Simonsen at begjære 14 Dages Anstand, men da denne var hans Modpart, maatte han atter overdrage . . .; Vinther erklærer dette for en Misforstaaelse og forlader Contoiret.)

Liebenberg forlanger in subsidium Affætning, hvis Forretningen ikke maa tillægges Fremme.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Vel er der, under Sagens Behandling ved den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, ikke fremsat nogen speciel Indsigelse mod den omhandlede Fordring; men da denne imidlertid, med Hensyn til den fra Requisiti Side brugte Procedure formeentlig ikke kan anses at være aldeles uimodsagt; saa vil Udlæg ikke være at give; derimod vil Affætning, i Overensstemmelse med Frd. 13de Januar 1792, være at foretage; thi eragtes: Affætning vil være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret og ikke heller paakjendt ved Højesteret.

---

Dom 50 Rdl.

## 1851. 22de Februar (21de).

### Enken Pernille Jensdatter
ctr.
### Hotelejer L. A. Jahnsen.

Requisitus protesterer, da den afsagte Dom ikke kunde ansees stemmende med Landets Love, hvorfor han til Justitsministeriet har indgivet Begjæring om at den maa blive appelleret fra det Offentliges Side. Han har ingen Kjendskab til den Underskrift, der siden Dommens Forkyndelse for ham er givet om Kundgjørelsen for Birkedommeren paa Amager, hvilken mangler baade Forkyndelsespaategning af Stævningsvidnerne og Vedkommendes Segl.

Proc. Raasløff bemærker, at Dommens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis, og at Dommen ikke foreskriver, at den skal forkyndes Canc. v. Osten førend Requisitus, hvorfor dennes Underskrift om at være bekjendt med Indholdet maa være tilstrækkelig. Han fremlægger en Skrivelse fra v. Osten af 18de d. M., hvori denne anmoder ham om, naar han har modtaget Dommens Paalydende, da at indbetale det til ham som Skifteforvalter.

Jahnsen kunde, naar Birkedommerens Underskrift var givet, førend Dommen forkyndtes for ham, være gaaet til denne og forhørt sig om den var riglig. Nu havde han ingen Viished derfor. Underskriften paa Skrivelsen kjendte han ikke heller.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Begjæring, som Requisitus foregiver at have indgivet til Justitsministeriet, ikke kan standse nærværende Forretning, fornøden Tilstaaelse fra Birkedommeren paa Amager om, at den ergangne Doms Indhold er ham bekjendt, indeholdes i den Domsudskriften derom givne Paategning, og Requirentinden formeentlig ikke kan anses at have været pligtig at underrette Requisitus om Paategningen, medmindre han havde indfundet sig hos hende for at erlægge Betaling; saa kan der ikke være at tage Hensyn til den gjorte Protest, og Forretningen vil derfor, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret

---

Dom over 200 Rdl.

## 1851. 3die Marts (1ste).

### Fjerhandler N. Jensen
ctr.
### Conferentsraad, Lottoadministrator Bondos Boe.

Proc. Larsen fremlægger Dom af 21de Januar f. A. og tinglæst Arrestforretning af 3die s. M.

Advocat Liebenberg som Curator i Boet forevijer Skiftecommissionens Bekjendtgjørelse af 5te Jan. f. A. om at Boet er taget under Behandling som fallit, der er tinglæst s. D. som Arrestforretningen, den 7de Jan.

Larsen mener, at efter 5—3—18 og 1 - 24—26 kan Requisiti Fallit, der er requireret af ham selv, ikke komme Requirenten som Arrestimpetrant til Skade. Pl. 18de Jan. 1788 havde kun gjort hans Ret betinget af at Arrestforretningen blev tinglæst, og dette var den, og medens Fallittens Tinglæsning ikke faaer Virkning forend fra Tinglæsningsdagen, beroer Arrestforretningens Kraft i Forhold til andre Creditorer paa Forretningens egen Natur, der bevarer sin Virkning ved Tinglæsningen.

Liebenberg excipierer og modsiger denne Fortolkning.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Dom, hvorefter nærværende Forretning foretages, først er falden, efterat Requisitus har opgivet sit Boe til Fallitbehandling, saa kan Requirenten, ifølge Analogien af Frd. 28de October 1702 § 2, formeentlig ikke ansees berettiget til, for det under Forretningen Ønskede, ved Execution at erholde Fyldestgjørelse i Requisiti Boe til Præjudice for Boets øvrige Creditorer. Den forlangte Execution i Boet vil saaledes ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Execution i Requisiti Boe vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom over 5000 Rdl.

1851. 13de Mai (12te).

Gartner Limkilde
ctr.
Krigsassessor Peter Koop.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen fremlægger Højesteretsstævning og protesterer mod Forretningens Fremme.

Proc. Lydtmann erklærer, at da Fordringen grunder sig paa en uimodsagt Forskrivning, kan Højesteretsstævningen ikke være til Hinder for at fordre Betaling.

Ibsen henviser til Domsacten, navnlig det den 17de Febr. Passerede, hvorefter Sagen er optaget til Dom, uagtet han havde forbeholdt enhversomhelst Indsigelse. Han gjør opmærksom paa, at Obligationen udviste kjendelige Tilførsler og Forandringer, hvorom han da vilde have confereret med sin Mandant, men hvortil Anstand, paa Grund af Vederpartens Protest, blev nægtet.

Lydtmann henviser ligeledes til Domsacten, om at der kun har været Spørgsmaal om d'Auchamps gjentagne Begjæring om Anstand, efter at have havt tilstrækkelig Tid til at erholde Requisiti Indsigelser i Sagen.

Ibsen mener, at Rettens Fortolkning af Frd. 25de Jan. 1828 § 4, hvorefter Anstanden blev nægtet, ogsaa maa være suspenderet ved Appellen efter 1—24—54; han tilføjer, at medens han den 24de Febr. havde begjært 8 Dages Anstand paa Grund af Conference, har Retten i Dommen anført, at han havde begjært 14 Dage, og det sees ikke, hvorvidt denne

Fejl, der er kommet fra Afskrifterne (fra Justitscontoiret) til den dømmende Ret, kan have influeret paa Rettens Beslutning til at nægte Anstanden.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger;

Skjøndt der, under Sagens Behandling ved den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, ikke er fremsat nogen speciel Indsigelse mod den omhandlede Fordring, kan denne formeentlig dog, med Hensyn til den fra Requisiti Side brugte Procedure, ikke anseés at være uimodsagt, og Udlæg vil derfor ikke være at give; derimod vil, saafremt Requirenten Saadant maatte ønske, Afsætning være at foretage; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at give, men derimod vil, saafremt Requirenten Saadant maatte ønske, Afsætning være at foretage.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 29de September 1851.

Gartner R. Liimkilde af Aldersro
ctr.
Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann og Krigsassessor P. Koop.

Thi kjendes for Ret:

Kongens Foged her i Staden bør foretage den den 12te Mai d. A. requirerede Forretning, og under samme give Citanten, Gartner R. Liimkilde af Aldersro, Udlæg hos Indstævnte Krigsassessor Peter Koop efter Rettens Dom af 7de April d. A., medmindre bemeldte Koop under Forretningen stiller en saadan Sikkerhed, som ifølge Frd. 13de Januar 1792 kan anseés for nøjagtig. Iøvrigt bør Kongens Foged for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Da det ikke kan antages, som Indstævnte Koop har villet gjøre gjeldende, at forsaavidt Frd. 13de Jan. 1792 bestemmer, at der uagtet skeet Appel til Højesteret kan gjøres Execution hos den, der paa Grund

af sin uimodsagte Forskrivning er tilpligtet at betale Noget, medmindre han kan stille nøjagtig Sikkerhed saavel for det Idømte som de Bekostninger, Sagens videre Forfølgelse kunde medføre, ved uimodsagt Forskrivning skulde forstaaes den, som ingen Indsigelse har mødt under Executionsforretningen, hvorimod Frd. tydelig viser, at derved menes, at der ingen Modsigelse af Fordringen har fundet Sted under Domssagen, og da det i den ovenemmeldte Dom er udtalt, at ingen Erindring mod Søgsmaalet er fremkommen under dette, hvilken Udtalelses Rigtighed det ligger udenfor Rettens Competence at bedømme, saa ville Koops Indvendinger, hentede fra at Fordringen er modsagt under Fogedforretningen, og at den ej kan ansees uimodsagt under Domssagen, ej kunne tillægges nogen Vægt. Ej heller skjønnes det, som Koop ligeledes har anført, at kunne komme i Betragtning, nemlig at han overhovedet er vederhæftig og kan stille Sikkerhed, samt at selve Citantens Pantebrev, eftersom det Sted, hvori Pant haves, er langt mere værd end Citantens Fordring med Renter, og de foran ham staaende 5000 Rdl. yder ham tilstrækkelig Sikkerhed, thi da Frd. 1792 i Stedet for den Vederhæftighed, som L. 1—6—25 blot fordrer for at undgaae Execution, kræver nøjagtig Sikkerhedsstillelse, vil Koops personlige Vederhæftighed ikke kunne komme i Betragtning, og den Sikkerhed, Citanten mulig har i sit Pantebrev, kan ikke sættes ved Siden af den positive Sikkerhedsstillelse, som Frd. kræver.

Som Følge af Ovenstaaende vil det være at paalægge Fogden at foretage den forlangte Execution hos Koop, dog, da denne under nærværende Sag har tilbudt at stille Sikkerhed, ikkun under Betingelse af, at han ikke under Forretningen stiller en saadan Sikkerhed, som efter Frd. 15de Jan. 1792 kan ansees for nøjagtig; og bemærkes, at forsaavidt Koops principale Paastand gaaer ud paa Relaxation af Afsætningen, vil der alene af den Grund ikke kunne blive Spørgsmaal om samme, at Fogden ingen Afsætning har decreteret, men blot bestemt, at den kunde erholdes, saafremt Citanten maatte ønske den, et Alternativ, hvorom der ikke kan være Spørgsmaal efter det Resultat, Retten er kommen til.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, og skjønnes det ikke at kunne paalægges Fogden, der vil være at frifinde, saaledes som Citanten har paastaaet, at foretage Executionsforretningen paa egen Bekostning." . . .

(Kongens Foged har ikke givet Møde.)

Forlig af 31te Mai 1850 over 30000 Rdl.

1851. 7de Juni (5te, 6te).

Agent J. From
ctr.
Sukkerraffinadeur L. Schmidt.

Proc. Schack faaer den 5te med Samtykke Udsættelse som nylig tilkaldt. Den 6te fremlægger han en „Opsats" af Reqvisitus, hvorefter Forliget maa anses ugyldigt. Man vil see, hvilke Byrder og Baand Reqvisitus har maattet paatage sig, og indsee, at han ikke vilde have indgaaet Forliget, hvis ikke Reqvirenten havde givet de højtideligste Forsikringer osv. — Denne havde specielt lovet ham at give ham 6 Maaneders Varsel, hvis han nogensinde vilde afkræve ham sit Tilgodehavende, ligesom at betale Skatter og Renter af Ejendommen, og dette havde han undladt; den fremlagte Contocourant maa han have Tid til at gjennemgaae; in subsidium begjærer han Anstand. — Han fremlægger Copie af nogle Breve til From m. m.

Proc. Levinsen benægter Indholdet af den fremlagte Opsats, og navnlig at Forliget er indgaaet under Betingelser, som Reqvirenten ikke har opfyldt, eller at det af nogensomhelst Grund er ugyldigt. Efterat det ældre Forlig af 3die Marts 1849 var indgaaet, lovede Reqvirenten Reqvisitus at opsige Capitalen med 6 Maaneders Varsel, og den blev derpaa opsagt til Udbetaling til 11te Juni 1850, hvilket ikke vedkommer denne Sag. Specielt benægtes hver af de andre Indsigelser. Reqvirenten har aldrig lovet Schmidt at betale Skatter, men han har ofte gjort det. Han protesterer mod yderligere Udsættelse. Det fremlagte Bilag er ingen „Contocourant" men kun en Opgivelse, som tjener til at vise, hvad der efter Forligets Bestemmelser er at afskrive paa samme.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvirenten har protesteret imod, at Reqvisitus tilstaaes den af ham forlangte Udsættelse af nærværende Forretning, vil denne ikke være at indvilge, og da, i det fra Reqvisiti Side Fremforte, ikke indeholdes nogen Beviislighed for, at enten det Forlig, hvorefter Forretningen foretages, mangler Retsgyldighed, eller at Reqvisitus af sammes Paalydende ikke er Reqvirenten de fulde ætkede 30865 Rdl. 2 Mk. 3 Sk. skyldig, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil,

under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den derom nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 8de Marts 1852.

Sukkerraffinadeur L. Schmidt
ctr.
Agent Josva From.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Executionsforretning bør ved Magt at stande.

(Processens Omkostninger skadesløst).

. . . „Citantens Indsigelser imod Executionsforretningen have, forsaavidt de ikke maae ansees at være frafaldne eller for sildig fremkomne, været følgende:

at Forliget af 31te Mai 1850 er ugyldigt, fordi det er tilvejebragt under Betingelser, som ikke ere opfyldte af Indstævnte, der efter Citantens Paastand overtog sig Incassation af samtlige Citanten tilkommende Assurancesummer med den Forpligtelse at yde Citanten saavel øieblikkelig som fremtidig Assistance til at komme i Virksomhed og at deeltage halvt i det Tab, Citanten havde lidt ved den ham overgaaede Ildebrand;

at Gjenstanden for dette Forlig ikke egentlig er 98000 Rdl., men kun 38000 Rdl., der skulde afbetales ved hvad Indstævnte incasserede for Citanten, og da langt mere end det sidstnævnte Beløb var betalt ved de af Indstævnte oppebaarne Assurancesummer, kunde der kun være Spørgsmaal om Indstævntes Tilgodehavende efter Forliget af 3die Marts 1849;

at dette ældre Forlig imidlertid, hvis det antages indbefattet i Forliget af 31te Mai 1850, i alt Fald ikke kunde exeqveres uden efter 6 Maaneders forudgaaende Varsel, som Citanten ikke har modtaget, endskjøndt Indstævnte ved en Declaration af 3die Marts 1849 havde tilsagt Citanten saadant Varsel, naar han vilde afkræve denne sit Tilgodehavende, og denne Declaration betegner sig som anvendelig til enhver Tid, og maa derfor efter Citantens Formening betragtes som en udenfor Forliget af samme Dato truffen særlig Bestemmelse, der, da den ikke i Forliget af 1850 er erklæret for ugyldig og ophævet, endnu maa være gjeldende;

at Indstævnte har lovet at samtykke i, at Citanten solgte sine Ejen-

domme og ifølge dette Løfte var uberettiget til at gjøre Execution i samme Øjeblik, han af Citanten var bleven oplyst om, at denne stod i Begreb med at afslutte en fordeelagtig Handel om disse Ejendomme.

Disse Indsigelser imod Executionen kan Retten imidlertid ikke tillægge den af Citanten tilsigtede Virkning. Ligesom Forliget af 31te Mai 1850 Intet indeholder om de af Citanten angivne Betingelser, saaledes har Indstævnte benægtet at have indladt sig paa saadanne og overhovedet at have foretaget noget Skridt, der kunde betage ham hans Ret til at gjøre Execution for sit Tilgodehavende i Citantens Ejendomme, og Sidstnævnte har ikke indladt sig paa at modbevise denne Benægtelse. Det er fremdeles klart af Bestemmelserne i Forliget af 31te Mai 1850, at det omfatter Parternes hele Mellemværende, navnlig ogsaa det Beløb, der var Gjenstand for Forliget af 5die Marts 1849, og, da Declarationen af s. D. kun kan antages at angaae det da ifølge dette Forlig existerende Gjeldsforhold imellem Parterne, er den Forliget af 31te Mai 1850 nvedkommende, og behøvede saaledes ikke udtrykkelig i dette Forlig at erklæres ugyldig.

In subsidium har Citanten fremsat forskjellige specielle Indsigelser imod Indstævntes Opgjørelser, af hvilke en Deel, som for sildig fremkomne, ikke kunne komme under Rettens Overvejelse, og de øvrige ikke kunne bifaldes.

Den paaankede Executionsforretning vil derfor blive at stadfæste, hvorhos Citanten efter Indstævntes Paastand findes at burde tilsvare Indstævnte Processens Omkostninger, der i Medhold af Forliget af 31te Mai 1850 ville være at tillægge ham skadesløst." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 26de Mai 1853.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger betaler Citanten til Contracitanten skadesløst.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

Forlig c. 560 Rdl.

1851. 12te Juni.

Exam. jur. Eibeschütz
ctr.
Toldassistent Grove.

Den 21de Mai, da Forretningen er paabegyndt for en Fordring paa c. 370 Rdl., har Proc. Jydtmann for Reqvirenten erkjendt, at de forefundne Effecter alle vare de af Skifteretten i Reqvisiti Fallitboe registrerede, hvorfor han begjærede Forretningen udsat.

Den 12te Juni møder Reqvirenten selv og vil ikke erkjende, at alt det herværende Løsøre tilhører Reqvisiti Boe, hvorfor han forlanger det specificeret og vurderet, navnlig forsaavidt det ikke er overeensstemmende med en nu fremlagt Liste.

Reqvisitus protesterer herimod, da alt hans Gods er optegnet af Skifteretten, som ogsaa erkjendt af Reqvirenten under Forretningen den 21de f. M.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Den forlangte Specification og Vurdering vil være at foretage.

Homann.

Forligt.

---

Forbud.

1851. 30te Juni.

Adressecontoirets Ejere
ctr.
Bogtrykker Herdahl.

Procederet ved Indlæg.

Da Reqvisitus ved den omhandlede Avertissementstidende formeentlig maa anses at gjøre Adressecontoirets Ejere Indgreb i den dem ifølge det fremlagte Privilegium af 17de Decbr. 1828, sammenholdt med den samme vedheftede Fortegnelse, samt

det ældre Privilegium af 29de April 1809, tilkommende Berettigelse, i hvilken der, ved den senere Lovgivning, formeentlig ikke kan ansees at være skeet nogen Indskrænkning; saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forbudet er ankvndt for Requisitus, „imod at han fra idag af holder et Contoir, hvori der modtages og hvorfra der gives Adresser om de i Requisitionen nævnte Gjenstande, samt mod at han længere udgiver den af ham hidtil udgivne Avertissementstidende."

De i Requisitionen nævnte Gjenstande ere „Adresser om Leje, Lejesøgende, Tjenesteføgende, Tjenesteledige, bortkomne og fundne Sager, Vare og Bøger, som bydes tilsals, Proclamata, Auctioner over Huse og Gaarde, Actier og Skibe."

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 11te October 1852.

Ejerne af Adressecontoiret, Kammerherre Monrad, Professor Hoppe, Enkefru Manthey, Justitsraad Manthey, Proprietair Manthey, Pastor Fenger, Kammerraad Stage, Oberstinde Wagner, Provst Monrad, Pastor Clausen, Cancellieraad Mazar de la Garde, Krigsraad Weiss og Kammerherre Schøyen etr.

Bogtrykker Herdahl, som Udgiver og Redacteur af den Tidende, der udkommer under Navn af Herdahls Avertissements-Tidende.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Bogtrykker Herdahl, bør være uberettiget til at holde et Adressecontoir og til i en dermed i Forbindelse staaende Avertissementstidende at indrykke Bekjendtgjørelser om Billetters Modtagelse paa bemeldte Contoir og om Anviisning sammesteds fra paa nærmere Oplysninger, og bør den paastævnte af Kongens Foged her i Staden efter Requisition af

Landsoverretsprocurator Kraft paa Hovedcitanterne, Ejerne af Adressecontoiret (— navngivne —) deres Vegne hos Contracitanten den 30te Juni f. A. afholdte Forbudsforretning, forsaavidt som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, hvorimod den forovrigt bor være ophævet, og Contracitanten iovrigt for Hovedcitanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Procurator Kraft bor, som Hovedcitanternes Mandatarius, til Contracitanten udrede et saadant Beløb, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte skjønne at tilkomme ham i Erstatning for den ham ved den ovennævnte Forbudsforretning, forsaavidt samme gaaer videre end den som foranfort stadfæstes, paaforte Tort, Tab og Creditspilde.

Processens Omkostninger saavel i Hoved- som i Contrasøgsmaalet ophæves (efter Omstændighederne).

. . . Hovedcitanterne have fremsat „den Indsigelse, at Spørgsmaalet, hvorom nærværende Sag drejer sig, allerede maatte anses endeligen afgjort i deres Favour ved Højesteretsdom af 30te Octbr. 1839, der stadfæstede nærværende Rets Dom af 12te August s. A. i en af Adressecontoirets daværende Ejere anlagt Sag mod Redacteuren og Forlæggeren af Kjøbenhavns Commissionstidende N. Larsen og Caud. theol. P. Larsen, hvilke ved bemeldte Domme kjendtes uberettigede til at holde et Contoir, hvor der modtoges og hvorfra der gaves Adresser om de samme Gjenstande, som ere specificerede i Hovedstævningen i nærværende Sag, og til i den ovennævnte af dem udgivne og udgivende Avis at optage Avertissementer om de nysnævnte Gjenstande, ligesom et herimod nedlagt Forbud blev stadfæstet, hvisaarsag de have protesteret imod, at dette Spørgsmaal, som en res judicata, paany tages under Paakjendelse, saameget mere som Højesteretsdommen formeentlig, som afsagt i Kongens Navn, og da Kongen var Privilegiets Giver, maatte anses som en Erklæring fra denne og netop derfor var bleven tinglæst som Lov til Efterlevelse for Fremtiden.

Men denne Hovedcitanternes Paastand og Protest vil allerede af den Grund ikke kunne tages til Følge, at den ovennævnte Højesteretsdom er afsagt i en Sag mellem andre Parter, hvis Procedure ikke kan binde Parterne i nærværende Sag, foruden at der ved dennes Paakjendelse vil være at tage Hensyn til forskjellige første Gang under samme fremkomne og tildeels forgjæves af Hovedcitanternes Vederparter i den ældre Sag efterspgte Oplysninger om de Forhandlinger, der ere gaaede forud og ligge til Grund for Udfærdigelsen af det omtvistede Privilegium.“ . . .

. . . „Vel er der nu efter alt Foranførte ikke af Hovedcitanterne tilvejebragt Beviis for, at der ved det under 29de April 1809 udfærdigede og den 17de Decbr. 1828 fornyede, samt senere ved Tronskifterne confirmerede Privilegium paa at holde Adressecontoir i Kjøbenhavn er tilstaaet dem en Eneret til i de af dem udgivne Kjøbenhavns Adressecontoirs Efterretninger at indrykke Avertissementer om de i deres under Hovedsagen nedlagte Paastand specificerede Gjenstande, eller at der overhovedet ifølge ostmeldte Privilegium tilkommer dem Andet eller mere end Eneret til at holde Adressecontoir i Kjøbenhavn med de i Privilegiet af 1762 hjemlede Rettigheder, hvoraf følger, at de ikke kunne forbyde, at andre Tidender optage Avertissementer; men da det af Indholdet af de fremlagte Exemplarer af den bestridte Avertissementstidende fremgaaer, at Contracitanten ikke har indskrænket sig til at optage Avertissementer af foranførte Beskaffenhed, men at flere af de af ham optagne Avertissementer deels indeholde Opfordring til at aflægge Billetter paa bemeldte Tidendes Contoir, deels give Anviisning paa yderligere Oplysninger, der sammesteds ville være at erholde, vil der ikke kunne lægges nogen Vægt paa Contracitantens Benægtelse af at holde noget Adressecontoir, hvorimod Udgivelsen af ovennævnte Avertissementstidende i Forbindelse med den Virksomhed, der, som bemærket, er tillagt det dermed forbundne Contoir, maa antages stridende mod den Hovedcitanterne tilkommende Eneberettigelse til at holde Adressecontoir og publicere dettes Efterretninger i en Avis. Dette paa tidligere specielle Kongelige Resolutioner grundede Privilegium kan nemlig hverken Grundlovens §§ 88 eller 91 i Forbindelse med Lov af 5die Januar 1851 antages at have ophævet, ligesaa lidet som bine Love kunne statueres deri at have gjort nogen Forandring." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 17de Juni 1853.

## Ejerne af Kjøbenhavns Adressecontoir og Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Procurator Kraft som Mandatarius for disse
## ctr.
## Bogtrykker Herdahl.

Indstævnte bør være uberettiget til at holde et Contoir, hvor der modtages og hvorfra der gives Adresser om Leje, Lejesøgende, Tjenesteſøgende, Tjenesteledige, bortkomne og fundne Sager, Varer og Bøger, som bydes tilsals, Auctioner over Huse

og Gaarde, Actier og Skibe, samt til i den af ham udgivne og udgivende Tidende „Herdahls Avertissements-Tidende" at optage Avertissementer om de nysnævnte Gjenstande, hvorhos den Indstævnte ved Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom tillagte Erstatning bortfalder.

Processens Omkostninger ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

---

Alimentationsbidrag 9 Rdl.

1851. 4de September.

Bagersvend P. M. Schou.

Requisitus siger at have betalt Barnemoderen 15 Rdl., som han paastaaer liquideret.

Requirentinden erkjender at have faaet 15 Rdl., efter at Barnet blev født, men forinden Resolutionen afgaves, og disse, siger hun, bleve hende personlig skjænkede, ligesom Requisitus ikke talte derom, da Bidraget blev bestemt.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har fremført nogen Bevislighed for, at de anførte 13 Rdl. ere erlagte i Underholdningsbidrag for det omhandlede Barn, i hvilken Henseende Bevisbyrden formeentlig maa anses at paahvile ham, ligesom han heller ikke, ved Mødet for Kjøbenhavns Magistrat den 20de Juni 1849, da Bidraget blev bestemt, derom har gjort nogen Erindring, saa kan han formeentlig ikke anses berettiget til at liquidere bemeldte Beløb i det Alimentationsbidrag, som han, ifølge den fremlagte Øvrighedsresolution, pligter at udrede, og Forretningen vil derfor være at fremme, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed: thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

---

Udsættelse.

1851. 21de October (Flyttedag).

A. J. Meyer
ctr.
Enke C. D. Sandby.

Requisita saaer Krampe. Requirenten indvilger derfor i, at hun forbliver boende til „imorgen" Kl. 2, til hvilken Tid hendes tilstedeværende Datter lover, at hun skal være flyttet. Nogle Tilstedeværende have bevidnet, at hendes Onde plejer at vare c. 24 Timer.

Den nye Lejer er tilstede og protesterer imod denne Udsættelse.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil være at stille i Bero til i Morgen Kl. 2 Eftermiddag.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Arrest for 63 Rdl.

1851. 30te October (29de).

Enke A. M. Schmith
ctr.
Ingenieurassistent Listo Hoyer.

Requisitus har under 20de Octbr. udstedt et Bevis med en Paategning uden Dato. Denne, siger han, er ham afvunngen, for at faae Lov til at flytte Dagen for Flyttedag. Han kan ikke skylde 63 Rdl. i Husleje; til Bevis derfor fremlægger han Contracten, som viser, at han skal betale 90 Rdl., med Qvittering for 45 Rdl., og han vil endog have betalt noget mere; Resten vil han betale strax.

Proc. Binther benægter det Anførte og bemærker, at Requisitus selv rigtigt har opgjort sin Skyld, han skulde nemlig betale for et Værelse, som ikke var optaget i Contracten, og har ved Opgjørelsen fradraget, hvad han havde betalt mere end de 45 Rdl.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus, der vedgaaer at have udfærdiget det med Requisitionen følgende Document, ikke har fremført nogen Be-

viisligheb mod sammes Gyldigheb, ligesom hans Foregivende, at de paa hans Bopæl værende Meubler og Effecter ikke ere ham selv tilhørende, ligeledes er blottet for alt Bevis, saa vil Forretningen, saafremt han ikke retter for sig i Mindelighed, være at fremme; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Forlig af 12te Sept. 20000 Rbl.

1851. 5te December.

Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrere af Kjøbenhavns Overformynderi

ctr.

Materialist Lauritz Schmidt.

Requisitus møder med Proc. Maags Fuldmægtig Lund, som begjærer Udsættelse til „imorgen", for at Proc. Maag personlig kan give Møde.

Cancellieraad Proc. Dahl ved Fuldm. From protesterer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der er protesteret mod den begjærte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge.

Homann.

Derpaa begjærer Requisitus Udsættelse „til Mandag" for at tilskrive Magistraten og tilbyde den Renter og de paadragne Omkostninger.

Fuldm. From protesterer.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den begjærte Udsættelse vil ikke være at indvilge.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 3die Januar 1853.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning og de ligeledes paaankede Kjendelser bør ved Magt at stande.

(Til Citanterne (—) betaler Indstævnte (—) denne Sags Omkostninger skadesløst).

. . . „Ved at indanke den saaledes afholdte Executionsforretning og de to under samme affagte Kjendelser her for Retten, — efterat Indstævnte tidligere havde udtaget Stævning, hvorved Executionsforretningen m. v. paaankedes til Underkjendelse — have Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrere af Kjøbenhavns Overformynderie, paastaaet samme stadfæstede og Indstævnte tilpligtet at betale Sagsmaalets Omkostninger skadesløst.

Foreløbig bemærkes, at ved Sagens sidste Foretagelse her for Retten den 25de Octbr. sidstl. begjærede Indstævnte 14 Dages Anstand, hvilken Anstand maa antages at være begjært for at give Tilsvar i Sagen; men da Indstævnte maa antages at have havt tilstrækkelig Tid til det Omspurgte, vil den begjærte Anstand ikke kunne bevilges, cfr. Frd. 16de Januar 1828 § 2, og Sagen som Følge heraf være endeligen at paakjende.

I Sagens Realitet har Indstævnte nedlagt Paastand om Executionsforretningens Ophævelse, subsidialiter imod at han betaler de afsæskede Renter og Omkostninger foruden at tilkjendes Sagens Omkostninger m. m. — Da imidlertid Indstævnte aldeles Intet har anført, som kunde begrunde saadant Resultet, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge." . . .

---

Forlig 800 Rdl. (1000).

## 1851. 6te December.

## Dehlsen
## ctr.
## Værtshusholder Ole Hansen.

Den 29de Novbr. samtykker Reqvisitus i, at Forliget exeqveres for dets fulde kun for en Deel forfaldne Paalydende, og giver Anviisning paa Gjenstande henhørende til Gjestgiveric, som af ham ere udlejede til Svend Andresen, samt overleverer Lejecontracten derom, saa at Dehlsen aldeles maa „indtræde i hans Retsforhold."

Assistent Bebege fortsætter Forretningen hos Svend Andresen og decreterer der Udlæg i disse Gjenstande efter Contracten uden at specificere dem.

Den 6te Decbr. møder nu paa Contoiret Proc. Levinsen for Andresen og bemærker, at denne har lejet Gjestgiveriet med Inventariet samlet, og har betalt den fulde Husleje til Stedets nuværende Ejer. Han skylder ikke Ole Hansen Noget, saameget mindre, som han har faaet Dom over ham for Skadeserstatning, ansat til over 1500 Rdl., paa Grund af Misligholdelse af Contracten.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller mener, at denne Dom ikke vedkommer Ole Hansen og Dehlsen, da den angaaer Huslejen, og forlanger Effecterne udleverede.

Levinsen protesterer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det under Forretningen decreterede Udlæg maa Requirenten formeentlig anses berettiget til at komme i Besiddelse af saa stor en Deel af de paa den fremlagte Specification anførte Effecter, der er tilstrækkelig til Fyldestgjørelse af det under Forretningen Æskede, uden at den af Gjestgiver Andresen over Requisitus erhvervede Dom derfor kan være til Hinder; men da bemeldte Andresen vægrer sig ved at udlevere Effecterne, og Fogden ikke seer sig i Stand til at sætte Requirenten i Besiddelse af samme, for denne, ved lovlig Omgang, har erhvervet Tvangsmiddel over Andresen til Udleveringen, saa kan Requirentens Forlangende, at blive sat i Besiddelse af Effecterne, ikke være at tage til Følge; thi eragtes: Requirentens Forlangende, at blive sat i Besiddelse af de omhandlede Effecter, kan ikke være at tage til Følge.

Homann.

Derpaa forlanger Fuldm. Møller Mænd udmeldte til at vurdere Inventariet og opfordrer Fogden til at skaffe de udmeldte Mænd Adgang til at vurdere det Udlagte.

Levinsen protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Fogden ikke seer sig i Stand til at foretage den forlangte Udlevering af de omhandlede Effecter, saa anseer han sig

ikke beføjet til at foranstalte det begjærte Skjøn og Vurdering af samme, hvilken derfor ikke vil være at iværksætte.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1851. 23de December (22de).

J. J. Fogt
ctr.
Slagtermester Sander.

Proc. Larsen paastaaer, at Requisitus har betalt mere Leje end han efter Contracten skal, og desuden ofte laant Requirenten Penge; at Lejligheden er i en yderst maadelig Tilstand, hvorom fremlægges Attest fra flere Borgere; han producerer en Attest fra Politibetjent M. Hertz om at Parterne vare blevne enige om, at Lejen for indeværende Halvaar ikke skulde erlægges, før Manglerne vare afhjulpne og en ny Contract oprettet; in subsidium begjærer han Udsættelse for at optage en Skjønsforretning, og aldeles in subsidium bemærker han, at Requisitus uden skriftig Contract er i Besiddelse af Qvistlejligheden og protesterer derfor mod Udsættelsen for dennes Vedkommende.

Proc. Alberti benægter Rigtigheden af Alt dette og bemærker, at Contracten har en Paategning om Qvistlejligheden, der begynder med „ligeledes" og derfor maa omfatte de samme Vilkaar, og da Lejen deraf heller ikke er betalt, ogsaa Udsættelse.

Larsen erklærer, at denne Paategning kun er en Qvittering i Forbindelse med den foregaaende Qvittering for Husleje.

Alberti benægter dette, da Requisitus ogsaa har underskrevet Paategningen.

Larsen erklærer, at dette kun betyder hans Samtykke til at give 20 Rdl. af denne Lejlighed.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus, der, ifølge den med Requisitionen følgende Lejecontract, er pligtig strax at fratræde den i samme omhandlede Lejlighed, saafremt den accorderede Leje ikke prompte erlægges til de fastsatte Betalingstider, er udebleven med den Leje, der af ham skulde have været erlagt 8 Dage før afvigte De-

tober Flyttedag, saa maa han formeentlig saaledes ansees at have tabt sin Ret til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden; imidlertid driver Fogden sig, med Hensyn til Indholdet af de fremlagte Atteſter, ikke til at udsætte ham af samme, medmindre Requirenten, til Sikkerhed for Forretningens Følger, stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum. Til den forlangte Udsættelse af den i Requisitionen omhandlede Qvistlejlighed har Requirenten formeentlig ingen Hjemmel, og den vil derfor ikke være at iværksætte; thi eragtes: naar Requirenten stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum til Sikkerhed for Forretningens Følger, vil Requisitus være at udsætte af den i Lejecontracten omhandlede Lejlighed, men derimod vil han ikke være at udsætte af den omhandlede Qvistlejlighed.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 21de November 1853.

### Slagtermeſter C. A. Sander ctr. Vertshusholder J. J. Vogt.

(Søgsmaal anlagt af Citanten, efter at være flyttet, til Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde for den formeentlig ulovlig requirerede Fogedforretning.)

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Vertshusholder J. J. Fogt bør for Citanten Slagtermeſter C. A. Sanders Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Vel maa det nu ansees tilstrækkeligt oplyst fra Citantens Side, at den paagjeldende Lejlighed ikke af Indstævnte var bleven tilbørlig vedligeholdt, men ligesom Citanten ikke imod Indstævntes Benægtelse har beviist Tilværelsen af en Aftale som den ovenfor anførte eller tilvejebragt en saadan Formodning for Rigtigheden af hans Opgivende herom, at hans subsidiaire Paastand, at Sagens Udfald gjøres afhængig af, at han

med Eed bekræfter, eller i alt Fald Indstævnte med Eed benægter, at en Aftale som den omhandlede havde fundet Sted, kan tages til Følge, saaledes kan ej heller Citanten gives Medhold deri, at hans Udeblivelse med Lejen maatte være bleven berettiget ved Indstævntes Undladelse af at sørge for Istandsættelsen af Lejligheden, thi, hvor trængende den end har været til at istandsættes, har Citanten dog ikke paastaaet, at den var ubeboelig, hvilket heller ikke vilde have ladet sig forene med hans Fordring paa at blive boende i Lejligheden. Citanten, hvis Udsættelse altsaa havde Hjemmel i Lejecontractens Bestemmelse, har saaledes intet retligt Krav paa Erstatning for den Tvang til at udflytte af den ommeldte Lejlighed, hvorfor han har været Gjenstand, og Indstævnte vil derfor være at frifinde for hans Tiltale i denne Sag." . . .

---

Udlevering.
Forlig over 50 Rdl.

## 1852. 18de Februar (17de).

## J. S. Jacobsen
ctr.
## Toldassistent Due.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller for Hebert fremlægger Lejecontract, hvorefter Effecterne af ham ere lejede Requisitus.

Proc. Alberti benægter Rigtigheden og Identiteten af Effecterne; han benægter Rimeligheden af, at Hebert, der er en uformuende Mand og Jordbruger paa Amager, skulde være Udlejer af Meubler og Effecter til 1200 Rdl. Værdi.

Møller henholder sig alene til den fremlagte Lejecontract, hvis Dato er tidligere end det under Forretningen fremlagte Forlig.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den fremlagte Lejecontract, samt det forøvrigt til Bestyrkelse derfor under Forretningen Fremførte, maa det formeentlig antages, at de under Forretningen den 22de Februar f. A. udlagte Effecter ere Forpagter Hebert tilhørende, og den forlangte Udlevering af samme vil derfor ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Udlevering af bemeldte Effecter vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Overdragelse til Brugelighed.

1852. 15de og 16de Marts.

Agent J. From
ctr.
Lauritz Schmidt.

Efter at Requisitus ved sine Protester havde faaet standset Auctionerne over de ved Executionsforretningen af 7de Juni f. A. udlagte Ejendomme, forlanger nu Requirenten som ufyldestgjort Panthaver sig disse Ejendomme overdragne til Brugelighed, og sig sat i Besiddelse af de Maskiner og Inventarier m. v., som maatte være udgaaede af Ruinerne til den ene, afbrændte, Ejendom.

Proc. Levinsen fremlægger Requisition og Hof- og Stadsrets Dom af 8de ds., der stadfæster Executionsforretningen af 7den Juni 1851.

Efter at Requisitus med Samtykke har havt Udsættelse fra om Formiddagen til Eftermiddag, for at skaffe sig juridisk Assistance, møder han med Proc. Maag ved Fuldm. Lund, der protesterer mod Forretningen, fordi den fremlagte Dom ikke er forkyndt for Requisitus og ikke er tilstede in forma beskreven.

Efterat Prot. osv. — blev af mig eragtet som følger:

Ifølge Fogdens Formening er hverken Forkyndelse af den ergangne Dom eller Tilstedeværelse af den omhandlede Domsact nødvendig til Foretagelsen af den requirerede Forretning, og der vil saaledes ikke være at tage Hensyn paa det fra Requisiti Side Fremførte.

Homann.

Derefter protesterer Requisitus, fordi han vil appellere denne Dom til Højesteret, hvortil han har savnet Tid og Lejlighed, fordi den ikke var ham forkyndt, men vil have Udsættelse til „imorgen Kl. 12," for da at fremlægge Appelstævningen.

Levinsen protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa Requisiti Forlangende om Udsættelse, samt det iøvrigt fra hans Side senere under Forretningen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Requisitus protesterer nu atter imod, at Requirenten maa komme i Besiddelse af de udlagte Effecter, før Dommen og Executionen gaae over til at blive endelige og usvækkede Retshandlinger, og bemærker, at Requirenten ved Auctionen over de faste Ejendomme har ladet disse opraabe for resp. 40000 og 30000 Rdl.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requirentens Paastand formeentlig har Hjemmel i D. L. 5—7—8 m. fl. Lovbestemmelser, saa vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overeensstemmelse med samme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Forretningen bliver, da det imidlertid er Aften ved Kjendelsens Afsigelse, udsat til næste Dag Kl. 8.

Den 16de Kl. 8 møder Requisitus med Proc. Lihme, der begjærer Udsættelse til Kl. 11, for at gjøre sig bekjendt med det i Sagen Passerede.

Levinsen protesterer herimod.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse kan, imod Requirentens Protest, ikke være at indvilge.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægges nu den udtagne Appelstævning til Højesteret af den ommeldte Dom, som har stadfæstet Executionen, samt en Declaration fra Requirenten af 3die Marts 1849, hvorefter han forpligter sig til at give Requisitus 6 Maaneders Frist, naar han vil gjøre Brug af sin Ret.

Dette Document lyder saaledes:

„Da Hr. Sukkerraffinadeur L. Schmidt har forbundet sig til paa Anfordring at betale, hvad han er mig skyldig, saa tilsiger jeg ham, at jeg til enhver Tid, naar jeg vil gjøre Brug af min Ret, i Overeensstemmelse hermed, skal 6 Maaneder forud varsle ham derom.

Kjøbenhavn den 3die Marts 1849.

J. From."

Levinsen protesterer, da denne Forretning, som kun gaaer ud paa en Fuldbyrdelse af Fogdens under 7de Juni f. A. afgivne Decret, ikke kan standses ved Appel.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa den forevíste Højesteretsstævning, der ikke kan standse nærværende Forretning, kan der, ligesaalidt som paa det Øvrige fra Requisiti Side senere under Forretningen Fremførte, være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, i Overensstemmelse med den tidligere afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

„Efter Requisiti udtrykkelige og gjentagne Begjæring" fremlægger Lihme en Deel Documenter, der skulle vise, at Requisitus har stedse forbedret Ejendommene og selv er uden Skyld, og protesterer.

Levinsen protesterer herimod som Sagen uvedkommende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Paa det fra Requisiti Side senere under Forretningen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil, ifølge den nedlagte Paastand, uopholdeligen være at fremme.

Homann.

Requisitus vil appellere hele denne Forretning og alle Kjendelserne og protesterer mod videre Fremme saalænge.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa den gjorte Erklæring af Appel kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

---

## 1852. 25de og 27de Marts (24de og 26de). Fortsættelse.

Efter at have (den 16de) faaet Ejendommen overdragen til Brug, forlanger nu den 24de Levinsen for Requirenten Nøglerne udleverede, for at de imidlertid udmeldte Mænd kunde vurdere Maskiner og Inventarium.

Requisitus har nu appelleret de forrige Kjendelser, fremlægger Appelstævning, forkyndt den 18de baade for Requirenten og Fogden, og protesterer.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Grundsætningerne i Frd. 17de Mai 1690 kan den

fremlagte Appelstævning formeentlig ikke tillægges nogen suspensiv Virkning, og der vil saaledes ikke være at tage Hensyn til den fra Reqvisiti Side nedlagte Protest. Reqvisitus vil derfor, efter den derom gjorte Anmodning, være at opfordre til at udlevere de omhandlede Regler, for at de dertil udmeldte Mænd kan sættes i Stand til at foretage den reqvirerede Specification og Vurdering.

Homann.

Levinsen beder derpaa om de Ejendommen vedkommende Lejecontracter og Documenter.

Reqvisitus protesterer herimod, og især fordi Fogden Intet derom har yttret i sin Eragtning, uagtet Levinsen allerede da havde forlangt dem.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Saafremt Reqvirentens Paastand gaaer ud paa, at Reqvisitus afkræves de Ejendommen i Amaliegade Nr. 153 vedkommende Lejecontracter og øvrige Documenter, vil denne være at efterkomme, men derimod vil, saafremt Reqvisitus fremdeles maatte vægre sig ved at udlevere samme, Tvang ikke være at anvende til Udleveringen, for Reqvirenten, ved lovlig Omgang, dertil har erhvervet Tvangsmiddel.

Homann.

Reqvisitus udleverer dem ikke, og Levinsen begjærer Forretningen udsat (den 27de).

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de November 1852.

L. Schmidt
ctr.
Agent Josva From.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves.

„Da Citanten L. Schmidt ikke, uagtet han dertil fra Justitscontoiret har været opfordret, har udleveret de ham fra bemeldte Contoir udlaante

til Sagen hørende Documenter, og han fremdeles ved Sagens sidste Foretagelse har vægret sig ved at fremskaffe disse og saaledes forhindret Indstævnte, Agent Josva From, paa hvem Sagen beroede, fra at fortsætte dens Procedure, vil Sagen efter Indstævntes Begjæring være at hæve.

Forsaavidt Sagens Documenter haves tilstede, attesteres, at ingen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir har fundet Sted."

---

## Højesterets Dom
## den 30te Juni 1854.

Citanten, som hverken møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til vor Frelsers Kirke, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte firesindstyve Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

## Den 28de November 1854.

Denne Sag bør være hævet ved Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

---

## 1852. 28de Juli. Fortsættelse.

Forretningen gaaer navnlig ud paa i Continuation af de tidligere Decreter at faae Requisitus med Familie udsat af den Lejlighed, han beboer.

Den 23de Juli har Requisitus efter Overeenskomst faaet Udsættelse til den 28de, for at tilvejebringe alle denne Sag vedkommende og fornødne Documenter.

Requisitus fremsætter en Række Bemærkninger, som Proc. Lihme „inhærerer, forsaavidt Sagen vedkommende," hvorunder især at Fogdens Decreter af 16de Marts nu ere appellerede.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil være at fremme i Henhold til de under samme i saa Henseende tidligere afgivne Decreter, uden at der

kan være at tage Hensyn til det idag fra Requisiti Side til Embedsprotocollen Fremførte.

Homann.

Requisitus vil ikke underkaste sig Kjendelsen, men udbeder sig en ny, for hvorvidt Fogden rettelig kan anvende Magt for at sætte sit Decret i Fuldbyrdelse. — Han foreviser sit Skjøde og gjør Fogden ansvarlig.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa Requisiti Vægring i Henseende til det afgivne Decret kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, ifølge Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Efter denne Kjendelse og efter Requisiti Anmodning bliver efter Requirentens Forlangende Forretningen udsat indtil videre og foretages atter

1853. 19de April.

Requisitus, som erklærer at have været syg, begjærer Udsættelse til Kl. 4 for at faae juridisk Assistance, eller kun i ½ Time for at skaffe Attester om at han har været syg.

Proc. Levinsen protesterer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse af nærværende Forretning vil, mod den fra Requirentens Side nedlagte Protest, ikke være at indvilge.

Homann.

Requisitus fremlægger nu en Attest om at have indgivet Ansøgning om at en anden Sag, som han siger at staae i Forbindelse med denne, paany maa blive foretaget i Højesteret, samt en lovlig forkyndt Højesteretsstævning, hvorved Auctionsdirecteurens Kjendelse (ifølge hvilken Requisiti Ejendom er solgt til Requirenten) appelleres, og protesterer i Henhold dertil mod Forretningens Fremme.

Proc. Levinsen exciperer og paaberaaber den med Requisitionen fulgte fra Requisitus ved 5te Auction afgivne Erklæring.

(Dette Document er udleveret.)

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I Henhold til det af Fogden tidligere afgivne Decret,

hvorved Requisitus er kjendt pligtig til at fratræde Besiddelsen af Ejendommen Nr. 153 i Amaliegaden, samt med Hensyn til det under Forretningen fremlagte Document, hvori Requisitus forpligter sig til, indeværende Flyttedag Kl. 12 Middag, at romme den Lejlighed, han i bemeldte Ejendom beboer, vil Forretningen, i Overensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn enten til den fremlagte Attest og Stævning, eller det forøvrigt fra Requisiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

Requisitus erklærer nu, at han ikke har indladt sig paa at besvare de fremlagte Documenter og forlanger en Times Udsættelse for at gjennemgaae dem; og da Proc. Levinsen protesterer herimod og forlanger Forretningen strax fremmet, da der er periculum in mora, eftersom en ny Lejer skal flytte ind, forlanger Requisitus kun fornøden Tid til at give Gjensvar, „hvorfor han i dette Øjeblik begav sig til Bordet for at gjennemgaae Documenterne."

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa det af Requisitus senere til Protocollen Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, ifølge den gjorte Paastand, uopholdelig være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Kjendelse
den 23de Juli 1855.

L. Schmidt
ctr.
Agent From.

Thi eragtes:

Forsaavidt angaaer de paaankede Kjendelser af 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 og 19de April 1853, kan Søgsmaalet ikke tillægges Fremme; forøvrigt kan den paastaaede Afvisning ikke finde Sted, hvorimod Indstævnte, Agent og

Grosserer Josva From, bevilges den af ham for dette Tilfælde begjærte Anstand af 14 Dage.

„Forsaavidt Indstævnte, Agent og Grosserer Josva From, har paastaaet nærværende Sag, hvorunder Citanten, fhv. Sukkerraffinadeur L. Schmidt, ifølge Stævning af 27de Jan. d. A. paaanker forskjellige Kjendelser, der af Kongens Foged her i Staden ere afsagte under de efter Indstævntes Requisition hos Citanten foretagne Udsættelses- og andre Forretninger, hvorefter denne med Familie og Gods er udsat af Ejendommen Nr. 153 i Amaliegade og betaget Raadigheden saavel over denne Ejendom, som over en i Toldbodgade beliggende Ejendom, nemlig de af Fogden den 15de, 16de, 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 saavelsom den 19de April 1853 afsagte Decreter, i det Hele afviist her fra Retten, fordi samtlige disse Kjendelser forlængst have overstaaet fatalia appellationis, maa det bemærkes, at Kjendelserne af 15de og 16de Marts 1852, saaledes som det ogsaa i den udtagne Stævning er antydet, forhen betimeligen have været gjort til Gjenstand for Paaanke, men at den i saadan Anledning anlagte Sag, som ikke behørigen forfulgt, er ved denne Rets Dom af 15de Novbr. 1852 og ved Højesterets Dom af 28de Novbr. 1854 bleven hævet. Da nu denne Dom maa sættes i Klasse med de i Frd. 19de Aug. 1735 § 10 cfr. Reser. 19de Decbr. 1749 omhandlede Afviisningsdomme, og de nysnævnte Kjendelser paany ere indankede inden Udløbet af den i de citerede Lovbestemmelser foreskrevne Frist, vil den paastaaede Afviisning ikke kunne finde Sted for disse Kjendelsers Vedkommende, hvorimod Sagen, med Hensyn til de øvrige Fogeddecreter, hvis Paaankning ikke er holdt aaben paa denne eller anden Maade, ej vil kunne tillægges Fremme.

Naar Indstævnte dernæst har formeent, at Stævningen indeholder en cumulatio inepta, idet Udsættelsesforretningen af 19de April 1853 er bygget paa et Fundament, der er aldeles forskjelligt fra det, der ligger til Grund for de øvrige paaankede Fogedforretninger, vil denne Erindring, naar det ifølge det Foranførte maa statueres, at den under 19de April 1853 afholdte Forretning ej kan blive Gjenstand for Bedømmelse under nærværende Sag, allerede paa Grund heraf bortfalde.

Ej heller kan det, navnligen med Hensyn til Kjendelserne af 15de og 16de Marts 1852 komme i nogen Betragtning, at de ere præliminaire, eftersom den særskilt iværksatte Appel ikke her influerer paa Hovedsagens Fremme.

Ligesaalidt kan det relevere Noget, at de ostnævnte Kjendelser af 15de og 16de Marts 1852 ere afgivne i Continuation af Executionsforretningen af 5te til 7de Juni 1851, der er prøvet og stadfæstet af Højesteret, thi Maaden, hvorpaa den saaledes stadfæstede Executionsforretning er bragt

til endelig Udførelse, og de ved denne Leilighed af Fogden afgivne Decreter maa det naturligviis staae Citanten aabent at faae prøvet ved høiere Ret.

At endelig den institnerede Appel skulde være betydningsløs, fordi de paaankede Kjendelser referere sig til Spørgsmaalet om Citantens Udsættelse af Brugen og Besiddelsen af Ejendommen, hvis Brug og Besiddelse han af andre Retsgrunde forlængst har mistet, kan ialtfald, om end denne Bemærkning maatte forholde sig rigtig, hvilket præliminanter ej kan afgjøres, dog ikke lede til Sagsmaalets Afviisning.

Da Indstævntes Afviisningspaastand følgeligen ikke i det Hele vil kunne gives Medhold, men han for dette Tilfælde foreløbigen har begjært 14 Dages Anstand, vil Sagen for Tiden ikke kunne komme under endelig Paakjendelse."

---

## Kjendelse
## den 22de October 1855.

Thi eragtes:

Hverken Indstævntes Paastand om Sagens Afviisning for de omspurgte 7 Fogedkjendelsers Vedkommende, eller Citantens Paastand om bemeldte Kjendelsers Annullation kan tages til Følge.

Forsaavidt Indstævnte, Agent og Grosserer Josva From, i Henseende til de af Citanten, fhv. Sukkerraffinadeur L. Schmidt, under nærværende Sag til Annullation eller Underkjendelse paaankede, af Kongens Foged her i Staden den 15de og 16de Marts 1852 under en efter Indstævntes Requisition hos Citanten iværksat Udsættelsesforretning afsagte, 7 Kjendelser, for hvis Vedkommende hans Paastand om Sagens Afviisning ikke ved Rettens Kjendelse af 25de Juli sidstl. toges til Følge, atter har nedlagt Afviisningspaastand, støttet paa, at da det af Fogden den 16de Marts 1852 afsagte endelige Decret, hvorved Citanten udsattes af de omspurgte Ejendomme i Ameliegaden og Toldbodgaden, og disse overleveredes Indstævnte som Pante- og Udlægshaver til Administration, som upaaanket og upaaankeligt ikke kan blive Gjenstand for Rettens Paakjendelse, maatte Retten, der saaledes ej kunde Andet end anerkjende Fogdens Competence til at afsige dette Decret, formeentlig ej heller kunne indlade sig paa at sentere over, hvorvidt Fogden havde været competent til at afsige de paaankede bemeldte Decreter forudgaaede 7 Kjendelser, hvorved enkelte af Citantens Indsigelser mod Forretningens Fremme vare forkastede, vil denne Indstævntes Paastand i Henhold til hvad der i Rettens ovenmeldte Kjendelse allerede er statueret om Lovligheden af bemeldte Kjendelsers særlige Appel, ikke kunne tages til Følge.

Dette skjønnes og at maatte blive Tilfældet med Indstævntes paa samme Grund byggede Formening om, at Retten ikke skulde kunne indlade sig paa en Undersøgelse af Citantens principale Paastand om de ostnævnte Kjendelsers Annullation.

Men ligesaalidt skjønnes paa den anden Side bemeldte Citantens Annullationspaastand at kunne tages til Følge, idet den af ham til Støtte herfor paaberaabte Grund, at Indstævnte ikke skulde have produceret nogen Beviislighed for Rigtigheden af de Insinuationer, paa hvilke hans Begjæring om Udsættelsen var støttet, og at Fogden som Følge heraf maatte antages at have været incompetent til at give en Requisition, der ikke kunde siges at være støttet paa liquide Data, Medhold, henhører til Sagens Realitet.

Da Citanten imidlertid under denne Forudsætning har forbeholdt sig 14 Dages Anstand til yderligere at procedere Sagens Realitet, vil denne for Tiden ikke kunne tages under Paakjendelse.

---

## Kjendelse
### den 13de Juli 1857.*)

Retten finder sig ubeføjet til at udtale sig angaaende det i Citanten, forhenværende Sukkerraffinadeur L. Schmidts Tilførsel til Justitsprotocollen den 29de f. M. Omhandlede, med Hensyn til hvilket han, i Henhold til sit samme Dag fremlagte ufuldendte Indlæg, har begjært Rettens Eragtning.

(Bevilget Anstand til at fuldføre Tilsvar).

---

## Dom
### den 16de November 1857.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede, af Kongens Foged i Kjøbenhavn den 15de og 16de Marts 1852 affagte Kjendelser bør ved Magt at stande, og bør Citanten, forhenværende Sukkerraffinadeur L. Schmidt til Indstævnte, Agent og Grosserer Josva From betale Processens Omkostninger skadesløst.

---

*) Hvad denne Kjendelse (som er medtaget, fordi Højesteretsdommen nævner den) angaaer, kan jeg ikke angive, da Citanten med Sagens øvrige Documenter ogsaa har erholdt det omtalte Indlæg, hvori Begjæringen er fremsat, udlaant, uden at det sees at være tilbageleveret.

H. G.

. . . „Ved Undersøgelsen af Retsmæssigheden af de omqvæstionerede af Fogden den 15de og 16de Marts 1852 afsagte Kjendelser, hvorved forskjellige Indsigelser af Citanten mod en af Indstævnte reqvireret Executionsforretnings Fremme forkastedes, maa det nu fastholdes, at bemeldte Executionsforretning ægtedes og fremraadte som en Continuation af en af Fogden den 7de Juni 1851, i Henhold til et mellem Parterne under 31te Mai 1850 afsluttet Forlig, decreteret Execution, der senere er stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 8de Marts 1852 og Højesteretsdom af 26de Mai 1853, og idet der selvfølgelig ikke kan tages noget Hensyn til, hvad Citanten under Sagen har anbragt om de formeentlige Mangler ved Forliget af 31te Mai 1850 og den derpaa støttede Executionsforretning af 7de Juni 1851, saalidtsom til hvad han iøvrigt har anført om sit og Indstævntes Mellemværende, der forsaavidt er nærværende Sag uvedkommende, vil der alene blive Spørgsmaal om Lovligheden af den yderligere Udførelse af hiin Execution af 7de Juni 1851, eller om denne yderligere Udførelse ikke ifølge Citantens Protester burde være nægtet Fremme.

Ligesom det imidlertid af Fogden med Føje er statueret, at Indstævnte som Udlægshaver, der derhos tillige havde Pant i det udlagte Gods, maatte kunne fordre Citanten udsat af Besiddelsen af dette cfr. Lovens 5—7—8, 5—6—2, Frd. 15de Jan. 1792 m. fl. Lovbestemmelser, uden at det i denne Henseende kunde medføre noget andet Resultat, om det end ikke maatte forholde sig, som af Reqvirenten som Motiv til den forlangte Deposession af Citanten anført, nemlig at denne skulde have gjort sig skyldig i Misligheid med Hensyn til de udlagte Gjenstande, — saaledes ere ogsaa de iøvrigt af Citanten mod den reqvirerede Continuationsexecutionsforretnings Fremme fremsatte Indsigelser med Rette blevne forkastede af Fogden. Det maa i denne Henseende, forsaavidt Citantens Indsigelser grundedes paa, at Overretsdommen af 8de Marts 1852 ikke var bleven ham forkyndt etc., at bemeldte Dom agtedes appelleret og fremdeles at den var appelleret, bemærkes, at den omhandlede Execution ikke støttedes paa den nævnte Overretsdom af 8de Marts 1852, men, som meldt, derpaa, at den var en Fortsættelse af den alt under 7de Juni 1851 decreterede, hvis Fuldførelse heller ikke kunde hindres ved den yderligere Paaanke af samme eller af den samme stadfæstende Overretsdom til Højesteret, og iligemaade kunde efter Grundsætningen i Frd. 17de Mai 1690 selve Forretningens videre Fremme ikke standses ved Citantens Erklæring om at ville appellere de under samme afsagte Kjendelser, hvorhos sluttelig med Hensyn til den af Fogden den 16de Marts decreterede Nægtelse af en af Citanten forlangt Udsættelse tilføjes, at ogsaa denne Nægtelse efter Omstændighederne maa anses at have været vel grundet. Citantens Paastand om en Underkjendelse af de paaankede Fogedkjendelser af 15de og 16de Marts 1852 vil saaledes ikke kunne tages til Følge,

hvorimod hine Kjendelser ville blive at stadfæste, ligesom Citanten fremdeles efter Indstævnules Paastand vil have at betale til denne Processens Omkostninger, der i Medfør af Forliget af 31te Mai 1850 ville være at tilsvare ham skadesløst.

Efter Justitssecretairens Begjæring bliver det derhos at bestemme, at Citanten, i Medfør af Sp. Regl. 22de Marts 1814 § 34 jfr. 27 og 23, vil være pligtig til at erlægge Promillegebyr af 30967 Rdl. 81 Sk. som det Beløb, Executionsforretningen af 15de og 16de Marts og derefter nærværende Sag, hvorunder forskjellige Kjendelser, hvorved bemeldte Executionsforretning er tillagt Fremme, paaankes til Forandring og Ophævelse, angaaer, uden at det i denne Henseende kan komme i Betragtning, at der tidligere har været rejst Sag tildeels i samme Anledning, idet hiin ældre Sag blev hævet, saa at nærværende maa ansees som en særegen ny Sag." . . .

(Derpaa dømmes Mortification og Mulct for Injurier af Schmidt i Indlæg mod From og Proc. Levinsen.)

---

## Højesterets Dom
## den 25de Juni 1860.

### Forhenværende Sukkerraffinadeur L. Schmidt
### ctr.
### Agent og Grosserer Josva From samt Lands- Over- samt Hof- og Stadsretsprocurator Levinsen.

Da Citanten ikke har erholdt allerhøjeste Bevilling til nærværende Sags Overgang til Højesteretsaaret 1860, vil den af ham i Indlæg af 13de Februar d. A. begjærte Anstand, ifølge § 6 i Instructionen for Højesteret af 7de Decbr. 1771 ikke kunne bevilges, og Sagen vil saaledes være at paadømme i den Stand, i hvilken den den 13de Februar sidstleden er optagen til Circulation.

Den af Citanten den 27de Decbr. 1858 udtagne Højesteretsstævning angaaer vel ej alene den i forrige Instants affagte Dom af 16de Novbr. 1857, men ogsaa de under Sagen den 23de Juli og 22de Octbr. 1855 samt 13de Juli 1857 affagte Kjendelser, men da med Hensyn til disse, hvis Appel ifølge deres Indhold ikke ere bundne til Dommens Paaanke, Appellationstiden var udløben før den 27de Decbr. 1858, og Citanten

ikke har erhvervet Oprejsningsbevilling, vil Stævningen forsaavidt være at afvise.

Idet Højesteret som Følge heraf maa gaae ud fra, navnligen at Overretten med Føje har ved Kjendelsen af 23de Juli 1855 nægtet Appellen af Fogderagtningerne af 24de og 26de Marts samt 28de Juli 1852 og af 19de April 1853, og ved Kjendelsen af 22de Octbr. 1855 forkastet Citantens Paastand om de den 15de og 16de Marts 1852 afsagte Fogderagtningers Annullation, idet de herfor anførte Grunde retteligen ere antagne at henhøre til Sagens Realitet, maa Højesteret bifalde, at den indankede Dom, i Medfør af disse Kjendelser har indskrænket sig til at bedømme, hvorvidt de sidstmeldte Exagtninger af 15de og 16de Marts i Realiteten kan gives Medhold.

Da nu Højesteret i Henhold til de i bemeldte Dom anførte Grunde maa billige, at disse Exagtninger ere stadfæstede, og at det er paalagt Citanten at tilsvare Indstævnte Agent From Processens Omkostninger stadesløst, samt da Citanten, hvis for Højesteret fremsatte principale Paastand om Erstatning ikke vil kunne komme i Betragtning, efterfom den ikke er fremsat i forrige Instants, og hvis subsidiaire Paastand om Sagens Hjemviisning, som uhjemlet i Højesteretsstævningen, ligeledes maa bortfalde, deels har frafaldet Appel for Indstævnte Procurator Levinsens Vedkommende, deels ingen Paastand har nedlagt, forsaavidt Dommens Bestemmelser om Mortification og Mulct angaaer, saa vil denne Dom i det Hele være at stadfæste, idet Højesteret ligeledes bifalder dens i Dommens Præmisser indeholdte Udtalelse om Citantens Forpligtelse til at svare Promillegebyr.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de paaankede Kjendelser af 23de Juli og 22de October 1855 samt 13de Juli 1857 afvises den udtagne Højesteretsstævning.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rdl.

## Hof- og Stadsrettens Dom den 12te Mai 1862.

(Samme Sag, nu anlagt mod Procuratorerne From og Levinsen som executores testamenti i afdøde Agent Froms og Hustrues Dødsboe.)

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves.

. . . „Nærværende Sag, med hvis videre Fremme Justitssecretairen af Hensyn til at Promillegebyret ikke er erlagt, har neblagt Protest, vil være at hæve, da der ikke kan være Føje til at bevilge den af Citanten, forhenværende Apotheker Schmidt, begjærte Anstand, for at afvente Svar fra Indenrigsministeriet paa et af ham indgivet fornyet Andragende om Hensland med bemeldte Gebyrs Erlæggelse, efterdi hans Andragende om Hensland allerede engang er afslaaet." . . .

---

Dom 583 Rbl.

## 1852. 1ste April.

### Rothenburg og J. A. Meyer ctr. Kammerjunker Fuldmægtig V. v. Halling.

Den 20de Februar, da Forretningen begynder, møder Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen og protesterer mod personlig Arrest, fordi Requisitus har gjort Opbud efter Loven; ligeledes protesterer han i Henhold til Frd. 28de Octbr. 1702 § 5.

Proc. Trojel benægter at Requisitus har gjort Opbud, deels har han forlangt og faaet Protectorium, som nu forlængst er udløbet, deels er der ikke gaaet frem med Skiftet efter Loven, og selv der indrømmes kun Arrestfrihed i 12 Uger, medens Requisiti Boe nu har staaet under Behandling i omtrent 2½ Aar; han benægter, at Requisitus kan komme ind under den nævnte Frds. § 5.

Den 30te Marts fremlægger Fuldm. Ibsen den af Requisitus i sin Tid til Justitsministeriet indgivne Status i Gjenpart.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den i Gjenpart fremlagte Status, med Hensyn til hvilken der fra Requirentens Side ikke er gjort nogen speciel

Erindring, maa det formeentlig antages, at Requisitus, da han i Aaret 1849 har overgivet sit Boe til Skiftebehandling, har ejet en Formue, der var tilstrækkelig til Fyldestgjørelse for hans Creditorer. Det af ham gjorte Opbud maa formeentlig derfor betragtes som Opbud i Lovens Betydning, og da Lovens 5—14—44 formeentlig saaledes maa antages at hjemle ham Frihed for Heftelse paa Person, saalænge hans Boe er under Behandling, hvilken Arrestfrihed ikke kan anses at være hævet derved, at det ham i sin Tid meddeelte Protectorium er udløbet; saa vil den forlangte Arrest paa hans Person for Tiden ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Arrest paa Requisiti Person vil fortiden ikke være at foretage.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 25de October 1852.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Foreløbig bemærkes det, at Indstævnte har assereret, at han, da han opgav sit Boe, ganske forholdt sig efter Reglerne for Opbud, og navnlig ved sin Ansøgning til Justitsministeriet om Commissariers Beskikkelse, cfr. Frd. 15de Juni 1771 § 15, indgav en Fortegnelse over sine Activa og Passiva, der viste, at hine vare de overvejende. Som Følge heraf har han meent at maatte nyde Godt af den en Opbydende tilstaaede Arrestfrihed, saalænge hans Boe ikke er bragt til Ende. Da det nu af Sagens Documenter erfares, at Indstævnte, forinden han i sin Tid fik Skiftecommissarier udnævnte til at behandle sit Boe, til Justitsministeriet har indgivet en Status over sine Activer og Passiver, af hvilke de første overstege de sidste med 80546 Rdl., og det ikke er oplyst, at denne Status indeholder Summer, der kunne anses for urigtige, eller med Hensyn til den Tid, paa hvilken bemeldte Status blev affattet, kjendelig overdreven, skjønnes det ikke rettere, end at han, der, ved at begjære Skiftecommissarier udnævnte, har holdt sig Bestemmelsen i Frd. 15de Juni 1771 § 15 efterrettelig, ligeledes maa nyde Godt af den den Opbydende i L. 5—14—44 indrømmede Arrestfrihed, som, naar Boet behandles af Skiftecommissarier, maa vedvare saalænge, som denne Behandling varer. Allerede af det Anførte er det en Følge, at Citantens

Paastand om den indankede Kjendelses Forandring ikke vil kunne tages til Følge. Derimod bliver bemeldte Kjendelse at stadfæste og Processens Omkostninger at ophæve." . . .

---

Udsættelse.

## 1852. 6te April.

### Lauritz Pacht
### ctr.
### Conditor Dethmer.

Da Requisitus var opsagt til forrige April Flyttedag, og Parterne bleve enige om, at han skulde blive boende, betalte han den 1ste Mai 1851 en Maaneds Leje mod særskilt Qvittering, som han fremlægger, ligesom sin Copie af Lejecontracten med 17 Qvitteringer, saa at han ialt mener at have 18 Qvitteringer for det fulde Paalydende han skal betale. Desuden mener han, at han siden April f. A. ikke boer efter Contract, og altsaa ikke kan udsættes efter en Clausul i den forrige Contract. Requirenten havde lovet at oprette en ny Contract, men har endnu ikke gjort det.

Requirenten benægter dette og erklærer, at den løse Qvittering er en Qvittering in duplo, som er den samme der findes paa Contracten for Tidsrummet fra 24de Mai til 24de Juni. Da Requisitus blev boende, opfordrede han ham til at rive Opsigelsen itu.

Dette benægter igjen Requisitus.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Vel har Requisitus, ifølge den fremlagte Opsigelse, under 29de April f. A. været opsagt til at fratræde den omhandlede Lejlighed, men da han derefter fremdeles er vedblevet at beboe samme, uden at nogen nye Contract er bleven oprettet, saa maa han formeentlig ansees at være bleven boende paa de samme Vilkaar, der indeholdes i den med Requisitionen følgende Contract, og da han nu, ifølge samme, er pligtig til strax at fratræde Lejligheden, saafremt han til nogen af de bestemte Forfaldstider maatte udeblive med Leje, saa kan han, der, uagtet det fra hans Side Fremførte, maa antages at være udebleven med den Leje, der af ham skulde have været betalt den første forrige

Maaned, formeentlig ikke anſees berettiget til længere at forblive i Beſiddelſe af ſamme. Forretningen vil derfor, ſaafremt han ikke uopholdeligen ryddeliggjør og fratræder Lejligheden, i Overeensſtemmelſe med den gjorte Paaſtand være at fremme; thi eragtes: ſaafremt Reqviſitus ikke uden Ophold ryddeliggjør og fratræder den omhandlede Lejlighed, vil Forretningen, i Overeensſtemmelſe med Reqvirentens Paaſtand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udſættelſe.

1852. 20de April.

Premierlieutenant v. Fogh
ctr.
Vertshusholder B. Aackerberg.

Lieutenant Fogh har ſtillet Sikkerhed for Forretningen.

Reqviſitus fremlægger Indlæg.

Proc. Jydtmann ved Fuldm. Jørgenſen indrømmer, at Reqvirenten ikke havde ſærlig Adkomſt paa Ejendommen, ſom han har tiltraadt ſom Arving, men dette vidſte Reqviſitus.

Proc. Trojel møder for denne og erklærer, at Opſigelſen i enhver Henſeende var ugyldig, hvilket ſtrax blev tilkjendegivet Lieutenant Fogh. Opſigelſen haves ikke, men en Atteſt derom.

Fuldm. Jørgenſen forlanger in subsidium Udſættelſen foretaget paa Grund af Udeblivelſe med contractmæssig Betaling.

Proc. Trojel paaſtaaer, at Reqviſitus i rette Tid har tilbudt Lejen til Lieutenant Fogh (til hvem han engang før har betalt Leje, ikke ſom Ejer, men fordi han var en vederhæftig Mand). Han fremlægger en Atteſt derom fra Ane D. Madſen, og mener at Reqvirenten ikke paa engang kan fordre Udſættelſe paa Grund af Opſigelſe og paa Grund af manglende Betaling.

Jørgenſen modſiger dette og Atteſtens Rigtighed.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Ifølge det under Forretningen Fremførte maa det formeentlig antages, at Reqviſitus før ſidſte Opſigelſestid har været vidende om, at Lieutenant Fogh var den, til hvem han

havde at erlægge Leje for den omhandlede Lejlighed, og da han nu, mod dennes Benægtelse, ikke har fremført Bevisligheed for, at det halve Aars Leje, der skulde have været betalt for bemeldte Opsigelsestid er bleven tilbudt i rette Tid, saa kan han formeentlig ikke ansees berettiget til længere at forblive i Besiddelse af Lejligheden, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den gjorte Paastand, være at fremme.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 4de April 1853.

Vertshusholder B. Aackerberg
ctr.
Premierlieutenant v. Fogh.

Søgsmaal til Erstatning for Tort, Næringstab og Creditspilde.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede af Kongens Foged her i Staden den 20de April f. A. afsagte Kjendelse bør ved Magt at stande, og Indstævnte Premierlieutenant v. Fogh for Citanten, Vertshusholder B. Aackerbergs Tiltale i denne Sag fri at være. Forretningens og Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 20 Rdl.

. . . „Det er in confesso mellem Parterne, at Citanten af Indstævnte den 29de Decbr. 1851 er opsagt til at flytte April Flyttedag 1852, og da denne Opsigelse ikke behøvede at være skriftlig, kan den Omstændighed, at en skriftlig Opsigelse ikke, uanseet Citantens Provocation, er fremlagt under Fogedforretningen, ikke tillægges nogen Betydning. Da Citanten derhos ikke imod Indstævntes Benægtelse har beviist et, efter Angivende mellem ham og Scheer vedtaget Vilkaar om, at Citanten kun maatte opsiges til Efteraars-Flyttedagene, og da han selv har erkjendt Indstævnte, der paa sin Hustrues Vegne er en af Arvingerne efter Scheer, hvis Boe i August Maaned 1851 er extraderet Arvingerne som myndige, for rette Vedkommende til at sige ham op, idet han ikke blot i Septbr.

Maaned 1851 har betalt Huuslejen for Vinterhalvaaret $18^{51}/_{52}$ til Indstævnte og mod dennes Qvittering alene, men ogsaa her under Sagen har paaberaabt sig som contractmæssig det Tilbud, han flere Gange vil have gjort Indstævnte af Betalingen af Huuslejen for Sommerhalvaaret 1852, maa Citanten betragtes som lovligt opsagt og Indstævntes Paastand allerede af denne Grund gives Medhold, saaledes at den paaankede Kjendelse vil være at stadfæste, og Indstævnte at frifinde for Citantens Tiltale." . . .

---

Forlig 20 Rdl.

## 1852. 21de April.

### Kjøbmand J. A. Meyer
### ctr.
### Lauritz Schmidt.

Requisitus, som ved Forliget den 20de Febr. vedgik at skylde Requirenten 10 Rdl. i en anden Anledning, siger nu, at disse 10 Rdl. ere ham affordrede af Proc. Trojel for at faae denne Sag ordnet med Hovedbebitor Kellermann, og da Requirenten er dækket ved Udlæg og de tinglæste Documenter paa Kellermanns Ejendom, protesterer han mod Forretningens Fremme og vil have 4 Ugers Udsættelse for at ordne Sagen med Kellermann.

Proc. Trojel protesterer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Da der er protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, ligesom der forøvrigt ikke vil være at tage Hensyn til de af Requisitus fremsatte Erindringer.

Homann.

Efter Kjendelsen begjærer Proc. Trojel de udlagte Effecter udleverede og maa „modsætte sig, at det tilstedes Requisitus at lade Protocollen tilføre et Ord mere i denne Sag."

Requisitus bemærker, at efter Indholdet af de fremlagte Documenter skal ved Udleveringen Extradition af Documenterne med behørig Transport til Requisitus finde Sted, og da denne Transport ikke er tilstede, protesterer han mod Forretningens Fremme nu og forlanger 8 Dages Anstand.

Proc. Trojel bemærker, at Transporten skal skee paa Requisiti Bekostning og tilbyder den strax, naar kun Requisitus leverer stemplet Papir og Concept dertil.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil, i Overensstemmelse med den fra Reqvirentens Side gjorte Paastand, uopholdelig være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 25 Rdl.

1852. 16de Juli (14de).

Commissionair J. M. Paasche
ctr.
Skibsfører H. P. Elling.

Reqvisiti fraseparerede Hustrue erklærer, at hendes Mand ikke har Bopæl og Intet ejer her, da Fællesboet er deelt og hævet ved Separationen d. 31te Juli f. A. efter Vilkaar Nr. 1 i Separationsbevillingen, som hun foreviser; hun indrømmer, at Reqvisitus har lejet Lejligheden, men det er fordi han efter Vilkaar Nr. 2 er forpligtet til at bidrage til hendes Husleje.

(Dommen er af 15de Septbr. f. A.; i samme er nævnt en Obligation, hvis Datum ikke er opgivet.)

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Fordring, der ligger til Grund for Dommen, hvorefter nærværende Forretning foretages, ifølge den fremlagte Panteobligation, har heftet paa Reqvisiti og Hustrues fælles Boe paa den Tid, Separationen mellem dem har fundet Sted, og Formodningen derhos, ifølge den fremlagte Lejecontract, samt den Dommen givne Forkyndelsespaategning, maa anses at være for, at de Effecter, der forefindes paa Lejligheden, ere Reqvisitus tilhørende, saa kan der paa den gjorte Protest ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil derfor, efter Reqvirentens Begjæring, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Underholdningsbidrag 146 Rdl. 4 Mk.

1852. 21de September.

Bodker P. Richter.

Proc. Alberti erklærer, at Reqvisitus boer hos sin Moder, som ejer de Effecter, der findes i hans Værelse, men at hans Husfrue har beholdt Effecter for omtrent 1000 Rdl., hvortil han henviser hende.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen benægter dette.

Alberti begjærer en kort Anstand for at bevise det, og opgiver specielt 2 Mahogny Senge med Madratser, som beroe hos Reqvirentinden og tilhøre Reqvisitus.

Ibsen begjærer nu Anstand til den 21de, for at conferere med Reqvirentinden, men herimod protesterer Alberti og vil strax have Forretningen continueret hos hende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisitus ikke har fremført nogen Beviislighed for, at Reqvirentinden er i Besiddelse af Effecter, hvori hun kan anses pligtig at modtage Fyldestgjørelse for det afkjede Alimentationsbidrag, saa vil, alene paa Grund heraf, uden Hensyn til hvad forøvrigt fra hendes Side derimod er anført, Forretningen ikke være at continuere paa hendes Bopæl. Heller ikke vil den af Reqvisitus forlangte Udsættelse være at indvilge. I de Effecter, som forefindes i den Lejlighed, som Reqvisitus beboer, der formeentlig maa antages at være ham tilhørende, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Incamineret men derefter hævet.

---

165 Rdl.

1852. 2den October (1ste).

Klædeappreteur E. D. Jørgensen

ctr.

Lauritz Schmidt.

Reqvisitus bemærker, at han har nedbragt den oprindelige Fordring, hvorfor Reqvirenten under 28de Novbr. f. A. fik Udlæg til 343 Rdl.

52 Sk. efter en Opgjørelse af 21de August, og derpaa udleveret til denne de to under Nr. 1 og 4 udlagte Effecter, der vare vurderede til 370 Rdl., til Fyldestgjørelse.

Proc. Lihme benægter, at disse Effecter ere leverede til Fyldestgjørelse; de ere solgte ved Auction og kun udbragte til 177 Rdl. 72 Sk.

Reqvisitus vedbliver, at de efter mindelig Overeenskomst ere leverede til Fyldestgjørelse, og derfor var han ikke paa Auctionen og iagttog sit Tarv.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisitus ikke har fremført nogen Beviislighed for, at Reqvirenten har samtykket i at modtage de omhandlede tvende Stykker Effecter som Fyldestgjørelse for hans Tilgodekommende til Rest efter den ergangne Dom, men Formodningen derimod maa anses at være for, at de til ham ere udleverede, for, ifølge det i samme skete Udlæg, at sælges ved Auction, saa kan der ikke være at tage Hensyn til den mod Forretningens Fremme gjorte Protest; thi eragtes: til den mod Forretningens Fremme gjorte Protest kan ikke være at tage Hensyn.

Homann.

Reqvisitus forlanger 3 Dages Udsættelse for at appellere Kjendelsen.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse vil ikke være at indvilge.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de Juni 1853.

Sukkerraffinadeur L. Schmidt
ctr.
Klædeappreteur C. D. Jørgensen.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

(I Kost og Tæring 15 Rdl.)

. . . „Da Citanten siden Sagens Incamination den 29de Novbr. f. A., i hvilken Tid Sagen, paa enkelte korte Mellemrum nær, har henstaaet paa ham, maa antages at have havt tilstrækkelig Tid til at forbe-

rede og iværksætte Sagens Deduction, vil den af ham seneſt fremsatte Begjæring om yderligere Anstand, for at deducere Sagen, efter at nogle formeentlige Mangler ved de hertil fornødne Documenter ere blevne afhjulpne, i Henhold til Frd. 16de Januar 1828 § 2 i Forbindelse med Frd. 3de Juni 1796 § 6, ikke imod Indstævntes Protest kunne bevilges, og maa Sagen, hvori ingen endelig Paastand er nedlagt, i Medfør af sidstnævnte Frds § 5, blive at afvise, samt Citanten derhos være pligtig at tilsvare Indstævnte billig Kost og Tæring, som findes at kunne bestemmes til 15 Rdl." . . .

---

Forbud.

1852. 15de October.

Urtekræmmer M. Levy
ctr.
Repræsentantskabet for det mosaiske Troessamfund.

Reqvirenten forlanger Forbud nedlagt imod, at Repræsentantskabet fortsætter den begyndte Ombannelse af den mosaiske Kirkegaard, forsaavidt ved denne anlægges Stier paa nogen Deel af nogen Grav eller borttages Træer og Buske fra samme.

Af mig blev decreteret som følger:

Da Reqvirenten ikke har fremført Beviisligbed for, at han har nogen Adkomst til at faae iværksat det af ham forlangte Forbud, saa vil den reqvirerede Forretning ikke være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 1083 Rdl.

1852. 6te November.

Malermester Viig
ctr.
Hyrekudsk Svitzer.

Reqvisitus har ved Forliget forpligtet sig til at forsikre sit Liv inden 14 Dage fra den 7de August. Han har ikke gjort dette, men erklærer, at han har været saa syg, at han ikke kunde det, samt at Proc. Levinsen ved

Forligets Indgaaelse har sagt, at det ikke hastede. Han begjærer Udsættelse i 8 Dage, for ved Assistent Schov og Bud Christensen at bevise, at Levinsen har yttret dette, samt at han, Requisitus, har været syg. — Alt hvad han ejer, er udlagt til Jfr. A. M. Hansen, som har transporteret Udlægget til hans 2 Børn.

Proc. Levinsens Fuldm. Lund protesterer; den nævnte Jfr. Hansen er senere gift med Requisitus og er Moder til Børnene. Han paastaaer, at Levinsens Yttring kun har angaaet Tiden inden den i Forliget bestemte Frist.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der er bleven protesteret imod at Requisitus tilstaaes den af ham forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, ligesom der forøvrigt ikke kan være at tage Hensyn til det fra hans Side Fremførte. Forretningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 15de August 1853.

### Vognmand L. Svitzer her af Staden
### ctr.
### Malermester A. Viig og Kongens Foged Justitsraad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Den af Kongens Foged her i Staden den 6te November f. A. hos Citanten, Vognmand L. Svitzer her af Staden foretagne Udlægsforretning bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte Malermester A. Viig for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

(Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte Viig med 20 Rdl.)

. . . „Det er in confesso, at Citanten ikke har leveret Viig den i Forliget stipulerede Livsforsikringspolice, altsaa ikke har opfyldt Forliget, efter hvilket, som bemærket, Policen skulde være leveret inden den 21de

August f. A. Forsaavidt nu Citanten har formeent, at han ikke herved har misligholdt Forliget, idet han har paaberaabt sig, at han ikke har været i Stand til at tilvejebringe bemeldte Police, da hans Helbredstilstand udelukkede ham fra at blive livsforsikret, i hvilken Henseende han har fremlagt tvende Attester, vil denne hans Erindring ikke kunne tillægges nogen Vægt, esterdi, selv om denne Omstændighed kunde komme i Betragtning, mod de ulimiterede Udtryk i Forliget, Citanten ikke har godtgjort sin ommeldte Svaghed. Han har nemlig, skjøndt Indstævnte har benægtet Ægtheden af de tvende Attester, ikke foretaget nogetsomhelst Skridt til at godtgjøre denne. Ej heller har Citanten bevist, at Viigs Mandatarius har tilkjendegivet, at det ikke hastede med Policens Tilvejebringelse, hvilket Asiertum Citanten ogsaa har anført, men som er blevet modsagt af bemeldte Mandatarius.

Som Følge af Ovenstaaende vil den foretagne Udlægsforretning som lovlig være at stadfæste, og da der saaledes ikke kan være Spørgsmaal om nogen Ret til Erstatning for Citanten, vil Indstævnte Viig forsaavidt være at frifinde." . . .

---

1000 Rbl.

## 1852. 11te November.

### J. Sidenius
ctr.
### Conrector Lembcke og Auctionsholder Lembcke som Befuldmægtiget for Requisitus.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen forlanger Arrest i den Beholdning af Viin m. m., som findes i „Stormgadens Fabrikudsalg" paa Højbropladsefter det derværende Skilt, idet han siger, at efter Interessentskabs-Contracten Post 1 skal et saadant Udsalg etableres af Fabrikens Producter.

Lembcke bemærker, at det i Contracten omhandlede Udsalg aldrig er etableret eller de ommeldte Producter tilvirkede, samt at det er hans Varer, raae og forædlede Spirituosa m. v., som findes paa Højbroplads, og at disse ere udenfor Interessentskabet.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge det fra Requirentens Side Fremførte maa Formodningen formeentlig ansees at være for, at de Gjenstande, hvori Arrest er forlangt, henhøre til de Ting, hvori Requirenten for hans aftede Tilgodekommende er givet Sikkerhed, og For-

retningen vil derfor, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Findes hverken justificeret eller appelleret.

---

Udsættelse.

1852. 20de November.

Mad. C. Schultz

ctr.

Sproglærer Bauer.

Reqvisitus erklærer, at Reqvirentinden har skjænket ham hele den Ejendom, hvori han boer; han har tidligere havt Fuldmagt til at bestyre den, som han fremlægger.

Proc. Trojel benægter dette og fremlægger en Beskikkelse, hvorefter Fuldmagten er tilbagekaldt.

In subsidium protesterer Reqvisitus mod at flytte før næste Flyttedag efter lovlig Opsigelse.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvisitus ikke har fremført Beviislighed for, at han har nogen Adkomst til fremdeles at blive boende i den omhandlede Lejlighed, saa vil Forretningen, saafremt han ikke uopholdelig fratræder samme, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Reqvisitus fremlægger nu en Lejecontract, hvorefter han, før Fuldmagten blev tilbagekaldt, har udlejet denne Etage til Md. Larsen, af hvem han igjen har lejet Sal, Cabinet og Sovekammer. Han protesterer derfor, da han saaledes har lovlig Adkomst til Beboelsen.

Trojel protesterer mod dette nye Foregivende, benægter, at Reqvirentinden har givet Reqvisitus Fuldmagt til at leje Noget ud, og gjør opmærksom paa, at Md. Larsen er Lejerinden af 3die Salsetage, og altsaa det hele Arrangement Proformaværk.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Paa det af Reqvisitus senere under Forretningen Fremførte

kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, i Overensstemmelse med den forhen afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

vide den 15de Marts 1853.

---

Udsættelse og Forlig 45 Rdl.

## 1852. 18de December.

## Enkemadam. M. S. Nielsen
ctr.
## Boghandler J. Nielsen.

Under Arrestforretningen hos Reqvisitus den 24de Novbr. for 90 Rdl., erklærede Reqvisitus, „at han ikke skyldte mere end 30 Rdl., nemlig til 16 Rdl. d. M." — Efter foretagen Arrest og da Reqvisitus forlangtes udsat af Lejligheden, bedder det: „Reqvisitus tilbød nu at ville betale 45 Rdl. inden 14 Dage fra Dato samt at fraflytte Lejligheden d. 16 i næste Maaned. Reqvirentinden modtog dette Tilbud, hvorimod det med Arrestforretningen forbliver som skeet er. Forretningen blev derefter sluttet."

Reqvisitus erklærer nu, at han om de afsatte 45 Rdl. „i Mandags" har indgaaet Forlig ved Gjeldscommissionen. Han mener tvivlig at have erklæret, at han kun skyldte 45 Rdl. i det Hele og vilde ikke have indgaaet Forlig ved Commissionen, dersom han ikke havde antaget at det var de samme 45 Rdl. der var Spørgsmaal om, som han under Arrestforretningen lovede at ville betale, men uden at indgaae noget egentlig Forlig, som han mente nødvendigt skulde indgaaes for Gjeldscommissionen. Han vil have 8 Dages Udsættelse, navnlig for at faae en Erklæring af Proc. Bever, der den 24de Novbr. mødte med Reqvirentinden, om at denne har opfattet Sagen saaledes.

Reqvirentinden protesterer.

Skræder Jensen møder med en Udlægsforretning fra 1848 for 600 Rdl., hvoraf nu 300 Rdl. er betalt.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der er blevet protesteret mod at Reqvisitus tilstaaes den af ham forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, og da Retsgyldigheden af det Forlig, hvorefter nærværende Forretning foretages, uagtet det fra Reqvisiti Side Fremførte,

formeentlig maa anſees at være utvivlſom, ſaa vil ſaavel Udlæg ſom den forlangte Udſættelſe efter ſamme være at effectuere. Imidlertid vil, da Formodningen formeentlig maa anſees at være for, at de under Arreſtforretningen ſpecificerede Effecter, med Undtagelſe af de under Nr. 3 og 6 Anførte, ere de ſamme, hvori Skrædermeſter Jenſen i ſin Tid er givet Udlæg, Reqvirentinden kun være at give ſecundairt Udlæg i de ſaaledes formeentlig tidligere udlagte Effecter, hvoraf følger, at hun for Tiden ikke kan anſees berettiget til at komme i Beſiddelſe af dette Udlagte; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensſtemmelſe med Reqvirentindens Paaſtand, være at fremme, dog, forſaavidt angaaer de under Arreſtforretningen ſpecificerede Effecter, med Undtagelſe af de under Nr. 3 og 6 Anførte, ſaaledes, at kun ſecundairt Udlæg effectueres i ſamme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

c. 100 Rdl.

## 1852. 23de December (22de).

### Klædeappreteur E. D. Jørgenſen
ctr.
### Lauritz Schmidt.

Efter at de den 2den October endvidere udlagte Effecter ere bortfølgte ved Auction, er Reqvirentens Forbring endnu ikke dækket ved det Udkomne.

Reqviſitus henholder ſig til ſine dengang fremſatte Indſigelſer, og proteſterer, fordi han nu har appelleret de da afſagte Kjendelſer til Overretten.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Ifølge Grundſætningerne i Frd. 17de Mai 1690 kan den ſkete Paaankning af de 2de under Forretningen tidligere afgivne Eragtninger formeentlig ikke tillægges nogen ſuſpenſiv Virkning, og der vil ſaaledes ikke være at tage Henſyn til ſamme, og da den af Reqviſitus gjorte Proteſt forøvrigt maa anſees at være

aldeles ubeføjet, saa vil Forretningen, saafremt han ikke betaler det Æfkede i Mindelighed, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke betaler det Æfkede i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Dom 46 Rdl.

1853. 1ste Marts.

Fuldmægtig Albeck
ctr.
Bogtrykkersvend A. C. L. Kornerup.

Reqvisitus fremlægger Udskrift af Pantebogen, hvorefter alle hans Meubler og Effecter ere lejede af Thorlund, og tilføjer, at dette Lejemaal kun er en Fortsættelse af et tidligere Lejemaal med hans, Thorlunds, Hustrue før hun blev gift, og foreviser Gjenparten af Contracten herom.

Reqvirenten benægter Rigtigheden heraf og bemærker, at hans Dom er tinglæst før Lejecontracten.

Efterat Prot. ofv. — eragtet som følger:

Ifølge det fra Reqvisiti Side Fremførte, maae de under Forretningen specificerede og vurderede Effecter, formeentlig antages at være Bævermester Thorlund tilhørende, og den forlangte Udlevering af samme vil derfor ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forbud 394 Rdl.

1853. 15de Marts.

Particulier H. J. Hansen
ctr.
Sproglærer L. A. Bauer.

Reqvisitus har ved Hjælp af en Accommodationsobligation laant Penge af Md. Schulz, som nu er bleven gift med Reqvirenten; Obligationen er

fulgt og der ønskes Forbud nedlagt mod Overskudets Udbetaling til Reqvisitus.

Reqvisitus henviser til et fremlagt Indlæg i en verserende Sag, hvori han paastaaer, at Md. Schultz har skjænket ham to Ejendomme, samt at Obligationen er gaaet over til at blive en virkelig Gjeld, da Md. Schultz har faaet Pengene.

Dette benægtes fra Reqvirentens Side.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da de Data, hvorpaa Reqvirenten støtter sit Forlangende om nærværende Forretning ikke ere blevne afbeviste ved det fra Reqvisiti Side Fremførte, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

---

## Høi- og Statsrettens Dom
## den 13de Novbr. 1854.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte, efter Citanten Particulier H. J. Hansens Reqvisition af Kongens Foged her i Staden den 15de Marts 1853 hos Indstævnte, Sproglærer Bauer, afholdte Forbudsforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, hvorhos Citanten bør være berettiget til et hos Kjøbenhavns Centralkasse beroende Beløb af 394 Rdl. 7 Sk., der ved Salget af en af Citantens Hustrue i hendes Enkestand under 23de Juli 1852 til Indstævnte for 2200 Rdl. udstedt Obligation er blevet tilbage som Overskud over det Indstævnte derpaa af Centralkassen forundte Laan.

Indstævnte bør . . . (udlevere to Ejendomme, endeel Documenter og Effecter samt betale forskjellige Beløb).

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Hvad nu først angaaer Citantens Paastand om at Forbudsforretningen skal stadfæstes, og han kjendes berettiget til de hos Centralkassen beroende 394 Rdl. 7 Sk., da er det af Bidner forklaret og af Indstævnte indrømmet, at den omhandlede af Citantens Hustrue til Indstævnte den 23de Juli 1852 for 2200 Rdl., udstedte Panteobligation fra Begyndelsen af var en Accommodationsobligation; men Indstævnte fore-

giver, at han siden efter Citantens Hustrues Ønske betalte hende Obligationens paalydende Sum og erholdt derfor sit Contrabeviis tilbage, saaat Obligationens paalydende Beløb med Renter derefter tilhørte ham, og at han følgelig maa være berettiget til det ved Obligationens Realisation udkomne Overskud. Indstævnte har imidlertid ikke mod Citantens Benægtelse tilvejebragt noget Beviis for, at den foregivne Forandring med Obligationen er foregaaet, eller at Indstævnte har udbetalt Citantens Hustrue Obligationens paalydende Capital, eller at hun har tilbageleveret ham Contrabeviset. Vel er Indstævnte nu i Besiddelse af dette Beviis, men, naar der tages Hensyn til den Adgang, han sees at have havt til Citantens Hustrues Papirer, vil denne Besiddelse ikke kunne godtgjøre, at Obligationen har ophørt at være en Accommodationsobligation. Den her omhandlede Deel af Citantens Paastande maa altsaa gives Medhold." . . .

. . . „Under fjerde Post kræver Citanten Omkostningerne ved en efter hans Hustrues Requisition hos Indstævnte den 20de Novbr. 1852 afholdt Fogedforretning, hvorved han blev udsat af 2den Salsetage i hendes Gaard Nr. 11 i Springgaden, 10 Rdl. 16 Sk. Da denne Forretning er upaaanket og dens Lovlighed følgelig ikke kan sættes under Spørgsmaal, vil Indstævnte ikke kunne undgaae at tilsvare disse Omkostninger.

Under femte Post kræver Citanten Omkostningerne ved den Forbudsforretning, som efter hans Requisition er afholdt hos Indstævnte den 15de Marts 1853 med 14 Rdl. 52 Sk. Da denne Forretning ifølge det Ovenanførte vil som lovlig gjort og forfulgt blive stadfæstet, maa Indstævnte ogsaa tilpligtes at tilsvare disse Omkostninger." . . .

---

Dom 3500 Rdl.

## 1853. 26de Marts.

## N. C. Hvid & Co.
ctr.
## Herhegler J. Brunsschov.

Requisitus er fallit, men Proc. Damkjer mener, „at Requisitus, efterat Arrestforretningen var afholdt, i Henhold til Lovgivningen ikke kunde foretage nogen Disposition over det arresterede Gods til Skade for den Arresterende," og Requisitus var ikke gaaet fallit den Dag Arresten blev afholdt.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Arrest ifølge Frd. 30te Septbr. 1778 m. fl. Lovbestemmelser ikke giver Arrestimpetranten nogen Fortrinsret til Fyldestgjørelse i det arresterede Gods, og den en Debitor ved Frd.

28de Octbr. 1702 § 5 givne Tilladelse til at overgive sit Boe til Skiftebehandling, ikke er betinget af, at han ikke er undergivet nogen saadan Retsforfølgning, som omhandles i D. L. 5—3—18, saa kan Requirenten formeentlig ikke anses berettiget til at erholde Execution i de under Forretningen omhandlede arresterede Gjenstande til Præjudice for Requisiti Boes øvrige Creditorer. Det forlangte Udlæg vil saaledes ikke være at give; thi eragtes: det forlangte Udlæg vil ikke være at give.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 5te Septbr. 1853.

J. E. Damkjer som Mandatarius for N. Hvid & Co.
ctr.
Herfabrikeur Brunsschov, den kongelige Lands-Oversamt Hof- og Stadsrets Skiftecommission, der behandler hans som fallit til Behandling opgiven Boe og Curator i samme Sagførerfuldmægtig Meldola samt Kongens Foged.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede af Kongens Foged her i Staden den 26de Marts sidstleden affagte Kjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves.

(vide iøvrigt ved Fogedkjendelsen under 18de April 1854.)

---

Arrest i Arv for Gjeldsbeviis 368 Rdl.
1853. 6te Mai.

Tobakshandler Peter Lund
ctr.
Procurator Dahl, som Commissair i Julius Lythans Søsters Boe.

Fuldm. From anerkjender ikke Gjeldens Rigtighed og maa overlade til Kongens Foged, hvorvidt han anseer Fordringen saa legitimeret, at han vil foretage Arrest derefter.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller bemærker, at Gjeldsbevisets Rigtighed og Ægthed er constateret ved Anmeldelse i sin Tid til Requisiti til Skiftebehandling opgivne Boe, og at der er skeet Afbetaling derpaa, og hvorom det har Paategning.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:
Den forlangte Arrest vil være at foretage.
Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 24de April 1854.

Sagen er gjort afhængig af Julius Lythans i Devonport i Amerika, hans Eed om Underskriften paa Gjeldsbeviset, saaledes, at hvis han aflægger den, bør Arrestforretningen og denne Sags Omkostninger være ophævet, i modsat Fald stadfæstes Arrestforretningen og Indstævnte (Cancellieraad Dahl) bør af Arven betale Fordringen, samt Arrestens og Sagens Omkostninger med 30 Rdl.

Denne Dom er ikke appelleret til Højesteret, hvilket derimod er skeet med en under 2den April 1855 afsagt Dom, betræffende en Arrestforretning foretagen den 9de Mai 1855 i samme Arvemasse efter Begjæring fra Procurator Neckelmann for forskjellige Fordringer, der ligeledes ere anerkjendte i Lythans Fallitboe til Beløb 747 Rdl. 14 Sk. foruden Arrest og Stempelomkostninger 16 Rdl. 1 Mk. 2 Sk. I denne Dom har Retten kun stadfæstet Arresten for et under Sagen anerkjendt Beløb af 50 Rdl. 4 Mk. 12 Sk. og Arrestens Omkostninger 16 Rdl. 1 Mk. 2 Sk.; men ophævet den, saavidt Fordringerne angik Regningskrav, og for en enkelt Post gjort Sagen afhængig af Julius Lythans Eed. — Det hedder i Præmisserne:

. . . „Retten kan imidlertid ikke antage, at den Omstændighed, at en Fordring under et Fallitboes Behandling er bleven betragtet som rigtig, ubetinget kan afskjære Fallenten, naar han senere søges til Betaling af den, de Indsigelser, han derimod kan have. Skifteforvalterens Antagelse af Kravet kan nemlig ikke tillægges nogen Virkning mod Fallenten udenfor Skiftet, uden forsaavidt denne, enten ved hvad han har foretaget under dette, maa antages at have anerkjendt Kravet, eller dettes Virkelighed ved en af Skifteretten afsagt Decision, der enten afgjør en af Fallenten reist Indsigelse, eller under hvis Procedure han saaledes er

optraadt, at Afgjørelsen ogsaa maa antages at decidere Qvæstionen ogsaa for hans Vedkommende, er anerkjendt. Da det nu ikke ved det fra Citantens Side Fremlagte er godtgjort, at nogen Anerkjendelse af Lythans eller saadan Afgjørelse har fundet Sted under Behandlingen af hans Boe, og da der ej heller af Citanten er ført noget andet Beviis med Hensyn til de omhandlede Regningskrav, vil Arresten, forsaavidt den er foretaget til Fyldestgjørelse af dem, være at ophæve.

Hvad derimod angaaer Proc. Neckelmanns i Repartitionen som Haandskriftskrav betragtede Fordring, der er anmeldt inden Proclamas Udløb og angaaer Creaturer, kjøbte ved en Auction, afholdt den 27de og 28de April 1846 i Hvorlev Præstegaard efter Pastor Henneberg, hvorved Proc. Neckelmann var Indcassator, da er dens Rigtighed ved Attest fra vedkommende Auctionsdirecteur saaledes bestyrket, at dens Restbeløb 301 Rdl. 3 Mk. 3 Sk. vil være at tilkjende Citanten, saafremt Lythans ikke under en nærmere bestemmende Frist drister sig til med sin Eed at bekræfte, at han ikke har kjøbt o. s. v." . . .

---

## Højesterets Dom
den 4de December 1856.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Procurator Levinsen som Mandatarius for Lands-Overrets Procurator Neckelmann

ctr.

Cancellieraad, Procurator Dahl som behandlende Stervboet efter Josephine Rosalie Lythans.

Den paastævnte Arrestforretning bør, forsaavidt den er effectueret i den Julius Henrich Lythans efter afdøde Josephine Rosalie Lythans tilfaldne Arv, ved Magt at stande, og bør Citanten for Beløbet 763 Rdl. 2 Mk. med Renter 4 pCt. aarligen af 747 Rdl. 14 Sk. fra den 11te Mai 1853 indtil Betaling skeer, være berettiget til, ved Execution i bemeldte Arv at søge Fyldestgjørelse.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

Udlevering.

1853. 31te Mai.

Urtekræmmer T. V. Bagger
ctr.
Møller Hans Jensen.

Møller Vesterby erklærer, at han har gjort Arrest i de udlagte Effecter til Sikkerhed for Husleje, som Requisitus skylder ham, og da Requisitus ikke længere boer her, har han taget de arresterede Gjenstande i Bevaring, og protesterer mod at udlevere dem.

Da den Ret, der ifølge Pl. 7 Octbr. 1771 § 3, tilkommer en Husejer i Henseende til hans Lejetagers Gods, formeentlig ikke er tredie Mand hinderlig i, ved Execution at erholde Fyldestgjørelse i samme, saa maa den skete Vægring mod at udlevere de omhandlede Gjenstande formeentlig ansees at være ubefojet; imidlertid seer Fogden sig ikke istand til at sætte Requirenten i Besiddelse af samme, før denne mod Møller Vesterby ved lovlig Omgang, dertil har erhvervet Tvangsmiddel.

Homann.

Forligt.

---

Gjeldsbeviis 150 Rdl.

1853. 9de Juli.

Jacob Holm Christensen
ctr.
Jens Nielsen.

Requisitus erklærer, at han ikke er Requirenten noget skyldig, og at han ikke har enten selv eller ved Andre skrevet Navnet „Jens Nielsen" paa det fremlagte Gjeldsbeviis.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen „benægtede Rigtigheden af dette Anbringende og tilbød at stille saameget til Sikkerhed, som Fogden maatte eragte fornødent."

Efterat Port. osv. — eragtet som følger:

Forinden Forretningen vil være yderligere at fremme, har

Reqvirenten til Sikkerhed for sammes Følger, i Overensstemmelse med D. L. 1—21—4 at stille et Depositum af 200 Rdl.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de December 1853.

Sagen er gjort afhængig af J. Nielsens Eed, saaledes, at hvis han aflægger den bør han for Citantens Tiltale fri at være og Sagens Omkostninger ophæves; i modsat Fald stadfæstes Arresten, og han bør betale de 150 Rdl. m. v., samt Arrestforretningens og Sagens Omkostninger skadesløst.

Efter at have aflagt Eden sagsøgte Jens Nielsen derpaa J. H. Christensen til Erstatning for den ham ved Arrestforretningen og navnlig ved hans Detention i Gjeldsfængslet indtil 1ste Octbr. 1853 paaførte „Tab, Creditspilde, Tab paa Helbred og Næringsvej". Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Octbr. 1855 blev, da Arrestforretningen „efter Justificationssagens forommeldte Udfald og den af Citanten senere aflagte Eed maa antages at have været ulovlig", saadan Erstatning tilkjendt ham, og af uvillige af Retten udmeldte Mænd, ved en den 29de Februar 1856 afhjemlet Skjønsforretning, ansat til 500 Rdl.

Ved en hos J. C. Holm for dette Beløb foretagen Execution erholdt Jens Nielsen Intet til Dækning, og han sagsøgte da Kongens Foged, — for hvem han ved Erstatningssagen lod Klagen og Stævningen anmelde, og forbeholdt sig Ret til hos ham, i fornødent Fald subsidiairt, at gjøre sit Erstatnings- og Reparationskrav gjeldende, — og som ikke havde været villig til, uden foregaaende Dom at udlevere de hos ham deponerede 200 Rdl., til deels at udlevere ham disse 200 Rdl. deels at betale ham Resten af den ham tilkommende Erstatning 300 Rdl. med Renter af det samlede Beløb, samt Sagsmaalets Omkostninger skadesløst.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de April 1857.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann, bør for Tiltale af Citanten, Jens Nielsen i Gjelstrup, Egeberg Sogn i Ods Herred, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Den nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at det formeentlig ikke er a prima instantia men under Appel, at Fogdens Embedshandlinger og det deraf for ham flydende Ansvar skal bedømmes. Men, da Sagsmaalet hviler paa den Anskuelse, at Fogden, ved at foretage en Arrestforretning, gjør sig solidarisk ansvarlig med Requirenten for Følgerne af samme, og det ikke skjønnes rettere end, at denne Anskuelse har Medhold navnlig i Lovens 1—21—4, hvorefter det maa antages at beroe paa Fogden baade, om han vil tage Sikkerhed, og i bekræftende Fald, hvor stor denne skal være, saa maa det ansees retteligen anlagt herved Retten, betragtet som første Instants. Derimod skjønnes den in subsidium nedlagte pure Frifindelsespaastand at maatte gives Medhold.

Naar man nemlig gaaer ud fra den ovennævnte Anskuelse, at Fogden er at betragte som solidarisk ansvarlig med Requirenten for Arrestens Følger, maa der naturligviis gives ham samme Lejlighed, som den, der gives Requirenten, til at varetage sit Tarv navnlig under de accessoriske Retshandlinger, der maa ansees som Complementer til Hovedsagen, her Eeds- og Skjønssagen, men til ingen af disse har Indstævnte været stævnet, saalidet som han paa anden Maade har erholdt Underretning om deres Foretagelse, og det, uagtet det naturligviis ikke kan nægtes, hvad Indstævnte under nærværende Sag har gjort gjeldende, at det, saafremt han havde givet Møde under Sagen, havde været muligt, ialtfald ikke umuligt, at han kunde have hindret Eedens Aflæggelse, at han ved sine Forestillinger etc. kunde have bevirket, at den Citanten givne Reparation for Arrestforretningen var bleven fastsat til et ringere, maaskee endog betydeligt ringere Beløb m. v.

Som Følge heraf, samt da der af nysnævnte Argumentation følger, at der ikke hos Indstævnte kan tilkjendes Citanten nogensomhelst Erstatning, bliver hiin at frifinde for dennes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 7de Januar 1859.

Forsaavidt Citanten i Anledning af den af Indstævnte som daværende Kongens Foged i Kjøbenhavn den 9de Juli 1853 decreterede Arrest, der var at anse som ulovlig, efterat Citanten under den af Requirenten til sammes Justification anlagte Sag var kjendt berettiget til med Eed at fralægge sig Udstædelsen af det Document, paa Grund af hvilket Arresten var decreteret, og dernæst havde aflagt den idømte Eed — har paastaaet Indstævnte tilpligtet forinden at udlevere de under Arrest-

forretningen til Sikkerhed for sammes Følger deponerede 200 Rdl., endvidere at betale Citanten Erstatning i Anledning af Arresten, enten efter den til Bestemmelse af den ham hos Requirenten tilkommende Erstatning afholdte Skjønsforretning, hvorved denne Erstatning er bestemt til 500 Rdl., eller i alt Fald efter et nyt Skjøn, bemærkes, at om end Indstævnte, i hvis Forhold ved at decretere Arresten der iøvrigt ikke efter de oplyste Omstændigheder indeholdes Hjemmel for at paalægge ham personligt Ansvar, efter Loven maatte blive solidarisk ansvarlig med Requirenten for Arrestens Følger, alene paa Grund af, at den ikke ved Dom justificeredes, maatte dog denne Ansvarlighed, saaledes som ved den indankede Dom antaget, være betinget af at der blev givet Indstævnte Lejlighed til at varetage sit Tarv under den af Citanten paastævnte Sag til Edens Aflæggelse, hvorved Spørgsmaalet om Arrestens Lovlighed endeligen skulde afgjøres, og det maa derfor ogsaa, idet ingen Indvarsling til Indstævnte under Eedsfagen eller anden Underretning til ham om dens Foretagelse har fundet Sted, heraf blive en Følge, at der, selv under hiin Forudsætning, ikke kan paahvile Indstævnte noget personligt Ansvar i Anledning af den ommeldte Arrest. Derimod maa Indstævnte være forpligtet til at ubetale til Citanten de ovennævnte 200 Rdl., der efter Arrestforretningens Indhold maa antages at være deponerede af Requirenten eller paa dennes Vegne, og hvori der under en Fogedforretning af 28de Marts 1856 er givet Citanten Udlæg til Dækning af en Deel af hans Erstatningskrav hos Requirenten, hvorhos Indstævnte vil have at betale Citanten Renter af den anførte Sum med 5 pCt. aarlig fra 21de April 1856 indtil Betaling skeer, hvorimod han iøvrigt bliver at frifinde for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for begge Retter, og Justitsraad Buntzen vil være at tillægge i Salarium for Høiesteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten udbetale de under den omhandlede Arrestforretning af 9de Juli 1853 deponerede 200 Rdl. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra 21de April 1856 indtil Betaling skeer; men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rdl. og Indstævnte 5 Rdl. Justitsraad Buntzen tillægges i Sallarium for Hjemsteret 40 Rdl., der udredes af det Offentlige.

---

Forlig 2416 Rdl.

1853. 29de November.

Meyerkordt & Glojstein
ctr.
Ludvig Hagemann.

Den 29de Octbr. er decreteret Arrest i et Parti Varer, Requisitus tilhørende, men hos Grosserer Halberg beroende, hvorover fremlægges en Fortegnelse, hvis Vurdering udgjør ialt 4664 Rdl. 84 Sk., men hvorpaa dog skyldes Halberg 2600 Rdl., hvorfor denne har Sikkerhed i Varerne, — samt paa Requisiti Person. Requisitus indgaaer derpaa Forliget om at betale Requirenterne 2416 Rdl. 24 Sk. om 4 Uger, samt forpligter sig til „i Mangel af promte Betaling" den 28de November at begive sig i Arrest.

Nu paastaaer Requisitus ved Proc. Damkjer, at Requirenterne have erkjendt at have erholdt Valuta eller i alt Fald Sikkerhed for idetmindste 2000 Rdl., og tilbyder at betale Resten strax, men henviser dem iøvrigt til Godset og vil derved have den personlige Arrest hævet.

Proc. d'Auchamp protesterer.

Damkjer deponerer 2450 Rdl., og efter Kjendelsen betaler Requisitus alt.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har præsteret Betaling ifølge det under Forretningen den 29de Octbr. sidstleden indgaaede Forlig, saa maa Requirenterne, der, udenfor den givne Genstand, formeentlig ikke kan anses at have ved Forliget renunceret paa nogen Deel af den Ret, der, ifølge Frd. 18de Mai 1825 § 67 til-

kommer en Vexelcreditor, formeentlig anſees berettigede til at faae det afgivne Arreſtdecret paa Reqviſiti Perſon ſat i Udøvelſe og Forretningen vil derfor, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Alimentationsbidrag 12 Rdl.

1854. 13de Januar.

Ole Chriſtenſen Næsby.

Reqviſitus vil have betalt til Moderen og Barnet langt mere end der efter Reſolutionen tilkommer hende, ialt 89 Rdl. 2 Mk.

Proc. Bang møder for Barnemoderen ved Fuldm. Smith og erklærer „at heraf ikkun 24 Rdl. ere erlagte ſom Bidrag til Barnet," dog indrømmer han, at der alene forbres Udlæg for et halvt Aars Bidrag: 6 Rdl.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Da Reqviſitus ikke har fremført nogen Beviislighed for det af ham under Forretningen Anførte, vil Forretningen, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

---

Forbud.

1854. 26de Januar (24de).

D. B. Adler
ctr.
Suhr & Søn.

Fra Reqvirenten er fremlagt en Notarialact (fra Kiel) indeholdende en Anerkjendelſe af, at forſkjellige Navngivne ere Ejere af $\frac{1}{64}$ Parter af Skonnerten og at Aſſurance af Kroyer (Rhederen) er tegnet for diſſe. Proc. Vinther ved Fuldm. Møller forlanger Forbud nedlagt.

For Suhr & Søn erklærer Proc. Dahl ved Fuldm. From, at de

kun for Kroyers Regning have tegnet Assurance for $\frac{25}{64}$ Parter, og at de have mere tilgode hos Kroyer. De benægte, at de omhandlede $\frac{10}{64}$ Parter ere indbefattede i de af dem tegnede $\frac{35}{64}$ Parter.

Fuld. Møller viser, at efter det fremlagte Billbrev ejer Kroyer kun $\frac{13}{64}$ Parter, og maa altsaa have været sinnelt Correspondent for de øvrige tegnede Parter.

Fuldm. From bemærker, at Suhr & Søn ikke have kjendt Billbrevet tidligere, men antaget at Kroyer var Ejer af de Parter, som Assurancen angik.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Handelshuset J. P. Suhr & Søn benægte, at de i Requisitionen omtalte $\frac{10}{64}$ Parter i Skonnerten „Victoria" ere indbefattede under de Parter i bemeldte Skonnert, der ved dem ere blevne assurerede, og denne deres Benægtelse ikke kan ansees at være afbeviist, enten ved den fremlagte Notarialact, eller det forøvrigt fra Requirentens Side under Forretningen Fremførte, saa vil det forlangte Forbud ikke være at iværksætte; thi eragtes: det forlangte Forbud vil ikke være at iværksætte.

Homann.

Den 6te Marts 1854 hævet som afgjort under Forfølgningen.

---

Forlig 140 Rbl.

1854. 1ste Februar.

Juveleer P. V. Moldenhauer
ctr.
Vognmand G. Møller.

Requisitus og Vognmand Petersen protestere mod, at der gives Udlæg i det Beløb, der tilkommer Requisitus hos Magistraten for Bortkjørsel af Gaderenovation, forbi Petersen er Cautionist for Requisitus, der intet kan erholde udbetalt deraf uden Petersens Samtykke. Desuden kan Requisitus ikke udføre sin Kjørsel uden at erholde Betalingen derfor

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I det af Requisitus og Vognmand Petersen under Forretningen Fremførte finder Fogden ingen Grund til at nægte det

forlangte Udlæg, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den gjorte Begjæring, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 10000 Rbl.

1854. 4de, 7de og 8de Februar.

Justitsraad N. Wolff
ctr.
Lauritz Schmidt.

Den 3die indrømmer Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen Henstand til den 4de.

Den 4de erklærer Requisitus først, at han endnu mangler et af de Documenter, hvorved han formeente at kunne bevise, at denne Sag var afgjort mellem ham og Requirenten og udbeder sig en halv Time for at skaffe det.

Ibsen protesterer.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Da der fra Requirentens Side er protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge.

Homann.

Under Fortsættelsen af Forretningen troer Requisitus nu at have Beviserne og fremlægger en af Requirenten meddeelt „Proposition og Declaration", hvorpaa findes en Opgjørelse og Afgjørelsesmaade, efter hvilken blandt andet Requisitus skal udstede en Panteforskrivelse; af denne fremlægger han en Gjenpart, da den er indleveret til Tinglæsning, samt en Notarialact, hvorefter Obligationen (forgjæves) er tilbudt Requirenten, og en Klage denne Sag betræffende til Amtets Forligelsescommission.

Proc. d'Auchamp protesterer herimod som for silde fremkommet.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ved det afgivne Decret er Requisitus nægtet den af ham forlangte Udsættelse, men derimod er han ikke derved udelukket fra at gjøre Brug af de Indsigelser, som han under Fortsættelsen af Forretningen maatte ønske at fremsætte. De af ham

gjorte Indsigelser vil saaledes være at tage under Paakjendelse, og Reqvirenten vil derfor ifølge den af ham tagne Reservation have at fremføre hvad han mod samme maatte have at erindre og Reqvisitus være at give Adgang til derpaa at give Tilsvar, for endelig Eragtning afgives.

Homann.

Proc. d'Auchamp bemærker derpaa den 7de, at Kjendelsen efter hans Ønske først afsiges „idag", for at give Reqvisitus Lejlighed til at søge mindelig Overeenskomst med Reqvirenten. Han benægter, at den fremlagte „Declaration og Proposition" var en endelig Afgjørelse, den var kun nedskreven som Moment, hvis „mindelig Overeenskomst kunde finde Sted", hvilket staaer i Slutningen af selve Documentet.

Reqvisitus saaer atter med Samtykke Udsættelse udtrykkelig kun i det Øjemed at faae Lejlighed til at tale med Reqvirenten personlig, men han erklærer den 8de, at han efter nærmere Overvejelse havde opgivet dette, indtil Forligsprøven efter hans indgivne Klage havde fundet Sted. Han begjærer Anstand for at bevise, at Reqvirenten egenmægtig har forandret noget i det fremlagte Document, hvorefter Obligationen er udstedt.

Efterat Prot. osv. — blev eragtet som følger:

I det af Reqvisitus Fremførte indeholdes ingen Bevislighed for, at den af ham foregivne Afgjørelse har fundet Sted i Henseende til det, han ifølge den ergangne Højesteretsdom har at udrede, og der kan derfor ikke derpaa være at tage Hensyn, og da der er protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 4de September 1854.

Sukkerraffinadeur Lauritz Schmidt
ctr.
Justitsraad og Kasserer ved Brandcommissionen N. Wolff og Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede, af Kongens Foged her i Staden, Indstævnte Justitsraad Homann, under 8de Februar d. A. afsagte Kjendelse, samt det i Henhold dertil effectuerede Udlæg og den paa Citanten, Sukkerraffinadeur Lauritz Schmidts Person decreterede Arrest bør ved Magt at stande, og bør saavel fornævnte Indstævnte, som Indstævnte, Justitsraad og Kasserer ved Brandcommissionen N. Wolff for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til de Indstævnte, Justitsraad Wolff med 15 Rdl. og Justitsraad Homann med 10 Rdl.

. . . „Ifølge Slutningsbestemmelsen i den ovenanførte Proposition, hvis Redaction desuden tyder paa, at den kun var bestemt til Brug under foreløbige Ventilationer er det klart, at Propositionen kun vilde blive forbindende for Indstævnte Wolff, saafremt en dermed stemmende Overeenskomst paafulgte, men, ligesaalidt som Citanten imod bemeldte Indstævntes Benægtelse har beviist, at en saadan eller overhovedet at nogen Overeenskomst derefter mellem dem er indgaaet, ligesaalidt kan der efter Sagens Natur og Bestemmelsen i L. 1—24—41 cfr. 47 angaaende Højesteretsdommens uopholdelige Efterlevelse tilkomme Citanten Udfærtelse under Executionsforretningen til at føre saadant Beviis. I ethvert Tilfælde er den foregivne, overeensstemmende med Propositionen sluttede Overeenskomst, hvis Opfyldelse fra Citantens Side i alt Fald maatte være en nødvendig Betingelse for at ansee Wolff pligtig til at standse med Forfølgningen efter Dommen, siden Højesteretsdommen efter Propositionens udtrykkelige Indhold skulde blive i Kraft for det fulde Beløb, indtil hele Gjelden var betalt, ikke af Citanten efterkommet; thi i den ovenfor omtalte, Indstævnte Wolff tilbudte Panteobligation, hvilken Citanten vedblivende vil have Wolff anseet pligtig til at modtage som rette Afgjørelse af deres Mellemværende efter Propositionen, betinger Citanten sig, at ethvert Afdrag paa den ikke eftergivne Deel af Capitalen, 5371 Rdl. 24 Sk., skal afskrives med det Dobbelte af hvad der hver Gang afdrages, hvorved han vilde slippe med at betale det Halve af bemeldte 5371 Rdl. 24 Sk., uden at Indstævnte Wolff opnaaede en hurtigere Afgjørelse af sin Fordring. Men heri gaaer Citanten aabenbart videre end Propositionen, ifølge hvis Hovedbestemmelse han virkelig skal betale 5371 Rdl. 24 Sk. i 10 Aar, og naar det som en Undtagelse herfra bestemmes, at dersom contant Afgjørelse finder Sted, afskrives Beløbet med det Dobbelte paa bemeldte Sum, saa fremgaaer det saavel af Udtrykkene i og for sig, som af Modsætningen mellem Regel og Undtagelse, at hermed kan kun

være meent saadanne Afdrag, som maatte være blevne gjorte strax, hvilke ikke have fundet Sted, idet Citanten efter sit eget Anbringende forgjæves har gjort sig Umage for at skaffe Penge." . .

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 29de Mai 1854.

### Samme Parter.

Ved en den 3die Februar d. A. efter Requisition af Indstævnte, Justitsraad og Kasserer ved Brandcommissionen N. Wolff hos Citanten, Sukkerraffinadeur Lauritz Schmidt, paabegyndt og den 8de s. M. sluttet Executionsforretning til Fuldbyrdelse af en Citanten under 19de December f. A. overgaaet Højesteretsdom er der af Indstævnte, Justitsraad Homann, som Kongens Foged her i Staden, anlyndt Rettens Execution og Udlæg i endeel i bemeldte Forretning specificeret Gods samt Arrest paa Citantens Person, hvor han maatte antræffes. I Medfør af dette Decret er Citanten, efter Justitsraad Wolffs Forlangende, ved Fogdens Foranstaltning bleven anholdt, da han den 16de s. M. havde indfundet sig paa Kjøbenhavns Amts Tinghuus, og efterat være henbragt til Fogdens Embedscontoir, uagtet sine derimod gjorte Indvendinger, bleven indsat i Gjeldsarresten.

Den saaledes mod ham brugte Fremfærd har Citanten ved Stævning af 4de Marts s. A. her til Retten paaanket som en Rettens Fornægtelse og voldsomme Tvang og Forurettelse, idet han har nedlagt Paastand om, at den brugte Behandling frafaldes og underkjendes og at den personlige Arrest ophæves, eller at Sagen hjemvises til Foretagelse paany in statu quo fra Arrestdecretets Afsigelse indtil dets Fuldbyrdelse og at det derved tilstedes ham at fremsætte sin Protest til Fogedprotocollen, samt at begge de Indstævnte in solidum idømmes en Mulct af 20 Rdl. til vedkommende Fattigkasse for hver Dag Arresten vedvarer efter den udtagne Appelstævnings Forkyndelse, samt desforuden in solidum eller hver for sig en klækkelig Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde enten med et Beløb af 10,000 Rdl. eller efter uvillige Mænds Skjøn saavelsom denne Sags Omkostninger skadesløst. Til de saaledes fremsatte alternative Paastande har han subsidialiter føjet den: at Indstævnte, Justitsraad Wolff dømmes til at lide den Straf, som han havde tilsagt Citanten, foruden at idømmes Mulct og Processomkostninger efter de nedlagte Paastande.

Foreløbigen bemærkes, at det af Fogden afgivne Arrestdecret, i hvis Følge Citanten kan anholdes, hvor han maatte antræffes, ikke er gjort til Gjenstand under nærværende Sag, der alene angaaer den Fremgangs-

maade, der er brugt under Udførelsen af den decreterede Anholdelse. De Indstævnte have af denne Grund principaliter protesteret til Sagens Afvisning, idet de have formeent, at saalænge Arrestdecretet er usvækket, maa dets Udførelse betragtes som en administrativ Foranstaltning, der end ikke behøvede at iværksættes af Fogden men ogsaa kunde have været fuldbyrdet ved Politiets Assistance eller paa anden Maade. Men da det netop fra Citantens Side er sat under Qvæstion om Decretet, dets Gyldighed endog forudsat, under de forhaandenværende Omstændigheder lovligen er bragt til Udførelse, er det en Selvfølge, at den af Fogden i denne hans Egenskab foretagne Handling, hvorved Decretet er fuldbyrdet, maa betragtes som en afholdt Fogedforretning og altsaa som andre Retshandlinger henhøre under de overordnede Domstoles Prøvelse, saa at følgeligen den fremkomne Afvisningspaastand ej vil kunne gives Medhold.

Citanten har til Styrke for de af ham nedlagte Paastande paaberaabt sig: **at** der er tilføiet ham en uforskyldt Retskrænkelse derved, at Anholdelsen er skeet paa Amtets Tinghuus, hvor han havde indfundet sig for at møde i en ved Forligelsescommissionen sammesteds verserende Sag, **at** der ikke til Fogedprotocollen er skeet nogen Tilførsel om Arrestdecretets Udførelse og den i Kraft heraf stedfindende Anholdelse, **at** han er bleven hindret i til Protocollen at fremføre sin Protest mod Anholdelsen, for at denne Protest ved en formelig Eragtning kunde erholde sin Afgjørelse, **at** han derfor har maattet indskrænke sig til mundtligen at protestere imod den reqvirerede Arrestation, idet han baade for Fogdens Assistent og for Fogden personligen har documenteret, at den Fogedforretning, hvorunder Arrestdecretet var afgivet, af ham var appelleret her til Retten, og at altsaa Decretets Virkning i Medfør af Lovens 1—24—54 er bleven suspenderet, men at Fogden, uden at tage Hensyn til denne Protest har ladet Citanten indsætte i Gjældsarresten.

Men ligesom det ikke skjønnes, at der, efterat det ved et usvækket Decret var afgjort, at Citanten kunde anholdes hvor han blev antruffet, var noget til Hinder for at iværksætte denne Anholdelse, da han efter endt Møde stod i Begreb med at forlade Tinghuset, saaledes finder Retten ej heller, at Fogden har gjort sig skyldig i nogen Ulovlighed derved, at Intet er blevet tilført Protocollen om den skete Anholdelse, der iøvrigt er tilstrækkeligt constateret, eller at det kan relevere noget at Citantens Protest ikke er blevet optaget i Protocollen eller nogen formelig Eragtning desangaaende afgivet, idet netop Citantens paafulgte Arrestation viser, at Fogden ikke har tillagt denne Protest nogen Betydning, og Citanten ikke derved kan være hindret i at faae den underkastet en nærmere Prøvelse her ved Retten, hvorpaa hans Procedure væsentligen gaaer ud. I denne Henseende har han fornemmelig paaberaabt sig L. 1—24—54, der viser, at ingen Execution maa finde Sted af Domme, som ere ind-

stævnte til højere Ret, og med Domme har han formeent, at de under en afholdt Fogedforretning afsagte Decreter ganske maae sættes i Klasse. Men det sees let, at der er en væsentlig Forskjel mellem Domme, der staae under Appel, og Fuldbyrdelsen af saadanne Domme, der ikke ere eller kunne gjøres til Gjenstand for Appel. Fuldbyrdelsen af slige Domme vilde være udsatte for idelige Standsninger, naar de af Fogden under Executionsforretningen tagne Beslutninger kunde appelleres med suspensiv Virkning og herved den Virksomhed blive hæmmet, som netop er nødvendig for at give Dommen sin rette Kraft og Betydning. Som Følge heraf og da Bestemmelsen i L. 1—21—20 om Arrestforretningens Justification ikke kan komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde, hvor der handles om en Arrest, der er foretaget ikke før men efter Dom, vil den skete Anholdelse hverken kunne underkjendes eller Sagen hjemvises, saaledes som af Citanten er paastaaet, hvorimod de Indstævnte, i Overeensstemmelse med deres subsidiaire Paastande ville hver for sig være at frifinde for hans Tiltale, ligesom han ogsaa vil have at tilsvare dem Processens Omkostninger, der for enhver især bestemmes til 15 Rdl., thi vel har Justitsraad Homann tillige paastaaet de paaankede Foged-Forhandlinger stadfæstede, men da han ikke er interesseret i Sagen uden forsaavidt den angaaer hans personlige Ansvar under de af ham foretagne Handlinger, og en saadan Paastand ej er gjort af den Part, hvem Sagen nærmest paagjelder, vil der allerede af denne Grund ikke kunne være Spørgsmaal om at tage denne Deel af Paastanden til Følge.

Det til Sagen henhørende stemplede Papir er rigtigt forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Justitsraad og Kasserer ved Brandcommissionen N. Wolff, samt Kongens Foged her i Staden, Justitsraad Homann bør for Citanten, Sukkeraffinadeur Lauritz Schmidts Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger betaler Citanten til enhver af de Indstævnte med 15 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, under Adfærd efter Loven.

Vexel.

## 1854. 11te Februar (10de).

### Meubelhandler J. P. Petersen
ctr.
### Frue E. v. Deurs.

Fuldmægtig Villemann bemærker, at han under 23de August 1849 er beskikket til Laugværge for Requisita, at Beskikkelsen er tinglæst og indrykket tre Gange i alle offentlige Blade. Da han nu er uvidende om denne Gjeld og ikke har givet sit Samtykke dertil, formener han, at den er ugyldig.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund protesterer mod denne Opfattelse og mener, at Requisita ikke behøver at benytte denne Laugværge, naar hun ikke vil.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Som separeret Hustrue har Requisita formeentlig Raadighed til at contrahere Gjeld uden Laugværges Samtykke, og da denne hendes Raadighed formeentlig ikke kan anses at være indskrænket derved, at Fuldmægtig Villemann, efter hendes Begjæring, af vedkommende Øvrighed er bleven meddeelt Autorisation til at fungere som hendes Laugværge, saa maa den Forpligtelse, som hun, ved den fremlagte Vexel, har paadraget sig, formeentlig anses at være for hende forbindende. Forretningen vil derfor, saafremt ikke enten Betaling af foranførte 521 Rdl. 11 Sk. finder Sted, eller betryggende Sikkerhed for samme bliver stillet, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand være at fremme.

Homann.

Ikke forfulgt.

---

## 1854. 16de Mai (13de).

### Samme Sag

foretaget paany, og samme Indsigelse.

Jeg Justitsraad Homann henholdt mig til den af mig under den foregaaende Forretning afgivne Eragtning, der lyder som følger:

„Som separeret Hustrue. . . . — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — — — — —"

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 10de Juli 1854.

Meubelhandler J. P. Petersen.
ctr.
Fru E. v. Deurs med Laugværge.

Da Stævningsmændenes Paategning paa den i nærværende Sag udtagne Stævning angaaende sammes Forkyndelse, ikke udviser, at Indstævnte Fru E. v. Deurs har faaet lovligt Kald og Varsel, idet den indeholder, at den Person, der paa hendes Vegne modtog Forkyndelsen, tilkjendegav, at hun paa ubestemt Tid var rejst til Hamborg; samt da man ikke af den Omstændighed, at Procurator Damkjer har givet Møde paa Indstævntes Vegne og paastaaet Sagen afviist og hende tillagt Kost og Tæring, kan slutte, at hun har modtaget Varsel, saaledes som Andre, navnlig den Person, der modtog Forkyndelsen, kunde have foranledige bemeldte Sagfører, der benægter, at hun i sin Fraværelse paa en Rejse har kunnet modtage Varsel, til at tage sig af Sagen, saa vil denne blive at afvise herfra Retten.

Derimod kan Procurator Damkjers Paastand om Kost og Tæring ikke tages til Følge, da det fremgaaer af hans nysanførte Benægtelse, at Indstævnte ikke kan betragtes som mødende ved ham.

Det til Sagen hørende stemplede Papir er rigtigt forbrugt.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

---

Udlevering.

1854. 22de, 23de og 24de Februar.

Maler Viig
ctr.
Vognmand Svitzer.

Requisitus protesterer først, fordi den Dom, hvorved Udlægsforretningen af 6te Novbr. 1852 er stadfæstet, ikke er forkyndt for ham.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Dom, hvorved den foretagne Udlægsforretning

er stadfæstet, ikkun lyder paa Forkyndelse forsaavidt Udredelsen af de idømte Omkostninger angaaer, og Reqvisiti Protest saaledes maa anses at være aldeles ubefojet, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

For Grosserer Svitzer møder Proc. Lihme ved Fuldm. Møller og fremlægger 3 Panteobligationer, i Henhold til hvilke han protesterer mod at det Udlagte udleveres, ligeledes fremlægger han for Marie Hansen, Reqvisiti nuværende Hustrue, det Forlig, hvorefter hun lod gjøre Execution i 1848.

Proc. Beyer protesterer, deels fordi der alt er givet Udlæg til Reqvirenten, deels fordi en af Obligationerne har Paategning om Qvittering, og fordi Marie Hansen nu er Reqvisiti Hustrue, og man desuden ikke paa engang kunde gjøre Indsigelse om at Gjenstandene baade vare pantsatte og udlagte.

Møller forlanger Anstand for at conferere med Gross. Svitzer, men reserverer sig, da der protesteres derimod, Ret til at give yderligere Tilsvar.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Reqvirentens Side er protesteret mod den forlangte Anstand, vil denne ikke være at indvilge, men derimod vil Fuldmægtig Møller være at give Adgang til, strax til Protocollen, paa de Vedkommendes Vegne, at give yderligere Tilsvar.

Homann.

Efter Kjendelsen bemærker Møller, at det altid er tidsnok ogsaa efter ankyndt Udlæg at komme med de nu fremlagte Obligationer, som han mener maae gaae forud for Reqvirentens Fordring, da de ere tinglæste før Lejemaalet med Reqvirenten blev oprettet; ligeledes mener han, at Reqvisiti Hustrues tidligere Udlæg ikke er blevet ugyldigt ved hendes Ægteskab, da hun har transporteret sit Udlæg til Børnene.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Fordring, hvorfor Reqvirenten er givet Udlæg i de omhandlede Effecter, er tilgodehavende Husleje, og Reqvirenten formeentlig saaledes, ifølge Pl. 14de Mai 1834, har Fortrinsret til Fyldestgjørelse i bemeldte Effecter fremfor Grosserer Svitzer som Panthaver i samme, saa kan der ikke være

at tage Hensyn til den fra dennes Side gjorte Protest. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til de fra Requisiti Hustrue Marie Hansen fremsatte Indsigelser, der allerede af Requisitus ere fremførte under den den 6te Novbr. 1852 foretagne Udlægsforretning, som ved den Kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Dom er stadfæstet. Forretningen vil saaledes, i Henhold til den tidligere Exagtning, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

1854. 10de Marts.

Creditforeningen af Grundejere i de danske Østifter ctr.

Snedker Ihles Enke.

Proc. Raasløff begjærer Execution efter den til Foreningen udstedte Panteobligation.

I Anledning heraf blev Fogedretten sat, Requisitionen med Bilag acteret, og af mig decreteret som følger:

Da Iværksættelsen af den requirerede Forretning formeentlig er betinget af at de Forskrifter ere iagttagne, der indeholdes i Udpantningsforordningen af 2den Juni 1830 § 3, saa vil Forretningen ikke være at foretage, før vedkommende Overøvrigheds Resolution dertil er erhvervet og Kundgjørelse om samme for Paagjeldende har fundet Sted.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 24de April 1854.

Directionen for Creditforeningen af Grundejere i Sjællands og Lolland-Falsters Stifter ctr.

Kongens Foged i Kjøbenhavn, Justitsraad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Mangel af den i den paaankede Kjendelse ommeldte Reso-

lution af vedkommende Overøvrighed bør ikke være til Hinder for den begjærte Executionsforretnings Fremme.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Da Retten nu ikke finder Grund til at antage, at Loven af 20de Juni 1850 § 2—b, i Henhold til hvilket Lovsted det er blevet Citanterne tilladt at betinge sig af deres Debitorer Ret til, naar disse ikke opfylde deres contractmæssige Forpligtelser, uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom ved Fogden at gjøre Udlæg i den til Pant stillede Ejendom med Tilbehør, kun skulde have tilsagt Creditforeningerne Adgang for deres Bestyrelser til at betinge sig Udpantningsret for Fordringernes Tilgodehavende, saa vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, saaledes at det ved Dom bliver at bestemme, at Mangel af den i den paaankede Kjendelse ommeldte Resolution af vedkommende Overøvrighed ikke bør være til Hinder for den begjærte Executionsforretnings Fremme." . . .

---

Dom 6800 Rdl.

## 1854. 18de April.

### Lund & Thorsen
ctr.
### Steens Fallitboe.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen forlanger Execution, forbi Requisitus er gaaet fallit, efter at den i Dommen ommeldte Arrestforretning er foretaget og tinglæst.

Curator M. Møller møder for Boet og protesterer.

Ibsen fremlægger den af ham om dette Retsspørgsmaal udgivne Piece.

Af mig Justitsraad Homann blev afgivet følgende Erindring:

Da Arrest, ifølge Frd. 20de Septbr. 1778 m. fl. Lovbestemmelser, ikke giver Arrestimpetranten nogen Fortrinsret i Fyldestgjørelse i det arresterede Gods, og den en Debitor, ved Frd. 28de Octbr. 1702 § 5 givne Tilladelse til at overgive sit Boe til Skiftebehandling, ikke er betinget af, at han ikke er undergivet nogen saadan Retsforfølgning, som omhandles i D.

L. 5—3—18, saa kan Requirenten formeentlig ikke anseés berettiget til at erholde Execution i Skrædermester Steens Boe til Præjudice for dettes øvrige Creditorer. Den forlangte Execution vil saaledes ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Execution vil ikke være at foretage.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 2den October 1854.

Thi kjendes for Ret:
Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Citanternes Paastand om at kjendes berettigede til at lade Dommen exequere i Fallitboet er støttet paa, at de ved den tinglæste Arrest have erholdt en Ret, der ikke skulde kunne være blevet dem betaget ved, at Indstævnte Steen siden havde overgivet sit Boe som fallit til Skiftebehandling. Men, da Arrest før Dom ifølge Lovgivningen ikke giver noget Fortrin, men alene en Sikkerhedsret, hvorved Arrestatus hindres i at afhænde, pantsætte eller paa anden Maade disponere over de arresterede Gjenstande, og da den Omstændighed, at en Fallent selv har opgivet sit Boe til Skifterettens Behandling, ikke kan siges at indeholde nogen Afhændelse eller en egentlig Disposition over samme, saa maa en saadan i samtlige Creditorers Interesse af en Fallent foretagen Opgivelse uagtet en passeret Arrest anseés lovmedholdelig; hvilket desuden bestyrkes ved Frd. 28de Octbr. 1702 § 2, der for det Tilfælde, at Fallenten er undveget, altsaa ved en frivillig Handling, skjøndt ej directe, har fremkaldt Fallitbehandlingen, bestemmer, at ingen Arrest, hvorpaa ej Dom før Undvigelsen er falden, skal nyde nogen særdeles Prioritet. Som Følge heraf vil den af Kongens Foged afsagte Kjendelse være at stadfæste, efterdi Citanterne, naar, som antaget, Arresten intet Fortrin giver, ingen Hjemmel have til at erholde Udlæg i de arresterede Gjenstande fremfor Steens Boes øvrige Creditorer." . . .

---

Højesterets Dom
den 7de Mai 1855.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanterne 5 Rdl.

---

Dom over 60 Rdl.

1854. 5te Mai (4de).

Hans Ipsen
ctr.
Skræder Peter Ipsen.

Panthaveren Halvorsen protesterer mod Udlevering og foreviser Panteobligation af 1ste Sept. f. A. for 150 Rdl.

Vidnerne skjønne, at det Udlagte ikke har en Værdi af over 20 Rdl.

Dommen er af 6te Octbr. f. A.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Dom, hvorefter nærværende Forretning foretages, først er affagt, efter at den foreviste Panteobligation, der er tinglæst i rette Tid, er udfærdiget, saa kan Reqvirenten, ifølge D. L. 1—24—26, formeentlig ikke ansees berettiget til at blive sat i Besiddelse af de udlagte Effecter til Præjudice for Overfyrværker Halvorsen som Panthaver i samme; den forlangte Udlevering vil saaledes ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Udlevering vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 44 Rdl.

1854. 9de Mai.

H. H. Larsen
ctr.
Architect Holm.

Reqvisiti Hustrue erklærer, „at hendes 24aarige Søn, Architect C. Holm, har lejet saavel nærværende Lejlighed, som endeel af de herværende Meubler," og foreviser Gjenpart af 2 Lejecontracter derom.

Reqvirenten benægter Rigtigheden og forlanger Forretningen fremmet. Comparentinden og Sønnen protestere.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Architect Holm, ifølge den i Gjenpart foreviste Lejecontract, ikke er Lejetager af den Beboelseslejlighed, hvor nærværende Forretning foretages, og der ikke er fremført Beviislighed for, at nogen af de derværende Effecter ere ham tilhørende, saa vil Udlæg i bemeldte Effecter ikke være at foretage; thi eragtes: Udlæg vil ikke være at foretage i de Effecter, som forefindes i den Beboelseslejlighed, hvor nærværende Forretning foretages.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Relaxation.

## 1854. 11te Mai (10de).

Lauritz Schmidt
ctr.
Justitsraad Wolff.

Reqvirenten fremlægger Reqvisition med 19 Bilag.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen fremlægger Notarialreqvisition af 16de Marts med derpaa given Paategning.

Reqvirenten har derimod formeent, at han i Henhold til Reser. af 4de Sept. 1761, Pl. 9de Sept. 1761 og 22de Decbr. 1820, kunde fordre, at Arrestimpetranten skulde betale Bidraget for hver Uge, og kun for een Uge ad Gangen, og har derfor nægtet at modtage det for længere Tid tilbudte Beløb.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Pl. 22de Decbr. 1820 beroer det paa Creditor, der lader sin Debitor arrestere for Gjeld, om han vil betale de lovbefalede Underholdnings- og Varetægtspenge paa engang forud for mange eller faae Uger, og da de Underholdnings- og Varetægtspenge, som Justitsraad Wolff har at erlægge i Anledning af Reqvirentens Heftelse som Gjeldsarrestant, saaledes ere

tilbudte til lovlig Tid, og Reqvirenten, der kun er kommen i Besiddelse af en Deel af Underholdningspengene, selv er Skyld i, at han ikke har faaet Resten betalt, idet han har vægret sig ved at modtage samme; saa kan han formeentlig ikke ansees berettiget til at faae Arresten hævet, og den forlangte Relaxation vil derfor ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Relaxation af Reqvirentens Arrest vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1854. 16de, 18de og 22de Mai (19de.)

Farvehandler N. Soele
ctr.
Vertshusholder N. Jensen Grottrup.

Proc. Alberti spørger først, om der er stillet Sikkerhed og hvormeget for Forretningen.

Fogden, der var personlig tilstede, erklærede, skjøndt han anseer saadant for at være overflødigt, at han har modtaget en saadan Sikkerhed, som han efter Omstændighederne anseer at være betryggende.

Proc. Alberti, som ikke er tilfreds med Fogdens Tilførsel, og reserverer Krav mod Fogden personlig, bemærker, at Reqvisitus er fraværende, i Jylland; han fremlægger Atteſt fra H. P. Prior om, at han er rejst den 5te, han erklærer at have skrevet efter ham og begjærer Udsættelse til „iovermorgen", — det tidligste, han kan være her tilbage, — for at conferere med ham.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund protesterer.

Efterat det senere under Forretningen Tilførte var gjennemlæst af mig Justitsraad Homann, blev af mig resolveret som følger:

Med Hensyn til de Grunde, hvorpaa Proc. Alberti støtter sit Forlangende om nærværende Forretnings Udsættelse, vil Forretningen være at stille i Beroe til førstkommende Torsdag den 18de d. M. Kl. 5 Eftermiddag.

Homann.

Da Reqviſitus den 18de Mai endnu ikke er kommen til Byen, begjærer Proc. Alberti igjen Udſættelſe til „imorgen"; han benægter, at der igaar er kommet noget Dampſkib hertil fra Aarhuus.

Fuldm. Lund proteſterer herimod.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Da der fra Reqvirentens Side er proteſteret mod nogen yderligere Udſættelſe af Forretningen, vil denne ikke være at indvilge.

Homann.

Efter Kjendelſens Affigelſe bliver Forretningen, fordi det er Aften, udſat til næſte Dag.

Den 19de benægter nu Proc. Alberti, at Reqviſitus er opſagt; han benægter en Atteſt derom af Stævningsmændene, ſamt at diſſe ere eedſvorne Stævningsmænd, at de kunne give nogen Atteſt om et Document er en Opſigelſe og i vedbørlig Orden. Desuden ſkulde Reqviſitus betale 400 Rdl. for Halvaaret fra April til Octbr. d. A. med 200 Rdl. 14 Dage før Nytaar og 200 Rdl. før April Flyttedag. De 200 Rdl. har han betalt den 11te eller 12te Decbr., medens Opſigelſen ſkal være ſkeet den 30te, og de 200 Rdl. har han ved Notarius tilbudt meer end 14 Dage før April Flyttedag. Han proteſterer derfor mod Udſættelſen.

Fuldm. Lund excipierer. Han fremlægger et Indlæg i en Sag, hvoraf ſees, at Opſigelſen har været fremlagt derunder, og er udlaant til Reqviſitus, og bemærker, at Reqviſitus vel i Decbr. er kommet med 200 Rdl. til Reqvirentens Huſtrue, ſom ikke vilde modtage dem; da han dog lod dem blive tilbage, bleve de, efter fremlagt Beſkikkelſe, forgjæves tilbudt Reqviſitus vidnesfaſt.

Proc. Alberti benægter atter alt dette og navnlig ogſaa, at Opſigelſen var blandt de Documenter, ſom han i den ommeldte Sag har faaet udlaant og ikke tilbageleverede.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Ifølge det under Forretningen Fremførte maa det formeentlig antages, at Reqviſitus er lovlig opſagt til at fratræde den omhandlede Lejlighed ſidſtafvigte Flyttedag, og han kan formeentlig ſaaledes ikke anſees berettiget til længere at forblive i Beſiddelſe af ſamme. At Reqvirenten er i Beſiddelſe af de omhandlede 200 Rdl., frembyder formeentlig Intet herimod, efterdi Reqviſitus, hvem Beviisbyrden i ſaa Henſeende paahviler, ikke har fremført nogen Beviislighed for, at de ere modtagne

som Leje. Forretningen vil saaledes, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Den omhandlede Opsigelse er under den førend Fogedforretningen anlagte Sag ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Novbr. 1854 kjendt ugyldig, forbi det er in confesso, at de 200 Rdl. vare betalte før Opsigelsestiden, uden at Indstævnte (Soele) har godtgjort, at han har labet Citanten (Grottrup) dem præsentere.

En senere af Reqvisitus mod Reqvirenten anlagt Sag er bleven hævet, da begge Parter udebleve under Sagens Drift.

---

671 Rdl.

## 1854. 29de Mai (27de).

### Capitain, Brændevinsbrænder J. C. Scholdborg ctr.
### L. C. Schmidt.

Reqvisitus erklærer, at han tidligere har været Politimester i Tønder m. m.; at disse Embeder er ophævet, uden at dog hans Bestalling er ham frataget eller tilintetgjort; hans Domicil er desuden i Sønderborg, hvor han ejer en Ejendom til Værdi af 3000 Rdl. Han protesterer derfor mod Forretningen som ulovlig.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller excipierer imod, at Reqvisitus nu er kongelig Embedsmand, og siger at Contocouranten har Paategning om, at Reqvisitus vil betale enten til Advocat Blauenfeldt i Flensborg eller directe til Reqvirenten her.

Reqvisitus modsiger dette og angiver Paategningen som „enten til Adv. Blauenfeldt eller Reqvirenten selv", men ikke her, og mener, at Forretningen i ethvert Fald først maa anmeldes for det slesvigske Ministerium.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisitus, efter hans eget Opgivende, for Tiden ikke er i noget Embede, og den af ham yttrede Formening, at Hefteelse paa hans Person for det under Forretningen Ssfede ikke kan foretages, uden at Anmeldelse derom skeer til det slesvigske

Ministerium, saaledes er blottet for al Grund, saa kan der ikke være at tage Hensyn til det af ham saaledes Fremforte. Heller ikke kan der være at tage Hensyn til den af ham gjorte Erindring imod at han affordres sin Skyld her, efterdi Reqvirentens Berettigelse til at forlange sit Tilgodekommende betalt her, udenfor det at den er hjemlet i Sagens Natur, indeholdes i den af Reqvisitus gjorte Paategning paa den fremlagte Contocourant, hvis Indhold formeentlig maa forstaaes saaledes, som fra Reqvirentens Side er anført. Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme, saafremt Reqvisitus ikke betaler eller stiller betryggende Sikkerhed for det Æskede; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Forlangende, være at fremme, saafremt Reqvisitus ikke enten betaler eller stiller betryggende Sikkerhed for det Æskede.

Homann.

---

## Gjesterettens Dom
## den 20de Juni 1854.

Thi kjendes for Ret:

Den under 29de Mai d. A. paa Indstævnte, forhenværende Politimester i Tønder og Lygumkloster Amter, L. C. Schmidts Person effectnerede Arrestforretning ophæves; og afvises Sagen her fra Retten.

Indstævnte har paastaaet, at han, hvis Domicil er i Sønderborg, ikke har forbundet sig til at betale den nævnte Sum her paa Stedet.

. . . „Det skjønnes nu ej heller rettere, end at denne Indstævntes Formening maa gives Medhold, thi vel har Indstævnte i den paa den ovenberørte Contocourant tegnede Accept forbundet sig til at betale den Summa, hvoraf de paastævnte 671 Rdl. er en Rest, enten til Citantens Mandatarius, en navngiven Advocat i Flensborg, „eller" — som det hedder — „directe til Hr. Scholdborg", men ligesom der ikke heri efter selve Ordene findes at ligge nogen Bestemmelse om, at Betalingen skulde præsteres til Citanten i Kjøbenhavn, saaledes er det ej heller utænkeligt, at der ved de tilføjede Ord „eller directe til Hr. Scholdborg" kan have været sigtet til det Tilfælde, at Citanten maatte komme tilstede i

Indstævntes Hjemstavn paa en Tid, da Gjelden var forfalden til Betaling.

Da saaledes de i Lovgivningen og navnlig i L. 1—2—19 foreskrevne Betingelser, for at Indstævnte maatte være pligtig at underkaste sig Søgsmaal her paa Stedet, ikke ere tilstede, maa den effectuerede Arrest blive at ophæve, og Sagen her fra Retten at afvise.

Forsaavidt Indstævnte tillige under nærværende Sag har paastaaet Citanten og Fogden tilpligtede at betale ham Erstatning for Tort, Tab og Creditspilde samt at erlægge en Mulct til Fattigkassen for hver Dag, Indstævnte har været berøvet sin Frihed, vil saadan Paastand, da Contrastævning ikke fra Indstævntes Side er udtaget, ikke kunne tages til Følge; og da Indstævnte ikkun har taget Reservation med Hensyn til Sagens Omkostninger, vil herom Intet under nærværende Sag være at bestemme." . . .

---

Vexel.

1854. 29de Mai.

Handelsgartner Nic. Kellermann
ctr.
Procurator L. Trojel.

Reqvirenten indleverer en Reqvisition med en Vexel paa 1500 Rdl., samt en Tilstaaelse underskrevet af Reqvisitus, som da antoges at have forladt Landet.

I Anledning heraf blev Fogedretten sat, bemeldte Documenter acterede, og af mig decreteret som følger:

Da den Vexel, der ligger til Grund for den reqvirerede Forretning, ikke er protesteret, saa vil den reqvirerede Forretning ikke være at foretage, med mindre Reqvirenten til Betryggelse for Forretningens Følger stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af Kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 354 Rdl.

1854. 1ste Juli (30te Juni).

Kjøbmand J. S. Jacobsen
ctr.
Kammerraad Holm.

Rothenburg ved Proc. Lihme fremlægger en Vexel med tinglæst Skadesløsbrev samt Transport af afdøde Justitsraad Andresen.

Proc. Alberti benægter Vitterlighedsvidnernes Underskrift og Andresens Underskrift, samt at det er den samme Vexel, som er nævnt i Skadesløsbrevet. Endvidere bemærker han, at Transporten er udateret, og Vexlen ikke protesteret og protesterer paa Grund af Alt dette mod, at der tages Hensyn til disse Documenter.

Lihme vedbliver sin Protest mod Udleveringen af de udlagte Effecter.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det fremlagte Skadesløsbrev med paategnet Transport maa Glashandler Rothenburg formeentlig, uagtet det fra Reqvirentens Side derimod Anførte, antages at have Panteret i de udlagte Effecter, og den forlangte Udlevering af samme vil derfor ikke være at foretage; thi eragtes: Udlevering af de udlagte Effecter vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Vexel 150 Rdl.

1854. 4de Juli (begyndt den 1ste).

Tøjmager C. V. Schultz
ctr.
Silke- og Klædehandler H. C. Lund.

Reqvisitus møder med Proc. Baastrup, der fremlægger to Lægeattester om at Reqvisitus lider af Ligfald og heftige Krampetilfælde, begge af 16de Novbr. 1849, samt en Udskrift af en samme Dag afholdt Fogedforretning, hvorunder Reqvisitus paa Grund af disse Attester blev fritaget for personlig Arrest. — Under Forretningen begiver Reqvisitus sig, „fordi han er bleven angreben af et af de Sygdomstilfælde, han lider af," til

Slutteriet, „hvor han ønsker at forblive, til Kjendelsen er afsagt," og Baastrup forlanger Udsættelse, for at faae Huuslægens Erklæring.

Proc. Simonsen ved Fuldm. Rothe protesterer herimod, da Reqvisitus nu har havt tilstrækkelig Tid dertil fra den 1ste, og exciperer mod de fremlagte Atteſter som forældede.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisiti Helbredstilstand er saaledes, at han idag har kunnet være personlig tilstede her under Forretningen, og han, efterat være taget under Varetægt i Arresthuset, formeentlig der vil kunne have den fornødne Lægehjælp, saa vil det afgivne Arreſtdecret være at sætte i Udøvelse, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra hans Side Fremførte.

Homann.

Hævet som forligt under Justificationen.

---

Dom 290 Rdl.
Actionsomkostninger.

1854. 13de Juli.

Politiet
ctr.
Proprietair Rosborg.

Reqvisitus fremlægger Indlæg og erklærer sig villig til at betale strax, hvad han derefter finder sig pligtig til.

Den af Reqvisitus gjorte Protest mod Forretningens Fremme paa Grund af at Dommen er ældre end Aar og Dag, kan i en Justitssag ikke komme i Betragtning, ligesaalidt vil hans Paastand om, ikke at være pligtig til at udrede det hele afæskede Beløb, imod Dommens klare Ord være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Forretningen bør nyde Fremme for det hele afæskede Beløb.

Damme.
cst.

Ikke appelleret.

---

Vexel 1000 Rdl.

1854. 14de Juli.

Bibliothekar H. Berggreen
ctr.
Secretair C. A. J. Hammerom.

Reqvisitus protesterer, fordi „Reqvirenten ikke har opfyldt de ham paahvilende Forpligtelser, som vare betingede ved Vexlens Udstedelse eller Aflevering, nemlig at skaffe Comparenten en Prioritet af 3000 Rdl. i en Byggegrund paa Nørrebro.

Proc. Larsen benægter Rigtigheden heraf og bemærker, at dette er Vexelforholdet uvedkommende.

Den af Reqvisitus gjorte Protest mod Forretningens Fremme vil, da de Grunde, hvorpaa han stotter samme, ere ubeviste og modsagte af Reqvirenten, ikke være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Damme.
cst.

Tildeels forligt.

---

Vexel 1400 Rdl.

1854. 20de Juli.

F. N. Fredriksen
ctr.
Silke- og Klædehandler H. J. Salomon.

Proc. Heckscher for Reqvisitus bemærker, at der ikke var Bevis for, at Vexlens formeentlige Ejer F. N. Fredriksen havde underskrevet Reqvisitionen, at der manglede Vitterlighedsvidner derom eller notarii publici Attestation, at der manglede Fuldmagt for Proc. b'Auchamp, hvilket skulde være nødvendigt for Folk, der ej boe i Staden, at personlig Arrest ej var begjært i Reqvisitionen. Han protesterer mod Forretningen, in subsidium mod Arrest paa Person.

De af Reqvisitus anførte Grunde mod Forretningens Fremme ville ikke kunne tages til Følge, men Forretningen vil være at fremme i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Arrestforretning vil være at fremme i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Damme.

cst.

Forligt.

---

Dom 500 Rbl.

1854. 25de Juli (24de).

Assistent C. A. Høst

ctr.

Procurator L. Trojel.

Procederet ved Indlæg, hvori Fuldm. Torp, paa den fraværende Reqvisiti Vegne, blandt andet har benægtet Transportens Ægthed.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller indrømmer, at Reqvirenten i sin Tid indfriede Dommen, for at gjøre Reqvisitus en Tjeneste, men benægter, at Reqvirenten nogensinde har forpligtet sig til ikke at ville foretage nogen Fogedforretning efter Dommen.

Den af Fuldm. Torp her under Forretningen gjorte Protest støtter han paa 1, Mangler ved den fremlagte Transport, 2, den Forudsætning, at Reqvirenten ikkun har ladet sig transportere Dommens Paalydende i den Hensigt at befrie Reqvisitus for Execution, 3, at Reqvisitus har et Mellemværende at afgjøre med Reqvirenten, og endelig, 4, paa § 49 i Kassevanordningen af 8de Juli 1840.

Hvad den første Indsigelse angaaer, da indeholder den, skjøndt indklædt i Form af en Benægtelse, fra Reqvisiti Standpunkt betragtet, en Exception i streng Forstand, for hvilken han er bleven Bevist skyldig; den vil desaarsag ikke kunne tillægges nogen Betydning. Den anden Indsigelse vil, som modsagt, fra det juridiske Synspunct ej heller komme i Betragtning. Det Samme er Tilfælde med den tredie. Betræffende den fjerde,

da er formeentlig Fuldm. Torps Paastand, at Frd. 8de Juli 1840, dens § 49, er anvendelig paa det foreliggende Tilfælde, fejlagtig, og i al Fald ville saadanne, som de fremlagte Commisforia, ikke kunne være tredie Mand, der er i Besiddelse af et exigibelt Document, til Hinder i, at han erholder et Saadant exeqveret, medmindre samme vare læste til Tinge.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Executionsforretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Damme.

cst.

Ikke appelleret.

---

Udpantning for Bankheftelse 21 Rdl.

1854. 7de August (5te).

Md. Myntzberg.

Forretningen angaaer Inddrivelse af Renter til 11te Juni og 11te Decbr. Termin f. A. til Roeskilde Sparekasse.

Reqvisita ved Proc. Alberti fremlægger en Qvittering fra Kongens Foged af 18de Juni f. A. for, at Reqvisita til Fogden har betalt Renter af Heftelsen for eet Aar, som i Qvitteringen angives at være 11te Juni og 11te Decbr. Termin 1852. Ligeledes fremlægger han en Qvittering af 5te Januar 1852 fra Mæglerne Beckgaard og Aggersborg, som Befuldmægtigede for Roeskilde Sparekasse, for at Bankhæftelsen er betalt til 11te Juni 1852, og en Qvittering af 25de Decbr. 1852 fra samme, ligeledes for 11te Juni 1852. Alberti mener saaledes, at Reqvisita ved at have betalt 3 Gange for Juni Termin 1852, maa have betalt forud for hele Aaret 1853. Han opfordrer Fogden til at indhente Erklæring fra Reqvirenterne, om at Beckgaard og Aggersborg ere deres Befuldmægtigede, dersom han tvivler derom, og forbeholder sig i fornødent Fald at bevise det.

Da Reqvisita fra den fremlagte Udpantningsordres Kundgjørelse for hende den 28de Juni sidstl. og indtil Dato, har havt meer end tilstrækkelig Tid til at søge den Overeensstemmelse, som synes at finde Sted imellem tvende af de fremlagte

Qvitteringer, hævet, og der desangaaende ikke har været nogen Oplysning at erholde hos d'Hrr. Beckgaard og Aggersborg, der have taget de ommeldte Qvitteringer i Øjesyn, vil Fogden saameget mindre kunne indlade sig paa at anstille nogen videre Undersøgelse i saa Henseende, som de fremlagte Qvitteringer angaae Rentebetalinger fra tidligere Aaringer, nemlig for 1851 og 1852, hvorimod den her fremlagte Udpantningsordre, der er ubetinget, kun angaaer saadanne for Aaret 1853. Den begjærede Udsættelse vil saaledes ikke kunne indrømmes, men Forretningen være at fremme, under Forbehold af Requisitæ Ret til Directionen for Roeskilde Sparekasse, saafremt hun bevisligen har betalt samme formeget i Renter fra tidligere Aaringer.

Thi eragtes:

Den paabegyndte Execution vil i Mangel af Betaling og under Forbehold af Requisitæ Ret forøvrigt være at fremme.

Damme.

cst.

---

Gjeldscommissionens Dom
den 1ste Marts 1855.

Kukkenbager Myntzbergs Enke A. S. Myntzberg med Laugværge
ctr.
Directionen for Sparekassen for Roeskilde og Omegn.

(Regressøgsmaal.)

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Directionen for Sparekassen for Roeskilde og Omegn, bør for Tiltale af Citantinden, Kukkenbager Myntzbergs Enke A. S. Myntzberg med Laugværge, i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Parterne ere ogsaa enige om, at samtlige i Qvitteringerne ommeldte Summer ere betalte, og at Fejlen er at søge i en urigtig Be-

tegnelse af Terminerne, saa at de to enten maae angaae Terminer, som ere ældre end 1852, eller komme hende tilgode som Forudbetaling; men de Indstævnte paastaae, at de to første af Beckgaard og Aggersborg udstedte angaae Renterne for 1851, og da Citantinden ikke har beviist, at Renterne for 1851 tidligere vare betalte, er man ubeføjet til at slutte, at Forudbetaling er gjort, saameget mere som det er in confesso, at Afkortning for Krigsskat, der ikke har været paabuden for de efter 1851 følgende Aar, er skeet i den med Nr. 1 anførte Qvittering." . . .

---

Dom 63 Rdl.

1854. 21de August.

Silke- og Klædehandler Kaufmann
ctr.
Hofkræmmer Emil Uhde.

Proc. Damkjer ved Fuldm. Kranker gjør den Indsigelse, at Contractens § 1 kun indeholder en Berettigelse for Requisitus til at beregne sig 4 pCt., men at det ingenlunde er givet, at Requisitus vil beregne sig disse 4 pCt., og protesterer derfor mod det forlangte Udlæg.

Den af Fuldmægtig Ibsen gjorte Paastand om at gives Udlæg i de 4 pCt., som af d'Hrr. Bigler & Ravn ere tilsikkrede Requisitus af Provenuet af de i de fremlagte Contracter ommeldte Varer, som af Requisitus ere modtagne til Forhandling, bør tages til Følge, og Forretningen saaledes være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Execution bør nyde Fremme, saaledes som af Requirenten begjært.

Damme.
cst.

Ikke appelleret.

---

Relaxation.

1854. 24de August.

Aug. Biegell

ctr.

Viinhandler S. Christensen.

Procederet ved Indlæg.

Arrestatus faaer den 21de August Tilladelse til at forlade Arresten, imod at forpligte sig til at vende tilbage, hvis Kjendelsen skulde gaae ham imod.

Under nærværende Forretning paastaaer Reqvirenten den under 11te October 1850 paa hans Person decreterede Arrest hævet paa Grund af at han ved maanedlige Afdrag à 20 Rdl. i Løbet af 23 Maaneder, fra 6te Mai 1851 til 6te April 1853 havde betalt paa den oprindelige Gjeld, 1044 Rdl. 7 Sk., et Beløb af 460 Rdl., idet han formener at have hensiddet i Gjeldsfængsel længere, end tilbørligt for Restbeløbet. Reqvisitus protesterer mod denne Reqvirentens Paastand, anførende som Grund, 1, at en Gjeldsfange gjerne kan indgaae Forlig om Betalingen af den Gjeld, hvorfor han allerede er bleven fængslet, og desuagtet, skjøndt han for en Deel har betalt samme, holdes i Arrest i saa lang Tid, som den oprindelige Gjeld tilsteder, formenende, at denne Synsmaade hjemles i det mellem Parterne under 6te Mai 1851 indgaaede Forlig, og altsaa maa komme til Anvendelse i det foreliggende mellem Parterne omtvistede Tilfælde, 2, paa den Formening, at de af Reqvirenten betalte Afdrag ikke blot skulde tjene til Dækning for Capitalen, men ogsaa for de maanedlig forfaldne Renter.

Hvad nu Nr. 1 angaaer, da kunne Parterne vistnok med Retsgyldighed indgaae en saadan Forening som anført, men at ville paastaae, at en saadan Afgjørelsesmaade hjemledes ved Forliget af 6te Mai 1851, skjønnes ikke i mindste Maade at være begrundet, og under Forligets fuldkomne Tavshed om dette Punct at ville præsumere den som Parternes Villie under deres Møde ved bemeldte Forligs Indgaaelse, skjønnes at være for unaturligt til at saadant kunde antages. Hans Protest af den Grund vil desaarsag ikke være at tage til Følge. Hvad Re-

qvisiti under Nr. 2 anførte Formening angaaer, da skjønnes den, naar undtages det under 6te Mai 1851 betalte Afdrag, at have Hjemmel i Forligets Udtryk, og vil desaarsag hans Paastand i saa Henseende være at tage til Følge.

I Overeensstemmelse med Foranførte skjønnes Sagens Point at stille sig saaledes: Reqvirenten har i Afdrag paa Capital og maanedlige Renter fra 6te Mai 1851 til 6te April 1853 betalt 460 Rdl., af hvilket Beløb de 94 Rdl. 4 Mk. 10 Sk. (efter den under Litr. C fremlagte Renteopgjørelse, som synes at være rigtigere end den i Litr. B indeholdte) angaae Rentebetalinger, og bliver efter Fradrag af disse tilbage som Capitalafdrag 365 Rdl. 1 Mk. 6 Sk., hvilket Beløb vil være at fradrage den oprindelige Gjeld; det Tilbageblevne, nemlig 678 Rd. 5 Mk. 1 Sk. vil da være Basis for Varigheden af Reqvirentens Gjeldsfængsel. Da nu det efter Frd. 17de Febr. 1847 for sidstnævnte Summa bestemte Gjeldsfængsel udgjør 9 Maaneder, og det under Forretningen af Reqvisitus er indrommet, at Reqvirenten allerede har været fængslet i et saadant Tidsrum, vil dennes Paastand om Arrestens Relaxation være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Den begjærede Relaxation vil være at iværksætte efter Reqvirentens Paastand.

Damme.

est.

Ikke appelleret.

---

Forlig 1800 Rdl.

1854. 29de August.

Procurator Eltong

ctr.

Kammerraad A. Holm.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup fremlægger Beviset og begjærer Udlæg deri.

Proc. Lihme bemærker, at dette Document, idet det i en anden An-

lebning skulde være til Efterssyn for Reqvirenten, af Reqvisitus personlig var afleveret til denne i hans Fraværelse under Forsegling, men ikke senere tilbageleveret, uagtet det Øjemed, hvori det blev afgivet, ikke blev opfyldt. Han protesterer derfor, da Beviset ulovligt er tilbageholdt, og Reqvisitus desuden skylder sin Broder mere end denne har tilgode.

Konnerup benægter dette og vedbliver sin Paastand.

Reqvirentens Paastand om at gives Udlæg i den Ret, Reqvisitus har efter det af Artillericapitain Holm den 16de April 1851 udstedte Gjeldsbeviis bør at tages til Følge, uden at det fra Reqvisiti Side derimod Fremførte, som er benægtet af Reqvirenten, skjønnes at kunne være til Hinder derfor.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paastand om at erholde Udlæg i det fornævnte Gjeldsbeviis's Paalydende bør at tages til Følge, og Forretningen være at fremme i Overensstemmelse dermed.

Damme.

cst.

Ikke appelleret.

---

Forlig over 100 Rdl.

## 1854. 26de September.

## Klædehandler Adolph Levin
ctr.
## Skrædermester C. F. Ohde.

Vinhandler Christensens Broder protesterer, fordi Christensen har tidligere Udlæg, som han opgiver, for en 2 à 3 Aar siden.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller bemærker, at den fremlagte Panteobligation er udstedt og tinglæst længe før dette Udlæg.

Panteobligationen er af 1ste Juli 1846.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge den fremlagte Panteobligation, samt det forøvrigt under Forretningen Fremførte, maa det formeentlig antages, at de under Forretningen af 13de Juli sidstleden til Reqvirenten udlagte Effecter til denne har været pantsatte før den, efter Vin-

handler Christensens Begjæring, hos Requisitus foretagne Executionsforretning er bleven iværksat, og da Requirenten saaledes maa ansees fortrinlig berettiget til Fyldestgjørelse i bemeldte Effecter, saa vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til den nedlagte Protest; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 463 Rdl.

1854. 14de October.

Krigsraad Harboe
ctr.
Skræder C. Johnsen.

Proc. Maag fremlægger et Indlæg fra Requisitus, og protesterer; han bemærker, at Requisitus har indfriet de to Vexler, hvorefter der blev foretaget Arrest den 19de August ved to nye af 6te Mai, men de gamle Vexler bleve benyttede, forbi det da fremlagte Skadesløsbrev sluttede sig til dem. Han mener derfor, at Execution ikke kan foretages, uden at alle fire Vexler udleveres, skjøndt ingen Udlevering er omtalt i Forliget, under hvis Indgaaelse Requisitus som Lægmand mødte alene. Senere paastaaer han, at da de to ældre Vexler som Basis for Gjeldsforholdet ved Udstedelsen af de nye bleve ugyldige, maa ogsaa Forliget og Skadesløsbrevet derved være gaaet ud af Kraft.

Proc. Alberti ved Fuldm. Nissen benægter Rigtigheden af denne Fremstilling og protesterer derimod som irrelevant ligeoverfor Forliget.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Bevislighed for, at de under Forretningen fremlagte Vexler ere indfriede ved to senere af Requisitus under 6te Mai d. A. udstedte Vexler, men Requisitus derimod, ved det under Forretningen den 19de August sidstleden indgaaede Forlig, ubetinget har forpligtet sig til at betale de ætkede 463 Rdl. 74 Sk. med Renter og Omkostninger, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand,

være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn paa det fra Requisiti Side Fremforte; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 33 Rdl.

1854. 16de October (13de).

Grosserer V. P. Heymann
ctr.
Forgylder O. Müller.

Requisitus fremlægger Gjenpart af en Panteobligation, hvorefter alt hvad han ejer er pantsat for 400 Rdl.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller bemærker, at Requirentens Fordring er Husleje og som saadan fortrinsviis berettiget, og forlanger de udlagte Gjenstande udleverede.

Vidnerne skjønne, at alle Requisiti Effecter langtfra have en Værdi af 400 Rdl.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det under Forretningen Afskede hidrører fra resterende Husleje, og saaledes er en priviligeret Fordring, saa maa Requirenten formeentlig, ifølge Pl. 14de Mai 1834, ansees berettiget til at erholde Fyldestgjørelse i de udlagte Effecter, uden at den anførte Pantsætning derfor kan være til Hinder, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1854. 31te October (30te) og 3die November (2den).

Grosserer Heymann
ctr.
Lauritz Schmidt.

Proc. Binther bemærker, at Requisitus aldeles intet har med Requirenten at skaffe. Requirenten havde lejet Lejligheden til en Dame, og med dennes Samtykke besandt Requisitus sig i Lejligheden. Han har aldrig hørt, at en Husejer kunde lade udsætte de Gjester, der ikke vandt hans Bifald. Skulde Fogden ved Kjendelse decretere, at Requisitus ikke maa opholde sig i Lejligheden, protesterer han in subsidium imod, at hans Gods udsattes, da Verten ikke kunde vide, hvilket der var hans.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp siger, at ikke Lejerinden Nielsen, men Schmidt October Flyttedag indflyttede i Lejligheden, og har siden baade Dag og Nat boet der med alle sine Meubler; han spørger, i hvad Egenskab han er der.

Binther vil ikke gjøre Regnskab for, i hvad Egenskab Schmidt er der tilstede, dog bemærker han, at Requirenten efter October Flyttedag har begjært ham udsat af en anden Lejlighed, saa at han altsaa ikke har boet her siden Octbr. Flyttedag.

Torp mener, at Binther maa have indrømmet, at Schmidt er tilstede som Lejer, ved ikke at svare paa, i hvad Egenskab han er tilstede.

Binther erklærer, at han kun behøver at svare, naar Requirenten er berettiget til at spørge.

(Lejen er betalt.)

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den skete Protocoltilførsel maa det formeentlig antages, at Lejerinden Nielsen har overdraget Requisitus Brugen af den omhandlede Lejlighed, men da hun, ifølge den fremlagte Lejecontract, er uberettiget til at indtage Logerende eller gjøre Fremleje eller Fremlaan af det Lejede uden Requirentens skriftlige Samtykke, saa maa han, efterdi der ikke er fremført Beviislighed for, at et saadant Samtykke er meddeelt, formeentlig ansees pligtig at fratræde Lejligheden, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med den gjorte Anmodning, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den gjorte Anmodning, være at fremme.

Homann.

Efter Kjendelsen fremlægger Reqvisitus en „Forklaring“ med 3 Bilag, for at godtgjøre, at Reqvirenten har givet sit Samtykke til at Jfr. Nielsen har lejet ham Lejligheden.

Jfr. Nielsen møder og bekræfter dette.

Torp benægter det.

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Forretningen vil, i Henhold til den afgivne Eragtning, være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 27de August 1855.

Materialist L. Schmidt
ctr.
Grosserer Heymann.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede, af Kongens Foged her i Staden den 30te Octbr. og 2den Novbr. f. A. afsagte, Kjendelser bør ved Magt at stande; og bør Indstævnte Grosserer Heymann for Tiltale af Citanten Materialist L. Schmidt i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Citanten paastaaer, at denne Udkastelsesforretning formaliter er ugyldig, da Indstævnte formeentlig med Hensyn til bemeldte Lejlighed alene kunde holde sig til Jomfru Nielsen og ikke til ham, endvidere fordi den ikke alene angik hans Person, men ogsaa det i Lejligheden værende Gods, som Citanten dog angiver at have været hans, og endelig fordi den ikke burde have været foretaget, efterat Jomfru Nielsen havde afgivet Forklaring om, at have med Indstævntes Samtykke lejet Lejligheden til Citanten, uden efter Sikkerhedsstillelse.

Ligesom imidlertid Fogdens Undladelse af at fordre Sikkerhed ikke afficerer Forretningens formelle Gyldighed, saaledes findes der ej heller Hjemmel i Lovgivningen til at see denne vitieret ved hvad Citanten iøvrigt har anbragt i de foranførte Henseender.“ . . .

Med Hensyn til Realiteten er det givet under Sagen, at Jfr. Nielsen ved Contract af 16de October har lejet Lejligheden til Schmidt, og ligeledes, at Heymann har tilladt hende „at prøve paa at avertere Lejlig-

heden"; — men det er ikke beviist, at Heymann „havde tilladt hende at bortleje den, førend hun havde underrettet ham om, hvem den skulde lejes til."

---

Dom 20 Rdl.

Høker H. Hendriksen
ctr.
Skrædermester Peter Jensen.

Reqvisitus erklærer, at han ikke skylder mere end 10 Rdl., og protesterer tilligemed Værten Stolemager Herlin, fordi denne har for Husleje tilgode 110 Rdl.

Da Reqvisitus ikke har fremført nogen Beviislighed for, at han ikke er Reqvirenten mere end 10 Rdl. skyldig, saa kan der paa dette hans Foregivende ikke være at tage Hensyn. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den af Stolemager Herlin gjorte Protest, efterdi den Ret, der ifølge Pl. 7de Octbr. 1771 § 3 tilkommer en Husvært i Henhold til Lejetagerens Gods, ikke er 3die Mand hinderlig i, efter Dom eller Forlig at erholde Udlæg i Godset. Forretningen vil saaledes, i Overensstemmelse med den gjorte Begjæring, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, i Overensstemmelse med den gjorte Begjæring, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 57 Rdl.

1854. 7de November.

Ex. jur. Eibeschütz
ctr.
Silke- og Klædehandler H. C. Lund.

Reqvisiti Hustrue fremlægger en Skrivelse fra hendes Mand, og protesterer imod Forretningen, fordi han ikke for Tiden skylde Reqvi-

renten Noget, samt 3 Atteſter af Pantebogen om, at deres Gods er pantſat.

Proc. Beyer benægter, at Pantſætningen længere exiſterer og exciperer imod Skrivelſen. Han benægter Tilværelſen af et ſenere Forlig ſaaledes ſom i Skrivelſen er paaberaabt.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Ifølge det Forlig, hvorefter nærværende Continuationsforretning foretages, ſamt de Documenter, hvortil ſamme ſtotter ſig, maa det, da Beviisligheb for, at Afgjørelſe af ſammes Paalydende har fundet Sted, ikke er fremført, formeentlig antages, at Requiſitus er Requirenten de æſtede 57 Rdl. 2 Mk. 4 Sk. ſkyldig, og da de foreviſte Extractudſkrifter af Pantebogen, der ere udfærdigede for mere end 4 Aar ſiden, formeentlig ikke kan anſees at indeholde tilſtrækkeligt Beviis for, at den i ſamme omhandlede Pantegjeld endnu exiſterer, ſaa vil Forretningen, ifølge Requirentens Paaſtand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, ifølge Requirentens Paaſtand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Udſættelſe.

1854. 7de November.

Grosſerer V. P. Heymann
ctr.
Bogtrykker V. Herdahl.

Requiſitus „indſtiller til Fogden ærbødigſt at indſee, at Hr. V. P. Heymann er den første Part, der i alle Henſeender har overſkredet alle lovlige Forpligtelſer, hvad denne Lejlighed angaaer," — og henviſer ſom Beviis til en under Gjeldscommiſſionen verſerende Sag.

Skifteretscommiſſionen, ſom behandler Requiſiti ſom fallit opgivne Boe, ved Curator Proc. Peterſen ved Fuldm. Bugge proteſterer, „i Henhold til det af Requiſitus Anførte."

Proc. Beyer exciperer mod Rigtigheden oſv.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Requisitus ikke har frembragt nogen Beviislighed for, at han ikke er Requirenten den i Requisitionen omhandlede Leje skyldig, saa kan der paa det af ham Fremførte ikke være at tage Hensyn. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til den fra Skiftecommissionens Side gjorte Protest. Forretningen vil derfor, i Henhold til Bestemmelsen i den fremlagte Lejecontract, hvorefter Requisitus, i Tilfælde af Udeblivelse med den accorderede Leje, er pligtig til strax at fratræde den omhandlede Lejlighed, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Tvangsmuleter efter Højesterets Dom 168 Rdl.

1854. 7de December.

Politidirecteuren

ctr.

Lauritz Jahnsen.

Requisitus skal efter Dommen borttage „en Indretning", og i dens Sted anbringe en almindelig Pompe. Han paastaaer, at dette er umuligt, fordi Vandtrykket i Hovedrenden overstiger Højden af det Locale, hvor Pompen efter Dommen skal sættes. Han paaberaaber vedkommende Vandinspecteurs og Vandmesters Erklæringer, og andrager paa Fogdens Mellemkomst efter Frd. 6te April 1842 § 7. Han kan ikke tilvejebringe Bevis for Rigtigheden af de af ham anførte factiske Forhold, men andrager paa, at Kongens Foged vil tilkalde vedkommende Vandinspecteur og Vandmester.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Paa det af Requisitus Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

vide den 17de August 1860.

---

Mulcter 14 Rdl.

## 1854. 7de December.

Politidirecteuren
ctr.
Lauritz Jahnsen.

Requisitus kjender ikke den paa Requisitionen givne Underskrift; han mener, at Politidirecteuren selv skulde have underskrevet den. Men selv da maatte den være uden Gyldighed, da Politidirecteuren er incompetent til at reqvirere Udpantning for hans egne Øvrighedsresolutioner, der ikke kunne tillægges Exigibilitet, førend de efter Frd. 2den Juni 1830 vare approberede af Magistraten; selve Resolutionen manglede Beviis for de angivne Facta, som ere urigtigt fremstillede og modsiges; Resolutionerne vare ej heller lovlig forkyndte, da han ingen Gjenpart har faaet deraf, og Betjentene havde nægtet at opholde sig, medens han selv tog en Afskrift. — Af disse Grunde protesterer han.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da de omhandlede Resolutioner, ifølge de paa samme gjorte Paategninger, ere forkyndte paa Requisiti Bopæl, deels for ham selv personlig og deels for hans Tyende, saa maa det Fornødne i Henseende til sammes Forkyndelse formeentlig ansees derved at være efterkommet. Der kan saaledes ikke være at tage Hensyn til det af Requisitus i Henseende til den skete Forkyndelse Anførte. Ikke heller kan der være at tage Hensyn til det af ham forøvrigt Fremførte. Forretningen vil saaledes være at fremme.

Homann.

vide den 17de August 1860.

---

Alimentationsbidrag.

## 1855. 1ste Februar.

Høker Christian Bentzen.

Requisitus erklærer, at han hedder Bennesen, og at han Intet skylder; han har efter Qvitteringer paa Resolutionen betalt til October Maaned til Plejefaderen Rasmussen, og de sidste 10 Rdl. til Barnet.

Barnemoderen benægter, at det kommer hende ved, hvad Requisitus har betalt til Rasmussen, som har Barnet gratis i Pleje.

Requisitus mener, at han efter Resolutionen skal betale til Barnet, og ikke til Moderen.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der ikke er fremført nogen Beviislighed for, at Requirentinden har bemyndiget Snedkersvend Rasmussen til at modtage de ætkede 20 Rdl., vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Requisiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

---

Dom over 300 Rdl.

1855. 15de Marts.

Hermann Hartvigsen & Co.
ctr.
Silke- og Klædehandler H. C. Lund.

Cand. jur. Vestrup for sin Fader protesterer imod, at Forretningen fremmes, forinden Requisitus ved Gjeldsfængsel har afsonet det ham skyldige Beløb, hvorfor han blev arresteret den 22de f. M.

Proc. Hansteen ved Fuldm. Meldola bemærker, at Vestrup jo ikke har gjort sin formeentlige Ret gjeldende, og forlanger Forretningen fremmet, in subsidium i ethvert Fald Decret neblagt.

Vestrup erklærer, at Arresten vil blive fuldbyrdet idag, og protesterer imod at den nye Arrest kan paalægges, før Afsoningen deraf er endt, regnet fra idag.

Meldola tilkjendegiver, at han anseer Requisiti Tilstedeværelse her som det sikkreste Middel til at erholde ham i Virkeligheden personlig heftet, og modsætter sig, at Requisitus forlader Forretningen inden Kjendelsen; han mener at Arrest og dens Fuldbyrdelse ere uadskillelig forbundne, naar Requisitus personlig er tilstede, og Arresten gives Medhold.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Ret, der, ifølge Lovgivningen, tilkommer en Creditor til at holde sin Debitor heftet for Gjeld, formeentlig ikke

kan være en anden Creditor hinderlig i, for sit Tilgodehavende hos samme Debitor, at gjøre Brug af sin lige Ret, saa vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Grosserer Vestrups Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Grosserer Vestrups Side Fremførte.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Arrest i Henhold til Pl. 30te Novbr. 1821.

1855. 31te Marts (30te).

Grosserer H. M. Schjott & Co.

ctr.

Procurator Delbanco som Mandatarius for Kjøbmand Barfoed.

Længere Procedure, hvorunder Proc. Delbanco gjør Indsigelser i Realiteten mod Requirenternes Fordring paa Kjøbmand Barfoed.

Proc. Larsen procederer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Vel indeholder det fra Requirenternes Side Fremførte ikke fuldstændigt Beviis for, at Kjøbmand Barfoed i Amsterdam er dem de ædede 106 Rdl. 3 Mk. 14 Sk. skyldig, men da Beviisligheden af deres Fordring imidlertid ikke skjønnes at være afbeviist ved det af Procurator Delbanco Fremførte, og der, under Forfølgningen af nærværende Forretning, muligt vil blive fremført tilstrækkelig Beviislighed for samme, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til den gjorte Protest; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Juni 1856.

Thi kjendes for Ret:

Den indstævnte, af Kongens Foged her i Staden den 31te Marts f. A. effectuerede Arrest- og Forbudsforretning bør, forsaavidt angaaer et Beløb af 5 Rdl. 2 Mk. 6 Sk., som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, men forøvrigt være ophævet.

(Endvidere at Hovedcitanterne Schjott & Co. bør for Contracitantens Tiltale fri at være, — og at de bør være berettigede til for de 5 Rdl. 2 Mk. 6 Sk. at søge Fyldestgjørelse i det Beløb, som Handelsagent Bloch er Barfoed skyldig osv. Processens Omkostninger ophæves.)

Decretet var kun nedlagt som Arrest i den anmeldte Fordring, ej som Forbud; det var derefter anmeldt for Bloch.

---

Vexel 1100 Rdl.

1855. 14de April.

Nic. Kellermann
ctr.
Capitain F. T. D. v. Bressendorff.

Proc. Baastrup erklærer, at Reqvisitus i sin Tid til Sikkerhed for den fremlagte Vexel har overgivet Reqvirenten 22 Vexler fra General Bülow, og at Reqvirenten for disse har faaet Dom over Bülow og Fyldestgjørelse for dem. Han fremlægger til Bevis Copie af et af Reqvirenten udstedt Document. Ligeledes fremlægger han Udskrift af et criminelt Forhør, hvorunder Reqvirenten har erklæret, at Aftalen mellem ham og Reqvisitus var, at han af det for de 22 Vexler indkomne Beløb ikke skulde have mere end der virkeligt tilkom ham (hvad Reqvisitus skyldte).

Reqvirenten benægter dette, nægter at den fremlagte Vexel er deponeret for de 22 Vexler, og vil ikke, at der maa tages Hensyn til det criminelle Forhør.

Baastrup fremlægger endnu en Udskrift og opfordrer Reqvirenten til at opgive, hvilken anden Vexel det da var, der er omtalt som depo-

neret, og fremhæver, at det fremlagte Document fra denne viser, at de 22 Vexler angik en større Sum, end Reqvisitus skyldte ham.

Reqvirenten vedbliver sin Benægtelse og vil ikke lade sig paabyrde Beviisbyrden. Navnlig protesterer han imod, at der tages Hensyn til Forhøret, ligeoverfor den lovlig protesterede Vexel.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

I det fra Reqvisiti Side Fremførte indeholdes formeentlig ikke nogen Beviislighed for, at Reqvirenten enten har erholdt Fyldestgjørelse for, eller at nogen Afgjørelse mellem ham og Reqvisitus har fundet Sted i Henseende til den i Reqvisitionen omhandlede Vexels Paalydende, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til den gjorte Protest; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Obligation over 150 Rdl.

1855. 17de April (16de).

Høker R. Jensen
ctr.
Høker A. M. Clausen.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund forlanger Arrest i de Reqvisitus hos sin Stedfader tilgodehavende 150 Rdl.

Reqvisitus bemærker, at han ikke har nogetsomhelst Beløb tilgode hos sin Stedfader.

Fuldm. Lund vedbliver sin Paastand.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvirenten under Forfølgningen af nærværende Forretning muligt vil kunne fremføre tilstrækkeligt Beviis for, at Reqvisitus hos sin Stedfader Husmand Peder Hansen har de omhandlede 150 Rdl. tilgode, saa vil Arrest i dette Beløb være

at iværksætte; thi eragtes: Arrest vil være at iværksætte i bemeldte 150 Rdl.

Homann.

Forligt.

---

Dom c. 50 Rdl.

1855. 24de April.

Tøjmager A. V. Thorlund

ctr.

Smedesvend Thomsen.

Reqvisitus erklærer, at Alt hvad han ejer er pantsat for 200 Rdl.

Reqvirenten benægter det, da han har undersøgt Pantebogen, hvor der kun findes en Smed Thomasen. Han forlanger derfor udleveret de Effecter, hvori han ved Forretningens Begyndelse den 2den f. M. erholdt Udlæg.

Reqvisitus erklærer, at det er ham, der som Lægmand skriver sit Navn undertiden noget forskjelligt, ligesom det og efter Udtalen skrives forskjelligt.

Panthaveren, Vertshusholder Hans Jørgensen, møder med den originale Panteobligation. Reqvisitus erklærer at have selv skrevet det derunder staaende Navn Johan Peter Thomasen, og at han virkelig skylder Jørgensen de 200 Rdl.

Ogsaa Protocollen er underskrevet Thomasen.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da den Lighed, der er mellem Reqvisiti Navn ifølge den ergangne Dom, og Navnet Thomasen, hvormed den foreviste Panteobligation er underskrevet, giver Formodning om, at den foregivne Pantsætning forholder sig rigtig, saa vil den forlangte Udlevering ikke være at iværksætte, medmindre Reqvirenten, til Betryggelse for sammes Følger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller sammes Værdi i kongelige eller Nationalbankobligationer; thi eragtes: den forlangte Udlevering vil ikke være at iværksætte, medmindre Reqvirenten, til Sikkerhed for sammes Følger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller sammes Værdi i kongelige eller Nationalbankobligationer.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 10 Rdl.

1855. 27de April.

J. A. Jacobsen
ctr.
Peter A. Tolander.

Requisiti Hustrue erklærer, at hendes Mand har lejet det herværende Værelse med Meubler af Beboerinden af hele Lejligheden, Md. Hansen; dennes Søster foreviser den mellem de nævnte Lejere oprettede Contract.

Stedets Ejerinde erklærer, at Requisitus ikke har lejet af hende, men af Md. Hansen.

Proc. Alberti ved Fuldm. Nissen benægter Rigtigheden heraf.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det til Bestyrkelse derfor under Forretningen Fremførte maa Formodningen formeentlig anses at være for, at de i den foreviste Lejecontract omhandlede Meubler ikke ere Requisitus, men Enkemadame Hansen tilhørende, og Udlæg i samme vil derfor ikke være at effectuere, medmindre Requirenten, til Betryggelse i saa Henseende, stiller et Depositum af 100 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum; thi eragtes: Udlæg i foranførte Meubler vil ikke være at effectuere, medmindre Requirenten, til Betryggelse i saa Henseende, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom over 600 Rdl.

1855. 22de og 23de Juni.

Ex. jur. N. J. Eibeschütz
ctr.
Auctionsholder A. C. Lembcke.

Proc. Nyholm som Skiftecommissair i Requisiti Fallitboe møder og protesterer imod Udlæg i Effecterne, som tilhøre Fallitboet; det er i en

Skifteſamling beſtemt, at de for Vurderingsſummen ſkulde udlægges en Del af Reqviſitus, hvilket endnu ej er ſkeet.

Proc. Beyer benægter, at de Effecter, hvori Reqvirenten har Arreſt, ere identiſke med de af Skifteretten regiſtrerede Effecter, og mener, at da Indløsningen ikke ſkete, dengang den blev beſtemt, kan den nu ikke gjelde for Reqviſiti Creditorer, og han paaſtaaer, at Effecterne ej tilhøre Boet.

Nyholm erklærer, at netop fordi Indløsningen ej er ſkeet, tilhøre Effecterne Boet.

Efterat Prot. ofv. — eragtet ſom følger:

Med Henſyn til det af Procurator Nyholm Fremførte maa Formodningen formeentlig anſees at være for, at de omhandlede Effecter ere Reqviſiti Boe tilhørende, og Udlæg i ſamme vil derfor ikke være at give; thi eragtes: Udlæg i de omhandlede Effecter vil ikke være at give.

Homann.

Beyer forlanger derpaa og faaer Udlæg i endeel Maſkiner og Inventariegjenſtande beroende i en af Reqviſitus lejet Kjelder.

Reqviſitus opgiver, at diſſe Gjenſtande ere lejede og laante ham af forſkjellige Perſoner, ſom han navngiver.

Beyer forlanger derpaa udleveret Nøglerne til Kjelderen, eller denne forſynet med Fogdens Segl.

Reqviſitus proteſterer.

Paa Reqvirentens Begjæring, at overleveres de omhandlede Nøgler, kan under nærværende Forretning ikke være at tage Henſyn.

Homann.

vide den 3die Decbr. 1855.

---

Vexelobligation (576 Rdl.).

1855. 11te Juli.

Jernværksejer J. C. Knoff

ctr.

Handelsmand Joh. Olſen.

Reqviſitus erklærer, at han den 2den Januar f. A. har udſtedt en Accordproposition til ſine Creditorer, ſom han fremlægger, forſynet med

Knoffs egenhændige Underskrift og Antagelse. I Henhold hertil erkjendte han kun at skylde Reqvirenten 5 pCt. af de 210 n. Sp. og protesterer.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup modsiger Rigtigheden, og kan fortiden hverken erkjende eller benægte Ægtheden af Knoffs Underskrift; han paastaaer, at Accorden ikke omfatter Vexelobligationen, og in subsidium, at den var knyttet til Betingelser, som ikke ere opfyldte.

Reqvisitus modsiger begge disse Paastande.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Med Hensyn til det fra Reqvisiti Side Fremførte vil Forretningen ikke være at fremme, medmindre Reqvirenten til Sikkerhed for sammes Følger stiller et Depositum af 500 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom c. 200 Rdl.

## 1855. 21de og 24de Juli (23de).

### Kjøbmand J. S. Jacobsen
ctr.
### Tracteurbestyrer P. Petersen.

Proc. Vinther ved Fuldm. Møller erklærer, at Reqvirenten, da han disconterede Vexlen for Reqvisitus, ogsaa modtog et Skadesløsbrev, udstedt af H. P. Petersen, som skulde tinglæses, og skulde Reqvirenten intet Krav have paa Reqvisitus forøvrigt, da han derved var sikret. Da Skadesløsbrevet ikke blev tinglæst, lovede Reqvirenten at besørge det, da Reqvisitus betalte et Afdrag paa 50 Rdl., og skjøndt Omkostningerne til Tinglæsningen forud vare betalte, beregnede han sig dem dog atter med 4 Rdl. og gav kun Qvittering for 46 Rdl. — Han erklærer, at Reqvirenten under et criminelt Forhør har indrømmet, at han intet Krav har paa ham; og viser, at det af Paategningen paa Vexlen sees, at denne har været fremlagt i Criminalretten, og at der er afskrevet 50 Rdl., medens han fremlægger Qvitteringen for de 46 Rdl.

Proc. Alberti begjærer Udsættelse til Mandag for at conferere med sin Mandant.

Efterat det under Forretningen Tilførte var bleven gjennemlæst af mig Justitsraad Homann, blev Forretningen af mig

udsat til forstkommende Mandag den 23de d. M. Kl. 1 Eftermiddag.

Homann.

Alberti protesterer derpaa mod det Fremførte, og erklærer, at Requisitus har betalt 50 Rdl. i Afdrag, 46 Rdl. mod Qvittering og senere 4 Rdl. uden Qvittering. Han protesterer imod at der tages Hensyn til et Forhør, der var afholdt, forinden den Dom blev afsagt, hvorved Requisitus er dømt.

Møller begjærer Udsættelse for at fremlægge Forhøret.

Alberti protesterer.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der er bleven protesteret mod den forlangte Udsættelse, og de fra Requisiti Side fremsatte Indsigelser ikke, efterat Requirenten har erhvervet Dom for sit Tilgodehavende, under nærværende Forretning, kunne være at tage under Paakjendelse, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

325 Rdl.

1855. 28de Juli.

Conditor C. L. Colding
ctr.
Fiskebløder L. Sørensen.

Proc. Alberti forlanger to Heste udleverede efter en af Requisitus udstedt Tilstaaelse for Salget.

Requisitus nægter at udlevere dem; han erklærer i Betaling for dem at have faaet en Vexel, men Requirenten vil ikke sætte sit Navn derpaa. Han har saa derom henvendt sig til Politiet, som har indledet Undersøgelse og sagt ham, at han ikke behøver at udlevere Hestene.

Alberti bemærker, at Requirenten kun til en Politiprotocol har erklæret, at han anseae sig berettiget til at erholde Hestene udleverede efter Tilstaaelsen; han benægter at denne Sag vedrører Politiet, eller at dette har udtalt sig som anført.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Den forlangte Udlevering vil ikke være at iværksætte, medmindre Reqvirenten, til Betryggelse for Forretningens Følger, stiller et Depositum af 325 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

---

(Caution) 2647 Rdl.

## 1855. 3die August (2den).

### Collecteur S. Salomon
### ctr.
### Sagførerfuldmægtig J. Thomsen.

Proc. Damkjer for Reqvisitus erklærer, at i en Samtale med Reqvirenten og Proc. Larsen har Reqvirenten, for det Tilfælde, at han ved Auction skulde faae Ejendommen tilslaaet, indrømmet Reqvisitus en Frist af 3 Maaneder til at søge Ejendommen afhændet til Trediemand, saaledes at det Mere, som derved indkom, skulde afgaae i hvad Reqvirenten ved Salget fik tilgode hos Reqvisitus. Han mener derfor, at Forretningen nu er for tidlig begyndt, da Reqvisitus har en Kjøber.

Proc. Larsen benægter, at der ved denne Samtale forefaldt andet, end at Reqvirenten erklærede, at hvis Reqvisitus inden 3 Maaneder skaffede en Kjøber, med hvem han var tilfreds og sluttede Handel, saa skulde det, han derved indvandt, komme denne tilgode, og dette Løfte kan godt blive opfyldt, om end Reqvisitus strax betalte; han benægter, at Ordet „afgaae" er bleven benyttet derved.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I det under Forretningen Fremførte indeholdes formeentlig ingen Bevisilighed for, at Reqvirenten har tilstaaet Reqvisitus nogen Henstand med Erlæggelsen af det, som denne, ifølge den af ham indgaaede Cautionsforpligtelse, har at udrede, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de Februar 1856.

Thi kjendes for Ret:

Contraføgsmaalet hæves, og bør Contracitanten, forhenværende Sagførerfuldmægtig J. Thomsen, til Hovedcitanten, Classelottericollecteur S. Salomon, i Kost og Tæring betale 5 Rdl.

Den paaankede, under 3die August f. A. af Kongens Foged her i Staden hos Contracitanten foretagne, Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør — osv.

(Arrestforretningens og Hovedsøgsmaalets Omkostninger skadesløst.).

. . . „Det af Contracitanten, forhenværende Sagførerfuldmægtig J. Thomsen under Sagen instituerede Contraføgsmaal vil ifølge Contracitantens Begjæring blive at hæve, og vil Hovedcitanten, Classelotteri-collecteur S. Salomon, blive berettiget til, efter sin Paastand, i samme at tillægges Kost og Tæring, der bestemmes til 5 Rdl." . . .

---

Højesterets Dom
den 8de Februar 1858.

Thomsen
ctr.
Salomon.

Da Citanten i denne Sag, i hvilken Indstævnte ikke har givet Møde, ej for Højesteret har fremlagt alle til Sagen hørende og i første Instants irettelagte Documenter, vil den udtagne Højesteretsstævning i Medfør af Lovens 1—6—18 og Reskript af 7de April 1784 være at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesterets Stævning afvises.

Den 7de Mai 1858.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde udtaget Stævning, hvorved Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens

Dom af 18de Februar 1856 paaankes til Højesteretsaaret 1859, ifølge dertil meddeelt Anticipationsbevilling, har contraappelleret bemeldte Dom til Stadfæstelse, og Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Højesteret ikke har givet Møde, vil Contracitantens Paastand om Dommens Stadfæstelse være at give Medhold, hvorhos Hovedcitanten bliver at tilpligte at betale Contracitanten ifølge dennes Paastand og ifølge den for Højesteret documenterede Forskrivnings Medhold Processens Omkostninger skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten skadesløst. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rdl.

---

Underholdningsbidrag 150 Rdl.

## 1855. 5te September.

### Bodker P. Richter.

Alberti protesterer, da Bidraget ikke skal erlægges forud, og dog er begjært indbrevet før et halv Aar var gaaet, hvilket skal stride mod Frd. 16de Novbr. 1836 § 5; han tilføjer, at Requisitus ved Notarius har opfordret Hustruen til at vende tilbage til ham, og at han ikke kan være pligtig at svare Bidrag, naar hans Huus staaer hende aabent; i ethvert Fald protesterer han mod Salair til hendes Sagfører.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen bemærker, at Frd. 16de Novbr. 1836 § 5 kun handler om Affoningen; at Resolutionen ved Udtrykket „fra idag" maa involvere Forudbetaling, og at en Resolution af 1854 hjemler Hustruen Ret til at forlade Mandens Huus.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Kjøbenhavns Magistrat har meddeelt sin Resolution til Inddrivelsen af det omhandlede Underholdningsbidrag, og det ønskede Sagførersalair formeentlig maa anses for at være lovhjemlet, saa vil Forretningen, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at

tage Hensyn til det fra Requisiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Incamineret, men faldt ikke i Rette.

---

Dom 28 Rdl.

## 1855. 10de October (9de).

### Skræder O. F. Friedel
ctr.
### Snedkersvend Schioldan.

Forretningen continueres paa Requisiti separerede Hustrues Bopæl. Hun protesterer, forbi Boet er deelt mellem hende og Mand før Separationen, og da det i denne hedder, deels at Boet ere deelt og deels at Fornueskabet er hævet, saa mener hun nu, at hendes Mands Creditorer er hende uvedkommende.

(Med Dommen er fremlagt „et Gjeldsbeviis". Dommen er af 13de Septbr. Separationen af 13de Juli d. A.)

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det Gjeldsbeviis, der ligger til Grund for Dommen, hvorefter nærværende Forretning foretages, er udfærdiget, medens Requisitus og hans fraseparerede Hustrue endnu levede sammen i Fællesskab, og der for sammes Paalydende er givet Sikkerhed i de omhandlede Effecter, saa kan der ikke være at tage Hensyn paa den gjorte Protest, og Forretningen vil saaledes i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 89 Rdl.

## 1855. 13de October.

### Cancellieraad Proc. Peterſen
### ctr.
### Marſkandiſer P. Hanſen.

Requiſitus erklærer, at alt til Marſkandiſerhandelen hørende er hans Faders og kun er overladt ham til Forhandling, hvorom han fremlægger en ſkriftlig Erklæring af 9de Februar d. A. I hans Indboe har hans Fader ladet gjøre Udlæg ligeſom ogſaa i de til Marſkandiſerhandelen hørende Gjenſtande.

Faderen møder med Beſkrivelſe af Udlægsforretningen og proteſterer.

Proc. Bugge benægter Rigtigheden og Gyldigheden af det fremlagte Document, og navnlig at de Gjenſtande hørende til Marſkandiſerhandelen kunne være de ſamme, hvori Faderen den 12te Januar lod gjøre Execution; han bemærker, at den Omſtændighed, at det fremlagte Document er i Requiſiti Værge, viſer, at det er uden Gyldighed.

Efterat Prot. ofv. — blev af mig eragtet ſom følger:

Da det af Requiſitus fremlagte Document, dateret 9de Februar d. A., formeentlig ikke kan anſees at indeholde Bevisligheд for, at de i hans Beſiddelſe værende Meubler og Effecter, der ere Gjenſtande for den af ham førende Marſkandiſerhandel, ere hans Fader, Marſkandiſer Iſak Hanſen tilhørende, ſaa vil, forſaavidt det er nødvendigt til Fyldeſtgjørelſe for det under Forretningen Æſtede, Udlæg i ſamme være at give. Ligeledes vil, ſaafremt Requirenten ikke derved maatte blive fyldeſtgjort, Ankyndigelſe af Udlæg være at effectuere i de i den fremlagte Beſkrivelſe af den hos Requiſitus foretagne Executionsforretning anførte Effecter, men da Udlægshaveren er berettiget til for ſit Tilgodehavende forlods at erholde Fyldeſtgjørelſe i ſamme, ſaa vil Requirenten ikke være at ſætte i Beſiddelſe af disſe Effecter før Udlægshaveren er bleven fyldeſtgjort; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensſtemmelſe med det ſaaledes Anførte, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

Dom.

## 1855. 26de October.

### Høker Eskildsens Hustrue
ctr.
### Skrædermester J. C. Hansen.

Requisitus har (den 4de October) erklæret sig villig til efter Dommen at udlevere tre Dyner, men Requirentinden benægter, at det er de rigtige og vil ikke modtage dem. Hun forlanger Execution for det i Dommen ommeldte Beløb (som ikke er nævnt i Forretningen.) Requisitus med Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen protesterer herimod, da han vil udlevere Sengklæderne. Han fremstiller et Vidne, Skrædersvend Jespersen, som under Eeds Tilbud forklarer, at det er de i Dommen omhandlede, og tilbyder at skaffe et Vidne til fra Rendsborg, naar Fogden nu her vil forsyne Sengklæderne med Fogdens Segl. Requisitus frasiger sig Ansvaret for Sengklæderne, naar Requirentinden ikke modtager dem.

Requirentinden vedbliver sin Begjæring om Execution.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requirentinden ikke har givet sit Samtykke til den forlangte Udfærtelse, vil denne ikke være at indvilge, og da forøvrigt de Sengklæder, som Requisitus pligter at udrede, i den ergangne Dom ikke ere saaledes betegnede, at det med Vished kan skjønnes, om de under Forretningen tilstedeværende Sengklæder ere de samme, som Requisitus i sin Tid har modtaget af Domhaveren, saa vil den forlangte Execution ikke være at iværksætte, medmindre Domhaveren til Sikkerhed for Forretningens Følger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum; thi eragtes: den forlangte Execution vil ikke være at iværksætte, medmindre Domhaveren, til Betryggelse for Forretningens Følger, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

Panteobligation 950 Rbl.

1855. 29de November (28de).

Rodermann
ctr.
Redacteur C. C. Kjeldskov.

Requisitus erklærer, at Requirenten har faaet hvad han har fordret, nemlig 50 Rbl. den 20de Octbr.

Proc. Damkjer ved Fuldm. Kranker henviser til, at Obligationen er forfaldet, naar Afdrag udebliver over 8 Dage, og at det første Afdrag skulde være betalt i Februar Maaned.

Requisitus bemærker, at netop den Omstændighed, at det første Afdrag var erlagt i October Maaned, viser, at der existerer en mundtlig Overeenskomst mellem Parterne, som har forandret denne Clausul i Contracten.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da, ifølge den under Forretningen fremlagte Obligation, dens hele Paalydende er forfaldet til Betaling og Requisitus ikke har fremført Bevislighed for at nogen Overeenskomst mellem ham og Requirenten har fundet Sted, hvorved denne har tilstaaet ham Henstand med Erlæggelsen af sit under Forretningen æskede Tilgodehavende, ligesom han heller ikke har godtgjort, at han hos ham har noget Contrakrav, saa vil Forretningen være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

---

Hof- Stadsrettens Dom
den 9de Februar 1857.

Hovedcitanten M. B. Rodermann, bør for Contracitanten, Redacteur C. C. Kjeldskovs Tiltale i denne Sag fri at være.

Den indankede, den 28de November f. A. paabegyndte, og den 5te Januar d. A. fluttede, af Kongens Foged her i Staden hos Contracitanten foretagne Arrestforretning bør, forsaavidt den er effectueret i Contracitantens udestaaende Fordringer, være

ophævet, men iøvrigt, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bør — osv.

Saa betaler Contracitanten og Arrestforretningens Omkostninger med 24 Rdl. 4 Mk. 6 Sk., for Udgifter til de udmeldte Vurderingsmænd 9 Rdl., samt denne Sags Omkostninger med 20 Rdl.

Ingen af Contracitantens Indsigelser findes at kunne medføre, at at Arresten i det Hele kjendes ugyldig.

. . . „At en Pantecreditor ikke, ligesom den simple Creditor, skulde kunne benytte det almindelige Retsmiddel Arrest, naar iøvrigt de til sammes Iværksættelse fornødne Betingelser ere tilstede, kan ikke antages.

Den Omstændighed, at Vurderingssummen af de arresterede Effecter, navnlig Bøgerne og Tidsskrifterne, overstiger det fordrede Beløb, kan ikke have den Virkningen, at Arresten, ialtfald forsaavidt, skulde ophæves, navnligen naar hensees til Beskaffenheden af disse Effecter, hvis Værdi, naar de skulle realiseres, maa ansees særdeles precair." . . .

. . . „Da Vurderingsmændenes Udmeldelse foregik under Arrestforretningen uden Indsigelse fra Contracitantens Side, og denne navnlig sees at have været enig i, at Vurderingen afholdtes til en senere Tid, samt da Contracitanten ikke har godtgjort at have været nægtet Adgang til at overvære samme, der foregik i Contracitantens eget Locale, samt da denne Forretning beskreven er fremlagt under Sagen, vil Contracitantens Indsigelse med Hensyn til samme ej heller kunne komme i Betragtning.

Forsaavidt Arrest er gjort i udestaaende Fordringer, da indeholder hverken Arrestacten Oplysning om disses Størrelse og Beskaffenhed, ej heller er Fortegnelse over dem, som sees at have været tilstede under Forretningen, fremkommet under Sagen. Arresten vil derfor forsaavidt være at ophæve.

. . . „Arrestforretningens Omkostninger vil Contracitanten ikke kunne undgaae at tilsvare, men hvad angaaer de endvidere paastaaede 30 Rld., som Udgifter til de udmeldte Vurderingsmænd, da skjønnes Contracitanten vel ikke ganske at kunne fritages for at betale Udgifterne ved Vurderingen, men derimod findes han med Føje at have protesteret mod Størrelsen af den Mændene tillagte Betaling som sig vedkommende, og i Overeensstemmelse med hans subsidiaire Paastand vil han derfor kun kunne tilpligtes at udrede en saadan Betaling, som Sportelregl. 22de Marts 1814 VIII. § 148, 4de Membrum bestemmer for et Tilfælde som nærværende, denne Betaling beregnet for to Dage, da Hovedcitanten ikke har beviist, at Forretningen har medtaget længere Tid, eller at den ialtfald ikke kunde have været tilendebragt i to Dage, altsaa 9 Rdl." . . .

## 1855. 3die December.

### Exam. jur. N. Eibeschütz
### ctr.
### Auctionsholder C. Lembcke.

Efter den den 23de Juni afsagte Kjendelse er Forretningen continueret flere Gange, medens Intervenienterne have procederet med Reqvirenten om deres Ejendomsret til de til denne udlagte Gjenstande.

Af mig Justitsraad Homann blev afsagt følgende Kjendelse:

Ifølge de Oplysninger, der indeholdes i de tvende under Forretningen fremlagte Lejecontracter, i Forbindelse med de af Vidnerne Tjenestekarl Marcussen, Madame Møller og Fabrikant Neumann under det optagne Tingsvidne afgivne Forklaringer, maa Formodningen formeentlig anses at være for, at den under Nr. 1 i den under Forretningen foretagne Specification anførte Maskine til Tillavning af Champagnevin med Tilbehør, samt de i Specificationen under Nr. 2, 3, 6 og 7 inclusive anførte Inventariegjenstande ere Justitsraad Jacobsen og Pastor emeritus Torsleff tilhørende. Ligeledes maa, ifølge den af bemeldte Tjenestekarl Marcussen afgivne Forklaring, Formodningen formeentlig anses at være for, at de i Specificationen under Nr. 13 til 17 inclusive anførte Flasker med Champagne ere Justitsraad Jacobsen tilhørende, og den forlangte Udlevering af de foranførte Gjenstande vil derfor ikke være at iværksætte, medmindre Reqvirenten til Betryggelse i saa Henseende stiller et Depositum af 1000 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum. Derimod vil, med Undtagelse af den under Nr. 8 anførte Disk, der er opgivet at tilhøre Enken Jørgensen, de øvrige specificerede Gjenstande, der maae antages at tilhøre Reqvisitus, i Overensstemmelse med Reqvirentens Forlangende, til ham være at udlevere; thi eragtes: den i foranførte Specification under Nr. 1 anførte Maskine til Tillavning af Champagnevin med Tilbehør, de under Nr. 2, 3, 6 og 7 inclusive anførte Inventariegjenstande, samt de under Nr. 13 til 17 anførte Flasker med Champagne, vil ikke være at udlevere, medmindre Reqvirenten

til Betryggelse i saa Henseende, stiller et Depositum af 1000 Rdl., eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum. Derimod vil de øvrige specificerede Gjenstande, med Undtagelse af den under Nr. 8 anførte Disk, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, til ham være at udlevere.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Juni 1856.

Exam. jur. Eibeschütz
ctr.
Auctionsholder A. C. Lembcke, Justitsraad, Livlæge Jacobsen, Ridder af Dannebrog, og Pastor emeritus Torsleff samt Kongens Foged heri Staden, Justitsraad Homann.

Thi kjendes for Ret:

Citanten, Examinatus juris Eibeschütz, bør være berettiget til uden Sikkerheds Stillelse at erholde udleveret af Kongens Foged de i Udlægsforretningen den 22de Juni f. A. under Nr. 2, 3, 6, 7 og 13 til 17 inclusive specificerede Gjenstande. Iøvrigt bør den paaankede Fogedkjendelse ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Det skjønnes nu ej heller rettere, end at der ved det af Vidnet Neumann afgivne Vidnesbyrd i Forbindelse med den fremlagte Lejecontract af 2den April f. A. og de iøvrigt af de Indstævnte Jacobsen og Torsleff producerede Beviisligheder er fremkommet et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at den under Nr. 1 anførte Maskine med Tilbehør er deres Ejendom.

Derimod findes der ikke fra deres Side at være tilvejebragt noget Beviis med Hensyn til de øvrige i Fogedkjendelsen anførte Gjenstande.

Som Følge heraf og da det med Hensyn til, at Citanten ikke har modbeviist Rigtigheden af den af de Indstævnte paa den under Nr. 1 pecificerede Maskine satte Værdi, der ogsaa i Lejecontracten af dem er anslaaet til 1000 Rdl., maa bifaldes, at Kongens Foged har fordret et lige saa stort Beløb deponeret til Sikkerhed for sammes Udlevering til

Citanten, vil Citanten ikkun være at kjende berettiget til uden Sikkerhedsstillelse at erholde udleveret de under Nr. 2, 3, 6, 7, og 13 til 17 inclusive specificerede Gjenstande, hvorimod, da Citanten ikke under Fogedforretningen specielt har modsagt, at Diſken under Nr. 8 er en ustævnt Enke tilhørende, den paaankede Fogedkjendelse forøvrigt bliver at stadfæste.

Processens Omkostninger ophæves, og bliver med Hensyn til Godtgjørelse af de for de tre Continuationsforretninger erlagte Gebyrer, der maae henføres til Sagens Omkostninger, forsaavidt de Indstævnte Jacobsen og Tørsleff angaaer, navnligen at bemærke, at der ikke skjønnes tilstrækkelig Anledning til at tillægge Citanten samme hos disse Indstævnte, og om at Kongens Foged skulde tilbagebetale samme, vil der allerede af den Grund Intet kunne være at afgjøre under nærværende Sag, at denne Embedsmand ikkun ere stævnet til Kjendelsen, Gebyrsberegningen og sin iøvrigt brugte Behandling at til- og forsvare." . . .

---

Udfærtelse.

## 1855. 4de December (1ste).

## Pastor N. S. F. Grundtvig
## ctr.
## Forpagter (Lejer) H. F. Docker.

Proc. Rothe benægter, at Reqvisitus har misligholdt den indgaaede Forpagtningscontract. Reqvisitus har vel bortført og afhændet Hø og Halm fra Gaarden, men dette kan ikke benævnes Gjødning, og der er intet Forbud derimod i Contracten, og han har paaført Jorden baade al den der faldende Gjødning og betydelige Qvantiteter andetstedsfra. Reqviſiti Cautioniſt har vel solgt sin Ejendom, men har kjøbt to andre istedet, og Reqviſitus har desuden tilbuet Reqvirenten to nye vederhæftige Cautioniſter. Det i Reqviſitionen ommeldte Brev benægter Forpagteren paa det Bestemteſte at have underſkrevet, hvilket han med Eed vil bekræfte. Brevets Ægthed er ikke godtgjort ved Tingsvidnet, da det første Vidne er inhabil baade efter 1 13—16 og 17, og Comparenten under Tingsvidnet udtrykkeligt forbeholdt enhver Indſigelſe mod dette Vidnets Forklaring.

Proc. Alberti benægte alt dette og paaſtaaer, at Reqviſitus ved det optagne Tingsvidne maa være bundet ved det paaberaabte Brev, og at Contracten maa gives den Forſtaaelſe, ſom Reqviſitus har vedkjendt ſig i Brevet (om Hø og Halm).

Længere Procedure ogſaa om andre Forhold; — Rothe paaſtaaer, at hvad de tidligere Ejere have tilladt, maa ogſaa være bindende for Reqvirenten og begjærer Udfærtelſe for at fremlægge Beviis derom, hvor-

imod Alberti protesterer, navnlig fordi Forklaring derom er afgivet under en anden Sag og denne uvedkommende.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Reqvirentens Side er protesteret imod den forlangte Udsættelse af nærværende Forretning, vil denne ikke være at indvilge, og da Reqvisitus, der ved den fremlagte Lejecontract har undergivet sig, at saafremt han paa nogensomhelst Maade misligholder Contracten, hans Ret efter samme er aldeles forbrudt og Ejeren berettiget til strax at udsætte ham af det Forpagtede og Lejede, ved det optagne Tingsvidne er bleven overbeviist jevnligen at have bortført Hø og Halm fra den forpagtede Ejendom, hvortil han, ifølge Lejecontractens § 4, formeentlig maa anses at være uberettiget, saa maa han formeenlig, alene paa Grund heraf, anses at have forbrudt sin Ret ifølge Contracten, og Forretningen vil derfor, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme uden at de herimod fremsatte Indsigelser kunne komme i Betragtning; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom og Forlig henved 6000 Rbl.

1855. 28de December (27de).

Kjøbmand J. A. Harboe
ctr.
Urtekræmmer D. P. Hansen.

Reqvisitus erklærer, at han i Aaret 1845 opgav sit Boe som fallit og erholdt Protectorium, hvorefter han skal være fri for personlig Hæftelse til 6 Uger efter Proclamas Udløb. Men Boet er ikke sluttet endnu og Proclama ikke udstedt, altsaa ej heller udløbet.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup bemærker, at der slet ikke var Activer i Boet, og altsaa ej Grund til Proclama.

(Arrest er decreteret den 29de Novbr. 1852).

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da det afgivne Arrestdecret paa Requisiti Person er usvækket, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Requirentens Forlangende, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Requirentens Forlangende, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 632 Rdl.

## 1856. 29de Januar.

### Grosserer Viberg
ctr.
### Handelsagent L. M. Tachau.

Requisitus erklærer, at han var umyndig, da Vexelforholdet blev contraheret og fremlægger sin Døbeseddel.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Ibsen benægter dette; Requisitus er fyldt 25 Aar den 25de Septbr. f. A., Vexlen er trasseret den 27de Juni og paategnet uden Dato „Accept pr. 1ste October 1855"; han benægter, at denne Accept var givet forinden 25de Septbr. — Vexlen var betalbar i Berlin og Requisitus myndig efter preussiske Love. — Desuden bemærker han, at Requisitus, der den 26de Novbr. f. A. har givet Møde under Retssagen og senere er udeblevet, derved har anerkjendt og indrømmet Fordringen, som det er udtalt i Dommen. Endelig paaberaaber han, at det allerede den 15de d. M. over Requisitus afgivne Arrestdecret er usvækket og forlanger det nu fuldbyrdet.

Requisitus fremlægger et Brev fra Trassenterne, dateret den 27de Juni forrige Aar, med Anerkjendelse af den givne Accept og vedbliver sin Protest.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Requisitus, ifølge den fremlagte Døbeattest, samt det forøvrigt fra hans Side Fremførte ikke har været myndig paa den Tid, han har stiftet den Gjeld, der ligger til Grund for Dommen, hvorefter nærværende Forretning foretages, saa vil det afgivne Arrestdecret ikke være at sætte i Udøvelse og For-

retningen saaledes ikke være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil ikke være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 60 Rld.

1856. 8de Marts (1ste).

Højesteretsadvocat Brock
ctr.
Fuldmægtig Berg.

Reqvirenten ved Fuldmægtig Jørgensen begjærer Execution ankyndt i den Reqvisitus tilkommende Gage for Udarbejdelse af Skjøde og Panteregistre ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk.

Reqvisitus fremlægger Indlæg.

Jørgensen nægter, at det Honorar Reqvisitus skal have er undtaget fra Beslag.

Reqvisitus fremlægger to Regnskaber, som skulle godtgjøre Rigtigheden af de to Fordringer, hvortil han har henviist Reqvirenten.

Da Reqvisitus, ifølge D. L. 1—24—25, er uberettiget til at henvise Reqvirenten til for sit Tilgodehavende at søge Fyldestgjørelse i de af ham paaviste Fordringer, han ikke er kongelig Embedsmand, og Pl. af 27de Juni 1781, hvorefter der ikke maa skee Execution i en kongelig Betjents Gage, medmindre han selv giver Anviisning paa samme og Creditor dertil har erhvervet vedkommende Collegii Tilladelse, saaledes ikke har Anvendelse i Henseende til ham, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Reqvisiti Side Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 165 Rdl.

1856. 19de April (17de).

Olsen & Hansen
ctr.
Civilingenieur Liftoe Høyer.

„Paa Grund af sin lidende Tilstand protesterer Reqvisitus mod, at Arrestdecretet strax fuldbyrdes," og begjærer Forretningen udsat for at producere Doctoratteſt, som han kan skaffe imorgen.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup benægter Rigtigheden af den givne Skildring af Reqvisiti Sundhedstilstand, og gjør, hvis Spørgsmaalet optages til Kjendelse, Fogden ansvarlig for Reqvisiti Tilstedeblivelse til Kjendelsen er afsagt.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Forinden Eragtning af mig vil være at afgive betræffende, hvorvidt det afgivne Arrestdecret for Tiden kan være at sætte i Udøvelse, derved at Reqvisitus tages under Bevogtning i Stadens Gjeldsfængsel, vil Reqvisitus være at give Lejlighed til at fremkomme med den omhandlede Lægeatteſt, og vil Forretningen til den Ende, saafremt Reqvisitus ikke allerede maatte have forskaffet sig Atteſten, være at stille i Beroe til forstkommende Mandag den 21de d. M. Kl. 12 Middag, for at han derved kan gives Lejlighed til at tilvejebringe samme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Vexel 11727 Rdl.

1856. 6te og 7de Juni (6te).

A. V. Jacobsen
ctr.
Agent Meyer Hertz.

Reqvisitus bemærker, at han i 1848 redelig har opgivet sit Boe til Skiftebehandling, og at det er stridende mod Frd. 28de October 1702 § 5 at optræde mod ham med Reqvisition om personlig Arrest.

Efterat Prot. osv. — decreteret som følger:

Paa det af Requisitus Fremførte kan ikke være at tage Hensyn, og Forretningen vil saaledes, i Overensstemmelse med Requirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Requisitus erklærer derpaa, at han har Protectorium, som beroer i hans Hjem i Hadeby; han paastaaer derfor Fritagelse for personlig Arrest eller Udsættelse for at kunne fremlægge det.

Proc. Lihme ved Fuldm. Møller protesterer.

(Requisitus er iforvejen Gjeldsarrestant efter en anden Fordring).

Af mig Justitsraad Homann blev decreteret som følger:

Den forlangte Udsættelse vil ikke være at indvilge, og forøvrigt vil Forretningen, i Henhold til det afgivne Decret, være at fremme.

Homann.

---

## Gjesterettens Dom
## den 15de October 1856.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte, af Kongens Foged her i Staden foretagne, Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør — osv.

(Sagens Omkostninger skadesløst.)

Sagen er paastaaet afviist, fordi Indstævnte ikke har Domicil her. Men dette er ikke givet Medhold.

. . . „Ligesom nemlig den Omstændighed, at alle de under Sagen paastævnte Vexler med Undtagelse af een alle ere udstedte af Indstævnte her i Staden, medens han endnu her havde Bopæl, og altsaa ifølge deres Natur som indenbyes Vexler vare betalbare her, maatte i Medfør af L. 1—2—19 berettige Citanten til med Hensyn til disse Vexler, at anlægge Søgsmaal her, da Indstævnte befandtes at være tilstede her i Staden, saaledes maa det med Hensyn til den under Ltr. g nævnte Vexel bemærkes, at et Endossement, givet af en paa den Tid her bosat Person, maa, ligesom Udstedelsen af en saadan Vexel, forpligte ham til at betale her, saa at han, uanseet han senere har taget Ophold andetsteds, maa,

naar han igjen indfinder sig her som Gjest, kunne sagsøges ved Gjesteretten." . . .

---

Vexel 1000 Rdl.

## 1856. 15de Juli (10de, 11te).

### D. Cardosa
### ctr.
### Skrædermester S. Grün.

Reqvisitus protesterer imod Forretningen, fordi Vexlen, der er udstedt af H. K. H. Arveprinds Ferdinand, er protesteret for denne, hvilket han mener er en Nullitet og som Følge deraf ogsaa Anmeldelsen for ham; in subsidium protesterer han imod, at hans Person belægges med Arrest, da han lider af Gigtfeber, hvorom han fremlægger Attest.

Proc. Alberti ved Fuldm. Hindenburg protesterer.

Den 11te tilføjer endnu Reqvisitus, at der paa Forbringen ved Endossenten Goldschmidt er betalt 440 Rdl., som ikke ere afskrevne paa Vexlen.

Goldschmidt møder og erklærer, at han til Fyldestgjørelse af sin Ansvarlighed har overleveret Reqvirenten en anden Vexel paa 440 Rdl.; — Reqvisitus begjærer Udsættelse for at fremskaffe Reqvirentens Tilslaaelse derom.

Hindenburg protesterer først imod denne Indsigelse som for sildig fremkommet, og protesterer derpaa mod Udsættelsen, idet han indrømmer, at Reqvirenten har modtaget den omtalte Vexel af Goldschmidt, dog ikke som Afbetaling men som Sikkerhedsstillelse.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da der fra Reqvirentens Side er bleven protesteret mod den forlangte yderligere Udsættelse af nærværende Forretning, vil denne ikke være at indvilge. Hvad dernæst de af Reqvisitus fremsatte Indsigelser mod Retsgyldigheden af den af Notarius foretagne Protest af den fremlagte Vexel angaaer, da kan der paa samme ikke være at tage Hensyn, efterdi den Forpligtelse, som Reqvisitus, ved som Endossent at have paategnet Vexlen, har paadraget sig, ifølge Vexellovgivningen formeentlig maa betragtes som en Selvskyldnerforpligtelse, til hvis Opfyldelse han, for hvem Protesten i rette Tid er anmeldt, kan drages til An-

svar uden Hensyn til Vexlens Udsteder, og da forøvrigt den under Forretningen omhandlede Pantsætning ikke kan være hinderlig for den forlangte Arrest, der derhos ikke er fremført nogen Beviislighed for, at den af Goldschmidt til Reqvirenten overleverede Vexel af denne er modtaget som Afdrag paa hans Tilgodehavende efter Vexlen og den af Reqvisitus fremlagte Lægeattest ikke indeholder tilstrækkelig Hjemmel for Fogden til at nægte den forlangte Arrest paa Reqvisiti Person, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme.

Homann.

Forligt.

---

Rangskat.

## 1856. 2den August (31te Juli).

### Overkrigscommissair Looft.

Reqvisitus protesterer, da han formener sig fritaget for at svare Rangskat, deels paa Grund af sin Character, deels paa Grund af sin Embedsstilling som Contoirchef under Krigsministeriet, altsaa Embedsmand under Militairetaten. Han henviser i denne Henseende til Kongelig Resolution af 11te December 1847 (militair Reskriptsamling for s. A. Pag. 218) og Pl. 29de Febr. 1828.

Da de æskede Restancer af Kjøbenhavns Magistrat ere approberede til at inddrives ved Execution, saa kan der ikke være at tage Hensyn til de fremsatte Indsigelser, og Forretningen vil saaledes, saafremt Reqvisitus ikke retter for sig i Mindelighed, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme; thi eragtes: saafremt Reqvisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1856. 5te August (29de, 30te Juli).

Professor Borring
ctr.
Gartner Pausch.

Proc. Schønberg ved Fuldm. Berggreen fremlægger dels in originali dels i Gjenpart en Correspondance (ialt 8 Skrivelser) mellem Reqvisitus, Reqvirenten og dennes Sagfører Proc. Meyer, for at godtgjøre, at Reqvirenten i flere og væsentlige Puncter har misligholdt Contracten, og vil, tvertimod at betale Leje, reservere Erstatning hos Reqvirenten.

Reqvirenten benægter dette og tilføjer, at selv Udbyttet af det fejlagtigt Paaankede vilde være Intet imod Udeblivelsen af Lejen og den ham tilføjede Skade, ved at Haven ikke er dyrket. Han opgiver derhos endeel Forbedringer han har gjort, hvilket modsiges.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisitus ikke har betalt den Leje, der af ham skulde have været erlagt den 1ste April sidstleden, saa vil, i Henhold til de Bestemmelser om Udeblivelse med Lejen, der indeholdes i den med Reqvisitionen følgende Lejecontract, Forretningen, i Overensstemmelse med Reqvirentens Paastand, være at fremme uden Hensyn til de fra Reqvisiti Side fremsatte Indsigelser, der under nærværende Forretning ikke kunne komme i Betragtning; thi eragtes: Forretningen vil i Overensstemmelse med Reqvirentens Paastand være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de November. 1858.

Handelsgartner H. Pausch
ctr.
Professor Borring, Ridder af Dannebrog.

Søgsmaal til Erstatning i Anledning af det ved Udsættelsen lidte Tab og Reparation for Tort og Creditspilde.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanten, Handelsgartner H. Pausch, bør til Contra-

citanten, Professor Borring, Ridder af Dannebrog, betale 125 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra den 20de Februar forrige Aar, indtil Betaling skeer, men iovrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være, og saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger hæves.

. . . „Indstævnte, der tillige procederer efter Contrastævning, har principaliter paastaaet Hovedsagen afviist — eller sig tillagt Frifindelse i samme — paa Grund af, at Hovedcitanten ikke har paaanket Fogdens Udsættelsesdecret, og som Følge heraf, idet det navnlig efter den for Fogedretten stedfundne Procedure maa ansees som res judicata, at Citanten med Rette er udsat af den ham lejede Have, ikke kan anlægge et Sagsmaal, der har Kjendelsen til sin nødvendige Forudsætning. Heri kan der imidlertid ikke gives Contracitanten Medhold, eftersom den Omstændighed, at Hovedcitanten ved Forhandlingen for Fogedretten har ved at fremføre forskjellige Erindringer søgt at forhindre Afgivelsen af et Udsættelsesdecret, ingenlunde kan forandre dettes Væsen som ikke indeholdende nogen endelig Afgjørelse af Parternes Retsforhold." . . .

De 125 Rdl. 4 Mk. 8 Sk. indbefatter 115 Rdl. i Lejeafgift og 10 Rdl. 4 Mk. 8 Sk., „som Bekostninger ved Udsættelsesforretningen, hvorimod Hovedcitanten ikke har gjort nogen særlig Erindring."

---

Dom 50 Rdl.

1856. 5te September (6te).

J. A. Meyer
ctr.
Høker A. F. Petersen.

Requisitus protesterer imod personlig Arrest, da hans Helbredstilstand er meget svagelig og han ikke kan taale Indespærring, og fremlægger i den Anledning et Afskedsbeviis fra Borgervæbningen og en Attest fra Dr. Mackeprang af 12te Juli 1856.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup protesterer derimod.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

I det af Requisitus Fremforte indeholdes formeentlig ikke tilstrækkelig Grund til at nægte den forlangte Arrest paa Person, og Forretningen vil derfor, i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen

vil i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1856. 23de October.

A. H. Petersen
ctr.
Fuldmægtig Carlsen.

Opsigelsen har Paategning om, at den „er kun gjeldende, saafremt" Ejendommen blev afhændet af den forrige Ejer.

Requisitus fremlægger en Protest, der deels gaaer ud paa, at han ikke er bleven underrettet om det foregaaede Salg, deels paa, at han derefter dog har fornyet Lejemaalet med Requirenten ved dennes Fuldmægtig Mathiasen, ligeledes en Attest fra en Md. Petersen om, at hun ebelig vil bevidne at have hørt dette.

Proc. Damkjer ved Fuldm. Krauker benægter Rigtigheden, og at Lejligheden efter Opsigelsen paany er lejet til Requisitus, hvortil Mathiasen ingen Bemyndigelse havde.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge den fremlagte Opsigelse, samt det forovrigt fra Requirentens Side Fremførte, maa det formeentlig antages, at Requisitus er bleven lovlig opsagt den omhandlede Lejlighed til Fratrædelse indeværende Maaneds Flyttedag, og da han ikke har fremført nogen Bevisilighed for, at han senere har erhvervet Adkomst til fremdeles at forblive i Besiddelse af samme, saa vil Forretningen, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det af Requisitus Fremførte; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensstemmelse med den nedlagte Paastand, være at fremme.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig over 100 Rdl.

1856. 12te November.

Høker L. Sørensen
ctr.
J. N. Strange.

Reqvisitus paastaaer, at Reqvirenten har indgaaet paa Forlig mod 5 Rdl. om Maaneden i Overværelse af Kongens Foged, Justitsraad Homann, og begjærer Forretningen udsat i 8 Dage, for at consulere en Sagfører.

Reqvirenten protesterer.

Forretningen gaaer ud paa Iværksættelsen af et den 16de August afgivet personligt Arrestdecret, da Reqvisitus imidlertid er kommen i Gjeldsarrest for en anden Fordring.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da Reqvirenten har protesteret mod den forlangte Udsættelse, vil denne ikke være at indvilge, og forøvrigt vil Forretningen være at fremme, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Reqvisiti Side Fremførte.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Politiresolution 27 Rdl.

1856. 17de December.

Lauritz Jahnsen.

Reqvisitus erklærer, at han ikke kan erkjende, at der er afgivet nogen Resolution af Politidirecteuren, at Vicepolitidirecteuren ikke kan være berettiget til at afgive Resolution, og at Sagen er Politiet uvedkommende, at Forkyndelsen af Resolutionen er skeet under Nægtelse af at levere den befalede Gjenpart, og at Stævnevidnerne ikke vilde opholde sig, til han selv kunde tage en Afskrift; derfor protesterer han.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge Placaten af 4de April 1823 maa den fremlagte Resolution formeentlig tillægges Executionskraft, og da den formeentlig maa anses at være lovlig forkyndt, og de forøvrigt

fremsatte Indsigelser under nærværende Forretning ikke kunne komme i Betragtning, saa vil Forretningen være at fremme, saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed; thi eragtes: saafremt Requisitus ikke retter for sig i Mindelighed, vil Forretningen være at fremme.

Homann.

vide den 17de August 1860.

---

Forlig 44 Rdl.

1856. 27de og 29de December.

Skomager Holm
ctr.
Stenograph Hoffmann.

Jfr. Brønnicke, Requisiti Halvsøster, foreviser Copien af en mellem hende og Meubelhandler Lønholdt indgaaet Contract, hvorefter hun har lejet samtlige her beroende Meubler; hun indrømmer, at hendes Broder har lejet Lejligheden.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge den skete Protocoltilførsel maa Requisitus formeentlig antages at være Lejetager af den Bopæl, hvor nærværende Forretning foretages, og da Formodningen saaledes maa anses at være for, at de derværende Meubler og Effecter ere ham tilhørende, saa vil Forretningen være at fremme, uden Hensyn til den af Jfr. Brønnicke fremlagte Lejecontract, der ikke kan anses at indeholde Beviislighed for, at bemeldte Meubler og Effecter af Meubelhandler Lønholdt til hende ere lejede; thi eragtes: Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Homann.

Lønholdt lader derefter møde med den originale Lejecontract og protestere.

Jfr. Brønnicke bemærker endvidere, at hun betaler Lejen af Lejligheden, skjøndt de have fundet det passende, at hendes Broder som Mand underskrev Contracten. Hun fremlægger Myndighedsbevilling. Enkelte af de specificerede Effecter erkjendes at være Requisitus tilhørende.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

I Henhold til den afgivne Eragtning vil Udlæg være at ankynde i saa stor en Deel af de omhandlede Effecter, der er tilstrækkelig til Fyldestgjørelse for det under Forretningen Æfkede med Tillæg af Gebyret for nærværende Continuationsforretning, men derimod vil, efterat saadant er skeet, Reqvirenten ikke være at sætte i Besiddelse af det Udlagte, med Undtagelse af den Deel af Effecterne, der under Forretningen ere erklærede at være Reqvisitus tilhørende, medmindre han, til Fogdens Betryggelse i Henseende til Udleveringen, stiller et Depositum af 100 Rdl. eller af kongelige eller Nationalbankobligationer til Værdien af denne Sum.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Vexel 50 Rdl.

1857. 20de Januar (17de).

Marketender Petersen
ctr.
Musikdirecteur Beel.

Reqvirenten fremlægger med Reqvisitionen Vexlen og en Contract, ved hvilken Reqvisitus har stillet nogle specificerede Meubler til Sikkerhed for Vexlens Paalydende. Disse Meubler forlanger han udleveret.

Reqvisiti Hustrue bemærker, at hendes Mand var bortgaaet, uden at hun vidste, hvor han var. De Meubler, som omhandles i Contracten, tilhøre hendes Fader, som har laant Reqvisitus dem, og enhver Disposition, som hendes Mand har gjort over dem, er ulovlig. Hendes Fader har nu ladet disse Meubler afhente.

Reqvirenten erkjender ikke, at Meublerne tilhøre andre end Reqvisitus og forlanger, at Kongens Foged skal „forhjælpe ham til Besiddelsen af dem, ved at henvende sig til" Faderen, hos hvem de henstode.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Med Hensyn til den af Reqvisiti Hustrue under Forretningen afgivne Erklæring i Henseende til de omhandlede Meubler,

og da disse ikke længere ere i Requisiti Besiddelse, vil den forlangte Udlevering ikke være at foretage; thi eragtes: den forlangte Udlevering vil ikke være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 1500 Rbl.

1857. 26de Februar.

Tømmermester J. Bildau
ctr.
Handelsgartner R. Kellermann.

Proc. Bang protesterer, da Dommen er forkyndt den 11te d. M., og terminus executionis altsaa først udløber idag; in subsidium foreviser han Højesteretsstævning.

Proc. Heckscher ved Fuldm. Kjerumgaard mener, at terminus executionis er udløben igaar; Stævningen var ikke underskrevet og desuden havde Requisitus under Sagen indrømmet Vexelforbringens Rigtighed, og tilbudt Forlig om Betalingen.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Da det formeentlig maa anses at være udenfor al Tvivl, at terminus executionis er udloben, og den ergangne Dom grunder sig paa en uimodsagt Forskrivelse, saa vil den forlangte Execution være at foretage, uden at der kan være at tage Hensyn til det fra Requisiti Side Fremforte; thi eragtes: Executionen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at foretage.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1857. 27de Februar.

H. G. Bohr
ctr.
Fuldmægtig Albech.

Requisitus bemærker, at han boer til Leje i maanedsviis siden den 23de October hos en her bosiddende Mand, Hansen, at han ikke er opsagt til at flytte, og desuden at hans Kone er sengeliggende paa Grund af nærforestaaende Barsel.

Proc. Damkjer ved Fuldm. Bjerregaard erklærer, at Hansen ikke har nogen Ret til at gjøre Fremleje ifølge hans Lejecontract med Requirenten, at Requisitus derfor er uberettiget til at blive boende; han nægter, at hans Hustrue ikke befandt sig vel.

Efterat Prot. osv. — eragtet som følger:

Ifølge Pl. 2den Octbr. 1754 paaligger det Requisitus at godtgjøre Beskaffenheden af de Vilkaar, hvorunder han er i Besiddelse af den omhandlede Lejlighed, og da han ikke har fremført nogen Bevislighed for, at han har Adkomst til at blive boende i samme, saa kan han formeentlig ikke dertil ansees berettiget. Imidlertid vil den forlangte Udsættelse for Tiden ikke være at iværksætte, medmindre Requirenten maatte tilvejebringe en authoriseret Læges Atteſt for, at Requisiti Hustrues Helbredstilstand er saaledes, at hun ikke derved vil blive udsat for Fare paa sit Helbred.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Dom 20 Rdl.

1857. 20de Mai (19de).

Meubelhandler J. P. Petersen
ctr.
Tracteur P. Petersen.

Requisitus bemærker, at han er villig til at udlevere den omhandlede Sofa, men da ingen har afkrævet ham den, protesterer han imod at betale Forretningens Omkostninger.

Proc. Alberti paastaaer, at Reqvisitus skulde have henvendt sig til Domhaveren, og forlanger Udlæg for Omkostningerne.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Da Reqvisiti Vægring ved at erlægge denne Forretnings Omkostninger formeentlig maa ansees at være ubeføjet, saa vil det forlangte Udlæg for samme være at give.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Forlig 84 Rdl.

## 1857. 17de Juni (16de).

### Gaardejer Knudsen
### ctr.
### Uldeu- og Lærredshandlerne N. Smeltvig & Co.

Forliget bestemmer, at der skal betales 20 Rdl. den 15de i hver Maaned, men at hele Capitalen er forfalden til Betaling, naar noget Afdrag udebliver over 8 Dage, og hele Capitalen fordres inddrevet, fordi det Afdrag, som skulde have været betalt den 15de f. M., er udeblevet.

Reqvisitus fremlægger Postvæsenets Qvittering for, at han den 15de f. M. har afsendt 20 Rdl. til Postcontoiret i Skive, og vil idag, den 16de, sende de igaar forfaldne 20 Rdl.; disse tilbyder han derpaa at betale strax, men protesterer imod at betale Forretningens Omkostninger, da Forliget gav ham 8 Løbedage.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal reserverer det Fornødne med Hensyn til de afsendte 20 Rdl. og frafalder Execution for Forligets fulde Paalydende. Derimod paastaaer han Forretningens Omkostninger betalte, som han dog vil nøjes med beregnet af de tilbudte 20 Rdl., dersom Reqvisitus betaler dem strax.

Reqvisitus nægter dette; at dette Afdrag ikke er afsendt igaar, veed Reqvirentens Fuldmægtig kun deraf, at Reqvisitus selv idag har sagt det; han paastaaer derfor, at dettes Udeblivelse ikke kan hjemle Ret til Execution.

Steinthal paaberaaber, at Forliget fastsætter den 15de som Termin for hvert enkelt Afdrag, medens de 8 Løbedage kun er sat som Frist med Hensyn til den Følge, at hele Capitalen er forfalden til Betaling. Han vedbliver sin Paastand om Omkostningerne, ialtfald beregnede i Forhold til de 20 Rdl., som han nu modtager.

Af mig Justitsraad Homann blev eragtet som følger:

Ifølge det fra Requisiti Side Fremførte kan Forligets fulde Paalydende formeentlig ikke anseés at være forfaldet til Betaling, og Requirenten vil derfor kun være at give Udlæg for Gebyr og Salair i Forhold til det under nærværende Forretning betalte Afdrag, der formeentlig ikke kan anseés i rette Tid at være bleven erlagt.

Homann.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 5te Juli 1858.

Ulden- og Lærredshandlerne Smeltvig & Co.
ctr.
Gaardejer P. Knudsen.

Thi kjendes for Ret:

Den af Kongens Foged her i Staden den 17de Juni f. A. affagte Kjendelse bør, forsaavidt Indstævnte Gaardejer P. Knudsen ved samme er kjendt berettiget til Udlæg for Gebyr og Salair, i Forhold til det af Citanterne, Ulden- og Lærredshandlerne N. Smeltvig & Co., under Fogedforretningen betalte Afdrag, som ikke i rette Tid erlagt, være ophævet, og bør Indstævnte til Citanterne tilbagebetale bemeldte Gebyr og Salair til Beløb 3 Rdl. 5 Mk. 13 Sk. med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra den 28de Juli f. A. indtil Betaling skeer, men forøvrigt for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Sagens Udfald beroer efter det Anførte væsentlig paa det Spørgsmaal, om Indstævnte allerede den 16de Juni f. A. var berettiget til at gjøre Execution for det andet, ifølge Forliget af 7de Mai, til den 15de Juni f. A. forfaldende Afdrag paa 20 Rdl. Der maa imidlertid gives Citanten Medhold i at det, om det end ikke maatte kunne anseés for at have været Meningen med den ovenanførte Passus i Forliget om de 8 Løbedage at ville antyde, at der tilkom Citanterne saadanne med Hensyn til Betalingen af hver enkelt Afdrag, er hjemlet i D. L. 5—14—3 cfr. N. L. 5—15—1, at det af Creditor skal være eragtet for god Beta-

ling, naar saadan finder Sted inden 8 Dage eller en Uge fra den vedtagne Betalingstermins Begyndelse, ikke blot hvor Betalingstiden er sat til en af de almindelige Omslagsterminer, men ogsaa hvor andre vilkaarlige Terminer ere betingede. Den af Indstævnte begjærte Executionsforretning var saaledes uberettiget ogsaa for de under samme erlagte 20 Rdl, og er det da heraf en Følge, at Citanterne ligeledes med Urette ere blevne afkrævede Omkostninger ved Forretningen med 3 Rdl. 5 Mk. 13 Sk. Forsaavidt vil derfor den indankede Fogedkjendelse være at underkjende og ophæve, idet Indstævnte bliver at tilpligte til Citanterne at tilbagebetale de nævnte Omkostninger med Renter 5 pCt. p. A. fra Stævningens Dato den 28de Juli f. A. indtil Betaling skeer.

Derimod findes den af Citanterne nedlagte Paastand om, hos Indstævnte at tilkjendes Erstatning for Tort og Creditspilde, ikke at kunne tages til Følge, da Citanterne ved den ufuldstændige Adresse, de have givet det Brev, hvori de til Opfyldelse af det ved Gjeldscommissionen den 7de Mai f. A. indgaaede Forlig tilstillede Indstævnte pr. Skive det først forfaldne Pengeafdrag, — idet de ikke i bemeldte Adresse have betegnet ham som „Gaardejer", saaledes som han benævnes i Forliget, — maa antages selv at have foranledliget, at Indstævnte, paa Grund af at dette Afdrag ikke kom ham tilhænde, lod Fogedforretningen af 16de Juni paabegynde hos dem, og da de ikke have oplyst, at de ved den af Kongens Foged den 17de s. M. paa hans Contoir afsagte Kjendelse, hvorefter der, ifølge hvad der er in confesso, intet Udlæg fandt Sted, idet de, for at undgaae saadant, betalte sammes Gjenstand, have lidt nogen yderligere Tort og Creditspilde end Fogdens af dem selv, som foranført, forskyldte Komme paa deres Bopæl maatte medføre." . . .

---

Udfærtelse.

## 1857. 17de Juni.

## Enkefru M. Hansen
ctr.
## fhv. Bogholder P. Rasmussen.

Dr. Goos har underskrevet i Protocollen, at Reqvisitus for Øieblikket ikke kan gaae, fordi han lider af Feber og trænger til Lægehjelp.

Reqvisitus protesterer, da Reqvirentinden har givet ham Tilsagn om at dele Lejligheden med hende, indtil han selv fik Lejlighed.

Reqvirentinden benægter dette; hun har kun tilstaaet ham Brugen for en kort Tid af nogle Værelser, men hendes Godhed er bleven misbrugt; hun har ikke lejet ham nogen Lejlighed.

Reqviſitus benægter Rigtigheden heraf og tilføjer nu, at han har lejet Lejligheden maanedsviis af Reqvirentinden.

Af mig Juſtitsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Da Reqviſitus, der foregiver at boe til Leje, og ſaaledes, ifølge Pl. 2den Octbr. 1754, har at godtgjøre Beſkaffenheden af de Vilkaar, hvorpaa han boer, ikke har fremført nogen Beviislighed for, at han er berettiget til længere at blive boende hos Reqvirentinden, ſaa vil Forretningen være at fremme; imidlertid vil, med Hensyn til hans anførte Helbredstilſtand, den forlangte Udſættelſe for Øieblikket ikke være at iværkſætte, medmindre Reqvirentinden, med en authoriſeret Læges Atteſt, maatte godtgjøre, at han ikke derved vil være udſat for Fare paa Liv eller Helbred.

Homann.

Ikke appelleret.

---

Vexel 1400 Rdl.

## 1857. 24de Juni (12te og 21de).

### Kjøbmand N. C. Hanſen

ctr.

### Groſſerer H. Borring.

Forretningen angaaer Vexlens Paalydende, „de under Arreſtforretningen i Hobro ſpecificerede og betalte Omkoſtninger, Renter m. v. 39 Rdl. 4 Mk. 15 Sk., forneevnte Arreſtforretnings Beſkrivelſe 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk.," yderligere Renter og nærværende Forretnings Omkoſtninger.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg proteſterer, idet han fremhæver, at ved Forretningen hos Reqvirenten i Hobro var det en uvedkommende Trediemand, der betalte Vexlen. Denne ſagde vel, at det ſkete pr. onore, men han mener ikke, at man kan erhverve Vexelret uden ved ſom Endoſſent eller Vexelforpligtet at indfrie en Vexel, og navnlig ikke, at en Trediemand ſaaledes kan kaſte ſig ind i Vexelforholdet og derved erhverve Vexelret. Han maa derfor anſee Vexlen for betalt, ligeſom der ogſaa ved Arreſtforretningen i Hobro kun blev givet ſimpel Qvittering; og ſkjøndt det nu vel ſees, at Reqvirenten har refunderet denne Trediemand hans Udlæg, ſaa kunde Vexlen dog ikke vækkes til Live derved. Derpaa proteſterer han ſpecielt imod Omkoſtningerne i Hobro, der kun bleve nødvendige ved uberettigede Indſigelſer fra Reqvirentens Side.

Proc. Larsen ved Fuldm. Seidelin bemærker, „at Proc. Holm betalte paa Hansens Vegne, fremgaaer af Arreſtforretningen ſelv, det ſkete „for at undgaae Arreſt (for Hansen) og under Forbehold af Hansens Ret", „pr. onore for Hansen," ſom ſelv var tilſtede, og enig i at det ſkete."

(Procederet tildeels ved Indlæg.)

Af mig Etatsraad Homann blev eragtet ſom følger:

Af den fremlagte Beſkrivelſe af den hos Reqvirenten foretagne Arreſtforretning er det indlyſende, at Procurator Holm har betalt det under Forretningen Æſkede, alene for at afværge de Følger, det vilde havt for Reqvirenten af nærværende Forretning, ſaafremt Arreſten var bleven fuldbyrdet. Han maa formeentlig ſaaledes anſees at have betalt for denne, og derved for ham at have erhvervet de ſamme Rettigheder mod Reqviſitus, ſom Reqvirenten af den hos ham foretagne Arreſtforretning har havt. Som Følge heraf maa Reqvirenten, i Overeensſtemmelſe med Vexelanordningen 18de Mai 1825 § 60, formeentlig anſees berettiget til, ſom Vexelcreditor at ſøge Fyldeſtgjørelſe hos Reqviſitus, ikke alene for Vexlens Paalydende med Renter og de i den fremlagte Beſkrivelſe under Litr. c og d ſpecificerede Omkoſtninger, men ogſaa for Omkoſtningerne paa den foretagne Arreſtforretning og ſammes Beſkrivelſe, hvilke Sidſte maae anſees foranlediget derved, at Vexlen ikke af Reqviſitus er bleven indfriet. Forretningen vil derfor, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand, være at fremme; thi eragtes: Forretningen vil, i Overeensſtemmelſe med den nedlagte Paaſtand, være at fremme.

Homann.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 2den November 1857.

Thi kjendes for Ret:

Den paaſtævnte, af Kongens Foged her i Staden foretagne, Arreſtforretning bør, ſom lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at ſtande, og bør de Indſtævnte, Handelshuſet H. Borring & Co. her i Staden, imod i qvitteret Stand at erholde extraderet den

under Sagen omhandlede Vexel med tilhørende Proteſt, til Citanten, Kjøbmand N. C. Hanſen i Hobro, betale bemeldte Vexels Paalydende, 1400 Rdl. med Renter heraf til den 29de Mai d. A., Proviſion, Porto m. v., tilſammen 39 Rdl. 4 Mk. 5 Sk., ſamt endvidere Omkoſtningerne ved den i Hobro foretagne Arreſtforretnings Beſkrivelſe, 2 Rdl. 1 Mk. 8 Sk., ſaa og Renter af 1400 Rdl. fra den 29de Mai d. A., indtil Betaling ſkeer, i de første 6 Maaneder fra Forfaldstiden at regne, 1 pCt. maanedlig, og ſiden en halv pCt. maanedlig, ſamt Omkoſtningerne ved den ovennævnte af Kongens Foged her i Staden foretagne Arreſtforretning og denne Sag ſkadesløſt.

. . . „Da, ſom allerede anført, Procurator Holm har indfriet den under Sagen omhandlede Vexel, og atter erholdt det af ham betalte Beløb refunderet af Citanten, **da** der ifølge Frd. om trasſerede Vexler, dateret den 18de Mai 1825 § 60, tilkommer Trasſenten, her Citanten, naar han har indfriet Vexlen, Vexelret imod Acceptanten, her de Indſtævnte, **da** den Omſtændighed, at de Indſtævnte under Proteſten have erklæret, ikke at have erholdt Dækning fra Trasſenten for Vexlen efter ſamme §'s Slutningsbeſtemmelſe, ikke under nærværende Sag kan komme i Betragtning, **da** de ovenfor anførte 25 Rdl. 4 Mk. 5 Sk. ere at betragte ſom en integrerende Deel af Sagens Gjenſtand, og altſaa blive, ligeſom den øvrige Deel af ſamme, at tilſvare af de Indſtævnte, **da** Arreſtforretningen endeligen qvoad formalia maa anſees ſom lovlig gjort og forfulgt, ſaa vil hverken de Indſtævntes principale eller ſubſidiaire Paaſtand kunne tages til Følge, hvorimod Citantens Paaſtand bliver i det Hele at følge." . . .

## B. Fra 1ste Juli 1857 til 1ste Juli 1866.

Dom 50 Rdl.

1857. 18de Juli.

fhv. Gaardmand Lars Larsen
ctr.
Commissionair H. H. Larsen.

Requisitus protesterer mod Udlevering, da Effecterne ere lejede af Forskjellige, som han opgiver (uden at opgive hvilke af hver) og det ham selv Tilhørende er pantsat til hans Broder.

Proc. Beyer benægter Rigtigheden heraf.

Efterat Protocollen var tilstillet mig, den constituerede Foged, afsagde jeg følgende Exagtning:

Da der af Requisitus ikke er fremført noget Beviis hverken for den foregivne Pantsætning eller for Lejemaalet, saa kan der intet Hensyn tages til hans Indsigelser, og Forretningen vil derfor, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, og Requirentens Paastand om at udleveres de udlagte Effecter være at tage tilfølge; thi exagtes: Forretningen vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme, og de udlagte Effecter være at udlevere til Requirenten.

U. Schov.
cst.

Ikke appelleret.

Dom 200 Rdl.

## 1857. 29de Juli.

### Fuldm. Thistrup
ctr.
### Instrumentmager Felzner.

Skomager Løser fremlægger en Interessentskabscontract, hvorefter Maskinen skal være hans, og et Document af 3die Marts, hvorefter Harperne og Harmonikaen ere hans; efter Proc. Bevers Indsigelser bemærker han, at Maskinen ikke er forfærdiget af Requisitus, men af to Svende for hans Regning, ligesom han har betalt Materialet dertil, og at Maskinen staaer i nogle Værelser, som vedrøre den af ham lejede Lejlighed, og aldrig har staaet andre Steder, men Requisitus har kun havt Adgang dertil, for at have Tilsyn med Arbejdet. De andre Ting, som tilhøre ham, ere kun her for at repareres.

Jørgen Jensen erklærer, at Klædeskabet er hans, han logerer hos Requisitus; en fremmed Tjenestekarl bevidner dette.

Corel siger, at han har lejet Requisitus Sengklæderne.

Efterat Protocollen var tilstillet mig, den constituerede Foged, eragtede jeg:

Da der, deels paa Grund af Indholdet af den fremlagte, saakaldte Interessentskabscontract af 13de Febr. d. A., deels paa Grund af det Øvrige under Forretningen Oplyste formeentlig er tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at den omhandlede, i den fremlagte Beskrivelse af Arrestforretningen den 25de sidstleden hos Requisitus med Nr. 19 betegnede Badskemaskine til Fjer ikke er Requisitus tilhørende, saa vil Udlæg deri ikke være at give, og Forretningen forsaavidt ikke være at fremme; ligeledes maa det efter det Oplyste, og i Henhold til det fremlagte under 3die Marts d. A. oprettede Document formeentlig antages, at de to Harper og Fisharmonikaen, der i Arrestforretningen ere betegnede med Nr. 4, 12 og 11, ej heller ere Requisitus tilhørende, hvorfor Udlæg i disse Effecter ej heller vil være at anbyde, og Forretningen forsaavidt ikke at fremme; derimod skjønnes det ikke, at der under Forretningen er fremkommet tilstrækkeligt Beviis for, at de øvrige omqvæstionerede Effecter, nemlig Klædeskabet (betegnet i Arrestforretningen med

Nr. 10) og Sengklæderne, ere Andre end Requisitus tilhørende, paa hvis Lejlighed de ere forefundne, og Forretningen vil derfor, med Hensyn til disse Effecter, være at fremme, og Udlæg deri, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, at ankynde; thi eragtes: I den under Forretningen omhandlede Badskemaskine til Fjer, de to Harper og Fisharmonikaen vil Udlæg ikke være at ankynde, og Forretningen forsaavidt ikke være at fremme; derimod vil Forretningen være at fremme og Udlæg at ankynde, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, i det omhandlede Klædeskab og Sengklæderne.

U. Schov.
est.

Ikke appelleret.

---

Husleje 76 Rdl.

## 1857. 12te September (11te).

### Snedkermester Binther
ctr.
### Fabrikant J. Prosch.

Requisiti Hustrue erklærer, at de endnu ikke havde modtaget de anførte Lejligheder, der efter Contracten først skulde modtages, naar de vare i complet Stand, hvilket de først vare blevne for kort Tid siden, og havde da Requirenten villet overlevere dem med et ringere Antal Værelser end omcontraheret.

Proc. Jørgensen ved Fuldm. Koppel benægter Rigtigheden af det Anførte.

Comparentinden vedbliver sin Paastand og paaviser, at Lejecontracten udviser, at „Lejlighederne ikke modtages, før de ere i complet Stand, og efter Anordningerne kan indflyttes."

Koppel erklærer, at Requisitus har faaet Underretning om, at Lejlighederne ere i Stand, og nu maa betale Lejen.

Efterat have gjennemlæst det Tilforte blev af mig eragtet som følger:

Til den af Requisitus nedlagte Protest, som ikke støtter sig paa beviste Facta, vil der ikke være at tage Hensyn, men Forretningen være at fremme efter Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme efter Requirentens Paastand.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 9de November 1857.

Urtekræmmer og Fabrikant Josva Prosch
ctr.
Snedkermester C. H. Vinther.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Snedkermester C. H. Vinther bør for Citanten, Urtekræmmer og Fabrikant Josva Prosch's Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

Søgsmaalet er anlagt paa Grund af Contractens Misligholdelse til Tilbagebetaling af betalte 40 Rdl. og Erstatning for Misligholdelsen.

Indstævnte er ikke mødt under Sagen.

Retten udtaler, at der er „ikke forudsat i Contracten, at fjerde Salsetage skulde have været i Stand til afvigte April Flyttedag, eller at den og Kjelderlejligheden, der i det Hele i Contracten behandles som Lejligheder hver for sig, skulde tiltrædes samtidig, og da det hverken af Stævningen eller de forøvrigt fremlagte Documenter med fornøden Tydelighed kan sees, at ikke engang Kjelderlejligheden var istandsat til nysnævnte Flyttedag, vil Citantens Paastand ikke kunne tages til Følge, hvorimod Indstævnte bliver at frifinde for hans Tiltale og Sagens Omkostninger at ophæve."

---

Dom over 200 Rdl.

1857. 21de September.

Grosserer Rohde
ctr.
Blikkenslager Svarter.

Requisiti Hustrue erklærer, at hendes Mand ikke har Bopæl her paa Stedet, men at han kun arbejder som Svend hos Blikkenslager Steen-

berg, hvis Værksted og Boutik denne Lejlighed, som det udenfor værende Skilt udviser, udgjør.

Proc. Lihme indrømmer, at Reqvisitus ikke har Bopæl her, men han paastaaer, at han her har sit Værksted og Udsalg af de af ham forfærdigede Varer, i hvilke han forlanger Udlæg, idet han bemærker, at Steenberg boer og har Udsalg et andet Sted.

Comparentinden veed ikke, om Steenberg har to Udsalgssteder, men hun vedbliver, at dette er hans Boutik, Værksted og Værktøj.

Da Reqvisitus har benægtet, at Stedet, hvor nærværende Forretning er paabegyndt, er hans Bolig eller Boutikslejlighed, og Tilstedeværelsen af det i Forretningen ommeldte, paa en Andens Navn lydende Skilt, bestyrker saavel denne Nægtelses Rigtighed som Reqvisiti Opgivende om, at befinde sig her i den af ham opgivne Egenskab, og der under det Protocollen Tilforte Intet er oplyst eller søgt oplyst om, hvor hans Bopæl egentlig er, vil, da han tillige har erklæret, at han Intet ejer her paa Stedet, Forretningen være at stille i Beroe indtil videre.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at stille i Beroe indtil videre.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 35 Rdl.

1857. 26de September.

Maler og Lakerer C. Boldt
ctr.
Meubelhandler Vald. Lonholdt.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp erklærer, at Reqvisitus lovlig har tilbudt Reqvirenten 23 Rdl. med Renter, og efter Dommen er berettiget til, enten at liqvidere 12 Rdl., eller erholde udleveret den i Dommen nævnte Skriverstol. Han benægter, at den tilbudte Stol er identisk med den i Dommen omhandlede, og paastaaer derfor at maatte liqvidere de 12 Rdl., og protesterer mod Forretningens Omkostninger.

Proc. Dankjer ved Fuldm. Bjerregaard mener, at da Reqvisitus indrømmer, at Stolen er ham tilbudt, maa han godtgjøre, at det ikke er den rette Stol, naar han vil have Dommens andet Alternativ gjort gjeldende.

Torp mener, at det maa være Reqvirenten, hvem Beviisbyrden herom paahviler.

Da Reqviſitus nægter, at den anbudne Stol er den samme, som i Dommen ommeldt, og Reqvirenten under Domsſagens Behandling ikke har ſørget for at characteriſere den anbudte Stol paa en iøjnefaldende Maade, ſkjønnes Valget mellem de to Alternativer i Dommen at maatte tilkomme Reqviſitus, saaledes at han, efter ſin nedlagte Paaſtand, erholder 12 Rdl. iſtedetfor den titnævnte Stol, og vil, da denne Fordring er connex med Hovedfordringen, og Reqviſitus derhos har fremlagt en i rette Tid forkyndt Domsudſkrift, hans Paaſtand om at maatte nyde Liquidation, være at give Medhold.

Thi eragtes:

Den af Reqviſitus nedlagte Paaſtand om, iſtedetfor den anbudte Stol at erholde 12 Rdl., ſamt at nyde Liquidation i Hovedſagen for dette Beløb, vil være at give Medhold.

Damme.

Ikke appelleret.

---

## 1857. 2den November.

### Skipper Hinke
ctr.
### Forbedringshuusfange C. J. Olſen.

Reqvirenten er ved Criminalrettens Dom tilkjendt i Erſtatning 75 Rdl. 2 Mk.

Politiets Fuldmægtig Plenge erklærer, at han, efter Salget af Reqviſiti Effecter, er kommet i Beſiddelſe af et denne tilhørende Beløb. Heraf vil han udbetale 7 Rdl. 5 Mk. til Reqvirenten, fordi de ere udkomne ved Salg af Gjenſtande, der kunde formodes at være ſtjaalne fra denne, men Reſten, ſom langtfra ſtrækker til at afgjøre Actionsomkoſtningerne, formener han, at denne ikke kan gjøre Fordring paa.

Naar efter en og ſamme Dom idømte Actionsomkoſtninger med Henſyn til Udlæg komme i Colliſion med Erſtatningskrav

til andre, maae hine vige for disse, hvisaarsag Reqvirentens Paastand vil være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paastand vil være at tage til Følge.

Damme.

---

Vexel over 600 Rdl.

1857. 10de November.

Grosserer Hedemann

ctr.

Commissionair Ludv. Gottschalck.

Reqvisitus paastaaer sig fritaget for personlig Hestelse, og idet han fremlægger en Lægeattest, som han ikke selv mener, kan bevirke dette, begjærer han (Kl. 2) Udsættelse til Kl. 5—6, for at skaffe en anden Attest, der skulde være tilstrækkelig dertil.

Proc. d'Auchamp ved Fuldm. Lehmann protesterer derimod, og forlanger in subsidium, at Reqvisitus skal forblive under Rettens Bevogtning saalænge.

Den af Reqvisitus begjærede Udsættelse vil være at give, dog under den af Reqvirenten stillede Betingelse.

Damme.

Vedtaget Justification.

---

Forlig 585 Rdl.

1857. 12te November.

Secretair Procurator Schønberg

ctr.

Exam. jur. J. Thomsen.

Da Alt, hvad Reqvisitus ejer her, er pantsat, begjærer Reqvirenten ham belagt med personlig Arrest.

Reqvisitus protesterer herimod og bemærker, at han ejer Helsingegaarden i Holbek Amt, og paastaaer Udlæg givet i bemeldte Gaard.

Reqvirenten protesterer herimod, det var ham ubekjendt, at Reqvisitus ejede den Gaard, ligesom dens Værdi ikke var opgivet.

Reqvisitus angiver det.

Reqvirenten exciperer.

Den reqvirerede Forretning vil være at foretage i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Underholdningsbidrag.

1857. 16de December.

Kammerraad Gunløgsen.

Reqvisitus protesterer i Henhold til to Skrivelser med Bilag, som han har overgivet Kongens Foged; han bemærker, at Frd. 2den Juni 1830 § 5 fordrede en ny Resolution fra Overøvrigheden her paa Stedet, medens han kalder den fremlagte Resolution forældet.

De af Reqvisitus mod nærværende Forretning fremsatte Indsigelser ere deels grundløse, t. Ex. dem, som han støtter paa hans Fortolkning af 2den Juni 1830, deels af den Beskaffenhed, at Fogden, mod den her foreliggende Magistrats Ordre, ikke kan tage Hensyn til samme. Den reqvirerede Forretning vil derfor være at foretage.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Udpantning vil være at foretage.

Damme.

---

Attesteret Auctionsregning 64 Rdl.

1857. 21de December.

Fuldmægtig M. Møller

ctr.

Lauritz Jahnsen.

Reqvisitus protesterer, da han havde faaet Gjenstande af et andet og ringere Materiale, end der var solgt ham, navnlig den anførte Lysekrone

af Bronce, som kun var Træ, og en Bordplade af Marmor, som kun var en Compoſition.

Proc. Lihme henviſer til Auctionsconditionerne, hvorefter Alt ſælges i den Stand, hvori det ved Hammerſlaget er og forefindes og benægter, at der er ſolgt og udleveret andre Gjenſtande end de efter Cataloget kjøbte.

Reqviſitus foreviſer Gjenſtandene; Vidnerne ſkjønne, at Lyſekronen er af Træ; det indrømmes, at Reqviſitus med en Lommekniv kan ſkrabe af Borpladen.

Lihme „kunde naturligviis, da han første Gang ſaae dem, ikke erkjende Identiteten af disſe med de ſolgte Gjenſtande."

Det under nærværende Forretning omtviſtede Spørgsmaal ſkjønnes ikke, ſaaledes ſom af Reqvirenten paaſtaaet, at kunne finde ſin Løsning i Indholdet af Auctionsconditionernes § 1; Øjemedet med denne § maa formeentlig antages at være, at afſkære Kjøberen Indſigelſer med Hensyn til de ſolgte Gjenſtandes meer eller mindre beſkadigede Tilſtand paa den Tid, Hammerſlaget faldt, men kan neppe have havt for Øje det Tilfælde, hvor de bortſolgte Ting vare af et andet end det i Cataloget opgivne Materiale. Da imidlertid Reqviſitus, imod Reqvirentens Benægtelſe, ikke har præſteret et efter Omſtændighederne tilſtrækkeligt Beviis for ſin Paaſtand om, at Saadant har fundet Sted med Hensyn til de tvende af ham kjøbte Nummere (23 og 84), vil Forretningen, under Forbehold af hans Ret forøvrigt, være at fremme i Henhold til Reqviſitionen.

Thi eragtes:

Forretningen vil, under Forbehold af Reqviſiti Ret forøvrigt, være at fremme i Henhold til Reqviſitionen.

Damme.

Forligt.

## 1857. 28de December.
## 1858. 2den og 9de Januar.

### Gjeftgiver N. Olsen
### ctr.
### Sagførerfuldmægtig J. Thomsen.

Forretningen foretages efter Underrettens Dom af 4de Juni 1856, hvorved Requisitus er dømt til at betale 1500 Rdl. med Renter og Omkostninger, samt 3 Udskrifter af Overrettens Domme af 2den Februar, 27de Juli og 7de December 1857. Ved hver af disse Domme er Sagen, som angik Appel af Underretsdommen, afviist, og Requisitus idømt Kost og Tæring, for hvis Beløb for de to førstnævnte Dommes Vedkommende ogsaa foretages Execution.

Proc. Klein protesterer for Requisitus mod Forretningen, da den fremlagte Underretsdom af 4de Juni 1856, der ikke er stadfæstet, følgelig har overstaaet fatalia executionis. Han forbrer, under Reservation af yderligere Indsigelser og af at fremlægge Appelstævning, Kjendelse i den Retning.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal bemærker, at Kongens Foged, ved at beramme Forretningen, allerede har afgivet sit Votum om, at Underretsdommen er holdt i Kraft ved de tre Afviisningsdomme.

Klein fremhæver, at disse kun angaae formalia, dersom de havde paakjendt Realiteten, maatte Requirenten ogsaa have fremlagt dem i Actsform.

Steinthal vedbliver, at Underretsdommen er holdt i Kraft, da Overretsdommene have afviist de Sager, som Requisitus, efter udtagen Appelstævning, havde rejst betræffende denne.

Grundene til, at disse Sager ere afviste, angives i Præmisserne saaledes.

I Dommen af 2den Februar 1857:

. . . „Men det skjønnes ikke rettere, end at Sagen efter den saaledes brugte Procedure maa afvises. Enten har nemlig Citanten gjort Arrestforretningen til Gjenstand for Paaanke her for Retten, hvad dog ikke skjønnes med Sikkerhed at kunne udledes af den af ham brugte Procedure, eller ogsaa har han ikke gjort det. Har han gjort det, burde han have fremlagt Arrestforretningen in forma beskreven, cfr. L. 1—6—12, eller ialtfald den Gjenpart af bemeldte Arrestact, der ved Underretten var fremlagt til hans Afbenyttelse og begjært attesteret af Underdommeren, istedetfor at han ikun har fremlagt en Udskrift. Men har han ikke gjort det, maa dog det samme Resultat statueres, efterdi det ikke stod i hans Magt, ialtfald mod den fra Indstævntes Side derimod fremkomne Protest, at udstykke den ved Underretten paakjendte Sag i flere Dele, under nær-

værende Sag at nedlægge Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale, og forbeholde sig under en ny Sag at paastaae Arrestforretningen ophævet." . . .

I Dommen af 27de Juli 1857:

. . . „Indstævnte har principaliter paastaaet Sagen afviist iblandt mere paa Grund af, at Stævningen, der er dateret den 5te Februar d. A., er udtagen lang Tid efter, at fatalia appellationis for den paaankede Dom ere udløbne, uden at den Omstændighed, der efter Citantens Mening desuagtet i Henhold til Frd. 19de August 1735 § 10 samt Resc. 19de Decbr. 1749 § 2 holder Stævningen i Kraft, nemlig at der i Tidsrummet fra den 4de Juni f. A., da, som bemærket, hiin Dom blev afsagt, indtil den 5te Februar d. A., da den i nærværende Sag udtagne Stævning er dateret, her for Retten har verseret en Sag mellem Parterne angaaende, ialtfald tildeels, samme Gjenstand som den nærværende, og som incamineredes den 11te August f. A., men den 2den Februar d. A. blev afviist, formeentligen kan komme i Betragtning, efterdi den hverken har været anmærket i Stævningen eller paa anden Maade forkyndt for Underdommeren, der ej heller har givet Møde under Sagen.

Da det nu ogsaa forholder sig som af Indstævnte anført, at der den 2den Februar d. A. her ved Retten blev afviist en Sag imellem de samme Parter, mellem hvilke nærværende Sag verserer, og som navnligen, efter hvad af Citanten selv er anført, angaaende, endogsaa i Et og Alt, den samme Gjenstand, som nærværende Sag angaaer, men uden at denne Omstændighed enten er anmærket i Stævningen, eller paa anden Maade sees at være bragt til Underdommerens Kundskab, saa vil ej heller nærværende Sag kunne undgaae at afvises." . . .

I Dommen af 7de December 1857:

. . . „Indstævnte har støttet sin Afviisningspaastand derpaa, at Arrestforretningen efter hans Formening ikke har været appelleret under den først paaankede Sag, og at den derfor ej nu, da fatalia appellationis ere udløbne, kan appelleres uden Oprejsningsbevilling, da Anvendelsen af Bestemmelserne i Frd. 19de August 1735 og Resc. 19de Decbr. 1749 maa antages at have til Forudsætning, at der overhovedet for Udløbet af fatalia appellationis har fundet en Paaankning Sted af den paagjeldende Retshandling; naar som Følge heraf nærværende Appel er ugyldig for Arrestens Vedkommende, vil deraf, overeensstemmende med Rettens Dom af 2den Februar d. A., efter hans Formening, fremdeles følge, at Sagen bliver i sin Heelhed at afvise.

Da der nu maa gives Indstævnte Medhold i, at Betingelsen for, at Arrestforretningen, i Medfør af de citerede Lovbestemmelser, kan paaankes uden Oprejsningsbevilling, er, at en Paatale af samme allerede tidligere og inden Udløbet af fatalia appellationis har fundet Sted, og da det, saaledes som ogsaa er udtalt i Rettens Dom af 2den Februar

d. A., ikke skjønnes med Sikkerhed at kunne udledes af den af Citanten i hiin ved bemeldte Dom afgjorte Sag brugte Procedure, at Arrestforretningen af ham var gjort til Gjenstand for Paaanke her ved Retten, saa at der ikke haves Visshed for, at Betingelsen er opfyldt, vil Arrestforretningen ikke nu gyldigen kunne paaankes uden Oprejsningsbevilling, og Sagen vil derfor, i Henhold til hvad der i bemeldte Dom er statueret, i det Hele være at afvise, hvorhos Citanten, efter Indstævntes derom nedlagte Paastand, vil have at tilsvare denne Kost og Tæring, som bestemmes til 8 Rdl." . . .

Det skjønnes ikke rettere, end at den fremlagte Dom af 4de Juni f. A. er holdt i Kraft ved de i Reqvisitionen ommeldte Landsoverrets- samt Hof- og Stadsrets Domme af respective 2den Februar, 27de Juli og 7de Decbr. d. A., hvilke Domme ligeledes her ere fremlagte, og da førstnævnte Dom, som er udfærdiget i Actsform, er forsynet med tilborlig Forkyndelsespaategning, vil Forretningen, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i Overensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Damme.

„Proc. Alberti forbeholdt sig at lade Forretningen continuere efter nærmere Aftale med Fogden."

Klein protesterer herimod; Reqvisitus kan ikke paaanke Forretningen, før den er endelig sluttet, og med denne Berettigelse, og da Udsættelsen er unødvendig og forbundet med Omkostninger for Reqvisitus, hvis Sagen gaaer ham imod, protesterer han; derhos bemærker han, at Reqvisitus om kort Tid forlader Byen.

Alberti vedbliver sin Begjæring om Udsættelse indtil videre, eller til den Tid, Fogden maatte bestemme.

Da det formeentlig maa staae i en Reqvirents Magt, efter Forgodtbefindende at udsætte en af ham paabegyndt Fogedforretning, vil den af Proc. Alberti under Forbehold af Continuation gjorte Begjæring om nærværende Forretnings Udsættelse være at give Medhold. Som Følge heraf, og af Parternes

uderligere Provocation til Fogden, berammes Forretningens Continuation til Onsdagen den 30te d. M. Formiddag Kl. 11½.

Damme.

Den 30te godtgjør Klein, at Requisiti Løsøre ere pantsatte, og henviser til tre Ejendomme udenfor Jurisdictionen; han godtgjør hans Ejendomsret ved at forevise en Kjøbecontract, en Gjenpart af en dito og en Udskrift af Pantebogen.

Fuldm. Steinthal protesterer imod, at det kan paalægges Requirenten at opsøge Requisiti faste Ejendomme udenfor den Jurisdiction, hvor han har Bopæl, og forlanger hans Person belagt med Arrest.

Klein protesterer herimod, navnlig under Paaberaabelse af 1—24—28.

Intetsteds i den danske Lovgivning, navnlig ej heller i den af Requisitus citerede Lovens Artikel, gjøres det til Pligt for en Domhaver, som i den Jurisdiction, hvor Domfældte boer, ej har fundet eller af denne er bleven anviist noget til Dækning for sin Fordring, paa Debitors Anviisning at fare Landet rundt, for at anstille Undersøgelser, om noget paa den Maade skulde være at erholde til Dommens Fuldbyrdelse, og da først, naar det havde viist sig, at Intet havde været at realisere, eller intet Udbytte ved Realiseringen var bleven opnaaet, at kunne gjøre Brug af det i Loven hjemlede uderligere Tvangsmiddel, personlig Arrest; hvis noget Saadant af Domfældte lovligen kunde paatvinges Domhaveren, vilde Fogedvæsenet i høj Grad blive lammet. Med Hensyn til denne Betragtning, og da Requisitus, som det skjønnes, paa en for Requirenten tilfredsstillende Maade har godtgjort, at hans herværende Løsøre ere pantsatte, og han ikke udenfor disse har givet Anviisning paa andre Gjenstande her under Jurisdictionen, hvori Dækning kunde være at erholde, vil Requirentens Paastand om at belægge Requisiti Person med Arrest være at tage til Følge, saaledes at Arresten skeer saavel for Dommens Paalydende, som for de under Arrestforretningen ved søndre Birk, i Dommen af 4de Juni f. A., ommeldte, paadragne Omkostninger, saavelsom for Omkostningerne ved nærværende Forretning. Med Hensyn til den af Requisitus begjærte Anstand, samt Værdien af de af ham fremlagte og forevisste Documenter, vil saaledes Intet være at paakjende.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paastand om at belægge Reqvisiti Person med Arrest vil være at tage til Følge.

Damme.

Den 2den Januar 1858 fremlægger Reqvisiti Fuldmægtig Hansen den nu erhvervede Oprejsningsbevilling, samt Appellationsstævning af samtlige Underrettens Decreter, og paastaaer derefter, da Kjendelserne ikke ere bragte i Udførelse, Forretningen standset og hævet.

Han paastaaer, at Reqvisitus ogsaa ejer en fast Ejendom her under Jurisdictionen, som han opgiver, og forlanger in subsidium Udsættelse til førstkommende Mandag Kl. 12 for at documentere dette.

Alberti protesterer og benægter Rigtigheden.

Lovens 1—24—54 maa antages at gaae ud fra den Forudsætning, saafremt Sjemedet med samme skal naaes, at Indstævningen til højere Ret alt har fundet Sted før Executionsforretningens Paabegyndelse, saaledes at Stævningen strax ved denne kan fremlægges. Da Saadant imidlertid ikke har været Tilfælde her, som sees ved at sammenholde Stævningens med Forretningens Dato, vil sammes for sildige Fremlæggelse ikke kunne have til Følge, at nærværende Forretning standses, hvorimod denne bør fortsættes i Henhold til den seneſt afsagte Kjendelse, medmindre Reqvisitus stiller Reqvirenten betryggende Sikkerhed, enten i rede Penge, kongelige eller Nationalbankobligationer, eller ved en solid Panteobligation i en fast Ejendom.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Henhold til den seneſt afsagte Kjendelse, medmindre Reqvisitus stiller Reqvirenten betryggende Sikkerhed.

Damme.

## Den kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Dom den 7de Marts 1859.

Exam. jur. Jørgen Thomsen
ctr.
Gjestgiver N. Olsen af Kjobenhavns Vesterbroe, samt Kongens Foged her i Staden, Cancellieraad Damme.

Thi kjendes for Ret:

Underretsdommen, saavelsom den paaankede af Kongens Foged her i Staden, Cancellieraad Damme, hos Citanten, Exam. jur. Jørgen Thomsen, den 28de Decbr. 1857 paabegyndte, og den 9de Januar f. A. sluttede Executionsforretning, samt de derunder afsagte Kjendelser og Decreter bør ved Magt at stande.

Til Kongens Foged betaler Citanten i Procesomkostninger 10 Rdl.; iøvrigt ophæves Omkostningerne her for Retten saavel i Hoved- som i Continuationssagen.

Citanten har i Continuationssagen paastaaet de afgivne Kjendelser og Decreter „underkjendte, annullerede og ophævede, samt Indstævnte Olsen enten alene eller in solidum med Kongens Foged, bemeldte Cancellieraad Damme, der er stævnet til at stande til Rette, tilpligtet at betale Citanten for ham paaført Tort, Tab og Creditspilde en Erstatning af 5000 Rdl." m. v.

. . . „Forsaavidt Indstævnte har procederet til Afvisning af Continuationssagen, støttende sig paa, at Citanten ej skulde have fremlagt fuldstændig Actsbeskrivelse af den paaankede Fogedforretning, idet nemlig tre af Indstævnte den 28de Decbr. 1857 til Fogedprotocollen producerede Udskrifter af Domme, hvorved Underretsdommen af 4de Juni 1856 tidligere er bleven afvist her fra Retten, ej ere indlemmede i Fogedacten, eller ved Continuationssagens Incamination ere blevne fremlagte for Overretten, vil denne Paastand ikke kunne gives Medhold, da den ommeldte Act, selv om de nævnte Udskrifter, paa Grund af Indstævntes Vægring ved, efter Citantens Opfordring, at fremlægge samme, kunde anses forudsat under Forretningens Paaankning, i al Fald er suppleret ved disses Fremlæggelse her for Retten den 25de October sidstleden.

Continuationssagens Realitet bliver derfor at paakjende.

Hvad nu denne angaaer, har Citanten støttet sine derunder og navnlig imod Kongens Fogeds Kjendelse af 28de December 1857 nedlagte Paastande blandt Andet derpaa, at Underretsdommen af 4de Juni 1856, da Executionen ved bemeldte Kjendelse tillagdes Fremme, havde overstaaet fatalia executionis, uden at Dommen formeentes at kunne ansees holdt i Kraft ved de ovennævnte her ved Retten afsagte Overretsdomme respective af 2den Februar, 27de Juli og 7de December 1857. Men ligesom denne Mening ej skjønnes velgrundet, idet der nemlig ingen Hjemmel findes i den derom gjeldende Lovgivning, navnlig Frd. 17de Mai 1690, 20de Marts 1795 og 18de Marts 1796 til at statuere, at den indankede Dom ikke ved disse Afviisningsdomme er holdt i Kraft, hvorhos det, med Hensyn til hvad Citanten ogsaa har fremhævet til Støtte for sig, endnu bemærkes, at det ligesaalidt kan relevere Noget i hans Faveur, at de ommeldte tre Afviisningsdomme ikke i actmæssig Form, men kun som simple Udskrifter af selve Dommen bleve fremlagte ved Fogedforretningen, da ikkun de to af dem under samme forlangtes exequverede, og disse kun angik Beløb af respective 20 Rdl. og 8 Rdl., saaledes kan heller ikke, hvad Citanten har søgt at gjøre gjeldende imod de øvrige under Forretningen afgivne Decreter, tillægges nogen afgjørende Betydning. Indstævnte kunde saaledes ikke, som det af Citanten, med Hensyn til den den 2den Januar afsagte Kjendelse, er paastaaet, være pligtig, forinden der kunde decreteres Arrest paa Citantens Person, at forsøge, om der kunde erholdes Fyldestgjørelse i forskjellige af denne paaviste, i fremmede Jurisdictioner beliggende, Ejendomme, af hvilke han end ikke har godtgjort at være Ejer, hvorved bemærkes, at den af Citanten for denne hans Paastand paaberaabte L. 1—24—28 ej foreskriver Saadant. Heller ikke kunde Fogden have været berettiget til, saaledes som det fra Citantens Side er paastaaet, at standse Forretningen, fordi Citanten, efter Afsigelsen af Kjendelsen af 2den Januar, producerede en Stævning til Appel af den indankede Dom, hvad han maatte have iværksat ved Fogedforretningens Begyndelse, saafremt denne derved skulde kunne standses. Det Resultat, som Fogden statuerede i sin Kjendelse af 9de Januar, maa derfor billiges, saavel som og, at han, som Betingelse for ikke at decretere personlig Arrest paa Citanten, forbrede Sikkerhed i Effecter af den i Kjendelsen ommeldte Art, og at Arrest omsider blev ankyndt paa Citantens Person, da slig Sikkerhed ej stilledes." . . .

Forlig 42 Rbl.

1858. 6te Februar.

Isenkræmmer Ibsen
ctr.
Karetmager Borgesen.

Requisitus foreviser „en Contract paa stemplet Papir af 1ste Classe Nr. 1, dateret 1ste Februar 1856," ifølge hvilken de hos ham beroende Meubler og Effecter ere lejede af Vognmand Andersen.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp benægter Rigtigheden og Ægtheden deraf og specielt Identiteten af Meublerne.

Den originale Contract udleveres ikke, fordi den tilhører Vognmand Andersen, hvorimod en af den fungerende Assistent confereret ligelydende Gjenpart medfølger Protocollen.

Ved den her under Forretningen fremlagte med den originale Lejecontract confererede Gjenpart er, hvorvel samme vækker nogen Formodning, dog mod Requirentens Benægtelse intet tilstrækkeligt Beviis tilvejebragt, for at de udlagte Effecter ere lejede. Hans Paastand om at erholde samme udleverede vil derfor være at tage til Følge, dog paa det Vilkaar, at han stiller i Deposito 100 Rdl., eller et lignende Beløb i Kongelige eller Bankobligationer.

Thi eragtes:

Requirentens Paastand om at erholde de udlagte Effecter udleverede, vil være at give Medhold, under den Betingelse, at han for Forretningens Følger stiller et Depositum af 100 Rdl.

Damme.

Ikke appelleret.

Værd 267 Rdl.

1858. 12te Februar.

Kjøbmand T. Buchvaldt
ctr.
Fhv. Kjøbmand H. Bjerring.

I Requisiti Fraværelse tager Proc. Alberti hans Hovedbog, som han „fremlagde her til Protocollen til Actens Følge", og forlanger Bogen udleveret.

Efter ankyndt „Arrest og Beslag" deri sender den fungerende Assistent, med Hensyn til Paastanden om Udleveringen, Protocollen til Kjendelse.

Den ommeldte Hovedbog vil efter Requirentens Paastand være at udlevere ham.

Damme.

Forligt.

---

Dom 50 Rdl.

1858. 20de Februar.

Commissionair Fogh
ctr.
Værtshusholder Petersen.

Requisiti Søn, Politibetjent Petersen erklærer at være Ejer af Nr. 1 og 2 af de anførte Effecter og protesterer mod Udlæg deri; han fremlægger sin Copie af Lejecontracten om Lejligheden.

Requirenten modsiger Rigtigheden og forlanger Execution under Paaberaabelse af D. L. 1—24—27.

Da det sees af den af Comparenten Petersen producerede Lejecontract, at denne er Lejeren af den Lejlighed, hvori de paavisste Gjenstande befinde sig, vil Formodningen være for Rigtigheden af hans Paastand, at de to forstnævnte Nummere ere ham tilhørende, hvori desaarsag ingen Execution vil være at foretage.

Thi eragtes:

Forsaavidt de to forstnævnte Gjenstande angaaer, som af Reqvirenten ere paaviste, da vil ingen Execution deri være at foretage.

Damme.

Forligt.

---

Vexel 120 Rdl.

1858. 26de Februar.

Commissionair C. F. Valso
ctr.
Th. Henningsen.

Reqvisitus erklærer, at han ikke er juridisk forpligtet til at betale Beløbet, da han endnu ej er fuldmyndig og fremlægger en Døbeattest, ifølge hvilken han er født den 9de Mai 1853.

Den reqvirerede Arrest vil ej være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 25 Rdl.

1858. 24de Marts.

Sadelmager J. V. Christensen
ctr.
Brændeviinsbrænder N. Meyer.

Reqvisitus bemærker at hans Boe er pantsat for 14000 Rdl., og at der ligeledes er gjort Execution deri flere Gange.

Proc. Beyer erkjender ikke Rigtigheden.

Reqvisitus kan ikke i Øjeblikket producere Beviis.

Da der under det Protocollen Tilførte Intet findes, som kan bestyrke Reqvisiti Angivende om, at de specificerede Gjenstande deels ere pantsatte, deels udlagte, vil Reqvirentens Paa-

stand om at erholde disse Gjenstande udleverede, være at tage til Følge, dog under Forbehold af Enhvers lovlige Ret.

Thi eragtes:

De her under Forretningen beskrevne Gjenstande ville, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at udlevere Requirenten.

Damme.

Forligt.

---

Vexel 2000 Rdl.

1858. 25de Marts.

Handelshuset Brondsted & Co.
ctr.
Handelsagent N. Chr. Fischer.

Requisitus fremlægger Protecterium af 31te October f. A., og gjør gjeldende, at han ikke var tilstede, da det eventuelle Arrestdecret blev nedlagt den 26de Octbr. f. A., og at Protectoriet netop lyder, „at han som af Frygt for sine Creditorers Overfald er undvegen" osv., maa igjen komme tilstede og være befriet for personlig Hestelse.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg bemærker, at Requisitus har været i Byen efter den 26de Octbr., da han den 30te har underskrevet Falliterklæringen.

Requisitus erklærer, at ikke han, men hans Svigerfader, som dertil var bemyndiget, har underskrevet for ham.

Det skjønnes ikke, at et en Fallent meddeelt Protectorium kan betage et tidligere ham overgaaet eventuelt personligt Arrestdecret, hvis Fuldbyrdelse han kun ved at forstikke sig, har vidst at forhindre, sin Kraft; som Følge heraf vil Requirentens Paastand om at erholde sit Decret af 26de October f. A. fuldbyrdet ved Requisiti Indsættelse i Gjeldsfængsel, være at give Medhold.

Thi eragtes:

Requirentens Paastand om at erholde det, Requisitus under

26de October f. A. overgaaede Arreſtdecret fuldbyrdet ved hans Indſættelſe i Gjeldsfængſel, vil være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

To Domme 100 Rbl.

1858. 29de April.

N. Liebmann
ctr.
Capelmuſicus C. Bjerregaard.

Reqviſiti Huſtrue fremlægger tinglæſt Udſkrift af Skiftecommiſſionens Protocol, hvoreſter Etatsraad Normann ved Seſſion den 12te Marts 1855 har erholdt ſamtlige i Reqviſiti Fallitboe regiſtrerede Effecter overdraget til Ejendom.

Proc. Beyer bemærker hertil, at Normann er død og hans Boe ſluttet, uden at de i den fremlagte Udſkrift ommeldte Effecter have været reclamerede, han fremlægger en Udſkrift (af Boet), hvoreſter Frn Normann til Skifteretten har paaviiſt Alt og tilføjet, at hun forøvrigt ikke vidſte at paavise mere; deriblandt findes ikke de herværende Effecter.

Comparentinden begjærer Udſættelſe til førſtkommende Løverdag, for at hendes Mand eller Søn kan komme tilſtede og imødegaae Beyer.

Beyer proteſterer derimod.

Den af Reqviſiti Huſtrue begjærte Udſættelſe vil efter Omſtændighederne være at give til førſtkommende Løverdag Kl. 2 Eftermiddag.

Damme.

---

Forlig 50 Rbl.

1858. 5te Mai.

Commiſſionair Fogh
ctr.
Ejendomshandler Chr. Bugge.

Reqviſitus erklærer, at hans Creditor er Maler Goldſchmidt, for hvem Reqvirenten ſkulde inddrive Fordringen, og derfor havde faaet en

Transport pro forma, medens han, Requisitus, senere havde betalt Goldschmidt 15 Rdl. i Afdrag paa Forliget. Han foreviser Lejecontract for at alle Meublerne ere lejede.

Requirenten benægter Rigtigheden og saaer Udlæg, men begjærer, da han „anseer det for tvivlsomt, hvorvidt han kan borttage Effecterne", paa Grund af Lejecontracten, tillige personlig Arrest.

Den af Requisitus gjorte Indsigelse mod Requirentens Competence til at indkræve og oppebære Forligets hele paalydende Summa, kan efter Omstændighederne ikke tages i Betragtning. Betræffende dernæst Requirentens Paastand om personlig Arrest, da vil samme, eftersom han alt har erholdt Udlæg for sin Fordring i Løsøre, ikke kunne tages til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Vexel 500 Rdl.

1858. 12te Mai.

E. A. Kolling
ctr.
Hotelejer N. Jørgensen.

Requisitus protesterer, fordi Vexlen, som udstedt den 8de Februar for tre Maaneder, ikke er forfalden til Betaling før den 16de dennes.

Proc. Beyer bemærker, at Vexlen har Paategning om at være forfalden den 16de f. M., „hvoraf man formeentlig maa slutte", at Parterne have været enige om denne Forfaldstid, ligesom han ogsaa gjør gieldende, at Notarius ikke kunde antages at have villet protestere Vexlen, saafremt den ikke skulde ansees at være lovlig forfalden.

Da saavel Vexlens Context, som sammes Gjenpart i Notarialprotesten, aabenbart lyder paa 3 Maaneder fra 8de Febr. fidstleden at regne, vil der uagtet nævnte Protest, foretaget den 17de f. M., for Tiden Intet være at foretage.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil for Tiden ej være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Vexel 500 Rbl.

1858. 16de Juni.

Grosserer Chr. Olsen & Co.
ctr.
Klædehandler T. Lange.

Efter skeet Arrest i Reqvisiti Fraværelse, ogsaa i de udestaaende Forbringer, og da den fungerende Assistent ikke vil samtykke i at udlevere Bøgerne, begjærer Reqvirenten Kjendelse herfor, idet han gjør opmærksom paa, at Reqvisitus efter de fremkomne Oplysninger synes at have forstukket sig, for at unddrage sig sine Creditorers Fordringer.

Reqvisiti Vertinde har erklæret, at Reqvisitus igaaraftes var gaaet bort med den Besked, at han reiste bort for en kort Tid.

Den af Reqvirenten gjorte Paastand, om at erholde Reqvisiti Hovedbog og Journal udleveret, for at kunne fremlægge samme under Arrestens Justification, vil efter Omstændighederne være at tage til Følge, dog saaledes at der ikke formenes Reqvisitus Adgang til at conferere med samme Bøger, naar han maatte finde Saadant nødvendigt.

Thi eragtes:

De under Forretningen ommeldte Hovedbøger ville efter Omstændighederne være at udlevere til Reqvirenten.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de Juli 1858.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør ofv.

(Sagens Omkostninger skadesløst).

Indstævnte er ikke mødt under Sagen.

Vexel 100 Rdl.

## 1858. 23de Juni (22de).

### Grosserer F. Svendsen
### ctr.
### Fuldmægtig N. E. Jørgensen.

Proc. Lihme for Reqvisitus bemærker, at denne vel som Endossent har modtaget Anmeldelsen om at Vexlen er protesteret, men Protesten mener han maa være uden Betydning i Relation til ham, fordi Reqvirenten har ladet Vexlen protestere i Nr. 250, som Kammerraad Benchs opgivne Bopæl, i Henhold til Opgivende om, at Bench ej længere boede i Jurisdictionen og at hans Opholdssted var ubekjendt, medens det paa Stedet blev tilkjendegivet, at han var bortflyttet, og uden at Notarius var reqvireret til at indfinde sig paa den paa Vexlen opgivne Bopæl. Men derefter, mener han, var det ikke givet, at Bench ikke har været at finde eller intet Etablissement havde paa Stedet, hvorfor han protesterer i Henhold til Frd. 18de Mai 1825 § 32, 56 og 55.

Proc. Beyer for Reqvirenten modsiger denne Fremstilling og oplyser, at Bench, under en Arrestforretning hos ham den 8de f. M. personlig erkjendte at have Bopæl i Nr. 250. Da han nu ikke efter Løfte indfandt sig i Gjeldsarresten og sagdes at være flyttet, blev der ved Fogden skrevet til Politiet om ham, og da dette ikke kunde finde ham, og Vexlen er protesteret paa hans sidste Bopæl, mener han, at Vexelforordningen er bleven opfyldt.

Lihme erklærer, at Bench ikke er søgt, hverken hvor han boede efter Vexlen eller hvor han boede ved dens Forfaldstid

Da Reqvirenten i Skrivelse til Fogden af 26de f. M. (hvilken Skrivelse af ham var laant og fremlagt her under Forretningen) selv har angivet som Grund for hans Anmodning om ved Politiets Assistance, at erholde Kammerraad Bench indbragt i Gjeldsarresten, at denne allerede under 8de f. M. var flyttet bort fra Stedet Nr. 250 ved Holmens Canal, uden at det vidstes hvorhen, og han desnagtet under 29de s. M. har ladet en af Kammerraad Bench udstedt Vexel sammesteds protestere, under hvilken Protest der ligeledes blev erklæret, at Kammerraaden var flyttet, og han ikke senere har foretaget noget Skridt, som stod ham aabent, til Vexelrettens Opretholdelse, navnlig efter Frd. 18 Mai 1825 § 32 in fine, vil, da den af

ham her under Forretningen fremlagte Protest ikke kan tillægges nogen Betydning, ej heller den for Requisitus som Endossent af nærværende Vexel skete Anmeldelse være af nogen Virkning. Requirentens Paastand om Arrest vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil ej være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 1850 Rdl.

## 1858. 5te Juli (29de Juni).

### Levin Abrahamson
### ctr.
### Grosserer Herman Hartvigsen.

Proc. Berggreen for Requisitus bemærker, at Parterne før Dommens Forkyndelse vare blevne enige om, at hele Beløbet skulde afgjøres ved Varer leverede af Requisitus, at der alt var leveret for 615 Rdl. 4 Mk. 3 Sk., og bestilt Varer for Restbeløbet, som vare sendte til Farveren. Han protesterer derfor mod Forretningen og specielt mod de Omkostninger, som ere paadragne siden Dommens Afsigelse, (Beskrivelse, Forkyndelse og Execution).

Requisiti to Contoirbetjente erklære, at den saaledes givne Fremstilling er rigtig.

Proc. Delbanco ved Fuldm. Lassen benægter Rigtigheden deraf og vil kun, at der maa, som alt opgjort, afgaae 601 Rdl. 1 Mk. 6 Sk. for modtagne Varer.

Berggreen vedbliver sit, og fremlægger Requisiti Copiebog, med Henviisning til en Ordre til Farveren Gullich, samt et „Brev til Requirenten", som „godtgjør Rigtigheden af hvad (han) har anført". Ligeledes fremlægger han Ordrebogen om de Partier, Requirenten havde bestilt til Afgjørelse af denne Forretnings Gjenstand.

Lassen protesterer imod, at der tages Hensyn til disse Bøger, deels forbi de ere maculerede, deels forbi den Omstændighed, at Varer vare requirerede, intet Beviis er for, at de vare leverede. Stederne i Copiebogen havde ingen Datum, og deraf kan Intet udledes; det kunde ikke gavne Requirenten at Varerne laae hos Gullich til Farvning.

Skjøndt der ved de af Requisiti Contoirbetjente afgivne Forklaringer, samt de af ham producerede Bøger er tilvejebragt nogen Formodning om, at Restbeløbet af den fremlagte Doms Paalydende kan have været tilsigtet afgjort paa den af Requisitus omforklarede Maade, vil der dog, mod Requirentens Benægtelse, under nærværende Forretning ikke kunne tages Hensyn til samme. Den begjærede Execution vil derfor være at afholde saavel for Dommens Paalydende med Fradrag af det Beløb, som af Requirenten er erkjendt at være erlagt, som ogsaa for de Omkostninger, den fremlagte Doms Beskrivelse paa stemplet Papir og nærværende Forretning andrage.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at foretage for Dommens Paalydende med Fradrag af det, som deraf er erkjendt at være betalt, saavelsom for Dommens skadesløse Omkostninger, deriblandt for sammes Beskrivelse paa stemplet Papir og nærværende Forretnings Bekostning.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Arrest efter Pl. 30te Novbr. 1821.
33000 Rdl.

## 1858. 3die August.

## Handelshuset Smith & le Maire
ctr.
## Handelshuset J. P. Suhr & Søn.

Nogle Assurancefelskaber forlange for at have bekostet Skibets Bjergning m. m. efter Regning, Arrest i det Beløb, med hvilket Requisitus sidder inde for Capitain Vincent, og som denne ved Sørets Dom er dømt at betale Skibets Fører Capitain Agan.

Requisitus anerkjender ikke, at disse Selskaber have forstrakt de opgivne Omkostninger ligesaalidt som at Søretssagen er ført efter deres Foranstaltning, saa at de ikke kunne have noget retlig Krav paa den Sum, som Vincent er pligtig at betale Agan.

Proc. Delbanco mener, at de fremlagte Documenter godtgjøre dette.

Consul Suhr kan ikke anerkjende, at nogen saadan Erkjendelse kan udledes deraf.

Den reqvirerede Forretning vil under Forbehold af Enhvers lovlige Ret være at fremme efter Reqvirentens Paastand.

Damme.

Hævet under Justificationssagen som forligt.

---

Vexel 93 Rbl.

1858. 27de August (26de).

Grosserer J. L. Olsen
ctr.
Glarmester Vest.

Reqvisiti Hustrue fremlægger en den 9de dennes udstedt Lægeattest, hvoraf fremgaaer, at Reqvisitus lider af Hjertesygdom, der gjør det nødvendigt for ham at bevæge sig stadig i fri Luft, og protesterer derfor imod at hans Person belægges med Arrest.

Proc. Schack ved Fuldm. Konnerup exciperer derimod og fordrer Kongens Fogeds Kjendelse.

Da der er draget Omsorg for at Fanger i den herværende Gjeldsarrest i Sygdoms Tilfælde nyde tilbørligt Lægetilsyn, skjønnes ikke den af Reqvisitus fremlagte Lægeattest at kunne afgive nogen Hindring for det begjærte Arrestdecrets Fuldbyrdelse.

Thi eragtes:

Det begjærte Arrestdecret paa Reqvisiti Person vil være at fuldbyrde efter Reqvirentens Paastand.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de September 1858.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte hos Indstævnte, Glarmester C. F. Vest, den 26de og 27de f. M. foretagne Arrestforretning bør som lovligen gjort og forfulgt ved Magt at stande.

Indstævnte — bør derhos osv. —
(Processens Omkostninger skadesløst.)

Indstævnte er ikke mødt under Sagen.

---

Vexel 99 Rdl. 5 Mk.

1858. 7de September (6te).

Commissionair Fogh
ctr.
Murermester Madsen.

Requisitus protesterer imod at kunne belægges med personlig Arrest som Lieutenant ved Brandcorpset, „før Tilladelse var givet af Corpsets Chef," og fremlægger den Skrivelse, hvorved hans Udnævnelse communiceres ham.

Den personlige Arrestfrihed, Frd. 24de Februar 1734 med flere Anordninger tilstede de i virkelig Tjeneste staaende Officerer, kan, som en Undtagelse fra Lovens almindelige Regel, ikke udvides til Officerer af Brandcorpset, ligesaalidt som det Bud, Frd. 10de Decbr. 1790 indeholder, kan, ihvor hensigtsmæssigt end Saadant kunde være (navnlig naar hensees til Bestemmelserne i Frd. 1ste Mai 1818 § 16 ff.) her finde Anvendelse. Den requirerede personlige Arrest vil derfor være at foretage i Henhold til Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Arrest vil være at foretage.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Forlig 1550 Rdl.

1858. 18de September

Sagførerfuldm. Konnerup
ctr.
Viinhandler S. Christensen.

Snedkersvend Capito fremlægger en under 10de April d. A. afsluttet Lejecontract og forevifer en Qvittering af samme Dag, hvorefter han har betalt 340 Rdl. for Meublerne, samt bemærker, at han samme Dag udlejede dem til Requisitus efter at have kjøbt dem af ham.

Da Forliget, hvorefter nærværende Forretning foretages, befindes tinglæst under 1ste Marts d. A., vil den af Requisitus under 10de April næstefter foretagne Afhændelse af sine Løsøre ifølge Lovgivningen være at ansee som ugyldig. Den af Hr. Capito fremlagte Lejecontract, hvis Gjenstande, naar henfees til den af ham producerede Qvittering, maae være de samme, som han under 10de April har kjøbt af Requisitus, vil saaledes ikke kunne være til Hinder for, at de udlagte Løsøre blive Requirenten overleverede.

Thi eragtes:

De udlagte Løsøre ville være at overlevere til Requirenten.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1858. 28de September.

Smedemester Jørgersen
ctr.
J. V. Moyel.

Requisitus protesterer, idet han gjør opmærksom paa, at den fremlagte Lejecontract kun indeholder den Bestemmelse, at han i Mangel af Betaling eller Misligholdelse skulde flytte uden Opsigelse, men ikke at han skulde flytte straax. Han formener derfor, at han ikke er forpligtet til at flytte før Flyttedagen.

Den Bestemmelse i den fremlagte Lejecontract, i hvis Følge Reqvisitus er pligtig til uden Opsigelse at fraflytte Lejligheden, naar den betingede Leje ikke erlægges til den i Contracten fastsatte Tid, skjønnes at maatte forstaaes i Overeensstemmelse med den af ham til Protocollen givne Fortolkning. Hans Protest mod Udsættelse vil desaarsag være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Udsættelse vil for Tiden ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Forlig 2276 Rdl.

## 1858. 30te October.

### Petersen, Møller & Hoppe
ctr.
### Skibscapitain H. Jensen.

Paa Reqvisiti Vegne var tillige mødt Proc. Delbanco.

Reqvisitus fremlægger en Regning af 28de d. M. med to Hefter Bilag, ifølge hvilken han har udlagt for Skibet mere end han har oppebaaret paa Reisen 129 Rdl. 2 Mk. 1 Sk., i Caplak tilkom ham 18 Rdl. 2 Mk. 14 Sk., og i Hyre og Gage til sig og Mandskab 310 Rdl. 3 Mk. 1 Sk.

Han paastaaer de 310 Rdl. 3 Mk. 1 Sk. udredede forlods af Auctionsprovenuet for Skibet, den øvrige Fordring lige med Bodmeriefordringen pro rata.

Proc. Hansteen vil idag afklarere og udbetale Hyre, men protesterer iøvrigt mod Fordringen, da Skipperen selv er Rheder for Halvparten, og Caplak ikke er stipuleret i Connossementet; der vil derimod blive ham udbetalt en Gratification.

Reqvisitus antager Tilbudet om Hyren og Gratificationen, men mener iøvrigt at have Ret, uanseet at han er Medrheder, og at Caplak tilkommer ham, uanseet at den ikke er betinget.

I det Fogden maa bifalde den af Reqvisitus givne Fortolkning af Frd. 28de Decbr. 1792, vil den begjærede Execution være at foretage med den Indskrænkning, som Skibsfolkenes

bedre og Skipperens lige Ret med Bodmericreditors, betinger. Da derhos Requisiti her fremlagte Regning er ledsaget af de behorige Bilag til enhver af Regningens Udgiftsposter, vil Formodningen være for sammes Rigtighed. Det skjønnes derfor ikke rettere, end at den af Requisitus paastaaede Sum 458 Rdl. 2 Mk. forlods bør udredes af Auctionsprovenuet paa den af Proc. Delbanco angivne Maade.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Execution vil være at foretage, dog med den Indskrænkning at det ommeldte Beløb forlods af Auctionsprovenuet udredes som oven anført.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 1000 Rdl.

1858. 3die November.

J. Kaufmann
ctr.
Brændeviinsbrænder J. N. Grøttrup.

Proc. Jørgensen ved Fuldm. Koppel erholder Udlæg i Requisiti faste Ejendomme. Requisitus er Gjeldsarrestant for Dommen efter den ved Dommen paakjendte Vexel. Det hedder nu: „Paa Grund af det nedlagte Decret begjærede derpaa Fuldm. Koppel den paa Requisiti Person nedlagte Arrest hævet under Forbehold af hans Mandants Ret til senere, dersom han maatte ønske det, at belægge Requisiti Person med Arrest for den resterende Tid."

Requisitus protesterer mod dette Forbehold.

(Efter Kjendelsen frafalder Koppel sin Begjæring.)

Det skjønnes ikke rettere end at den af Requisitus gjorte Protest maa gives Medhold, og at det saaledes ikke kan tilstedes en Arrestimpetrant, uden den Arresteredes Samtykke, at løslade ham den ene Dag og atter indsætte ham den anden, medmindre han, som anført, deri samtykker.

Damme.

---

Politiresolution 2 Rdl.

1858. 13de November.

## Cand. phil. Kars.

Requisitus erklærede „at han ikke kunde erkjende den afsagte Resolution for lovlig," da han udtrykkelig havde begjært den i samme ommeldte Sag henviist til Afgjørelse ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, og forlangte Kjendelse.

Den requirerede Forretning vil under Forbehold af Requisiti Ret være at fremme.

Damme.

---

Vexel og Contocourant c. 15000 Rdl.

1858. 19de November (18de).

## Procurator Kraft som Mandatarius for Aalborg Sparekasse

ctr.

## Oberstlieutenant, cst. Kæmner D. Borgen.

Proc. Alberti fremlægger for Requisitus Erklæringer fra Skiftecommissarierne i hans Fallitboe og fra hans Procurist, Bogholder og Handelscontorist, i Henhold til hvilke han formener det godtgjort, at Requisiti Fallit er foranlediget ved den i Slutningen af forrige og langt ind i nærværende Aar herskende Penge- og Handelscrisis; han paastaaer ham derfor efter § 5 i Frd. af 28de October 1702 fritaget for personlig Arrest.

Proc. Krafts Fuldmægtig Salomonsen fremlægger en Status, opgivet i en Samling i Boet, hvorefter Requisitus, selv om alle Activer gik ind, har en Underballance af 61,666 Rdl. Han mener derfor, at denne Gjeld maa være paadraget længere Tid tilbage og exciperer imod Albertis Paastand.

Alberti fremlægger en „Oversigt" fra samme Skiftesamling, og anslaaer derefter Boets Activer til at evaluere omtrent 150,000 Rdl., medens han erklærer, at det udtrykkelig i Skiftesamlingen er anført, at den af Requisitus for hans egen Regning stiftede Gjeld kun kan andrage c. 148,000 Rdl., saa at Underballancen før Crisen har været en Ubetydelighed. Endelig fremlægger han en Lægeattest fra Professor Dahlerup

med en Paategning af Dags Dato og proteſterer in subsidium i Henhold dertil mod perſonlig Arreſt.

Salomonſen bemærker, at deraf fremgaaer kun, at Requiſitus ſom en aldrende Mand muligt vilde kunne lide under en eventuel Gjeldsarreſt, hvilket han ikke mener bør hjemle ham Fritagelſe, og proteſterer desuden mod Atteſten ſom given af en „Hunslæge", idet han mener, at det er Retspraxis, at Fritagelſe for perſonlig Arreſt kun kan undgaaes ved Atteſt fra Stadsphyſicus.

Skjøndt det af Requiſitus her under Forretningen Producerede vækker nogen Formodning om, at ej heller han har været uberørt af den ſtedfundne almindelige Pengecriſis og de deraf opſtaaede Fallitter, ſkjønnes der dog ikke fra hans Side, hvem Beviisbyrden utvivlſomt paaligger, at være tilvejebragt et ſaadant Beviis for, at de ſaavel ſubjective, ſom objective Betingelſer, § 5 i Frd. 28de Octbr. 1702 ſtatuerer for ſammes Anvendelſe in casu ere tilſtede, at Fogden tør nægte den paa hans Perſon requirerede Arreſt, og det ſaameget mindre, ſom det af den over hans Boes Activa og Paſſiva fremlagte Status, der her i alt Fald maa tillægges en ikke ringe Betydning, ſkjønnes at fremgaae, at hans Fallit maa have ſin Oprindelſe fra et Tidspunct, ſom ligger længere tilbage end den ommeldte Criſis.

Betræffende Atteſter i Almindelighed over Nogens Helbredstilſtand, da kunne diſſe i Reglen ingenſinde være til Hinder for at et perſonligt Arreſtdecret afſiges over den Paagjeldende, hvorimod Sygdommens Beſkaffenhed nok i enkelte Tilfælde, efter Omſtændighederne, for en Tid kan bevirke Standsning i Decretets Fuldbyrdelſe ved fængſlig Indſættelſe. Hvad in specie den her fremlagte Atteſt angaaer, da ſkjønnes imidlertid de i ſamme ſpecificerede Tilfælde, navnlig naar henſees til at Requiſitus perſonlig har overværet Forretningen, ikke at være af en ſaadan Beſkaffenhed, at Fogden i Betragtning af ſamme tør driſte ſig til at fravige Requirentens Hovedpaaſtand, og ſaaledes nægte den requirerede Arreſt fuldbyrdet, ſaa meget mindre, ſom der i det herværende Gjeldsfængſel ved tilbørligt Lægetilſyn er draget ſærlig Omſorg for de Paagjeldendes Helbredstilſtand.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til Reqvirentens Hovedpaastand.

Damme.

Efter Kjendelsen forlanger Alberti Forretningen udsat, for at erhverve en Udskrift af Kjendelsen og ved Hjelp af denne gjennem Vicepolitidirecteuren at erhverve Stadsphysici Erklæring.

Salomonsen protesterer.

Af Fogden blev eragtet, at den begjærede Udsættelse ikke kunde gives.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Skat.

## 1858. 13de December.

### Murersvend Nielsen.

Proc. Ibsen erklærer, at der var afæsket Reqvisitus en højere Sum, end han var pligtig at betale. Ejendommen ligger ud til privat Vej, men er sat i fuld Forhusskat efter Frd. 1ste Octbr. 1802 § 29. Reqvisitus er villig til at betale, hvad der maatte opgives som beregnet for Baghuus. Ligeledes var der beregnet Skat af Qvistlejlighederne, uagtet disse ikke have det lovbestemte Areal. Han protesterer derfor mod Forretningen.

Proc. Hansteen møder for Magistraten og paaberaaber kun Frd. 2den Juni 1830 § 6.

Ibsen mener, at denne Frd. ikke kan forhindre Procedure under Udpantningen. „Sagen stod forøvrigt, da Frd. 2den Juni 1830 emanerede, heelt anderledes, end den staaer nu, thi dengang kunde Domstolene ikke afgjøre, hvorvidt Øvrigheden havde overskredet dens Competence, medens denne Ret nu udtrykkelig er hjemlet Domstolene, og Fogden maa saaledes utvivlsomt være berettiget og forpligtet til at afgjøre" Spørgsmaalet.

Den reqvirerede Forretning vil efter Omstændighederne være at fremme, dog under Reservation af Reqvisiti Ret, saafremt det fyldestgjørende maatte kunne oplyses, at de Betingelser,

Lovgivningen opstiller for de omqvæstionerede Skatters Forhøjelse, ikke have været tilstede.

Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 7de November 1859.

Murersvend Nielsen
ctr.
Kjøbenhavns Magistrat og Indenrigsministeren.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

. . . „Retten maa med de Indstævnte være enig i, at denne Sag ikke henhører under judiciel Afgjørelse. Spørgsmaalet angaaer nemlig efter Stævningen deels om Ejendommen, hvis Beskaffenhed som bygningsafgiftpligtig overhovedet i Medfør af Frd. 1ste Octbr. 1802 ikke er bestridt, paa Grund af Frds § 31 jfr. § 29 bør beskattes i ringere Grad, nemlig som Bag- eller Sidehuus, deels om en mindre Deel af Bygningen i Henhold til Frds § 31 in fine bør være undtagen fra Beskatning; og da det nu efter Frds § 43 tilkommer de administrative Autoriteter „i Overensstemmelse med de foran", d. e. i Frds foregaaende Deel, altsaa ogsaa i dens § 29 og 31 anførte Regler, at bedømme de afgiftpligtige Ejendommes Beskaffenhed og Værdi, og derefter at ansætte og beregne hver enkelt Afgift, maa det heraf blive en Følge, saavel at den af Indenrigsministeriet ved Skrivelse til Kjøbenhavns Magistrat af 18de Decbr. 1857 givne Resolution, hvorefter den Deel af Citantens Ejendom, som vender ud mod Blaagaards Murergade, fra 1ste Januar 1858 skulde ansættes til Forhuusskat, som den af Magistraten forfattede Beregning, hvorefter ingen Deel af Ejendommen er undtagen fra Afgift, ligge indenfor Grændsen af den de Indstævnte ved Frd. anviste Øvrighedsmyndighed, og at de i saa Henseende trufne Foranstaltninger derfor ikke kunne forandres af nærværende Ret. Vel har Citanten formeent, at om det end maatte antages, at Ejendommens Ansættelse til Bygningsafgift og dennes Beregning er en reen administrativ Handling, dette dog ikke kan statueres om de paastævnte communale Skatter, der beregnes af Magistraten, og at Sagen, ialtfald med Hensyn til disse, for Magistratens Vedkommende, burde fremmes i Realiteten; men heri vil allerede af den Grund Intet afgjørende kunne søges, at disse Skatter skulle beregnes efter den for Bygningsafgiften etablerede Norm, hvis Efterlevelse

Magistraten ikke kan modsætte sig eller forandre efter en derfra mulig afvigende judiciel Afgjørelse. Da der nu paa Grund af det Ovenanførte ikke heller i Frd. 2den Juni 1830 § 6, saaledes som Citanten har formeent, haves Hjemmel til at faae den paaankede Udpantning undergivet Rettens Prøvelse, bliver Sagen ex officio at afvise, og som Følge heraf kan der ikke tilkjendes Kjøbenhavns Magistrat den paastaaede Kost og Tæring, ligesom der ej heller efter Sagens Udfald kan tillægges den constituerede Kammeradvocat, Conferentsraad Blechingberg, Salair hos Citanten". . . .

---

Forlig 20000 Rdl.

## 1858. 31te December.

### Skiftecommisfarierne i Fru Zahrtmanns Boe ctr. Proprietair M. M. Møller.

Reqvisitus erklærede ved Skjøde at have overdraget den pantsatte Ejendom til Hr. D. S. Jacobsen.

Denne er tilstede og erklærer, at der imellem ham og afdøde Creditrix er truffet Arrangement, hvorved Forliget er bortfaldet.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg benægter dette.

Forretningen vil, under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Husleje 115 Rdl.

## 1859. 10de Juni (8de).

### Urtekræmmer Jacob Ramlau ctr. Skræder Bienecke.

Reqvisitus erklærer at have i 5½ Aar fungeret som Vicevert, hvorfor der tilkommer ham 105 Rdl., nemlig 15 Rdl. om Halvaaret.

Proc. Ibsen paastaaer, at Reqvisitus kun det sidste Halvaar har været antaget som Vicevert, og derfor er afdraget 15 Rdl. i Fordringen.

Requisitus indrømmer, at det saa kun er 3 Aar, han foruden dette har boet her, men ogsaa fungeret som Vicevert, hvorfor han „forventer" samme Betaling, som er tilstaaet for det sidste Halvaar.

Da Requisitus ikke har produceret Beviis for de af ham prætenderede Contrafordringer, vil Forretningen være at fremme i Henhold til Requisitionen.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til Requisitionen.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 15de August 1859.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør, som lovlig gjort og forfulgt, ved Magt at stande, og bør ofv.

(Sagens og Arrestforretningens Omkostninger skadesløst).

. . . „Da Indstævnte er mødt og ikke har fremsat nogen Indsigelse mod Søgsmaalet, idet han kun er fremkommen med et Forligstilbud, som Citanten har forkastet, vil der være at give Dom efter Paastanden." . . .

---

Forlig 50 Rdl.

1859. 21de Juli (20de).

Fuldmægtig Müller
ctr.
Particulier C. C. Raimann.

Proc. Beyer for Requisitus erklærer, at der i Forliget er stipuleret, at de 500 Rdl., hvorfor han havde modtaget Obligationer af Saurbrey, skulde afdrages i hver Termin med 25 Rdl., og da Requisitus ikke i Juni Termin er godtgjort disse 25 Rdl., mener han at maatte afdrage dem i Fordringen. Requisitus har vel paa Forliget tilkjendegivet at være fyldestgjort for hvad han havde at fordre efter samme, men dette kan ikkun forstaaes at gjelde for eller indtil det Tidspunct, for hvilket Er-

klæringen er afgivet, men ikke for Eftertiden. Han søger at paavise, at Saurbrey og Reqvirenten maa anseés her for en og samme Person.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg henviser kun til Paategningen paa Forliget og modsiger, at denne kan fortolkes som af Beyer anført.

Da den af Reqvisitus paa det fremlagte Forlig tegnede Qvittering skjønnes at omfatte hele Forligets Gjenstand, forsaavidt noget derefter tilkommer ham, og denne ample Betydning ikke kan anseés svækket ved de af ham anførte Omstændigheder, hvis Rigtighed af Reqvirenten ere benægtede, vil dennes Paastand om Forretningens Fremme være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til den nedlagte Paastand.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Forlig 170 Rdl.

## 1859. 29de Juli.

### Skrædermester Reiter
ctr.
### Skomagermester J. Bærentzen.

Tømrer Barth blev antruffet og erklærede, at de tilstedeværende Effecter vare tilfrevne ham den 24de Juni d. A.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhlertz faaer Udlæg.

Barth protesterer mod Udleveringen.

Da der ikke er produceret nogetsomhelst Beviis for, at de udlagte Effecter ere nogen anden end Reqvisitus tilhørende, altsaa ej heller Comparenten Barth, vil den begjærede Overleverelse af disse Effecter være at foretage i Henhold til Reqvirentens Paastand, dog under Forbeholdenhed af Enhvers lovlige Ret.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom og Skjønsforretning 1200 Rdl.

1859. 6te Auguſt.

Urtekræmmer H. P. Hagelberg
ctr.
Gartner Niels Mogelberg.

Proc. Larſen bemærker, at Erſtatningen efter Dommens Præmiſſer er tilkjendt i Henhold til L. 5—3—31 ſidſte Punctum, og da ſamme kun tilſigter Nettoprovenuet, og der efter Overſkjønsforretningen intet ſaadant vilde have været, naar Skatter oſv. ſkulde udredes, ſaa kan Reqvirenten kun tilkomme i Proceſomkoſtninger 30 Rdl., ſom han er villig til at betale. In subsidium paaſtaaer han, at der i Erſtatningen bør afgaae 500 Rdl., hvortil Overſkjønsmændene have anſlaaet Skatter m. v.

Proc. Ibſen holder ſig i det Væſentlige til, at Skjønsmændene have faſtſat, at det ved Dommen ommeldte Beløb kan beſtemmes til 1200 Rdl.

Reqviſiti Indſigelſer mod nærværende Forretnings Fremme, ſaaledes ſom den af Reqvirenten er paaſtaaet, ſtøtter han deels paa ſin Fortolkning af Lovens 5—3—31, og nedlægger i ſaa Henſeende den principale Paaſtand, at der kun tilſtaaes Reqvirenten Nettoprovenuet af den omqvæſtionerede Ejendom for eet Aar, deels paa Indholdet af den fremlagte Overſkjønsforretning, idet han, da Skjønsmændene deri omtale de paa Ejendommen hvilende Byrder og anſætte ſamme til 500 Rdl., ſubſidialiter paaſtaaer, at disſe maae afgaae i den af dem anſatte Erſtatningsſum 1200 Rdl. Hvad imidlertid den nævnte Artikels iſolerede Fortolkning, endog ſammes mulige Rigtighed antaget, betræffer, da er den i og for ſig ikke tilſtrækkelig til Spørgsmaalets Løsning in casu, men kan kun komme i Betragtning i Forbindelſe med den i Henhold til Dommen foretagne Skjønsforretning. Denne af ſagkyndige Mænd foretagne og ſenere afhjemlede Forretning maa, med Henſyn til Gjenſtanden for ſamme, deels i og for ſig, deels ſom et Supplement til Dommen, i ſine Beſtemmelſer være bindende ligeoverfor Fogden, altſaa i Relation til ham have en endelig Doms Virkning, og kun ſammes Fortolkning, forſaavidt den giver Anledning dertil, være Gjenſtand for Fogdens Virkſomhed. Men det er ſaa langt fra, at Indholdet af bemeldte Forretning i nogenſomhelſt Maade

samstemmer med Reqvisiti principale Paastand, at det, Indholdet, endog, idet Skjønsmændene ved Ansættelsen af de Ejendommen paahvilende aarlige Byrder, ere komne til det Resultat, at disse ikke kunne fradrages den fastsatte Erstatningssum af 1200 Rdl., i høj Grad svækker, istedetfor at bestyrke, det Argument, som Reqvisitus derfra har villet hente for sin subsidiaire Paastand. Som Følge af det Ovenstaaende vil den reqvirerede Forretning være at foretage i Henhold til Reqvirentens Paastand.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Henhold til Reqvirentens Paastand.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Skat.

## 1859. 29de August (24de).

### Gjeftgiver Fiedler.

Proc. Binther fremlægger for Reqvisitus fire Skattebilletter, hvorefter denne har betalt den ham i Aaret 1858 paaliguede Næringsskat, fem Portioner, medens Magistraten nu, ifølge Skrivelse af 15de Juni d. A., afforbrer ham 150 Portioner, der, som de af Rodemesteren fremlagte Skattebilletter udvise, ikke ere paaliguede ham, men Hotel Phoenix, som han ikke ejer, imod at godtgjøre deri det betalte Beløb for de fem Portioner Han protesterer imod Forretningens Fremme.

Den reqvirerede Forretning vil under Forbehold af Reqvisiti Ret være at fremme.

Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 16de April 1860.

### Gjæstgiver Fiedler af Hotel Phoenix her i Staden ctr. Kjøbenhavns Magistrat.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Kjendelse og Executionsforretning bør ved Magt at stande, og bør de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, for Tiltale af Citanten, Gjæstgiver Fiedler af Hotel Phoenix her i Staden, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

(Citanten har i Erstatning fordret 10,000 Rbl.)

. . . „De Indstævnte have principaliter paastaaet Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring, deels fordi Citanten ikke har gjort sine Erindringer mod den omhandlede Fordring gjældende ved et saadant Søgsmaal som Forordningen 2den Juni 1850 omhandler, samt inden den foreskrevne Frist af 8 Uger, deels fordi Domstolene formeentligen skulde være incompetente til at afgjøre Noget, der vedkommer Næringsskattens Paaligning, hvorimod Citanten med sin Anke herover burde have forholdt sig overeensstemmende med Forskrifterne i Loven 14de April 1855 § 6 og 21de December 1858 § 6 ved inden de der foreskrevne Terminer at anbrage Sagen for Ligningscommissionen og Indenrigsministeriet. Ingen af disse Grunde findes dog at kunne gives Medhold, thi ligesom det maa staae Citanten frit for istedetfor at anlægge et Regressøgsmaal paa den Maade, hvortil Forordn. 2den Juni 1850 § 6 hjemler Adgang, ved Appel at indbringe den af Fogden afsagte Kjendelse og det derefter foretagne Udlæg og Execution til Bedømmelse her for Retten, uden at være indskrænket ved den i hiin Bestemmelse foreskrevne Tidsfrist, som forøvrigt ikke af ham er overskreden, saaledes fremgaaer det tydeligt af selve de paaberaabte §§ i Loven 14de April 1855 og 21de December 1858, at det kun er Erindringer imod Størrelsen af en paalignet Næringsskat, hvormed Klageren har at forholde sig som der foreskrevet, hvorimod disse Lovbestemmelser ikke kunne være til Hinder for Paakjendelsen af det i nærværende Sag foreliggende Spørgsmaal om en vis Næringsskat, imod hvis Størrelse ingen Erindring er fremsat, retteligen er afforbret Citanten, hvem den ikke navnligen er paalignet.

Derimod findes de Indstævntes subsidiaire Paastand om at den paaankede Executionsforretning stadfæstes, og at der tillægges dem Frifindelse for Citantens Tiltale at maatte tages til Følge. Naar Citanten

nemlig her for Retten til Støtte for sin Paastand har gjentaget sine under Fogedforretningen fremsatte Indsigelser mod denne, at Næringsskatten for Hotel Phoenix ikke er paalignet ham, men Hotellet, som han hverken ejede eller repræsenterede, medens der tvertimod var paalignet ham en ganske anden Næringsskat, som han havde betalt, hvilket formeentligen ogsaa var erkjendt af Magistraten, ved at afsordre Hotellets Ejere den omhandlede Skat, med Tilføjende, at Næringen i Ejendommen Hotel Phoenix i ethvert Fald ikke kunde beskattes som en Heelhed, men at kun de enkelte Næringsdrivende i denne Ejendom kunde beskattes, da maa hertil bemærkes, at den Omstændighed, at Ligningscommissionen tillige — som iøvrigt af denne senere erkjendt fejlagtigen — havde paalignet Citanten personlig blot for Berettigelsen til efter sit Borgerskab at drive Gjestgiveri, fem Portioner Næringsskat, ikke kan fritage Citanten for at betale den Næringen i Hotel Phoenix paalignede Skat, saafremt denne maa antages rettelig at paahvile ham, hvilket ikke findes at kunne betvivles; thi selv om Erkjendelse heraf fra Citanten ikke kan udledes deraf, at han for Aaret 1857 uvægerligen har betalt det samme Antal Portioner Næringsskat som det her under Sagen omhandlede, kan der dog ved den Hotel Phoenix paalignede Næringsskat fornuftigviis kun forstaaes den Hotelnæring, hvilken Citanten har erkjendt udelukkende at drive i Ejendommen benævnt Hotel Phoenix, paalignede Skat, uden at det herimod kan være af nogen Betydning, at denne Ejendom ejes af et Actieselskab, som udenfor den til Hotelnæringen benyttede Deel af samme ogsaa har bortlejet Dele af denne til andre Næringsdrivende, der forøvrigt, som af de Indstævnte uimodsagt asfereret, svare Skat af deres egen Næring, og at Næringsskatten af Hotellet, da Citanten nægtede at betale samme, ogsaa maa antages at være bleven afsordret bemeldte Actieselskab, da det, som af de Indstævnte med Føje bemærket, hverken vedkom dem eller var dem muligt at anstille nogen Undersøgelse om Contractsforholdet mellem Hotellets Ejere og dets Lejer." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 30te October 1861.

De Indstævnte have ikke for Højesteret gjentaget den af dem i foregaaende Instants fremsatte, men ved den indankede Dom forkastede, Paastand om Sagens Afvisning, og deels som Følge heraf, deels ifølge hvad der i Dommen er bemærket betræffende den i samme sidstomhandlede Grund for denne Paastand, hvilket Højesteret billiger, vil Sagen være at paakjende i Realiteten.

Med Hensyn til denne bemærkes, at ligesom de under Sagen fremlagte Skrivelser fra vedkommende Ligningscommission og Kjøbenhavns Magistrat af respective 12te og 25de November 1858 vidne om, at det ved den omtvistede for „Hotel Phoenix" foretagne Ansættelse til 150 Portioner Næringsskat for Aaret 1858 ikke har været tilsigtet, at dette Skattepaalæg skulde gjelde Citanten, der driver Gjestgiveri i den Ejendom, som fører det anførte Navn, men at det skulde gjelde det Actieselskab, hvilket denne Ejendom tilhører, med Hensyn til al den Næringsdrift, som i samme er etableret, saaledes kan det heller ikke ved de Udtryk, som efter de foreliggende Oplysninger ere brugte for at betegne hiin Skatteansættelse, ansees tilkjendegivet, at de ommeldte 150 Portioner skulde tilsvares af Citanten i den nævnte Egenskab, hvorimod der derved er henviist til, at Ejendommen eller det Selskab, der er Entrepreneur for denne, skulde bære dette Paalæg. Det maa derhos komme i Betragtning, at Citanten særligen under sit Navn var ansat for samme Aar til fem Portioner Næringsskat, og om han end havde Anledning til at finde denne Ansættelse uforholdsmæssig lav, havde han dog i denne særlige Ansættelse i Forbindelse med den Maade, hvorpaa Paaligningen af hine 150 Portioner var tilkjendegivet, yderligere Hjemmel for at betragte denne sidste som sig vedkommende, uagtet han i det foregaaende Aar, — men efter Skattequitteringer lydende paa hans Navn —, havde været ansat for og havde udredet 150 Portioner.

Ifølge det Foranførte og da den Omstændighed, at det omhandlede Skattebeløb ikke retteligen maatte have kunnet paalægges Actieselskabet, men kunde været paalagt Citanten, ikke berettigede til at affordre ham samme, naar det dog ikke var ham paalignet, vil den til sammes Inddrivelse under 29de August 1859 foretagne Fogedforretning efter hans Paastand være at ophæve. Derimod findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at tilkjende Citanten den af ham paastaaede Erstatning for Tort og Creditspilde. Processens Omkostninger blive at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Den omhandlede Fogedforretning ophæves. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

---

Forlig 600 Rdl.

1859. 7de September.

Tjener Chr. Jensen
ctr.
Vertshusholder N. Larsen.

Forliget er af 22de Juli. Reqvisitus „bemærker, at det Forlig hvorefter han er Reqvirenten Beløbet skyldig, er indgaaet den 29de Juli dette Aar".

Proc. Nygaard henviser til Forligets Datum.

Reqvisitus forlanger Kjendelse.

Da der intet Datum er fremkommet for Rigtigheden af Reqvisiti Foregivende, vil Forretningen, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme efter Reqvirentens Paastand.

U. Schov.
cst.

Ikke appelleret.

---

Forlig 5300 Rdl.

1859. 13de October (12te).

M. L. Hastrup
ctr.
Consul H. P. Nygaard.

Reqvisitus erklærer, at han med Reqvirentens Befuldmægtigede, Proc. Winther, har truffet en Overeenskomst, som han nærmere forklarer, og hvorefter det maatte beroe med Forligets Opfyldelse til Juni Termin.

Proc. Heurichsen benægter Rigtigheden heraf og at Proc. Winther har Fuldmagt for Reqvirenten.

Requisitus vil oplyse Rigtigheden af sit Anbragte ved Proc. Binther og et andet Vidne, som han opgiver, men da hans Bud ikke har truffet disse, begjærer han til den Ende Udsættelse til imorgen Formiddag.

Henrichsen protesterer derimod.

Requisiti Paastand om Forretningens Udsættelse kan mod Requirentens Protest ikke tages til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 5000 Rdl.

1859. 7de November.

Begyndt den 15de Juli og fortsat den 31te October med vexlede Indlæg.

J. D. Qvist & Co.

ctr.

Silke- og Klædehandler Nathan Levin.

Requisitus er dømt til at betale Requirenten 5000 Rdl. med Renter, imod at erholde udleveret 100 Stykker Avertissementstidende-Actier à 50 Rdl. Stykket.

Proc. Binther erklærer, at Requisitus har lovlig tilbudt de 5000 Rdl., men Requirenterne kunne ikke opfylde Højesteretsdommen fra deres Side, hvorimod de tilbød at levere det dobbelte Antal Actier lydende paa 25 Rdl. Stykket. Han mener derfor, at Requisitus var løst fra enhver Forpligtelse efter Dommen.

Proc. M. Møller møder for Requirenterne med de omtalte Actier, der vel hver lyder paa 25 Rdl., men hvoraf to og to have samme Nummer og er betegnet med Ltr. A og B.

Saafremt det forøvrigt har været Parternes alvorlige Mening med den hele i Beviset af 6te Marts 1856 indeholdte Transaction, noget, som ej tør betvivles, maa det ogsaa fornuftigviis have været deres Mening, at det deri ommeldte Actiebeløb skulde præsenteres i saadanne Effecter, som Bestyrelsen for Avertissementstidendens Actieselskab engang i Fremtiden, efter dertil given Bemyndigelse, maatte anse sig beføjet til at udstede, og det uanseet, at disse Effecter maatte divergere i

Formen fra de i det nævnte Bevis anførte, hvor Sætningen „100 Actier lydende paa 50 Rdl. Stykket" saaledes kun kan være brugt, fordi man dengang i Henhold til den ſkete Indbydelſe maatte vente Actier af en ſaadan Størrelſe; foruden at dette maa ſkjønnes at fremgaae af Parternes vedvarende Tavshed angaaende dette Punct under den hele ved Overretten og Højeſteret førte Procedure, fremlyſer ſamme end yderligere af det her under Forretningen Producerede, hvoraf ſkjønnes godtgjort, at begge Parter have meddeelt deres Samtykke til den de udſtedte Actier givne Form. Striden mellem Parterne om Størrelſen af de anbudne Actier ſkjønnes desaarſag at være uden Betydning med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal, kun turde det bemærkes, at Beſtyrelſen for Actieſelſkabet utvivlſomt er af den Mening, at Actierne lyde paa 50 Rdl., og derved berettiger 3die Mand, navnlig ogſaa dHrr. Reqvirenter til at betragte dem fra ſamme Synspunct, ligeſom ogſaa Højeſteretsdommen, der gjentager Beviſets Udtryk, formeentlig maa fortolkes i Overeensſtemmelſe hermed. I Henhold til alt Foranførte, vil det af Reqviſitus gjorte Tilbud, ſom er knyttet til Betingelſer, der, ſaaledes ſom de af ham forſtaaes, vare abſolut umulige at opfylde, ikke kunne anſees for lovlig gjort, og desaarſag ej heller have den af ham prætenderede Virkning, at ſtandſe nærværende Forretning.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Efter Kjendelſen begjærer Proc. Møller Arreſt paa Reqviſiti Perſon.

For Reqviſitus tilbydes nu Udlæg i nogle angivne udeſtaaende Fordringer.

Leviſon, Aſſocie af Reqvirenternes Firma bemærker, at diſſe ere værdiløſe og vedbliver Paaſtanden om Arreſt paa Reqviſiti Perſon.

Da de af Reqviſitus anviſte Effecter ikke ere Ejendomsgjenſtande, ſom kunne realiſeres, vil Procurator Møllers Paa-

stand, saafremt ikke saadanne yderligere paaviſes, være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Arreſt for 26000 Rbl. og Overbragelſe til Brugelighed.
1859. 12te November (11te).

Skibsfører J. V. Løve
ctr.
Murer H. Chr. Eiler.

Efter ankyndt Arreſt og efter at Ejendommen ved Decret er overbraget Reqvirenten til Brugelighed hedder det: „Derefter begjærede Proc. Alberti ſig ved Fogdens Hjelp ſat i Beſiddelſe af Ejendommen, denne fandtes deels tilſtænget og tillaaſet. Reqviſitus kom tilſtede og vægrede ſig ved at lukke op til Ejendommen, idet han deels ikke har Nøglen tilſtede og deels anſeer Forretningen for ulovlig, nemlig hvad Beſiddelſestagelſen angaaer og modſætter ſig ethvertſomhelſt Skridt, forinden Kongens Foged har afgivet Kjendelſe."

Procurator Albertis Paaſtand om at ſættes i Beſiddelſe af den omhandlede Ejendom vil i Conſeqvents af det i Overeensſtemmelſe med Lovens 5—7—8 nedlagte Decret, være at tage til Følge.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 4de Juni 1860.

Thi kjendes for Ret:

Den paaſtævnte, hos Contracitanten, Murer H. C. Eiler, efter Reqviſition af Hovedcitanten, Skibsfører J. V. Løve, den 11te og 12te November f. A. foretagne Arreſtforretning tilligemed den derunder ſkete Beſiddelſesovertagelſe fra Hovedcitantens Side af den Contracitanten tilhørende Ejendom Nr. 19 A 2 a paa Kjøbenhavns Nørrebro, med deri værende Gjenſtande, bør være ophævet, og bør Hovedcitanten for det denne ved den

nævnte Fogedforretning tilføjede Tab, Tort og Creditspilde betale en saadan Erstatning, som uvillige, af Retten udmeldte Mænd i Medfør af det Ovenanførte maatte bestemme, tillige med Renter af dette Erstatningsbeløb 5 pCt. p. A. fra den 2den Februar d. A. indtil Betaling skeer. Derimod bør Contracitanten for Tiltale af Hovedcitanten i denne Sag fri at være. Saavel Hoved- som Contrasagens Omkostninger hæves.

. . . „Forsaavidt nu Hovedcitanten først har erindret, at Contracitanten ved sine Udtalelser under Arrestforretningen maa anses at have erkjendt sin Forpligtelse til at betale, som ogsaa Arrestens Lovlighed, afseet fra den omhandlede Besiddelsestagelse fra Hovedcitantens Side af den pantsatte Ejendom m. v., idet Contracitanten nemlig deels erklærede, at han ikke var istand til at betale det Æskede og deels ikun protesterede imod Forretningens Lovlighed saavidt Besiddelsestagelsen angik, og Hovedcitanten derfor under Paaberaabelse af D. L. 1—15—1 har protesteret imod, at der overhovedet tages noget Hensyn til det af Contracitanten under Sagen Anbragte, — da skjønnes der ikke i denne Henseende at kunne gives Hovedcitanten Medhold, idet Contracitanten uden paa nogen bestemt, directe eller indirecte Maade at anerkjende Arrestforretningens Lovlighed, gjentagne Gange under samme reserverede sig det Fornødne i Anledning af den, og hans Bemærkning om, at han ansaae Forretningen for ulovlig, ikke var indskrænket alene til den ommeldte Besiddelsestagelse, som kun særligt — eller som det hedder, navnlig — fremhæves. Ej heller kan Retten være enig med Hovedcitanten deri, at Prøvelsen af det Decret, hvorved den paagjeldende Ejendom m. v. blev overleveret til ham til Brugelighed, skulde ligge udenfor nærværende Sag, hvoraf da igjen vilde følge, at der under denne hverken kunde blive Spørgsmaal om dets Ophævelse eller paa Grund af dets Ulovlighed og det Contracitanten derved paaførte Tab at tilkjende Contracitanten nogen Erstatning. Contracitanten har nemlig med Føje gjort opmærksom paa, at hiin Overlevering til Hovedcitanten er skeet under Arrestforretningen som en Act af denne, ligesom Hovedcitantens Arrestrequisition ogsaa gaaer ud paa ved den requirerede Arrest at blive sat i Besiddelse af den pantsatte Ejendom med Tilbehør i Henhold til D. L. 5—7—8, hvortil endelig kan føjes, at Arrestforretningen i selve Hovedstævningen betegnes som paabegyndt den 11te og sluttet den 12te Novbr. f. A., paa hvilken sidste Dag netop Kjendelsen angaaende Besiddelsestagelsen blev afsagt og denne iværksat uden at der iøvrigt foretoges videre nogen Arrest; om Hovedcitanten end derfor vel kunde have ladet Besiddelsestagelsen skee ved en særlig Fogedforretning, adskilt fra Arrestforretningen, saa er dette dog ikke skeet, men en Følge heraf maa det da ogsaa blive, at hiin Besiddelsestagelse, som

medhenhørende til Arrestforretningen tilligemed denne foreligger til Justification eller Ophævelse under nærværende Sag og at der, forsaavidt Arrestforretningen i det Hele eller for endeel maatte befindes ulovlig, ved Spørgsmaalet om den af Contracitanten paastaaede Erstatning ogsaa maa blive at tage Hensyn til den Skade, som Contracitanten maatte have lidt særligt som Følge af Udleveringen til Hovedcitanten af Ejendommen m. v. Derimod maa der gives Hovedcitanten Ret i, at der ikke kan tages Hensyn til Contracitantens, af Hovedcitanten benægtede Paastand om, at denne ikke skulde være rette Ejer af Obligationen m. v., idet Contracitanten ikke har medsagt den af Hovedcitanten fremlagte Transports Ægthed og Obligationen indeholder en ubetinget Anerkjendelse fra Debitors Side af at være den nævnte Sum 26000 Rdl. skyldig; Sagens Afgjørelse maa saaledes væsentlig beroe paa, om der bør gives Contracitanten Medhold i hans Formening om at Betaling trods den ovenfor anførte Bestemmelse i Obligationen ikke kunde fordres ved Udgangen af Septbr. Maaned f. A.

Det skjønnes nu ikke rettere end at dette maa statueres.

Bestemmelsen i D. L. 5—14—1 er nemlig, som det tilstrækkelig fremgaaer af den nævnte Artikels Indhold sammenholdt med den følgende Artikel, af præceptiv Art, og det kan derfor ikke billiges, hvad Hovedcitanten har anført om at Bestemmelsen ikke skulde være til Hinder for Parterne i at vedtage Betalingstiden udenfor de ordinaire Omslagsterminer, forudsat naturligviis at den paagjeldende Obligation gaaer ind under Begrebet af de i den ostnævnte Lovartikel omhandlede Gjeldsbreve. Hovedcitanten mener vel fremdeles at dette ikke kan siges at være Tilfældet med den paastævnte Obligation, idet D. L. 5—14—1 kun skulde antages at angaae saadanne Gjeldsbreve, der lyde paa Opsigelse i Forbindelse med Forrentning, men ej heller i denne Henseende kan der gives Hovedcitanten Medhold. Det hvorved de under Artiklen henhørende Gjeldsbreve characteriseres i samme er kun, at de lyde paa aarlig Rente; at de skulle lyde paa Opsigelighed eller at ingen bestemt Betalingstid maa være anført i Gjeldsbrevet, derom taler Artiklen aldeles ikke, men Reglen er, at de paa aarlig Rente lydende Gjeldsbreve skulle stiles til en af de ordentlige Terminer, til hvilke saavel Rente som Capital ene kan fordres betalt. Dette gjælder, naar ingen Betalingstid er nævnt, men Gjeldsbrevet er opsigeligt, og dette maa ogsaa gjælde, naar en Betalingstid er bestemt, saaledes at Bestemmelsen derom bliver ugyldig, forsaavidt det ikke er en af de ordentlige Terminer. Da nu den paastævnte Obligation lyder paa en aarlig Rente, at betale i de to ordentlige Terminer, og den ifølge sin Beskaffenhed ikke kan ansees at gaae ind under de i D. L. 5—14—2 omhandlede „Contracter og andre Breve, som enten i Kjøb eller anden Handel gjøres", paa hvilke Bestemmelsen i D. L. 5—14—1 ingen Anvendelse finder, er det en Følge af det An-

førte, at Hovedcitanten ikke var berettiget til at æske Betaling af Obligationen ved Udgangen af September Maaned f. A., hvorimod Saadant retskraftigt ialtfald først kunde skee til den følgende Termin og fremdeles, at den efter hans Requisition, forinden Capitalen rettelig kunde anses forfalden, foretagne Arrestforretning maa erkjendes at være ulovlig.

Idet det herefter bliver unødvendigt særligt at undersøge, hvorvidt den decreterede Besiddelsesovergang til Hovedcitanten af den pantsatte Ejendom maatte være berettiget, eftersom denne Deel af Arrestforretningen ifølge det tidligere Anførte maa bortfalde, naar Arrestforretningen i det Hele ophæves, maa det dog endnu bemærkes, at der i det ovenfor Udviklede ikke indeholdes Grund til, som af Contracitanten alternativt paastaaet, at afvise Sagen, hvorimod Contracitanten bliver at frifinde for Hovedcitantens Tiltale i Hovedsagen som anlagt til Inddrivelse af en ikke da forfalden Fordring.

I Contrasagen vil Hovedcitanten, da der efter Forholdets Natur ikke kan tages videre Hensyn til hans, af Contracitanten benægtede Paastande om, at der ikke ved Fogedforretningen er paaført denne noget Tab, efterdi han ikke havde Penge eller Credit til at fortsætte Bygningsarbejdet ved den paagjeldende Ejendom, blive at tilpligte at betale Contracitanten Erstatning for det ham ved den ulovlige Fogedforretning tilføjede Tab, Tort og Creditspilde, hvilken Erstatnings Størrelse imidlertid, da Hovedcitanten har protesteret imod de af Contracitanten paastaaede 1000 Rbl., vil være at fastsætte ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn. Ved Afgjørelsen af dette vil derhos være at tage Hensyn til den oftomtalte Besiddelsestagelse fra Hovedcitantens Side af Ejendommen med deri værende Materialier, hvorved det fra den 12te November f. A. af at regne blev gjort umuligt for Contracitanten at arbejde paa Bygningens Fuldførelse og derefter at skaffe sig Indtægt af samme. Af den ved Skjønnet fastsatte Erstatningssum vil Hovedcitanten efter Contracitantens Paastand have at betale Renter 5 pCt. fra den 2den Februar d. A. indtil Betaling skeer." . . .

---

## Højesterets Dom
## den 6te Februar 1862.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger har Citanten kort efter den indankede Doms Afsigelse ladet foretage en ny Arrestforretning hos Indstævnte til Sikkerhed for sit Tilgodehavende efter den omhandlede Obligation, og denne Forretning er bleven stadfæstet ved Højesterets Dom af 14de Mai 1861, som derhos tilpligter Indstævnte til Citanten at betale Obligationens Paa-

lydende med Renter; da der som Følge heraf ikke under nærværende Sag atter kan gives Citanten Dom for hans Tilgodehavende efter Obligationen, har han for Højesteret indskrænket sig til at paastaae Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Den paagjeldende, den 18de Mai 1859 udstedte Obligations Bestemmelse om Forfaldstiden, hvorefter Debitor var pligtig at indfrie den seneſt ved Udgangen af samme Aars September Maaned, men dog ogsaa maatte være berettiget til at indfrie den tidligere og navnlig allerede i den mellemliggende Omslagstermin, saafremt han da maatte have faaet et attraaet Laan endelig berigtiget, findes nu ikke, som ved den indankede Dom antaget, at kunne ansees ugyldig paa Grund af Forskriften i L. 5—14—1 om, at de der omhandlede paa aarlig Rente lydende Gjeldsbreve skulle stiles til de lovbestemte Omslagsterminer, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter Proceduren maa antages ved Obligationens Udstedelse at have været Parternes Mening, at den skulde indfries ved Hjelp af et i Juni Termin 1859 attraaet Creditforeningslaan, der dog først kunde ventes endelig berigtiget en Tid efter Terminen, navnlig ind i September Maaned, hvorfor denne Maaneds Udgang, og ikke Juni Termin, blev sat som yderste Forfaldstid, samt, at den citerede Lovbestemmelse nærmest maa antages at angaae den Art af Gjeldsbreve, der i Frd. af 26de Novbr. 1731 i Modsætning til „de paa kort Tid udstilede Forskrivninger" kaldes „fra Aar til andet staaende Obligationer", cfr. Frd. 3die Decbr. 1828 § 2 „simple eller staaende Obligationer". Da Gjelden saaledes var forfalden, dengang Citanten som Ejer af Obligationen ifølge Transport lod gjøre Arrest hos Indstævnte for dens Paalydende, da Citanten efter L. 5—7—8 maatte være berettiget til at tage Pantet til Brugelighed, uanseet at det bestod af en ufuldført Bygning, og da det ikke kunde paadrage ham Ansvar, at Besiddelsestagelsen ogsaa omfatter de i den pantsatte Bygning beroende, til dens Fuldførelse bestemte rørlige Ejendele, vil Citantens ovennævnte Paastand om Frifindelse være at tage til Følge.

Processens Omkostninger i begge Instantser blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rdl.

---

Vexel 200 Rdl.

1859. 23de December.

Handelsagent F. Reimers
ctr.
fhv. Landmand P. Jensen.

Requisitus henholdt sig til den af ham for Notarius ved Vexlens Protest neblagte Protest, og tilføjede, efter nu at have taget Vexlen i Øjesyn, at der var foretaget Forandring, navnlig i dens Datum.

Den requirerede Forretning vil efter de for Haanden værende Omstændigheder være at fremme.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom.
den 30te Januar 1860.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør som lovligen gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør osv.

(Arrestens og Sagens Omkostninger skadesløst.)

Indstævnte er efter erholdt Udsættelse udebleven uden at have fremsat nogen Indsigelse imod Citantens Paastand.

---

Udlevering af Meubler efter Lejecontract.

1859. 29de December.

Procurator Ibsen som Curator i Marskandiser N. H. Schous Fallitboe

ctr.

Commissionair Vilhelm Qvistgaard.

Reqvisitus erklærer, at han har kjøbt Meublerne af Schou, betalt 3 Rdl. og skylder 25 Rdl., som han er villig at betale, han fremlægger et af denne den 20de April 1858 udstedt Document.

Proc. Ibsen mener, at dette kun indeholder, at de i Leje betalte 3 Rdl. maatte afgaae i Kjøbesummen, hvis Reqvisitus kjøbte Meublerne inden den 20de Juli.

Reqvisitus paastaaer, at han førend den 20de Juli f. A. har erklæret Schou, at han kjøbte dem, og at denne antaae Salget for skeet.

Da Reqvisitus ikke imod Reqvirentens Benægtelse har bevist, at noget Kjøb og Salg virkeligen har fundet Sted af de omspurgte Meubler, vil Reqvirentens Paastand om, i Henhold til den fremlagte Lejecontract at erholde disse udleverede, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 79 Rdl. 5 Mk. 6 Sk.

1860. 25de Januar.

Kjøbmand Julius Hartvig

ctr.

Enke C. Høybye.

Marskandiser Hendriksen fremlægger en Lejecontract, hvorefter han paastaaer at være Ejer af enkelte af de registrerede Effecter.

Reqvisita fremlægger Gjenpart af en tinglæst do., hvorefter flere af de andre Effecter ere lejede hendes afdøde Mand af Md. L. Holm.

Proc. Jørgensen ved Fuldm. Koppel benægter Rigtigheden og Identiteten osv. og forlanger principaliter Udlæg i Alt, og subsidialiter med Undtagelse af det, som angives at tilhøre Hendriksen.

Skjøndt den i Copie her tilstedeværende Lejecontract mellem Enke L. Holm og Requisita, hvis Original ikke er kommen tilstede, i og for sig ikke kan afgive fuldt Beviis for Requisitæ Anbringende, at de deri ommeldte Meubler m. v. tilhøre nogen Anden end hende, vækker den dog en saadan Grad af Formodning, at Execution deri kun bør foretages under Betingelse af at Requirenten stiller et Depositum af 200 Rdl. Til Requirentens principale Paastand kan, efter Omstændighederne, ikke tages Hensyn.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 49 Rbl.

1860. 27de Januar.

L. Beyer

ctr.

Læsteskjærer Nielsen.

Requisitus træffes personlig tilstede (i Stormgade) og bemærker, at han ikke boer her, men i store Grønnegade Nr. 267, 2den Sal; han opholder sig her om Dagen hos sin Forlovede Md. Olting, fordi han ikke kan faae Tilladelse til at arbejde paa sin Bopæl; han sidder her og skjærer Læster; han ejer Intet her undtagen et Par Stykker Værktøj.

Lejerinden Md. Olting bekræfter Rigtigheden heraf.

Requisitus indrømmer, under en anden Forretning i Grønnegade at have sagt, at han boede her (i Stormgade), og under en Forretning den 4de Januar 1860 hos Md. Olting at have sagt, at Effecterne her tildeels vare hans, men nu benægter han Rigtigheden af det dengang Anførte.

Da Requisitus har erklæret at have sin Bopæl i Grønnegade Nr. 267, og Comparentinden Olting derhos har opgivet at være Lejer af Boligen qvæstionis i Stormgade, samt Ejer af de derværende Meubler og Effecter, vil den begjærede Forretning ikke kunne fortsættes paa sidstnævnte Sted, men derimod paa Requisiti opgivne Bopæl, hvis Saadant af Requirenten maatte forlanges.

Damme.

---

Panteobligation 2475 Rdl.

1860. 7de Februar (begyndt 30te December 1859).

Creditforeningen
ctr.
Capitain H. C. Bangerts Fallitboe.

Proc. Winther som Skiftecommissair bemærker i det Væsentlige, at man kun kan gjøre Execution i et Fallitboe efter en Dom, der er tinglæst 6 Uger før Fallitten, men Creditforeningens Obligationer kunne ikke sættes i Classe med en saadan Dom, da de først erholde Exigibilitet, naar Capitalen paa Grund af Renters Udeblivelse er forfaldet til Betaling; in casu havde nu den fremlagte Obligation, hvis den overhovedet var exigibel, først erholdt Exigibilitet efter 11te Juni Termin d. A., men Requisiti Boe er allerede opgivet til Skiftebehandling i 1858.

Derefter vexles Indlæg.

Med Hensyn til det her foreliggende mellem Parterne omtvistede Spørgsmaal, om Creditforeningen in casu kan lade foretage Execution i Debitors Fallitboe, i Henhold til Lov af 20de Juni 1850 og Statuterne af 6te Decbr. 1851, samt den i Overeensstemmelse dermed affattede, her producerede Panteobligation, skulde Fogden formene, at denne Ret fuldkomment hjemledes ved de i de nævnte Anordninger indeholdte Begunstigelser, hvis ample Udtryk maae, overeensstemmende med det nævnte Instituts Formaal, antages ogsaa at indbefatte Udlæg i Debitors Fallitboe paa hvilketsomhelst Stadium dette end maatte befindes. Denne Opfatning skjønnes ej heller at kunne svækkes ved de af dHrr. Skiftecommissairer i Debitors Boe fremhævede Indsigelser, der deels hentes fra Billighedshensyn mod Trediemand, der kan være interesseret i Boet (andre Creditorer og Staten med Hensyn til Skiftecomkostningerne), deels fra adskillige baade ældre og nyere Lovbestemmelser (Pl. 1ste Juni 1837, Frd. 8de Juli 1840 og Frd. 30te Decbr. 1858), deels endelig fra den Betragtning, at det formeentlig eneste Retsmiddel, der skulde staae Creditor aaben, var at stille en Provocation til dHrr. Skiftecommissairer om at realisere den beheftede Ejendom og derefter gjøre Afregning med ham. Den først- og sidstnævnte Exception ville naturligviis, mod formeentlig given Ret til Foretagelse af den begjærte

Execution, ikke kunne komme i Betragtning, hvorhos Anvendelsen af den paapegede Provocation neppe heller i Almindelighed vilde medføre et saa sikkert og hurtigt Resultat, som de givne Begunstigelser tilsigte, og hvad de citerede Lovbestemmelser angaaer, da kunne disse, forsaavidt de indeholdes i de almindelige Love af 8de Juli 1840 og 30te Decbr. 1858, ikke have nogen Indvirkning paa de exceptionelle Privilegier, som indeholdes i de specielle Anordninger af 20de Juni 1850 og 6te Decbr. 1851, ligesom det ej heller indsees, hvorledes Pl. 1ste Juni 1837, hvilken forøvrigt, saavidt vides, endnu aldrig her er kommen til Anvendelse under nogen Fogedforretning, kan have en saadan, saalænge den i al Fald ikke ved endelig Dom er givet en Fortolkning overeensstemmende med den af dHrr. Skiftecommissairer indærerede. Den begjærte Execution vil saaledes formeentlig ikke kunne nægtes, men være at fremme i Henhold til Reqvirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til Reqvirentens Paastand.

Damme.

Denne Kjendelse er ikke appelleret. Derimod blev den 7de April 1860 af Fogden i Kjøbenhavns Amts nordre Birk afsagt en Kjendelse, hvorved Executionen nægtedes Fremme i et Fallitboe eiter en af Creditforeningens Obligationer, som dog ikke var forfalden til Udbetaling, da Boet overgaves til Skiftebehandling. Denne Kjendelse blev appelleret og følgende Domme afsagt.

## Den kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Dom
den 21de Januar 1861.

Directionen for Creditforeningen af Grundejere i de danske Østifter

ctr.

Lands- Over- samt Hof- og Stadsrettens Skifte-

commissionen, der behandler Skomagermester C. E. Køhlerts Fallitboe.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises.

Efterat Citanterne, Directionen for Creditforeningen af Grundejere i de danske Øfstifter, ved Stævning af 5te Mai f. A. her for Retten havde paaanket et af Kongens Foged i Kjøbenhavns Amts nordre Birk den 7de April f. A. afsagt Decret, hvorved et af Citanterne for et Beløb af 854 Rdl. 3 Mk. 2 Sk. begjært Udlæg i den Skomagermester C. E. Køhlerts Fallitboe tilhørende Ejendom ved Strandvejen, Parcellerne Matr. Nr. 56 a og Matr. Nr. 5 F paa Ordrup Byes Mark, til Fyldestgjørelse af Foreningens Tilgodehavende efter en af bemeldte Køhlert under 27de Mai 1857 udstedt og 24de Juni s. A. tinglæst Obligation med Pant i den ovennævnte Ejendom, var nægtet Fremme, hvilket Decret Citanterne paastod forandret derhen, at de hjendtes berettigede til at erholde Udlægsforretningen fremmet, bemærkede de Indstævnte, nærværende Rets Skiftecommission, der behandler det nævnte Fallitboe, i deres Exceptionsindlæg, næst principaliter at paastaae det paaankede Fogeddecret stadfæstet, in subsidium, at Ejendommen efter Decretets Affigelse lovlig var bortsolgt af Skifteretten, saa at der i hvert Fald forsaavidt ikke længere kunde blive Tale om at fremme Udlægget, hvorfor de, idet de dog antoge det for en Selvfølge, at Citanterne ligefuldt vare berettigede til at faae Decretet prøvet, henstillede til Retten, hvis Decretet ikke stadfæstedes, at clausulere Dommen saaledes, at der ikke gaves Fogden et ubetinget Paalæg om at fremme Forretningen, idet de derhos in subsidium paastod, at Forretningen kun tillagdes Fremme under Forbehold af Skifterettens Ret til Erstatning for Udlæg, Skifteomkostninger og Gebyr. Hertil yttrede Citanterne i deres næste Tilsvar, at de vare enige i, at der valgtes en saadan Clausulering af Dommen, som fandtes passende, efterat Ejendommen nu ifølge Overeenskomst mellem dem og Skifteretten var realiseret, hvorimod de modsatte sig, at Forretningens Fremme paa nogen Maade betingedes af noget Slags Reservation af Skifterettens formeentlige Ret til Erstatning for Udlæg, Omkostninger eller Gebyr.

Da det imidlertid saaledes er givet, at den Ejendom, hvori Udlægget begjæredes, nu er realiseret efter Overeenskomst mellem Parterne, saa at der ikke længere kan blive Spørgsmaal om at tillægge den ved det paaankede Decret nægtede Forretning Fremme, hvorpaa Appellen, efter det Ovenanførte, gik ud, kan der som Gjenstand for Appellen ikke længere siges at foreligge nogen Retstvist, der egner sig til Afgjørelse af Overretten, men derimod kun et almindeligt Fortolkningsspørgsmaal, nemlig om Bestemmelserne i

Lov 20de Juni 1850 § 2 b og Kundgjørelse af 6te Decbr. 1851 § 20, som af Citanterne formeent, ere at forstaae saaledes, at de ogsaa hjemle Creditforeningen Ret til at gjøre Udlæg i den pantsatte Ejendom, naar vedkommende Debitors eller Interessents Boe er kommen under Fallitbehandling.

At afgjøre et saadant almindeligt Fortolkningsspørgsmaal, naar dette ikke er fornødent til Paakjendelsen af et foreliggende Tilfælde, ligger imidlertid udenfor Domstolenes Virksomhed, som maa være indskrænket til at afgjøre existerende Retstrætter, og Sagen vil derfor ex officio være at afvise, uden at det heri kan gjøre nogen Forandring, at det, selv efterat Gjenstanden for Appellen, ifølge det Ovenanførte, som Retstvist betragtet maa ansees bortfalden, kan være af Interesse for Parterne at faae afgjort, hvorledes der bør forholdes med Hensyn til Skifterettens Udlæg, Skifteomkostninger og Gebyrer, allerede af den Grund, at det ligger udenfor nærværende Rets Omraade at give nogen Bestemmelse herfor.

---

## Højesterets Dom
## den 16de Februar 1864.

Som anført i den indankede Dom have de Indstævnte betragtet det som en Selvfølge, at Citanterne vare berettigede til at faae den af dem paaankede Fogedkjendelse prøvet, uagtet den Ejendom, hvori de havde begjært Udlæg, ifølge Overeenskomst mellem Parterne var bleven bortfølgt af de Indstævnte efter Kjendelsens Afsigelse; og ligesom disse herved maa ansees at have erkjendt, at Kjendelsens Forandring endnu havde retlig Interesse for Citanterne i deres Retsforhold med Hensyn til den paagjeldende Ejendom eller den Kjøbesum, der var traadt i dennes Sted, saaledes er der ikke Foje til at antage Andet, og navnlig vil en Afgjørelse af Parternes Tvist om Kjendelsens Rigtighed kunne være af Vigtighed for Citanterne, forsaavidt angaaer Spørgsmaalet om deres Deeltagelse i eller Fritagelse for at bære Skifteomkostninger m. v., ligesom og Kjendelsen, naar den staaer usvækket, i andre Henseender vil kunne indvirke paa deres retlige Stilling med Hensyn til bemeldte Kjøbesum.

Der findes derfor ikke at have været tilstrækkelig Anledning for Overretten til ex officio at afvise Sagen.

Som Følge heraf, og da Citanterne have erhvervet Bevilling til, at Sagen, uagtet den passerede Afviisning, maa ved Højesteret endelig paakjendes i Realiteten, saafremt Retten maatte finde, at den urettelig er afviist, vil Sagen være at paakjende i Realiteten, hvorunder Spørgsmaalet, som i Dommen berørt, er, hvorvidt Lov om Oprettelsen af Creditforeninger og Laanekasser for Grundejere af 20de Juni 1850 § 2 b i Forbindelse med Statuterne af 6te Decbr. 1851 § 20 og den af vedkommende Debitor udstedte Panteobligation kan anses at have hjemlet Citanterne Ret til, efterat Debitors Boe var taget under Skiftebehandling som fallit, at lade ved Fogden gjøre Udlæg i den pantsatte Ejendom for den i Dommen nævnte Fordring, der, efter hvad der er oplyst, endnu ikke var forfalden til Udbetaling, dengang Boet overgaves til Fallitbehandling. Til at antage dette skjønnes der nu ikke at være tilstrækkelig Føje. Den paastaaede Ret maatte, i Betragtning af, hvad der ellers efter Lovgivningen, jfr. navnlig Lov om Fallitboer m. v. af 30te Decbr. 1858 § 2, gjælder om Execution i et Fallitboe have utvetydig Hjemmel i de anførte særlige Lovbestemmelser, men dette er saa langt fra at være Tilfældet, at tvertimod de i forannævnte Lov af 20de Juni 1850 § 2 b brugte Udtryk, at Udlæg skal kunne gjøres „uden foregaaende Forligsmægling, Rettergang eller Dom", vidne om, at denne Lovbestemmelse ikkun har de Tilfælde for Øje, hvor der efter den almindelige Lovgivning maatte benyttes ordinair Rettergang mod Debitor for at kunne gjøre Udlæg hos ham, men derimod ikke sigter til de Tilfælde, hvor Creditforeningen efter den almindelige Lovgivning vilde have Adgang til, uden saadan Rettergang og uden noget af Fogden iværksat Udlæg, at komme til sin Rets Nydelse. Det maa derfor billiges, at Fogden har nægtet den af Citanterne begjærte Udlægsforretnings Fremme, og den paaankede Fogedkjendelse vil saaledes blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedkjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Lands- Over- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

38 Rdl. 2 Mk.

## 1860. 29de Februar.

Cardosa
ctr.
Jomfru A. M. Schultz.

Proc. Beyer forlanger Arrest for to Maaneder til 19de Marts, 38 Rdl. 2 Mk.

Requisita foreviser Requirentens Qvittering for Januar for 19 Rdl. 1 Mk., bemærker, at der hos denne efter Contracten er deponeret 15 Rdl., som skal være Lejen for Februar, medens Lejen for Marts, som ikke er forfalden endnu, ikke heller skal betales, da Requirenten, efter et Brev, som hun foreviser, har erklæret, at han hellere vil have Lejligheden ledig uden Betaling, end at hun skal boe der.

Beyer benægter, at Depositum kan tages som Betaling, og at Requisita skal være fri for at betale for den sidste Maaned; hun er kun flyttet, fordi hun ellers vilde blive udsat.

Den requirerede Arrest vil være at foretage, dog kun for een Maaneds Leje, under Betingelse af at Requirenten paa Grund af Omstændighederne og navnlig med Hensyn til den i Lejecontractens Slutning tagne Bestemmelse, at Lejeren, i Tilfælde af Fraflytning, skal holdes fuldkommen skadesløs, stiller et Depositum af 300 Rdl.

Damme.

(Contracten maa formeentlig have havt en Fejlskrift om Lejerens Skadesløsholdelse.)

Ikke appelleret.

50 Rdl.

1860. 17de April.

M. Larsen

ctr.

O. Hansen.

Proc. Beyer for Reqvirenten som Ejer begjærer Arrest for skyldig Husleje hos Reqvisitus som Cautionist for Lejeren Høker Holst.

Protocollen er kun aabnet for at afgive Kjendelse.

Med Hensyn til Reqvirentens meer end tvivlsomme Competence til Foretagelsen af nærværende Forretning, idet Procurator Nyholm under 15de Februar sidstleden paa Enkemadame Borchs Vegne har ladet foretage Execution saavel i den fornævnte Ejendom som i sammes Løje og Interesse, vil han, forinden videre kan skee, have at stille et Depositum af 500 Rdl.

Damme.

vide næste Sag.

---

Relaxation (over 500 Rdl.)

1860. 21de April.

M. Larsen

ctr.

Enkemadame Borch.

Proc. Larsen ved Fuldm. Seidelin møder for Reqvirenten. Denne formener, at Reqvisita ikke paa engang kan holde ham personlig arresteret, og have Execution i hans Ejendom og dens Løje, og forbrer, da han ved et nedlagt Forbud med at oppebære Leje har erfaret, at denne Execution ikke var frafaldet, Arresten relaxeret.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Bøcher mener at have, da han erholdt Arrest paa Reqvisiti Person, oplyst ved Taxations- og Vurderingsforretning, at Ejendommen under de nuværende Forhold ikke vilde kunne realiseres med Udsigt til at opnaae nogen Fyldestgjørelse for Fordringen; han gjør gjeldende, at Forbudet paa Lejen kun er en Sikkerhedsforanstaltning, medens Creditrix har Ret til øjeblikkelig Fyldestgjørelse.

Hvad den under 15de Februar sidstleden foretagne Execution i den faste Ejendom angaaer, da maa denne ved det under

Forretningen den 24de f. M. Passerede allerede ansees implicite som frafaldet. Betræffende den under forstnævnte Dato skete Execution i Ejendommens Leje, da, skjøndt en saadan ingenlunde kan ansees for ensbetydende med Execution i Gods, der kan være Gjenstand for Realisation og derved til Fyldestgjørelse, skjønnes Creditrix dog ikke, samtidig med en saadan Execution, som sees at være perficeret ved en igaar for Ejendommens Lejere skeet Anmeldelse, at kunne holde sin Debitor personlig heftet. Hun maa saaledes enten hæve den skete Execution, som ikke fyldestgjørende, eller hæve den under 24de f. M. effectuerede personlige Arrest.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1860. 24de April.

Vognfabrikant Elof Jensen
ctr.
Høker L. C. V. Nielsen.

Reqvisiti Hustrue fremlægger Copie af Lejecontracten med den forrige Ejer, og dennes Qvittering for at have den 22de October modtaget Leje for et halvt Aar til St. Hansdag d. A.; først senere blev der af vedkommende Auctionsreqvirent nedlagt Forbud mod at betale Leje til denne tidligere Ejer A. Nielsen. Hun protesterer derfor mod Forretningen.

Proc. Beyer benægter Qvitteringens Ægthed og henviser til, at Reqvisitus ved Forbudet har erklæret, kun at have betalt Leje til April; han protesterer mod dens Gyldighed, da Reqvirenten som ufyldestgjort Panthaver har maattet overtage Ejendommen, som tidligere ejedes af Reqvisiti Broder.

Hvis det vedblivende er Reqvirentens Paastand at erholde nærværende Forretning fremmet, vil han, forinden dette skeer, have at stille et Depositum af 500 Rdl.

Damme.

Ikke appelleret; vide den 16de October 1860.

---

Dom.

## 1860. 1ste Mai (30te April).

### Kudsk Lars Pedersen
ctr.
### Commissionair Fogh.

Dommen har tilpligtet Requisitus, enten at give Transport paa Vexel og Forlig og betale 15 Rdl., eller ialt betale 284 Rdl. 24 Sk.

Requisitus tilbyder nu at udlevere Forliget med paategnede Qvitteringer, som om Requirenten havde modtaget et noget større Beløb i Afdrag, end Dommen angiver, og medens Requisitus siger, at Requirenten har modtaget disse Afdrag, benægter for denne Proc. Meyer ved Fuldm. Hindenburg, at Requirenten har modtaget mere end opgivet, og bemærker, at de Forliget saaledes paategnede Qvitteringer ikke have været gjort gjeldende under Domssagen, hvor det da var blevet Requirentens Sag at bevise, at han ikke havde faaet mere end opgivet.

(Requisitus havde tidligere af Requirenten faaet Transport paa Forliget for, som hans Commissionair, at kunne indkassere Beløbet).

Fogden maa med Requirenten erklære sig enig i, at det fra Requisiti Side gjorte Tilbud om Transport af Vexlen med Forliget i sammes nuværende Tilstand ikke er fyldestgjørende efter Dommen. Denne byder nemlig, at Requisitus skal enten overdrage Vexlen og Forliget, eller disses tilsvarende Værdi 284 Rdl. 24 Sk. Deri ligger aabenbart, at Vexlen og Forliget maa, naar Tilbudet skal anses som lovligt, ikke lyde paa en mindre Summa, end den nævnte, men at dette Sidste er Tilfældet, sees af selve Forliget, hvis paategnede Afdrag paa Gjelden tilsammen udgjør et saadant Beløb, at sammes Værdi nedsættes under den nævnte Summa, noget, som, da alle Afdragene ere skete inden Dommen faldt, ikke kan komme Domhaveren til Skade mod hans Protest. Imidlertid skjønnes ikke rettere, navnlig naar hensees til Naturen af det oprindelige Forhold mellem Parterne, som har givet Anledning til nærværende Sag, end at Dommen saavel som Domhaveren skeer Fyldest, naar Requisitus samtidig med Udstedelsen af en lovlig Transport paa Vexlen og Forliget, saaledes som disse nu engang ere, udbetaler ham Differentsen mellem det i Dommen nævnte Beløb 284 Rdl. 24 Sk. og det Beløb, de oftnævnte Documenter nu

maae anſees at repræſentere, en Anſkuelſe, ſom ogſaa Reqvirenten maa have havt, idet Billighedsfølelſe dicterede ham et Forſlag i denne Retning, men ſom ikke af Reqviſitus blev accepteret. Skulde Reqviſitus ikke finde ſig foranlediget til at opfylde dette, vil Valget af Dommens Alternativer tilkomme Reqvirenten.

Damme.

Ikke appelleret.

---

28 Rdl. 4 Mk. 12 Sk.

## 1860. 13de Auguſt (11te).

### Cand. jur. Laſſen
### ctr.
### Fabrikant C. Struck.

Reqvirenten fremlægger Hof- og Stadsrettens Udpantningsordre til Fogden, og den paagjeldende Bankheftelsesobligation.

Reqviſitus bemærker, at efter at Møllen var brændt har Ejeren, Møller Bentzen, hævet Aſſurancen og bortſolgt Ruinerne og Mølleprivilegiet. Derefter ere Ruinerne bortførte og Privilegiet igjen ſolgt til Trediemand. Comparenten har kun kjøbt og har Skjøde paa en Lagerkjelder i Volden, der ikke ſtaaer eller har ſtaaet i nogen Forbindelſe med Møllen; han proteſterer derfor mod Forretningen.

Reqvirenten mener, at Fogden ikke kan ſentere over Udpantningsordren, men bemærker tillige, at Møllens Grund blev ſolgt til Schröder med Forpligtelſe til at overtage Bankheftelſen, og fra denne er Forpligtelſen ved Kjøbet af Lagerkjelderen gaaet over paa Reqviſitus, hvorom han fremlægger Panteatteſt.

Vel kan Hr. Fabrikant C. Struck, ſom af ham paaſtaaet, i ſtreng Forſtand og efter almindelig Sprogbrug ikke betegnes ſom Ejer af den forlængſt afbrændte, ikke ſenere opførte, og paa Stadens Grund tidligere beliggende ſaakaldte „Ahlefeldts Mølle", men af det under Forretningen Oplyſte, navnligen med Hensyn til Indholdet af den fremlagte Panteatteſt, ſkjønnes dog ikke rettere, end at han ſom Ejer af den deri ommeldte Lagerkjelder i det Ringeſte i det her foreliggende Tilfælde maa repræſentere Ejeren af den fornævnte Mølle, og ſom ſaadan ret vel i figurlig Forſtand, idet ſaaledes Lagerkjelderen ſubſtitueres Møllen kan

benævnes som skeet er i den fremlagte Udpantningsordre. Forsaavidt han altsaa troer, med Hensyn til de deri brugte Udtryk „Ejer m. v." at kunne begrunde en Protest mod nærværende Forretning, findes Saadant ikke at have tilstrækkelig Hjemmel. Hovedsagen er, at Requisitus her efter den fremlagte Panteattest maa anses som rette Vedkommende. Forretningen vil desaarsag, saafremt ikke mindelig Afgjørelse finder Sted, være at fremme i den Requisitus tilhørende Lagerkjelder, eller i hvad andet han maatte kunne paavise som Gjenstand for Fyldestgjørelse.

Damme.

---

Gjeldscommissionens Dom
den 6te Mai 1861.

Fabrikør C. Struck
ctr.
Cand. jur. Lassen.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Cand. jur. Lassen bør for Citanten Fabrikør Strucks Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne.)

. . . „Men da det er givet under Sagen, at Citanten under 25de Febr. 1858 har modtaget Skjøde fra L. Schrøder paa den ham ifølge Skjøde, tinglæst den 26de Marts 1855, tilkommende Ret til den under Nr. 236 i Nørreqvarteet beliggende Deel af Grunden paa den saakaldte Ahlefeldts Bastion paa Volden, samt paa den af Skjødets Udsteder i bemeldte Bastion anlagte Lagerkjelder, med den udtrykkelige Forpligtelse, udenfor Kjøbesummen at overtage og forrente Bankhæftelsen stor 1440 Rbl., hvorved med tilstrækkelig Tydelighed er betegnet den her under Sagen omhandlede Bankhæftelse, samt da det ligeledes er givet, at Citanten ogsaa derefter i to Aar har erlagt Renten af denne Hæftelse til Obligationens Ejer, saa maa i alt Fald heri indeholdes tilstrækkelig Hjemmel til fremdeles at afsordre ham denne Rente." . . .

## 1860. 17de og 18de August (14de og 17de).

Politidirecteuren
ctr.
Laur. Jahnsen.

Forretningen foretages i Reassumtion af de tidligere anførte Forretninger af 7de Decbr. 1854 og 17de Decbr. 1855.

Requisiti subsidiaire Protester ere 1, at han ikke erkjender at være de afæskede Beløb skyldig; 2, at han har disponeret over det Depositum, hvori der forlanges Udlæg; 3, at han agter paa lovlig Maade at erhverve de paagjeldende Domme og Resolutioner underkjendte; 4, at han forbeholder sig enhver Indsigelse mod Præferencen af de afæskede Beløb; 5, at han forlanger Frd. 6te April 1842 § 7 anvendt.

Aldeles in subsidium protesterer han imod, at det ommeldte Depositum realiseres, dersom der skeer Udlæg deri.

Requisitus nedlægger mod nærværende Forretnings Fremme tre Protester, nemlig en, som han støtter paa Formalitetsexceptioner, en do. subsidiair, som han støtter paa fem deels Formalitets-, deels Realitetsexceptioner, og endelig en aldeles subsidiair, som han begrunder, saavidt skjønnes, paa Trediemands Ret, og fastholder derhos de af ham under de tidligere, her i Udskrift, producerede Forretninger fremsatte Indsigelser. Den først nævnte Protest grunder han saaledes paa, at de Documenter, hvorefter Execution begjæres, som forældede, nemlig over Aar og Dag gamle, ej længere kunne exequeres; men om end Forsømmelsen med Inddrivelsen kunde tilregnes Requirenten, hvilket in casu dog ikke af Requisitus er godtgjort, viser dog det kgl. Reskript af 1ste Juli 1791, cfr. Reser. 12te Octbr. 1770, at saadanne Pengeprestationer, som ere Gjenstand for nærværende Forretning, ikke ere underkastede de om forældede Domme i Frd. 17de Mai 1690 indeholdte Bestemmelser. Med Hensyn til den subsidiaire Protest, da ere de for samme under Nr. 1 og 3 anførte Grunde uden Vægt; det samme maa, om endogsaa nærværende Sags Gjenstand kunde subsumeres under § 7 i Frd. 6te April 1842, være Tilfældet med den under Nr. 5 anførte Grund, idet Requisitus i alt Fald ikke har godtgjort fra sin Side at have opfyldt Betingelserne for den nævnte §'s Anven-

delse. Ligesaalidt kan der tillægges de af ham under Nr. 2 og 4 anførte Indsigelser nogen Betydning, thi om end en af ham fra det oprindelige Øjemed med det stillede Depositum foretagen divergerende Disposition kunde anses berettiget, hvilket ikke kan antages, ere disse Indsigelser dog i al Fald ubeviste, ikke fremsatte af rette Vedkommende, og overhovedet altfor løse henkastede. Urigtigheden af hans Grund for den aldeles subsidiaire Protest vil saaledes ogsaa være indlysende. Forsaavidt Requisitus fastholder de af ham tidligere fremsatte Indsigelser, da ere disse jo ved den daværende Fogeds ufværkede Decreter allerede afgjorte i Requisiti Disfaveur, og kunne saaledes ikke komme under den nærværende Fogeds Paakjendelse. Forsaavidt endelig Requisitus imputerer Requirenten Forsømmelse med det tidligere Udlagtes Realisation, da kan Fogden saameget mindre deraf udlede et for ham gunstigt Resultat, som jo Saadant maa antages at være skeet i hans Faveur. I Henhold til alt Ovenanførte vil den reqvirerede Forretning, dog uden at der kan tages Hensyn til den i Requisitionen indeholdte Begjæring om ogsaa at erholde Udlæg for Omkostningerne ved de tidligere foretagne Forretningers Tinglæsning, være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

Requisitus protesterer nu, fordi Forretningen maa være hævet derved, at „Vedkommende" under forrige Møde havde forladt hans Huus med Protocollen uden hans Samtykke; han mener, at Kongens Foged skal møde hos ham og afsige Kjendelsen.

Da de tidligere Udlæg ere læste paa hans Ejendom, som nu Creditforeningen har overtaget, vil han, at Beløbet skal udbetales af denne.

Med Hensyn til hvad Requisitus, efterat den forrige Kjendelse var ham kundgjort, har ladet tilføre Protocollen igaar, skulde Fogden, dog uden at indlade sig paa Besvarelsen af det Spørgsmaal, om Requirenten for sine tinglæste Fordringer er prioriteret efter eller foran Creditforeningens 10000 Rdl., kun bemærke, at det utvivlsomt maa staae en Creditor frit for at anvende de Retsmidler mod hans in mora værende Debitor, som hurtigst fører til Maalet. At en Creditor, som i et givet

Tidspunct har seet sig nødt til, fordi intet ubeheftet Løsøre forefandtes, for en reen personlig Fordring at lade ankynde Execution i Debitors faste Ejendele, kan saaledes ikke være ham til Hinder, naar han senere maatte erholde Kundskab om, at hans Skyldner nu er bleven Ejer af ubeheftede løse Gjenstande, deri at gjøre sin Ret gjeldende. Det falder af sig selv, at han, fyldestgjort paa sidstnævnte Maade, maa frafalde sit tidligere Udlæg i den faste Ejendom. Denne Fremgangsmaade, som Praxis har admitteret, finder Bestyrkelse saavel i Lovens 1—24, som især i Frd. 8de Juli 1840, der opstiller som et almindeligt Princip, at en Debitors faste Ejendomme kun da maa belastes med Execution, hvor intet andet optænkeligt Middel til Fyldestgjørelse forefindes. At Requirenten efter hans Standpunct derfor maa være i sin gode Ret, naar han lader sig indføre i det Requisitus tilhørende, i Creditforeningen beroende, og med hans, saavidt det af det Producerede fremgaaer, enten udtrykkelige eller stiltiende Samtykke, i det tidligere angivne Øjemed, stillede Depositum, formenes saaledes at være utvivlsomt.

Da Requisitus, som tidligere viist, ikke kan tænkes berettiget til at disponere over det ostnævnte Depositum, hans Gjentagelse om rette Vedkommende, forsaavidt derved skal forstaaes Trediemand, ikke har nogen Betydning ligeoverfor Lovens 1—24—26 (cfr. 18de Januar 1788) samt § 1 i Frd. 28de Juli 1841, da endvidere hvad han har anket over Fogedforretningen er blottet for al Hjemmel, vil Forretningen være at fremme i Henhold til den tidligere Kjendelse, hvorhos de i den faste Ejendom tinglæste Hæftelser af sig selv bortfalde, naar, efter fuldbragt Realisation, Requirenten endeligen er fyldestgjort.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Vexel 75 Rdl.

1860. 29de Auguſt.

F. Reimers
ctr.
Exam. jur. J. Thomſen.

Reqviſitus paaſtaaer, at Grosſerer Olſen — ſom nu, forunden at have endosſeret Vexlen, har givet Reqvirenten Transport derpaa, — har ſolgt Vexlen til ham mod Afdrag, og lovet at levere den til Proc. Heckſcher ſom Mellemmand. Han proteſterer nu mod Transportens Ægtheb. Desuden bemærker han, at han fortiden henſidder i Arreſt efter N. Olſens Reqviſition, men fra denne har Tilladelſe til at være paa fri Fod for at forſøge Dækning af dennes Tilgodehavende, og da han ikke kan bette, naar han nu bliver arreſteret, vil han, at Reqvirenten førſt ſkal betale N. Olſen.

Da allerede Ihændehavelſen af en Vexel gjør Ihændehaveren competent til at indtale ſamme, og Grosſerer Olſen for mig har erkjendt Transportens Ægthed, vil der ikke kunne tages Henſyn til Reqviſiti i ſaa Henſeende nedlagte Proteſt. Ligeſaalidt vil i Henhold til Vexel- og Arreſtlovgivningen hans øvrige Indſigelſer og Paaſtande kunne komme i Betragtning. Forretningen vil ſaaledes efter Omſtændighederne være at fremme i Henhold til Reqviſitionen.

Damme.

Hverken forfulgt eller appelleret.

---

180 Rdl.

1860. 31te Auguſt.

Grosſerer J. M. Jacobſen
ctr.
Uhrmager Peterſen.

Proc. Larſen ved Fuldm. Seidelin forlanger udleveret de den 21de Juli d. A. til Reqvirenten ifølge Dom udlagte Effecter.

Reqviſitus erklærer, at disſe ere afhentede af Marſkandiſer Bærentzen, til hvem de vare pantſatte.

Under Reservation paaviser Seidelin andre Gjenstande.

Marskandiser Hendrichsen møder med en Lejecontract, hvorefter han ejer det meste deraf og paaviser, at alle Effecterne ere forsynede med hans Segl „C. F. H.“.

Da Intervenienten Marskandiser Hendrichsen ved den af ham fremlagte Lejecontract og det Øvrige under Forretningen Oplyste maa antages at have produceret et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de af ham paapegede, i Lejecontracten ommeldte Gjenstande, ere ham tilhørende, vil Requirentens Paastand om deri at erholde Fyldestgjørelse ikke kunne gives Medhold.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 46 Rdl.

## 1860. 12te October (11te).

### Kjøbmand Sophus Schjørring
ctr.
### Destillateur C. A. Møller.

Protocollen oplyser ikke Oprindelsen til Gjælden.

Uagtet Requirenten indrømmer, at Requisitus paa den Tid, det Gjældsforhold, som er Sagens Gjenstand, blev stiftet, var mindreaarig, formener han dog, at Fordringen nu har opnaaet Retsgyldighed, deels paa Grund af, at Requisitus som myndig Mand har givet Møde under Domsfagen, uden der at fremsætte nogen Indsigelse, deels paa Grund af, at Sagen endeligen er afgjort ved en Dom, hvis Indhold Fogden er forpligtet til bogstaveligen at følge.

Men en Gjennemførelse af denne Anskuelse vilde være i en saa aabenbar Strid saavel med Aanden som Bogstaven i de af Lovgiveren til Mindreaariges Betryggelse givne Bestemmelser (L. 3—17—34; 5—1—2, 13; Frd. 14de Mai 1754 og 24de April 1839 cfr. Frd. 26de Octbr. 1804), at samme

derved utvivlsomt vilde beroves enhver Virkning. Det formenes saaledes med Føje, at en Mindreaarighedsexception med Retsgyldighed kan fremsættes paa hvilketsomhelst Stadium af en Sags Forfølgning, altsaa ogsaa under en Fogedforretning, uanseet om en Dom derfor ligger til Grund. Her er naturligviis ikke Tale om at forandre noget i selve Dommen, men kun at paakjende et udenfor denne liggende factisk Moment, som, fremkommen under Domssagen, utvivlsomt vilde have givet denne et saadant Udfald, at Intet for Fogden havde været at exequere. Med Bemærkning, at en Mindreaarighedsexception i Almindelighed vanskeligen vil fremkomme, undtagen netop under Fogedforretningen, skulde Fogden i Henhold til alt Anførte, og navnligen fordi det her omtvistede Retsforhold er af den Beskaffenhed, at sammes Retsgyldighed betinges ved Curators Samtykke, formene, at den fra Requisiti Side nedlagte Protest mod Forretningens Fremme maa tages til Følge.

Thi erkjendtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1860. 16de October.

A. Hansen, A. Lemvigh, J. Skovgaard
ctr.
A. Nielsen.

Den fungerende Assistent bemærker, at Requisiti Protest er nedskrevet efter en afleveret „Protocollation", men at han forinden havde indrømmet, at Lejen ikke var betalt paa den i Contracten bestemte Tid.

Ifølge det her verserende Lejeforholds Natur paaligger det unægteligen en Lejetager ligeoverfor Udlejeren under en mellem dem betræffende dette Forhold opkommen Strid at præstere Beviis for de ham paahvilende Forpligtelsers Opfyldelse, navnlig som her for Lejeafgiftens Erlæggelse i rette Tid og derved til-

lige for sammes uforbeholdne Modtagelse af Udlejeren, men dette Beviis er saa lidet præsteret ved de til Protocollen gjorte Tilførsler, navnlig Requisiti Erkjendelse for den fungerende Assistent, og hans Vægring ved paa Requirentens Forlangende at producere den ham sidst meddeelte Qvittering, rigtignok under Foregivende af sammes Bortcblivelse, at der ikke kan tages noget Hensyn til den af ham mod Forretningens Fremme nedlagte Protest, og dette saameget mindre, som Fogden, der ikke blot er forpligtet, men ogsaa berettiget til at tage Hensyn til enhver Omstændighed, der kan have Indflydelse paa en Requirents større eller mindre Competence til Foretagelsen af en enkelt Forretning, af selve Requisitus er gjort bekjendt med Indholdet af den fornævnte Qvittering, der paa engang (confereret med Lejecontracten) viste, at Lejeafgiften var erlagt senere end Contracten bestemmer, og derhos af Requirenten kun modtaget under Reservation, hvis Betydning Fogden ved samme Lejlighed ikke undlod at meddele Requisitus.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1860. 16de October.

Elof Jensen

ctr.

Høker Lars Christian Vilhelm Nielsen.

Requisiti Hustrue protesterer mod Udsættelsen, fordi Requisitus har tinglæst Lejecontract paa 5 Aar, fordi Lejen er tilbudt i rette Tid, — hvorom hun fremlægger Beviis, — og fordi Requirenten, efter tidligere at have paabegyndt Fogedforretning i samme Anledning, har modtaget Lejeafgift for et senere Tidsrum og derved godkjendt Contracten, ligesom Fogden ved den nævnte Forretning gjorde dens Fremme afhængig af Sikkerhedsstillelse.

Proc. d'Auchamp fremlægger Panteattest, hvorefter Lejecontracten er

læst senere end Beheftelsen til Reqvirenten, der har maattet overtage Ejendommen som ufyldestgjort Panthaver.

Comparentinden benægter dette og paastaaer, at Reqvirenten har kjøbt Ejendommen i Egenskab af almindelig Kjøber; om dette Spørgsmaal verserede iøvrigt Sag mellem Parterne. Desuden havde Reqvirenten kjøbt Ejendommen i Forening med Hans Petersen, og denne var ikke Panthaver.

Proc. d'Auchamp benægter, „at Pl. 4de Decbr. 1795 kun kan anvendes mod en ufyldestgjort Panthaver."

I Henhold til det under Forretningen Fremkomne skjønner Fogden ikke rettere, end at den begjærte Udfættelse bør nyde Fremme, hvorhos Reqvirenten dog forinden efter Omstændighederne har at stille et Depositum af 500 Rdl.

Damme.

Ikke appelleret

---

Relaxation over 400 Rdl.

## 1860. 1ste November.

Snedkermester C. H. Vinther
ctr.
C. T. Sorgenfrey.

Reqvirenten gjør gjeldende, at Reqvisitus paa Grund af indledet criminel Undersøgelse har forladt Landet; han har tidligere indstævnet Reqvisitus og nu Proc. Christensen til at møde her under Sagen, men de have ikke villet møde. Underholdningspengene betales nu af en Person ved Navn Jacobsen, men det kan jo ikke være for Sorgenfreys Regning, er altsaa uberettiget, og han forlanger derfor Arresten relaxeret.

Reqvirenten, som under 3die Juli d. A. ved Sagførerfuldmægtig Lund blev indsat i Gjeldsarresten for en, Kjøbmand Sorgenfrey tilhørende, ved Kjøbenhavns Amts søndre Birks Dom stadfæstet Vexelfordring, paastaaer nu denne Arrest hævet, idet han som Grunde derfor først anfører, at bemeldte Sorgenfrey, der for Tiden skal have Ophold i Udlandet, som Saadan ikke kan præsumeres at ville fastholde det tidligere nedlagte Arrestdecret, eller under denne Fraværelse at have bemyndiget Nogen

til paa hans Vegne at betale Underholdningspenge, og dernæst producerer en Skrivelse af 18de Juli d. A., undertegnet E. T. Sorgenfrey, hvori der betingelsesviis loves, at Arresten skal blive hævet. Hvad det første Punct angaaer, da maa ifølge Forholdets Natur Formodningen være for, at de ommeldte Underholdningspenge ere erlagte og blive erlagte af rette Vedkommende, hvad enten dette nu skeer ved en dertil befuldmægtiget Person eller ved en Transporthaver. Beviset for, at samme erlægges af en ikke rette Vedkommende maa altsaa in casu paahvile Reqvirenten. Forsaavidt denne i Reqvisitionen skjønnes at ville provocere Fogden til ved anstillede Inqvisitioner at være ham behjelpelig til Frembringelsen af et saadant Beviis, da ligger dette udenfor Fogdens Competence, kun har denne troet til Fuldm. Lund, som den der reqvirerede Arresten af 3die Juli, desangaaende at kunne stille et Spørgsmaal, hvilket han med Bemærkning, at han ikke fandt sig befojet til at møde under denne Sag, besvarede derhen, at en Mægler Linde ligefra Arrestens Fuldbyrdelse havde været bemyndiget til at betale Underholdningspenge for Reqvirenten. Betræffende det andet af denne anførte Punct, nemlig Indholdet af Brevet af 18de Juli sidstleden, da skjønnes ej heller dette at kunne begrunde hans Paastand om Losladelse, idet jo hverken sammes Ægthed er constateret, eller Beviset for Betingelsens Opfyldelse er produceret. Fogden seer sig saaledes ikke istand til at imødekomme Reqvirentens Begjæring om Arrestens Relaxation.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paastand om Arrestens Relaxation vil efter Omstændighederne ikke kunne tages til Følge.

Damme.

Kjendelsen er ikke appelleret. Ved Stævning af 20de April 1861 har Mægler Linde atter søgt Reqvirenten, Vinther, og en Endossent for Vexelfordringens Paalydende. Indstævnte Vinther har herimod gjort gjeldende, at der allerede tidligere over ham af ustævnt Mand (Sorgenfrey) er erhvervet Dom — nu forældet — for Fordringen, at han har nedbragt Fordringen til 324 Rdl., foruden i Disconto og Rente at have erlagt en Sum, der æqvivalerer Vexlens Paalydende, og endelig, at han

har udholdt Gjeldsarrest for Vexlens fulde Paalydende; og han har formeent, at den ordinaire Forligsbehandling nu ikke retteligen er forbigaaet. Retten har under 12te August 1861 givet Dom for Vexlens Paalydende og deri udtalt:

„Men da Citanten, der er Ihændehaver af en med Blanco Endossement forsynet Vexel, under Opgivende af at være Vexlens Ejer, ikke indtaler Andet og Mere end Fordringen efter Vexlen i Henhold til Vexellovgivningen, og da den Omstændighed, at der tidligere er hævdet en nu forældet Dom over Debitor, ikke kan betage Fordringen sin Qvalitet af Vexelfordring, eftersom det ikke er Dommen, der er gjort til Fundament for Søgsmaalet, i hvilken Henseende det er irrelevant, om det er Citanten selv, der er Domhaver, og Dommen kun erhvervet paa hans Vegne, eller det er den ustævnte Mand, der paa egne Vegne er Domhaveren — og da de Afdrag, der maatte være erlagte til Andre end Citanten, om deres Erlæggelse end imod Citantens Benægtelse maatte have været godtgjorte, hvilket ikke er Tilfældet, i alt Fald efter Indstævntes egen Procedure i Henhold til Frd. 9de Febr. 1798 maa blive Citanten vedkommende, samt da ej heller det Øvrige af de Indstævnte Anbragte kan faae Indflydelse i Sagen, saa vil Citantens Paastand blive at tage tilfølge, dog saaledes, at det vil være at bemærke, at Indstævnte Vinther ikke kan belægges med Arrest paa Person for Vexlens Hovedstol, Protestomkostninger, og Provision og Courtage, hvilke Fordringer den tidligere Arrestforretning omfatter."

---

Forlig 6000 Rdl.

## 1860. 20de og 21de November (16de og 19de).

### Tegloerksejer Fr. Carl Møller
### ctr.
### Murer H. C. Eiler.

Proc. Alberti for Indervenienten Løve protesterer i Henhold til de i Kjendelsen angivne tre Grunde.

Arresten, som er tinglæst den 25de Juni, er foretaget den 19de; Alberti erklærer, at Requirenten var fuldkommen vidende om Arresten, da Forliget blev indgaaet, og dette benægtes ikke, men

Proc. Larsen ved Fuldm. Seidelin erklærer det for ligegyldigt, da det først er fra Tinglæsningen, at Uraadighedstilstanden indtræder.

Imod nærværende Forretnings Fremme, saaledes som samme af Requirenten er begjært, protesterer Proc. Alberti i Egenskab

af Mandatarius for Trediemand, nemlig for Skibscapitain Love, som under 19de Juni d. A. har ladet foretage Arrest i de nu til Dækning af denne Forretnings Gjenstand paaviste Bygnings-materialier m. v., og anfører han til Støtte for denne Protest følgende tre Grunde: 1, at ikke blot Requisitus, men ogsaa Requirenten, da de indgik Forliget af 23de Juni, vare vidende om den tidligere Arrest, 2, at Forliget, hvorefter allerede Execution er foretaget, og hvorefter nu en Continuation begjæres, ikke, skjønt sammes Gjenstand overstiger et Beløb af 100 Rdl., er udfærdiget i Actsform, og, 3, at Requirenten er uberettiget til at frafalde den tidligere, under 4de Juli sidstleden foretagne Execution i Ejendommen Nr. 19 A 2 A paa Nørrebro, hvori han tillige er secundair Panthaver, og lade sig indføre i andre Requisitus tilhørende Gjenstande, forinden Realisationen af det tidligere Udlagte har godtgjort at fuld Dækning derved ikke har været at erholde.

Med Hensyn til disse tre Grunde skulde Fogden, dog uden at erkjende Intervenientens Berettigelse til samtlige disse Indsigelsers Fremsættelse under nærværende Forretning, bemærke:

ad 1, at det ikke kan skjønnes, at et den 23de Juni indgaaet Forlig kan vitieres ved en den 25de næstefter tinglæst Arrest, da det jo aabenbart fremgaaer af § 1 i Frd. 18de Januar 1788, at Uraadighedstilstanden i Relation til og med Retsvirkning mod Trediemand først opstaaer ved Tinglæsningen, og at tillægge den enten formodede eller beviste Kundskab om en saadan Retshandlings Tilværelse samme Betydning som selve Tinglæsningen, kan saaledes fra det juridiske Synspunct ikke admitteres. Cancelliskrivelse af 3die Juni 1813 (Kgl. Reser. af 27de Mai s. A.) omhandler ikkun Regjeringsacter og deslige.

ad 2, at han allerede, da Forretningen den 4de Juli requireredes, fandt sig, idet Forligets Actsform forekom ham noget afvigende fra den sædvanlig brugelige, foranlediget til hos Gjesterettens Skriver desangaaende at søge Oplysning, i hvilken Anledning bemeldte Skriver meddeelte, at Forliget var udfærdiget i Actsform, og som saadant indeholdt alt, hvad et sligt Document kunde og skulde indeholde. Uden forøvrigt at antage, at

en Forligsact i ſtreng Forſtand ſkulde være abſolut fornoden, hvor Fordringens Gjenſtand overſtiger et Beløb af 100 Rdl., hvilket jo intetſteds i Lovgivningen paabydes, maa Fogden i al Fald formene, at det her tilſtedeværende, ſaavel efter den erholdte Oplysning, ſom med Hensyn til ſammes Form og Indhold, maa være tilſtrækkelig in casu, og kan ſom ſaadant ikke tages til Indtægt for Intervenientens Paaſtand.

ad 3, kan Fogden ikke ſkjønne, at den beſtaaende Lovgivning ſkulde lægge en Creditor Hindringer ivejen for at deſerere et tidligere af ham erholdt Udlæg, ſom uhensigtsmæssigt og ikke førende til Maalet, og derefter lade ſig indføre i andre hans Debitor tilhørende Gjenſtande, hvis Realiſation paa en færligen, lettere og mindre bekoſtelig Maade maatte føre til Hensigtens Opnaaelſe. Forunden at ſaadant altid er ſkeet i Praxis, finder det ogſaa Medhold i L. 1—24 og Frd. 8de Juli 1840, i det Ringeſte hvor Overgangen ſkeer fra Udlæg i en faſt Ejendom til Udlæg i Løsøre, ſom ſidſtnævnte Frd. navnligen favoriſerer. Med Hensyn til en Panteforbring er dette udtrykkeligt hjemlet ved L. 5—7—17. Intervenientens Paaſtand under dette Punct vil ſaameget mindre kunne komme i Betragtning, ſom den af ham under 19de Juni obtinerede Arreſt, der er afholdt efter den her antydede Praxis, jo af Overretten ſiges at være ſtadfæſtet.

Paa Grund af Foranførte og med Hensyn til at Lovgivningen (Frd. 14de Juni 1758, 30te Septbr. 1778 m. fl.) tilſteder Execution i arreſteret Gods, ſkjønner Fogden ikke rettere, end at Requirenten maa gives Medhold i hans Paaſtand om Forretningens Fremme ved Udlæg i de af ham paaviſte Bygningsmaterialier.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

Damme.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal møder nu for Løve og Brygger Hanſen og proteſterer imod Udlæg i Bygningsmaterialiet, ifølge en Kjøbecontract af 26de Febr. f. A., hvorefter Requiſitus har ſolgt Hanſen 200 Tylter norſke Bræder, hvilke denne har transporteret til Løve, og ſom

han paastaaer ere de, som nu forefindes, tildeels forarbejdede som Døre, Karme, Planker, Hylder osv. osv. I alt Fald protesteres mod Udlæg i det, der saaledes er forarbejdet, som hørende til den faste Ejendom, i hvilken Udlæg er frafaldet.

Seidelin benægter Identiteten af disse Bræder og siger, at Ejendomsretten i ethvert Fald ved deres Specification er gaaet til Grunde. Han benægter, at dette Bygningsmateriale er anskaffet til Brug her ved Bygningen, men anseer dette ligegyldigt, da det ikke er i mur- og nagelfast Forbindelse dermed.

Alberti gjør gjeldende, at det uden videre Forandring kan forbindes med Bygningen, og derfor er Appertinents til denne.

Seidelin bemærker, at det, da Bygningen kun er halv fuldført, ikke kan afgjøres hvortil det hører.

Da Formodningen maa være for at de Gjenstande, som forefindes paa Ejendommen Nr. 19 A 2 A paa Nørrebro, tilhøre samme Ejer, in casu Requisitus, og denne Formodning ikke skjønnes tilstrækkeligt afbeviist ved det af Intervenienten Producerede, men der dog under Proceduren af denne er henpeget til, at enkelte blandt disse Gjenstande, skjøndt for Tiden adskilte fra Ejendommen, dog navnligen med Hensyn til dennes ufuldendte Tilstand, maatte kunne anseés som integrerende Dele af samme, vil Forretningen, der alene er begjært i Løsøre, vel være at fremme, dog ikkun i saadanne af Requirenten paaviste Gjenstande, som af sagkyndige dertil udmeldte Mænd, paa selve Stedet, erklæres for ikke at være integrerende Dele af den ommeldte Ejendom og Decretet i Overensstemmelse dermed at nedlægge.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i de af Requirenten paaviste Gjenstande, forsaavidt samme ikke af sagkyndige, dertil udmeldte Mænd, maatte skjønnes at være integrerende Dele af Ejendommen Nr. 19 A 2 A paa Nørrebro.

Damme.

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 14de October 1861.

### Skibsforer Love
### ctr.
### Teglværksejer Frederik Carl Møller af Uttersley.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede under 21de Novbr. f. A. foretagne Executionsforretning i det ved Ejendommen Nr. 19 A 2 A i Kjøbenhavns Udenbyes Klædebo Quarteer beroende Bygningsmateriale bør, forsaavidt den er Citanten, Skibsforer Love for hans under Sagen omhandlede Krav til Præjudice, være ophævet.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Den nedlagte Afvisningspaastand er støttet paa, at Citanten formeentlig skulde mangle tilstrækkelig Befojelse til at paaanke Executionsforretningen, eftersom samme er skeet under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, saa at Citanten, dersom han formener at have bedre Ret end Indstævnte, ikke vilde være forhindret fra at gjøre den gjeldende til Tid og Sted, naar det maatte vise sig, at den ikke kan bestaae med det Indstævnte givne Udlæg.

Men denne Paastand kan ikke tages til Følge, da det i Almindelighed maa staae den, der anseer sig brøstholden ved en Executionsforretning, frit for, ved Paaanke til vedkommende Overret at søge samme forandret, uden Hensyn til, om dette Resultat muligt ogsaa ab anden Vej maatte kunne opnaaes.

Hvad dernæst angaaer Sagens Realitet bemærkes, at forsaavidt Citanten har rejst Indsigelse mod Executionsforretningens Gyldighed, fordi det Forlig, hvorefter samme er foretaget, kun er fremlagt i Udskrift, findes der ikke hertil at kunne tages Hensyn, da den ommeldte Udskrift, saaledes som det fremgaaer af en for Overretten fremlagt formelig Act af Forliget, indeholder en fuldstændig Beskrivelse af samme.

Derimod findes Ophævelsen af Executionsforretningen, forsaavidt den er Citanten til Præjudice, at maatte blive en Følge af, at Citanten alt under 19de Juni f. A. for en Fordring paa Murer Eiler stor 26000 Rdl. havde ladet foretage Arrest blandt Andet ogsaa i det under Sagen omhandlede Bygningsmateriale, hvorfor Eiler efter Grundsætningerne i L. 5—3—18 og Pl. 18de Januar 1788 var uberettiget til ved et Forlig, som det imellem ham og Indstævnte under 25de Juni næstefter ved Gjesteretten afsluttede, at indrømme Sidstnævnte nogen Ret til at gjøre

Execution i det nævnte Materiale til Skade for Citanten. At Arreſtforretningen først under 25de Juni eller to Dage efter Forliget Afſlutning er bleven tinglæſt, vil derhos in casu ikke kunne komme i Betragtning, efterſom det alt under Executionsforretningen maa anſees at være erkjendt af Indſtævnte, at han, da Forliget blev indgaaet, var vidende om Arreſten, og ſaadan Kundſkab efter Lovgivningens almindelige Grundſætninger, cfr. Pl. 10de April 1841 § 4, maa have ſamme Virkning, ſom Publicationen ved Tinglæsning, hvorhos endnu bemærkes, at Indſtævntes først her for Retten fremſatte Indſigelſe, at han hverken vil have læſt Arreſtforretningen i vedkommende Protocol eller i Udſkrift, men alene vil have kjendt den, ſom det hedder, af „løs Omtale", ikke imod Modpartens Proteſt kan tillægges nogen Betydning ſom for ſeent fremſat. Den af Fogden under 20de Novbr. f. A. afſagte Kjendelſe, hvorved det modſatte Reſultat er ſtatueret, og ſom Følge deraf ogſaa Kjendelſen af 21de næſtefter vil derfor være at forandre, uden at det bliver nødvendigt at undersøge Rigtigheden af de øvrige ved ſamme paakjendte Indſigelſer." . . .

---

Forlig og Transport 40 Rdl.

## 1861. 31te Januar (30te).

### Skrædermeſter A. F. Jenſen
### ctr.
### Enkemadame Johanne Kronborg Brix.

Reqviſita proteſterer mod Forretningen, idet hun henviſer til Forliget, hvorved hun har forpligtet ſig til ifølge indgaaet Selvſkyldner-caution for Reqvirenten at betale Fuldmægtig Bøgelund 40 Rdl. Har nu altſaa Reqvirenten fyldeſtgjort den oprindelige Creditor, maa ogſaa hendes Caution være bortfalden, og den egentlige Debitor kan ikke, ifølge Transporten, have noget Krav paa hende.

Da den her verſerende Gjeldsſag ſees allerede at være afgjort af rette Vedkommende, nemlig Hoveddebitor, der her, ventelig paa Grund af en Begrebsforvexling, optræder ſom Reqvirent, bortfalder naturligviis den accesoriſke Forpligtelſe, ſom ellers maatte paaligge Reqviſita, hvis Proteſt mod Forretningens Fremme ſaaledes vil være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

## 1861. 10de April (8de).

### Bygningsentrepreneur A. H. Petersen
### ctr.
### Smedemester Lundqvist's Enke.

Proc. Ibsen protesterer, idet han henviser til, at efter at Retten i Dommens Post K har udtalt, at uvillige Mænds Skjøn vil have at bestemme, hvormeget der kan tilkomme Citanten for tillagte Materialier, idet Retten har bemærket, at Reqvisita har protesteret saavel mod de paa Regningen anførte Materialiers Mængde som med disses Priis — have Mændene erklæret, at de med Hensyn til Post K i Dommen ikke kunne afgjøre, om der er medgaaet 54,200 Stykker Murrsteen, og at det kun er under den Forudsætning, at det nævnte Antal Murrsteen virkelig er medgaaet, at de have beregnet de af dem anførte Beløb.

Proc. Bang mener, at Skjønsforretningen udviser, at de udmeldte Mænd have anset Reqvirentens Tilkommende efter Post K til 1570 Rld. 16 Sk. og bemærker, at de have erklæret, at da der var endeel gamle Murrsteen i den nedbrudte Bygning, som bleve anvendte i den nye, kunde de ej afgjøre om der er medgaaet 54,200 Stykker Murrsteen, skjøndt dette vel kan være Tilfældet, og det er kun under Forudsætning o. s. v.

Reqvirenten paastaaer i Henhold til den fremlagte Dom, Execution foretaget for et Beløb af 1234 Rdl. 2 Mk. 14 Sk., hvilket i Forening med Renter og Omkostninger formeentligt udgjør Differencen mellem det ham ved Dommen, deels umiddelbart, deels middelbart gjennem udmeldte Skjønsmænd Tilkjendte, og den Sum, han alt af Reqvisitus har oppebaaret. Men blandt de Poster, som saaledes middelbart skulde afgjøres, befindes en, nemlig Dommens Litr. K, hvor Skjønsmændene vel ere komne til et Resultat (Skjønsforretningen Nr. 3), men kun et betinget Resultat, idet samme er bygget paa Forudsætninger om Tilstedeværelsen af factiske Omstændigheder, om hvilke de selv erklære, ikke at kunne have nogen Mening, hvilke Omstændigheder derhos ere ubeviste og hvis Rigtighed saavel under selve Domsagen som her under Forretningen er benægtet. Der findes saaledes et Hul i Skjønsmændenes Slutning (Præmisserne til deres Conclusion) som ikke er udfyldt af rette Ved-

kommende, og som Fogden naturligviis hverken kan, eller finder sig befojet til at udfylde; at Domfældte ved at frafalde Overskjøn skulde, som Requirenten synes at antage, have afhjulpet denne Mangel, kan Fogden ikke indromme, idet en saadan Renunciation efter Sagens Natur jo hverken kan indeholde meer eller mindre, end at Domfældte tager Skjønsforretningen saaledes som den nu engang er og foreligger.

Med Hensyn til denne Post, hvis under Forretningen opforte Summa udgjør 1370 Rdl. 1 Mk., seer Fogden sig saaledes ikke istand til at opfylde Requirentens Begjæring, og i Consequents heraf bortfalder selvfølgelig for Tiden det hele Spørgsmaal om Execution.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at foretage.

Damme.

---

Requirenten udtog derpaa Stævning til at faae en yderligere Erklæring eller et yderligere Skjøn af Skjønsmændene, hvilket gav Anledning til følgende i Hof- og Stadsrettens 1ste Vidnekammer afsagte

## Kjendelser

### den 17de Juni 1861.

Den af Indstævnte, Smedemester Lundqvists Enke, nedlagte Paastand om, at den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises eller at Forretningen efter Stævningen nægtes Fremme, kan ikke tages til Følge, hvorimod Citanten, Bygningsentrepreneur A. H. Petersen bør være berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller, i fornødent Fald, et yderligere Skjøn af Skjønsmændene, Schmock og Erlevein, med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier i Continuation af den tidligere Forretning, dog at der ikke herved tillægges Citanten et større Beløb end 1370 Rdl. 1 Mk.

„Af Indstævnte, Smedemester Lundqvists Enke, er der nedlagt Paastand om, at den i nærværende Sag udtagne Stævning afvises, eller at Forretningen efter Stævningen nægtes Fremme, hvilken Paastand er

støttet paa, at Citanten, Bygningscentrepreneur A. H. Petersen ved at lade den efter hans Requisition i Henhold til nærværende Rets Dom af 10de Decbr. f. A. foretagne Skjønsforretning af 25de Februar d. A. afhjemle den 12te Marts f. A. i den Stand, hvori den da forelaae, og med den af Mændene samme Dag afgivne yderligere Forklaring, samt ved derefter at begjære Forretningen sluttet, skulde have acquiesceret ved Forretningen, saa at han ikke nu skulde kunne faae den forandret i sin Faveur.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Citanten maa gives Medhold i, hvad hans Procedure tildeels maa antages at gaae ud paa, at hans Acquiescens ved Skjønsforretningen, efter selve Forholdets Natur, nødvendigviis maa antages at have været knyttet til den Forudsætning, at Indstævnte med ham var enig i at betragte Forretningen som et gyldigt Bevis eller Fundament for den ham efter Dommen af 10de Decbr. f. A. tilkommende Fordring paa Indstævnte, saa at Indstævnte, om han end vilde søge Forretningen forandret med Hensyn til Realiteten, dog ikke vilde bestride eller nægte Forretningens Gyldighed som Skjøn, til hvilket Antagende Citanten har været saameget mere berettiget, som Indstævnte forinden Forretningens Afhjemling udtrykkelig reserverede sig Overskjøn, hvilket selvfølgelig kun kan slutte sig til et i Realiteten gyldigt Underskjøn, og saaledes forudsætter dettes Existents.

Da den Forudsætning, hvorunder Citanten saaledes kun kan antages at have acquiesceret ved den tidligere Forretning som et gyldigt Underskjøn, imidlertid ikke er indtraadt, idet Indstævnte under den til Dommens Execution afholdte Fogedforretning har nægtet at anerkjende Skjønnet som et gyldigt Bevismiddel, forsaavidt angaaer dets Resultat med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier, paa Grund af den af Mændene den 12te Marts d. A. afgivne yderligere Forklaring, og herpaa støttet en Protest mod Dommens Execution, der ved Fogdens Kjendelse af 8de April d. A. er givet Medhold, idet Fogden efter Indstævntes Indsigelse har antaget, at Mændene i den ovennævnte Henseende kun vare komne til et betinget Resultat, og at der — som det i Kjendelsen hedder — var et Hul i Skjønsmændenes Slutning, — kan Citanten ikke længere være bunden ved sin tidligere Anerkjendelse af Forretningen som et gyldigt Skjøn, hvorimod det maa staae ham frit for at søge den Mangel, der er antagen at hæfte Forretningen Gyldighed som Skjøn, afhjulpen ved en yderligere Erklæring af Mændene, eller, dersom Manglen ikke paa denne Maade kan afhjelpes, at erholde et yderligere Skjøn af Mændene i Continuation af det tidligere, for at Citanten herved kan komme til den ham ved Dommen af 10de December f. A. tillagte Ret, som Indstævnte ikke ved sin Protest mod Sagens Fremme kan betage ham, hvorimod Citantens tidligere Acquiescens vel forsaavidt endnu maa være bindende for ham, at der ikke ved denne yderligere Erklæring eller

dette yderligere Skjøn af Mændene kan tillægges ham noget større Beløb end det, den tidligere Forretning gaaer ud paa, nemlig 1370 Rdl. 1 Mk.

Efter det Anførte kan Indstævntes Paastand om, at Stævningen afvises, eller at Sagen nægtes Fremme ikke tages til Følge, hvorimod Citanten maa anses berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller i fornødent Fald et yderligere Skjøn af Mændene med Hensyn til Posten for leverede Bygningsmaterialier i Continuation af den tidligere Forretning, og, som Følge heraf, kan den af Skjønsmændene fremsatte Protest imod at afgive nogen yderligere Erklæring eller noget yderligere Skjøn, fordi den tidligere Forretning af dem er afhjemlet, ikke komme i Betragtning.

## Den 24de Juni 1861.

Den af Citanten, Bygningsentrepreneur A. H. Petersen, fremsatte Protest imod, at nogen særlig Appel af Kjendelsen af 17de d. M. tilstedes, kan, forsaavidt angaaer den af Skjønsmændene Schmock og Erlevein i Forening med Indstævnte Smedemester Lundqvists Enke declarerede Appel af bemeldte Kjendelse, ikke tages til Følge, ligesom intet Hensyn kan tages til Citantens Begjæring om Udmeldelse af andre Skjønsmænd.

Da der ikke findes at kunne nægtes Skjønsmændene Schmock og Erlevein Ret til særlig Appel af Rettens Kjendelse af 17de d. M. forsaavidt samme indeholder en Forkastelse af deres Protest imod at afgive en yderligere Erklæring eller et yderligere Skjøn i Continuation af den tidligere Forretning, idet Appellen i Forhold til dem vilde blive frugtesløs, naar de først havde afgivet Erklæringen eller Skjønnet og da Sagens Fremme efter Kjendelsen nødvendigviis maatte henstaae efter Udfaldet af denne Appel, skjønnes det i Frd. 17de Mai 1690 indeholdte Forbud mod særlig Appel af Interlocutoriekjendelser ikke at være anvendeligt paa den af de ovennævnte Skjønsmænd declarerede Appel i Forening med Indstævnte Smedemester Lundqvists Enke af Kjendelsen af 17de d. M., uden Hensyn til, at det i Henhold til den nævnte Lovbestemmelse, ikke vilde kunne tilstedes Indstævnte alene at appellere Kjendelsen forinden Sagen var sluttet.

Som Følge heraf vil Citanten, Bygningsentrepreneur A. H. Petersens Protest imod, at der tilstedes nogen særlig Appel af Kjendelsen af 17de d. M. ikke kunne tages til Følge, forsaavidt angaaer den af Skjønsmændene i Forening med Indstævnte declarerede Appel, ligesom der heller intet Hensyn findes at kunne tages til den af Citanten paa Sagens

nærværende Standpunct fremsatte Begjæring om Udmeldelse af andre Skjønsmænd paa Grund af det Forhold, hvori Skjønsmændene Schmock og Erlevein formeentlig have stillet sig til Sagen, mod hvilken Begjæring af Indstævnte er protesteret.

---

## Højesterets Dom
## den 20de Januar 1863.

## Schmock og Erlevein samt Lundqvist's Enke med Laugværge
## ctr.
## A. H. Petersen.

I Henhold til de i den indankede Kjendelse anførte Grunde

kjendes for Ret:

Den indankede Kjendelse bør ved Magt at stande; Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rdl.

---

## 1861. 3die Mai (2den).

## Secretair Schønberg.
## ctr.
## Fuldmægtig Olsen.

Reqvirenten fremlægger Transport paa et Forlig, hvorefter der er foretaget Udlæg hos Reqvisitus, samt et af Skifteretten, der behandler Reqvisiti Fallitboe, meddeelt Samtykke til, at han maa erholde de saaledes udlagte af Skifteretten registrerede Effecter udleverede.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp møder for Jomfru Hansen med en af Reqvisitus til denne udstedt Panteobligation, hvorefter han protesterer mod Udleveringen.

Reqvirenten paastaaer, at han efter det af Skifteretten meddeelte Samtykke maa være berettiget til nu at erholde de udlagte Effecter udleverede; desuden bemærker han, at Reqvisitus var umyndig da han udstedte Obligationen.

Reqvisitus erkjender, paa Torps Opfordring, at være Debitor for Obligationens fulde Paalydende, og tilføjer, at det forholder sig rigtigt,

at han var umyndig, da han udstedte den; han er endnu ikke fyldt 25 Aar.

Torp fremhæver derpaa, at Reqvisitus altsaa ligeledes var umyndig, da han indgik Forliget.

Reqvisitus fremsætter flere Indsigelser mod nærværende Forretnings videre Fremme, navnlig ogsaa den, at han var mindreaarig paa den Tid Forliget blev indgaaet, hvilket ej af Reqvirenten er benægtet. Da Mindreaarighedsexceptionen efter danske Lovgivning (Frd. 14de Mai 1754 § 1—3, Frd. 6te Octbr. 1804, cfr. Frd. 24de April 1839) ingensinde kan frafaldes, bliver der her, navnlig naar ifærdeleshed hensees til Bestemmelserne i den førstnævnte Forordning, ikke Tale om, at den af Reqvisitus fremsatte er kommet for seent, og hans Protest vil saaledes, da det her omqvæstionerede Mellemværende er af den Beskaffenhed, at dets Gyldighed betinges af Curators Samtykke, som ikke sees at være givet, være at tage tilfølge. Det findes desaarsag ufornødent for Fogden at indlade sig paa Reqvisiti øvrige Indsigelser.

Thi eragtes:

Reqvisiti Protest mod nærværende Forretnings videre Fremme vil være at tage tilfølge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Vexel 99 Rdl. 5 Mk.

## 1861. 7de Mai (4de).

### C. Fogh
ctr.
### Enkemad. Schultz.

Reqvisita erklærer, at hun Intet ejer, og hendes Datter, Madame Hansen foreviser Gjenpart af den mellem hendes Mand og L. Hansen oprettede Lejecontract om Lejligheden, og de benægte begge — da Reqvirentens „Befuldmægtigede", Clausen, paaberaaber L. 1—24—27, — at Reqvisita ejede Noget, da hun flyttede ind til sin Svigerson.

Da Præsumtionen maa være for, at den som lejer en Leilighed ogsaa er Ejer af hvad han deri indflytter, indtil det Modsatte beviſes, saa kan det ikke præsumeres, at Reqviſita er Ejerinde af de Effecter, der findes paa hendes Opholdsſted, og da der imod de fremſatte Benægtelſer intet Datum er fremkommet, ſom godtgjør, at hun der har indflyttet hende tilhørende Ejendele og da det ikke ſkjønnes at Analogien af L. 1—24—27 in casu kan komme til Anvendelſe, saa vil den begjærede Arreſtforretning under Forbehold af Enhvers lovlige Ret fortiden ikke være at fremme.

Thi eragtes:

Den begjærede Arreſtforretning vil fortiden ikke være at fremme.

U. Schov.
cſt.

Forligt ved Gjeldscommisſionen.

---

Dom 8000 Rdl.

## 1861. 29de Mai.

Executores testamenti i Godsejer J. Rahbeks Boe.
ctr.
Vertshusholder Hans Rasmuſſen.

Reqviſitus fremlægger Atteſt om at have beſtilt Actsbeſkrivelſe af Dommen, ſom han agter at appellere og proteſterer derfor.

Efterat Protocollen var mig tilſtillet eragtede jeg ſtrax:

Paa Reqviſiti Proteſt vil ikke være at tage Henſyn og Forretningen vil derfor, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme.

U. Schov.
cſt.

Ikke appelleret.

---

Forlig 28 Rbl.

1861. 23de Juli.

Commissionair C. Fogh
ctr.
Fuldmægtig J. V. F. Thomsen.

Requisitus protesterer fordi der ved Indgaaelsen af Forliget blev paaberaabt en Transport paa Fordringen, som dog ikke blev foreviist eller fremlagt, hvorfor han anseer Requirenten uberettiget til at afslutte Forlig. Ligeledes har den her fremlagte Transport oprindelig været dateret 6te Juli, men dette er rettet til 6te Juni.

Requirentens „Befuldmægtigede", Clausen, benægter dette, men siger, at det er en Fejlskrift at der i Transporten staaer, „efter vedlagte Forlig", istedetfor „efter vedlagte Lejecontract".

Forliget er af 19de Juni.

Den af Requisitus her fremsatte Indsigelse kan saameget mindre komme i Betragtning, som det sees af selve Forliget, at han under dettes Indgaaelse har været personlig tilstede uden at fremkomme med nogen saadan. Forretningen vil desaarsag være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udpantning for Gadeanlæg
1427 Rbl. 3 Mk.

1861. 12te August.

Grosserer J. J. Bentzen.

Proc. Jørgensen for Requisitus erklærede, „at han maatte protestere imod Forretningens Fremme, da han ansaae Requirenten for uberettiget til at paalægge hans Committent den paagjeldende Ydelse til Gadeanlægget quæstionis, eftersom de Betingelser in casu ikke ere tilstede, der ifølge Lovgivningen, navnligen Lov af 14de December 1857 m. fl. skulde give Requirenten Berettigelse til saadan Fordring."

Den reqvirerede Forretning vil, under Forbehold af Reqviſiti Ret, være at fremme.

Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom den 24de Auguſt 1863.

Grosſerer Julius Bentzen
ctr.
Kjøbenhavns Magiſtrat.

Thi kjendes for Ret:

De Indſtævnte, Kjøbenhavns Magiſtrat, bør for Citanten, Grosſerer Julius Bentzens Tiltale i denne Sag fri at være, og betaler Citanten til de Indſtævnte Sagens Omkoſtninger med 30 Rdl., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelſe under Adfærd efter Loven.

. . . „Det ovennævnte Beløb af 1427 Rdl. 3 Mk. have de Indſtævnte afkrævet Citanten ſom dennes Andeel i Udgifterne ved Anlægget af Ryesgade, hvor Citantens Ejendom Matr. Nr. 76 og 77 a i Ubenbyes Klædebo Qvarteer er beliggende, idet Indſtævnte formene, at Grundejerne i bemeldte Gade, der blev anlagt i Aarene 1859 og 1860, ifølge Lov 14de December 1857 om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn, ere pligtige til at afholde Omkoſtningerne ved Anlægget, medens Citanten ikke anſeer fornævnte Lov anvendelig in casu. Heri kan Citanten imidlertid ikke gives Medhold. Ifølge bemeldte Lovs § 2 afgjør Communalbeſtyrelſen, naar en Gade eller Vej erklæres for offentlig, om og hvorvidt Ejerne af de til ſamme ſtødende Grunde ſkulle afholde de til deres første Iſtandſættelſe paa den af Communalbeſtyrelſen vedtagne Maade medgaaede Udgifter, og ifølge ſamme Lovs § 7 finder denne Beſtemmelſe Anvendelſe paa de nye Gade- eller Vejanlæg over Privates Grund, ſom Communalbeſtyrelſen maatte beſlutte. Da det nu er in confesso under Sagen, at der ikke tidligere har været nogen Gade eller Vej paa det Sted, hvor Ryesgade er bleven anlagt, og dette Anlæg er bleven beſluttet af Communalbeſtyrelſen ſamt Gaden ved Magiſtratens Bekjendtgjørelſe af 2den Juli 1860 er erklæret for offentlig, er Loven af 14de December 1857 ogſaa anvendelig i nærværende Tilfælde.“ . . .

Dom 112 Rdl.

1861. 15de Auguſt (14de).

Rudſk Carl Lind
ctr.
Skomagermeſter Alsberg.

Med Henſyn til to Værelſer paa Reqviſiti Lejlighed ſiger denne, at det ene beboes af hans Svigermoder, der ejer de faae deri værende gamle Ting, og at det andet er lejet ud til Vertshusholder Jenſen, der ejer Effecterne deri (Seng og Servante). Jenſens Husholderſke bekræfter Rigtigheden af begge Dele, og Jenſen fremlægger Copie af et Document, hvorefter han har kjøbt Sengklæderne paa Afbetaling, med Qvittering.

Proc. Beyer benægter Rigtigheden af Alt, ſaavelſom Identiteten og mere.

Ifølge det til Protocollen Producerede ſkjønnes det ikke rettere, end at Formodningen maa være for, at ſaavel de paa Reqviſiti Svigermoders ſom paa Comparenten Jenſens Bopæl forefundne og regiſtrerede Gjenſtande, ogſaa tilhøre diſſe. Forretningen vil desaarſag, forſaavidt diſſe Gjenſtande angaaer, ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom over 250 Rdl.

1861. 24de Auguſt.

H. Jebens
ctr.
H. J. Carlſen.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhlertz fremlægger for Reqvirenten den af Arreſtforvareren den 11te Juni d. A. udſtedte Qvitteringsbog for Modtagelſen af Reqviſitus ſom Gjeldsarreſtant, ſamt en Udſkrift af Pantebogen af et af Reqviſitus den 20de Juni d. A. udſtedt Skjøde, der er tinglæſt den 24de f. M., og ſom han paaſtaaer, at Reqviſitus har underſkrevet i Gjeldsarreſten i Overværelſe af den nuværende Skjødehaver.

Reqvisitus indrømmer dette, men tilføjer dog, at Handelen var afsluttet og Skjødet reenskrevet førend Arresten fandt Sted.

Mylertz henviser til den Skjødet givne Attest om, at ingen Kjøbecontract har været oprettet. Han paastaaer derfor, at Skjødet ifølge Bestemmelsen i L. 5—3—18 er ugyldigt og forlanger i Henhold til L. 1—24—26 Execution i den omhandlede Ejendom.

Da det aabenbart fremgaaer af § 1 i Frd. 18de Januar 1788 at en Persons Uraadighedstilstand i Relation til 3die Mand først opstaaer ved Tinglæsningen, vil den enten formodede (som her) eller paa anden Maade endog beviist Kundskab, naturligviis ikke kunne tillægges samme Betydning, i det Ringeste ikke fra det juridiske Standpunct. Forsaavidt derfor Reqvirenten begjærer Execution ankyndt i den Reqvisitus tidligere tilhørende, men af ham under 20de Juni solgte Ejendom, som sees at være den nye Ejer tilskjødet, kan Fogden ikke give ham Medhold heri. Hans Paastand i saa Henseende vil desaarsag ikke være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Forsaavidt Reqvirenten begjærer Udlæg i en af Reqvisitus den 20de Juni d. A. bortskjødet Ejendom, vil hans Paastand ikke være at tage til Følge.

Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 9de December 1861.

Thi kjendes for Ret:

Det af Citanten, H. Jebens, begjærte Udlæg i Ejendommen Matr. Nr. 58, Lod 6 i Staden Kjøbenhavns Udenbyes Vester Qvarteer bør nyde Fremme.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Den affagte Kjendelse er begrundet paa at det, som det hedder, skal fremgaae af § 1 i Pl. 18de Januar 1788, at en Persons Uraadighedstilstand i Relation til Trediemand først opstaaer ved Tinglæsningen, hvorfor Trediemands enten formodede eller beviste Kundskab om den passerede, men utinglæste Retsforfølgning ikke skulde kunne tillægges samme

Betydning. Denne Mening findes imidlertid ikke at have Medhold i den citerede Lovbestemmelse, der, efter hvad der ogsaa udtales i dens Præmisser, nærmest kun kan antages at have anordnet Tinglæsning af de i samme omhandlede Retsforfølgninger for at Trediemand kan blive bekjendt med Debitors Uraadighedstilstand og saaledes beskyttes imod at lide Tab derved, at han af Uvidenhed indlader sig med Debitor, hvoraf imidlertid følger, at Lovbestemmelsen ikke bør kunne paaberaabes til Beskyttelse for den Trediemand, der, omend Retshandlingen er utinglæst, dog ikke kan paaskyde Uvidenhed om samme, cfr. og Analogien af Pl. 10de April 1841 § 4. Da det nu er givet, at Sukkerraffinadeur Harboe, da Skjødet paa Ejendommen qvæstionis den 20de Juni d. A. af Indstævnte blev udstedt til ham, var fuldkommen vidende om den Indstævnte overgaaede Arrest, skjøndt denne ikke da var publiceret ved Tinglæsning, vil det Harboe meddeelte Skjøde, efter det Foranførte ikke kunne være Citanten til Hinder i for hans Fordring at søge Fyldestgjørelse i Ejendommen og den paaankede Fogedkjendelse af 24de August d. A. vil derfor i Henhold til D. L. 1—24—26 være at forandre saaledes, at den reqvirerede Executionsforretning nyder Fremme." . . .

---

Rangskat 9 Rdl.

## 1861. 30te August.

### Overkrigscommissair Vestergaard.

Reqvisitus protesterer forbi det maa antages ifølge Lovgivningen, at militaire Embedsmænd ej ere pligtige at betale Rangskat af militaire Titler, til hvilke Overkrigscommissairtitlen henhører, og han fungerer efter kongelig Bestalling som Overrevisor.

Den reqvirerede Udpantning vil under fornøden Reservation være at fremme.

Damme.

---

Dom 2860 Rbl.

1861. 10de September.

Procurator Bartholdy som Mandatarius for Handelshuset J. Delbanco & Co.
ctr.
Kjøbmand P. Bogvad.

Requisitus erklærer, at han har solgt „de herværende Effecter" til H. Hartmann & Co. og igjen lejet dem af disse, samt at hans Fader har givet Requirenten Pant for Fordringen i en Ejendom, som fortiden er under Auction for Creditforeningens Regning, der er bækket ved Budet ved 3die Auction, men der er forlangt en 4de Auction, som han mener, at Requirenten skal afvente.

Proc. Delbanco ved Fuldm. Levison protesterer mod dette.

Da Requisiti Anbringende om, at de paa hans Bopæl forefundne Meubler og Effecter tilhøre en Anden, ikke findes beviist, og derhos er modsagt, og den Omstændighed, at 3die Mand som Cautionist for Gjelden tillige derfor har stillet Pant, om end samme var beviist, ikke kan være til Hinder for at Hoveddebitor først søges paa enhver retlig Maade, vil Forretningen være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1861. 2den October (1ste).

Høker P. Jensen
ctr.
Boghandler L. Meyer.

Lejetageren, Rubin, har ved Erklæring af 25de f. M. overdraget Requirenten Lejligheden til Disposition.

For Requisitus gjør nu Proc. Lindhardt ved Fuldm. Torp gjeldende, at Rubin, idet han overdrog ham det i Lejligheden værende Lejebibliothek ogsaa har overdraget ham Brugen af Lejligheden, og derfor var

uberettiget at overdrage den til Reqvirenten. Til Restance med Leje stod Rubin ikke, og han havde heller ikke gjort Fremleje, da Brugen af Lejligheden var Reqvisitus overladt gratis.

I Henhold til den mellem Ejeren og Lejetageren, Rubin, stedfundne Transaction af 25de f. M. ligesom ogsaa efter Contractens Bestemmelse om Fremleje, findes, da Intet foreligger, som kan begrunde Reqvisiti retlige Besiddelse af Lejligheden qvæstionis ligeoverfor Reqvirenten, dennes Paastand om Forretningens Fremme at maatte tages til Følge.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Udsættelse vil, under Forbehold af Reqvisiti Ret forøvrigt være at fremme.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 27de October 1862.

Boghandler L. Meyer
ctr.
Boghandler Rubin.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Boghandler Rubin, bør for Citanten, Boghandler L. Meyers Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 20 Rdl.

Erstatningssøgsmaal. Indstævnte gjør gjeldende, at han kun har overladt Citanten Brugen af Lejligheden mod Betingelser, som denne har overtraadt, navnlig den, at Intet maatte bekjendtgjøres om at Lejebibliotheket fortsattes der paa Stedet.

. . . „Vel maa det nu ved et af Citanten fremlagt Brev af 9de Septbr. f. A. fra Indstævnte til ham anses godtgjort, at Indstævnte virkelig har givet ham Lov til at benytte Lejligheden indtil October Flyttedag f. A.; men da Citanten ikke her godtgjort, at denne Tilladelse er bleven ham meddeelt anderledes end med de af Indstævnte angivne Indskrænkninger, hvorimod Indstævntes Angivelse i saa Henseende netop bestyrkes ved Indholdet af det nysnævnte Brev, og da det er in con-

fesso, at Citanten ikke har holdt sig disse Indskrænkninger efterrettelig, idet han navnlig, og det skjøndt udtrykkelig advaret derimod af Indstævnte i det ostnævnte Brev, ved opslaaede Placater bekjendtgjorde, at der i Lejligheden var aabnet et nyt Lejebibliothek, saa maa Indstævnte gives Medhold i, at han ikke længer kunde anses bunden ved sit Løfte til Citanten og at han altsaa ikke har krænket dennes Ret ved at tillade Stedets Ejer at sætte sig i Besiddelse af Lejligheden." . . .

---

Udsættelse.

1861. 18de October.

Garvermester Z. Petersen
ctr.
Skrædermester C. Pedersdorff.

Requisitus fremlægger en skriftlig Protest.

Proc. Binther ved Fuldm. Rode bemærker, at selv om det var rigtigt, hvad han ikke anerkjender, at den forrige Ejer havde modtaget Forudbetaling for flere Aars Leje, maatte det være Requirenten, der som ufyldestgjort Panthaver har faaet Ejendommen udlagt af Skifteretten, vedkommende; ligeledes mener han, at Requisiti Protest mod Boets Ret til at give Opsigelse er ubefojet, da Lejecontracten ikke var tinglæst.

Da en saadan Forudbetaling af Lejen, som af Requisitus opgives at have fundet Sted, i Henhold til Bestemmelserne i Frd. 4de Decbr. 1795, ikke kan have nogen Retsvirkning ligeoverfor Trediemand, som er Panthaver i Ejendommen qvæstionis, i nærværende Tilfælde Requirenten, hvis Samtykke dertil ej heller sees at være givet, og en i Henhold til Lejecontractens Indhold lovligen skeet Opsigelse foreligger, kan der ikke tages Hensyn til Requisiti Protest mod Forretningen, som desaarsag, dog under Forbehold af hans Ret forovrigt, vil være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil under fornoden Forbehold være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Skat 1370 Rdl. 64 Sk.

## 1861. 5te November (1ste).

### Botanisk Have.

Beløbet vil, efter Magistratens Skrivelse, være at betale af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet eller paa hans Vegne af Universitetet ved dets Qvæstor.

Proc. Vinther møder for Universitetet ved Fuldm. Rede og bemærker, at Botanisk Have hører til de Ejendomme, om hvilke det i Loven af 30te Novbr. 1857 hedder, at det forbliver ved de bestaaende Forhold, det vil sige, ved den med den tidligere Vandcommission trufne Overeenskomst, dog at Betalingen fastsættes til 10 Rdl. for enhver Taphane. — Han udvikler nærmere disse Forhold med Paaberaabelse af kgl. Resolution af 19de Februar 1817, hvorefter Statskassen er forpligtet til at forsyne Haven med Vand uden Vederlag. Efter den 30te Novbr. 1857 er der anbragt 19 nye Taphaner, for hvilke der efter den nævnte Lov skal svares 38 Rdl., hvilket Beløb han tilbød at betale strax, men selv om der tillige skulde svares Skat af de tidligere Opstandere, hvoraf Haven har 4, blev dette dog kun 40 Rdl., altsaa ialt 78 Rdl. om Aaret.

Den reqvirerede Udpantning vil, dog under Forbehold af Reqvisiti Ret, være at fremme.

Damme.

---

### Hof- og Stadsrettens Dom
### den 22de December 1862.

Cultusministeren paa Kjobenhavns Universitets Vegne
ctr.
Kjobenhavns Magistrat.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte, Kjobenhavns Magistrat, bor for Tiltale af Citanten, Cultusministeren paa Kjobenhavns Universitets Vegne, i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Afvisningspaastanden er støttet paa, at der ikke er prøvet Forlig i Sagen, og at Universitetet som saadant ikke er berettiget til,

imod Frd. af 2den Juni 1830 § 6 at gaae Forligelsescommissionen forbi. Da imidlertid nærværende Sag er anlagt efter Begjæring af Cultusministeren paa Universitetets Vegne og Bestemmelsen i Frd. af 10de Juli 1795 § 23 maa anses anvendelig in casu, kan Afvisningspaastanden ikke tages tilfølge.

Ligesaalidt vil de Indstævntes Formening om, at Universitetet er actor incompetens kunne gives Medhold. Da den Ejendom, hvori der er givet Udlæg ifølge Udpantningsforretningen, hører til Botanisk Have, og denne er henlagt under Universitetet, maa dette ogsaa anses som rette Sagsøger.

Forsaavidt nu Citantens Procedure gaaer ud paa at erholde paakjendt, hvorvidt Kjøbenhavns Commune overhovedet er berettiget til at opkræve Vandskat af Botanisk Have, navnlig ogsaa af de i Haven værende Opstandere og Taphaner, og i bekræftende Fald i hvilket Omfang, vil dette Punct, saaledes som Sagen er anlagt, ikke mod de Indstævntes Protest kunne komme under Paakjendelse, da Stævningen kun refererer sig til Udpantningsforretningen, og det kun er denne, der er paastaaet ophævet, men det fremgaaer saavel af Forretningen, som af hvad der under Sagen er fremkommen fra de Indstævntes Side, at der alene er gjort Udpantning for Vandskat, beregnet efter Tondemaal, af de i ommeldte Have værende to Fontainer eller Springvand, og det er saaledes kun Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at svare denne Vandskat, der foreligger under Sagen. Til Stotte for Fritagelsen herfor har Citanten anbragt, at Staten i sin Tid har forpligtet sig til at forsyne Botanisk Have med Vand uden Vederlag af denne, og at Communen senere har overtaget denne Forpligtelse, og Citanten har i saa Henseende henviist til nogle i Aarene 1812 og 1817 stedfundne Forhandlinger og tagne Bestemmelser, der formeentlig begrunde saadan Forpligtelse. Da de Indstævnte imidlertid have benægtet, at der paahviler Communen en Forpligtelse som den ommeldte, og da der ikke under Sagen er fremlagt Uefkrift af de paaberaabte Forhandlinger m. m., og Retten saaledes ikke kan bedomme disses Characteer og Betydning, idet Alt, hvad der i saa Henseende maa anses in confesso, indskrænker sig til, at der tidligere uden Vederlag blev afgivet Vand til forskjellige offentlige Bygninger og Ejendomme, blandt hvilke Botanisk Have, men at der i Aaret 1817 af Statskassen tilstodes Kjøbenhavns Vandvæsen en aarlig Godtgjørelse af 1377 Rdl. 33 Sk. for bemeldte Vandforsyning, vil der ved Sagens Afgjørelse ikke kunne tages Hensyn til hiint Anbringende.

Det er i Henhold til Loven af 30te Novbr. 1857, angaaende Staden Kjøbenhavns og dens Grundes Forsyning med Vand fra de nye Vandværker, at de Indstævnte formene Communen berettiget til den under Sagen omhandlede Vandskat. Citanten har vel villet gjøre gjeldende, at den anførte Lov ikke angaaer eller omtaler Botanisk Have, paa hvilken den efter hans

Formening aldeles ikke kan finde Anvendelse, men ligeiom dette kommer i Strid med hvad der fra Citantens Side er anbragt for Fogedretten, hvortil han under sin Procedure her for Retten har henviist, og hvor han har bemærket, at Botanisk Have hører til de i bemeldte Lovs § 5 ommeldte Ejendomme, saaledes staaer hiint Assertum ogsaa i Modsigelse med Citantens Erkjendelse af, at Vandvæsenet i hvert Fald er berettiget til at opkræve af Universitetet for Botanisk Have 38 Rdl. aarlig i Vandskat i Henhold til Lovens § 3 in fine. Ligeledes bemærkes som et Datum, der ikke er uden Betydning, at en under Sagen fremlagt Brevveksling viser, at det saavel fra Universitetets som Cultusministeriets Side under nogle, nærværende Retssag forudgaaede, Forhandlinger er erkjendt, at nævnte Lov finder Anvendelse paa Botanisk Have, skjønt ikke i hele det Omfang, som de Indstævnte antage. Det fremgaaer ogsaa klart af Loven af 30te Novbr. 1857, at den angaaer alle Ejendomme i Kjøbenhavn og paa dens Grund, saavel de Private tilhørende Ejendomme, som offentlige Bygninger og Staten tilhørende Etablissementer, og der kan saaledes ikke være nogen Tvivl om, at ogsaa Botanisk Have hører under Lovens Omraade. Citanten formener, at det i saa Fald maa være Bestemmelserne i § 5 første Pasus, som maae komme til Anvendelse med Hensyn til de omhandlede Fontainer, medens de Indstævnte derimod anse Lovens § 4 anvendelig paa disse. Da de to Fontainer i Haven, hvilke ere anlagte efter Aaret 1857, ere traadte istedetfor tvende tidligere Vandledninger, formener Citanten, at der ikke i saa Henseende er indtraadt nogen Forandring i de bestaaende Forhold, og at Bestemmelsen i § 5 kun kan have tilfølge, at der skal betales 10 Rdl. for hver af Fontainerne. Om man nu iøvrigt maatte anse 1ste Pasus af § 5 anvendelig paa Botanisk Have, skjønnes den dog ikke at kunne komme til Anvendelse paa sammes Fontainer, da den kun angaaer Betalingen for Taphaner og Opstandere, og det er uantageligt, at der for Taphaner og Fontainer skulde erlægges samme Betaling, uagtet hine kun give Vand til enkelte Tider, og disse derimod altid. Hertil kommer, som det fremgaaer af Sagen, at der i Virkeligheden er indtraadt en væsentlig Forandring i det her omhandlede Forhold, idet de nye Ledninger — forinden hvis Nedlægning det gjentagne Gange blev tilkjendegivet Havens Bestyrelse, at der af samme vilde blive at svare Vandskat efter nærmere Bestemmelse, — ere Springvandsledninger, medens de ældre vare Pompevandsledninger, og hine derhos afgive en meget betydeligere Vandmasse end disse. Det skjønnes ikke rettere, end at Bestemmelsen i bemeldte Lovs § 4, at der til Fontainer og andre liguende Anlæg ikke maa benyttes Vand fra Vandværket uden efter dertil meddeelt Samtykke fra Vandvæsenets Bestyrelse, som fastsætter de Vilkaar, hvorunder Afbenyttelsen kan indrømmes, maa komme til Anvendelse paa de i § 5 omhandlede offentlige Bygninger og Staten tilhørende Etablissementer og saaledes ogsaa paa Botanisk Have, deels fordi

denne Bestemmelse, der er det eneste Sted i Loven, hvor der handles om Betingelserne for Benyttelse af Vand til Fontainer, er affattet i almindelige Udtryk, deels fordi der under en modsat Forudsætning vilde savnes i Loven en Bestemmelse om Fontainer ved offentlige Bygninger og Staten tilhørende Etablissementer, uagtet det netop er paa saadanne Steder, at de sædvanligt anbringes. Den Omstændighed, at § 4 tillige indeholder Bestemmelser om Vandskat af Ejendomme, hvori Næringsbrug finder Sted, er intet Datum for at Bestemmelsen om Fontainer kun finder Anvendelse paa saadanne Ejendomme.

Forsaavidt der fra Citantens Side er fremsat Paastand paa, at der kun svares Skat af Differentsen mellem det Quantum Vand, som nu leveres til Fontainerne, og det som afgaves under den ældre Vandforsyning, vil denne Paastand, der er uden Hjemmel i § 4, ikke kunne gives Medhold.

At der muligt er begaaet Fejl ved Valget af Rørene til Fontainerne, saa at der paa Grund af Rørenes Vidde medgaaer mere Vand end fornødent, kan saameget mindre komme i Betragtning, som Nedlægningen, efter hvad der er oplyst, ikke er besørget af Vandvæsenet, men af Bestyrelsen for Haven og paa dennes Bekostning.

Naar Citanten ikke har villet erkjende Rigtigheden af den opgivne Vandmasse, hvoraf der er krævet Afgift, hvilket Opgivende støtter sig til de af Commmunens Vandinspecteur foretagne Maalinger og Beregninger, vil der heller ikke hertil kunne tages Hensyn, da det er in confesso, at der ikke er anbragt nogen Vandmaaler ved de ommeldte Fontainer, og disses Forbrug af Vand derfor maa afgjøres ved et Skjøn af Vandvæsenets Bestyrelse, jfr. Lovens § 4 og 9.

Med Hensyn til, at Citanten har gjort Indsigelse mod Størrelsen af det beregnede Skattebeløb, bemærkes, at Fastsættelsen af Afgiften, naar Vandet benyttes til Fontainer, efter § 4 maa anses overladt til Vandvæsenets Bestyrelse, der i nærværende Tilfælde har ansat samme til 2 Mk. pr. 100 Tønder.

I Henhold til Foranførte vil de Indstævntes Paastand om Frifindelse blive at tage tilfølge. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde hæves. Efter Sagens Udfald vil Salair ikke kunne tilkjendes Procurator Vinther, hvis Sagførelse har været forsvarlig." . .

---

## Højesterets Dom
## den 12te April 1865.

De Indstævnte have ikke for Højesteret fastholdt den af dem i foregaaende Instants nedlagte Paastand om Sagens Afvisning paa Grund af manglende Forligsmægling, og af den

i den indankede Dom anforte Grund findes der heller ikke ex officio Foje til saadan Afvisning.

I Realiteten er der efter den brugte Procedure for Højesteret kun Spørgsmaal om, hvorvidt Vandafgiften af de i Dommen omhandlede to Springvands Udløb i Botanisk Have skal erlægges i Henhold til Reglerne i § 4 af Lov angaaende Kjøbenhavns Forsyning med Vand fra de nye Vandværker af 30te Novbr. 1857, eller ikkun kan fordres med det i samme Lovs § 5 nævnte Beløb af 10 Rdl. aarlig for hvert Udløb. Efter de foreliggende Oplysninger henhører nu Botanisk Have til de Etablissementer, om hvilke det i § 5 er fastsat, at det med Hensyn til deres ved tidligere Overeenskomst bestemte Vandforsyning skal forblive ved de bestaaende Forhold, kun med den i Sen nærmere angivne Forandring i Betalingen; — og ligesom Højesteret derfor maa give Citanten Medhold i, at Havens tvende Parker, der fra de tidligere Vandledninger havde Tilstrømning af stadigt løbende Vand, fremdeles maae kunne fordres forsynede med stadigt løbende Vand fra det nye Vandværk, uden at der herved kan tages Hensyn til, hvad der i Lovens § 4 ellers er bestemt for de Tilfælde, hvor der ønskes Vand til Fontainer eller andre lignende Anlæg, at Saadant er afhængigt af Vandvæsenets Samtykke og de Vilkaar, som dette fastsætter, saaledes findes det navnlig, at Citanten med Foje har gjort Indsigelse imod, at Botanisk Have, der tidligere til hver af Parkerne havde een Pompevandsportion, for hvilken den aarlige Betaling i de senere Aar havde udgjort 7 Rdl. 87 Sk., behyrdedes med en Forhøjelse af denne Betaling udover de anforte 10 Rdl. for hver Parkledning, saalænge der ikke begjæres mere Vand end der tidligere har været ydet. Efter Bestemmelsen i fornævnte § 5, 1ste Led skal nemlig Forandringen i Betalingen for de der omhandlede Etablissementers Vedkommende indskrænke sig til, at de skulle erlægge 10 Rdl. for hver Taphane, der sættes istedetfor en ældre Opstander, og det er uden Hjemmel i Sen, at nogen yderligere Forhøjelse af Betalingen skulde kunne fordres, naar der istedetfor de tidligere til stadigt Udløb tjenlige

Indretninger anbragtes Fontainer til Forsyning med Vand i samme Mængde som forhen.

Ifølge heraf maae de Indstævnte, der ikke heller med Føje kunne paaberaabe sig, at der fra Havens Bestyrelses Side skulde være renunceret paa den saaledes lovlig begrundede Indsigelse, ansees at have været uberettigede til for Beløbet af den under Sagen omhandlede Regning, hvorved det hele til Parkerne leverede Qvantum Vand er debiteret Haven efter Tondetal, at lade foretage den paaankede Udpantningsforretning. Vel er det af de Indstævnte paastaaet, at der i de to Aar, for hvilke den i Dommen nævnte Vandafgift er fordret, er forbrugt mere Vand end under den ældre Vandforsyning; men foruden at de i saa Henseende foreliggende Oplysninger ere mangelfulde, bliver der allerede af den Grund ikke Spørgsmaal om en Stadfæstelse af Udpantningsforretningen for et saa stort Beløbs Vedkommende, som maatte kunne fordres i Erstatning for det forøgede Vandforbrug, at der fra de Indstævntes Side ikke derom er nedlagt nogen Paastand. Udpantningsforretningen vil derfor efter Citantens Paastand i det Hele være at ophæve.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og Citantens befalede Sagfører for Overretten vil der være at tilkjende et Salair af 30 Rdl., der bliver at udrede af det Offentlige. Det Salair, der maatte tilkomme Justitsraad Buntzen, vil derimod, da han har givet Møde som Kammeradvocat, ikke være at bestemme ved Dommen.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udpantningsforretning ophæves.

Processens Omkostninger for begge Retter hæves.

Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rdl.

Procurator Vinther tillægges i Salarium 30 Rdl., der udredes af det Offentlige.

Skat

## 1861. 14de November.

### Fødsels- og Plejestiftelsen.

Inspecteur Lassen protesterer, da Stiftelsen ifølge Reskript af 15de Januar 1785, Fundatsen for Stiftelsen af 25de Marts 1787 Post 4 og kgl. Resolution af 15de Juli 1803 m. fl. Lovbestemmelser er skattefri, hvori han ikke mener, at den senere Lovgivning kan have gjort Forandring.

Den reqvirerede Udpantning vil, under Forbehold af Reqvisiti Ret, være at fremme.

Damme.

---

### Hof- og Stadsrettens Dom den 28de Juli 1862.

Directionen for Fødsels- og Plejestiftelsen i Kjøbenhavn

ctr.

Kjøbenhavns Magistrat.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udpantningsforretning bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger osv.

. . . „De Indstævntes Afvisningspaastand er støttet paa den Formening, at saadanne Anker over en Udpantningsforretning, som ikke enten ere rettede mod Fremgangsmaaden ved Forretningen, eller gaaer ud paa, at Betingelserne for dennes Iværksættelse ikke skulle have været tilstede, men, som i det foreliggende Tilfælde, angaae selve Realiteten af den paagjeldende Fordring, ej kunne gjøres gjeldende under en Appel af Forretningen, men maae fremsættes under et efter behørig Forligsmægling anlagt Søgsmaal i første Instants. I denne Anskuelse findes der nu ogsaa at maatte gives de Indstævnte Medhold, idet det fremgaaer af Lovgivningen, navnlig Frd. 2den Juni 1850 § 6 jfr. saavel Motiveringen i Paragraphens Begyndelse som Bestemmelsen af den Clausul, Udpantningsordren skal indeholde, at, naar saadan Ordre af Øvrigheden behørig er meddeelt for en Fordring, der ifølge Lovgivningen overhovedet kan være Gjenstand for Inddrivelse paa denne Maade, bliver Udpantningen

at fremme uden Hensyn til Fordringens Rigtighed i Realiteten, saa at ingen Indsigelse mod denne med Virkning kan fremsættes for Fogden, og derfor heller ikke under en Appel af Udpantningsforretningen paaberaabes som Grund til at faae denne underkjendt, hvorimod enhver Erindring mod Fordringens Rigtighed ved den ovennævnte Lovbestemmelse udtrykkelig er forbeholdt et Søgsmaal i første Instants. Da imidlertid en Udpantningsforretning som en actus judicialis i og for sig kan være Gjenstand for Paaanke for højere Ret, og den Omstændighed, at der da under en saadan Appel som Grund for Paastanden om Forretningens Underkjendelse paaberaabes en Indsigelse, der ikke med Virkning kan fremsættes paa denne Maade, ej kan medføre, at Sagen afvises fra Overretten, men derimod maa føre til, at den paastaaede Underkjendelse ikke finder Sted, vil de Indstævntes Afvisningspaastand ikke kunne tages tilfølge, men den paaankede Forretning vil derimod efter deres subsidiaire Paastand være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Omstændighederne findes at burde erstatte de Indstævnte Processens Omkostninger med 15 Rbl." . . .

---

Vexel 190 Rbl.

## 1861. 23de November.

C. Fogh
ctr.
Collecteur H. J. Offenburg.

Requisitus erklærer, at han befinder sig i en Alder af 67 Aar, og at han har et saa svageligt Helbred, at han ikke uden Udsættelse for Livsfare kan underkaste sig personlig Hestelse og protesterer derfor derimod; han forlanger Udsættelse i omtrent en Time, for at hans Læge kan komme tilstede og give Attest.

Requirenten protesterer derimod og paastaaer, at Fogden skal være ansvarlig for Requisiti Tilstedeblivelse indtil Kjendelsen er afsagt.

Herom føres en meget lang Procedure.

Proc. Meldola og Vexelerer Eichel attestere Rigtigheden af Requisiti Opgivende om hans Alder og Svageligheb.

Forsaavidt Requisitus protesterer imod, paa Grund af hans Helbredstilstand at belægges med personlig Arrest, kan der ikke med Hensyn til de af ham derfor anførte Grunde heri gives ham Medhold. Forretningen vil saaledes være at fremme.

Thi eragtes:
Den reqvirerede Arreſt vil være at fremme.
Damme.

Forligt.

---

Udlevering 25 Rdl.

1861. 26de November (25de).

Grosſerer Ph. Leviſon
ctr.
Borſtenbinder H. H. Barby.

Reqviſitus betaler Hovedſtolen, men proteſterer mod Udlæg for Omkoſtningerne, da han ſtedſe har været villig til — ſom han lovede under Forretningen den 9de Novbr. — at udlevere det Udlagte til Reqvirenten eller dennes Sagfører.

Proc. Beyer benægter dette, men anſeer ſig ej heller pligtig til at ſende Bud derefter og formener, at han, efter at have faaet Udlæg, ikke behøver at forhandle med Reqviſitus uden Rettens Hjælp.

Da Proc. Beyer ikke har beviiſt at Reqviſitus har været uvillig til, paa Anfordring at udlevere de hos denne tidligere udlagte Gjenſtande, vil hans Paaſtand om at erholde Udlæg for nærværende Forretnings Gebyr og Salair ikke kunne tages til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 12 Rdl.

1862. 8de Januar (7de).

P. Andersen
ctr.
Fruentimmer F. Peterſen.

Reqviſita hedder Enke Ane Marie Peterſen; hun ejer Intet, da hun kun logerer hos Arbejdsmand Lorentzen, og fremlægger Gjenpart af hans Lejecontract om denne Lejlighed.

Arbejdsmand Lorentzen, „der befandtes sengeliggende i Sideværelset", comparerer, bekræfter Rigtigheden deraf og protesterer mod Udlæg i hans Ejendele.

Da Præsumtionen efter Omstændighederne maa være for, at de paa Requisitæ Bolig forefundne Meubler og Effecter tilhører Arbejdsmand Lorentzen, vil den requirerede Execution for Tiden ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1862. 9de Januar (8de).

C. Schultz
ctr.
Snedker Olsen.

Requisiti Hustrue protesterer mod Forretningen; hun paastaaer, at de Intet skylde og først skulle betale den 16de Januar; hun fremlægger Gjenpart af Lejecontracten med Qvittering for 33 Rdl. 2 Mk. siden Octbr. Flyttedag, hvoraf dog noget angaaer ældre Leje. Hun protesterer mod, at Commissionair Qvistgaard møder som Vicevert, da Værten boer i Stedet og aldrig har havt Vicevert.

Qvistgaard fremstiller Requirenten, der erklærer, at han har antaget ham som Vicevert. Qvistgaard erkjender derpaa, at der ikke skyldes 20 Rdl., som opgives i Requisitionen, men paastaaer, at der endnu skyldes 6 Rdl. 4 Mk. og forlanger Forretningen fremmet.

Den requirerede Udsættelsesforretning vil i Henhold til den fremlagte Lejecontract være at fremme.

Damme.

Forligt.

---

Skat.

## 1862. 17de Januar.

### fhv. Hunsfoged Tode.

Requisitus har, medens han endnu boede i Holsteen, oprettet et Document, hvorefter intet Formuesfællesskab mellem ham og Hustrue skal finde Sted, hvilket han har ladet tinglæse ved Kjøbenhavns Jurisdiction den 20de Septbr. 1858, forinden han flyttede hertil, hvilket skete den 1ste Novbr. s. A. Samme Dag, den 20de Septbr. 1858, har han ligeledes ladet læse en Specification over de hans Hustrue tilhørende Effecter, og han protesterer nu mod Udlæg i en Commode, som herefter skal tilhøre Hustruen.

Da Documenterne ikke ere tilstede (men Attest om at saadanne ere læste), indrømmer Rodemesteren (for at faae Spørgsmaalet afgjort) Rigtigheden, samt at Commoden er opført i den ommeldte Specification.

Da en saadan som den af Requisitus paaberaabte Transaction, der gaaer ud paa at hæve Fællesskabet mellem ham og hans Hustrue, efter den danske Lovgivning ikke kan tillægges nogen Retsvirkning uden allerhøjeste Confirmation, vil den af Rodemesteren paa Magistratens Vegne nedlagte Paastand om, at Execution maa effectueres i den hos Requisitus paaviste Commode, under forundent Forbehold være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Udpantning vil, under Forbehold af Enhvers lovlige Ret, være at fremme i den paaviste Commode.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Relaxation.

## 1862. 11te Februar.

### Manufacturhandler P. Ad. Philipsen
ctr.
### Kjøbmand Schrøder.

Curator i Requirentens Fallitboe, Fuldm. Randrup, henvender sig for dennes Hustrue til Fogden og begjærer, i Henhold til den Fogden

fra Politiet tilstillede Skrivelse med to Lægeattester, Requirentens Arrest relaxeret eller in subsidium forandret til Husarrest.

I Politidirecteurens Skrivelse henstilles til Kongens Foged, hvad han maatte finde sig foranlediget til at foretage paa Grund af de fremsendte Attester. Prof. Christensen erklærer, at Requirenten har et svageligt Helbred og at han maa tilraade, at han ikke ligger alene, da han er udsat for pludselig at faae et Sygdomsanfald. Prof. Hoppe henholder sig til Christensens Attest og sin egen Erklæring, da Requirenten fra Gjeldsarresten blev udlagt paa Hospitalet. Denne Erklæring medfølger ikke.

Proc. Ibsen for Requisitus reserverer kun alt Fornødent, idet han specielt bemærker, at han ikke kan finde sig forpligtet til at betale Underholdningspenge, dersom Kongens Foged skulde finde sig bøjet til at forandre Arresten til Husarrest.

Der kan naturligviis her ikke være Spørgsmaal om Relaxation i streng Forstand af den engang decreterede Arrest, da Intet foreligger, som kan berettige Fogden til et saadant Skridt, men kun om en Translocation, idet det fremgaaer saavel af dHrr. Professorer Hoppes og Christensens Attester samt af Etatsraad v. Østens Erklæring, at Opholdet i det almindelige Gjeldsfængsel vilde medføre mulige livsfarlige Følger for Arrestatus.

Da nu Husarrest for Gjeld maa antages hjemlet ved Lovgivningen (1—21 og 1—24 cfr. Cstr. 16de April 1822), skulde Fogden formene, at Betingelserne for en saadan Anvendelse her ere tilstede, hvisaarsag han ikke skjønner rettere, noget, som ogsaa Hr. Raudrups subsidiaire Paastand gaaer ud paa, end at Arrestatus, saasnart han udskrives af Hospitalet, vil være at henflytte til hans Familiebolig og der, indtil hans Helbredstilstand bevisligen har forbedret sig, forblive saalænge, indtil hans Arrestationstid er udløbet. Da Betingelserne for Underholdningspenges Erlæggelse in casu ikke ere tilstede, ville disse, saalænge Husarresten vedvarer, ikke være at betale.

Damme.

Dom 5790 Rbl.

1862. 10de Februar og 3die Marts (8de Februar og 28de Februar.)

H. C. F. Møller
ctr.
Krigsassessor, Gaardejer, Cand. jur. C. C. Kjær.

Reqvisitus erklærer, at han ved Advocat Liebe havde udtaget offentlig Højesteretsstævning, og begjærer Udsættelse for at godtgjøre dette.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal protesterer derimod, idet han iøvrigt reserverer enhver Indsigelse mod en Appelstævnings Gyldighed og Betydning.

Da Lovens 1—24—54 kun tilsteder Standsningen af en Execution, naar Appelstævning strax ved Forretningens Paabegyndelse fremlægges, vil den fra Reqvisitus fremkomne Protest ikke kunne tages til Følge, hvorimod Forretningen vil være at fremme i Henhold til Reqvirentens Paastand.

Damme.

Efter Kjendelsen fremlægger Fuldm. Nellemann en Erklæring fra Advocat Liebe om, at Stævning er udtaget, men forgjæves forsøgt forkyndt for Reqvirenten, der synes at have forladt Landet, at ogsaa Proc. Alberti har nægtet at modtage Stævning paa hans Vegne, samt at vide hvor hans Bopæl var, at Stævningen derfor har maattet autoriseres til offentlig Stævning, der var sendt til Forkyndelse paa Reqvirentens sidste Opholdssted og derfra til Tinglæsning ved Viborg Landsoverret, hvorfra den endnu ikke var kommet tilbage; han begjærer Udsættelse til den 28de.

Steinthal erkjender Rigtigheden af hvad der er anført som passeret mellem Liebe og Alberti og samtykker i Udsættelsen.

Den 28de fremlægger Nellemann den nu modtagne Højesteretsstævning.

Steinthal kunde ikke erkjende, at den fremlagte Stævning, naar den skulde betragtes som offentlig Stævning, var i behørig Form, den var nemlig udstedt af Advocat Liebe, der ikke kunde have Bemyndigelse til at forandre Stævningen, og Paategningen af Expedienten i Højesteret kunde ikke give den Autorisation.

Nellemann viser, at Stævningen oprindelig er udstedt i Rettens Navn, den var kun forandret til offentlig Stævning og overført fra Højeste-

retsaaret 1862 til 1863 i fuldkommen lovmedholdelig Form. Desuden havde jo Steinthal indrommet Rigtigheden af Liebes Erklæring den 10de, og det maatte ogsaa blive Højesteret og ikke Fogden, der skulde afgjøre, om Stævningen forelaae udstedt i rette Form eller ej. Derpaa protesterer han mod Albertis Competence til at foretage Executionen, da han har nægtet at modtage Forkyndelse og at vide, hvor Reqvirenten opholdt sig.

Steinthal exciperer mod denne Protest, — ogsaa som for seent fremkommet, — foreviser dog Mandat til Trediemand og Submandat fra denne til Alberti.

Nellemann exciperer herimod, fordi det deri hedder: „engagere en Sagfører for ved denne at anlægge Sag" osv., men derved ikke udtrykkeligt er givet Bemyndigelse til at foretage Execution.

Forsaavidt Advocat Liebe exciperer mod Procurator Albertis Competence til Foretagelsen af nærværende Forretning, kan en saadan Exception efter Omstændighederne og i al Fald som for seent fremsat, ikke nu komme i Betragtning. Derimod maa Fogden med ham være enig i de Anskuelser, hvorpaa han støtter den Paastand, at den af Procurator Alberti under 10de f. M. indrommede Udsættelse med Forretningen til 28de s. M. kun kan have havt til Hensigt at afvente en lovformelig Højesteretsstævning fremlagt, for derefter at kunne standse Forretningen. At dette fornuftigviis kun kan have været den eneste Grund til den nævnte Udsættelse, fremgaaer af Procurator Albertis stiltiende Indrommelse deraf allerede under 10de f. M., af hans Udladelser til Protocollen den 28de f. M. i første Replik, samt af hans fornyede Indladelse til Fogdens Kjendelse under samme Dato. Han maa derved saaledes implicite have renunceret paa at tage den af Fogden under 10de f. M. efter de daværende concrete Omstændigheder lempede, og i hans Favour affagte Kjendelse til Indtægt. Efterat nu Advocat Liebe under 28de f. M. har fremlagt den forventede Højesteretsstævning, bestrider imidlertid Procurator Alberti sammes Habilitet til at realisere Øjemedet med dens Fremlæggelse, idet han formener at den ikke er affattet paa sædvanlig Maade, og desaarsag maa være uden Virkning. Deri tor Fogden dog ikke være enig med ham, den nævnte Stævning er i Overensstemmelse med kgl. Reser. af

19de Febr. 1850, bekjendtgjort under 21de s. M., udstedt i Rettens Navn og forsynet med Rettens Segl, ligesom den senere Paategning om Varselstidens Forlængelse er affattet og autoriseret i Rettens Justitscontoir, og maa altsaa antages at være i Overensstemmelse med Højesterets Vedtægt. Da saaledes den oftnævnte Stævning ikke kan antages at laborere af nogen væsentlig Mangel, skjønner Fogden ikke rettere, end at den af Advocat Liebe nedlagte Paastand om Executionens Standsning efter Omstændighederne bør gives Medhold.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Execution vil fortiden ikke være at fremme.

Damme.

Sagen er paadømt i Højesteret den 9de Mai 1864, i hvis Dom Stævningen aldeles ikke omtales. Citanten (Kjær) er frifunden for Indstævntes (Møllers) Tiltale.

---

Dom c. 200 Rdl.

## 1862. 19de Marts (15de).

H. S. Levin

ctr.

Commissionair S. Grün.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund begjærer, da Reqvisiti Ejendele ere pantsatte for 1000 Rdl., Execution ankyndt i to ved Arrestforretningen beslaglagte Vexler til Beløb 3500 Rdl.

For Panthaveren protesterer Proc. Beyer ved Fuldm. Torp herimod, fordi denne har første Prioritet i alt hvad Reqvisitus ejer og ejende vorder for 1000 Rdl. efter en Obligation af 1847, og Reqvisiti øvrige Ejendele ikke have saa stor Værdi.

Lund bemærker, at Vexlerne, som ere udstedte i 1855 og 1856, ikke kunne henhøre til det Pant, der er givet ved Forskrivningen af 1847, tilmed da det er Pengeeffecter, der ikke kunne anseés at høre til Gods, som pantsættes, uden at faae udtrykkelig Paategning om at være pantsatte.

I de paa Reqvisiti Bopæl forefundne og af Reqvirenten paaviste Meubler m. v. vil mod Intervenientens Protest, grundet

paa den af ham fremlagte Panteobligation, intet Udlæg være at foretage. Forsaavidt Protesten imidlertid ligeledes omfatter de i Reqvirentens Besiddelse værende og af ham paaviste Vexler, vil samme derimod ikke kunne tages til Følge, idet bemeldte Pengeeffecter ikke ere forsynede med Paategning om, at de ere indbefattede under de ved Panteforskrivningen beheftede Gjenstande.

Thi eragtes:

Det begjærte Udlæg vil være at indskrænke til de af Reqvirenten paaviste Vexler.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1862. 25de April (24de).

Marskandiser N. O. N. Jørgensen
ctr.
Marskandiser Jens Nielsen.

Proc. Hindenburg protesterer imod Forretningens Fremme; det var i Contractens § 5 bestemt, at Opsigelse ikke kunde skee tidligere end til April Flyttedag 1865 „medmindre Ejendommen forinden paa Grund af Salg eller Ejerens Død gaaer over til en anden Ejer, i hvilket Tilfælde Opsigelse fra Ejerens Side kan skee med et halvt Aars Varsel", men da nu Reqvirenten kun havde Kjøbecontract paa Ejendommen, var han ikke Ejer; selv om man vilde gaae ud fra, at Uopsigeligheden var bortfaldet, var det efter Contracten Ejeren, Hendrichsen, og ikke Reqvirenten, der havde at iværksætte Opsigelsen. Reqvisitus har ogsaa efter Opsigelsen betalt Leje til Hendrichsen og tilbudt den for denne Lejetermin. Kjøbecontracten er af 17de October, men Opsigelsen af 14de, og han benægter, at der dengang var affattet nogen foreløbig Salgscontract. Han maa i ethvert Fald paastaae, at Reqvirenten stillede Sikkerhed, som han med Hensyn til Reqvisiti Næringsvej anslaaer til 6000 Rdl.

Proc. Ibsen paastaaer, at Contracten maa fortolkes derhen, at Reqvirenten ved Kjøbecontracten er bleven Ejer af Stedet, og han forsikrer, at Handelen virkelig er afsluttet den 14de October, Dagen før Flyttedag, og det blev udtrykkeligt derved omtalt, at Handelen, skulde sluttes den Dag, for at Reqvisitus kunde faae et halvt Aars Opsigelse. Reqvi-

renten kan ikke stille Sikkerhed, og en Kjendelse, hvori dette bestemmes, vil derfor være lige med en Nægtelse af Forretningen.

Hindenburg maa vedblive sin Paastand, at det vilde have været Modpartens Sag at gjøre Requisitus bekjendt med Kjøbecontracten, og at denne ikke, som Ibsen paastod, kunde være forpligtet til at søge Underretning derom. Han tør ikke erkjende, at Handelen er mundtlig afsluttet den 14de October, og den senere Opsigelse af 18de October var for sildig. Han maa ogsaa vedblive sin Paastand om den forbrede Sikkerhedsstillelse.

Ibsen paastaaer endnu, at et halvt Aars Opsigelse maa regnes bogstavelig, og ikke fra Flyttedag til Flyttedag.

Den 25de April er fremlagt til Fogedprotocollen en Declaration fra Requirenten, hvori denne erklærer, at dersom Fogden tager hans Requisition til Følge, og dennes Kjendelse skulde blive underkjendt af Hof- og Stadsretten, — at han da er pligtig til strax at sagsøge Sælgeren, C. F. Heudrichsen efter Kjøbecontractens § 5, og skal det Beløb, som han igjen erholder hos fornævnte Sælger, tjene Fogden til fuld Sikkerhed; derpaa er Kjendelsen afsagt.

Requisitus exciperer mod nærværende Forretnings Fremme, idet han bestrider, deels Requirentens Competence til den skete Opsigelse, deels Lovligheden af selve Opsigelsen.

Hvad Exceptionen mod Competencen angaaer, der af Requisitus stottes paa hans formeentlige Uvidenhed om, at Ejendommen qvæstionis var gaaet over i andre Hænder, nemlig i Requirentens, deels ogsaa paa det i Lejecontractens § 5 brugte Udtryk „Ejer", der her efter hans Formening skulde være synonym med Ordet Skjodehaver, da skjonnes samme efter de forefindende Omstændigheder og Forholdets Natur ikke at kunne tillægges nogen Virkning. Requisitus blev jo allerede under 14de Octbr. f. A. af de Mænd, som af Requirenten vare engagerede til at forkynde ham Opsigelsen, sat i Kundskab om at Ejendommen var solgt til Requirenten og af denne allerede tiltraadt; betræffende det udhævede Udtryk „Ejer", da kan samme, saavel efter den sædvanlige Talebrug som efter det Sted og den Forbindelse, hvori det forekommer, ikke betyde Andet, end Kjøberen, til hvem Dispositionsretten ved Kjøb og Salg er overdraget.

Betræffende dernæst Requisiti Exception mod selve Opsigelsens

Lovlighed, da skulde Fogden i Henhold til det tidligere Bemærkede formene, at allerede den under 14de Octbr. f. A. skete Forkyndelse af samme maa antages for lovlig, idet Lejecontracten efter de da indtraadte Omstændigheder hjemlede Halvaars Opsigelse. Dette antaget bortfalder selvfølgelig Nødvendigheden for Fogden til at indlade sig paa Besvarelsen af det her under Forretningen opstaaede Spørgsmaal om de i Pl. af 15de Marts 1813 indeholdte exceptionelle Bestemmelser, der gaae ud paa legaliter at fortolke det i Lejecontracter hyppigen forekommende Udtryk „Fjerdingaars Opsigelse," ogsaa analogisk burde udvides til det i den her producerede Lejecontract forekommende Udtryk „Halvaars Opsigelse".

I Anledning af det Tryk Requisitus med Hensyn til den forlangte Sikkerheds Stillelse synes at ville paalægge Fogden, troer denne, som er fuldkommen overbeviist om Requirentens saavel moralske som juridiske Ret i nærværende Tilfælde, det ikke overflødigt her at fremhæve, at han, dog kun for at føje Requisitus, har af Requirenten taget al den Sikkerhed, som han var istand til at yde, (nemlig den ovenfor fremlagte Declaration) men ikke har troet at kunne eller burde forstærke hans Ret ved af ham at forlange umulige Ting.

Efter hvad der saaledes ovenfor er antaget, skjønner Fogden ikke rettere, end at den requirerede Udsættelse bør nyde Fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

Udsættelse.

1862. 26de Mai.

Snedkermester J. Rasmussen
ctr.
Vertshusholder Olsen.

Requisitus protesterer; han har lejet halvaarsviis og kan ikke opsiges med 14 Dages Varsel. Han har forud betalt 25 Rdl. og skulde derpaa betale 50 Rdl. til ved Contractens Underskrift, hvortil han har leveret stemplet Papir; han har forlængst tilbudt Requirenten disse 50 Rdl. og forlangt Contracten, hvorom han fremlægger en Erklæring af C. F. Nielsen.

Proc. Heckscher ved Fuldm. Kjerumgaard benægter dette og siger, at Requisitus boer maanedsviis for 25 Rdl. om Maaneden.

Requisitus mener, at det ikke er Contume, at Vertshusholdere leje hele Lejligheder maanedsviis.

Dette modsiger Kjerumgaard.

Da Requisitus ikke har ført Beviis for at han har lejet halvaarsviis, vil han efter Omstændighederne og i Medfør af Requirentens Paastand, støttet paa Pl. 2den Octbr. 1754, være at udsætte af Lejligheden qvæstionis, dog naturligviis under Forbehold af hans Ret forøvrigt.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom c. 400 Rdl.

1862. 3die Juni (2den).

Brændeviinsbrænder N. C. Haslund
ctr.
fhv. Kjøbmand N. Krabbe.

Requisitus opgiver, at hans Boe er pantsat til Frk Neergaard for 1000 Rdl.

Proc. Ibsen bemærker, at denne Pantegjeld er givet med Prioritet efter 2500 Rdl., og at der ikke i Obligationen er betinget Opsigelsesret, medens der forøvrigt ikke er læst Noget paa Requisitus med Pant forud for bemeldte 1000 Rdl., hvorfor Requisiti personlige Creditorer,

indtil et Beløb af 2500 Rdl., maae være berettigede til at søge Fyldestgjørelse forud for Pantet. Specielt forlanger han Udlæg i den sorte Hingst, som under ingen Omstændigheder kunde betragtes som Løsøre, saa meget mindre som Requisitus har den som Handelsvare og har udbudt den til Salg. Hingsten begjærer han derpaa udleveret.

Proc. d'Auchamp møder for Fru Neergaard og protesterer, idet han fremlægger Obligationen og bemærker, at deri vel er givet generelt Pant efter 2500 Rdl., men efter bestemt individualiserede 2500 Rdl., som i Obligationen ere nævnte, og at Fru Neergaard er eneste Pantecreditrix.

Fogden skjønner ikke, hvorledes det her under Forretningen reiste og omdebatterede Spørgsmaal om Oprykkings- eller Ikkeoprykningsret for Intervenientens i den her fremlagte Panteobligation ommeldte Gjeldsfordring, stor 1000 Rdl., overhovedet kan, endogsaa Requirentens Mening om dette Punct (dog ikke sammes Følgeslutninger) antaget, tillægges nogen Indflydelse paa den her requirerede Forretning. Hovedspørgsmaalet er naturligviis det, om Requisiti Boe for Tiden kan antages lovligen belastet med en Pantegjeld ligeoverfor Requirentens upriviligerede Fordring, og dette skjønnes at være hævet over enhver Tvivl; den nysommeldte, paa generelt Pant lydende Obligation, som findes behørigen tinglæst, altsaa retsgyldig ligeoverfor 3die Mand, er, efter sit Indhold, kun underkastet den af Parterne vedtagne Indskrænkning at maatte staae tilbage for et af disse contrahereret Pengelaan paa 2500 Rdl., men deraf at ville udlede den Slutning, at ogsaa 3die Mand, in casu Requirenten, i Relation til hvem det sidstnævnte Laan maa ansees som en Nullitet, skulde kunne indtræde, for sin upriviligerede Fordring, i en første Panthavers Sted med Tilsidesættelse af et ellers retsgyldigt Pant, kan ingenlunde med nogensomhelst Lovhjemmel admitteres (1—24—26, Pl. 18de Januar 1788 m. fl).

Hvad den under Forretningen ommeldte Hingst angaaer, da maa samme visseligen ifølge sin Natur føres ind under Begrebet Løsøre, og som Saadan indbefattes under de pantsatte Gjenstande, uden at den Omstændighed, at Requisitus skal

have forsøgt ved Salg at disponere over den, kan skjønnes at vitiere Panthaverens Ret dertil.

Da Fogden i Henhold til Ovenstaaende maa være af den Formening, at der saaledes hviler et Pantebeløb paa Reqvisiti Boe af 1000 Rdl., nemlig Intervenientens Fordring for en saadan Sum, vil den reqvirerede Execution ikkun være at foretage under Forbehold af Panthaverens Ret, saaledes, at der, forinden det Udlagte overleveres Reqvirenten for at realiseres, af denne vil være at stille en Sikkerhed, der maa anses aldeles betryggende for Intervenientens Fordring.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Execution vil ikkun være at fuldbyrde under Betingelse af, at Reqvirenten stiller en for Intervenientens Fordring betryggende Sikkerhed.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 23de Februar 1863.

Brændeviinsbrænder N. C. Haslund
ctr.
forhenværende Kjøbmand N. Krabbe her i Staden, samt Cancellieraad, Landsover- samt Hof- og Stadsretsprocurator d'Auchamp, som Befuldmægtiget for Enkefru Neergaard i Aalborg.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede af Kongens Foged her i Staden den 2den Juni f. A. affagte Kjendelse bør ved Magt at stande.

Indstævnte Krabbe er ikke mødt under Sagen.

. . . „Da her i Sagen ikke er Spørgsmaal om Følgeordenen mellem flere Panthavere indbyrdes, maa Spørgsmaalet om, hvorvidt Fru Neergaard har Oprykningsret betragtes som Sagen uvedkommende, og da hendes Pant omfatter samtlige Indstævnte Krabbes Ejendele, deriblandt ogsaa den under Sagen ombandlede Hingst, har Citanten som upriviligeret Creditor ifølge Lovens 1—24—26 og Pl. 14de Mai 1834 ingen Ret til at gjøre Execution deri, uden at sikre Fru Neergaard Dækning, og den

paaankede Kjendelse vil altsaa være at stadfæste, hvorhos Citanten, medens Omkostningerne ligeoverfor Indstævnte Krabbe blive at ophæve, efter Omstændighederne findes at burde betale Indstævnte d'Auchamp efter dennes endvidere nedlagte Paastand Processens Omkostninger med 15 Rdl." . . .

---

Forlig 87 Rdl.

## 1862. 14de Juli.

### H. C. Thistrup
ctr.
### Vognmand Erik Jønsson.

Reqvisitus bemærker, at Droschen med Hest tilhører Vognmand A. Jensen, af hvem han har lejet den, medens Nummeret er hans eget som Vognmand.

A. Jensen møder, bekræfter dette og protesterer mod Udlæg og Udlevering uden Sikkerhedsstillelse. Han foreviser en Qvittering for at have betalt 200 Rdl. til Rest paa en Drosche, som er den omqvæstionerede.

Reqvirenten benægter dette og at Qvitteringen vedkommer denne Sag.

Reqvisiti Vert erklærer, at Reqvisitus har boet hos ham i to Aar og Intet ejer, men at han har hørt baade af denne og af Jensen, som han ogsaa kjender, at Reqvisitus ifjor fik den omspurgte Drosche lejet hos Jensen.

Forsaavidt det begjærede Udlæg i den under Forretningen omhandlede Drosche angaaer, da vil samme vel være at give, men ikkun under Forbehold af Enhvers lovlige Ret; da der imidlertid er tilvejebragt ikke liden Formodning for, at ommeldte Drosche tilhører 3die Mand, nemlig Comparenten Jensen, der har protesteret mod sammes Udlevering, vil denne ikke kunne finde Sted, medmindre Reqvirenten stiller et Depositum af 400 Rdl.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 20de October 1862.

Thi kjendes for Ret:
Denne Sag afvises.

Citanten paaanker Kjendelsen til at forandres derhen, at den udlagte Trosche udleveres ham uden Sikkerhedsstillelse.

. . . „Indstævnte, der hverken er mødt eller har ladet møde, befindes at være lovlig stævnet, men da den ommeldte Trediemand, der har paastaaet at Troschen tilhørte ham, er optraadt som Part under Executionsforretningen og ved Kjendelsen har erhvervet en Ret, burde han ogsaa være stævnet under nærværende Sag, hvor Kjendelsen paastaaes forandret, og da dette ikke er skeet, vil Sagen ex officio være at afvise." . . .

---

Forlig 61 Rdl.

1862. 5te August (4de).

H. J. Hansen
ctr.
Vildthandler V. E. Thorup.

Reqvisitus erklærer at have tilgode hos Reqvirenten for forskjellige Varer ialt 20 Rdl., tilbyder at betale Resten med 41 Rdl. 1 Mk. 6 Sk., men protesterer mod at betale Omkostninger.

Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal kan ikke erkjende, at Reqvisitus har saadant Tilgodehavende, eller at saadant skulde kunne berettige til Liqvidation.

Da den Contrafordring Reqvisitus paastaaer liqvideret i det ham under Forretningen afæskede Beløb, ikkun er Regningskrav, og derhos ikke anerkjendt af Reqvirenten, vil samme alene af den Grund ikke kunne admitteres som compensabel mod Reqvirentens ikke blot liqvide men ogsaa exigible Haandskriftskrav. Forretningen vil saaledes være at fremme i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand.

Damme.

Ikke appelleret.

---

To Forlig 300 Rdl. og 60 Rdl.

## 1862. 12te August.

## Urtekræmmer P. A. Søballe og Capitain A. Jørgensen
ctr.
## Premierlieutenant F. Brock-Hansen.

Efter at først den 11te Juli Reqvisitus har erklæret, at de fleste Effecter ere lejede af Kammerjunker Irgens-Bergh, møder den 8de August, da Effecterne fordres udleverede, for Intervenienten Irgens-Bergh Proc. Meyer ved Fuldm. Hvalsø og protesterer mod Udleveringen, idet han fremlægger en Lejecontract af 1859 der s. A. er tinglæst ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk.

Proc. Møller ved Fuldm. Hansen og Proc. Lihme ved Fuldm. Ravn benægte, at Irgens-Bergh er Ejer af Noget deraf, og anerkjende ikke Lejecontracten, der ikke er læst her ved Jurisdictionen.

Hvalsø bemærker, at saadan Tinglæsning jo ikke er fornøden, skjøndt det maa have sin Betydning, at Intervenienten engang har bragt Retsforholdet til offentlig Kundskab. Han indrømmer, hvad under Hovedforretningen er paastaaet, at Reqvisitus har ejet Effecterne, men de ere blevne Intervenientens Ejendom derved, at denne, som havde Pant deri, da Reqvisitus i Aaret 1858 gik fallit i Kiel og rejste bort derfra, indløste dem. Han fremlægger en af Advocat Kraus derfor givet Qvittering. Dette gjelder med Hensyn til nogle af Effecterne, andre have Intervenienten altid ejet (kjøbt og arvet). Nogle af Effecterne ere lejede Reqvisitus efter mundtlig Contract, istedetfor Andre i Lejecontracten nævnte, der ere leverede tilbage. Han fremlægger ogsaa tvende Assurancepolicer for, at Effecterne have været assurerede for Intervenientens Regning, og reserverer sig Anstand for at indhente Advocat Kraus's Erklæring.

Frøken Abrahamson møder derpaa og erklærer, at visse paapegede af Effecterne tidligere have tilhørt hende og af hende ere solgte til Intervenienten.

Den 9de continuerer Forretningen og Frøken Abrahamson forklarer, at hun af Intervenienten blev sendt til Kiel for at indløse Effecterne og besørgede dem sendte til Kjøbenhavn i October Maaned, hun rejste derpaa til Mecklenborg, og da hun i November kom til Kjøbenhavn havde Reqvisitus endnu ikke faaet dem overleverede.

Reqvirenternes Fuldmægtige modsige alt dette, paastaae, at Indløsningen er skeet for Reqvisiti Regning om end Intervenienten maatte have leveret Frøken Abrahamson Pengene dertil, protestere mod Anstanden, excipere atter mod Lejecontracten og formene, at Frøken Abrahamsons Be-

mærkninger om tidligere at have ejet disse Gjenstande og følgt dem til Intervenienten er for seent fremsat.

Hvalsø mener, at den sidste Indsigelse ikke kommer Intervenienten ved, da Comparentinden ikke har mødt for ham, han vedbliver iøvrigt ganske sin Paastand og Forklaringens Rigtighed, og idet han gjør opmærksom paa, hvor vigtigt det maa være for alle Parterne, at erholde en Erklæring fra Advocat Kraus (og Bonk-Schmidt), vedbliver han sin Begjæring om Anstand for at indhente denne.

Den af Intervenienten begjærte Anstand kan mod Requirenternes Protest og i Henhold til Fogedvæsenets Natur ikke bevilges.

Ligesaalidet formener Fogden at turde imødekomme Sammes Paastand om yderligere Opsættelse med Hovedsagens Afgjørelse, idet Intervenienten jo maa skjønnes fra 11te f. M. indtil 8—9 dennes at have haft tilstrækkelig Tid og Lejlighed til at forskaffe det efter Omstændighederne tilgængelige Beviismateriale, der, forsaavidt samme har været tilstede, forøvrigt ved det fra hans Side allerede Fremkomne maa antages at være tilstrækkeligt udtømt.

Dette forudskikket med Hensyn til Intervenientens Paastand, skulde Fogden saaledes ikke undlade at gaae over til sammes Protest. Denne støtter han deels paa en af ham paaberaabt Indløsning af en Deel Requisitus tilhørende og i Kiel beslaglagte Effecter, deels paa en skriftlig Lejecontract af 27de Juli 1859 og deels endelig paa forskjellige mundtlige do., i Henhold til hvilke han paastaaer at være Ejer af Pluraliteten af de hos Requisitus udlagte Gjenstande.

Hvad nu den paaberaabte Indløsning angaaer, da skjønnes samme, der forøvrigt er ubeviist og modsagt af Requirenterne, ikke i og for sig at kunne begrunde nogen Ejendomsret, da til en saadan Rets Stiftelse enten udfordres Transport af Gjeldsfordringen med sammes accessorium, Beslaglæggelsen, eller i al Fald en Udlægsforretning af Skifteretten i Kiel, men ingen af Delene har Intervenienten produceret; — han synes saaledes med Hensyn til denne Indløsning kun at have handlet i Egenskab af Commissionair eller i al Fald som negotiorum

gestor for Requisitus, og skjønnes ikke at have været stillet i et saadant Forhold til de indløste Gjenstande, at han efter den danske Lovgivnings Aand og Analogie (5—3—32) kan siges at have været Ejer af samme. Hvad de udenfor de nævnte Indløsningsgjenstande opgivne Effecter, som deels ved den fremlagte Lejecontract, deels efter mundtlige Contracter, skulle være overladte Requisitus til Brugelighed, angaaer, da er der, mod Requirenternes Benægtelse, ikke tilvejebragt noget Beviis for Intervenientens Ejendomsret derover.

Til det samme Resultat maa Fogden komme med Hensyn til Virkningen af den paa sondre Birk foranstaltede Tinglæsning, samt den i Intervenientens Navn skete Brandforsikkring af de paa Requisiti Bopæl beroende Effecter, da deri neppe ligger meer eller mindre, end at Førstnævnte har paatænkt i Ulykkes- eller andre mislige Tilfælde for sin Fordring paa Requisitus at holde sig til denne eller til Surrogatet for samme.

Da Fogden i Henhold til Ovenstaaende saaledes maa være af den Formening, at Intervenienten for Tiden ikke kan ansees som Ejer af nogen af de hos Requisitus den 11te f. M. udlagte Effecter, vil Requirenternes principale Paastand, dog paa deres eget Au- og Tilsvar, og under Forbehold af 3die Manns Ret, være at tage til Følge saaledes, at alle de udlagte Gjenstande, som maatte forefindes i Requisiti Besiddelse, ville være at udlevere til dem, dog med Undtagelse af de under Nr. 3, 35 og 40 Capitain Jørgensen udlagte Effecter, der af ham erkjendes at tilhøre Andre.

Thi eragtes:

De under 11te f. M. til Requirenterne udlagte og paa de af Requisitus lejede Lejligheder beroende Effecter ville under Forbehold af Trediemands Ret, samt paa deres eget Au- og Tilsvar, være at udlevere til dem.

Damme.

Ikke appelleret.

Arreſt efter Skrivelſe 232 Rdl.

## 1862. 13de Auguſt (12te).

### Handelsfirmaet Schenck & Dirks
ctr.
### Manufacturhandler L. J. Toyberg.

Reqviſitus proteſterer mod Omkoſtningerne, fordi Beløbet ikke har været ham affordret.

Proc. Alberti bemærker, at Gjeldsbeviſet ikke lyder paa Anfordring og at Reqviſitus har indrømmet, at Proc. Ibſen har krævet ham.

Reqviſitus benægter dette, men Retten atteſterer paa Opfordring, at han har yttret at have talt med Ibſen om denne Sag.

Reqviſitus gjør derpaa gjeldende, at Beløbet først er forfalden idag.

Alberti proteſterer imod denne Indſigelſe, deels fordi Reqviſitus har indrømmet at ſkylde Hovedſtolen og desuden ſom ſtridende mod Gjeldsbrevets Indhold.

Reqviſitus deponerer derpaa de afæſkede 232 Rdl.; (og efter Kjendelſen Arreſtens Omkoſtninger).

Reqviſiti Proteſt mod at betale de med nærværende Forretning forbundne Omkoſtninger kan efter Omſtændighederne ikke tages til Følge.

Reqvirentens Paaſtand vil desaarſag i Mangel af mindelig Afgjørelſe eller en ſaadan Sikkerhedsſtillelſe ſom 1—21—7 foreſkriver, være at give Medhold.

Damme.

---

### Sø- og Handelsrettens Dom
den 18de September 1862.

Thi kjendes for Ret:

Indſtævnte, Manufacturhandler L. J. Toyberg bør til Sagſøgerne Handelsfirmaet Schenck & Dirks i Hamborg betale de paaſtævnte 348 Mk. 14 Sk. Hamb. Beſk. og for Omkoſtningerne ved den hos ham den 12te Auguſt d. A. paabegyndte Arreſtforretning 17 Rdl. 4 Sk., men forøvrigt for deres Tiltale i denne Sag fri at være.

(Proceſſens Omkoſtninger betaler Indſtævnte med 7 Rdl.)

Retten fremstiller Sagen saaledes, at Indstævnte havde forpligtet sig til (foruden en Accordproposition) „prompte to Maaneder strax efter hans Boes Extradition at betale 20 pCt. af hans hele Skyld til dem med Bek. 348—14, ligesom ogsaa strax, efter Boets Extradition, at udstede og indsende en Vexel paa to Maaneder fra Dato.“ — Vexlen blev ikke udstedt og Retten finder det „ikke tvivlsomt“, at Indstævnte var forpligtet til at betale dette Beløb „to Maaneder efter den 3die Juni d. A., da han erholdt sit Bo extraderet til fri Raadighed, altsaa den 3die August, uden at han, forsaavidt saadant ikke ubtrykkelig var bleven vedtaget ved Overeenskomsten om at Vexlen ikke skulde udstedes, hvilket ialtfald ikke er godtgjort, kunde være berettiget til at gjøre Krav paa de 8 Løbedage, som han efter en den 3die Juni d. A. udstedt to Maaneders Vexel vilde have havt.“ Retten antager det dernæst for godtgjort, at Beløbet er ham affordret, men da han tilbød at betale det under Arrestforretningen, fritages han for at svare Renter af Hovedbeløbet, og da Sagens Gjenstand, saafremt det tilbudte Beløb da var blevet modtaget, vilde være blevet under 20 Rdl., tages der ved Bestemmelsen af Sagens Omkostninger Hensyn hertil.

Endelig undersøger Retten Indstævntes Paastand om at fritages for at betale Arrestens Omkostninger, fordi Arresten ikke er paastaaet stadfæstet, men mener, at Sagsøgerne ikke kunde nedlægge en saadan Paastand, da enhver Arrest blev afværget ved Sikkerhedsstillelsen, og naar Sagsøgerne ikke desmindre maatte være pligtige at forfølge Sagen forsaavidt Arrestforretningen blev fremmet, ligesom deres Fordring paa Arrestomkostningerne maatte være betinget af, at Sagen behørig forfulgtes, skjønnes dette „at være skeet derved at Sagsøgerne under nærværende Sag have paastaaet sig tilkjendte ikke blot Hovedbeløbet, men ogsaa Omkostningerne ved den paabegyndte Arrestforretning“ — „og forsaavidt Indstævnte særligt har gjort gjeldende, at Sagen ikke er forfulgt til det næste efterfølgende Ting, hvortil Sagsøgerne kunde faae Stævning, nemlig til den 21de f. M. istedetfor den 28de f. M., da er det vel saa, at Stævning til Sø- og Handelsretten efter Loven om samme af 19de Februar 1861 § 19, kan udtages forinden Forligsmægling har fundet Sted, men det findes dog ikke at kunne statueres, at det skulde være nødvendigt at gjøre dette i Arrestjustificationssager for at Forfølgning i rette Tid skulde kunne ansees at have fundet Sted, hvorimod dette formeentlig maa siges at være Tilfældet, naar, som i nærværende Sag, Forligsklage strax udtages og derefter, saasnart Forlig forgjæves har været prøvet, Stævning uden Ophold udtages til første Ting.“

Dom.

1862. 25de August.

Procurator Hindenburg, beskikket for J. Nielsens Hustrue.

ctr.

Procurator Herforth, beskikket Værge for Skomager J. F. Leske.

Herforth vedtager, at Forretningen foretages paa Contoiret men kun under Betingelse af det samme Ansvar, som om den var begyndt paa Requisiti Bopæl.

Hindenburg begjærer derpaa strax Forretningen hævet paa Grund af det betingede Samtykke.

Herforth mener, at der allerede ved hvad der idag er passeret er paaført ham Tort og muligviis ogsaa Tab, og opfordrer Fogden til at afæske Requirenten fornøden Sikkerhed.

Hindenburg gjør gjeldende, at Forretningen kun er requireret og at Beløbet endnu ikke er afæsket.

Herforth vedbliver sin Paastand, og reserverer yderligere Indsigelser under et eventuelt Erstatningssøgsmaal.

Fogden fandt sig ikke foranlediget til i det foreliggende Tilfælde, saaledes som af Procurator Herforth begjært, at afæske Requirenten nogen Sikkerhed.

Damme.

---

Udsættelse.

1862. 27de og 28de August (26de).

Hofmanufacturhandler M. M. Ruben

ctr.

Pianofortefabrikant Berner Lassen.

Requisitus har ved en Paategning paa Lejecontracten af 11te Marts stillet Lejligheden til Requirentens Disposition, og samtidig oprettet en Arbejdscontract, hvorefter han indtil 17de Juni skal have Tilsyn med Forfærdigelsen af Instrumenter for Requirentens Regning, hvorfor han skal have visse Procent.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhlertz paastaaer nu principaliter, at

Requisitus kun har overladt Lejlighederne i Tidsrummet indtil 17de Juni, og nu har Ret til at beboe dem, da han Intet skylder; in subsidium gjør han gjeldende, at Retsforholdet efter Arbejdscontracten endnu fortsættes, og paastaaer derfor, at Requisitus, saalænge ingen Opsigelse var skeet fra Requirentens Side, derefter har Ret til Disposition over de deri nævnte Localer (2den Sal i Mellembygningen) forsaavidt angik Fabrikationen af Instrumenter.

Proc. Ibsen ved Fuldm. Bang erklærer, at da Requisitus den 11te Marts ikke havde Udsigt til at betale de 1500 Rbl., han skyldte, forenedes han med Requirenten om fra den Dag at overdrage ham begge Lejligheder samt at fuldføre visse Instrumenter for ham, hvorfor Arbejdscontracten blev oprettet, der kun til den 17de Juni hjemlede ham Disposition og Tilsyn med 2den Sal.

Myhlertz mener, at naar Requisitus har betalt Leje til Octbr. Flyttedag, maa han ogsaa have Ret til at blive boende saalænge; han forlanger Udsættelse til Torsdag for at godtgjøre, at Requirenten, ved at modtage Leje og paa anden Maade, har erkjendt Requisiti Berettigelse til at blive boende saalænge.

Den begjærte Udsættelse til Torsdag Middag Kl. 12 vil efter Omstændighederne være at bevilge.

Damme.

Den 28de erklærer Myhlertz, at han ikke har seet sig istand til at tilvejebringe de forventede Beviisligheder, og vedbliver sin Protest.

Da den af Requisitus paa den fremlagte Lejecontract gjorte Tilførsel med tydelige Ord viser, at han fra sammes Dato, nemlig fra den 11te Marts d. A. har ophørt at være Lejer af den omdebatterede Lejlighed, da dette yderligere bestyrkes ved Udtrykkene i den ligeledes fremlagte Arbejdscontract, som kun hjemler ham Adgang, for en vis begrændset Tid, til ommeldte Lejlighed, for der at have Tilsyn med de for Requirentens Regning og af hans Materialier forfærdigede Pianoforter, og da endeligen det fra Requisiti Side Anbragte ikke mod Requirentens Benægtelse kan godtgjøre, at noget Lejeforhold betræffende samme Lejlighed paany af Parterne er oprettet, vil den requirerede Forretning være at fremme i Overensstemmelse med den nedlagte Paastand.

Thi eragtes:
Den reqvirerede Forretning vil være at fremme.
Damme.

Ikke appelleret.

---

Vexel 74 Rdl.

1862. 3die September (29de August).

Melkehandler Julius Andersen
ctr.
Forpagter Jørgen Jensen.

Reqvisiti Hustrue (oprindelig Udstederinde af Vexlen) erklærer, at den under 26de August er fornyet ved en anden Vexel. Reqvirenten modtog da 12 Rdl., hvoraf de 6 Rdl. skulde være Renter af den nye, de 6 Rdl. Renter af den gamle Vexel. Hun forevifer Qvitteringen derfor af 25de s. M. saalydende: „Af Hr. Jensen har jeg modtaget 12 Rdl., saa skal Vexlen udstedes paa 80 Rdl. paa 3 Maaneder."

Reqvisitus bekræfter Rigtigheden heraf.

Proc. Beyer ved Fuldm. Torp benægter dette; det var kun under Reservation af at Skipper J. Knudsen vilde endossere den nye Vexel, at Reqvirenten havde modtaget den, men Vexlen blev ikke endosseret, og derfor ere de 12 Rdl. afskrevne som Afdrag paa den idag fremlagte Vexel.

Vel er det klart af den under 25de August af Vexelejeren udstedte Qvittering, hvoraf Gjenpart findes tilført Protocollen, saavelsom af Parternes forøvrigt der Tilførte, at det mellem dem har været paatænkt, under visse Betingelser at fornye den ældre her fremlagte Vexel med en anden 3 Maaneders do, men da der mod Reqvirentens Benægtelse intet Bevis er fremkommet for, at en saadan Fornyelse er bleven istandbragt, vil, da Formodningen her er i Faveur af Reqvirenten, dennes Paastand om Forretningens Fremme være at tage til Følge, dog paa hans eget An- og Tilsvar.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Arreſt vil paa Reqvirentens An- og Tilſvar være at fremme.

Damme.

Forligt.

---

Arreſt efter Pl. 30te Novbr. 1821.
1805 Rdl.

1862. 29de September.

Procurator Salomonſen ſom Mandatarius for Selſkabet for Læſtefabrikationen „Vormatia"
ctr.
Handelshuſet J. H. Hedemann & Sønner.

Proc. d'Auchamp maa proteſtere mod Forretningen, da Reqviſitus ikke ſidder inde med nogenſomhelſt Valuta for Carl Hermann Dinkler. Han erkjender, at der gjennem ham er beſørget afſendt 3 Collier med Mærker ſom anført, men det er i Conſignation fra Frantz Fr. Dinkler, ſom altſaa er rette Ejer og ſom boer i Ilmenau, medens Reqvirenten har opgivet Debitors Bopæl ſom St. Petersborg.

Salomonſen benægter, at Carl Hermann Dinkler og Frantz Fr. Dinkler ere to forſkjellige Perſoner, og i alt Fald, at F. F. Dinkler er Ejer af de nævnte Varer. Han er ikke iſtand til for Øjeblikket at føre fuldſtændigt Beviis for, hvem der er rette Ejer af Varerne, men formener, at det under Arreſtens Forfølgning vil blive beviiſt, at der fra Dinklers Side tilſigtes en Svindel med Varerne.

Forretningen vil i Henhold til den paa Reqviſitionen tegnede perſonlige Garanti være at fremme.

Damme.

Forgjæves prøvet Forlig ved Sø- og Handelsretten; derefter afgjort udenfor Retten.

---

Huusleje 135 Rbl.

## 1862. 23de October (22de).

### Blikkenslager Vagner
ctr.
### Tømmermester F. A. Barth.

Jomfru Claudia Dethmer bemærker, at der under 15de Juni 1857 er indgaaet en Ægtepagt mellem Requisitus og hans nuværende Hustrue, Elisabeth Augusta født Dethmer, ifølge hvilken alt hvad der er tilstede af Meubler og Effecter, Kjøkkentøi, Sengklæder, Linned, Sølvtøi, Varer og Værktøi, saaledes som det findes specificeret paa den Ægtepagten vedhæftede Fortegnelse, — hvilken Ægtepagt nu fremlægges, — er udenfor Formuesfællesskabet mellem dem og ene tilhører Requisiti fornævnte Hustrue og Comparentinden. Hun protesterer derfor mod Arrest deri.

Proc. Meyer ved Fuldm. Hvalsø gjør gjeldende, at Ægtepagten ikke er confirmeret og benægter, at noget Ejendomsfællig har fundet Sted mellem Søstrene. Han forlanger in subsidium Arrest i de Effecter, der ikke maatte stemme med de paa Fortegnelsen anførte.

Jfr. Dethmer paaberaaber, at Ægtepagten er tinglæst før Lejecontracten blev oprettet.

Da det af Comparentinden Dethmer fremlagte Document af 15de Juni 1857 ikke er forsynet med kgl. Confirmation, kan samme, forsaavidt det gaaer ud paa at hæve det efter Loven fuldkomne Ejendomsfællesskab mellem Requisitus og hans Hustrue, ikke tillægges nogen Retsvirkning ligeoverfor Trediemand. Med Hensyn til at Comparentinden formener sig at være lodtagen i flere af de i det nævnte Document specificerede Gjenstande, da skjønnes ej heller denne hendes Paastand efter Omstændighederne, og navnlig fordi hun ikke har draget Omsorg for nøjagtigen at betegne disse Gjenstande, her at kunne tages til Følge. Forretningen vil saaledes, dog under fornødent Forbehold, være at fremme i Overensstemmelse med den af Requirenten nedlagte principale Paastand.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme i Overensstemmelse med den af Requirenten nedlagte principale Paastand, dog under sædvanligt Forbehold.

Damme.

## Hof- og Stadsrettens Dom den 6te Marts 1865.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten, Tømmermester F. A. Barth, bør til Hovedcitanten, Blikkenslager C. F. Wagner, betale 125 Rdl. med Renter deraf 5 pCt. p. A. fra den 23de October 1862 til Betaling skeer.

Den paastævnte Arrestforretning bør være ophævet med Hensyn til de i samme under Nr. 1, 2, 4, 6, 7, 8, 9, 12, 15, 19, 20, 23, 24 og 25 anførte Gjenstande, samt det under Nr. 13 anførte brunmalede Fløjbord, saavelsom Halvdelen af de under Nr. 10, 14, 17, 18 og 22 anførte Gjenstande, men iøvrigt bør den for det Hovedcitanten hos Contracitanten tilkjendte Beløb, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Saavel Hoved- som Contra- og Intervenientsøgsmaalets Omkostninger ophæves.

. . . „Forsaavidt Hovedcitanten har paastaaet Contrasøgsmaalet afviist i Henhold til L. 5–14–6 som illigvidt, maa denne Paastand ansees ubeføjet, da Hovedsøgsmaalet selv støtter sig paa et illigvidt Document, en Lejecontract, og tilmed Contrasøgsmaalet rejser sig af samme Retsforhold som Hovedsøgsmaalet. Contrasagen vil altsaa være at paakjende i Realiteten, og da dens Afgjørelse væsentlig beroer paa de samme Momenter, ville disse tvende Sager være at afhandle under Ét.

Contracitanten har først indvendt mod Hovedcitantens Paastand, at den halvaarlige Husleje ved Overeenskomst mellem Parterne var nedsat fra 135 Rdl., hvortil den var fastsat i Lejecontracten, til 125 Rdl., og herfor maa der ogsaa ansees tilvejebragt Bevis ved de af Contracitanten fremlagte Qvitteringer for Tiden fra April 1859 til April 1862, hvilke alle lyde paa, at Hovedcitanten har modtaget „et Halvaars Husleje med 125 Rdl.“, uden nogensomhelst Reservation eller Bemærkning om, at den i Contracten stipulerede Leje af 135 Rdl. endnu var den gjeldende, hvorfor der ikke vil kunne tilkjendes Hovedcitanten mere end 125 Rdl. Naar Contracitanten imidlertid endvidere har villet støtte en Paastand om Arrestens fuldstændige Ophævelse herpaa, da vil den ikke kunne gives Medhold, thi, da der ikke fra Contracitantens Side er skeet noget Tilbud om Betaling af de 125 Rdl., maa Arresten for dette Beløbs Vedkommende ansees for at have været berettiget, hvis den ikke af andre

Grunde var ulovlig, og den anførte Omstændighed vil altsaa kun kunne bevirke dens Ophævelse in tantum, ikke in totum. Contracitanten har dernæst af den Grund paastaaet Arresten ophævet, at den er iværksat paa en Tid, da Hovedcitantens Fordring formeentlig endnu ikke var forfalden, idet der i Henhold til L. 5—14—3 maatte tilkomme Contracitanten 8 Løbedage efter Flyttedagen, der i 1862 faldt den 21de October. Ej heller heri vil der imidlertid kunne gives Contracitanten Medhold, thi ligesom Anvendelsen af 5—14—3 paa Lejeforhold maa ansees udelukket ved disse Forholds Natur, saaledes er det klart, at det her, hvor den Fardag, paa hvilken Contracitanten efter Opsigelse skulde flytte, efter hvad der er in consesso, var kommen, havde ligefrem Hjemmel i L. 1—21—11 at foretage Arresten paa den Tid, den foregik. Contracitanten har imidlertid endvidere formeent, at Arrestens Ophævelse maatte blive en Følge af, at Hovedcitanten formeentlig Intet har tilgode hos ham, idet det hovedpaastævnte Huuslejekrav maatte hæves ved den langt større under Contrasagen indtalte Erstatningsfordring, som Contracitanten efter sin Formening havde paa Hovedcitanten, fordi denne havde formeent ham at opsætte tvende Skabe med kunstige Blomster, der tidligere i en Række af Aar havde været ophængte udenpaa Huset, til Betegnelse af at Contracitantens Hustrue drev Blomsterfabrikation, og tvende Skilte, der i samme Øjemed havde været opslaaede i Gadedøren, men som i Sommeren 1862 vare blevne nedtagne paa Grund af Husets Reparation, ved hvilken Fremførd fra Hovedcitantens Side Contracitanten mener at have lidt et Tab af mindst 500 Rdl. Hvad Skiltene angaaer, er der imidlertid ikke imod Hovedcitantens Benægtelse oplyst noget om, at han skulde have nægtet eller hindret deres Gjenopsættelse, og om det end kunde antages bevisst, at Hovedcitanten har nægtet Tilladelse til, at Skabene bleve opsatte igjen, da vil der ikke herfor kunne paalægges ham noget Ansvar, fordi det maa antages, at Fordringen om deres Gjenopsættelse blev fremsat af Contracitanten paa en Tid, da Husets udvendige Reparation endnu ikke var heelt færdig.

Da saaledes dette Contracitantens Erstatningskrav maa ansees ubefojet, og han altsaa maa erkjendes virkelig at være Hovedcitanten 125 Rdl. skyldig, og da Arresten følgelig for dette Beløbs Vedkommende har været lovlig ligeoverfor ham, vil den af ham endvidere paastaaede Erstatning af 500 Rdl. for den ved den formeentlig ulovlige Arrest paaførte Tort, Tab og Creditspilde ej heller kunne tilkjendes ham, men Hovedcitanten blive at frifinde for hans Tiltale under Contrasøgsmaalet, hvorimod han under Hovedsagen vil blive at domme til at betale Hovedcitanten 125 Rdl. med Renter som paastaaet, hvorhos Arrestforretningens Omkostninger efter Omstændighederne ikke findes at kunne tilkjendes Hovedcitanten. Paastanden om Arrestens Stadfæstelse vil derimod ikke kunne finde sin endelige Afgjørelse, forinden Intervenientsøgsmaalet er nærmere omhandlet.

Hvad dette angaaer, da vil det, forsaavidt det er rettet mod Contracitanten, være at afvise, da der ikke under dette Søgsmaal er prøvet Forlig med ham. Men denne Omstændighed vil ikke være til Hinder for, at det paakjendes, forsaavidt det er rettet mod Hovedcitanten. I saa Henseende bemærkes, at Intervenientinden maa anses at have ført fuldstændigt Beviis for sin Ejendomsret til de i Arrestforretningen under Nr. 2, 4, 6, 7, 8, 9, 12, 15, 19 og 23 anførte Gjenstande, samt til det under Nr. 13 nævnte brunmalede Fløjbord, og at der ligeledes er tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis, nemlig ved Requisiti Indrømmelse i Forbindelse med Forklaringer af enkelte Vidner, for hendes Ejendomsret til Gjenstandene under Nr. 1, 20, 24 og 25, saa at Arresten for disse Gjenstandes Vedkommende maa hæves. Med Hensyn til Gjenstandene under Nr. 10, 14, 17, 18 og 22 (af hvilke de fire førstnævnte iøvrigt ere anskaffede af Intervenientinden) maa det antages, at de ere identiske med nogle af de Gjenstande, der i en mellem Contracitanten og hans Hustrue oprettet Ægtepagt, som vel ikke er confirmeret, men som er tinglæst inden Lejecontractens Indgaaelse, ere betegnede som tilhørende Intervenientinden i Forening med Contracitantens Hustrue, da nu dette Document i Henhold til L. 1—24—27 maa anses tilstrækkeligt til ligeoverfor Hovedcitanten at godtgjøre Intervenientindens Medejendomsret til disse Gjenstande, vil den deri foretagne Arrest være at ophæve for den hende tilhørende Halvdeels Vedkommende, hvorimod den vil være at stadfæste for den anden Halvdeel, der efter Proceduren maa anses at tilhøre Contracitanten. Hvad endelig Gjenstandene under Nr. 3, 5, 11, 16 og 21 og det under Nr. 13 anførte brunmalede Skriverbord angaaer, da er det tildeels in confesso, at de ikke tilhøre Intervenientinden, tildeels ikke tilstrækkeligt godtgjort, at de tilhøre hende, og den i dem gjorte Arrest vil altsaa for det Hovedcitanten hos Contracitanten tilkjendte Beløb være at stadfæste." . . .

---

Forlig 27 Rbl.

## 1862. 31te October.

## Lars Jensen Buttrup
ctr.
## Smedesvend Svendsen.

Requirenten begjærer Udlæg i en Frakke, „som ved Rettens Ankomst hang paa Væggen."

Requisitus protesterer herimod, da den omtalte Frakke, som han nu havde iført sig, „henhørte til hans Gangklæder, og var ham aldeles nundværlig paa denne Aarstid."

Da man ikke af Protocollationen seer, at Reqvisitus, foruden den paaviste Frakke, er i Besiddelse af de fornødne Klædningsstykker, vil hans Protest, som finder Medhold i § 9 i Lov af 30te Decbr. 1858 om Behandling af Fallitboer, være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Udsættelse.

1862. 3die November.

Skomagermester C. H. Dahl
ctr.
Handelsagent J. Nielsen.

I Reqvisitionen opgives, at Reqvisitus er flyttet ind uden Contract og imod Reqvirentens udtrykkelige Forbud; den er vedlagt Attester derom fra 3 af Husets Beboere, samt en Beskikkelse om straks at flytte bort igjen. Reqvisiti Hustrue protesterer mod Udsættelsen og forlanger Kjendelse.

Den reqvirerede Forretning vil efter Omstændighederne, dog paa Reqvirentens An- og Tilsvar, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 367 Rdl.

1862. 12te November (11te).

Larsen & Co.
ctr.
Fabrikant C. D. Levin.

Reqvisitus fremlagde Højesteretsstævning med Forkyndelsespaategning og protesterede mod Forretningens Fremme.

Proc. Winther ved Fuldm. Rode bemærkede, at da Sø- og Handelsretssager, ifølge Lov af 19de Febr. 1861, vare anticiperede til Foretagelse i Højesteret, og nærværende Stævning var udtaget til den i Aaret 1863 holdende Højesteret, og desuden ikke havde nogensomhelst Paategning fra Højesterets Justitscontoir om dens Anticipation, saa var der med Stæv-

ningen ikke foretaget den i Pl. 2den Juni 1819 § 1 befalede Omgang, og han maatte derfor, da Stævningen var ufterrettelig, i Henhold til Sø- og Handelsretslovens § 56 paastaae Executionen fremmet.

Requisitus benægter, at der er begaaet nogen Fejl ved Udtagelsen af Stævningen, og at den strider mod de lovbestemte Former.

Da den for Paaankning af Sø- og Handelsrettens Domme ved Lov af 19de Febr. f. A. foreskrevne Omgangsmaade ikke af Requisitus er iagttaget ved den af ham institucrede Appel, vil sammes udtagne og her producerede Højesteretsstævning, i Henhold til bemeldte Lovs § 56 in fine, ikke kunne tillægges den af ham paastaaede Virkning, at standse nærværende Forretning. Denne vil saaledes være at fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

I Højesteret er den 12te Novbr. 1863 afsagt Ubeblivelsesdom, da Citanten (Levin) hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde.

---

Dom 7684 Rdl.

## 1862. 19de November.

### Grosserer Harboe
ctr.
### Gaardejer Jens Hansen.

Proc. Alberti fremlægger Appelstævning, forkyndt for Requirenten, og protesterer mod Forretningens Fremme.

Proc. Lihme ved Fuldm. Raun henviser til den fremlagte Panteobligation, hvori Requisitus har renunceret paa Appel af Dommen i første Instants.

Alberti bemærker, at Fogedretten ikke har Competence til at undersøge Beføjelsen af det reale Spørgsmaal, hvorpaa en Appel støtter sig, og at de Qvæstioner, som henhøre til at afgjøre, om en Appel er berettiget, ene sortere under Overinstantsen. Subsidiairt tilføjer han, at den fremlagte Domsact oplyser, at der for Underinstantsen har været baade Formalitets- og Realitetsprocedure, medens det maa være klart, at

den paaberaabte Bestemmelse i Obligationen kun angaaer en Afgjørelse i Realiteten.

Ravn giver endeel Forklaringer om Bestemmelsen i Obligationen.

Alberti vedbliver, at der her ikke kan finde nogen Undersøgelse Sted derom.

Fogden maa med Proc. Alberti være enig i, at Spørgsmaalet om Requisiti Ret til at appellere den ergangne Dom ligger udenfor sammes Competence. Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at den fremlagte Appelstævning bør tillægges den af Requisitus paastaaede Virkning at standse nærværende Forretnings videre Fremme.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil ikke være at fremme.

Damme.

Fogedkjendelsen er ikke appelleret.

Ved Overrettens Dom af 1ste Juni 1863 er Birketingsdommen stadfæstet.

Retten udtaler i Dommens Præmisser:

. . . „Indstævnte har principaliter paastaaet Sagen afviist fra Overretten og sig tillagt Kost og Tæring hos Citanten, fordi der i Obligationen findes en Bestemmelse, hvorved Citanten fraskriver sig og Arvinger enhversomhelst Ret og Adgang til at appellere den i første Instants afsagte Dom, der skal være endelig og afgjørende, saavelsom den i Henhold til Dommen foretagne Execution og afholdte Auction. Da imidlertid denne Bestemmelse ved Ordet „hvorhos" er knyttet til en foregaaende, hvori Citanten forpligter sig og Arvinger til at give Møde for den kongelige Lands- Over- samt Hof- og Stadsret, findes det ikke med Sikkerhed at kunne statueres, at hiin Renunciation paa Appel sigter til andet Tilfælde end det, at Sagen i første Instants blev anlagt ved nærværende Ret — hvilket in casu ikke er skeet —, og Indstævntes Afviisningspaastand vil saaledes allerede af denne Grund ikke kunne tages tilfølge.

Citantens principale Paastand om Underretsdommens Annullation er støttet paa, at Sagen ikke skulde være anlagt ved rette Værneting, hvilket nærværende Ret paa Grund af den nysberørte Clausul i Obligationen formeentlig skulde være, men, da denne Clausul kun paalægger Citanten den Forpligtelse at lade sig søge der, men ikke Indstævnte nogen Forpligtelse til at anlægge Sagen der, maa denne Paastand ansees ugrundet." . . .

. . . „Citantens mest subsidiaire Paastand er støttet paa, at Ind-

ſtævnte under alle Omſtændigheder har været uberettiget til, uagtet han hverken havde opgivet ſin Panteret i Ejendommen Matr. Nr. 58 Lod 16 i Dannebrogsgade, eller havde forſøgt ved Realiſation deraf at naae ſin Fyldeſtgjørelſe, at gjøre Arreſt i Citantens Ejendom i Lønholt, hvilket efter Citantens Formening navnlig ſkulde fremgaae af Lovens 5—7—17. Det ſkjønnes imidlertid ikke efter Forholdets Beſkaffenhed at kunne være Indſtævnte formeent at ſøge ſin Fordring, ſom han ikke anſaae betrygget ved Pantet, ſikkret ved Arreſt i andet Gods, og noget Saadant kan navnlig ej heller udledes af Lovens 5—7—17, der ſlet ikke handler om Arreſt, men alene om Indførſel, og Citantens meſt ſubſidiaire Paaſtand vil ſaaledes ej heller kunne tages tilfølge, hvorfor der ikke bliver Spørgsmaal om den paaſtaaede Erſtatning for Tort m. v." . . .

Dom 23 Rbl.

## 1863. 19de Januar.

### Murſvend Køſter
ctr.
### Jens Chriſtian Gummer.

Grosſerer Goldſchmidt erklærer, at Reqviſitus logerer hos ham, tjener ham, men Intet ejer.

Reqvirentens Huſtrue forbrer Adgang til det Værelſe, hvori han ſover.

Goldſchmidt bemærker, at han ikke har Nøglen til Værelſet hos ſig, og maatte proteſtere imod, at Værelſet, der er hans og henhører til hans Lejlighed, aabnes med Magt, og forlanger Fogdens Kjendelſe herom.

Da Comparenten Goldſchmidt ſelv har anerkjendt, at Reqviſitus boer hos ham, og paaviſt det Værelſe, ſom denne beboer, ſkjønnes han ikke med nogenſomhelſt Hjemmel at kunne formene Reqvirenten Adgang dertil. Det nævnte Værelſe, ſom angives at være aflaaſet, vil ſaaledes efter Reqvirentens Paaſtand være at aabne, i al Fald ved Hjælp af en Smed.

Damme.

Dom 365 Rdl.

## 1863. 26de Januar.

## M. D. Goldschmidt
ctr.
## Commissionair B. Isaachsen.

Requisitus protesterer mod Forretningen, da han har contraheret den ommeldte Gjeld som umyndig. Han fik Varerne i Foraaret 1860, hvilke skulde betales 6 Maaneder derefter; han er født den 28de Novbr. 1836, og var altsaa først 25 Aar den 28de Novbr. 1861. Han fremlægger et Bevis fra Indrulleringscommissionen, hvorefter han den 4de Febr. 1862 er opgivet at være 25 Aar, og reserverer sig Ret til at producere Fødselsattest.

Proc. Simonsen ved Fuldm. Gottschalck nægter Rigtigheden heraf, men mener, at det er ligegyldigt, da Requisitus paa den Tid var bosat og drev Forretninger i Arnæs og altsaa var fuldmyndig efter slesvigsk Ret. Derhos bemærker han, at Requisitus som fuldmyndig har anerkjendt Gjelden og navnlig ved Sagens Forhandling i Sø- og Handelsretten, og paastaaer Executionen fremmet efter den producerede usvækkede og upaaankede Dom.

Requisitus vedbliver sit Tidligere og fremlægger nu en Gjenpart af en af Justitsraad, Herredsfoged Arnesen i Augustenborg udfærdiget Fødselsattest, hvorefter han er født som opgivet. Da han nu er bosiddende her, formener han, at hans Retsforhold maa bedømmes og paakjendes efter de her gjeldende Love. Han anerkjender iøvrigt Gjelden, men troer ikke derved at paadrage sig større Forpligtelse, end der oprindelig paahvilede ham, da han stiftede den.

Gottschalck kan ikke erkjende, at den fremlagte Gjenpart er en rigtig Copie, eller at Originalen er udstedt af en competent Autoritet, eller at der kan tillægges Attesten nogen Betydning, da den ikke er udstedt i Overensstemmelse med de officielle Protocoller, der føres over Fødsler, men kun i Overeensstemmelse med et Tingsvidne.

Da de af Requisitus fremlagte Documenter ikke, mod Requirentens Benægtelse, kunne skjønnes i den Grad at være authentiske, at de afgive fuldt Bevis for Requisiti Mindreaarighed paa den Tid, han indlod sig i det Handelsforhold, som er Gjenstand for nærværende Forretning, vil denne, uden at det findes

fornødent at indlade sig paa det Spørgsmaal, om han ikke efter slesvigske Ret dengang var fuldmyndig, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Skat.

1863. 28de Januar (27de).

Commandeurcapitain H. B. Thomsen.

Requisitus protesterer mod nærværende Forretning i dens Heelhed, idet han paastaaer kun at være pligtig til at betale den fremlagte Skattebillets Beløb med Fradrag af 68 Rdl. 26 Sk., hvilken Summa efter den med Magistratens Paategning forsynede Skatteunderretning for 4de Qvartal f. A. kan afgaae i det Beløb, han for Halvaaret fra 1ste April til ultimo Sept. (ikke ultimo Octbr.) havde at svare, deels i Bygnings- deels i Arealskat. Den nævnte Godtgjørelse udgjør efter den skete Paategning for Bygningsskattens Vedkommende 25 Rdl. 86 Sk., og for Arealskatten 42 Rdl. 36 Sk. Forsaavidt imidlertid hans Paastand gaaer ud paa at erholde den forstnævnte Godtgjørelse liquideret, kan samme ikke tages til Følge, idet Bygningsafgiften for Øjeblikket ikke er Gjenstand for Execution, og § 33 i Frd. 1ste Octbr. 1802 bestemmer, at en saadan Godtgjørelse skal afkortes i Bygningsafgiften. Hvad derimod hans Paastand om Liquidation af Godtgjørelsen med Hensyn til Arealskatten angaaer, da formener Fogden, at samme, som allerede i forrige Aar maa antages at være forfalden til Udbetaling, i Henhold til Lovgivningens Bestemmelser om Compensation, saa meget mere maatte komme i Betragtning, som Hoved- og Contrafordringen her ikke blot ere connexe, men Contrafordringen endogsaa udgjør en Deel af Hovedfordringen. Den reqvirerede Forretning vil saaledes i Mangel af mindelig Afgjørelse være

at fremme for det afsede Beløb, dog med Fradrag af 42 Rdl. 36 Sk.

Damme.

Betalt.

---

Udsættelse.

1863. 16de Februar (14de).

Procurator Ibsen, efter Generalfuldmagt
ctr.
Hotelvert O. Clausen.

Requisitus erklærer, at der var stillet 600 Rdl. i Depositum for Lejens Betaling, til hvilke han henviser, idet han ansaae dem som Forudbetaling, saa at han for Øieblikket Intet skyldte. Han fremlægger en modtaget Opsigelse, hvorefter han først skal flytte til April Flyttedag; han indrømmer, at han har svaret „ja", at han skyldte 400 Rdl., eftersom de ikke vare betalte, men mener, at der dog ikke skyldes Noget, da Requirenten kunde gjøre sig betalt i det stillede Depositum.

Fuldm. Vang benægter, at de deponerede 600 Rdl. kunne betragtes som Forudbetaling; Lejecontractens § 8 hjemlede Requirenten Ret til at fordre Fraflyttelse ved Misligholdelse, og Opsigelsen var skeet under Reservation.

Den requirerede Udsættelse vil, i Henhold til den fremlagte Lejecontracts § 8, som ikke kan ansees vitieret ved den under Reservation skete Opsigelse, være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 26 Rdl.

1863. 27de Februar (26de).

J. Jensen
ctr.
Arbejdsmand Christian Jensen.

Requisiti Hustrue bemærker, at Seng og Sengklæder ere lejede, og fremlægger Qvittering for betalt Leje deraf.

Reqvirenten benægter dette, idet han bestemt kjender disse Effecter som Reqvisiti Ejendele.

Reqvisitus kommer derpaa tilstede og protesterer mod Udlevering, da Effecterne ere lejede af Bødker L. Nielsen; han fremlægger den af ham nu tilvejebragte originale Lejecontract.

Reqvirenten kan ikke erkjende Lejecontractens Ægthed og paastaaer Udlevering.

Da det af Reqvisitus fremlagte Document med Qvittering, mod hvis Rigtighed Reqvirenten med Bestemthed har erklæret sig, ikke i og for sig kan medføre antageligt Beviis for, at de under Nr. 4 og 5 i Forretningen specificerede Effecter tilhøre Trediemand, og ej heller en saadan er fremstaaet for at godtgjøre dette, vil Reqvirentens Paastand om ogsaa at erholde disse udleverede være at tage til Følge, dog paa hans eget An- og Tilsvar og under Forbehold af Enhvers lovlige Ret.

Damme.

Forligt.

---

Forlig 2000 Rbl.

1863. 4de Marts (3die).

Proprietair C. F. Keller

ctr.

Proprietair M. M. Mollers Fallitboe.

Curator i Boet Proc. Bestrup protesterer mod Udlæg, idet han bemærker, at Forliget ikke er tinglæst her ved Jurisdictionen og derfor ikke kunde hjemle Reqvirenten Ret til at optræde som Separatist i Boet; in subsidium protesterer han imod, at Udlæg gives i Boets Masse, da Reqvirenten ved det fremlagte Forlig har faaet Pant i forskjellige specificerede Løsøregjenstande, hvortil han henviser.

Proc. Nyholm ved Fuldm. Bøcher exciperer; da Forliget er tinglæst ved Fallentens daværende Værneting mere end 6 Uger før Fallitten, er Reqvirenten efter L. 5—3—18 og Fallitloven af 30te Decbr. 1858 berettiget til at gjøre Execution i Boets Masse. Reqvirenten har intet imod at blive fyldestgjort af Pantet, men har Ret til forlods Fyldestgjørelse af Boets Masse, og da Skifteretten realiserer Pantet, bortfalder al Grund til først at holde sig dertil.

Da Fallitlovgivningen maa anſees fyldeſtgjort ved den af Forliget ſkete Tinglæsning, vil Forretningen, navnligen naar henſees til, at Skifteretten realiſerer Boet, og der ſaaledes ikke findes nogen Grund til, i Medhold af L. 5—7—17 at ſkjelne mellem det beheftede eller ubeheftede Gods, være at fremme i Overensſtemmelſe med Reqvirentens Paaſtand, ſaaledes at Udlægget ankyndes i Boets hele Maſſe.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme i Overensſtemmelſe med Reqvirentens Paaſtand.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Overdragelſe til Brug.

1863. 12te Marts.

Fuldmægtig Ravn
ctr.
Bygningsentrepreneur Andreas Lund.

Reqvirenten erklærer ifølge Opforbring, at den fremlagte Panteobligation, ſtor 10000 Rdl., ſkal tjene til Sikkerhed for Forretningen og dens Følger.

Reqviſitus erklærer, at Reqvirenten er aldeles uvederheftig, og da han er ſjerde Prioritetshaver, ville de Panthavere, ſom ere forud prioriterede, blive præjudicerede, naar Ejendommen overleveres ham til brugeligt Pant. Tillige erklærer han, at Obligationens Paalydende er langt ſtørre end det Beløb, han har modtaget, og at der er taget langt højere Rente end de lovbefalede 4 pCt., idet den højere Rente er ſkjult under Capitalen; han proteſterer derfor.

Proc. Schack bemærker, at Reqviſitus jo ikke har Bemyndigelſe til at paaſee de andre Prioritetshaveres Tarv, og at Reqviſiti egen Obligation for 10000 Rdl. maa være tilſtrækkelig Sikkerhed.

Reqvirenten erklærer ſig villig til at bevidne med Eed, at han har givet Reqviſitus fuld Valuta for Obligationen.

For Exam. jur. Zeilau proteſterer Proc. Lindhardt ved Fuldm. Torp, da Zeilau har ladet foretage Execution hos Reqviſitus i Ejendommens Leje, hvormed Lejerne ere gjorte bekjendte, hvorfor han ſtrax fordrer Sikkerhed for denne Fordring.

Proc. Schack formener, at Spørgsmaalet om Forholdet mellem Udlægshaveren og Reqvirenten maatte være denne Forretning vedkommende.

Da de fra Reqvisiti Side fremsatte Indsigelser ikke af ham ere bevidste, og sammes Rigtighed derhos er benægtet af Reqvirenten, vil hans Protest mod Forretningens Fremme ikke kunne tages til Følge, hvorimod Reqvirentens Paastand om, mod den af ham stillede Sikkerhed, at erholde sit Pant overdraget til Brugelighed, vil være at give Medhold, dog at Intervenientens Ret, forsaavidt han ligeoverfor Panthaveren maa have en saadan, vil være at reservere.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil under Forbehold af Enhvers lovlige Ret være at fremme.

Damme.

Fogedkjendelsen er ikke appelleret. Parterne have gjensidig søgt hinanden angaaende det omtvistede Retsforhold. I den Sag, Reqvirenten, Ravn, anlagde mod Reqvisitus, Lund, blev denne ved Dom af 11te April 1864 dømt til at betale Ravn de paastævnte Obligationers Paalydende 18000 Rdl. — den ovennævnte paa 10000 og en anden paa 8000 — med Renter osv., idet saavel Indstævntes Paastand om Afvisning, fordi han under en anden Sag havde sagsøgt Citanten, fordi han ikke havde faaet Valuta for Obligationerne, som hans Begjæring om Anstand for at bevise, at han ikke havde faaet Valuta, ere forkastede under Henvisning til Frd. 25de Januar 1828, som i Obligationerne er paaberaabt.

Sagen, som af Lund blev anlagt imod Ravn, er paadømt den 15de Febr. 1865. Der siges i Dommen: „Det er nu in confesso, at Citanten ikke af Indstævnte har modtaget de Beløb, hvorpaa de omhandlede Obligationer lyde," — men da Indstævnte ikke positivt har forpligtet sig til at betale dem, og hans Fremstilling af Forholdet, at de skulle ydes ved at Indstævnte bekostede Opførelsen af den pantsatte Ejendom, er bestyrket ved Vidneforklaring, kan han ikke dømmes efter Citantens Paastand til at betale den paastævnte Deel af Obligationernes Paalydende (c. 15000 Rdl.). — „I Henseende til Citantens Paastand om at fritages for at svare Renter af et større Beløb af de ovnævnte Obligationer, end han har modtaget Valuta for, bliver Sagen at afvise, da Indstævnte har documenteret, at Spørgsmaalet om Citantens heromhandlede Renteforpligtelse er afgjort ved nærværende Rets Dom af 11te April 1864."

Forlig 3428 Rdl.

## 1863. 8de April (7de).

### Enkemadame K. M. Bartrumsen
### ctr.
### Urtekræmmer P. F. V. Hillebrandt.

Forretningen begynder Kl. 1 paa Reqvisiti Bopæl.

Reqvisitus bemærker, at han Dags Dato fratræder Urtekramhandelen og Eddikebryggeriet, som han har havt i Leje af Schoustrup. Handelen overtages da af Urtekræmmer Petersen. Comparenten har der beroende for 100 à 200 Rdl. Varer, men ejer ikke Inventarium der paa Stedet; han fremlægger til Oplysning derom de i Kjendelsen nævnte Documenter.

Forretningen continuerer i Schoustrups Gaard, hvor Reqvisitus er tilstede og paaviser de omforklarede Varer.

Urtekræmmer Petersen bemærker, at han fra idag Kl. 2 har overtaget den herværende Urtekramboutik, og protesterer mod Udlæg i de af ham deri indførte Varer.

Reqvisitus erkjender, at han fra idag Kl. 2 er fratraadt Lejligheden.

Schoustrup protesterer imod Udlæg i Inventariet, hvoraf han er Ejer ifølge den af Reqvisitus fremlagte Overeenskomst.

Proc. Berggreen ved Fuldm. Myhlertz benægter Rigtigheden heraf, idet han bemærker, at disse Gjenstande, som samme Dag, da Salget skal være skeet, ere lejede til Sælgeren, ikke ere blevne overleverede til Schoustrup.

Schoustrup bemærker, at Gjenstandene ere ham overleverede, og at denne Overlevering formeentlig ikke kunde foretages paa anden Maade, end ved at lade dem blive paa Stedet hvor de vare, i hans Ejendom; nu ere de fra idag udlejede til Urtekræmmer Petersen fra Kl. 2.

Retten attesterer, at den indfandt sig der paa Stedet omtrent Kl. 2½.

Myhlertz bemærker, at Gjenstandene efter den 4de Marts ere forblevne beroende i de Localer, hvori de vare og som Reqvisitus endnu idag har i Brug, og der er saaledes ingen Overlevering skeet ved at bringe Gjenstandene hen i andre Localer eller paa anden Maade. Schoustrup kan jo ikke have lejet disse Gjenstande til Petersen, da han selv i Lejecontracten siger, at han har lejet dem til Reqvisitus indtil April Flyttedag. Han benægter sluttelig, at Petersen har overtaget Reqvisiti Boutik idag, idet han bemærker, at Reqvisiti Folk vare trufne i Boutiken og paa Pakhuset, da Retten indfandt sig der paa Stedet.

Reqvisitus erklærer, at Karlen er i Petersens Tjeneste; i Boutiken er en Commis i hans, Reqvisiti, Tjeneste tilstede i Anledning af den stedfundne Aflevering.

Schoustrup bemærker, at Gjenstandene deels ere faste, deels ikke kunne taale at transporteres. Da Reqvisitus flytter herfra inden April

Flyttedag, ere, efter en senere Overeenskomst, Gjenstandene overbragte Hr. Petersen.

Myhlertz benægter dette, som stridende mod det tidligere Fremsatte.

Forsaavidt Intervenienten Urtekræmmer Petersen har protesteret imod, at der gives Udlæg i de i Boutiken forefundende Varer, som han har paastaaet at være sig tilhørende, kan hans Protest ikke i Øieblikket tages under Paakjendelse, da Fuldmægtig Myhlertz kun har begjært Udlæg i de i Boutiken af Requisitus Hillebrandt indbragte Varer, uden endnu at have paaviist nogle af disse til Gjenstand for Udlæg.

Med Hensyn til den af Intervenienten P. J. Schoustrup i Forbindelse med Requisitus og fornævnte Petersen fremsatte Paastand, at de Inventariegjenstande, som ere opførte paa den af Requisitus fremlagte Copie af en Overeenskomst af 23de Febr. og 4de Marts d. A., skulde tilhøre Schoustrup, da skjønnes hverken de fremlagte Documenter eller det Protocollen Tilførte at tale for Rigtigheden deraf. Skjøndt det maa antages, at en Overlevering af disse Gjenstande havde kunnet skee paa den af Schoustrup omforklarede Maade, da Schoustrup er Ejer af de Localer, hvori Gjenstandene beroe, findes dog saavel den af Requisitus selv fremlagte Lejecontract af 4de Marts som Parternes Procedure at tale imod, at en saadan Overlevering har fundet Sted for samtlige de omhandlede Gjenstande, at Ejendomsretten derved kunde gaae over paa Schoustrup. I den nævnte Contract, der, skjøndt benævnt Copie, viser sig at være et originalt Document, og som efter Proceduren maa antages at omfatte de samme Inventariegjenstande, som Overeenskomsten af samme Dag, siges nemlig disse at være overleverede Requisitus, der som Lejer vedblev at besidde Localerne, ligesom de i Overeenskomsten af samme Dag siges at være overleverede Schoustrup — alene med Undtagelse af en Deel deraf, som i Overeenskomsten betegnes at være beroende i et særskilt Aflukke, hvortil Nøglen er Hr. Schoustrup overleveret — og det maa efter det til Protocollen Fremkomne ansees indrømmet, at der med Hensyn til disse Gjenstande ikke til Fuldbyrdelse af Salget er foregaaet nogen anden Act end Udstedelsen af de to samtidige Contracter.

Forsaavidt endelig Schoustrup har bemærket, at han ifølge en senere Overeenskomst har kunnet leje de omhandlede Gjenstande ud til Petersen, da Requisitus ved at fraflytte Boutiken ikke længer var istand til at benytte dem, har han dog ikke gjort gjeldende, at nogen senere Overlevering af disse Gjenstande derved har fundet Sted, ligesom det heller ikke kan anses at være godtgjort, at Requisitus var fraflyttet Lejlighederne i Schoustrups Gaard ved Fogedrettens Ankomst der paa Stedet.

Da Requisitus saaledes endnu maa anses for at være Ejer af disse Gjenstande, vil Fuldmægtig Myhlertz Paastand om at erholde Udlæg deri være at tage tilfølge, dog paa Requirentindens eget An- og Tilsvar.

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at der med Hensyn til den Deel af de omhandlede Effecter, der i den fremlagte Overeenskomst betegnes at være beroende i et særskilt Aflukke paa første Loft, hvortil Nøglen er Schoustrup overleveret, er foregaaet en saadan med den til Fuldbyrdelse af Salg fornødne Overlevering analog Handling, at Hr. Schoustrup derved er blevet Ejer af disse Gjenstande, med Hensyn til hvilke hans Protest derfor vil være at give Medhold.

De tre af Requisitus fremlagte Documenter, der ikke ere forsynede med den i § 15 i Lov af 19de Febr. 1861 foreskrevne Paategning, ville være at anholde.

Thi eragtes:

Forsaavidt angaaer de i den fremlagte Overeenskomst af 4de Marts omhandlede Inventariegjenstande, der deri betegnes at være beroende i et særskilt Aflukke paa første Loft, vil Intervenienten Schoustrups Protest imod at der gives Requirenten Udlæg deri være at tage til Følge. Derimod vil Forretningen være at fremme efter den af Fuldmægtig Myhlertz nedlagte Paastand ved Udlæg i de øvrige i det samme Document omhandlede Inventariegjenstande, dog paa Requirentindens eget An- og Tilsvar.

Hans Glud.

est.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
den 18de Januar 1864.

Urtekræmmer P. J. Schoustrup
ctr.
Enken K. M. Bartrumsen.

Thi kjendes for Ret:

Den ved den paaankede Kjendelse af Kongens Foged her i Staden den 8de April f. A. decreterede Execution i det omhandlede Inventarium ophæves.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Sagens Udfald vil væsentlig beroe paa, om den af Reqvisitus Hillebrandt skete Overdragelse af oftnævnte Inventarium til Citanten kan statueres at være foregaaet paa en saadan Maade, at han derved kan ansees at være bleven Ejer af samme. Dette Spørgsmaal finder Retten at maatte besvare bekræftende. Naar nemlig henses til, at de Localer, hvori Inventariet var beroende, tilhørte Citanten, og at Inventariet ogsaa fremtidig skulde bruges, hvor det var, kunde der efter Sagens Natur ikke være Tale om nogen egentlig Overdragelse fra Haand til Haand, men hvad der i saa Henseende er skeet, maa ansees tilstrækkeligt til at manifestere Ejendomsrettens Overdragelse, og kan den Omstændighed, at Reqvisitus beholdt Gjenstandene eller rettere paany fik dem i sin Besiddelse, Intet relevere herimod, da han nu kun besad dem som Lejer, ikke som Ejer." . . .

---

Dom 149 Rdl.

1863. 10de April (9de).

Kobbersmed H. R. Kemp
ctr.
Vertshusholder Peter Christensen.

Reqvisitus erklærer, at de i Kjendelsen anførte Nummere ikke tilhøre ham, men ere lejede, og fremlægger Gjenpart af Lejecontracten derom.

Proc. Ibsen ved Fuldm. Bang erkjender ikke Rigtigheden heraf; han henviser til den sidste Passus i Documentet, hvorefter han mener, at Effecterne maae ansees at være kjøbte og ikke lejede. Efter decreteret Udlæg forlanger han Effecterne udleverede.

Reqvisitus protesterer herimod og forlanger Kjendelse.

I det af Requisitus fremlagte Document, der, skjøndt benævnt Gjenpart, viser sig at være en original Contract, bestemmes først, at Requisitus i Leje af de deri anførte til 49 Rdl. 5 Mk. vurderede Effecter skal give 4 Rdl. om Maaneden, og derefter hedder det, at, „naar foranførte 49 Rdl. 5 Mk. ordentligviis ere betalte", skulle Effecterne være Requisiti Ejendom. Det skjønnes ikke rettere, end at der ved disse Udtryk kun kan være meent, at det er ved den fastsatte Lejeafgifts ordentlige Betaling, at det samlede Beløb som Kjøbesum skal udkomme, saa at den fremlagte Contract i Virkeligheden er en Contract om Kjøb og Salg mod Afbetaling, der allerede, forsaavidt Requisitus har faaet de deri omhandlede Effecter overleverede, maa anses at være fuldbyrdet. Som Følge deraf kan Requisiti Protest ikke gives Medhold, men Forretningen vil blive at fremme efter Requirentens Paastand.

Det omhandlede af Requisitus fremlagte Document, der ikke er forsynet med den i § 15 i Lov af 19de Febr. 1861 foreskrevne Paategning, vil være at anholde.

Thi eragtes:

Forretningen vil være at fremme ved Udlæg i de af Requirenten under Nr. 5, 6, 8, 9 og 10 paaviste Gjenstande.

Hans Glud.

cst.

Ikke appelleret.

---

Forlig 105 Rdl.

## 1863. 17de April.

Kjøbmand H. C. Hansen

ctr.

Skomagermester C. Jørgensen.

Requisitus antræffes personlig og erklærer, at han ikke kan betale Fordringen, og at han vel logerer her, men intetsomhelst Gods ejer her; han nægter at besvare Spørgsmaalet om, hvor hans Indboe er beroende, og bortfjerner sig.

Paa Opfordring fra Proc. Ibsen ved Fuldm. Bang erklærer den

her boende Bager Heich, at Reqvisitus ikke ejer Effecter her og at han (Heich) ikke veed „hvem det Indboe er tilhørende, som i indpakket Tilstand findes beliggende i et Halvtagshuus her paa Ejendommen ved Siden af Bageriet i et dertil stødende Rum".

Bang bemærker nu, at Formodningen maa være for, at disse Gjenstande ere de af Reqvisitus fra Horsens medførte ham tilhørende Løsøregjenstande og forlanger Execution deri.

Heich erklærer, at hans Moder, der er kommet med Reqvisitus fra Horsens, har Effecter i dette Rum, men han protesterer imod, at Reqvirenten eller Vidnerne faae Adgang til dette Rum, som han, der er Ejer af Ejendommen, erklærer at være Reqvisitus uvedkommende.

Da Reqvirenten ikke har kunnet modsige, at det omhandlede Rum er Reqvisitus uvedkommende, vil han ikke kunne være berettiget til at anstille nogen Undersøgelse om, hvilke Effecter der findes i samme.

Thi eragtes:

Forretningen vil ikke kunne fremmes efter den fremsatte Paastand ved Udlæg i de i det omhandlede Rum værende Effecter.

Hans Glud.

cst.

Ikke appelleret.

---

Vexel 60 Rbl.

1863. 7de Juli.

Vognmand Haahr

ctr.

Fuldmægtig N. E. Jørgensen.

Reqvisitus kan ikke erkjende, at Reqvirenten er rette Ejer af Vexlen. Han benægter Rigtigheden og Ægtheden af det Vexlen paategnede Endossement, og mener, at det ligefrem strider mod en Vexels Natur, at Ejendomsretten, efterat Omløbstiden er udløben, skulde kunne overbrages til Trediemand ved simpel Paategning af Navn og Overlevering af Vexlen, ialtfald ikke uden fornøden Sikkerhedsstillelse.

Da de af Reqvisitus fremsatte Indsigelser og derpaa grundede Protest ere betydningsløse ligeoverfor Vexellovgivningen,

vil Reqvirentens Paastand om Forretningens Fremme være at tage til Følge, uden at nogen Sikkerhedsstillen derfor vil være ham at afkræve.

Damme.

---

Gjeldscommissionens Dom
den 23de September 1863.

Thi kjendes for Ret:

Den indstævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande og bør osv.

Efter at Indstævnte havde erholdt Sagens Documenter, hvoriblandt ogsaa Vexlen, udlaante, har han i et Indlæg paastaaet sig frifundet og Arrestforretningen ophævet, idet han ikke har villet indrømme at skylde det paastævnte Beløb, —" men da han ikke har tilbageleveret den ham udlaante Vexel, ligesaalidt som han — efter at Sagen har været reassumeret og han er opfordret til at udlevere Vexlen, har benægtet at have modtaget den tillaans for at give Tilsvar i Sagen — maa den statueres at hjemle Citantens Fordring, og det saameget mere som Indstævnte ikke har fremført nogen Indsigelse mod samme, som efter Vexellovgivningen kan komme i Betragtning, og han vil altsaa være at domme efter Paastanden, dog at der efter det Anførte ikke bliver Spørgsmaal om Vexlens Extradition ved Betalingens Erlæggelse, samt at Arrestforretningens Omkostninger bestemmes til 12 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. og Sagens Omkostninger til 4 Rdl. 2 Mk. 12 Sk." . . .

---

Under Arrestforretningen bleve Omkostningerne først afsatte efter Summens Størrelse med, Gebyr 4 Rdl. 1 Mk 10 Sk., Salair 3 Rdl. og for stemplet Papiir til Reqvisitionen 3 Mk. Ved Nedlæggelsen af personligt Arrestdecret forhøjedes Gebyr og Salair hver til 7 Rdl. 5 Mk. 4 Sk.

Dommen har bestemt disse Omkostninger saaledes, Gebyr 7 Rdl. 5 Mk. 4 Sk., Salair 3 Rdl., for Kjendelsen 1 Rdl. 1 Mk. 4 Sk. og Reqvisitionen 3 Mk., tilsammen 12 Rdl. 3 Mk. 8 Sk. Arrestens Beskrivelse er indbefattet under Sagens Omkostninger.

Udsættelse.

1863. 29de Juli.

F. Schaltz
ctr.
Brændehandler M. Jørgensen.

Requisitus paastaaer stedse at have betalt Leje i rette Tid og den 1ste Juli d. A. ved Notarius publicus at have tilbudt Requirenten den da forfaldne Leje; han fremlægger Notarialacten derom.

Proc. Ibsen exciperer og beholder sig til, at Requisitus har indrømmet, at han først den 18de April har betalt de 87 Rdl. 3 Mk., hvilke han efter Contracten skulde betale den 1ste April efter den af ham givne Fortolkning af Contracten.

Den omstridte Passus i Contracten forpligter Requisitus til „at betale første Gang ved Contractens Underskrift, anden Gang første Juli og saaledes fremdeles. . . .“

Fogden skjønner ikke rettere end at den af Requirenten givne Fortolkning af den fremlagte Lejecontract, navnlig med Hensyn til sammes Angivelse af Tiden paa hvilken Forudbetaling skulde præsteres, har sin fulde Berettigelse i selve Contractens Ord. Sammes § 1 bestemmer nemlig, efterat have fastsat Lejens Størrelse samt Betalingen for det første Fjerdingaar til Contractens Underskrift (den 9de October 1861) at det andet Qvartals Leje skal erlægges den 1ste Juli og „saaledes fremdeles et Fjerdingaars Leje forud saalænge Lejeren beboer Lejligheden“. Udtrykket „saaledes“, der refererer sig til det umiddelbart foregaaende Ord „den 1ste Juli“ betegner saaledes efter enhver fornuftig Fortolkning den 1ste som den Dag hvorpaa de fremtidige Fjerdingaars Forudbetalinger bør finde Sted, altsaa endvidere den 1ste Octbr., den 1ste Januar, den 1ste April og saa atter den 1ste Juli osv. som de rette Betalingsterminer.

Det sees lettelig at en modsat Fortolkning vilde føre til det urimelige Resultat, at en Lejesum, der af Lejeren skulde erlægges den 1ste Juli, maatte antages for god Betaling, naar den først præsteredes den 18de s. M., altsaa med et Mel-

lemrum af et Fjerdingaar og næsten 3 Uger mellem hver Forudbetaling.

De Indsigelser Requisitus har fremsat og den derpaa støttede Protest mod Forretningen, kunne saaledes ikke gives Medhold eller tages til Følge. Forretningen vil desaarsag, da den her fremlagte Qvittering sees kun at være meddeelt under Reservation, være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Udsættelse vil være at fremme.

Damme.

---

Hof- og Stadsrettens Dom
den 19de Juni 1865.

Brændehandler M. Jørgensen
ctr.
Husejer F. Schaltz.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte, Husejer F. Schaltz, bør for Citanten, Brændehandler M. Jørgensens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

(Søgsmaal til Erstatning for den ved Fogedforretningen tilføjede Tort og Creditspilde 1000 Rdl. og for Næringstab 1000 Rdl.)

. . . „Da nu Indstævnte maa gives Medhold i, at den anførte Post af Lejecontracten maa forstaaes saaledes, at Citanten var pligtig at betale et Fjerdingaars Leje den 1ste April 1863, og han altsaa ved først at præstere Betaling den 18de s. M. har misligholdt Contracten, vil hans Paastand allerede af den Grund ikke kunne gives Medhold, hvorimod Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag vil være at frifinde." . . .

Dom 203 Rbl.

## 1863. 6te August.

### N. C. Kracke
ctr.
### Handelsagent A. J. Schou (5te).

Requisitus har ved Hovedforretningen den 7de Mai f. A. erklæret at have solgt alle Meubler og Effecter til Christopherſen og igjen lejet dem af ham, men forklaret, at de ikke have været overleverede denne.

Den 5te August vedbliver Requisitus Rigtigheden af den af ham afgivne Forklaring.

Intervenienten Christopherſen protesterer imod Udlevering af Effecterne og fremlægger den tinglæste Lejecontract. Han forlanger Kjendelse, og maa, da han vil appellere den, hvis den gaaer ham imod, begjære, at Fogden affordrer Requirenten Sikkerhed.

Proc. Simonſen ved Proc. Gottſchalck henholder ſig til, at det foregivne Salg i ethvert Tilfælde ikke var perficeret ved Overleverelſe af de ſolgte Gjenſtande, og at Ejendomsretten derfor ikke kan være gaaet over til Christopherſen.

Christopherſen paaberaaber, at Lejecontracten er tinglæſt „og kan han ikke anſee Requirenten berettiget til Gjenſtandene, der vare lovformelig ham ſolgte, forbi de ikke af Comparenten vare afhentede, hvilket aldrig næſten forekommer i den daglige Handel, da man i ſaa Fald aldrig kunde kjøbe Varer, medmindre man havde disſe i ſit Værge forinden contant Betaling fandt Sted, hvilket navnlig aldrig er Tilfældet med Varer der komme udenlands fra".

Imod Udlevering til Requirenten af de under 7de Mai f. A. udlagte Løsøre proteſterer Intervenienten Christopherſen, idet han paaſtaaer, at han, ifølge en mellem ham og Requiſitus under 24de Februar f. A. oprettet Kjøbecontract, er rette Ejer, og Requiſitus efter en herom indgaaet Lejecontract ikkun naturlig Beſidder af ſamme. Mod denne hans Anſkuelſe excipierer Requirenten, idet han beſtrider de paaberaabte og her fremlagte Documenters Tilſtrækkelighed til at begrunde en ſaadan prætenderet Ejendomsret. Fogden maa med Requirenten være enig i hans Anſkuelſe, dette Punct betræffende, da det viſtnok efter danſke Love 5—3—32 maa anſees ſom en abſolut nødvendig Betingelſe for Ejendomsrets Erhvervelſe over Løsøre, navnlig ligeoverfor 3die Mand, at en virkelig Overleverelſe af

samme finder Sted, for hvilket der imidlertid, imod Reqvirentens Benægtelse, intet Beviis er ført af Intervenienten, skjøndt han efter hans Protocoltilførsel maa anse Nødvendigheden heraf for givet. Hvad endvidere den af Intervenienten paaberaabte, af ham foranstaltede, Tinglæsning af Lejecontracten angaaer, da vil samme saa meget mindre her kunne tillægges nogen Retsvirkning, som det sees, at denne først har fundet Sted, efterat Udlægsforretningen var foretaget. Reqvirenten skjønnes saaledes i Henhold til foreståaende berettiget til at erholde de under 7de Mai f. A. udlagte Gjenstande overleveret, uden at der, efter Omstændighederne, findes Anledning til at betinge en saadan Overlevering af Sikkerhedsstillelse, saaledes som af Intervenienten begjært, fra Reqvirentens Side.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 23de Mai 1864.

### Handelsagent O. Christopherſen
ctr.
### Overretsprocurator Simonſen som Mandatarius for Sukkerraffinadeur N. C. Kracke af Fredericia.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Executionsforretning og Kjendelse bør ved Magt at stande.

Processens Omkostninger ophæves.

. . . „Forsaavidt nu Citanten har paastaaet de ommeldte Retshandlinger kjendte uefterrettelige, „har han end ikke søgt at begrunde saadan Paastand, som derfor ikke kan tages tilfølge.

Citantens Paastand om Ophævelse er støttet paa, at han skal være Ejer af de Løsøregjenstande, hvori der er givet Indstævnte Udlæg, og som ved Executionsforretningen vare beroende paa Schous Bopæl og i dennes Værge, og til Legitimation for sin Ejendomsret, har han fremlagt en

qvitteret Regning, der har Datum af 24de Februar 1862, hvorefter Schou skal have solgt Effecterne til Citanten, og en den 27de s. M. dateret Lejecontract, tinglæst den 12te Mai næstefter, hvisfølge Citanten atter skal have lejet dem til Schou. Men om det end efter disse Documenter antages, at et Salg af Løsøreeffecterne har været tilsigtet, skjønnes Citanten dog ikke at kunne anses som Ejer af dem, idet han ikke mod Indstævntes Benægtelse har beviist, at Effecterne i sin Tid ere blevne ham overleverede, eller at de af ham ere blevne tagne i Besiddelse, som havde været nødvendig til Erhvervelse af Ejendomsret over dem paa en saadan Maade, at den kunde gjøres gjeldende mod Trediemand. At Tingene ved Salget skulle være paaviste Stykke for Stykke, findes ikke herimod at kunne komme i nogen Betragtning, og naar Citanten har villet gjøre gjeldende, at de, da Salget foregik, stilledes til hans Disposition, er saadant ikke mod Indstævntes Benægtelse beviist, og staaer derhos i Strid med Citantens Procedure, hvorefter Effecternes Afhændelse og Udlevering, uanseet de paagjeldende Documenters forskjellige Datering, maa antages skeet samtidigt. Citanten har endelig paaberaabt sig, at Contracten af 27de Februar 1862 er bleven tinglæst, men dette skjønnes in casu saa meget mindre at kunne relevere noget, som der ikke foregik nogen Afhændelse ved bemeldte Contract, men stiftedes et Lejeforhold, hvortil kommer, at Tinglæsningen er begjært og iværksat efter at Indstævnte havde erholdt Udlæg i Tingen. Indstævntes Paastand om Stadfæstelse af de paaankede Retshandlinger vil saaledes være at følge. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves." . . .

---

Justitssag. Erstatning til Statskassen ifølge Højesteretsdom 50000 Rdl.

1863. 27de August.

Kammeradvocaten for Statskassen

ctr.

Cl. G. Clausen.

Assistent Ulrik møder for Politidirecteuren og bemærker, at denne gjør Fordring paa Execution hos Regvisitus for hvad denne efter Dommen maatte have at betale til det Offentlige, deels for sit eget Vedkommende, deels in solidum med de Øvrige i Sagen implicerede. Beløbet kan han ikke i Øieblikket opgjøre, og han reserverer derfor det Fornødne i Henhold til Cancelliskrivelse af 29de August 1826 jfr. Cancellie Circulaire af 27de Mai 1828.

Proc. Sørensen protesterer; han kan ikke anerkjende Justitsvæsenet

eller det Offentlige berettiget til den efter den citerede Cancelliefkrivelse ommeldte Concurrence mellem den Fornærmedes Erstatningsfordring og Actionsomkostningerne, men maa paastaae Statskassen fortrinsberettiget til den samme tilkjendte Erstatning, og henviser til Cancellie Promemorie af 25de Juli 1812, som han maa anse for fuldkommen stemmende med den almindelige Lovgivning.

Ulrik modsiger denne Fortolkning og protesterer imod, at der gives Statskassen Ublæg anderledes end sideordnet med Politiets Fordring.

Den af Politiet nedlagte Protest, som ikke blot findes begrundet ved en langvarig Praxis, men ogsaa er stemmende med det under Forretningen citerede Cancellie Circulaire af 27de Mai 1828, vil være at tage til Følge, saaledes at de Politiet tildømte Sagsomkostninger nyde lige Ret med de Statskassen efter Dommen tilfaldne Erstatningssummer.

Damme.

Forligt.

---

680 Rdl.

## 1863. 29de September (26de, 28de).

### Consul, Grosserer C. K. Hansen
ctr.
### Grosserer A. T. Møller & Co.

Reqvirenten har under 2den Februar d. A. efter Dom erholdt Ublæg i en Erstatning efter en af Reqvisiti som Commissionairer for O. V. Lindqvist tegnet Assurance for en sjette Deel paa Briggen „Svea", og ønsker nu Policen udleveret eller Arrest i samme.

Reqvisiti nægte at udlevere den og der ankyndes derfor Arrest deri.

Derpaa bemærke Reqvisiti, at de ikke have tegnet nogen Assurance paa bemeldte Skib paa O. V. Lindqvists Vegne eller for hans Regning, men indrømme, at den i Reqvisitionen ommeldte Assurance for en sjette Deel af dem er tegnet og Policen beroende hos dem. De nægte, efter Opfordring, at svare paa, for hvis Regning de formene at have tegnet Policen, førend de have confereret med deres juridiske Consulent.

Advocat Henrichsen ved Fuldm. Casse, idet han reserverer Alt, navnlig Arresten udvidet til ogsaa at omfatte det Tilfælde, at Policen er tegnet af Lindqvist Vestberg & Co., opfordrer Reqvisiti til at fremlægge Policen; han samtykker i Udsættelse til Mandag.

Den 28de møder for Reqviſiti Proc. d'Auchamp, der erklærer, at disſe ikke have ſinde at tilbageholde nogen Oplysning. Policen er tegnet efter Ordre af Lindqviſt Veſtberg & Co., men Ordren indeholdt Intet om, hvem der var Ejer af den aſſurerede ſjette Deel af „Svea", eller for hvis Regning Aſſurancen ſkulde tegnes. Efter Conventionen af 2den April 1850 § 109 behøver dette ikke at opgives og efter § 211 ſkal Policens Paalydende udbetales Ihændehaveren. De have tilſkrevet „de gode Mænd", ſom behandle Lindqviſt Veſtberg & Co.s Boe om Sagen, og disſe have nu givet udtrykkelig Ordre til, ikke at udlevere Policen, men til at ſende den tilbage. Da det ſaaledes ikke vides for hvis Regning Aſſurancen er tegnet, maa han proteſtere imod Forretningen. In subsidium bemærker han, at Reqvirenten kun har Ret til at holde ſig til Havarigodtgjørelſen i ſamme Forhold ſom Aſſurancen har været tegnet for den Enkeltes Regning, og hvis derfor denne Enkelte overhovedet havde været Rheder, paaſtaaer han Arreſten indſkrænket til een ſjette Deel af den paa den aſſurerede ſjette Deel for „Svea" faldne Havarigodtgjørelſe.

Caſſe bemærker, at da d'Auchamp havde erkjendt, at Policen var tegnet efter Ordre af Lindqviſt Veſtberg & Co., men uden nogen Tilkjendegivelſe om, at dette ſkulde ſkee for Andres Regning, maatte det betragtes ſom afgjort, at den var tegnet for deres Regning. Han erklærer, at det Raiſonnement, hvorefter d'Auchamp vil have Arreſten indſkrænket til en ſjette Deel af den tegnede ſjette Deel, ikke er ham ganſke klar.

d'Auchamp vedbliver ſin Proteſt, og maa overlade Spørgsmaalet om, hvorvidt Arreſtdecretet af 26de var ſuſpenderet, og hvorvidt hans ſubſidiaire Paaſtand var forſtaaelig, til Fogden, hvis Kjendelſe han forlanger.

Da det under 26de f. M. affagte Decret, hvorved Arreſt blev effectueret i ſelve Policen qvæstionis, øjenſynligen henhører til de Decreter, der hverken af Fogden egenmægtigen eller paa en eenſidig Opfordring af den Part, et ſaadant Decret er overgaaet, kunne forandres, kan der ſelvfølgeligen ſaaledes ikke være at tage Henſyn til de af Cancellieraad d'Auchamp nedlagte Proteſter, forſaavidt disſe gaae ud paa, enten at forebygge Arreſt i Almindelighed eller i al Fald paa at erholde Arreſten indſkrænket til en ſjette Deel af Policens Paalydende, dette Sidſte ſaameget mindre, ſom der jo under nærværende Forretning ſlet ikke er Tale om et ſaadant (Paalydende), hvori der jo ogſaa allerede tidligere er ſkeet Execution for ſamme For-

dring, men ikkun om selve det Document (det Stykke Papiir), hvorpaa Assurancen er tegnet og hvis Tilstedeblivelse Requirenten har troet at burde sikkre sig ved en foretagen Arrest.

Med Hensyn til den af Requirenten yderligere fremsatte og ved Modpartens Tilforte foranledigede Paastand om, at Arresten udvides til ogsaa at omfatte det Tilfælde, at Lindqvist Vestberg & Co. og ikke den af ham nævnte Lindqvist alene, skulde have foranlediget Assurancen tegnet, og derved Policens Tilblivelse, skulde Fogden, dog uden at kunne erkjende Nødvendigheden deraf for at holde det under 26de d. M. affagte Decret i Kraft, formene, at denne hans Paastand bør tages til Følge.

Forretningen vil derfor i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand være at fremme saaledes, at Arresten decreteres i den fornævnte Police uden Hensyn til hvo eller hvem af Rhederne, der have foranlediget den, selvfølgeligen under alt fornødent Forbehold, navnligen saaledes ogsaa af dHrr. Ihændehaveres Ret til at erholde beviisligen havte Omkostninger i Anledning af Policens Besørgelse dækkede af sammes Paalydende.

Thi eragtes:

Arresten vil være at fremme i Overeensstemmelse med Requirentens Paastand.

Damme.

---

So- og Handelsrettens Dom
den 17de Februar 1864.

Consul, Grosserer C. K. Hansen
ctr.
Grosserer A. T. Moller & Co. som Mandatarius for C. V. Lindqvist Vestberg & Co.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør de Indstævnte, A. T.

Møller & Co. som Mandatarius for Otto V. Lindqvist Vestberg & Co. i Göteborg, under en Bøde af 5 Rdl. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørige, inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse for dem, til Sagsøgeren, Grosserer C. K. Hansen udlevere den hos dem berocnde, af dem i Commission hos det kngl. octrojerede Soasfurancecompagnie tegnede Police, hvorved en sjette Deel af Briggen „Svea" af Göteborg er forsikkret for 1500 Rdl., hvorhos Sagsøgeren bør være berettiget til i bemeldte Polices Provenu, forsaavidt samme maatte tilstrække, at gjøre sig betalt for Omkostningerne ved Arrestforretningen, 13 Rdl. 2 Mk. 2 Sk., saavelsom ved Processen.

Retten bemærker, at efterat Proc. d'Auchamp først havde fremlagt et i Overeensstemmelse med Sø- Handelsrettens § 25 forfattet Forsvarsskrift med eet Bilag, og senere, medens Sagen efter Parternes Samtykke gjentagende er udsat, flere skriftlige Bemærkninger og Documenter ere fremkomne fra begge Parter, har, Sagens sidste Tægtedag, Proc. d'Auchamp derpaa til Retsprotocollen erklæret, at han udtraadte af Sagen, og da de Indstævnte derefter ikke have ladet møde, maae de betragtes som udeblevne og Sagen efter L. 1—4—50 og Frd. 3die Juni 1796 § 2 blive at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, — „men til disse kunne ikke henregnes de oftnævnte af Cancellieraad d'Auchamp fremlagte skriftlige Bemærkninger m. v., eftersom deres Fremlæggelse, som anført, retslig kun kan ansees som skeet for at tjene til Grundlag for en senere mundtlig Udvikling fra de Indstævntes Side, og derfor maa ansees uden Betydning, da ingen saadan mundtlig Udvikling for Retten har fundet Sted, i hvilken Henseende yderligere bemærkes, at Lovens Bud om Rethandlingernes Mundtlighed ligefrem vilde kunne blive omgaaet og tilsidesat, hvis det tilstededes, at en Part kunde fremkomme med udførlige skrevne Indlæg og Documenter og derpaa udeblive fra den mundtlige Forhandling med den Følge, at Sagen saa skulde paakjendes efter bemeldte skrevne Indlæg m. v. Naar der saaledes ikke kan tages noget Hensyn til de for de Indstævnte paa Sagens tidligere Stadier fremlagte skriftlige Bemærkninger m. v., maa det samme imidlertid gjelde med Hensyn til de ved dem foranledigede yderligere skriftlige Bemærkninger og Documenter, der ere fremlagte fra Sagsøgerens Side, og Sagen vil altsaa, idet de Indstævnte, som anført, maae betragtes som udeblevne, blive at paakjende paa Grundlag af den af Sagsøgeren, i Overeensstemmelse med Loven af 19de Febr. 1861 § 24, jfr. § 27, ved Stævningens Forkyndelse de Indstævnte meddeelte Sagsfremstilling med bos-

følgende Documenter, sammenholdt med den af Sagsøgeren for Retten givne yderligere mundtlige Udvikling af Sagen." . . .

Sagsøgerens Bemærkning om Forpligtelsen til at udlevere Policen allerede af den Grund, at Dommen og Executionsforretningen er upaaanket, anses ikke i og for sig afgjørende, — „eftersom der ifølge Dommens Indhold — Executionsforretningen er ikke under Sagen fremlagt — ikke kan antages at være givet Sagsøgeren Udlæg i det paagjeldende Skibs Assurancesum m. v., undtagen forsaavidt den kan henføres under Begrebet om „Skibets Tilbehør," som den under den tidligere Sag indstævnte Skipper og Medrheder blev anseet at have været berettiget til at forbinde ved sine Foretagender og Erklæringer, men derimod ikke just i enhver Skibet „Svea" vedrørende Assurancegjørelse, som Trediemand, Panthaver eller deslige, maatte have Krav paa, og som ikke med nogen Føje vilde kunne sammenstilles med Skibet og dets Tilbehør.

Det er imidlertid af Sagsøgeren, i hans skriftlige saavelsom i hans mundtlige Fremstilling, asfereret, at den omhandlede Police, hvorved en sjette Deel af Briggen „Sveas" Casqve hos det herværende kngl. octrojerede Søassurancecompagnie er forsikret for 1500 Rdl., er tegnet af de Indstævnte i Commission for Otto V. Lindqvist Vestberg & Co. i Göteborg, samt at disse vare Rhedere for det nævnte Skib, og da disse Asserta ikke kunne ansees behørig benægtede, ligesom der ikke i hvad der foreligger, findes Noget, som taler mod Rigtigheden deraf, samt da det fremdeles, saalænge der ikke er oplyst Noget om, at det nævnte Firma skulde have ladet Forsikringen tegne for Andres Regning eller i anden Egenskab end som Rheder for Skibet, maa præsumeres, at Forsikringen er tegnet for deres Regning som Rheder, skjønnes det ikke rettere, end at Assurancesummen, eller rettere den her som Assurandeurernes Bidrag til Havariet forfaldne Deel af samme, maa betragtes som henhørende til det Skibets „Tilbehør", hvori der er givet Sagsøgeren Udlæg. Vel sees det af den fremlagte Arrestforretning, at de Indstævnte under samme ikke have villet erkjende, at Forsikringen var tegnet for Otto V. Lindqvist Vestberg & Co.s Regning, eller at bemeldte Firma var Ejer af Briggen „Svea" eller den assurerede sjette Deel samme, men til denne Ikke-Erkjendelse kan der ikke tages noget Hensyn, da den under Arrestforretningen kun støttes paa, at de Indstævnte ikke derom vilde have faaet nogen Oplysning af deres Committenter og, som det fremgaaer af det ovenfor angaaende Sagens Stilling Anførte, ikke her for Retten kan ansees gjentagen i Form af en bestemt Benægtelse. Det følger endelig af bemeldte Sagens retlige Stilling, at der ej kan tages noget Hensyn til de fra de Indstævntes Side under Arrestforretningen fremsatte Bemærkninger om, at Sagsøgerens Paastand ialtfald kun deelviis skulde kunne tages tilfølge, og om at de Indstævnte i hvert Fald maatte være berettigede til forlods i Policens Provenu at gjøre sig betalt for deres eget Til-

godehavende hos Otto B. Lindqvist Vestberg & Co., saavelsom for deres Omkostninger i Anledning af Arrestforretningen m. v., eftersom ingen Paastand i disse Henseender kan ansees fremsat her for Retten." . . .

---

Arrest efter Pl. 30te November 1821.
449 Rdl.

1863. 9de October.

Procurator Ibsen som Curator i Grosserer H. C. Steins Fallitboe
ctr.
Procurator Delbanco.

Proc. Delbanco ved Fuldm. Levison bemærker, at han vel har i Hænde 450 Rdl. for Gebrüder Selig, men han benægter, at disse skylde Steins Boe Noget, hvorimod Boet skylder dem fl. 83—29. Han fremlægger derom en Skrivelse fra Gebrüder Selig af 21de August d. A., og protesterer mod Forretningen. In subsidium paastaaer han, at Omkostningerne dækkes forlods af de 450 Rdl. og at Arresten kun gives i Restbeløbet.

Ibsen mener, at Gebrüder Selig efter det med Requisitionen fulgte Bilag maa anses at have erkjendt at skylde Fordringen; han benægter, at de have betalt i Afdrag de i den fremlagte Skrivelse nævnte Summer, hvilket i ethvert Fald var betydningsløst, da Stein var fallit og de vidste dette.

Den requirerede Forretning vil under fornødent Forbehold af Enhvers lovlige Ret, og saaledes ogsaa under Forbehold af Procurator Delbancos Ret til at blive forlods dækket for de Omkostninger som nærværende Forretning og dens Forfølgning maatte foranledige, være at fremme.

Damme.

---

Sø- og Handelsrettens Dom
den 21de April 1864.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør for et Beløb af 448 fl. 91 Ct. med Renter, som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at

stande, medens den iøvrigt bør være ophævet, og bør Sagsøgeren, Procurator Ibsen som Curator i Grosserer H. C. Steins Fallitboe være berettiget til, 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, at gjøre Execution i det arresterede Beløb, dog efter Fradrag i dette af Procurator Delbancos Udgifter og Salair for nærværende Sag, for den ovennævnte Sum, 448 sl. 91 Ct. med Renter deraf 6 pCt. fra den 2den Juli 1862 indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger ophæves.

Retten har fundet at der bør liqvideres 50 sl. i 598—91, altsaa til Rest 448—91.

---

Udsættelse.

## 1863. 2den November (31te October).

### Grosserer H. J. Lorange
ctr.
### Brændehandler M. Christiansen.

Proc. Berggreen erklærer, at Opsigelsen var ugyldig, forbi Reqvirenten havde lejet Pladsen til Reqvisitus for samme Tid, som han selv havde den tilleje af Kellermanns Boe i Forening med en anden Plads, imod at Reqvisitus ikke maatte overbyde Reqvirenten naar Magistraten bortlejede Pladsen. — I Reglen afsluttedes ogsaa Lejeforhold af det her paapegede Slags „Brændeoplagspladse" aarevis fra Foraar til Foraar. Han protesterer derfor mod Forretningen.

Proc. d'Auchamp modsiger flykkevis alt fra Berggreens Side Fremkomne. Reqvirenten har kun lejet Pladsen maanedsvis til Reqvisitus, men forsømt at indkræve Lejen maanedsvis, og har derfor, da Reqvisitus uden hans Tilladelse opførte et Skuur med Tag paa Pladsen, opsagt ham med Fjerdingaars Varsel til October Flyttedag, og ved Opsigelsens Forkyndelse er ingen Modforestilling fremkommet fra Reqvisiti Side.

Berggreen vedbliver sit Anførte og tilføjer, „at da Reqvirenten ikke har lejet den her omhandlede Plads af Major Kellermanns Boe, der alene, idet det lejede ham en anden tilstødende Plads, erklærede, at Kirkegaardspladsen, som det ikke var berettiget til at fremleje, kunde tages i Brug af Reqvirenten, hvis Magistraten, der ejer Pladsen, dertil vilde give sin Tilladelse, saa maatte Reqvirentens Berettigelse til Pladsen qvæ-

stionis afhænge af, om en saadan Tilladelse var modtaget og paa hvilke Vilkaar." Han mener nu „at Reqvirentens Ret til Pladsen er betinget af, at Reqvisitus har Brugen af samme, ellers vilde nemlig Magistraten ikke ved Skrivelse af 8de Juli d. A. have tilladt Reqvisitus at opføre et Tag paa Pladsen", hvilken Skrivelse han fremlægger. Naar deri forudsættes, at der ingen Indsigelser fremkomme fra Kellermanns Boe, saa vare ingen saadanne fremkomne eller kunde fremkomme, da Boet ikke er i Besiddelse af Pladsen. Da Reqvirenten saaledes ikke kan have anden Adkomst til Pladsen end anført, maatte han ogsaa med Hensyn dertil protestere.

d'Auchamp modsiger denne Fremstilling. Det er in confesso, at Reqvisitus har lejet Pladsen af Reqvirenten; Kellermanns Boe, hvori Comparenten er Curator, har Intet havt imod, at Reqvirenten var indtraadt i Lejeforholdet til Pladsen, og det var ikke forbudt at gjøre Fremleje deraf. Han godtgjør iøvrigt, at han ved en Skrivelse af 22de Juni til Reqvisitus har gjort Indsigelse mod Opførelsen af Skuret, hvilket Brev, efter at være læst, er remitteret Postbudet og ham under Postvæsenets Forsegling og saaledes fremlægges her uaabnet. Endelig fremlægger han Attest om, at Plads til Brændeoplag ikke plejer at lejes i aareviis.

Berggreen bemærker, at Reqvisitus ved udenpaa dette Brev at skrive, „Indholdet er mig ubekjendt", har villet tilkjendegive, at han ansaae Indsigelsen for uberettiget. Iøvrigt modsiger han d'Auchamps Bemærkninger og vedbliver hvad han har anført.

(Der har været stillet Sikkerhed for Forretningen.)

Forsaavidt Reqvisitus exciperer imod Reqvirentens Ret til overhovedet at bortleje Jordstykket qvæstionis, skjønnes en saadan Exception, fremsat fra den Side, ikke at kunne tillægges nogen Indflydelse paa nærværende Forretning.

Skulde nemlig en saadan, under andre Forhold med Retsvirkning kunne fremsættes, maatte det i al Fald ske enten af Kjøbenhavns Magistrat som Bestyrer af det Staden tilhørende Jordstykke, eller af den oprindelige første Lejer, nu Kellermanns Boe, men at ingen Indsigelser fra disse Sider ere fremkomne erfares, deels af det af Cancellieraad d'Auchamp, i Egenskab af Curator for nysnævnte Boe, Protocollen Tilførte, deels af Magistratens Skrivelse af 8de Juli sidstleden, hvis Concession til paa Grunden at opføre et Tagkuur er betinget af vedkommende Lejers Samtykke.

Forsaavidt Exceptionen er stilet mod Reqvirentens Com-

petence specielt til Foretagelsen af nærværende Forretning, da skjønnes ikke rettere, end at det utvivlsomt maa fremgaae af Alt her Fremkomne, saavelsom ogsaa af Requisiti egen Bedgaaelse under Proceduren til Fogedprotocollen, at der betræffende det fornævnte Jordstykke er indgaaet et Lejeforhold mellem de her fremtrædende Parter, og at saaledes Requirenten maa antages at være i sin gode Ret, naar han i Anledning af dette Forhold finder sig opfordret til at paatale formeentlig Misligholdelse af samme.

Da der imidlertid ikke er oprettet nogen skriftlig Lejecontract, hvorefter det nysnævnte mellem Parterne oprettede Lejeforhold nøiagtigen kan bestemmes, og disse saaledes ogsaa ere uenige med Hensyn til Lejemaalstiden, vil denne være at bedømme efter de Bestemmelser, Lovgivningen indeholder for dette særlige Contractsforhold i Forbindelse med, hvad der ellers under Sagen er fremkommen til Forstaaelse af Parternes Mening.

Den for Staden Kjøbenhavn under 2den Octbr. 1754 emanerede Placat, som formeentlig er den Lov, der her nærmest maa komme i Betragtning, bestemmer saaledes i dens 3die §, at Lejetageren saavidt som muligt skal forsyne sig med skriftlig Contract, da han i modsat Fald maa takke sig selv for, at der i opstaaende Tvistigheder ikke reflecteres paa hans Andragende, naar han ikke paa lovlig Maade strax kan bevise samme. Da et saadant Bevis ikke af Requisitus er præsteret, vil Formodningen saaledes være for Rigtigheden af Requirentens Paastand betræffende Lejemaalstiden. Anvendelsen heraf paa det foreliggende Tilfælde, naar den under 2den Juni foranstaltede Opsigelse tages med i Betragtning, vil desaarsag medføre, at Lejeforholdet mellem Requirenten og Requisitus maa antages at være indgaaet halvaarsvis, og saaledes ogsaa Lovligheden af den i Medfør af Pl. 8de Marts 1819 skete Opsigelse for givet.

I Henhold til Foranstaaende vil den requirerede Forretning være at fremme i Overensstemmelse med Requirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den requirerede Forretning vil være at fremme i Henhold til Requirentens Paastand.

Damme.

Senere forligt.

---

Overdragelse til Brug og Arrest efter Pl. 30te Novbr. 1821. 3225 Rdl.

1864. 11te Januar (9de).

Tommermester J. H. Meyer

ctr.

Cancellieraad Procurator d'Auchamp som Mandatarius for Genicaud & Marignac.

Proc. d'Auchamp erklærer, at han vel er i Besiddelse af Ejendommens Documenter, men ikke for Øjeblikket kan betragte sig som Mandatarius for Genicaud & Marignac, ialtfald ikke saaledes, at han tør afgive nogen for dem bindende Erklæring, da han under 2den dennes definitivt har tilmeldt dem, at han har fraſagt sig Mandatet, og agter til Skifteecommissionen i Grosserer Larsens Boe at aflevere den Beholdning, han har af indkasseret Husleje. Spørgsmaalet om Ejendommen skulde tilskjødes Genicaud & Marignac eller vindiceres af Skjødeejeren, Grosserer Larsens Boe, stod aabent, og da saaledes hverken Ejendommen eller den contante Beholdning — 3225 Rdl. — var i hans Besiddelse paa Genicaud & Marignacs Vegne, maatte han protestere mod Forretningen.

Advocat Brock bemærker, at den Omstændighed, at d'Auchamp havde tilskrevet Genicaud & Marignac, at han agtede at opgive sin Stilling som Befuldmægtiget, ikke vilde kunne hindre Forretningens Fremme, da han endnu var i Besiddelse af Ejendommens Documenter, som han maatte besidde paa deres Vegne, medens Arresten var hjemlet ved Pl. 30te Novbr. 1821.

Den requirerede Forretning vil i dens dobbelte Egenskab være at fremme, naturligviis under alt fornødent Forbehold.

Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
## den 4de Juli 1864.

Thi kjendes for Ret:

Den paastævnte Arrestforretning bør, forsaavidt angaaer et Beløb af 3036 Rdl. 4 Mk. 5 Sk., som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, men iøvrigt bør saavel den nævnte Arrestforretning, som den i Forbindelse dermed den 11te Januar d. A. af Kongens Foged her i Staden decreterede Indsættelse i Henhold til Lovens 5—7—8, være ophævede, og bør Citanten, Tømmermester J. H. Meyer og Indstævnte Cancellieraad d'Auchamp til Intervenienten, den Kgl. Lands- Over- samt Hof- og Stadsrets Skifteommission, der behandler Grosserer N. P. Larsens Boe, udlevere Ejendommen Matr. Nr. 74 A og B bag Børsen i Stadens Strandqvarteer med Tilbehør, samt de samme vedkommende Papirer og Documenter. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens og Citanten for Intervenientens Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger ophæves (efter Omstændighederne).

. . . „Hvad nu først angaaer den Deel af Fogedforretningen, som har Hensyn til selve den faste Ejendom, bemærkes, at det er in confesso, at Genicaud & Marignac ikkun havde Kjøbecontract paa Ejendommen, hvorimod Grosserer Larsen stadig og navnlig ogsaa ved Fallittens Udbrud havde Skjøde paa den. Heraf er det nu ligefrem en Følge, at Ejendommen lige fra det Øjeblik, da Boet toges under Behandling — den 29de Aug. f. A. — paa samme Maade som enhver anden Boet tilhørende Ejendomsgjenstand, henhørte til Boets Masse, medmindre enten Nogen havde erhvervet en Ret derover, som berøjede ham til at forbre sig betragtet som Separatist — hvilket ikke var Tilfældet enten med Genicaud & Marignac eller med Citanten — eller ogsaa Skifteommissionen i Larsens Boe udtrykkelig havde givet Afkald paa Ejendommens Inddragelse i Boet, hvilket det er in confesso at den ikke har gjort. Men naar Ejendommen saaledes henhørte til Boets Masse, er det indlysende, at der ikke efter Boets Overtagelse af Skifteretten kunde foretages nogen særlig Retsforretning med Hensyn til den efter enkelte Creditorers Requisition. Den omhandlede Deel af Forretningen vil altsaa allerede af denne Grund, og uden at det forsaavidt bliver fornødent at undersøge, hvem af Parterne der har Ret med Hensyn til de under Proceduren omtvistede Spørgsmaal, om Genicaud & Marignac vare i Besiddelse af

Ejendommen, da Forretningen skete, og om Skiftecommissionen udtrykkelig havde decreteret den inddragen under Boet, være efter Intervenientens Paastand at ophæve, og ligesom Citanten derhos som Følge heraf vil være at tilpligte at udlevere Ejendommen, og endvidere, da han ingen særlig Indsigelse har gjort derimod, de Ejendommen vedkommende Papirer og Documenter, saaledes vil det Samme blive Tilfældet med Indstævnte, da denne, der er mødt efter Intervenientsagens Deduction, ikke har nedlagt nogen Protest imod Paastanden for hans Vedkommende.

Hvad dernæst angaaer den Deel af Fogedforretningen, der har Hensyn til det contante Pengebeløb, bemærkes, at dette hidrører fra Leje af Ejendommen, der — som det maa antages efter Fallittens Udbrud — var oppebaaren af Indstævnte, i alt Fald oprindelig alene i Henhold til en Fuldmagt fra Genicaud & Marignac, der i Medfør med den af Grosserer Larsen afsluttede Kjøbecontract havde Besiddelsen af Ejendommen ved Fallittens Udbrud, ligesom det maa ansees indrømmet af Intervenienten under Proceduren her for Retten, at de i alt Fald nogen Tid efter samme endnu havde den udelukkende Besiddelse af Ejendommen. Det fremgaaer endvidere af en fremlagt Udskrift af Skifteprotocollen, at Curator i Larsens Boe den 23de Novbr. f. A. har oplyst for Skiftecommissionen, at Larsen havde Skjøde paa Ejendommen, og at Indstævnte var i Besiddelse af de den vedrørende Documenter og oppebar Lejen, samt at Curator androg paa, at Indstævnte maatte blive anmodet om at aflevere Documenterne og gjøre Regnskab for Administrationen, at denne den 9de Decbr. f. A. mødte og erholdt 8 Dages Udsættelse i Anledning af det af Curator Tilførte, men at der iøvrigt Intet er passeret til Skifteprotocollen i denne Henseende før den her omhandlede Fogedforretnings Afholdelse. Endvidere er det oplyst at Indstævnte — efter Modtagelsen af et Brev fra Genicaud & Marignac af 21de Decbr. f. A., hvori disse udtalte, at de, hvis Pantecreditorerne ikke vilde gaae ind paa deres Forslag med Hensyn til Pantegjeldens Betaling, ikke kunde hindre, at Ejendommen solgtes af Larsens Boe, hvem den tilhørte — i et Brev af 2den Januar til Genicaud & Marignac erklærede sin Fuldmagt fra dem ugyldig og ophævet, og tilkjendegav, at han som Følge deraf agtede til Skiftecommissionen i Larsens Boe at aflevere det Beløb, han i sin Egenskab af deres Fuldmægtig havde hævet, efter Fradrag af Omkostninger m. v., og at Genicaud & Marignac derefter i et Brev af 7de Januar, der iøvrigt først blev modtaget efter den 11te Januar, have anerkjendt Modtagelsen af Indstævntes Brev, men derhos maa antages at have taget „ethvert Forbehold med Hensyn til denne Udbetaling." Derimod er det ikke mod Citantens Benægtelse godtgjort, hvad Indstævnte fremdeles har anført, at Indstævnte allerede kort efter Fallittens Udbrud skulde være bleven enig med Boets Curator om fremtidig at bestyre Ejendommen deels paa Boets, deels paa Genicaud & Marignacs Vegne, indtil det viste sig, om

Sidstnævnte vilde gjøre saadanne Udbetalinger, at de kunde faae Skjøde paa Ejendommen.

Efter hvad der saaledes foreligger skjønnes det ikke at være godtgjort, at Genicaud & Marignacs Besiddelse af Ejendommen, der, som bemærket, fortsattes efter Fallittens Udbrud, var ophørt inden Forretningens Afholdelse, eller i alt Fald inden den 2den Januar d. A., og, da nu Skiftecommissionen ikke har gjort noget saadant Skridt imod dem, som L. 5—5—4 ommelder, maae de af Ejendommen oppebaarne Frugter, hvoraf i alt Fald ingen Deel sees at være falden efter den 2den Januar, i Henhold til bemeldte Lovartikel, være bleven Genicaud & Marignacs Ejendom, og ligesom det er klart, at Indstævnte ikke ved at tilmelde dem, at han agtede at indbetale Beløbet til Skiftecommissionen, har overført Besiddelsen, endsige Ejendomsretten til denne, til hvem ikke blot ingen Indbetaling var skeet, men end ikke nogen Meddelelse gjort i saa Henseende, saaledes kan der heller ikke gives Intervenienten Medhold i, at Genicaud & Marignac i deres Breve, enten det af 21de Decbr. f. A. eller det af 7de Januar d. A. skulde have opgivet deres Ejendomsret til Beløbet, mod hvis Indbetaling til Skiftecommissionen de tvertimod synes at tage ethvert Forbehold. Som Følge heraf findes Beløbet qvæstionis endnu, da Forretningen foretoges, at have været deres Ejendom, og Forretningen, mod hvilken iøvrigt ingen Indsigelse er nedlagt, maa da forsaavidt ansees lovlig, og vil være at stadfæste, dog at det arresterede Beløb overensstemmende med Citantens under Proceduren nedlagte Paastand nedsættes til 3036 Rdl. 4 Mk. 5 Sk." . . .

---

Skat.

## 1864. 30te Januar (22de).

### Arbejdsmand H. Larsen.

Reqvisitus bemærker, at han fra 1ste Januar 1862 har betalt enhver ham præsenteret Skattebillet med 1 Rdl. 24 Sk., det er 5 Rdl. om Aaret. I 9 Aar har han ikke handlet med Brændevin eller havt Høkerhandel, men da Afgiften blev bestemt til 5 Rdl. om Aaret, besluttede han at betale denne Afgift, derimod vilde han ikke give 10 Rdl. om Aaret for at beholde sit Borgerskab og har nu beponeret det. Da Loven af 29de December 1857 § 72 bestemmer, at Afgiften bliver at fastsætte til noget Vist for 3 Aar ad Gangen, protesterer han imod nu at betale denne Skattebillet, hvorved under Navn af „Tilgang i Skat" afkræves ham andre 5 Rdl. om Aaret fra 1ste Januar 1862.

Den reqvirerede Udpantning vil, under alt fornødent Forbehold og paa Reqvirentens Ansvar, være at fremme.

Damme.

Reqvisitus har ikke appelleret eller anlagt Regressøgsmaal. — Derimod have Høkerne H. H. Jørgensen og J. Schouboe, deels som Formænd for Høkercorporationen deels paa egne Vegne, anlagt Sag mod Indenrigsministeriet paa Statskassens Vegne og Kjøbenhavns Magistrat paa Communens Vegne, hvorunder de have paastaaet de af Stadens Høkere, der ere Medlemmer af Høkercorporationen og som have erhvervet Borgerskab før Kundgjørelsen af Lov om Haandværks- og Fabriksdrift af 29de Decbr. 1857, kjendte fritaget for at svare højere Brændevinsskat til Statskassen og Communen end 5 Rdl. aarlig for Aarene 1862—64 m. v., men denne Sag er under 3die April 1865 ex officio bleven afviist paa Grund af utilladelig Cumulation i Henhold til Reser. 20de Septbr. 1754 og 3die Januar 1755.

---

Dom 336 Rdl.

## 1864. 2den Mai (12te April).

### Gaardejer Peder Hansen
ctr.
### Høker Lorentz Frederiksen.

Reqvisitus protesterer mod Forretningens Lovlighed. Den ved Obligationen pantsatte Ejendom har han solgt til Reqvirenten, men endnu ikke af denne faaet udbetalt de 2000 Rdl., som han skulde have havt i December Termin.

Proc. Ronge bemærker, at Reqvirenten frafalder sit Pant, og begjærer Udlæg i den Reqvisitus tilkommende Ret efter Kjøbecontractens Post 3 Litr. D til at erholde Transport paa en Reqvirenten efter en anden Kjøbecontract som Sælger tilkommende Ret til en Deel af Kjøbesummen for denne Ejendom, saaledes at derfor kan fordres Obligation meddeelt. Han gjør gjældende, at Reqvisitus ved den først nævnte Kjøbecontract har forpligtet sig til at hjemle Reqvirenten det Solgte, men ikke formaaer dette, da en Deel deraf er Fæstegrund.

Proc. Schack paastaaer, at Reqvisitus maa være berettiget til at henvise Reqvirenten til Udlæg i de 2000 Rdl., denne skylder ham. Ifølge erhvervet Bevilling forventer Reqvisitus at faae Ejendoms Dom, hvorved han kan hjemle Reqvirenten Ejendommen. Han begjærer Forretningen

in subsidium udsat saalænge, i alt Fald indtil den 17de Mai 1865, Dagen før Executionsfristens Udløb, for at afvente Ejendomsdommen.

(Procederet ved Indlæg.)

Requisiti Protest mod Forretningen, som for tidligt paabegyndt, kan efter Omstændighederne ikke tages til Følge, ligesaalidet anseer Fogden sig competent til mod Requirentens Protest at udsætte samme til det af Requisitus opgivne Tidspunct.

Betræffende dernæst det mellem Parterne rejste Spørgsmaal om, hvo der er berettiget til under en Executionsforretning at paavise Gjenstande til Fyldestgjørelse, da er det vel utvivlsomt, at L. 1—24—25 tilsteder Requirenten en saadan Ret, men efterat en fra Lovens Bestemmelser forandret Omgangsmaade med Hensyn til udlagte Gjenstandes Realisation var indført, har nu en langvarig Praxis, ogsaa optaget i den positive Lovgivning, t. Ex. i Frd. 8de Juli 1840 § 13, været for, at bemeldte Paaviisningsret maatte indrømmes Requisitus, dog under Betingelse af, at de af denne paaviste Gjenstande ikke vare behæftede med Mangler, der maatte kunne lægge Hindringer ivejen for deres Realisation til Øjemedets Opnaaelse. Anvendelsen af denne modificerede Praxis paa nærværende Tilfælde vil saaledes medføre, at de i den fremlagte Kjøbecontracts Post 3 Litr. b ommeldte 2000 Rdl., hvis Udbetaling er betinget af, at Requisitus hjemler Requirenten den kjøbte Ejendom ved et i Overensstemmelse med Contracten lovligt Skjøde, hvilket efter det Oplyste frembyder Vanskeligheder, ikke mod Requirentens Protest kan anseés som fyldestgjørende.

Fogden skjønner saaledes ikke rettere, end at Requirenten, der har frafaldet sin Panteret, maa, saafremt ikke Requisitus giver Anviisning paa andre ham tilhørende Gjenstande, gives Medhold i hans Paastand om at erholde Udlæg i Requisiti Ret til Transport af den i Kjøbecontractens Post 3 Litr. d ommeldte Panteobligation.

Thi eragtes:

Requirentens Paastand om at erholde Udlæg i Requisiti Ret til Transport af den i Kjøbecontractens Post 3 Litr. d

ommeldte Panteobligation, vil, saafremt ikke Reqvisitus anviser andre Gjenstande til Dækning, være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Vexel 1548 Rdl.

1864. 27de Mai.

Papirhandler C. L. Schneider
ctr.
Redacteur Edvard Meyer.

Proc. Alberti bemærker, at Reqvisitus har udstedt en Panteobligation til Reqvirenten for 4000 Rdl., samtidig med at denne har udstedt en Declaration, hvorefter Pantet skal tjene til Sikkerhed for hvad Reqvirenten til enhver Tid maatte have tilgode indtil 4000 Rdl. for leverede Varer efter Anfordringsbeviser eller efter Vexler. Den fremlagte Vexel oplyser, at den er udstedt for Reqvisiti Varegjeld. Reqvisitus skylder nu 4100 Rdl., men deraf ere de 100 Rdl. ikke forfaldne. Han fremlægger Declarationen og protesterer mod Forretningen.

Proc. Meyer ved Fuldm. Jensen benægter Rigtigheden. Vexlens Paalydende var en Afbetaling paa Obligationen, som han fremlægger med paategnet Qvittering for 1550 Rdl.

Der føres meget lang Procedure derom.

Da Reqvisitus ikke har fremsat nogen af de med Hensyn til Vexelforholdet priviligerede Exceptioner, vil den begjærede Forretning, dog under fornødent Forbehold, være at fremme.

Damme.

Arrestforretningen er kun benyttet til at faae Reqvisitus erklæret fallit, hvilket er skeet ved Skifterettens Kjendelse af 28de Mai. Denne er af Reqvisitus appelleret til Høiesteret, men ikke fremmet, hvorimod Skiftecommissionen saa har appelleret den til Stadfæstelse, og er dens Decret, da Meyer ikke mødte, derpaa stadfæstet den 20de Marts 1865.

---

## 1864. 30te August (29de).

### Skovrider N. Lemmen som Mandatarius for Forvalter C. Conradsen
ctr.
### Andreas Frederik Ludvig Lunde.

Boghandler Tillge forklarer, at Reqvisitus hverken boer eller logerer der paa Stedet, men opgiver hans Bopæl.

Proc. Bestrup ved Fuldm. Petersen henviser til Kjobenhavns Vejviser, til en Skrivelse fra Politiassistenten, hvori Reqvisitus angives at boe der, til at han oftere derfra er indklaget til Forligelsescommissionen, og forlanger Forretningen fremmet.

Tillge vedbliver sit Anførte. Hans Svigerinde Frøken Lunde har lejet denne Lejlighed, og Effecterne ere enten hans eller hendes Ejendom.

Frøken Lunde forklarer overeensstemmende dermed.

Pigen Ane Hansen forklarer, at det er hende, der har mødt hos Overbetjenten, men hun har der kun sagt, at Reqvisitus spiser her til Middag, naar han er i Byen.

I Henhold til det Protocollen Tilførte maa det i det Ringeste foreløbigen antages constateret, at Reqvisitus ikke har sin Bopæl i Stedet qvæstionis. Følgelig vil den begjærte Arrest, mod den nedlagte Protest, ikke være at foretage.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil ikke, i det Ringeste for Tiden, være at foretage paa det af Reqvirenten opgivne Sted.

Damme.

---

## 1864. 16de September.

### Kunstdrejer Dihm.

Reqvisitus har ved Criminalrets Forlig forpligtet sig til at betale i Mulct 2 Rdl.

Proc. Christensen ved Fuldm. Lund møder for Secretair H. C. Mellerup og bemærker, at Mellerup under 12te Decbr. 1861 er beskikket til Værge for Reqvisitus, og foreviser den tinglæste Værgebeskikkelse; han protesterer mod Forretningen og paastaaer, at det indgaaede Forlig som indgaaet af den Umyndige alene er ugyldigt.

Ligesom det her under Forretningen Oplyste godtgjør, at Reqvisitus er og alt i længere Tid har været i en Tilstand, der efter Straffelovens Principer (L. 6—6—17, 21) udelukker Tilregnelighed, saaledes maa han ogsaa i Overensstemmelse med Grundsætningerne i den civile Lovgivning (3—17—34, Frd. 14de Mai 1754, 24de April 1839 m. fl.) anseés for inhabil til at paadrage sig retlige Forpligtelser, hans Formue vedkommende. Paa Grund heraf og med Forvisning om, at denne hans Inhabilitet under Mødet i Criminalretten den 3die f. M. har været ubekjendt, vil den begjærede Forretning, idet Reqvisitus i Forhold til den stedfundne Forseelse ikke kan anseés som rette Paagjeldende, ikke hos ham være at fremme.

Thi eragtes:

Den begjærede Execution vil ikke være at foretage.

Damme.

---

Slutseddel 1647 Rdl.

1864. 17de October.

Fabrikejer L. P. Holmblad
ctr.
Grosserer Joh. Borchsenius.

Efterat Reqvirenten har faaet Arrestdecret nedlagt over endeel Løsøre af utilstrækkelig Værdi, begjærer Proc. Schack ved Fuldm. Gylling endvidere Arrest i nogle opgivne Reqvisitus tilhørende Prioritetsobligationer, samt i Reqvisiti faste Ejendom.

Peoc. Ibsen protesterer mod Arrest i Ejendommen, da de opgivne Obligationer have større Værdi end Fordringen.

Gylling mener, at man for Øjeblikket ikke kan vide, hvad Værdi disse Obligationer have, men frafalder sin Begjæring om Arrest heri.

Ibsen paastaaer, at han skal holde sig til de Obligationer, som han selv har opgivet.

Da Værdien af de væsentligste af de af Reqvirenten paaviste Løsøre ikke, som af denne asfereret, for Tiden kan bestemmes, skjønnes ikke rettere, end at der maa gives ham Med-

hold i hans Paastand om, ogsaa at erholde Arrest i den af ham paapegede faste Ejendom.

Damme.

---

Sø- og Handelsrettens Dom
den 3die November 1864.

Thi kjendes for Ret:

Den indankede Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt ved Magt at stande, og bør Indstævnte Grosserer J. Borchsenius betale osv.

(Arrestens og Processens Omkostninger skadesløst, paa Grund af Udeblivelse fra Forligsprøven.)

Indstævnte har indskrænket sig til at meddele den factiske Omstændighed, at hans Boe var opgivet til Fallitbehandling, men dette afgiver ikke nogen Grund, som kunde tale mod at tage Sagsøgerens Paastand tilfølge.

. . . „Den paa Indstævntes Gods gjorte Arrest constituerer nemlig vel en personlig Uraadighedstilstand for Indstævnte med Hensyn til det arresterede Gods, men har ikke nogen Virkning ligeoverfor Boet — jfr. Lov af 30te Decbr. 1858, om Behandling af Fallitboer § 2; Boet præjudiceres derfor heller ikke ved at der gives den i Henhold til D. L. 1—21—20 forinden Indstævntes Fallissement tilstævnte Stadfæstelse af Arresten, hvilken Stadfæstelse, forsaavidt Boet ikke extraderes Indstævnte til fri Raadighed, practisk kun faaer den Betydning, ved Siden af Anerkjendelsen af den Forbrings Rigtighed, hvorfor der er gjort Arrest, at statuere, at Arresten er forfulgt paa rette Maade." . . .

---

1864. 4de November (3die).

Dyrmaler J. V. Zillen
ctr.
Institutbestyrer J. T. A. Tang.

Proc. Berggreen fremlægger en Skrivelse af 27de og en Fuldmagt af 28de August fra Colonialbestyrer Fleischer, i Henhold til hvilke han forlanger udleveret dennes 12 aarige Søn, der er holdt tilbage af Requisitus.

Reqviſitus møder tilligemed Proc. Alberti ved Fuldm. Steinthal og bemærker, at Drengen ikke er holdt tilbage, men at han, efter Indtrædelſen af Sommerferien i Reqviſiti Skole, er bleven hos denne efter Samraad med ſin voxne Søſter, der er i Huſet hos Reqviſitus. Steinthal mener, at Fuldmagten Intet har at betyde, forbi Sønnen allerede havde forlabt Reqvirentens Huus, da den blev udſtedt, og han fremlægger et Brev af 16de Auguſt fra Faderen til hans Datter, for at oplyſe, at Faderen ſkal have yttret, at Sønnen ikke ſkulde være længere i Reqvirentens Huus, end han der var tilfreds.

Berggreen viſer, at dette Brev indeholder en beſlemt Misbilligelſe af, at Datteren har blandet ſig i Striden mellem Reqviſitus og Sørenſen, — ſom rejſte ned fra Grønland med Sønnen, — og en Udtalelſe om, at det ſkal forblive ved det Ord, han har givet Sørenſen, og ſom han nu, ſaavidt angaaer Anbringelſen i Reqvirentens Huus, har ratihaberet ved Fuldmagten til denne. Han oplyſer, at Grunden til Striden er den, at Reqvirenten vilde udtage Drengen af Reqviſiti Skole og havde ham til Prøve i Metropolitanſkolen, ſtrax derefter blev han tilbageholdt af Reqviſitus.

Steinthal betvivler, at Faderen kan ville, at Sønnen med Magt ſkal tages fra Reqviſitus.

(Længere Procedure).

I Henhold til den af Colonialbeſtyrer Fleiſcher, under 28de Auguſt ſidſtleden, til Reqvirenten udſtedte Fuldmagt, ſamt i Medhold af det, ſom fra Parternes Side iøvrigt er fremkommet, vil den reqvirerede Forretning være at fremme, ſaaledes ſom af Reqvirenten paaſtaaet, med Drengen Johan Ulrich Fleiſchers Udlevering.

Thi eragtes:

Johan Ulrich Fleiſcher vil være at udlevere til Reqvirenten.

Damme.

Ikke appelleret.

Skat.

## 1865. 21de Januar.

## Maskinmester . . . van der Loo.

Skattebilletten lyder paa „J. B." van der Loo.

Reqvisiti Hustrue bemærker, at hendes Mand hedder Carl Frederik Cornelius v. der Loo, og fremlægger Skattebilletter for 1862 og 1863 for betalte Skatter af C. v. der Loo. Derimod hed hendes Mands Fader Jacob Berendt v. der Loo, og boede, paa det paa Billetten opgivne Sted, sammen med hendes Mand til sin Død i forrige Aar, og da Billetten formeentlig maa angaae ham, vil hendes Mand ej betale den.

Rodemesteren bemærker, at da den nu afdøde v. der Loo var Læge, medens Billetten lyder paa „Maskinmester", og da C. v. der Loo ikke for Aaret 1864—65 var sat i Skat som „C. v. der Loo", kunde der ikke være Tvivl om, at det havde været Hensigten at Skatten skulde angaae ham.

Da Præsumptionen efter Omstændighederne maa være for, at Maskinmester C. v. der Loo, uagtet den skete Navneforvexling, in casu maa være den rette Paagjeldende, vil den reqvirerede Forretning, dog paa Reqvirentens eget Au- og Tilsvar, være at fremme i Overensstemmelse med den derom nedlagte Paastand.

Damme.

---

Forlig 42 Rdl.

## 1865. 21de Februar (18de).

## Enke C. D. Jørgensen

ctr.

## Kunstmaler Klæstrup.

Reqvisitus erklærer, at han kun ejer faae Gjenstande; det Øvrige tilhører hans Moder og Svigerfader, Capitain Kjærulff, som han boer sammen med.

Capitain Kjærulff og hans Datter, samt Reqvisiti Moder og Søster møde og bekræfte Rigtigheden heraf.

Paa Opfordring af Reqvirentindens Søn, A. C. Jørgensen, erklærer Reqvisitus, at han har lejet Lejligheden, men tilføjer, at Lejen betales af Capitain Kjærulff ved at indeholdes i dennes Pension; han foreviser Copien af Lejecontracten, der udviser, at det er Capitain Kjærulff der betaler Lejen; endelig møder ogsaa Værten og erklærer det samme.

Jørgensen vedbliver sin Protest imod at erkjende dette.

Da det maa antages constateret, at Requisitus er Lejer og Præsumptionen saaledes er for, at de paa den af ham lejede Lejlighed beroende Effecter ogsaa tilhøre ham, og denne Præsumption ikke kan antages for svækket ved det fra hans og øvrige Comparenters Side hidtil Fremkomne, vil Requirentens Paastand, der desuden understøttes af L. 1—24—27 og 5—6—9 være at tage til Følge, saaledes at Udlæg vil være at foretage i de af ham paaviste Gjenstande, naturligviis dog under Forbehold af Trediemands Ret:

Thi eragtes:

Forretningen vil under fornødent Forbehold være at fremme efter Requirentens Paastand.

Damme.

Forligt.

---

Skat.

## 1865. 10de Mai (5te).

### Enkefru Vosgraff.

Den fra Requisita fremlagte Attest lyder saaledes:

Je sousigné chargé d'affaire de Belgique declare que le menble et argenterie garnissant l'appartement de m^de^ Veuve Vosgraff mon ancienne dame de ménage dans ma maison de Gothersgade sont ma propriété dont elle a l'usage provisoire.

Copenhague le 1 Novembre 1864.

J. Joosé
chargé d'affaire de Belgique.

Den requirerede Udpantning vil med Hensyn til den her fremlagte, af den belgiske chargé d'affaire udstedte, Attest, hvis Overensstemmelse med Sandheden ikke tør betvivles, ikke være at fremme, ialtfald ikke i de Gjenstande som den nævnte Attest maa antages at omfatte.

Damme.

---

Tvangsmulcter efter Højesterets Dom. 420 Rdl.

## 1865. 22de Juni (20de).

### Kammeradvocaten paa Statskassens Vegne
ctr.
### Fuldmægtig Edvard Carlsen.

Den 20de erklærer Reqvisitus, at det er ham en Umuligheb at opfylde Dommen, nemlig at forskaffe Statskassen frit Skjøde paa endeel til Ejendommen „Aldershvile" hørende Frebsskovsareal.

Proc. Sørrensen benægter dette, men samtykker i Udsættelse til den 22de.

Den 22de fremlægger Reqvisitus Proprietair Bagges Skjøde paa Ejendommen og hans Skrivelse til Comparenten af 30te f. M., hvori han nægter at kunne eller ville separere Ejendommen, for at Reqvisitus skal kunne opfylde Dommen.

Sørrensen nægter, at Umuligheden derved er godtgjort; han henviser til, at det allerede baade for Overretten og Højesteret var paaberaabt, at Reqvisitus havde solgt Ejendommen, at det altsaa var res judicata at det ikke var en Umuligheb, samt til, at Reqvisiti Sagfører for Højesteret har asseret, at Reqvisitus, eller rettere, at Cancellieraad d'Auchamp, var fuldkommen istand til at skaffe Skjøde.

Reqvisitus begjærer nu Udsættelse i otte Dage for om dette at conferere med Cancellieraad d'Auchamp og med Advocat Brock, der har givet Møde for ham i Højesteret.

Sørrensen protesterer herimob, forbi Reqvisitus alt har havt Udsættelse og under Paaberaabelse af, at det strider mod Princip et i Frb. 6te April 1842 § 7, hvorefter Domhaveren ikke uden Nødvendighed maa opholdes i sin Ret.

Den begjærte Anstand blev efter Omstændighederne bevilget.

Damme.

Afgjort i Mindelighed.

Udsættelse.

1865. 28de Juli (26de).

Premierlieutenant M. Riise
ctr.
Arbejdsmand Lars Larsen.

Reqvirenten har begjært Reqvisitus udsat paa Grund af, at han har gjort Fremleje af et Værelse til Kirstine Rasmussen.

Reqvisitus erklærer, at Kirstine Rasmussen hører til hans Familie og stedse har boet hos ham med Samtykke af Stedets tidligere Ejer Langkilde og Fuldmægtig Bretteville som bestyrede Ejendommen for ham. Efter at Sagen den 26de er optaget til Kjendelse, møder Reqvisitus den 28de med de to Erklæringer. Bretteville erklærer paa det Bestemteste at Kirstine Rasmussen har boet hos Reqvisitus altid og med Brettevilles Samtykke, som hørende til hans Familie; Langkilde erklærer, at han aldrig er faldet paa at føre Control med hvem der hørte til Lejerens Familie, eller at betragte dette Forhold som Contractsbrud.

Da det sees af de idag fremlagte Erklæringer fra dHrr. Bretteville og Langkilde, at Fruentimmeret Kirstine Rasmussen har boet hos Reqvisitus med rette Vedkommendes Samtykke, vil Reqvirentens Paastand om Udsættelse ikke være at tage til Følge.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil ikke være at fremme.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 2437 Rdl.

1865. 4de August.

Justitsraad Borgermester L. C. Larsen
ctr.
Kjøbmand Lauritz Aabye Jahnsen.
Begyndt den 15de Februar

Reqvisitus protesterer mod Forretningen, fordi den Police, hvori Arresten er skeet og som er det Eneste han ejer, ikke var tilstrækkelig til at

fyldestgjøre hans Datters Tilgodehavende efter den fremlagte Obligation.

Proc. Nellemann møder for den umyndiggjorte Datters Værge, Portraitmaler Møller, og fremlægger som Indlæg en Skrivelse til Fogden af 26de October f. A., hvorved han har villet forbindre Forretningen.

Proc. Seidelin fremlægger Indlæg som Svar derpaa og Forretningen udsættes til Udvexlingen af flere Indlæg, som fremlægges samlede den 1ste August.

Sagen er derefter den, at Reqvisitus samtidig under 11te Decbr 1858 har udstedt den Obligation til Reqvirenten for 2000 Rdl., der ligger til Grund for Dommen, samt en Obligation for 10000 Rdl. til Datteren. I denne Sidste har han givet hende Pant i endeel Ejendomme og Fordringer, deriblandt den omhandlede Police, men i Obligationen forbeholdt sig — „fuldkommen Dispositionsret over det Pantsatte, til derefter at sælge, bortskjøde, pantsætte, transportere og indkassere og qvittere for enhver Deel deraf, som jeg finder for godt, mod at jeg samtidig i sammes Sted stiller min Datter anden Sikkerhed lige med den, som herved er givet." — Denne Obligation kommer senere i Overformynderiets Værge, da Datteren bliver sindssvag og umyndiggjort. Da en Voldgiftskjendelse af 9de April 1864 bestemte, at Reqvisitus skulde have Renter af Erstatningssummen efter Policen, tilbød Assurancecompagniet ham notarialiter den 25de April s. A. at ubetale 9440 Rdl. 85 Sk., under Betingelse af Overformynderiets Samtykke og af at Obligationen forevistes med Overformynderiets Qvittering. Efter indhentet Erklæring fra Værgen har Obligationen derefter under 14de Mai faaet saalydende Paategning: „Ifølgedetsor den foran under c nævnte Prioritet i den Fordring, som jeg efter Police den 29de April 1845 har paa det kgl. octrojerede Sø-Assurancecompagnie, giver jeg herved som yderligere Sikkerhed for den ved denne Obligation stiftede Gjeld, 1ste Panteret i Alt, hvad jeg ejer og ejende vorder, Intet undtagen." Denne Paategning er tinglæst den 23de Mai. Derefter har Overformynderiet under 28de Mai medbeelt Reqvisitus en Attest, hvori blandt andet siges: „Der er saaledes for Overformynderiets Vedkommende Intet til Hinder for, at Hr. Jahnsen udøver Dispositionsret over bemeldte Fordring og kan modtage og qvittere for samme uden Mellemkomst af Overformynderiet eller Datterens Værge.

Under 31te Mai har Reqvirenten derpaa ladet foretage Arrest i Policen forinden Reqvisitus har faaet den udbetalt, og Retten har ved sin Dom kun tilpligtet Reqvisitus at betale Obligationen til Reqvirenten, samt stadfæstet Arresten som „foretaget under Forbehold af Enhvers lovlige Ret," og fordi kun under Arrestforfølgningen bliver „at afgjøre hvad der angaaer Parternes Mellemværende, da Trediemand ikke under Sagen var optraadt som Intervenient."

Under Proceduren for Fogedretten gjøre nu Reqvisitus og Interve-

nienten gjeldende, at Policen qvæstionis vedblivende er pantsat til Datteren og kun ved Paategningen er gaaet over fra specielt til generelt Pant; medens Procurator Seidelin, — næstefter at benægte Gyldigheden af Obligationen til Datteren i det Hele, paa Grund af L. 5—4—9 og 10, da Reqvisitus ene har stiftet med Datteren og udstedt denne Obligation som hendes Mødrenearv, — paastaaer, at Policen ved Reqvisiti Paategning paa Obligationen og Overformynderiets Erklæring fuldstændigt er udgaaet af Pantet.

Mod nærværende Forretnings Fremme protesterer Intervenienten, idet han paa Grund af Jomfru Jantzens formeentlige Panteret principaliter paastaaer, at der ikke gives Reqvirenten Udlæg i Policen med sammes Paalydende, og subsidialiter, at der, hvis Udlæg decreteres, stilles Jomfru Jantzen betryggende Sikkerhed, saafremt Policen da maatte blive udleveret til Reqvirenten.

Betræffende førstnævnte Paastand skulde Fogden kun bemærke, at samme ikke finder nogen Støtte i den positive Lovgivning, hvorimod L. 1—24—26, cfr. Cfkr. 13de Marts 1823 § 2 ligefrem tilsteder Execution i pantsat Gods, naar kun ikke Panthaverens Ret derved præjudiceres, og angaaende den sidste, at Sikkerhedsstillelse, i Tilfælde af, at pantsat Gods udleveres til en upriviligeret Domhaver, kun da af Fogden kan fordres og dens Storrelse af ham bestemmes, naar det staaer i hans Magt at bevirke Saadant overleveret til Reqvirenten, men derom kan der in casu ikke være Tale, idet Policen findes beroende hos Trediemand, der ikke kan anfees forpligtet efter den mellem Reqvirenten og Reqvisitus affagte Dom, og Fogden selvfolgelig ej heller ligeoverfor ham kan anvende nogen Tvang.

Naar Fogden desuagtet, paa Parternes Forlangende, troer at burde gaae ind paa Hovedstridspunctet mellem disse, skeer dette kun af Hensyn til den formeentlig rette Formulering af Executionsdecretet.

Betræffende det nævnte Stridspunct: om Jomfru Jantzen for Tiden har Panteret eller ikke i den ommeldte Police med sammes Paalydende, skulde Fogden være tilbøjelig til at tiltræde den af Reqvisitus under 23de Juli f. A. givne Fortolk-

ning af hans Paategning paa Obligationen af 14de Mai f. A., hvilken Fortolkning ogsaa af Intervenienten er tiltraadt, den nemlig, at Jomfru Jantzens specielle Panteret i Policen m. v. efter sidstnævnte Dato er ophørt som saadan, men, at Policen og sammes Paalydende samtidig dermed er gaaet ind under den da givne almindelige Panteret.

Foruden selve Udtrykkene i den ommeldte Paategning, bestyrkes ogsaa denne Fortolkning derved, at det i Obligationen specificerede Pant alt da for Størstedelen var bortfalden, og at det samme inden en fjernere Tid jo ligeledes maatte være Tilfældet med Policen, efterat Voldgiftskjendelsen var affagt, ligesom ogsaa ved den Requisitus i Obligationen tilstedede Substitution, i Overensstemmelse med hvilken Overformynderiets og Værgens Erklæringer maa forstaaes.

Forsaavidt Intervenienten imidlertid, under Forudsætning af Jomfru Jantzens Panteret, har indæreret, at Requirenten, da det nu havde viist sig, at der end ikke var tilstrækkeligt Pant for hendes Fordring, ikke kunde have nogen retlig Interesse i at erholde Udlæg i Policen med Tilbehør, skulde Fogden dog formene, at denne Sætning i sin Almindelighed ikke kan opstilles som Regel for alle Tilfælde. Panthaverens Fordring kan jo paa flere Maader ophøre eller formindskes, t. Ex. ved Betalinger, naar Debitor bliver Creditors Arving, ligeledes derved at en udstedt Obligation paa Grund af L. 5—4—9 og 10 allerede fra Begyndelsen kan lide af en total eller partiel Mangel — noget, som ogsaa in casu er fremhævet af Requirenten med Hensyn til den oftnævnte Obligation, uden at der dog er fremkommet noget Beviis derfor, og endelig kunne de pantsatte Gjenstande forøges saaledes i Værdi, at de ville kunne afgive Sikkerhed for mere end den pantsatte Fordring — noget, hvis Mulighed in casu fremgaaer af Requisiti seneſt under 1ste dennes Protocollen Tilførte med Hensyn til den af ham instituerede Appel af Voldgiftskjendelsen.

I Henhold til Ovenstaaende skjønner Fogden saaledes ikke rettere end, at Requirentens Paastand saavidt bør tages til Følge, at der for hans Fordring efter Dommen gives ham

Udlæg i den oftnævnte Police med sammes tilhørende Restpaalydende, dog under alt fornødent Forbehold, derunder indbefattet Jomfru Jantzens Ret efter den til hende udstedte Panteobligation af 11te December 1858 og den samme givne Paategning af 14de Mai f. A.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paastand om Forretningens Fremme vil forsaavidt være at tage til Følge, at Udlæg decreteres i den fornævnte Police med sammes Restpaalydende, dog under alt fornødent Forbehold, derunder Jomfru Jantzens Ret efter den fornævnte Panteobligation.

Damme.

---

Dom 72 Rdl.

1865. 18de September (16de).

J. P. Handberg
ctr.
Bosfemager F. Hein.

Den 16de erklærer Reqvisitus, at Meublerne ere hans Faders og fremlægger Gjenpart af et Laanebeviis. Reqvirenten erholder Udlæg, men Spørgsmaalet om Udlevering optages til Kjendelse. Den 18de, før Kjendelsens Affigelse, møder tilligemed Parterne, Reqvisiti Fader, der fremlægger det originale Laanebeviis, samt til Bestyrkelse af Rigtigheden deraf, en Lejecontract med Snedker Giessing om nogle Meubler, og en Erkjendelse fra denne af Dags Dato af, at han (Faderen) har kjøbt og betalt visse nævnte Meubler.

Efter det nu Oplyste vil Reqvirentens Paastand om at erholde de specificerede Effecter overleverede, ikke for Tiden være at tage til Følge.

Damme.

Ikke appelleret.

---

Dom 844 Rdl.

## 1865. 27de September (26de).

### Exam. jur. F. Graae
### ctr.
### Boghandler V. Pio.

Proc. Myhlertz fremlægger Højesteretsstævning til Appel af Dommen, og da derimod paaberaabes, at Dommen angaaer en uimodsagt Forskrivning, bemærker han kun, at „in casu er den fremlagte Obligation netop bleven modsagt".

Proc. Møller ved Fuldm. Herold bemærker, at der efter Domsacten hverken er gjort Indsigelser mod Haandskriftets Gyldighed eller mod Fordringens Rigtighed.

Den øvrige Procedure angaaer Spørgsmaalet om Dommen kan appelleres.

Myhlertz paastaaer, at det ligger udenfor Fogdens Competence at afgjøre dette. Han benægter, at Reqvisitus har fraskrevet sig Ret til Appel. Den gjorte Tilførsel af 5te Novbr. lyder nemlig: „vi tilligemed vore Cautionister" underkaste os den hurtige Retsforfølgning, „ligesom vi" forpligte os til at lide Dom uden Appel; han paastaaer, at den sidste Passus ikke vedkommer Cautionisterne (Reqvisitus) og ordentligviis kun kan angaae Hoveddebitorerne.

I Domsacten hedder det: „Myhlertz paastod Sagen afviist og Indstævnte tillagt Kost og Tæring, eller Indstævnte frifunden og tillagt Sagens Omkostninger i Henhold til Indholdet af de af Modparten fremlagte Documenter," og efter skeet Opfordring til at begrunde denne Paastand: „Myhlertz exciperede og indlod," hvorpaa Fuldmægtig Herold har protesteret imod, at der tages Hensyn til denne umotiverede Paastand.

Af den i Domsacten indførte Stævning sees, at den fremlagte Obligation i Stævningen har været paaberaabt med urigtigt Opgivende af Datum.

Da det sees at nærværende Sag grunder sig paa et under Domssagens Forfølgning uimodsagt Haandskriftskrav, vil den af Reqvisitus fremlagte Appelstævning ikke kunne tillægges den af ham paastaaede Virkning at standse Executionens Fremme. Fogden finder det saaledes unødvendigt, skjøndt han in casu dertil anseer sig fuldkommen berettiget, at indlade sig paa Besvarelsen eller Forstaaelsen af det andet mellem Parterne verserende Stridsspørgsmaal betræffende Obligationens Slutnings-

passus i Forbindelse med den af Reqvisitus under 5te Novbr. 1863 derpaa gjorte Tilførsel. Den reqvirerede Forretning vil saaledes være at fremme i Overeensstemmelse med Reqvirentens Paastand.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme.

Damme.

Forligt.

---

Arrest efter Skadesløsbrev for 1685 Rdl. og Overdragelse til Brugelighed.

1865. 13de October.

Particulier Andreas Jørgensen Ahrenkiel
ctr.
Snedker C. P. Jørgensen.

Reqvisitus protesterer mod Forretningen. Uagtet han (Reqvisitus) ikke havde opfyldt de i Skadesløsbrevet stipulerede Betingelser, havde Reqvirenten, efter Udløbet af den deri satte Forfaldstermin, yderligere forstrakt ham med 885 Rdl. og givet ham Beviis for, at han end yderligere vilde forstrække ham med 3500 Rdl. Han mener nu, at Skadesløsbrevets Bestemmelser med Hensyn til Betalingen ikke kunne lægges til Grund, men at Betalingen nu først skulde præsteres i Decbr. Termin, hvilket han paastaaer var en Overeenskomst mellem ham og Reqvirenten, og som ogsaa fremgik af, at Reqvirenten yderligere havde forstrakt ham, uagtet han ikke havde lagt det i Skadesløsbrevet betingede Pjelkelag.

Proc. Ibsen ved Fuldm. Vang benægter, at der er truffet nogen ny Overeenskomst; ogsaa de efter Skadesløsbrevet den 10de Marts Reqvisitus betalte 800 Rdl. skulde have været tilbagebetalte i Juni Termin og han paaberaaber Skadesløsbrevets Bestemmelser om, at alt hvad Reqvisitus derefter har modtaget, strax og paa engang er forfalden til Betaling, naar Bygningens Opførelse standses i mere end 14 Dage. Det ommeldte Beviis er ganske uden Betydning.

Reqvisitus vedbliver, at Contracten er hævet ved en ny mundtlig Overeenskomst og siger, at ingen Standsning af Bygningen har fundet Sted, da den aldrig har været paabegyndt. Han fremlægger nu det ommeldte Beviis af 18de Juni, hvilket han mener indeholder en ny Contract, som støtter sig til den mundtlige Overeenskomst.

Da der ikke mod Reqvirentens Benægtelse er præsteret Beviis for, navnligen saaledes ej heller ved det af Reqvisitus fremlagte Document, at de Reqvirenten ved Skadesløsbrevet tillagte Rettigheder skulde være hævede ved nogen senere Overeenskomst mellem Parterne, vil Reqvirentens Paastand i sammes dobbelte Retning, baade som Indsættelse og som Arrest være at fremme, dog sidstnævnte ikkun for et Beløb af 800 Rdl.

Thi eragtes:

Den reqvirerede Forretning vil være at fremme i dens dobbelte Retning, baade som Indsættelse og som Arrest, den sidste dog ikkun for et Beløb af 800 Rdl.

Damme.

Hævet under Justificationssagen som forligt.

---

Udsættelse.

## 1865. 18de October (17de).

### Grosserer Valsøe
### ctr.
### Urtekræmmer C. Th. Olsen.

Proc. Lassen for Reqvirenten fremlægger Opsigelse af 23de Juni, og Reqvirentens Skjøde paa Ejendommen.

Proc. Alberti fremlægger den af Udstederen af det fremlagte Skjøde, Ahrenkiel, med Reqvisitus oprettede Lejecontract, hvorefter Lejeforholdet er uopsigeligt i halvtredie Aar fra 12te October 1864 at regne, fra Udlejerens Side og først derefter kan opsiges med et halvt Aars Varsel. Denne Lejecontract er Kjøberen, (o: Reqvirenten,) efter Skjødet og den vedhæftede Kjøbecontract pligtig til at lade gjælde, da Kjøbecontractens § 2 paalægger ham at respectere Lejecontracterne, hvoraf denne var Reqvirenten fuldstændig bekjendt, hvilket Alberti personligt vedb, fordi denne og Ahrenkiel henvendte dem til ham derom, førend Kjøbecontractens Oprettelse; han benægter, som i Reqvisitionen anført, at Lejligheden er udlejet til Trediemand.

Proc. Lassen bemærker, at der ved Handelen mellem Valsø og Ahrenkiel aldeles ikke har været Tale om denne Contract, hvorimod Reqvirenten mente, at Lejligheden var lejet til Kiefer efter den Contract som han modtog og som nu fremlægges. Ifølge Pl. 4de Decbr. 1795 kunde den af Alberti fremlagte Lejecontract ikke gjælde, da den ikke

var tinglæst. Han tilføjer, at Reqvisitus for et halvt Aar siden er flyttet bort, men imorges igjen er flyttet ind for at opnaae at blive udsat. Han benægter, at Reqvirenten og Ahrenkiel have været hos Alberti for at tale om Reqvisiti Lejecontract, om hvilken Reqvirenten var uvidende indtil 4 à 8 Dage før St. Hansdag.

Alberti protesterer mod at der tages noget Hensyn til den fremlagte Contract med Kiefer, som han benægter at Ahrenkiel har overleveret Reqvirenten istedetfor Olsens; han benægter, at Reqvisitus har været flyttet, og tilføjer sit Tidligere, at det nu er erkjendt, at Reqvirenten, før den 23de Juni, da han opsagte Reqvisitus, var bekjendt med den fremlagte Contract og saaledes uberettiget til at opsige ham efter denne virkelige Kundskab til Contracten.

Efter Ahrenkiels Opfordring attesterer Retten, at Reqvisitus har aaben Urtekrambutik paa Stedet.

Reqvisitus protesterer mod nærværende Forretning, idet han indærerer, at den mellem ham og den tidligere Ejer Ahrenkiel oprettede Lejecontract af 12te October 1864 har været Reqvirenten fuldelig bekjendt, og formener, at denne beviste Kundskab maa tillægges samme Retsvirkning som en stedfunden Tinglæsning, at samme Contract som nu af ham er fremlagt, indeholder den Bestemmelse, at Opsigelse fra Reqvirentens Side først kan skee efter halvtredie Aars Forløb efter Contractens Indgaaelse og at denne da skal være en halvaarlig, samt at § 2 i det af sidstnævnte fremlagte Skjøde paabyder, at Skjødehaveren skal holde sig de med forrige Ejer indgaaede Lejecontracter efterrettelig.

Da imidlertid Reqvirenten benægter at have havt Kundskab om den fornævnte Lejecontract forinden eller paa den Tid, Kjøbet foregik, da den Bestemmelse i Skjødets § 2 om de tidligere Lejecontracters Overholdelse nødvendigvis maa begrændses af disse Lejecontracters Conformitet med de om saadanne Forhold emanerede Lovbestemmelser, navnlig i Frd. 4de Decbr. 1795, og da endelig samme §'s Slutningspassus ikkun fordrer „lovlige Opsigelser", hvorved i Henhold til Pl. af 15de Marts 1813, 14de Januar 1761, cfr. Cancelliskrivelse 17de August 1820, forstaaes Opsigelse inden St. Hansdag og inden Nytaar til den nærmest paafølgende Flyttedag (Pl. 8de Marts 1819), saa skjønner Fogden ikke rettere, end at Forretningen bør nyde

Fremme under Betingelse af, at der med Hensyn til de af Parterne ikke oplyste Puncter af Reqvirenten stilles en passende Sikkerhed, som efter Omstændighederne bestemmes til 2000 Rdl. i anordningsmæssige Pengeeffecter.

Thi eragtes:

Mod en Sikkerhedsstillelse af Reqvirenten af 2000 Rdl. i anordningsmæssige Pengeeffecter, vil den reqvirerede Forretning være at fremme.

Damme.

Af Reqvisitus er anlagt Erstatningssøgsmaal, som endnu ikke (medio October Maaned 1866) er paadømt.

---

## 1865. 7de December (2den).

### Justitssecretairen ved den kongelige Landsog Overseret Hof- og Stadsret Cancellieraad de Coninck ctr.
### Landsoverretsprocurator A. V. Ibsen.

Efterat Reqvisitus som Mandatarius for Møller Skyum havde ført en Sag ved Hof- og Stadsretten, blev denne Sag appelleret til Højesteret. Reqvisitus blev da atter stævnet som Mandatarius for Skyum og som tabende Part blev „Indstævnte" dømt at betale 5 Rdl. til Justitskassen.

Reqvisitus protesterer mod Forretningen, som det af Kjendelsen fremgaaer, deels fordi Dommen er over Aar og Dag gammel og han ikke vil betragte det idømte Beløb som Mulct eller Bøde, deels fordi han mener, at ved „Indstævnte" — som det i Dommen lyder — kun skal forstaaes Møller Skyum og ikke ham, Reqvisitus personlig, der kun har været stævnet som Mandatarius.

Mod nærværende Forretnings Fremme protesterer Procurator A. V. Ibsen, idet han principaliter paastaaer, at Dommen som forældet, nu ikke længere kan exeqveres, og subsidiairiter, at han ikke er rette reus debendi.

Den førstnævnte Paastand, som han grunder paa Frd. 17de Mai 1690 og 20de Marts 1795, kan imidlertid ikke

harmonere med Indholdet af de tvende kngl. Reſcripter af 12te Octbr. 1770 og 1ſte Juli 1791, cfr. Canceſkr. 17de Decbr. 1836, i hvis Følge Execution for Inſtitutskaſſemulcter kan foretages efter Mulctdomme, ſom ere over Aar og Dag gamle.

At Forretningens Gjenſtand nærmeſt maa betragtes ſom en Mulct, uagtet det kngl. danſke Cancellie i Skrivelſe til Kongens Foged af 28de Januar 1823 formener, at ſamme ikke kan afſones, er Noget ſom hidtil har været antaget i Praxis, og fremgaaer ligeledes af Overſkriften til den nysnævnte Cancelliеſkrivelſe, der rigtignok af Procurator Ibſen er fremhævet ſom Beviis for det Modſatte; ialtfald vil det idømte Pengebeløb, hvad enten ſamme er Mulct eller ikke Mulct, være at exequere paa ſamme Maade ſom Mulct, Alt i Henhold til § 6 i Frd. 23de Decbr. 1735.

I det Hele viſer ſaavel de fornævnte Reſcripter, ſom flere lignende og en Maſſe af Collegialſkrivelſer til forſkjellige Autoriteter, deriblandt ogſaa de af Procurator Ibſen anførte, at der fra det Offentliges Side paa en ſærlig omhyggelig Maade er draget Omſorg for med den mindſt mulige Ulejlighed at ſikkre Inſtitutskaſſen de ſamme tilkommende Indtrader, hvisaarſag ogſaa en umindelig Praxis har været for, at Frd. 17de Mai 1690 og 20 Marts 1795 ikke derpaa vare anvendelige og overhovedet ikke havde med Staten og det Offentlige at gjøre, medmindre disſe optraadte ſom Private i reent privatretlige Forhold.

Med Henſyn til den ſubſidiaire Paaſtand, ſkulde Fogden formene, at Udtrykkene i den fremlagte Højeſteretsdom, tilſtrækkeligen godtgjøre, at Procurator Ibſen her er rette Vedkommende, og at Mulcten altſaa vedkommer ham perſonlig, hvilket ogſaa ſkjønnes at fremgaae af det af ham anførte Reſcript af 28de April 1736, der efter Mulctens Erlæggelſe henviſer til at ſøge Godtgjørelſe hos Mandanten, med hvem det Offentlige Intet vil have at gjøre.

I Henhold til Foranførte ſkjønner Fogden ſaaledes ikke rettere, end at den reqvirerede Forretning vil være at fremme hos Landsoverretsprocurator A. B. Ibſen.

Thi eragtes:
Den reqvirerede Forretning vil være at fremme.
Damme.

---

## Hof- og Stadsrettens Dom
den 6te August 1866.

Overretsprocurator A. B. Ibsen
ctr.
Cancellieraad de Coninck, Justitssecretair ved nærværende Ret.

Thi kjendes for Ret:
Den paaankede Fogedkjendelse af 2den December 1865 og den ligeledes paaankede Executionsforretning af 7de s. M. bør ved Magt at stande.

Proc. Winther har kun paastaaet sig Salair tilkjendt i det Tilfælde, at Retten maatte skjønne, at dettes Udredelse efter de almindelige Regler vilde komme til at paahvile det Offentlige.

. . . „Det er in confesso under Sagen, at den ovennævnte af Højesteret den 27de Juni 1864 paakjendte Sag i første Instants har været anlagt ved nærværende Ret af Citanten efter dertil meddeelt Fuldmagt fra Møller Skyum, — hvilken Fuldmagt blandt Andet tillige indeholder Bemyndigelse for Citanten til at qvittere for Sagens Gjenstand — som Mandatarius for Citanten Skyum mod Directionen for Kjøbenhavns Brandforsikring, samt at nærværende Rets den 19de Mai 1862 afsagte Dom gik ud paa, at den nævnte Direction skulde betale de paastævnte 1710 Rdl. med Renter til Citanten som Mandatarius for Skyum, og at Citanten derefter, da Directionen appellerede Dommen til Højesteret, uden Indsigelse har modtaget Stævning til Højesteret, ligeledes som Mandatarius for Skyum.

Ved Højesteretsdommen af 27de Juni 1864 blev imidlertid Directionen frifunden for Tiltale af Citanten som Mandatarius for Skyum, og Citanten i denne Egenskab tilpligtet at betale 5 Rdl. til Justitskassen.

Efterat Citanten her for Retten har frafaldet den af ham under Fogedforretningen principaliter fremsatte Indsigelse, som var støttet paa, at Højesteretsdommens fatalia executionis formeentlig forlængst vare udløbne, bliver der kun Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte har været

berettiget til at afsordre Citanten — der nægter at indesidde med Midler for Møller Skyum — personlig den idømte Kjendelse, hvilket Citanten bestrider. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at Citanten ved paa den forannævnte Maade at optræde som Mandatarius for Møller Skyum er bleven raadig over Sagen paa en saadan Maade, at han maa betragtes som den egentlige Part, og at hans Stilling til Sagen saaledes er væsentlig forskjellig fra dens, der kun optræder som Sagfører for en Part, hvilken ikke ifølge denne sin Stilling bliver dominus litis eller Part i Sagen, hvorfor det af Citanten paaberaabte Reskript af 28de April 1756 heller ikke kan komme i Betragtning til hans Fordeel, da det kun handler om Sagførere, der som saadanne udføre Sagerne for deres Principaler, hvilket ligeledes gjelder om den af Citanten endvidere paaberaabte § 31 af Højesterets Instrux af 7de Decbr. 1771. Men naar Citanten saaledes maa betragtes som Part i Sagen, maa han ogsaa blive personlig ansvarlig for den ham som tabende Part idømte Kjendelse til Justitskassen, uden at det i denne Henseende kan komme i nogen Betragtning, om han indesidder med Penge for sin Mandant eller ikke, hvorimod det maa være hans egen Sag i saa Henseende at sikre sig.

Efter det Anførte kan Citantens principale Paastand om Executionsforretningens Ophævelse ikke tages til Følge, og da den subsidiaire Paastand, som er støttet paa, at Fogden skulde have været uberettiget til at beregne Gebyr for Forretningen, ikke kan komme under Paakjendelse, forbi Fogden, mod hvem Paastanden maa ansees rettet, ikke med Hensyn til denne Deel af Sagen er stævnet som Part, hvorimod der kun i Almindelighed er givet ham Stævning til at til- og forsvare Kjendelsen og Executionen, — vil, efter Indstævntes Paastand, den indankede Kjendelse og Executionsforretning i det Hele være at stadfæste, hvorhos Citanten findes at burde udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for benificerede Sager, dog med Undtagelse af Sagførersalair, der, efter det ovenfor refererede Indhold af Procurator Vinthers Paastand, ikke bliver at tilkjende denne, ligesom der efter Sagens Gjenstand ikke bliver Spørgsmaal om Godtgjørelse for stemplet Papir." . . .

---

Skat.

## 1866. 30te Januar (23de).

### Møllermester Mortensen.

Requisitus lader protestere i Henhold til Grundlovens Bestemmelse om, at ingen nye Skatter kunne paalægges uden ved Lov, medens den fremlagte Skattebillet selv angiver, at den derefter forlangte Skat er paalagt ifølge en kongelig Resolution.

Det afæskede Beløb er paa den fremlagte Skattebillet betegnet som: „Refusion efter Resolution af 12te Juni d. A. bekjendtgjort ved Raadstueplacat af 6te Juli næstefter" (1865).

Den af Requisitus nedlagte Protest kan efter Omstændighederne ikke tages til Følge, hvorimod den requirerede Udpantning under fornødent Forbehold vil være at fremme.

Damme.

Appelleret, men (medio October 1866) endnu ikke paadømt.

---

Udsættelse.

## 1866. 17de April (16de).

### M. C. Jørgensen
ctr.
### Sadelmager og Tapetserer Bischoff.

For Requisitus protesterer Proc. Lindhardt ved Fuldm. Torp mod Udsættelsen. Han benægter, at Lejecontracten er misligholdt; Requisitus har i rette Tid, før Nytaar, tilbudt den stipulerede Leje 50 Rdl., men Requirenten erklærede da som Svar paa en Bemærkning af ham, at Requisitus gjerne kunde tage de 10 Rdl. tilbage, da han, Requirenten, altid kunde faae dem. Han fremlægger til Bevis om det derved Passerede de i Kjendelsen nævnte Erklæringer.

Proc. Ibsen ved Fuldm. Bang benægter Rigtigheden heraf, han benægter, at Requisitus ved den omhandlede Lejlighed havde mere end 40 Rdl. med sig og paaberaaber, at Requirenten, da de manglende 10 Rdl. den 24de Januar bleve betalte, kun modtog dem og qvitterede derfor under Reservation.

Da de af dHrr. Graveſen og Aſklund under Eeds Tilbud givne Erklæringer vække høj Grad af Formodning for, at Requirenten paa ubestemt Tid har givet Requisitus Udsættelse med Restlejen for indeværende Qvartal, 10 Rdl., om hvilket Beløb hele Striden drejer sig, vil Forretningens Fremme gjøres afhængig af en Sikkerhedsstillelse, der efter Omstændighederne passende skjønnes at kunne ansættes til 3000 Rdl. i anordningsmæssige Pengeeffecter.

Thi eragtes:

Den begjærede Forretning vil kun da være at fremme, naar Reqvirenten stiller et Depositum af 3000 Rdl. i anordningsmæssige Pengeeffecter.

Damme.

Af Reqvisitus er anlagt Erstatningssøgsmaal, som endnu ikke (medio October 1866) er paadømt.

---

Dom ialt 39 Rdl.

## 1866. 11te Mai.

### Fjerhandler Finsen
### ctr.
### Skrædermester C. Kirschner.

Efterat Reqvisitus først har erklæret, ikke at kunne udlevere de ommeldte Sengklæder, eftersom de vare aldeles opslidte, og Procurator Beyer derpaa har begjært Execution for Dommens fulde Paalydende, erklærer Reqvisitus sig villig til at udlevere Sengklæderne, som vel vare forslidte, men dog endnu i Behold.

Beyer nægter nu at modtage dem paa Grund af Reqvisiti første Tilførsel.

Reqvisitus paastaaer, at Reqvirenten efter Dommen er forpligtet til at modtage Sengklæderne, som deri ere vurderede til 28 Rdl. Han foreviser dem og den ene Dyne og 2 Puder skjønnes at have de anførte Mærker, den ene Dyne er uden Mærke.

Beyer vedbliver sin Protest derimod og efter hans Begjæring blive Sengklæderne vurderede og af Vidnerne ansat til en Værdi af 14 Rb.

Da Fogden ikke skjønner, at der kan tillægges den af Reqvisitus som Lægmand i Begyndelsen af Forretningen afgivne Erklæring, at Sengklæderne qvæstionis som opslidte nu ikke kunde udleveres, nogen Betydning, idet han strax derefter forandrer samme og paavifer de nævnte Sengklæder, hvis Identitet godtgjøres ved den senere Protocollation, samt erklærer sig villig til sammes Udlevering, vil den af ham nedlagte Protest imod, at der for Sengklædernes Vurderingssum 28 Rdl. effectueres Execution, være at tage til Følge, hvorimod Re-

qvirentens Paaſtand om Execution vil være at give Medhold for det øvrige under Forretningen afæſkede Beløb.

Thi eragtes:

Reqvirentens Paaſtand om Execution vil, efter at de under Forretningen ommeldte Sengklæder ere ham udleverede, være at fremme for det afæſkede Beløb med Fradrag af 28 Rdl.

Damme.

Forligt.

# Realregiſter.

## Aager.

Aagerexceptionen antages hverken at kunne standse Fogedforretningen eller bevirke, at der bliver at stille Sikkerhed . . . . . 13
Paakjendelsen derom er udenfor Fogdens Embedscompetence . . . . 70

**Accomodationsobligation** see Forbud.

**Accord.**

Paa Grund af en af Reqvirenten antaget Accordproposition er forlangt Sikkerhed for at foretage Arrest efter en Vexelobligation . . 289

**Acter** see Beskrivelse, Forlig.

**Actier.**

Med Hensyn til et Antal Actier, som skulle leveres, er kun det samlede Beløb og ikke hver enkelt Acties Størrelse tillagt Betydning. 368

**Actionsomkostninger.**

Actionsomkostninger antages at kunne inddrives, om end Dommen er over Aar og Dag gammel . . . . . 266
„ antages at maatte i Collision med Erstatningskrav vige for dette . . . . . 329
„ antages at maatte nyde lige Ret med Erstatningskrav . . . . . 476

**Adkomst** (see Besiddelse, Udsættelse).

Kongelig Bevilling til at drive Handel i et omhandlet Locale giver ikke Adkomst til Besiddelsen deraf . . . . . 79
At have været Ejer af en fast Ejendom giver ikke Adkomst til deri at have Beboelse efter at Ejendommen er solgt ved Auction 145, 148, 154
see ligeledes . . . . . 205 ff
Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Novbr. 1857 . . . . . 214
Høiesteretsdom af 25de Juni 1860 . . . . . 216

Pag.

At have tinglæst Skjøde paa en fast Ejendom giver ikke Adkomst til at fordre sig draget ind i de retslige Handlinger, som Creditor foretager mod Udstederen af en i Ejendommen prioriteret Pante-obligation . . . . . 171, 179
Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1852 . . . . . 180
Højesteretsdom af 25de Januar 1854 . . . . . 182
Adkomst til at beboe en Lejlighed ansees ikke givet ved at Requisitus har Fuldmagt til at bestyre Ejendommen, eller derved, at han som Bestyrer har udlejet en Etage til Trediemand og af denne atter lejet en Deel deraf . . . . . 250

**Administration.**

At Requisiti Eiendele ere under Administration antages ikke at kunne hindre Execution deri . . . . . 164

**Adressecontoiret** see Privilegier.

**Afdrag** see Betaling.

**Afgift** see Udpantning (Skat).

**Afhjemling** see Skjøn.

**Afhændelse** see Kjøb og Salg.

**Afslader.**

Afladerne af en Ladning antages ved deres Handlinger at forbinde de senere Ladningsmodtagere. Sorettens Dom af 22de Decbr. 1848 . . . . . 125
Højesterets Dom af 6te Novbr. 1849 . . . . . 126

**Affkedsbeviis.**

Affkedsbeviis fra Borgervæbningen paa Grund af Svagelighed antages ikke at kunne hjemle Fritagelse for personlig Arrest . . . . 311

**Affætning.**

Antaget at en Stævning til Højesteret udtaget mod en Sagfører, som den udenrigsboende Requirents Mandatarius, er tilstrækkelig til at nægte Udlæg, men bevilget Affætning . . . . . 73
Affætning er givet og ikke Udlæg efter en appelleret Dom for en Forbring, der ikke specielt er modsagt . . . . . 184
Ligeledes . . . . . 187
men forandret ved Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. s. A. 188
Affætning er ikke antaget at kunne gives for Capitains og Mandskabs Hyre . . . . . 82

Pag.

**Afvisning** see Procedure.

**Alimentationssager** see Udpantning.

**Alternativ.**

Ved Execution efter en alternativ Dom er Valget overladt Requirenten, fordi det ene Alternativ kun ufuldstændigt kunde opfyldes, men senere er Kjendelsen forandret, da Gjenstandene forinden decreteret Udlæg kom tilstede, og er derpaa Udleveringen gjort afhængig af et Skjøn over deres Værdi . . . . . 146
Ved Execution efter en alternativ Dom er Bevisbyrden for Gjenstandenes Identitet antaget at paahvile Requisitus . . . . . 169
Ved Execution efter en alternativ Dom er Execution gjort afhængig af Sikkerhedsstillelse . . . . . 297
Requisitus, som alternativt skal udlevere en Sofa, er anseet forpligtet til at henvende sig til Domhaveren derom, og kan derfor ikke fritages for at betale Sagens Omkostninger . . . . . 317
Ved Execution efter en alternativ Dom er Valget overladt Requirenten, fordi Requisitus ikke antages fuldstændigt at kunne opfylde det ene Alternativ . . . . . 386
Ved Execution efter en alternativ Dom er Udleveringen indrømmet Requisitus, uagtet han først havde erklæret, at Gjenstandene vare opslidte, da deres Identitet senere antages godtgjort . . . . . 514

**Anholdelse.**

Anholdelse, foretaget af Fogden efter forudgaaet eventuelt Arrestdecret, antages at kunne være Gjenstand for Paaanke, uagtet Intet derom er optaget i Protocollen . . . . . 249

**Anmeldelse** (see Vexel).

Anmeldelse i Henhold til Frd. 10de Decbr. 1790 anses ikke fornøden, naar den Paagjeldendes Embede er indbraget, om han end ikke endnu har modtaget sin Afsked . . . . . 262

**Anstand.**

Anstand er bevilget Requisiti Sagfører til at gjøre sig bekjendt med Sagens Documenter . . . . . 2, 24
„ „ „ Requisitus for at tilvejebringe Attest om at Højesteretsstævning er udtaget . . . . . 22
og derefter til at tilvejebringe den originale Højesteretsstævning . . . . . 24
„ „ „ til at fremskaffe Daabsattest . . . . . 55
(yderligere Anstand dertil nægtet).

Pag.

Anſtand er bevilget for at Reqviſitæ Søn kan beviſe, at han er Lejer af den Lejlighed, hun beboer . . . . . 85
„ „ „ for at Reqvirentens Sagfører kan conferere med ſin Mandant om at ſtille Sikkerhed . . . . . 109
„ „ „ Reqviſitus til at fremſkaffe Lægeatteſt eller tilvejebringe Oplysning om ſin Helbredstilſtand 153, 155, 163, 167, 306
„ „ „ dog ogſaa ſaaledes, at han ſaalænge forbliver under Rettens Bevogtning . . . . . 152, 330
„ „ „ Reqvirenten til at beviſe, at Proclama i Reqviſiti Boe er udløbet . . . . . 174
„ „ „ Reqvirenten under en Udſættelſesforretning imod den nye Lejers Proteſt . . . . . 198
„ „ „ for at give Reqviſitus Lejlighed til at komme tilbage fra Jylland . . . . . 260
(yderligere Anſtand dertil nægtet).
„ „ „ Reqvirentens Sagfører til at conferere med ſin Mandant . . . . . 290
„ „ „ Reqviſiti Huſtrue, for at hendes Mand eller Søn kan komme tilſtede . . . . . 344
„ „ „ Reqviſitus til at føre Beviis . . . . . 447
„ „ „ Reqviſitus til at conferere med de Sagførere, ſom have ført Domsſagen for ham . . . . . 499
Anſtand er nægtet Reqviſitus til at tilkalde en Sagfører . . 6, 32, 210, 331
„ „ „ Reqviſitus eller hans Sagfører til at documentere Noget eller føre Beviis . . 20, 225, 227, 247, 291, 297, 302, 506, 567, 442
„ „ „ Reqviſitus til at lade afholde Auction over beſlaglagte Aviſer . . . . . 90
„ „ „ til at faae en udtagen Højeſteretsſtævning berigtiget 94
„ „ „ til at appellere Fogdens Kjendelſe . 94, 98, 207, 225
„ „ „ til at tilvejebringe Appelſtævning . . . 112, 205, 431
„ „ „ til at tilvejebringe Gjenſtande, ſom efter en alternativ Dom ſkulle udleveres . . . . . 146
„ „ „ for at en Sagfører kan give perſonligt Møde . . 199
„ „ „ for at Reqviſitus kan tilſkrive Reqvirenten . . . 199
„ „ „ for at en ny tilkaldt Sagfører kan gjøre ſig bekjendt med Sagens Documenter . . . . . 206
„ „ „ til at gjennemgaae Sagens Documenter . . . . 211
„ „ „ til at faae en Sag ordnet med Hoveddebitor . . 223

Pag.

Anstand er nægtet Requisitus til at skaffe stemplet Papir til Transport af et Document, der skal overbrages ham . 223
„ „ „ til at faae en Erklæring fra Requirentindens Sagfører om det tidligere Passerede . . . . . 231
„ „ „ til at tilvejebringe et Document . . . . . 246
(Dog er det antaget at dette ikke kan hindre Requisitus i senere under Forretningen at fremlægge Documentet).
„ „ „ en Intervenients Sagfører til at conferere med sin Mandant . . . . . 253
„ „ „ Requisitus til at tilvejebringe Lægeattest . . . . . 265
„ „ „ til at tilvejebringe en Tilstaaelse fra Requirenten 308
„ „ „ til at erhverve Stadsphysici Erklæring om Requisiti Helbredstilstand . . . . . 355
„ „ „ til at afvente Erhvervelsen af en Ejendomsdom, eller ialtfald til Dagen før Executionsfristens Udløb . . . . . 490
Anstand givet i en bestemt Tid er antaget at kunne hindre Forretningens Fremme forinden . . . . . 175
Requirenten er antaget at være berettiget til efter Forgodtbefindende at faae en Forretning udsat . . . . . 335

**Ansvar** see Fogden.

**Ansøgning.**

Ansøgning med Hensyn til at faae en Dom appelleret antages ikke at kunne hindre dens Execution . . . . . 43, 67, 185
„ om at faae en Auctionsskjendelse appelleret antages ikke at kunne standse en Forretnings Fremme . . . . . 210

**Appel** (see Ansøgning).

Appel af Fogdens Forretning eller Kjendelse antages ikke at kunne hindre Forretningens Fremme . . . . . 5, 70, 97, 207, 209, 232
stadsfæstet ved Høi- og Stadsrettens Dom af 17de Decbr. 1838 . 5
Appel tilstedes inden 3 Maaneder efter Udløbet af fatalia appellationis, naar Sagen tidligere er bleven afviist, dog at dette maa godtgjøres, og tillige, hvis Appellen angaaer en Underretsdom, være anmærket i Stævningen eller forkyndt Underdommeren . 69, 211, 334
Appel til Højesteret imod den udenrigsboende Requirents Mandatarius antages at hindre Udlæg, men ikke Afsætning, . . . . . 73
men er ikke antaget at hindre Udlæg . . . . . 94

Pag.

En Appelstævning, der er fremlagt efter Fogedforretningens Begyndelse, antages ikke at kunne hindre Udlæg . . . . . 95, 206, 337
dog er en Højesteretsstævning, fremlagt efterat Forretningen var tillagt Fremme, ifølge Parternes forudgaaede Procedure, antaget at burde tillægges saadan Virkning . . . . . 431
En Sagførers Erklæring om, at han antager at Appelstævning er udtaget, hindrer ikke Udlæg . . . . . 112
Appel af en i Udlandet afsagt Dom til en fremmed Ret bevirker, at Justificationssagen af en efter Dommen foretagen Arrest afvises. Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1848 . . . . . 119
Appelstævningen antages ikke at skulle være forkyndt for at kunne hindre Udlæg . . . . . 138
Antaget at Appel af en Underretsdom, der er paakjendt ved Overretten, forhindrer Underretsdommens Execution . . . . . 172
Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1851 . . . . . 173
Appel af en Dom, hvorunder Fordringen ikke specielt var medsagt, er antaget at maatte bevirke Affætning . . . . . 184, 187
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1851 . 188
Requisiti Erklæring om at ville appellere hindrer ikke Udlæg, selv om Actsbeskrivelse er bestilt, eller Stævning erklæres at være udtaget . . . . . 207, 410, 431
Appel af Fogdens et Decret forudgaaede Kjendelser er antaget at kunne skee uden at Decretet bliver appelleret. Hof- og Stadsrettens Kjendelser af 23de Juli og 22de October 1855 . . . . 211, 213
En Anholdelse af en Gjeldsarrestant, uden Protocollens Aabning, er antaget at kunne være Gjenstand for Appel. Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1854 . . . . . 249
Appel af en Dom, hvorunder Fordringen antages at være nimodsagt, hindrer ikke Execution . . . . . 316, 505
Appel af en Underretsdom, der er afviist ved Overretten, holder denne i Kraft efter Udløbet af fatalia executionis . . . . . 333
Overrettens Dom af 7de Marts 1859 . . . . . 338
Appel er antaget at kunne skee af en Udpantningsforretning for Skat istedetfor Regressøgsmaal efter Frd. 2den Juni 1830. Hof- og Stadsrettens Dom af 16de April 1860 . . . . . 364
see dog Højesteretsdom af 30te October 1861 . . . . . 365
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 14de October 1851 er det udtalt, at Enhver (Trediemand), der anseer sig brøstholden ved en Executionsforretning, maa kunne paaanke samme . . . . . 402
Skjønsmænd ere, i Forening med Indstævnte, ansete berettigede til at appellere en Kjendelse, hvorved det blev dem paalagt at afgive

Pag.

en yderligere Erklæring til deres Skjøn; Kjendelse afgivet i Hof- og Stadsrettens Vidnekammer af 24de Juni 1861 . . . . . 407
Højesteretsdom af 20de Januar 1863 . . . . . 408
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1862 er en Udpantningsforretning vel som en actus judicialis antaget at kunne være Gjenstand for Paaanke, men ikke naar Ankerne angaae Realiteten af Fordringen; (derfor stadfæstes Udpantningsforretningen) . . . . 425

**Appertinentier.**

For at afgjøre om visse Gjenstande (forarbejdede af Bræder) hørende til en ufuldført Bygning, ere at betragte som Appertinents til denne, udmeldes sagkyndige Mænd til paa Stedet at give Erklæring derom . . . . . 398

**Approbation.**

Øvrighedens Approbation blev ikke anseet nødvendig for at foretage Udpantning efter Havneadministrationens Begjæring . . . . . 150
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1851 . . . . . 151
Højesteretsdom af 22de Decbr. f. A. . . 152
„ „ blev anseet nødvendig for at foretage Execution efter en Panteobligation til Creditforeningen . . . . . 255
See derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1854 . . . . . 255
„ „ behøves ikke for at foretage Udpantning efter Politiets Resolutioner . . . . . 282, 313

**Arrest.**

Arrest paa Person er antaget at kunne gives uagtet Requisitus er fraværende . . . . . 13
„ „ „ er ikke givet paa Grund af Requisiti Fraværelse . . . 103, 127
Under en Arrest for Husleje er det forbudt Requisitus at indgaae Forlig med andre Creditorer til Præjudice for Requirenten . . . 31
For personlig Hæftelse antages en Regimentschirurg fritaget, . . . . 53
men ikke en Officeer ved Brandcorpset . . . . . 351
Arrest i Gods giver ikke Arrestimpetranten nogen Fortrinsret, der kan udelukke en anden Creditor fra Udlæg . . . . . 77
Arrest i Gods hindrer ikke, at Requisitus ogiver sit Boe til Skiftebehandling . . . . . 186, 235, 256

Pag.

Hof= og Stadsrettens Domme af 5te Septbr. 1853 og 18de April 1854 . . . . . 336, 257
Højesteretsdom af 7de Mai 1855 . . . . . 257
At Reqvirenten har anlagt Sag mod Reqvisitus betræffende den omhandlede Fordring, hindrer ikke at derfor foretages Arrest . . . . 128
Arrest paa Person er nægtet i Henhold til fremlagt Lægeattest . 152, 155
Et eventuelt personligt Arrestdecret kan fuldbyrdes uden at Protocollen aabnes. Hof= og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1854 . . 249
og uden Hensyn til midlertidig meddeelt Protectorium . . . . . 343
Arrest paa Person kan erhverves samtidig af flere Creditorer . 283, 392
„ „ „ kan gives om end Reqvisitus ejer faste Ejendomme under en anden Jurisdiction . . . . . 330, 336
Overrettens Dom af 7de Marts 1859 . . . . . 338
Under Arrestforretning er Reqvisiti Hovedbog udleveret til Reqvirenten . . . . . 341, 346
Arrest paa Person kan Reqvirenten ikke forbre, naar han har Udlæg i Løsøre eller i en fast Ejendoms Leje . . . 344, 384 (undtagen efter Vexel).
„ „ „ kan Reqvirenten ikke forbre relaxeret for en Tid . . . 354
Arrest der er ankyndt i Nogens Effecter, men paa Trediemands Vegne, hindrer ikke Ejeren i at disponere over de arresterede Gjenstande. Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Juli 1849 . . . . . 116
Naar Gjeldsarrest er udholdt for en Fordring bliver det, naar (atter) gives Dom for Fordringen, udtalt, at Indstævnte ikke kan belægges med personlig Arrest derfor. Hof= og Stadsrettens Dom af 12te August 1861 . . . . . 397

**Arv** (see Skiftebehandling).

I Arv der er tilfaldet et Fallitboe foretages ikke Udlæg, uagtet Forbud tidligere er nedlagt og ved Dom stadfæstet . . . . . 49

**Assistent** (see Competence).

**Assurance** (see Forbud).

**Auction.**

Betingelsen i Auctionsconditioner om, at Gjenstandene sælges i den Stand, hvori de forefindes, antages ikke at angaae det Tilfælde, at de maatte befindes at være af et andet Materiale end opgivet . 331

**Avertissementstidende** see Privilegier.

Pag.

**Bankhæftelse** see Udpantning.

**Benævnelse** see Identitet.

**Besiddelse** (see Adkomst, Udsættelse).

Effecter, som Trediemand har i Besiddelse, antages ikke at kunne udleveres for Tvangsmiddel er erhvervet over denne . 77, 161, 200, 259, 315

ligesom de ej heller foranstaltes vurderede . . . . . 201

At Reqvirenten er i Besiddelse af et af Reqvisitus udstedt Revers, antages ikke at indeholde Bevis for, at han har samtykket i dets Indhold, da han ikke har underskrevet det . . . . . 99

I Effecter, som have været paa Reqvisitu Bopæl, men som Trediemand har sat sig i Besiddelse af som sin Ejendom, er nægtet at foretage Udlæg . . . . . 132

At Trediemand har Ret til ifølge Contract at besidde endeel Effecter er ikke anseet at være til Hinder for at deri foretages Arrest . . . 137

Reqvirentens Ret til som Panthaver at faae en fast Ejendom overdraget, hjemler ham ikke Ret til ved Fogden at faae udleveret de Ejendommen vedkommende Documenter . . . . . 208

Besiddelsen af en fast Ejendom uden særlig Adkomst antages at hjemle Ret til at lade en Lejer udsætte, da denne maa antages vidende om Forholdet . . . . . 221

Hof- og Stadsrettens Dom af 4de April 1853 . . . . . 222

Indstævntes Besiddelse af et af ham udstedt Contrabevis mod en Accomodationsobligation er ikke anseet som Bevis for Gjeldens Virkelighed paa Grund af den Adgang, han har havt til Citantens Hustrues Papirer. Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Novbr. 1854 . . . 234

At Reqvirenten er i Besiddelse af et ham fra Lejeren tilstillet Pengebeløb, er af Fogden ikke anseet som Bevis for, at han har modtaget dette i Betaling . . . . . 260

Dette er derimod antaget i Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Novbr. 1854 . . . . . 262

Reqvirentens Besiddelse af et Reqvisitus tilhørende Gjeldsbevis antages at hjemle ham Ret til at faae Udlæg deri, skjøndt Besiddelsen paastaaes at være uberettiget . . . . . 273

Reqvirenten er som Panthaver anseet berettiget til at faae en Ejendom overdraget til Brugelighed fra Besidderen af Ejendommen, uagtet Skjødehaverens Boe behandles af Skifteretten . . . . . 486

see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1864 . . . 487

Pag.

**Beskrivelse** (see Procedure).

Beskrivelse af en Fogedforretning er nægtet, fordi den antages kun at skulle benyttes til ved Appel at standse Forretningen . . . . 2, 94
En fuldstændig Højesterets Domsact er ikke anseet nødvendig for at nedlægge Forbud og Arrest efter Dommen . . . . . 20
Beskrivelse til Appel efter 1—6—19 er bevilget, dog først efterat Decretet er nedlagt . . . . . 128
Beskrivelse i Actsform er ikke nødvendig af en Dom som har stadfæstet en Udlægsforretning . . . . . 205, 253
Beskrivelse i Actsform ansees ikke paabuden for at exequere et Forlig, der overstiger 100 Rdl. . . . . 398
see dog Hof- og Stadsrettens Dom af 14de October 1861 . . . 402

**Beslag.**

Fogden har ikke fundet sig beføjet til at lægge Beslag paa endeel udkomne Aviser og den Presse, som benyttes til Trykningen deraf . 17, 18
see dog Højesteretsdom af 14de Mai 1840 . . . . . 19
I Dagblade, der ere beslaglagte af Øvrigheden, er nægtet at give Udlæg . . . . . 89
Hof- og Stadsrettens Dom af 6te April 1846 . . . . . 90

**Betaling** (see Confusio, Qvittering).

Ved Modtagelsen af Afdrag er Creditor anseet berettiget til at afskrive dette ikke alene paa Capitalen, men tillige paa de maanedlig forfaldne Renter . . . . . 272

**Bevilling** see Adkomst.

**Beviis** (see Alternativ, Besiddelse, Ejendomsret, Husleje, Identitet, Justification, Qvittering).

Beviis for Mindreaarighed er kun antaget ført ved Fremlæggelsen af Daabsattest . . . . . 55, 459
Naar ingen skriftlig Lejecontract er oprettet om Beboelse, paahviler Beviisbyrden om Vilkaarene Lejeren . . . . . 57, 75, 317, 320, 437
En Requisitus i Udlandet overgaaet men ikke forkyndt Dom er anseet som tilstrækkeligt Beviis for Fordringens Rigtighed, og Arrest derefter fremmet uden Sikkerhedsstillelse . . . . . 117
Beviis for Proclamas Udløb ansees ført ved Attest fra Curator i Boet eller ved Fremlæggelse af de Aviser, hvori det har været indrykket . . . . . 174
Som Beviis for at en Dom er forkyndt for en Retsbetjent, er dennes Underskrift anseet at være tilstrækkelig . . . . . 185

Pag.

Naar Reqvirenten, efter at have erholdt Udlæg i Løsøreeffecter, senere, efter Overeenskomst, faaer nogle af disse Gjenstande udleverede af Reqvisitus, er Formodningen anseet at maatte være for, at de ere modtagne for at sælges ved Auction, og ikke til Fyldestgjørelse efter Vurderingen . . . . . 225

At en Fordring er anerkjendt i en Fallents Boe, er antaget som Beviis for dens Gyldighed . . . . . 236

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1854 er antaget, at Skifterettens Anerkjendelse af en Fordring ikke senere kan gjøres gjældende som Beviis mod Fallenten personlig, uden forsaavidt denne ogsaa maa antages at have anerkjendt Fordringen . . . . . 237

see dog Højesterets Dom af 4de Decbr. 1856 . . . . . 238

Beviis for en givet Henstand med Betaling er ikke anseet ført ved Reqvisiti og hans Sagførers Erklæring derom . . . . . 292

Misligholdelse af en Forpagtningscontract er antaget beviist ved et fremlagt Tingsvidne . . . . . 302

Beviis for en forandret Overeenskomst mellem Parterne er ikke anseet ført ved Forklaringer af Reqvisiti Contoirbetjente og Fremlæggelsen af hans Handelsbøger . . . . . 348

eller ved Reqvisiti egen eller Andres Erklæringer . . . . . 298, 359

Naar Reqvisitus efter decreteret Udlæg med Reqvirentens Samtykke beholder det Udlagte i sit Værge, mod Forpligtelse til godvillig at udlevere det, er Beviisbyrden for at han har vægret sig derved, antaget at paahvile Reqvirenten . . . . . 427

En af en fremmed Gesandt udstedt Erklæring er tillagt Gyldighed som Beviis for hans Ejendomsret til nogle Løsøreeffecter . . . . 498

Beviis for en Reqvisitus givet Henstand med Betaling efter et Skadesløsbrev, er ikke anseet ført derved, at Reqvirenten efter Forfaldstiden har forstrakt ham med flere Beløb; dog ere disse ikke ansete forfaldne tilligemed det først i Skadesløsbrevet omhandlede Beløb . . . . . 506

Beviis for at Reqvirenten har havt Kundskab om en med en Lejer oprettet Lejecontract paa længere Tid, er ikke anseet ført derved, at han, efter fremlagt Skjøde med vedheftet Kjøbecontract om Ejendommen, har forpligtet sig til at respectere de med Lejerne indgaaede Contracter . . . . . 507

**Bopæl** (see Domicil, Logerende).

At Reqvirenten har Bopæl udenfor Kjøbenhavn er ikke antaget at være til Hinder for at paabegynde en Forretning i hans Forretningslocale . . . . . 15, 20

Pag.
En Forbudsforretning mod Reqviſiti Rejſe er begyndt paa Poſtgaarden . . . . . 32
Antaget at en Fogedforretning kun kan fremmes paa Reqviſiti Bopæl og ikke paa det Sted, hvor han arbejder eller om Dagen opholder ſig . . . . . 327, 377, 493
En Reqvirent er nægtet Adgang ved Fogdens Hjælp til et Trediemand tilhørende Locale, for der muligt at kunne paaviſe Effecter, ſom tilhøre Reqviſitus . . . . . 469

**Bortrejſt.**

I en bortrejſt Perſons efterladte Effecter er nægtet at foretage Arreſt . 9
ſee Gjeldscommiſſionens Dom af 18de October 1838 . . . . . 9

**Botaniſk Have.**

Om dens Forpligtelſe til at ſvare Vandſkat . . . . . 419
Hof- og Stadsretten's Dom af 22de Decbr. 1862 . . . . . 419
Højeſteret's Dom af 12te April 1865 . . . . . 422

**Brandforſikring** ſee Ejendomsret.

**Breve** ſee Editio instrumentorum.

**Brændeviinsafgift** ſee Udpantning (Skat).

**Bygningsafgift** ſee Udpantning (Skat).

**Caution.**

Trediemands Tilbud om Sikkerhed eller Caution for udlagte Effecters Værdi hindrer ikke disſes Udlevering . . . . . 44, 70
Selvſkyldnercaution for Huusleje er ikke anſeet ſom en priviligeret Fordring . . . . . 54
Udlæg er givet i et tilgodehavende Beløb, uagtet Proteſt fra Reqviſiti Cautioniſt, uden hvis Samtykke Beløbet ifølge Contract ikke kan udbetales . . . . . 245

**Colliſion** (ſee Actionsomkoſtninger).

Ved en Udlægsforretning er intet Henſyn taget til en Intervenients Indſigelſe, begrundet paa, at han havde et Forlig over Reqviſitus beroende hos Fogden for at exeqveres, da derefter ikke var beramnet Forretning foretaget . . . . . 67

**Commiſſion** ſee Adminiſtration.

Pag.

**Competence** (see Afkomst, Besiddelse, Bopæl, Fogden, Jurisdiction, Parterne, Politiet, Res judicata, Sagfører, Skjøn, Udpantning, Vejledning).

Fogdens Competence.

Paakjendelse af Agerexceptionen er antaget at ligge udenfor Fogdens Competence . . . . . 13, 70
Fogden anseer sig berettiget til at fremme en Forretning mod to Brødre, hvis Domicil er udenfor Kjøbenhavn, paa Grund af den Forbindelse hvori deres Contoir heri Byen staaer med de Foretagender, som attraaes standsede . . . . . 14
Fogden anseer sig ikke foranlediget til ex officio at træffe Foranstaltning til Overholdelsen af et af ham nedlagt Forbud . . . . . 17
Fogden har ikke fundet sig competent til at fremme en i en anden Jurisdiction paabegyndt Forretning ved her at arrestere Requisiti Person . . . . . 35
Fogden har ikke anseet sig competent til at afgjøre Spørgsmaalet om, hvorvidt en Protest mod et attraaet Overskjøn bør tages til Følge, og har derfor nægtet Forretningen Fremme . . . . . 37
stadfæstet ved Højesteretsdom af 30te August 1844 . . . . . 38
Fogden har antaget Requisitus berettiget til at faae Overskjøn og har derfor nægtet Forretningen Fremme . . . . . 86
see Højesteretsdom af 16de Juni 1846 . . . . . 88
Fogden har erklæret sig incompetent til at decretere Udlæg i beslagtagte Aviser . . . . . 89
Hof- og Stadsrettens Dom af 6te April 1846 . . . . . 90
Fogden har antaget en Skjønsforretnings Bestemmelser som bindende for sig, uden Hensyn til de fremkomne Indsigelser . . . . . 362
Fogden har antaget at kunne nægte Udlæg efter en Skjønsforretning, fordi Skjønsmændene kun vare komne til et betinget Resultat . . 404
Fogdens Competence til at sentere over en fremlagt Højesteretsstævnings Gyldighed, see . . . . . 431
Antaget at Paakjendelsen af Spørgsmaalet om Requisiti Ret til at appellere ligger udenfor Fogdens Competence . . . . . 456
see dog . . . . . 505

Fogdens Assistent.

Fogdens Assistent har ikke Competence til at affige en Kjendelse og paa Grund af at dette er skeet, har Hof- og Stadsretten ved Dom af 11te August 1851 ex officio annulleret den paaankede Kjendelse . . . . . 166

Domstolenes Competence.

Ifølge Hof- og Stadsrettens Dom af 7de November 1859 ligger

Pag.

Spørgsmaalet om Beregningen af Bygningsafgift indenfor Grændsen af Øvrighedens Myndighed, og tages derfor ikke under Paakjendelse, ligesom Spørgsmaalet om de omhandlede communale Skatters Rigtighed heller ikke paakjendes, fordi disse skal beregnes efter den for Bygningsafgiften etablerede Norm, hvis Efterlevelse Magistraten ikke kan modsætte sig efter en mulig afvigende judiciel Afgjørelse . . . . . 358

I Overrettens Dom af 21de Januar 1861 udtales, at Afgjørelsen af et almindeligt Fortolkningsspørgsmaal, naar det ikke er fornødent til Paakjendelsen af et foreliggende Tilfælde, ligger udenfor Domstolenes Virksomhed . . . . . 379

see dog Højesteretsdom af 16de Februar 1864 . . . . . 381

**Concept.**

Concept til en Panteobligation er ikke anseet som et Beviis for at Pantsætningen er kommen istand . . . . . 66

**Confirmation** see Ægteskab.

**Confusio.**

Ved Ægteskab med Requisitus ansees Hustruens tidligere Udlæg i hans Effecter som bortfaldet . . . . . 227, 253

Naar Creditor transporterer sit over Cautionisten erhvervede Forlig til Hoveddebitor, er Fordringen dermed afgjort . . . . . 403

**Connossement.**

Fogden har troet at kunne fremme en Arrestforretning i Effecter, hvorpaa Connossementet, efter Ordinateurens Opbud, var kommen i Skifterettens Besiddelse . . . . . 40

See dog Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Septbr. 1845 . . . 41

Ihændehaveren af et Connossement har erholdt Effecter udleverede uden Hensyn til, at Assenderen imidlertid havde bemyndiget en Anden til at modtage dem . . . . . 121

**Consul** see Kundgjørelse.

**Contingent.**

Resterende Contingent til Vertshusholdercorporationen efter Dom er ikke nogen priviligeret Fordring og maa derfor vige for Pant . 63

**Contrakrav.**

Til Requisiti Contrakrav paa Barnemoderen efter fremlagt forfaldent Forlig eller ifølge Betalinger, der ere skete før Resolutionen afgaves, er, under Udpantning for Alimentationsbidrag, ikke taget Hensyn . . . . . 167, 197

Pag.
Til modſagt Contrakrav for at have været Vicevert er ikke taget Hensyn under Arreſt for Husleje . . . . . 359
Modſagt Contrakrav efter Regning kan ikke komme til Liqvidation mod et Forlig . . . . . 441
En conner liqvid Contrafordring er antaget at kunne afkortes i en Skatteresstance . . . . . 460

**Copie** see Gjenpart.
**Creditforeningen** see Privilegier.

**Dagblade** see Beslag.
**Dampskib.**
At et Dampskib opgives at være skilt ad, er ikke antaget at være til Hinder for at foretage Arreſt deri . . . . . 128

**Declaration.**
En udstedt Declaration om at Trediemand ejer de hos Reqvisitus værende Meubler, er ikke anseet som gyldigt Beviis, selv om den er tinglæst . . . . . 45, 84, 115, 296
Ifølge en tinglæst af Reqvisitus udstedt Declaration, fremlagt af Trediemand, er denne antaget at være Ejer af de hos Reqvisitus værende Meubler . . . . . 104

**Decret** see Foged.
**Depositum** see Husleje.
**Deviation.**
Deviation af et Skib til Nødhavn er af Fogden anseet uberettiget, og derfor Arreſt ankyndt i Fragten til Erstatning af det ved Opholdet foraarsagede Tab . . . . . 123
see Sørettens Dom af 22de Decbr. 1848 . . . . . 125
Højesterets Dom af 6te Novbr. 1849 . . . . . 126

**Domicil** (see Bopæl).
En Debitor antages at have forpligtet sig til at betale paa sit Domicil, naar det Modsatte ikke udtrykkeligt er udtalt. Gjesterettens Dom af 20de Juni 1854 . . . . . 263
Et givet Endossement antages, ligesom Udstedelsen af Vexler, at forpligte Udstederen til at betale paa det Sted, hvor de ere udstedte, og at berettige Creditor til at fagsøge Endossenten som Gjest,

Pag.
naar han, efter at have opgivet sit Domicil, atter træffes der. Gjeſterettens Dom af 15de October 1856 . . . . . 507

**Domsact** see Beſkrivelſe.

**Editio instrumentorum.**

En Arreſtforretning er uægtet Fremme, fordi Reqvirenten har undladt at fremlægge nogle Breve, som efter Reqviſiti Paaſtand ſkulle godtgjøre, at Reqvirenten ikke er berettiget til at affordre ham det afæſtede Beløb . . . . . 29

**Eed.**

Efter at en Edsſag er hævet ved Reqviſiti Fejl, er Executionsforretningen fremmet, uagtet en ny Edsſtævning er udtaget . . . . . 145

**Ejendomsfællig.**

Ejendomsfællig mellem to Søſtre er ikke anſeet godtgjort ved en tinglæſt med den ene Søſter oprettet Ægtepagt og vedheftet Fortegnelſe . . . . . 451
Dette er derimod antaget ved Høf- og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1865, hvorfor Arreſten er ophævet for Halvdelen af de ſaaledes arreſterede Gjenſtande . . . . . 452

**Ejendomsret.**

Meubler og Effecter antages at ejes af den, der har lejet den Lejlighed, hvori de ere beroende . 8, 47, 84, 85, 92, 115, 157, 258, 288, 314, 325, 341, 409, 427, 497
ligeledes ere de antagne at tilhøre den, paa hvis Bopæl de forefindes . . . . . 45, 198, 225
dog ere de ogſaa efter Omſtændighederne antagne at tilhøre Trediemand . . . . . 132
og, efter fremkomne Forklaringer, antaget at tilhøre Logerende . . 413
Ejendomsretten over Skib og Ladning er antaget at tilkomme Føreren af Skibet . . . . . 27
Trediemands Ejendomsret til Meubler og Effecter anſees ikke godtgjort ved Reqviſiti egen eller Andres Erklæringer . 28, 44, 51, 93, 324, 361, 416
ikke heller ved et udſtedt Kjøbeviis . . . . . : 34
eller ved en fremlagt af Reqviſitus eller Trediemand udſtedt Declaration . . . . . 45, 84, 115, 296

Pag.
Ejendomsret anſees godtgjort ved en fremlagt eller foreviiſt Contract om Meubler . . . . . 44, 66, 204, 314, 392
men ikke ved Gjenpart deraf . . . . . 81, 314
ſee dog . . . . . 233, 340, 442, 461
Ejendomsret over Effecter er anſeet godtgjort ved forſkjellige Vidner, eller andre Beviilighed er . . 52, 300, 325, 413, 440, 504
„ er anſeet godtgjort ved en af Trediemand fremlagt tinglæſt af Requiſitus udſtedt Tilſtaaelſe . . . . . 104
„ til et Uhr er mod Requiſiti Paaſtand anſeet godtgjort ved at han bærer det . . . . . 110
„ anſees godtgjort ved at være Ihændehaver af et Connossement . . . . . 121
ſee ogſaa Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Septbr. 1845 . . . . . 41
Paa ſit Navn at have forſikret Effecter mod Brandfare er antaget ſom et Vidnesbyrd om Ejendomsretten . . . . . 132
er ikke antaget ſom Beviis for Ejendomsretten . . . . . 442
Til Requiſiti Indſigelſe, at to paaviſte Kjør af ham forhandles i Commiſſion for Trediemand, er intet Hensyn taget . . . . . 169
Ejendomsret antages ikke erhvervet ved Indløsning af Effecter fra et Fallitboe . . . . . 442
Ejendomsret over Effecter, ſom uden Overlevering bleve beroende hvor de vare, er ikke antaget erhvervet ved ſkriftlig Contract mellem Lejeren af en Beboelſe og Ejeren af Stedet . . . . . 465
ſee dog Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1864 . . . . 468
Ejendomsretten er, ifølge et efter ſit Indhold ſom Kjøbecontract fortolket Document, antaget erhvervet forſaavidt Effecterne vare overleverede . . . . . 468
Ejendomsretten er ikke antaget erhvervet ved ſkriftlig Kjøbecontract, uden virkelig Overlevering . . . . . 474
ſtadfæſtet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Mai 1864 . . 475
En af en fremmed Geſandt udſtedt Erklæring er tillagt Gyldighed ſom Beviis for Ejendomsretten . . . . . 498

**Ejer.**

Udtrykket „Ejer", benyttet i en Lejecontract om Beboelſe, er ikke antaget at være ſynonymt med Skjødehaver, men er antaget at maatte betyde Kjøber af Ejendommen . . . . . 434

**Endoſſent** (ſee Vexel).

Endoſſement paategnet en Vexel forpligter Endoſſenten til at betale paa det Sted, hvor det er givet, og han kan derfor der ſøges ſom

Pag.
Gjeſt, om han end har Domicil andetſteds. Gjeſterettens Dom af 15de October 1856 . . . . . 307

**Erſtatning.**

Skjønsmænd kunne ikke tilkjende Erſtatning med et højere Beløb, end den, hvem Erſtatningen er tillagt, oprindelig har forlangt. Overrettens Dom af 10de Februar 1840 . . . . . 22
Ved Fragaaelſen af et Gjeldsbrevs Underſkrift er, ſelv om Eed aflægges, ikke fundet Føje til at tilkjende Erſtatning. (Kongens Foged havde nægtet at fremme Forretningen).
Gjeldscommiſſionens Dom af 3die April 1843 . . . . . 36
Derimod er, ved Fragaaelſen af Underſkrift, for det Tilfælde at Eed aflægges, tilkjendt Erſtatning ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te December 1847 . . . . . 97
og ligeledes under en Erſtatningsſag efter aflagt Eed, ved Hof- og Stadsrettens Dom af 8de October 1855 . . . . . 240
Efter ved en Fogedforretning at have faaet Udlæg i en Tredjemands tilhørende Gjenſtand og denne udleveret, er Requirenten ved Gjeldscommiſſionens Dom af 9de December 1847 kun tilpligtet at erſtatte denne med den af Fogdens Bidner under Forretningen derpaa anſatte Værdi . . . . . 111
Erſtatning kan ikke tilkjendes den, i hvis Effecter Arreſt er ankyndt paa en Andens Vegne, da derved ikke er lidt noget retligt Tab. Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Juli 1840 . . . . . 116
Ved Sørettens Dom af 22de December 1848 er det udtalt, at det, naar Requiſitus frifindes, er en Selvfølge, at Arreſten hæves og at han ſkal have Erſtatning . . . . . 125
Højeſteretsdom af 6te November 1849 . . . . . 126
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 11te October 1852 er tilkjendt Erſtatning forſaavidt en Forbudsforretning gaaer videre end den er ſtadfæſtet . . . . . 194
ſee dog Højeſteretsdom af 17de Juni 1853 . . . . . 196
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1860 er tilkjendt Erſtatning for en Overdragelſe til Brug, der var ſkeet i Continuation af en Arreſtforretning, ſom Retten anſeer for ulovlig . . . . . 370
ſee dog Højeſteretsdom af 6te Februar 1862 . . . . . 373

Erſtatning er ikke tilkjendt ved ophævede Fogedforretninger:
Ved Sørettens Dom af 23de Mai 1839 . . . . . 12
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Septbr. 1845 . . . . . 41
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1850 . . . . . 160
Ved Gjeſterettens Dom af 20de Juni 1854 . . . . . 263

Pag.

(forbi Contrastævning ikke var udtaget; Arresten er ophævet og Sagen afviist.)

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1858 . . . . . 319
(forbi Citanterne selv havde forskyldt Fogdens Komme paa deres Bopæl og ikke havde beviist, at have lidt yderligere Tort og Credit=spilde end dette maatte medføre.)

„ Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1864 . . . . . 468

Ved tildeels ophævede Fogedforretninger:
Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juni 1856 . . . . . 285
(Arrest i Henhold til Pl. 30te Novbr. 1821.)
samme Rets Dom af 9de Februar 1857 . . . . . 298
„ „ „ af 6te Marts 1865 . . . . . 452
(forbi Arresten for endeel af det afskede Beløb var lovlig.)
samme Rets Dom af 4de Juli 1864 . . . . . 487

To Udpantningsforretninger, stadfæstede af Hof- og Stadsretten, ere af Højesteret ophævede, uden at derfor er tilkjendt Erstatning:
Højesteretsdom af 30te October 1861 . . . . . 365
(der findes efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at tilkjende Erstatning.)
og Højesteretsdom af 12te April 1865 . . . . . 422
(hvori Spørgsmaal derom ikke er berørt.)

Erstatning er ikke tilkjendt i flere Søgsmaal, anlagte af Reqvisitus til Erstatning . . . . . 115, 203, 222, 310, 473
samt ved et af Reqvisitus mod Trediemand anlagt Erstatnings=søgsmaal . . . . . 417

Erstatningskrav, tilkjendt Private i Justitssager, er antaget at have Fortrinsret for Actionsomkostninger . . . . . 329
er antaget at maatte nyde lige Ret med Actionsomkostningerne . 476

**Eventuel Arrest** see Arrest.

**Exceptio minorennitatis.**

Exceptio minorennitatis antages at kunne fremsættes paa ethvert Stadium af en Sag og saaledes ikke alene hindre Arrest, men ogsaa, selv om Fordringen anerkjendes af Reqvisitus som myndig, hindre Udlæg efter Dom eller Forlig, hindre Udlevering af udlagte Effecter, samt bevirke Relaxation af Gjeldsarrest . 55, 68, 82, 304, 342 393, 408
At den kan hindre Udlæg efter Forlig er stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Februar 1844 . . . . . 70
Mindreaarighed antages ikke at kunne beviises ved et fremlagt Lærebrev . 55
ved Indrulleringsbeviis eller ved en Attest fra en Herredsfoged . 459

Pag.

**Exceptio falsi.**

Til den Indsigelse, at Datum paa en fremlagt Vexel eller Forlig ikke er den rette eller at den er forandret, er ikke taget Hensyn . 367, 375

**Exceptio manus** see Underskrift.

**Fallit** see Skiftebehandling.

**Fatalia appellationis** (see Appel).

Fatalia appellationis antages ikke overskredne, naar Sagen forhen er afviist fra Overretten . . . . . 69, 211, 334

**Fatalia executionis.**

Fatalia executionis kommer ikke til Anvendelse paa Actionsomkostninger . . . . . 266
og Mulcter . . . . . 389
Ej heller paa de den tabende Part ved Højesteret idømte Beløb til Justitskassen . . . . . 509
En Underretsdom er antaget at være holdt i Kraft efter Udløbet af fatalia executionis ved, efter udtagen Appelstævning, at være afviist ved Overretten . . . . . 333
Overrettens Dom af 7de Marts 1839 . . . . . 338

**Fogden** (see Competence, Res judicata).

1. Hans Kjendelser og Decreter, og deres Retskraft.

Fogden har beholdt sig til en tidligere afgivet Kjendelse, uden Hensyn til det senere Fremkomne . . . . . 18, 55, 57, 146, 209, 277
En afsagt Kjendelse er efter senere fremkomne Oplysninger eller forandrede Forhold forandret . . . . . 47, 146
Fogden har ved Kjendelse optaget en Retstvist til Kjendelse til et fastsat Tidspunct . . . . . 57
Ved at en Forretning efter Requirentens Forlangende er bleven hævet, antages ikke Retsvirkningen af det derunder decreterede Udlæg tilintetgjort . . . . . 70
Indsigelser mod et Forligs Gyldighed komme ikke i Betragtning efter decreteret Udlæg . . . . . 97
Antaget at en efter Requisiti Begjæring givet Anstand i en bestemt Tid, hindrer Forretningens Fremme forinden, om end Requisitus ved Kjendelsens Afsigelse ønsker den fremmet, da han nu har tilvejebragt det Document, til hvis Tilvejebringelse den var begjært . 175

Pag.

Derimod er Reqvisitus, efterat være nægtet Anstand til at fremskaffe et Document, anseet berettiget til at benytte dette, da han under Forretningens Fortsættelse kan fremlægge det . . . . . 246

Fogden har antaget, at Reqvirenten ved det Passerede maa have samtykket i at renuncere paa at benytte en i hans Faveur affagt Kjendelse, hvorved en Forretning tillagdes Fremme, og afgivet en ny forandret Kjendelse . . . . . 431

Efter at en Assurancepolice var belagt med Arrest, har Fogden antaget at kunne udvide Decretet til ogsaa at omfatte det Tilfælde, at Assurancen maatte være foranlediget tegnet af Andre end oprindelig opgivet . . . . . 477

Fogdens Kjendelse afgives i Henhold til hvad der er fremkommet efter at Sagen er optaget til Kjendelse . . . . . 500, 504

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Juni 1848 er udtalt, at Fogden, ved at forlange Sikkerhed „forinden videre vil være at foretage", indirecte har becideret, at et fremlagt Protectorium ikke kan være til Hinder for personlig Arrest . . . . . 110

2. Fogdens øvrige Embedsvirksomhed (Fremgangsmaade og Myndighed).

Efter forudgaaet Procedure mellem Parterne derom, undersøger og afgjør Fogden, hvorvidt den fremlagte Dom maa antages at være opfyldt eller ikke . . . . . 2

see ogsaa . . . . . 368

Fogden anseer sig ikke berejet til at lægge Beslag paa endeel Aviser og den Presse, som benyttes til Trykningen deraf . . . . . 17, 18

see dog Højesterets Dom af 14de Mai 1840 . . . . . 19

Fogden har nægtet at aabne Reqvisiti Chatol for at undersøge, om deri maatte være Penge beroende . . . . . 30

Efter en af Reqvisitus forlangt Kjendelse om, hvorvidt Fogden kan anvende Magt for at iværksætte en Udsættelsesforretning, er Forretningen tillagt Fremme . . . . . 210

Under Execution for Tvangsmuleter efter Højesterets Dom er ikke taget Hensyn til Reqvisiti Indsigelse om, at det er umuligt at opfylde Dommen og til hans Paaberaabelse af Frd. 6te April 1842 § 7 . 281

Fogden anseer sig berejet (forpligtet og berettiget) til at tage Hensyn til den Kundskab, han andetstedsfra har om det foreliggende Retsforhold . . . . . 384, 394

see ogsaa . . . . . 269

Reqvisiti Forlangende om, at Fogden personlig skal indfinde sig paa hans Bopæl for der at affige Kjendelse, ansees at være uden Hjemmel . . . . . 389

Pag.

Fogden anseer sig ikke competent til at forhjelpe Arrestatus til at faae oplyst, om Underholdningspengene for ham erlægges af rette Vedkommende . . . . . 396

For at afgjøre om nogle forarbejdede Bræder kunne ansees som integrerede Dele af en ufuldendt Bygning, ere Mænd udmeldte til paa Stedet at afgive Erklæring derom . . . . . 398

Reqvirentens Forlangende om at faae Adgang til Reqvisiti Værelse er bevilget, saaledes at dette vil være at aabne, i al Fald ved Hjælp af en Smed . . . . . 458

I Hof- og Stadsrettens Dom af 6te April 1846 udtales, at Fogden maa være befojet til at slutte en Executionsforretning, der af Øvrigheden er forlangt foretaget for en Mulct, og overlade til denne at afgjøre, om Affoningen kan udsættes efter den Betaling, som den Paagjeldende maatte haabe at kunne tilvejebringe . . . . . 90

3. Fogdens Ansvar.

Fogden er ved Gjeldscommissionens Dom af 18de October 1838 tilpligtet at foretage en Arrestforretning, hvis Fremme han havde nægtet, men er ikke — efter Paastanden — tilpligtet at betale Citanten de havte Udgifter eller paalagt Ansvar, under den Forudsætning, at Arresten un skulde blive unyttig . . . . . 9

Fogden er ved Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Septbr. 1851 tilpligtet at give et Udlæg, som han havde nægtet, men er ikke paalagt — efter Paastanden — at gjøre dette paa egen Bekostning . 188

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 20de April 1857 er det antaget, at Fogden, ved at foretage en Arrestforretning, gjør sig solidarisk ansvarlig med Reqvirenten, og derfor kan søges til at give Erstatning a prima instantia . . . . . 240

see dog Højesteretsdom af 7de Januar 1859 . . . . . 241

Ved Højesteretsdom af 7de Januar 1859 er Fogden, som havde nægtet uden forudgaaende Dom at udlevere et hos ham til Sikkerhed for en Arrestforretning deponeret Beløb til Reqvisitus, som ved Dom var tilkjendt Erstatning for Arresten, uden at have kunnet erholde saadan hos Reqvirenten, dømt til at udlevere dette Depositum tilligemed Renter deraf . . . . . 241

**Forbud.**

Forbud er, efter Kammeradvocatens Paastand, neblagt mod Udbetaling af Hyre til flere Sofolk . . . . . 11

Ophævet ved Sorettens Dom af 23de Mai 1839 . . . . . 12

En Reqvirent, der har Skjøde paa et Skib, er anseet berettiget til at faae Forbud neblagt mod Udbetaling af Assurancen, der er tegnet af Trediemand . . . . . 25

Pag.
Ved Sørettens Dom af 9de October 1840 er Sagen gjort afhængig af denne Trediemands Eed . . . . . 26
Stadsfæstet ved Højesterets Dom af 2den Juni 1841 . . . . . 26
Forbud er, bog mod Sikkerhed, nedlagt mod en Persons Rejse . . 32
Under en Forbudsforretning er det forbudt Requisitus at iværksætte mere Arbeide af samme Natur, som det der standses . . . . . 32
Hof- og Stadsrettens Dom af 17de October 1842 . . . . . 33
Forbud er nedlagt mod Udbetaling af Overskuddet af en Accomodationsobligation, uagtet Requisiti Paastand om, at Gjelden er bleven virkelig . . . . . 233
stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Novbr. 1854 . 234
Efterat et Handelshuus har benægtet, at visse Parter af et Skib, som de have tegnet Assurance paa, vare indbefattede under de Parter, med Hensyn til hvilke Forbud forlanges nedlagt, er Forretningen nægtet Fremme . . . . . 244

**Fordringer udestaaende.**

Requisitus ansees ikke berettiget til at henvise Requirenten til Udlæg i udestaaende Fordringer . . . . . 305, 368
see ogsaa . . . . . 490

**Forfaldstid** see Beviis, Gjeldsbrev, Misligholdelse.

**Forkyndelse.**

Forkyndelse af en Højesterets Dom er ikke nødvendig . . . . . 4
Under en Forretning, der foretages efter en Højesterets Dom i Forbindelse med en Skjønsforretning, der ved en senere Overretsdom kun tildeels er stadfæstet, er Forkyndelse af sidstnævnte Dom ikke anseet fornøden . . . . . 22
Forkyndelse af en fremlagt Appelstævning er ikke anseet nødvendig for at hindre Execution af en Dom . . . . . 138
Forkyndelse af den Dom, som stadfæster en Executionsforretning, er ikke anseet fornøden . . . . . 205, 253
Forkyndelse af Resolutioner ansees lovlig skeet, uagtet Requisitus ingen Gjenpart har modtaget . . . . . 282, 313

**Forlig** (see Tinglæsning).

Et fremlagt Forlig, som ikke er tinglæst, er ikke antaget at være til Hinder for at foretage Arrest . . . . . 28
Et indgaaet Forlig hindrer ikke en senere Fremsættelse af exceptio minorennitatis . . . . . 68, 82
Stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Februar 1844 . 70
Ved Execution efter et Forlig er intet Hensyn taget til at Skifteretten samme Dag havde registreret Requisiti Effecter . . . . . 78

Pag.

Naar en Fordring i et Forlig er betegnet som Husleje, anſees den priviligeret ſom ſaadan, ſelv om den angaaer Caution for Husleje . . . . . 88

Til Reqviſiti Nægtelſe af at have givet Trediemand Fuldmagt til at indgaae Forlig, tages intet Hensyn, naar Forliget efter dets Indhold er indgaaet efter ſaadan Fuldmagt . . . . . 122, 152

Et af Reqviſitus under en foregaaende Forretning afgivet Løfte eller Tilbud er exeqveret ſom et indgaaet Forlig . . . . . 177, 231

Til Indſigelſer om at et indgaaet Forlig er ugyldigt er ikke taget Hensyn . . . . . 190

Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Marts 1852 . . . . . 191

Højeſteretsdom af 26de Mai 1853 . . . . . 192

Til Indſigelſer om, at et indgaaet Forlig ifølge ſenere Overeenskomſt er ophævet, tages intet Hensyn . . . . . 275, 279

Løbedage ere ikke antagne at tilkomme Reqviſitus ved et Forlig . . 318

ſee derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1858 . . . 319

En Afhændelſe, der er ſkeet efter Tinglæsningen af et indgaaet Forlig, er anſeet ugyldig . . . . . 352

Naar Reqviſitus paa et indgaaet Forlig har qvitteret for hvad derefter tilkommer ham, tages ikke Hensyn til hans Indſigelſe om, ikke at have modtaget dette . . . . . 360

Til Reqviſiti Indſigelſe, at hans Skyld til Reqvirenten er ifølge et Forlig af et andet Datum end det fremlagte, er intet Hensyn taget . . . . . 367

Mod et Forlig, der er indgaaet uden Indſigelſer, kan ikke ſenere af Reqviſitus fremſættes Indſigelſe . . . . . 411

Mod et exigibelt Forlig kan modſagt Regningskrav ikke komme til Liqvidation . . . . . 441

Efter et af en Umyndiggjort inden Criminalretten indgaaet Forlig, er efter Værgens Proteſt, nægtet at foretage Execution . . . . . 493

**Forligsact.**

Beſkrivelſe i Actsform antages ikke paabuden i Lovgivningen for at exeqvere et Forlig der overſtiger 100 Rdl . . . . . 398

ſee dog Hof- og Stadsrettens Dom af 14de October 1861 . . . 402

**Forligsprøve.**

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Decbr. 1862 er Kjøbenhavns Univerſitet, da Sagen er anlagt af Cultusminiſteren paa Univerſitetets Vegne, anſeet berettiget til at gaae Forligelſescommiſſionen forbi . . . . . 419

Pag.

Højesteret har ved Dom af 12te April 1865 ikke af den Grund ex officio villet afvise Sagen . . . . . 422

**Formuesfællesskab** see Ægteskab.

**Forudbetaling** see Husleje.

**Forum arresti.**

Under midlertidig Ophold her, er Reqvisitus efter en Paategning paa en Contocourant belagt med Arrest paa Person . . . . . 262

Ved Gjesterettens Dom af 20de Juni 1854 er Sagen afviist, forbi Indstævnte ikke kan søges her som Gjest; Arresten er tillige ophævet . . . . . 263

**Forældremyndighed.**

En af en Skolebestyrer tilbageholdt Skolediscipel er udleveret til Faderens Besuldmægtigede . . . . . 495

**Fragaaelse af Underskrift** see Underskrift.

**Fraværelse** see Arrest paa Person.

**Fragt.**

Fragt er ikke antaget at høre saaledes til et Skib, at deri kan gjøres Udlæg, naar Dommen lyder paa Execution i Skibet . . . . . 140

**Fremleje.**

Naar Fremleje har fundet Sted uden Berettigelse, kan den Paagjeldende udsættes . . . . . 157, 277, 317

Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1855 . . . . . 278

En begjært Udsættelse paa Grund af Fremleje er nægtet Fremme ifølge Attest fra den tidligere Ejer om, at Paagjeldende stedse har boet hos Lejeren som hørende til hans Familie . . . . . 500

**Fremmed Ret.**

En Reqvisitus i Udlandet overgaaet men ikke forkyndt Dom er af Fogden anseet som tilstrækkeligt Beviis for Gjeldens Rigtighed, og der er intet Hensyn taget til Reqvisiti Paastand om, at Dommen i Udlandet er appelleret . . . . . 117

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1848 er Sagen afviist, fordi Dommen er appelleret i Udlandet . . . . . 119

Pag.

**Frugter.**

Den af Besidderen af en fast Ejendom efter Skjødehaverens Fallit oppebaarne Leje kan Skifteretten i Fallitboet ikke fordre udbetalt, hvis den har forsømt at foretage de fornødne Skridt efter L. 5—5—4. Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1864 . . . . . 487

**Fuldmagt** see Forlig, Sagfører.

**Gangklæder.**

I nogle „ubetydelige Fruentimmer Klædningsstykker" er, paa Grund af deres ringe Værdi og som henhørende til Requisiti Families nødvendige Paaklædning, nægtet Udlæg . . . . . 149
Ligeledes er nægtet Udlæg i en Frakke, som Requisitus iførte sig efter Rettens Ankomst . . . . . 454

**Gebyr** see Sportelvæsen.

**Gesandt** see Beviis.

**Gjeldsbeviis, Gjeldsbrev** (see Underskrift).

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1860 er antaget, at ethvert Gjeldsbrev, der lyder paa aarlig Rente, skal stiles til en af de ordentlige Terminer . . . . . 370
see herimod Høiesteretsdom af 6te Februar 1862 . . . . . 373

**Gjeldsfængsel** (see Arrest, Helbredstilstand).

Varigheden af den Tid, Arrestatus var pligtig at hensidde i Gjeldsfængsel, er forkortet ved at fradrage i den oprindelige Skyld det Beløb, som han afdragsviis havde betalt under Arresten . . . . . 272
Gjeldsfængsel kan ikke efter Requirentens Forgodtbefindende afbrydes en Tid, med Ret til atter at fordre Fængslingen fortsat . . . . . 354
Naar der hændes Dom over Debitor for en Fordring, for hvis Paalydende han har hensiddet i Gjeldsarrest, bliver det i Dommen at bemærke, at han derfor ikke kan belægges med Arrest paa Person. Hof- og Stadsrettens Dom af 12te August 1861 . . . . . 397
Paa Grund af fremlagte Lægeattester er Arrestatus henflyttet til sin Familiebolig, for at forblive der i Husarrest . . . . . 429

**Gjenpart.**

En fremlagt Gjenpart af en Lejecontract om Meubler er ikke anseet som Beviis for Ejendomsretten . . . . . 81, 314

Pag.
En fremlagt Gjenpart af en Pantecobligation er ikke anseet som Beviis for Pantsætningen . . . . . 97, 279
En fremlagt Gjenpart af en Lejecontract er ikke anseet som Beviis for, at den deri omhandlede Lejlighed er lejet af den Paagjeldende . . 132
Paa Grund af en fremlagt Gjenpart af en Lejecontract om Meubler er nægtet at foretage Udlæg deri uden Sikkerhedsstillelse . . . . . 376

**Gjesteret** see Domicil.

**Havari** see Skibsfart.

**Helbredstilstand.**

Efterat Requisitus har vedgaaet at have underskrevet et Gjeldsbeviis, er intet Hensyn taget til hans Indsigelse om paa den Tid ikke at have kunnet underskrive med Gyldighed, selv om dette er bestyrket ved en fremlagt Lægeattest . . . . . 10, 34
Efter nedlagt Paastand om personlig Arrest er givet Requisitus Anstand til at fremskaffe Lægeattest eller Oplysning om sin Helbredstilstand . . . . . 152, 153, 155, 163, 167, 306, 330
Ifølge fremlagt Lægeattest og afgivne Forklaringer er Requisiti Protest mod at belægges med personlig Arrest taget tilfølge . 152, 155
see dog Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1850 . . . . 157
En fremlagt Lægeattest eller andre Oplysninger om Svageligheb er ikke anseet tilstrækkelig til at fritage Requisitus for personlig Arrest . . . . . 13, 167, 170, 265, 308, 311, 350, 355, 426
Under en Udsættelsesforretning har Requisitæ Sygdom bevirket, at Forretningen, efter Requirentens Begjæring, mob den nye Lejers Protest, er udsat . . . . . 198
Paastand om at Sygdom har hindret Opfyldelsen af et Forlig hindrer ikke Execution derefter . . . . . 227
Under Udsættelsesforretning er det, efter fremsat Paastand, paalagt Requirenten at skaffe Lægeattest for, at Udsættelsen kan skee . 317, 320
Antaget, at Attester om Nogens Helbredstilstand i Reglen ikke kunne være til Hinder for at afsige et personligt Arrestdecret, om de end kunne bevirke en Standsning i Decretets Fuldbyrdelse . . . . . 355
Paa Grund af fremlagte Lægeattester er Arrestatus anseet berettiget til at faae Hunsarrest . . . . . 429

**Hunsarrest.**

Hunsarrest er anvendt paa Grund af fremlagte Lægeattester . . . . 429

Pag.

**Huusleje** (see Adkomst, Opsigelse, Pant).


At Debitor har havt Bopæl hos Reqvirenten er tilstrækkeligt til for Huusleje at foretage Arrest hos hans Arving uden Hensyn til dennes Indsigelser . . . . . 30

Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Septbr. 1843 . . . . . 31

Caution for Huusleje ansees ikke for at være nogen priviligeret Fordring . . . . . 54

I Mangel af skriftlig Lejecontract om Beboelse antages Beviisbyrden for Vilkaarene at paahvile Lejeren . . . . . 57, 75, 317, 320, 437

En Huuslejefordring er ikke til Hinder for at Trediemand erholder Udlæg i Lejerens Gods . . . . . 59, 67, 161, 239, 279

Huuslejefordring efter Dom antages at være priviligeret fremfor Underpant i Løsøre, om end Fordringen angaaer en ældre Huusleje fra et tidligere Beboelsessted . . . . . 60

At Huusleje efter Dom eller Forlig er en priviligeret Fordring er antaget . . . . . 64, 92, 253, 276

Udeblivelse med den betingede Huusleje ansees som en Misligholdelse, ifølge hvilken Lejeren kan udsættes uden Opsigelse, naar dette er betinget i Lejecontracten . . . 74, 102, 106, 113, 202, 220, 280, 310, 385, 428, 461

Ligeledes at Lejen ikke er erlagt i rette Tid og kun modtaget under Reservation . . . . . 394, 472, 513

Dog kan Udsættelsen ikke skee før Flyttedag, hvis saadant ikke udtrykkeligt er betinget . . . . . 352

At Reqvirenten har misligholdt sin Forpligtelse som Udlejer hindrer ikke Lejerens Udsættelse . . . . . 119, 202, 310

eller at der foretages Arrest for skyldig Huusleje . . . . . 326

At en Fordring i et Forlig er betegnet som Huusleje, gjør den priviligeret, selv om den egentlig angaaer Caution for Huusleje . . 88

At Værten ikke har Ret til at sætte sig i Besiddelse af Lejetagerens Gods paa Grund af skyldig Huusleje er antaget . . . . . 161, 239

Til modsagt Contrakrav for at have været Vicevært tages ikke Hensyn under Arrest for Huusleje . . . . . 339

Depositum, som er stillet for Huusleje, hindrer ikke Udsættelse ved Udeblivelse med den betingede Leje . . . . . 383, 461

Forudbetaling af Huusleje kan ikke have Retsvirkning mod Trediemand, der som Panthaver har maattet overtage Ejendommen . . 418

see ogsaa . . . . . 385

En tinglæst Lejecontract har ikke hindret Udsættelse, da der var Spørgsmaal om Reqvirentens Ret som Panthaver i Ejendommen, — dog med Sikkerhed . . . . . 395

Pag.

**Huuslejlighed.**

Til Requisiti Paastand om at beboe en anden Lejlighed end den i Contracten omhandlede, er intet Hensyn taget . . . . . 74
Lejemaal, som er forlsat efter passeret Opsigelse, men uden at ny Contract er afsluttet, ansees forlsat efter de tidligere Vilkaar . . 220
Lovgivningen angaaende Beboelseslejligheder er ogsaa anseet anvendelig paa et Jordstykke, der var udlejet til Brændeoplagsplads . 483
En Kjøber af en Ejendom er anseet berettiget til at formode, at samtlige Lejecontracter ere halvaarlige, og er ikke anseet bundet alene ved sin indgaaede Forpligtelse til at respectere Contracterne, forsaavidt de angaae en længere Tid, naar det ikke bevises at han har vidst, at der vare saadanne . . . . . 507

**Hyre.**

Tilgodehavende Hyre er belagt med Arrest efter Kammeradvocatens Paastand, til Sikkerhed for Udgifterne ved flere Søfolks Hjemsendelse . . . . . 11
Arresten er ophævet ved Sprettens Dom af 23de Mai 1839 . . . 12
Tilgodehavende Hyre er ikke anseet fortrinsberettiget til at gives Afsætning eller hindre Executionen af en Dom . . . . . 82, 140
Tilgodehavende Hyre er ved Execution efter et Forlig anseet fortrinsberettiget for Bodmerikrav, saaledes at den forlods bør udredes af Auctionsprovenuet; Skipperens Udlæg er anseet lige priviligeret med Bodmerikrav . . . . . 353

**Hævd** see Frugter.

**Højesteretsdom.**

Der undersøges og paakjendes, hvorvidt en Højesteretsdom kan antages opfyldt . . . . . 2
see ogsaa . . . . . 368
En fremlagt Højesteretsdom er anseet tilstrækkelig uden Fremlæggelse af de i Højesteret producerede Documenter . . . . . 20
Udlæg efter en Højesteretsdom, ved hvilken en Mandatarius for to Handelshuse er dømt til at udrede Erstatning, er ikke fremmet her hos det ene Huus, fordi Intet var bestemt om, i hvad Forhold hver skulle tilsvare Erstatningen . . . . . 23
stadfæstet ved Højesteretsdom af 14de Decbr. 1842 . . . . . 25

**Højesteretsstævning** (see Appel).

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Gyldigheden af en fremlagt Høje-

Pag.
retsstævning har Fogden antaget, at den formeentlig ikke led af nogen væsentlig Mangel, og derfor nægtet Forretningen Fremme . 431
I Henhold til Lov af 19de Februar 1861 § 56 er en Executions-forretning fremmet uden Hensyn til en fremlagt Højesteretsstævning . 455

## Identitet.

Da Reqvisitus i Forliget, som exeqveres, er benævnt noget anderledes end Lejetageren i en Contract, hvorefter han kun skal være Lejer af Effecterne, er intet Hensyn taget til denne . . . . . 65
Paa en mangelfuld Betegnelse af Reqvisiti Stilling er intet Hensyn taget . . . . . 112
Reqvisiti Identitet er, uagtet Forskjellen i Navnet, antaget godtgjort derved, at han har modtaget Copie af Stævningen . . . . . 159
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Novbr. 1850 . . 160
Da Forskjellen mellem Reqvisiti Navn i den fremlagte Dom og Navnet paa Udstederen af en fremlagt Panteobligation kun er ringe, er Effecternes Udlevering gjort afhængig af Sikkerhedsstillelse . . 287
At Reqvirenten ikke kan godtgjøre, at hans Debitor og den, for hvem Reqvisitus sidder inde med Midler, ere identiske, er ikke anseet hinderlig for Arrest efter Pl. 30te Novbr. 1821 . . . . . 450
Reqvisitus er, uagtet Forskjellen mellem hans Navn og det paa en fremlagt Skattebillet og Restanceliste opførte Navn, antaget at være den, som Skatten paahviler . . . . . 497

Identiteten af Meubler og Effecter er ikke antaget godtgjort . . 44, 59
„ er antaget godtgjort . . . . . 46, 52, 61
Ved Udlevering efter en alternativ Dom er Beviisbyrden for Gjenstandenes Identitet antaget at paahvile Reqvisitus . . . . . 169
Execution efter en alternativ Dom er gjort afhængig af Sikkerhedsstillelse, forbi de omhandlede Gjenstandes Identitet er benægtet . 297
En Reqvirent, som ifølge Dom over Reqvisitus havde at udlevere en Stol til denne, er anseet pligtig til at godtgjøre Stolens Identitet . 328
Reqvisitus er anseet pligtig at godtgjøre, at Effecter, som han paaviser som kjøbte paa en Auction (men af andet Materiale end opgivet), ere identiske med de solgte Effecter . . . . . 331

## Indløsning.

Ved Indløsning af Effecter fra et Fallitboe antages Ejendomsretten ikke at være gaaet over til den som har indløst dem . . . . . 442

Pag.

**Indsættelse.**

Indsættelse i rørlige Ting antages hjemlet ifølge Lovgivningen. Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1852 . . . . . 178
Indsættelse af udmeldte Mænd for at vurdere en fast Ejendom er, efter forudgaaet Udlæg hos Ubsteberen af Panteobligationen, bevilget mod Skjødehaverens Protest . . . . . 179
Stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1852 . 180
og Højesterets Dom af 25de Januar 1854 . . . . . 182
Indsættelse i fast Ejendom som Panthaver er berettiget efter L. 5—7—8 . . . . . 205, 370, 463, 486
og kan Reqvirenten efter nedlagt Decret ved Fogdens Hjelp sættes i Besiddelse af Ejendommen . . . . . 370
Indsættelsen kan ogsaa skee i en ufuldført Bygning. Højesterets Dom af 6te Februar 1862 . . . . . 373
samt i et Jordstykke (en Grund) . . . . . 506
Indsættelse i en fast Ejendom medfører ikke, at Reqvisitus kan fratages Lejecontracter og øvrige Documenter . . . . . 207

**Instrux** see Kundgjørelse.

**Jurisdiction.**

En i en anden Jurisdiction paabegyndt Fogedforretning har Fogden ikke antaget at kunne fremme under Reqvisiti Ophold her . . . . 35
Et Skib, beliggende paa den ydre Rhed, er antaget at befinde sig indenfor Grændsen af Stadens Jurisdiction . . . . . 38
At Reqvisitus har fast Ejendom i en anden Jurisdiction kan ikke fritage ham for Arrest paa Person . . . . . 330, 333
Overrettens Dom af 7de Marts 1859 . . . . . 338

**Justification.**

Ved Gjeldscommissionens Dom af 18de October 1838 er antaget, at Pl. af 30te Novbr. 1821 ikke angaaer en Arrestforretnings Iværksættelse, men kun dens Forfølgning . . . . . 9
Beviset for en Fordrings Rigtighed er antaget at kunne føres under et Forbuds eller en Arrests Forfølgning . . . . 11, 38, 40, 284, 286
En Arrestforretning, hvorunder intet Decret blev nedlagt, antages behørig forfulgt derved, at Sagsøgerne have paastaaet sig tilkjendte ikke blot Hovedbeløbet, men ogsaa Omkostningerne ved den paabegyndte Arrestforretning. Sø- og Handelsrettens Dom af 18de Septbr. 1862 . . . . . 445
En Arrestforretning kan stadfæstes ved Dom, uagtet Indstævnte (Reqvisitus) efter Stævningens Udtagelse har opgivet sit Boe til

Pag.
Skiftebehandling. Sø- og Handelsrettens Dom af 3die Novbr. 1864 . . . . . 495

**Justitskassen** see Fatalia executionis.

## Kald og Varsel.

Ved Foretagelsen af en Relaxationsforretning er Arrestimpetranten ikke tilkaldt eller har ikke mødt . . . . . 8, 396
Skjødehaveren af en fast Ejendom kan ikke fordre sig varslet til at overvære de Retshandlinger, som Creditor foretager mod Udsteberen af en paa Ejendommen hvilende Panteobligation eller mod Pantet . . . . . 171, 179
Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1852 . . . . . 180
Højesterets Dom af 25de Januar 1854 . . . . . 182

**Kammeradvocaten** see Parterne.

**Kjendelse** see Foged.

**Kjøb og Salg.**

Et foreviist Kjøbebeviis om nogle Effecter hindrer ikke Arrest deri . 34
En tinglæst Kjøbecontract om Meubler har ikke været til Hinder for Udlæg efter en tidligere tinglæst Dom . . . . . 51
En efter Tinglæsningen af et Forlig foretaget Afhændelse af Requisiti Meubler er antaget at være ugyldig . . . . . 352
Ved en skriftlig Contract uden Overlevering mellem Lejeren af en Beboelse og Stedets Ejer, er Ejendomsretten over Effecter, som bleve beroende hvor de vare, ikke antaget erhvervet . . . . . 465
see dog Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1864 . . . . 468
En fremlagt Contract om Meubler er efter dens Indhold forholket som en Kjøbecontract og Ejendomsretten er antaget erhvervet, forsaavidt Effecterne vare overleverede . . . . . 468
Ved en skriftlig Kjøbecontract uden virkelig Overleverelse er Ejendomsretten ikke antaget at være erhvervet . . . . . 474
stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Mai 1864 . . 475

**Klædningsstykker** see Gangklæder.

**Kundgjørelse.**

Ifølge Sørettens Dom af 23de Mai 1839 kan en Consuls Instrux ikke anvendes til Skade for de Indstævnte (hjemsendte Søfolk), fordi den ikke er en bekjendtgjort Lov . . . . . 12

**Kundskab** see Tinglæsning.

Pag.

**Laug** see Contingent.

**Leje** (see Husleje, Kjøb og Salg).

Ifølge en fremlagt Lejecontract om Meubler ere disse udleverede Udlejeren . . . . . 42, 376
Ifølge fremlagt Lejecontract, hvorefter Reqvisiti Meubler ere lejede af Trediemand, er Udlæg i disse nægtet . 45, 66, 80, 108, 204, 392
Det er antaget at saadan Lejecontract ikke behøver at være tinglæst . 80
Derimod er intet Hensyn taget til en fremlagt Gjenpart . . . . 81, 314
Ifølge en tinglæst Lejecontract er Udlæg nægtet efter en tidligere tinglæst Dom, forbi Lejemaalet, efter foreviist Gjenpart, antages at være Fortsættelse af et tidligere . . . . . 253
For Udleveringen af udlagte Effecter er, paa Grund af en fremlagt Lejecontract om at disse ere lejede af Trediemand, forbret Sikkerhedsstillelse . . . . . 314, 340
Ligeledes for at decretere Udlæg, paa Grund af en fremlagt Gjenpart af saadan Lejecontract . . . . . 376
En fremlagt Lejecontract om Meubler er ikke anseet som Beviis for Ejendomsretten . . . . . 442, 461

**Liqvidation** see Contrakrav.

**Logerende.**

Logerende formodes ikke at eje de Effecter, der findes i de af dem lejede Værelser . . . . . 8, 157, 325
Logerende udsættes efter Reqvisition fra Stedets Ejer, naar Lejeren af Lejligheden ikke har Ret til Fremleje . . . . . 317
Ejendomsretten er, efter afgivne Forklaringer, antaget at tilkomme Logerende over de i deres Værelser beroende Meubler . . . . . 413

**Lægattester** see Helbredstilstand.

**Løbedage.**

Antaget at Løbedage ikke tilkomme Reqvisitus efter et Forlig . . . . 318
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1858 antages derimod, at Løbedage ogsaa med Hensyn til Forlig ere lovhjemlede . 319
Efter et udstedt Gjeldsbeviis paa to Maaneder ere Løbedage ikke antaget at tilkomme Reqvisitus . . . . . 445
Sø- og Handelsrettens Dom af 18de Septbr. 1862 . . . . . 445
Ifølge Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1852 tilkommer Lejeren af en Beboelseslejlighed ikke Løbedage efter den i en Lejecontract bestemte Forfaldstid . . . . . 452

**Løsøre** see Nørlige Ting.

Pag.

**Mandatarius** (see Sagfører).

Execution efter en Højesteretsdom, ved hvilken en Mandatarius for to Handelshuse er dømt til at udrede Erstatning, er her paabegyndt hos en anden Mandatarius for det ene Handelshuus, men derefter er Forretningen nægtet Fremme, fordi Intet var bestemt om, i hvad Forhold de skulle deeltage i Erstatningen . . . . . 23
stadfæstet ved Højesterets Dom af 14de Decbr. 1842 . . . . . 25
En i en anden Jurisdiction skeet Tilsørsel til Protocollen af Requisiti Mandatarius er ikke her anseet bindende for Requisitus . . 35
En mod den udenrigsboende Requirents Mandatarius udtagen Appelstævning er tillagt suspensiv Virkning efter L. 1—24—54 . . . 73
Til en mod Requirentens Mandatarius udtagen Appelstævning er intet Hensyn taget . . . . . 94
En Udlændings Mandatarius er ikke anseet forpligtet til forud at være beredt paa at stille Sikkerhed, naar saadant forlanges . . . 109
En Sagfører der er stævnet som Mandatarius for Nogen til Højesteret bliver, naar Sagen tabes, personlig ansvarlig for det den tabende Part ved Højesteret til Justitskassen idømte Beløb . . . 509
Hof- og Stadsrettens Dom af 6te August 1866 . . . . . 511

**Militaire.**

Fritagelse for personlig Arrest er antaget at tilkomme en Regiments-chirurg . . . . . 53
stadfæstet ved Gjeldscommissionen af 17de Februar 1840 . . . . . 54
Derimod ikke en Officeer ved Brandcorpset . . . . . 351

**Mindreaarighed** (see exceptio minorennitatis).

Som Beviis for denne Exception anses ikke et Lærebrev . . . . . 55
ei heller Indrulleringsbeviis eller et af en Herredsfoged udstedt Beviis . . . . . 459
Den Mindreaarige er anseet som Ejer af de Effecter, der forefindes paa den af ham lejede Lejlighed . . . . . 258

**Misligholdelse** (see Husleje).

At Requisitus er bortsejlet med et Skib forinden Udfærdigelsen af en aftalt Contract om Betaling for Reparation, er antaget at bevirke at Betalingen strax kan anses forfalden . . . . . 128
En Forpagtningscontract er antaget misligholdt derved, at Forpagteren i et Brev har erkjendt, at han ansaae Bortsalg af Hø og Halm, som han har solgt, som Salg af Gjødning . . . . . 302

**Mulct** see Politiet.

Pag.

## Næringsskat.

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 16de April 1860 er det antaget, at en et Hotel paalignet Næringsskat kunde indbrives hos den, der som Gjestgiver har Hotelnæringen . . . . . 364
see derimod Højesteretsdom af 30te October 1861 . . . . . 365

**Obligation** see Gjeldsbrev.

**Omkostninger** see Sportelvæsen.

**Opbud.**

Antaget at Opbud efter Loven hjemler Fritagelse for Arrest paa Person saalænge Boets Behandling vedvarer . . . . . 218
stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 25de October 1852 . 219

**Opsigelse** (see Husleje).

En Lejer, som er vedblevet at beboe Lejligheden efter passeret Opsigelse, antages dog uberettiget til at blive boende, fordi han efter den Tid har betalt Lejen til Lejeren af en anden Lejlighed . . . 76
En af Ublejeren givet Opsigelse er ikke antaget at være til Hinder for, at Lejeren udsættes af Lejligheden tidligere end efter Opsigelsen, naar han har misligholdt Lejecontracten ved at ubeblive med Husleje . . . . . 102
eller naar Opsigelsen er skeet under Reservation . . . . . 461
En Lejer, som er vedblevet at beboe Lejligheden efter passeret Opsigelse, antages at være bleven boende paa de samme Vilkaar som tidligere . . . . . 220
Besidderen af en fast Ejendom, men uden særlig Adkomst, er anseet berettiget til at opsige en Lejer, fordi denne antages at have tidligere erkjendt ham som rette Vedkommende . . . . . 221
stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 4de April 1853 . . 222
En Opsigelse er anseet for gyldig, fordi Reqvirenten ikke antages at have modtaget Beløbet 200 Rdl. (som han har i Besiddelse) som Leje . . . . . 260
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Novbr. 1854 . . 262
En Opsigelse, som var betinget af Ejendommens Salg, er anseet som gyldig . . . . . 312
En Opsigelse, som kun kunde gives, hvis Ejendommen gik over til en anden Ejer, er antaget gyldig, skjønbt den er givet af den nye Kjøber, fordi Lejeren af de Mænd, som forkyndte den, blev underrettet om at Ejendommen var solgt . . . . . 434

Pag.
Opſigelſe anſees uforuøden, naar Lejecontracten har Paategning om Afſtaaelſe af Lejligheden . . . . . 447
En Opſigelſe, der er givet af Udlejeren af et Jordſtykke, er antaget ſom gyldig, uden Hensyn til Spørgsmaalet om dennes Competence til at udleje det . . . . . 483

**Overskjøn** see Skjøn.

**Paaviisningsret.**

Antaget at Requiſitus ifølge D. L. 1—24—25 er uberettiget til at henvise Requirenten til at faae Udlæg i nogle paaviſte Fordringer . 305
Antaget at Requiſitus vel maa anſees berettiget til at paaviſe de Gjenſtande, hvori han ønsker Udlæg anlyndt, dog at disſe ikke ere behæftede med Mangler, der kunne hindre deres Realiſation . . . 490
see ogſaa . . . . . 368

**Pant** (see Beſiddelſe, Indſættelſe, Huusleje, Udlæg, Egteſkab).

Panthaverens Ret hindrer vel ikke Trediemand i at gjøre Udlæg i en faſt Ejendom, dog ſaaledes at Driften af et Gjærbrænderi deri ikke ſtandſes . . . . . 4
At Huusleje er priviligeret fremfor Underpant i Løsøre er udtalt . . . . . 31, 60, 64, 88, 92, 253. 276
I Effecter, der efter fremlagt Panteobligation ere pantſatte, er nægtet Udlæg . . . . . 50, 62, 63, 433
eller Udlevering . . . . . 258, 265, 274
Pant er anſeet priviligeret fremfor en Fordring efter Selvſkyldnercaution for Huusleje . . . . . 54
Pantſættelſe er ikke anſeet godtgjort ved Concept til Panteobligationen . . . . . 66
ved en Udſkrift af Pantebogen . . . . . 97
eller ved Requiſiti egen Erklæring . . . . . 342
En i et Skjøde indført og ſom Behæftelſe ſpecielt tinglæſt Poſt om, at Kjøberen i en vis Tid ingen Deel af Ejendommen maatte afhænde eller pantſætte, er antaget ogſaa at være til Hinder for at foretage Execution deri efter Dom . . . . . 182
ſee derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1851 . . . 183
Panthaveren er berettiget til at faae Pantet overdraget til Brugelighed i Henhold til L. 5—7—8 . . . . . 205, 370, 463, 486,
Pant til Brugelighed kan ogſaa gives i en ufuldført Ejendom eller en Grund . . . . . 506

Pag.
Højesterets Dom af 6te Februar 1862 . . . . . 373
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1857 er udtalt, at en Pantecreditor maa være berettiget til at lade foretage Arrest (i sit Pant) . . . . . 298
At Trediemand har stillet Pant for Requisiti Gjeld hindrer ikke Execution efter erhvervet Dom . . . . . 416
Vexler ere som Pengeeffecter ikke antagne at henhøre under en generel Pantsætning . . . . . 433
Forudbetaling af Husleje kan ikke have Retsvirkning mod Trediemand, der som Panthaver har maattet overtage Ejendommen . . 418
see ogsaa . . . . . 385
En simpel Creditor er ikke antaget berettiget til at lade foretage Udlæg i en ledig Prioritet til Præjudice for en secundair Panthaver med generelt Pant . . . . . 437
stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1863 . 439
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Juni 1863 er det udtalt, at Panthaveren i en fast Ejendom kan for sin Fordring, uden at frafalde Pantet, først lade foretage Arrest i Debitors andre Ejendele . 457
Uagtet et fra Overformynderiet og Creditrix Værge meddeelt Samtykke til, at et betegnet specielt Pant maa udgaae af en i Overformynderiets Værge værende Obligation, efter at Debitor ved Paategning paa Obligationen i Stedet derfor havde givet hende Pant i alt hvad han ejede, er det antaget, at det omhandlede specielle Pant ved Paategningen er gaaet ind under den generelle Panteret; Udlæg er derfor kun givet deri under Forbehold af Creditrix Panteret . . . . . 500

**Parterne** (see endvidere Procedure).

En Indsigelse mod Kammeradvocatens Competence er efter dennes Embedsstilling anset som ugrundet . . . . . 11
Til en Indsigelse mod Requirentens Competence til at foretage Forretningen er ikke taget Hensyn . . . . . 40
Forinden en Lejer er indsat i et Locale, som Trediemand har i Besiddelse, maa han tilvejebringe Husejerens Attest for, at han endnu er Lejetager deraf . . . . . 79
En Requirent er ikke anset berettiget til at foretage Arrest for den Deel af en Lejeafgift, som han har transporteret til Trediemand . 135
Kjøberen af en fast Ejendom er, uden at have Skjøde, anset berettiget til at give Opsigelse og lade foretage Udsættelse . . . 143, 148, 154, 434
Besidderen af en fast Ejendom er, uden særlig Adkomst, ligeledes

Pag.

bertil anseet berettiget, da Lejeren antages tidligere at have erkjendt ham som rette Vedkommende . . . . . 221
Hof= og Stadsrettens Dom af 4de April 1853 . . . . . 222
En Forbudsforretning er nægtet Fremme, fordi Reqvirenten antages aldeles at mangle Competence til dens Foretagelse . . . . . 227
En Commissionair er anseet berettiget til at møde som Vicevert under en Udsættelsesforretning . . . . . 428

At en Arvelader har havt Bopæl hos Reqvirenten er anseet tilstrækkelig til for Husleje at foretage Arrest hos hans Arving, uden Hensyn til dennes Indsigelser . . . . . 30
Hof= og Stadsrettens Dom af 11te Septbr. 1843 . . . . . 31
Reqvisitus er anseet forpligtet til at betale Omkostninger i Forhold til Størrelsen af et efter et Forlig stipuleret Afdrag, som han betaler Reqvirenten efter dennes Ankomst med Retten paa hans Bopæl, men for hvilket Forretningen ikke var berammet . . . . . 318
Reqvisitus, som har lejet et Jordstykke af Reqvirenten, der selv er Lejer deraf, er ikke anseet berettiget til at bestride Reqvirentens Berettigelse til at leje det ud, og paa Grund heraf hans Berettigelse til at begjære Reqvisitus udsat . . . . . 483
Arrest efter Pl. 30te Novbr. 1821 foretages uden Hensyn til om Reqvirenten strax kan føre Bevis for Fordringens Rigtighed, i Almindelighed i Henhold til stillet Sikkerhed eller personlig Garanti . . . . . 284, 349, 450, 482, 486

Reqvisiti Hustrue er ikke antaget at være berettiget til at fremlægge Documenter for Trediemand . . . . . 47
Til en af Reqvisitus for Trediemand fremlagt Atteſt om en udstedt Panteobligation er ikke taget Hensyn . . . . . 97
Til en af Reqvisitus for Trediemand fremlagt Lejecontract er ikke taget Hensyn . . . . . 461
Ifølge en af Trediemand for Panthaveren fremlagt Panteobligation er Reqvirenten nægtet Udlæg i Reqvisiti Effecter . . . . . 50, 54
Udlæg for Renter af en Bankheftelse er foretaget hos Ejeren af en Ejendom, som ansees subſtitueret for den, hvorpaa Heftelsen hviler . 387
Gjeldscommissionens Dom af 6te Mai 1861 . . . . . 388

Reqvisitus er, efter at være nægtet Anstand til at tilvejebringe et Document, ikke derved anseet at være udelukket fra at benytte det, naar han under Forretningen kan fremlægge det . . . . . 246
En Intervenients Sagfører, der nægtes Anstand til at conferere med sin Mandant, er anseet berettiget til at fortsætte Proceduren . . 253
En Indsigelse mod en Sagførers Competence til at foretage en Forretning, er antaget at være for sildig fremkommet . . . . . 431

Pag.

En Reqvirent, som havde begjært Arrest i nogle Reqvisitus tilhørende Prioritetsobligationer, er anseet berettiget til at frafalde denne Begjæring og faae Arrest i fast Ejendom, fordi Værdien af disse Obligationer ikke antages at kunne bestemmes efter deres Paalydende . 494
Reqvisiti Erklæring, at nogle Sengklæder, som han efter en alternativ Dom skulde udlevere, vare opslidte, er, fordi han er Lægmand, ikke tillagt Betydning, da han senere paaviser Sengklæderne og deres Identitet antages godtgjort . . . . . 514

**Politiet.**

Efter Politidirecteurens Resolution foretages Execution uden Øvrighedens Approbation . . . . . 282
ligeledes efter Vicepolitidirecteurens . . . . . 313
Mulct efter Politiets Resolutioner inddrives uden Hensyn til Indsigelser i Realiteten . . . . . 282
eller at Sagen er forlangt henviist til Criminalretten . . . . . 355

**Privilegier.**

Adressecontoirets Privilegier see . . . . . 14 ff. og 193
Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1842 . . . . . 21
„ „ „ „ „ 11te October 1852 . . . . . 194
Højesteretsdom af 17de Juni 1853 . . . . . 196
Creditforeningen er ikke anseet berettiget til at lade foretage Execution efter Panteobligation uden Approbation . . . . . 255
see herimod Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1854 . . 255
Creditforeningen er anseet berettiget til at lade foretage Execution efter Panteobligation i et Fallitboe . . . . . 378
see dog Højesteretsdom af 16de Februar 1864 . . . . . 381

**Procedure.**

Afvisning.

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1838 er Stævningen afvist, fordi Sagen ej var beduceret og Attest om at Beskrivelse af den paaankede Executionsforretning var bestilt, ej var fremlagt . 5
Ved samme Rets Dom af 6te Juni 1842 er Sagen afvist med Hensyn til Paaankningen af en Kjendelse, fordi kun en Udskrift af Fogedforretningen var fremlagt, og en Act, uanseet at Forretningen var en Continuation af en tidligere under samme Sag paaanket Forretning, er anseet nødvendig . . . . . 21
Ved samme Rets Dom af 2den Januar 1845 er Sagen afvist, fordi en Mindreaarig er stævnet uden Curator . . . . . 69
Ved samme Rets Dom af 26de Juni 1843 er Sagen afvist, fordi Stævningen er udtaget efter Udløbet af fatalia appellationis og

Pag.

Citanten ikke havde beviist, at en tidligere anlagt Sag var afviist fra Retten . . . . . 69

Ved samme Rets Dom af 2den Juli 1849 er Sagen afviist, forbi Stævningen var forkyndt paa Trediemands Bopæl, hvor Arresten er foretaget under den Forudsætning, at det var Requisiti Bopæl . 116

Ved samme Rets Dom af 15de Marts 1852 er Sagen, med Hensyn til Spørgsmaalet om en Vegholder rettelig havde faaet Afsked, afviist, fordi han var afskediget forinden Fogedforretningen, som alene er Gjenstand for Paaanke, foretoges. Han maa derfor anses rettelig afskediget, og under den Forudsætning billiges Fogedforretningen . . . . . 178

Ved samme Rets Dom af 20de Juni 1853 er Sagen afviist, fordi Citanten kun har begjært Anstand uden at have nedlagt endelig Paastand . . . . . 226

Ved samme Rets Dom af 10de Juli 1854 er Sagen afviist, fordi det ved Forkyndelsen af Stævningen var angivet, at Requisita var bortrejst; — (derimod kan den for hende mødte Sagfører ikke tilkjendes Kost og Tæring, da Indstævnte ikke kan betragtes som mødende ved ham) . . . . . 253

Ved samme Rets Dom af 2den Februar 1857 er en Sag afviist, fordi Citanten enten ikke tilligemed Underretsdommen havde appelleret Arrestforretningen, eller, hvis han havde gjort det, ikke har fremlagt nogen Act deraf . . . . . 333

Ved samme Rets Dom af 20de October 1862 er Sagen afviist, fordi Trediemand, der var optraadt under Fogedforretningen og havde paastaaet at eje en Drosche, hvorfor Udleveringen deraf gjordes afhængig af Sikkerhedsstillelse, ikke er stævnet, hvortil han ved Kjendelsen har erhvervet en Ret . . . . . 441

Fordi Citanten, ved at tilbageholde Sagens ham udlaante Documenter, har forhindret Indstævnte fra at fortsætte Proceduren, er Sagen hævet. Hof- og Stadsrettens Dom af 15de November 1852 . . . . . 208

Højesteretsdom af 28de Novbr. 1854 . . . . . 209

Under Justificationen af en Forbudsforretning er Indstævnte tilpligtet at betale Omkostningerne ved en hos ham foretagen Udsættelsesforretning, fordi denne er upaaanket, og dens Lovlighed derfor ikke kan sættes under Spørgsmaal. Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Novbr. 1854 . . . . . 234

Fogden er ved Hof- og Stadsrettens Dom af 20de April 1857 frifunden for at tilsvare i Erstatning for Tort og Creditspilde, som var Requisitus tilkjendt, udover det til Sikkerhed for Forretningen

Pag.

deponerede Beløb, fordi han ikke havde været stævnet til Eeds og Skjønssagen . . . . . 240

Naar Fogden ikkun er stævnet til Kjendelsen, Gebyrberegningen og sin iøvrigt brugte Behandling at „til- og forsvare", kan han ikke dømmes til at tilbagebetale noget Gebyr. Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1856 . . . . . 301

Naar Arrestacten ikke indeholder en Fortegnelse over udlagte Forbringer og en saadan ikke fremlægges under Justificationssagen, bliver Arresten (forsaavidt) hævet, hvorimod den ikke ophæves, forbi Vurderingssummen af de arresterede Effecter overstiger det forbrede Beløb. Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1857 . . . . 298

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 22de December 1862 er Citanten (Requisitus) anseet bunden ved hvad han har anbragt under sin for Fogedretten brugte Procedure, hvortil han har henviist . . 419

Ved Sø- og Handelsrettens Dom af 17de Februar 1864 er antaget, at naar de Indstævntes Sagfører, efter at Parterne have udvexlet flere skriftlige Bemærkninger, udtræder af Sagen, og de Indstævnte derefter ikke lade møde, saa kan aldeles intet Hensyn tages til de saaledes fremkomne skriftlige Indlæg og Documenter. En for Fogedretten fremsat Benægtelse er derfor ikke anseet gjentagen for Retten som en bestemt Benægtelse . . . . . 479

Naar Fogden ikke er stævnet som Part, men kun til at til- og forsvare Kjendelsen og Executionen, kan Spørgsmaalet om hans Berettigelse til at beregne Gebyr for Fogedforretningen ikke tages under Paakjendelse. Hof- og Stadsrettens Dom af 6te August 1866 . 511

**Proclama og Protectorium.**

Protectorium kan ikke beholde sin Virkning, naar intet Proclama udtages . . . . . 303

Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Juni 1848 . . . . . 110

Protectorium gjelder ogsaa ligeoverfor den, der forinden Fallitten havde tinglæst Arrest . . . . . 139

Et meddeelt Protectorium er ikke til Hinder for Fuldbyrdelsen af et forinden nedlagt eventuelt personligt Arrestdecret . . . . . 343

**Promillegebyr** see Sportelvæsen.

**Protest** see Vexel.

**Provenu.**

I betinget Provenu af Forhandlingsgjenstande er givet Udlæg mod Requisiti Protest, begrundet paa, at Contracten kun indeholder en

Pag.

Berettigelse for ham, men ikke en Forpligtelse for hans Medcontrahent . . . . . 271

## Qvittering.

Flere Qvitteringer angaaende samme Termin for Rentebetalinger af en Bankheftelse, er ikke antaget at være til Hinder for Indbrivelsen af Renter til en senere Termin . . . . . 269
Gjeldscommissionens Dom af 1ste Marts 1855 . . . . . 270
En paa et Forlig meddeelt Qvittering for hvad der derefter tilkommer Requisitus, er anseet bindende for ham uanseet hans Indsigelser mod at have modtaget det . . . . . 360
En af Requisitus fremlagt Qvittering for at have forudbetalt Leje til den tidligere Ejer, har bevirket, at Sikkerhedsstillelse er forlangt for at foretage en Udsættelsesforretning . . . . . 385
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1865 er antaget, at de af en Lejer fremlagte Qvitteringer for, i tre Aar at have betalt Leje med et vist Beløb, var Bevilis for, imod Lejecontractens Indhold, at Lejen var nedsat til dette Beløb . . . . . 452

## Rangsat see Udpantning.

## Reise see Forbud.

## Relaxation (see Underholdningspenge).

Relaxationsforretning er foretaget uden at Arrestimpetranten er tilsagt eller har ladet give Møde . . . . . 8, 396
Arrest er relaxeret paa Grund af en fremsat exceptio minorennitatis . . . . . 82
„ „ „ forbi Arrestatus i Gjeldsfængslet havde betalt maaneblige Afdrag paa den Fordring, hvorfor han blev arresteret . . . . . 272
Relaxation, forlangt paa Grund af at Arrestimpetranten har forladt Landet, er nægtet . . . . . 396

## Renter see Betaling, Gjeldsbrev.

## Res judicata.

Efter erhvervet Dom for en Panteobligation er intet Hensyn taget til den Indsigelse, at Obligationen ifølge sit Indhold kun skal hefte paa Pantet, der forlængst er i Trediemands Eje . . . . . 101

Pag.

Til Indsigelser i Realiteten mod Brandcommissionens Kjendelser om Tvangsmuldter og mod Commissionens Competence er intet Hensyn taget . . . . . 176

Ved Appel af en Fogedkjendelse, hvorved en Fordring var antaget ikke at være uimodsagt under Sagens Behandling, udtaler Retten i Dom af 29de Septbr. 1851, at den i den tidligere Dom har udtalt, at ingen Erindring mod Søgsmaalet er fremkommen, og ikke har Competence til at bedømme denne Udtalelses Rigtighed . 188

Højesterets Afgjørelse angaaende Adressecontoirets Privilegier er ikke anseet som res judicata, da Sagen derom er rejst af andre Parter, som have fremskaffet nye Oplysninger.

Hof= og Stadsrettens Dom af 11te October 1852 . . . . . 194

Under Execution efter Dom tages Indsigelser, der angaae Sagens Realitet, ikke under Paakjendelse . . . . . 290, 386

At Fogdens Udsættelsesdecret ikke er appelleret er ikke anseet at være til Hinder for, at Retten under et Erstatningssøgsmaal paakjender Spørgsmaalet om Parternes Retsforhold, da Udsættelsesdecretet ikke indeholder en endelig Afgjørelse af Parternes Retsforhold.

Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Novbr. 1858 . . . . . 310

Indsigelser, der tidligere ere paakjendte af den daværende Foged, tages ikke af Fogden under Paakjendelse . . . . . 389

Efter at Retten i Henhold til Frd. 25de Januar 1828 har dømt Indstævnte til at betale en Obligation med Renter, kan den ikke under en anden af ham anlagt Sag fritage ham for at betale denne Rente, uagtet det er in confesso, at han ej har modtaget de Beløb, hvorpaa Obligationen lyder. Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Februar 1865 . . . . . 464

**Resolution** see Politi, Øvrighed.

**Retentionsret.**

Requisiti Krav paa Lejeren af en Vogn for dennes Reparation hindrer ikke Ejeren i at faae Vognen udleveret . . . . . 105

At en Vært ikke har Retentionsret for tilgodehavende Husleje i Lejerens Effecter er antaget . . . . . 161, 259

**Rhed.**

Den ydre Rhed antages at høre under Kjøbenhavns Jurisdiction 38

**Rheder.**

Rhederiet antages at være ansvarlig for Skipperens Handlinger, saa at der kan foretages Arrest i den Assurance, der er tegnet for Rhederiet, uden Hensyn til Skipperens Forpligtelse til at betale Fordringen . . . . . 165

Pag.

**Rørlige Ting.**

Indsættelse i rørlige Ting antages hjemlet ved Lovgivningen. Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Marts 1852 . . . . . 178
En Hingst er antaget at maatte henregnes til rørlige Ting . . . . 437
Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Februar 1863 . . . . . 439

**Sagfører** (see Mandatarius, Parterne).

Til Reqviſiti Fragaaelſe af ſin Underſkrift er intet Henſyn taget, fordi en bekjendt Sagfører har underſkrevet til Vitterlighed . . . 10
En Sagfører er ikke anſeet forpligtet til forud at være beredt til at ſtille den Sikkerhed, Fogden maatte forlange . . . . . 109
Det er ikke antaget, at en Sagfører behøver Fuldmagt fra Reqvirenten for at møde for ham . . . . . 267
ſee ogſaa . . . . . 451
En Sagfører anſees berettiget til at beregne ſig Salair, naar han møder for Reqvirentinden under en Udpantningsforretning betræffende Underholdningsbidrag . . . . . 294
En Sagfører er anſeet berettiget til at foretage Udlæg og beregne ſig Salair for en Fordring, et Afdrag, hvis Udeblivelſe han først erfarer af Reqviſitus ved at denne betaler det, og til hvis Indbrivelſe Forretningen ikke var berammet . . . . . 318
En Sagfører, der betaler en Vexel paa Traſſentens Vegne, erhverver derved for denne Vexelret mod Acceptanten . . . . . 321
Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Novbr. 1857 . . . . . 322
En Sagfører, hos hvem der foretages Arreſt i Henhold til Pl. 30te Novbr. 1821, anſees berettiget til forlods at fradrage de ham ved Sagen paadragne Omkoſtninger og Salair for at føre Sagen . . 482
Sø- og Handelsrettens Dom af 21de April 1864 . . . . . 482
Ifølge Gjeldscommiſſionens Dom af 23de Septbr. 1863 tilkjendes den Sagfører, der har mødt for Reqvirenten under Arreſtforretningen, kun Salair derfor ſom efter en Fordring, der er under 100 Rdl., uden Henſyn til, at der er nedlagt perſonligt Arreſtbeeret . . . . . 471
En Sagfører, der har modtaget Stævning til Højeſteret ſom Mandatarius, bliver, naar Sagen tabes, perſonlig anſvarlig for det den tabende Part idømte Beløb til Juſtitskaſſen . . . . . 509
Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Auguſt 1866 . . . . . 511

**Saggivelſe** ſee Arreſt.
**Salair** ſee Sagfører.

Pag.

**Selvskyldnercaution** see Caution.

**Separation** see Ægteskab.

**Servitut** see Binduer.

**Sikkerhedsstillelse,** forsaavidt saadant er forlangt ved Kjendelse. Sikkerhedsstillelse er forlangt:

for at udlevere Effecter efter et Document, om hvis Gyldighed der, efter Parternes Procedure, er rejst Tvist . . . . . 6
fordi Underskriften af en Paategning om en Lejeafgifts Forhøjelse i Requisiti Fraværelse er fragaaet af hans Husfrues Langværge . 106
fordi Requisitus har Protectorium og Proclama paastaaes endnu at kunne blive udstedt . . . . . 109
fordi der er rejst Tvivl om Requirentens Berettigelse til at opsige Requisitus til at fraflytte en Lejlighed . . . . . 119, 507
fordi der er rejst Indsigelse mod at den afæskede Fordring er forfalden . . . . . 128
fordi der i Requisiti Copie af Lejecontracten om en Beboelse ikke indeholdes den Passus, at han ved Misligholdelse er forpligtet til strax at flytte . . . . . 135
fordi Requisitus under en Arrestforretning paaslaaer at have Contrafordringer paa Requirenten . . . . . 155
fordi der er rejst Sag om Requirentens Adkomst som Ejer af den Ejendom, hvoraf Requisita forlanges udsat . . . . . 145
fordi der under en Udsættelsesforretning er fremlagt Attester om, at Requirenten ikke har opfyldt sine Forpligtelser . . . . . 202
fordi Requisitus fragaaer sin Underskrift paa det fremlagte Gjeldsbeviis . . . . . 239
fordi en af Requirenten udstedt Vexel, der efter fremlagt Tilstaaelse skal betales af Requisitus, ikke er protesteret . . . . . 264
fordi der er Lighed mellem Requisiti Navn i den fremlagte Dom og Navnet under en fremlagt Panteobligation . . . . . 287
fordi Trediemand har lejet den Lejlighed Requisitus bebor og derfor formodes at eje de derværende Effecter . . . . . 288
fordi Requirenten har underskrevet, at han antog en af Requisitus tilbudt Accordproposition . . . . . 289
fordi der er indledet criminel Undersøgelse om en i Betaling givet Vexel er rigtig . . . . . 291
for at foretage Execution efter en alternativ Dom, fordi de Effecter, som Requisitus tilbyder at udlevere, ikke i Dommen ere betegnede saaledes, at Identiteten kan afgjøres . . . . . 297
fordi Requisiti Ejendomsret til de Effecter, som forlanges udleverede, ansees svækket ved Vidneforklaringen . . . . . 300, 440

Pag.

fordi de Effecter, der forlanges udleverede, efter fremlagt Lejecontract tilhøre Trediemand . . . . . 314, 340
ligeledes ifølge en fremlagt Gjenpart . . . . . 376
fordi en Lejecontract, hvorefter forlanges Arrest, har en Bestemmelse om, at Lejeren i Tilfælde af Fraflytning skal holdes skadesløs . . . . . 383
under en begjært Arrestforretning for Husleje, fordi der af Trediemand var gjort Execution i den Reqvirenten som Ejer af Ejendommen tilkommende Leje . . . . . 384
fordi Reqvisitus, der forlanges udsat, efter fremlagt Qvittering har betalt Leje forud til Stedets tidligere Ejer . . . . . 385
fordi Reqvisitus, under en Udsættelsesforretning, fremlægger en tinglæst Lejecontract for længere Tid . . . . . 395
fordi Reqvisiti Indbee er pantiat til Trediemand . . . . . 437
fordi det ikke antages godtgjort, at Kjøberen af en fast Ejendom, der efter forudgaaet Opsigelse forlanger Reqvisitus udsat, ved Kjøbet har været ubekjendt med, at dennes Lejecontract lød paa længere Tid . 507
fordi Reqvisitus under en Udsættelsesforretning har fremlagt Beviidnelser om, at have tilbudt Lejen i rette Tid . . . . . 513

Trediemands Tilbud om at stille Sikkerhed eller Caution for udlagte Effecters Vurderingssum, for at undgaae Udlevering er, mod Reqvirentens Protest, ikke antaget . . . . . 44, 70

Som Sikkerhed er derhos modtaget en af Reqvirenten udstedt Declaration, . . . . . 434
den af Reqvisitus til Reqvirenten udstedte Panteobligation . . . . 463
ligesom en Arrestforretning, der foretoges efter Pl. 30te Novbr. 1821, er fremmet i Henhold til den Reqvisitionen paategnede personlige Garanti . . . . . 450
og ligeledes . . . . . 549
(skjøndt ikke udtalt i Kjendelsen.)

Reqvisitus er efter L. 1—21—4 ikke anseet berettiget til at fordre, at Reqvirenten skal stille Sikkerhed . . . . . 128
Ved Gjeldscommissionens Dom af 18de October 1838 er Fogden tilpligtet at fremme en Forretning, dog mod Sikkerhedsstillelse efter L. 1—21—4 forsaavidt Fogden maatte anseе saadant forsvarligt . . . . . 9

Ved Hof- og Stadsretens Dom af 20de April 1857 er det antaget, at Fogden, ved at foretage en Arrestforretning efter L. 1—21—4, gjør sig solidarisk ansvarlig med Reqvirenten for Følgerne af samme . . . . . 240
see dog Højesteretsdom af 7de Januar 1859 . . . . . 241

Pag.

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juni 1856 er Størrelsen af den af Fogden for at udlevere flere Effecter forlangte Sikkerhed prøvet, og, idet Retten har antaget, at kun en enkelt Gjenstand kan udleveres mod Sikkerhed, og da dennes Værdi er ansat lige med den fordrede Sikkerhed, er det bifaldet, at et saadant Beløb er fordret . . . . . 301

For eventuel Erstatning i Anledning af en paa Fogdens Embedscontoir paabegyndt Forretning, som begjæres hævet inden Beløbet er afæsket, har Fogden ikke fundet sig foranlediget til efter Forlangende at fordre Sikkerhedsstillelse . . . . . 447

**Skat** see Udpantning.

**Skibsfart** (see Hyre, Fragt).

Ved Sørettens Dom af 23de Mai 1839 er antaget, at en Consul ikke har været berettiget til at hjemsende nogle Søfolk paa deres egen Bekostning, fordi deres Forhold ikke ledede til criminelt Ansvar, og Consulens Instrux, da den ikke er en bekjendtgjort Lov, ikke har kunnet anvendes til Skade for dem . . . . . 12

Føreren af et Skib er anseet som Ejer af Skib og Ladning, og intet Hensyn taget til Tractat med Rusland af 19de October 1782 . . 27

Antaget at et Skib, der er beliggende paa den ydre Rhed, befinder sig indenfor Grændsen af Stadens Jurisdiction, og at Tractat med Rusland af 19de October 1782 ikke indeholder noget Forbud imod Arrest . . . . . 38

stadfæstet ved Sørettens Dom af 17de Juni 1843 . . . . . 59

Deviation af et Skib til Nødhavn er af Fogden anseet uberettiget, og Arrest til Sikkerhed for Erstatning derfor fremmet . . . . . 123

ved Sørettens Dom af 22de Decbr. 1848 er Arresten ophævet . 125

Højesteretsdom af 6te Novbr. 1849 . . . . . 126

Ved Sørettens Dom er udtalt, at Afladernes Handlinger forbinde de senere Ladningsmodtagere.

At Requisitus er bortfejlet med et Skib forinden Udfærdigelsen af en aftalt Contract om Betaling for Reparation, er antaget at bevirke, at Betalingen strax kan anses forfalden . . . . . 128

Antaget at Rhederiet er ansvarlig for Skipperens Handlinger, saa at der kan foretages Arrest i den Assurance, der ifølge disse bliver at udbetale . . . . . 165

**Skiftebehandling** (see Proclama og Protectorium).

At Requirenten har foranlediget Requisiti Boe taget under Skiftebehandling hindrer ikke at han faaer Arrest paa hans Person . . . 1

Pag.

I en Arv, der var tilfaldet et Fallitboe, er ikke foretaget Execution, uagtet der forud var nedlagt et nu stadfæstet Forbud mod denne Arvs Udbetaling . . . . . 49

Ved Execution af et Forlig er intet Hensyn taget til, at Skifteretten samme Dag havde registreret Requisitæ Effecter . . . . . 78

Efter at Skifteretten har indfundet sig paa Requisiti Vopæl for at tage Boet under Behandling som fallit, er en paabegyndt Arrestforretning nægtet Fremme, ligesom det derefter er nægtet at fremme den i Fallitboet . . . . . 144

Antaget at Frd. 28de October 1702 § 5 ikke hjemler en Fallent Fritagelse for Arrest paa Person . . . . . 170, 174, 306, 355

Antaget at Arrestimpetranten ikke, efter at have erhvervet Dom, kan foretage Execution i Requisiti midlertidig til Fallitbehandling opgivne Boe . . . . . 186, 235, 256

Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Septbr. 1853 . . . . . 236

„ „ „ „ „ 2den October 1854 . . . . . 257

Højesteretsdom af 7de Mai 1855 . . . . . 257

Antaget at Requirenten er berettiget til at faae Effecterne paa en Fallents Vopæl specificerede, for at han derefter kan paavise, at de ikke alle tilhøre Fallitboet . . . . . 193

Antaget at Opbud efter Loven hjemler Fritagelse for Arrest paa Person saalænge Boets Behandling vedvarer . . . . . 218

stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 25de October 1852 . 219

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1854 er det udtalt, at Skifterettens Erkjendelse af en Fordring i Fallitboet ikke senere ubetinget kan gjelde som Beviis mod Fallenten . . . . . 237

see dog Højesteretsdom af 4de Decbr. 1856 . . . . . 238

Til Skifterettens Protest mod Fallentens Udsættelse af en Lejlighed er ikke taget Hensyn . . . . . 280

Ifølge Skifterettens Protest er Udlæg nægtet i visse Effecter, om hvilke Requirenten har paastaaet, at de ej tilhøre Boet . . . . . 288

Creditforeningen er antaget at være berettiget til, efter en til den udstedt Panteobligation at foretage Execution i Requisiti Fallitboe . 378

see dog Højesteretsdom af 16de Februar 1864 . . . . . 381

Skifteretten, der behandler et Boe, hvorunder der er fast Ejendom, er berettiget til at opsige Lejerne . . . . . 418

At et Forlig er tinglæst ved Fallentens tidligere Værneting er tilstrækkeligt for derefter at foretage Execution i Fallitboet. Det kan exequeres i Boets Masse, om derved end er givet Pant i specificerede Effecter . . . . . 462

Skifteretten i Skjødehaverens Fallitboe er berettiget til at inddrage dennes Ejendom under Boets Masse, uden Hensyn til, at Trebie-

Pag.

mand har den i Besiddelse. Derimod taber den Frugterne deraf, den oppebaarne Leje, hvis den forsømmer at foretage de fornødne Skridt efter L. 5—5—4. Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juli 1864 . . . . . 487

**Skilt.**

Et ved et Udsalgssted værende Skilt er antaget at vække Formodning for Ejendomsretten til de deri værende Gjenstande . . . . . 229
Et ved en Boutik værende paa en Andens Navn lydende Skilt er antaget at bestyrke, at Requisitus ikke boer der . . . . . 327

**Skjøde.**

Et tinglæst Skjøde hindrer ikke Udlæg i Ejendommen efter et med en foregaaende Ejer, som Udsteder af en Panteobligation deri, indgaaet Forlig, ligesaalidet som Skjødehaveren kan modsætte sig Vurdering af Ejendommen, eller ansees berettiget til paa nogen Maade at fordre sig inddraget i Retsforholdet mellem Creditor og Udstederen af Obligationen . . . . . 171, 179, 359
Hof- og Stadsrettens Dom af 19de April 1852 . . . . . 180
Højesteretsdom af 25de Januar 1854 . . . . . 182
Et tinglæst Skjøde, hvorefter Kjøberen er uberettiget til i en vis Tid at afhænde eller pantsætte nogen Deel af Ejendommen, er antaget ogsaa at være til Hinder for at foretage Execution deri efter Dom . 182
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juli 1851 . . . 183
Et Skjøde, der er udstedt i Gjeldsarresten i Kjøberens Nærværelse, er antaget at være gyldigt, fordi Arresten ikke var tinglæst . . . 413
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Decbr. 1861 . . 414

**Skjøn** (see Alternativ, Appertinentier).

Ved Overrettens Dom af 10de Februar 1840 er det udtalt, at Skjønsmændene ikke vare bemyndigede til at ansætte Erstatningen højere, end til den Sum Hovedcitanten havde paastaaet i Reparation, uagtet dette i den tidligere Dom af 25de October 1837, stadfæstet ved Højesteretsdom af 31te Februar 1839, ikke udtrykkeligt er fremhævet . . . . . 22
Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Requisiti Ret til at erholde Overskjøn er antaget at ligge udenfor Fogdens Competence, og Forretningen derfor nægtet Fremme . . . . . 37
Højesteretsdom af 30te August 1844 . . . . . 38
Fogden har antaget, at Requisitus var berettiget til at erholde Overskjøn, og derfor nægtet Forretningen Fremme . . . . . 86
Ved Hof- og Stadsrettens Kjendelse af 17de November 1845 er

Pag.

antaget, at Udmeldelse til Overskjøn ikke kunde skee, fordi Skjønsforretningen var afhjemlet, hvorfor Sagen er afviist . . . . . 87
see Højesteretsdom af 16de Juni 1846 . . . . . 88
En Skjønsforretning er antaget i sine Bestemmelser at maatte være bindende ligeoverfor Fogden . . . . . 362
Paa Grund af, at Skjønsmændene i en Skjønsforretning vare komne til et betinget Resultat, er Udlæg efter Dommen og deres Forretning nægtet . . . . . 404
Ved Hof- og Stadsrettens Kjendelse af 17de Juni 1861 er Citanten paa Grund af Fogdens forannævnte Nægtelse, anseet berettiget til at erholde en yderligere Erklæring eller et yderligere Skjøn, nagtet Skjønsforretningen var afhjemlet og Citanten havde acqvieseeret derved . . . . . 405
stadfæstet ved Højesteretsdom af 20de Januar 1863 . . . . . 408
Skjønsmændene ere anseete berettigede til særlig Appel af forannævnte Retskjendelse; Hof- og Stadsrettens Kjendelse af 24de Juni 1861 . 407
Højesteretsdom af 20de Januar 1864 . . . . . 408

### Solidarisk.

Solidarisk dømte Personer kunne ikke, selv om de beboe samme Lejlighed, under samme Forretning afkræves det skyldige Beløb, uden at der betales Gebyr for hver . . . . . 72

### Specification see Appertinentier.

### Sportelvæsen.

Efterat en Udlægsforretning efter Reqvirentens Anmodning var hævet er den vel atter blevet foretaget, men uden at Reqvisitus derved maatte paadrages flere Omkostninger . . . . . 70
En Udlægsforretning, der er begyndt hos den ene af solidarisk dømte Personer, kan ikke fortsættes hos den anden, selv om de beboe samme Lejlighed, uden at derfor betales Gebyr . . . . . 72
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Novbr. 1857 er antaget, at Citanten ved paany at faae paakjendt en tidligere afviist Sag, er forpligtet til atter at betale Promillegebyr af Summens Størrelse . . . . . 214
stadfæstet ved Højesteretsdom af 25de Juni 1860 . . . . . 216
Naar Promillegebyret ikke bliver erlagt hæves Sagen. Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Mai 1862 . . . . . 218
Naar Fogden udmelder Mænd til at vurdere Løsøreeffecter, ere disse kun berettigede til Betaling efter Ep. Regl. af 22de Marts 1814 VIII. § 148, 4de Membrum. Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1857 . . . . . 298

Pag.

Gebyret for flere Continuationsforretninger, hvorunder Trediemand søgte at bevise deres Ejendomsret til de hos Reqvisitus beroende Effecter, faaer Citanten (Reqvirenten) ikke godtgjort hos disse. Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1856 . . . . . 301

Alle ved en Vexel foranledigede Omkostninger maa endelig bæres af Acceptanten . . . . . 321

Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Novbr. 1857 . . . . . 322

For Omkostningerne ved en tidligere Udlægsforretnings Tinglæsning gives ikke Udlæg ved Reassumtion af Forretningen . . . . . 389

For Omkostningerne ved Udlevering af tidligere udlagte Effecter er nægtet Reqvirenten Udlæg, fordi han ikke har godtgjort, at Reqvisitus har vægret sig ved paa Anfordring at udlevere dem . . . 427

**Stævning** see Appel, Højesteretsstævning.

**Sundhedstilstand, Svagelighed og Sygdom** see Helbredstilstand.

**Søfart** see Skibsfart.

## Terminus executionis.

Terminus executionis er antaget at udløbe paa den 15de Dag . . 316

### Tilbud.

Trediemands Tilbud om at betale Capital og Rente er ikke antaget at have Retsvirkning, fordi dertil var knyttet Reservationer . . . 179

Et af Reqvisitus under en tidligere Forretning gjort Tilbud er exequeret som et indgaaet Forlig . . . . . 177, 251

Et Tilbud om efter Højesteretsdom at betale et Beløb imod at erholde Actier af en vis Størrelse, medens de omhandlede Actier ikke vare udfærdigede saaledes, er ikke anseet som lovlig gjort, idet der kun tages Hensyn til det samlede Beløb af Actierne . . . . . 368

Fordi Reqvisitus under en Arrestforretning tilbød at betale Hovedstolen (uden Omkostninger), beregnes, ved Sø- og Handelsrettens Dom af 18de Septbr. 1862, Sagens Omkostninger kun efter Omkostningernes Størrelse (under 20 Rbl.) . . . . . 445

### Tinglæsning.

Obligation, hvorefter Reqvisiti Gods er pantsat og dertil hørende Forlig, hindrer ikke Arrest, da de ikke ere tinglæste . . . . . 28

En tinglæst Kjøbecontract, hvorved Reqvisiti Gods er solgt, hindrer ikke Execution efter en tidligere tinglæst Dom . . . . . 51

Pag.
Tinglæsning af en Udlægsforretning er, naar Effecterne forblive i Requisiti Værge, anseet nødvendig for at forhindre en senere Dom-haver i at faae Udlæg . . . . . 56
Efter Forlig er nægtet Udlæg til Præjudice for en tidligere Udlægs-haver, hvis Udlægsforretning ikke er tinglæst . . . . . 61
Tinglæsning af en fremlagt Lejecontract om Meubler er ikke anseet nødvendig for at godtgjøre Udlejerens Ejendomsret . . . . . 80
Antaget at tidligere Udlæg i Effecter, som forblive i Requisiti Værge, ikke behøver at tinglæses for at hindre Trediemand i at lade fore-tage Execution deri . . . . . 157
En af Requisitus, efter Tinglæsningen af et af ham, indgaaet Forlig, foretaget Afhændelse af sine Meubler er antaget at være ugyldig . 352
Udlæg er ved en Reassumtionsforretning ikke givet for Omkostnin-gerne ved den tidligere Forretnings Tinglæsning . . . . . 389
Paa Grund af en af Requisitus med en tidligere Ejer oprettet og tinglæst Lejecontract paa længere Tid, er hans Udsættelse af Lej-ligheden gjort afhængig af Sikkerhedsstillelse . . . . . 395
Et Forlig. er ikke anseet vitieret ved en tidligere Arrest, selv om Re-quirenten havde Kundskab om denne, naar den ikke har været ting-læst før Forligets Indgaaelse . . . . . 398
see herimod Hof- og Stadsrettens Dom af 14de October 1861 . 402
Et i Gjeldsarresten i Kjøberens Nærværelse udstedt Skjøde er antaget at være gyldigt, forbi Arrestforretningen ikke var tinglæst . . . . 413
see herimod Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Decbr. 1861 . . 414
Tinglæsning af en Ægtepagt er ikke anseet tilstrækkelig ligeoverfor Trediemand til at hæve Formuesfællesskabet, naar den ikke er for-synet med kongelig Confirmation . . . . . 429, 451
Forsaavidt derimod Trediemand efter en Ægtepagt havde Med-ejendomsret i Effecterne, er Tinglæsningen anseet tilstrækkelig. Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1865 . . . . . 452
Tinglæsning af en Lejecontract er ikke anseet som Beviis for Ejen-domsretten . . . . . 442
see ogsaa Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1864 . . . . 475
At et Forlig er tinglæst ved en Fallents baværende Værneting er an-seet tilstrækkeligt for derefter at foretage Execution, uagtet Fallit-boet behandles af Skifteretten i en anden Jurisdiction . . . . . 462

**Tractat** see Skibsfart.

**Transport.**

Til Requisiti Benægtelse af en fremlagt Transports eller et Skades-løsbrevs Ægthed og Rigtighed er ikke taget Hensyn . . 101, 132, 265, 268, 392

Pag.

## Udlæg.

I Effecter, der efter det Oplyste antages identiske med tidligere udlagte Effecter er Udlæg nægtet . . . . . 46, 52, 61
Tidligere Udlæg er ikke antaget at være til Hinder for Udlæg efter en senere Dom, fordi det tidligere Udlæg ikke var tinglæst . . . . 56
At Reqvirenten har faaet Udlæg for sit Tilgodehavende hindrer ikke at han faaer yderligere Udlæg efter at have oplyst, at en anden Creditor har tidligere Udlæg i de samme Effecter . . . . . 122
Antaget at Udlæg i Løsøreeffecter, som forblive i Reqvisiti Værge, ikke behøver at tinglæses for at hindre Trediemand i at faae Udlæg deri . . . . . 157
I tidligere for flere Aar siden udlagte Effecter er kun giwet secundairt Udlæg . . . . . 231
I tidligere udlagte Effecter er decreteret Udlæg efter et Forlig baseret paa en ældre tinglæst Panteobligation . . . . . 274
Efter decreteret Udlæg i enkeel i en Kjelder beroende Maskiner og Inventariegjenstande, har Fogden nægtet at overlevere Reqvirenten Noglerne til Kjelderen . . . . . 288
Udlæg decreteres vel i tidligere udlagte Effecter, men disse udleveres ikke den senere Udlægshaver . . . . . 296
Udlæg i Reqvisiti faste Ejendom anses implicite frafaldet ved et senere nedlagt personligt Arrestdecret . . . . . 384
En Udlægshaver anses berettiget til at frafalde sit tidligere Udlæg og lade sig indføre i andre Debitor tilhørende Gjenstande, navnlig naar Overgangen skeer fra Udlæg i fast Ejendom til Udlæg i Løsøre . . . . . 389, 398
En Udlægshaver i en fast Ejendom kan ikke modsætte sig, at denne bliver overdraget en Panthaver til Brugelighed eller fordre Sikkerhed for sin Fordring . . . . . 463

**Udlænding** see Fremmed Ret.

**Udpantning** (see Appel).

Alimentations- og Underholdningsbidrag.

Til en fremlagt Overeenskomst om Renunciation paa Underholdningsbidrag er intet Hensyn taget, fordi Bidrag er betalt efter Documentets Udstedelse . . . . . 162
Intet Hensyn er taget til et af Barnemoderen fremlagt Forlig, hvorefter Reqvisitus skylder hende Penge . . . . . 167
Bidrag som ere betalte forend Øvrighedens Resolution afgaves, anses ikke betalte som Alimentationsbidrag . . . . . 197
Reqvisiti Paastand om, at eje Effecter paa sin separerede Hustrues

Pag.

Bopæl, og at Udlæg deri anlyndes, er forkastet, fordi han ikke har ført Beviis derfor . . . . . 225
Intet Hensyn er taget til at Barnemoderen har modtaget et større Beløb end det skyldige Bidrag, . . . . . 244
eller til en Resolutionen paalegnet Dvittering om, at Bidraget er betalt til Barnets Plejefader . . . . . 282
Intet Hensyn er taget til den Indsigelse, at det til Udpantning approberede Bidrag endnu ikke var forfaldet . . . . . 294
Reqvisitus kan ikke fordre en ny Resolution udstedt af Øvrigheden paa det Sted, hvortil han har begivet sig, naar Udpantningen skal foretages . . . . . 331

Bankhefteelse.

Flere Dvitteringer angaaende samme Termin for Rentebetalinger af en Bankhefteelse, er ikke anseet at være til Hinder for Indbrivelsen af Renten til en senere Termin . . . . . 269
Gjeldscommissionens Dom af 1ste Marts 1855 . . . . . 270
For Renten af en Bankhefteelse er foretaget Udlæg hos Ejeren af en Ejendom, der ansees subsitueret for den, hvorpaa Hefteelsen hviler . 387
Gjeldscommissionens Dom af 6te Mai 1861 . . . . . 388

Skat.

Udpantning foretages i Henhold til Approbationen uden Hensyn til Reqvisiti Indsigelser:
at han som militair Embedsmand er fritaget for at svare Rangskat . . . . . 309, 415
at en fast Ejendom er ansat til for høi Skat . . . . . 357
at en paalignet Næringsskat ikke bør paahvile Reqvisitus, men det Actieselskab der ejer Hotellet, hvori han er Hotelvert, da den er paalignet Hotellet . . . . . 363
at Magistraten „in casu“ ikke skulde være berettiget til at paalægge Reqvisitus de omhandlede Udgifter til en Gades Anlæg . . 411
at Magistraten ikke skulde være berettiget til at paalægge Botanisk Have den afæskede Vandskat . . . . . 419
at Fødsels- og Plejestiftelsen efter Lovgivningen er skattefri . . . 425
at Magistraten efter Lov af 29de Decbr. 1857 § 72 skulde være uberettiget til at forhøje Brændeviinsafgiften for de forløbne to Aar, efter i disse først at have opkrævet den med et mindre Beløb . . 489
at den fremlagte Skattebillet angiver, at den forlangte Skat er paalagt ifølge en kongelig Resolution af 1865, medens Grundloven bestemmer, at nye Skatter ikke kunne paalægges uden ved Lov . . . . . 512

Pag.

En connex Contrafordring, — Godtgjørelse for ledigstaaende Lejlighed — er antaget at kunne afkortes i en Skatterestance . . . . . 460

Requisitus er, uagtet Forskjellen mellem hans Navn og det paa den fremlagte Skattebillet og Restanceliste opførte Navn, antaget at være den, som Skatten paahviler . . . . . 497

I Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1862 udtales, at ingen Indsigelse med Hensyn til Fordringens Rigtighed i Realiteten under en Udpantningsforretning med Virkning kan fremsættes for Fogden . . . . . 425

Højesteret har ved Dom af 30te Octbr. 1861 ophævet en foretagen Udpantningsforretning, men ikke fundet tilstrækkelig Føje til at tilkjende Citanten (Requisitus) den af ham paastaaede Erstatning for Tort og Creditspilde . . . . . 365

**Udsættelse** (see Fremleje, Husleje, Misligholdelse, Opsigelse).

Udsættelse af Localer eller Beboelseslejlighed er bevilget, hvor Requisitus ikke har kunnet godtgjøre nogensomhelst Adkomst til Besiddelsen . . . . . 79, 317, 416, 455

eller til sin Tilstedeværelse . . . . . 277

**Umyndighed** (see Mindreaarig.)

Efter et af en Umyndiggjort inden Criminalretten indgaaet Forlig om Mulct, er, efter Værgens Protest, nægtet at foretage Udlæg . 493

**Underholdningsbidrag** see Udpantning.

**Underholdnings- og Varetægtspenge.**

Underholdningspenge antages at være betimelig erlagte, naar de ere tilbudne Arrestanten samme Dag, som han arresteres . . . . . 8

Creditors Arving er anseet berettiget til paa Boets Vegne at betale Underholdningspengene . . . . . 101

Creditor er antaget at være berettiget til at betale Underholdningspenge forud for længere Tid . . . . . 259

Formodningen er anseet at være for, at Underholdningspengene erlægges af rette Vedkommende . . . . . 396

Ved Anvendelse af Husarrest blive Underholdningspenge ikke at betale . . . . . 429

**Underretsdom.**

En Underretsdom, der har været indanket for Overretten og der er paakjendt, kan ikke exequeres . . . . . 172

Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Marts 1851 . . . . . 173

Pag.

**Underſkrift.**

Fordi en bekjendt Sagfører har underſkrevet til Vitterlighed, er intet Hensyn taget til Reqviſiti Nægtelſe af at have udſtedt den fremlagte Obligation, uagtet han fremlægger Lægeatteſt for ikke at have kunnet underſkrive med Gyldighed . . . . . 10
Efter at Reqviſitus har erkjendt at have underſkrevet et Gjeldsbeviis, er intet Hensyn taget til hans Indſigelſe om ved Underſkriften at have været syg og beruſet . . . . . 34
eller til at Underſkriften er ham afvunget . . . . . 198
Efter at Reqviſitus har fragaaet ſin Underſkrift paa det fremlagte Gjeldsbeviis, er Arreſt derefter nægtet Fremme . . . . . 36
ſee Gjeldscommiſſionens Dom af 3die April 1843 . . . . . 36
Til Reqviſiti Fragaaelſe af ſin Underſkrift er intet Hensyn taget, men Forretningen er fremmet uden Sikkerhedsſtillelſe . . . . . 96
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1847 er Sagen gjort afhængig af Eed . . . . . 97
Som Følge af Reqviſiti Fragaaelſe af ſin Underſkrift er en Arreſtforretning kun fremmet mod Sikkerhedsſtillelſe . . . . . 239
At Gyldigheden af Reqvirentens Underſkrift paa Reqviſitionen nægtes, hindrer ikke Forretningens Fremme . . . . . 267
Til Trediemands Paaſtand om, at Reqviſitus ikke har underſkrevet en Paategning paa en Lejecontract, er intet Hensyn taget . . . . 106
En Retsbetjents Underſkrift anſees ſom tilſtrækkeligt Beviis for at en Dom er forkyndt for ham . . . . . 185

**Uraadighed** ſee Tinglæsning.

**Varetægtspenge** ſee Underholdningspenge.

**Vejledning.**

Reqvirentens Anker over at Fogdens Aſſiſtent vejledede Reqviſita, ere ikke antagne begrundede . . . . . 143

**Vexel.**

Antaget at der ikke kan foretages Arreſt for en Vexel, der ikke er proteſteret . . . . . 13
En Vexel er antaget at hjemle Reqvirenten Ret til at forlange Arreſt baade paa Perſon og i Gods, om der end er tilſtrækkelig Sikkerhed i Godſet . . . . . 37, 100, 243
Beſtemmelſen i Frd. 18de Mai 1825 § 34 er antaget at være anvendelig paa indenbyes Vexler . . . . . 141

Pag.
stadfæstet ved Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juli 1849 . . 142
For at foretage Arrest efter en af Reqvirenten udstedt Vexel, der efter skriftlig Tilstaaelse skal betales af Reqvisitus, er forlangt Sikkerhedsstillelse, fordi Vexlen ikke er protesteret . . . . . 264
Til den Indsigelse, at Reqvirenten ikke havde opfyldt den ham paahvilende Forpligtelse, der var betinget ved den udstedte Vexel, er intet Hensyn taget ved Arrest efter Vexlen . . . . . 267
Under Arrest efter Vexel er intet Hensyn taget til et fremlagt criminelt Forhør, hvorefter Reqvirenten skal have indrømmet at Vexelfordringen var afgjort . . . . . 285
Udstedelsen af og Endossement paa en Vexel forpligter til Betaling paa det Sted, hvor Vexlen er udstedt eller Endossement givet. Gjesterettens Dom af 15de October 1856 . . . . . 307
Endossenten paa en Vexel er anseet pligtig til at betale uden Hensyn til hans Indsigelser mod Retsgyldigheden af den hos Udstederen foretagne Protest, fordi denne ikke stod under Landets Love . . . . . 308
Arrest er foretaget for en Vexels fulde Paalydende uden Hensyn til, at Reqvirenten har modtaget en anden Vexel til Sikkerhed for endeel af Fordringen . . . . . 308
Vexelretten bevares ved, at en Sagfører paa Trassentens Vegne betaler Vexlen . . . . . 321
Alle ved en Vexel foranledigede Omkostninger maa endelig bæres af Acceptanten . . . . . 321
Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Novbr. 1857 . . . . . 322
Arrest er nægtet efter en som forfalden protesteret Vexel, da den efter sit Indhold endnu ikke var forfalden . . . . . 345
Arrest er nægtet hos Endossenten af en Vexel, fordi den hos Udstederen foretagne Protest er antaget at være ugyldig . . . . . 347
Arrest efter Vexel er foretaget uden Hensyn til Paastand om, at der er foretaget Forandring i dens Datum . . . . . 375
Reqvisiti Paastand om, at have mod Afdrag kjøbt en fremlagt Vexel, hindrer ikke Arrest efter Vexlen . . . . . 392
Vexler antages ikke at kunne henføres under en generel Pantsætning . . . . . 455
En foreviist skriftlig Tilstaaelse for at en Vexel skal fornyes, hindrer ikke Arrest efter Vexlen . . . . . 449
Reqvisiti Protest mod Rigtigheden og Ægtheden af et Endossement, hindrer ikke Arrest efter Vexlen . . . . . 470
En af Reqvirenten udstedt Declaration om, at Reqvisiti Panteobligation skal tjene til Sikkerhed for leverede Varer efter Vexel, hindrer ikke Arrest efter en saadan Vexel . . . . . 492

Pag.

**Vicepolitidirecteur** see Politiet.

**Vinduer.**

Apparater, der have den væsentlige Egenskab tilfælles med Vinduer, at skaffe Lysning, maa rettelig ansees benævnte som saadanne, og kunne derfor ikke anbringes ud til Naboens Gaard. Hof- og Stadsrettens Dom af 17de October 1842 . . . . . 33

**Vitterlighedsvidner.**

Paa Grund af en Sagførers Underskrift til Vitterlighed er et Forbud fremmet efter en Obligation, uagtet Requisitus nægter at have udstedt den og fremlægger Bevis for ikke at have kunnet underskrive den med Gyldighed . . . . . 10

**Voldsbøder.**

Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juni 1842 er idømt Voldsbøder for at have foragtet et af Kongens Foged nedlagt Forbud . 21

## Ægteskab.

Separation.

Separation hindrer ikke Udlæg i Hustruens Effecter for Mandens Gjeld ifølge Forlig eller Dom, der støtte sig paa en Panteobligation, der er ældre end Separationen . . . . . 52, 224, 295

En separeret Hustrue antages at kunne uden sin beskikkede Laugværges Samtykke forpligte sig ved udstedt Vexel . . . . . 252

Ægtepagt.

En tinglæst Ægtepagt, ifølge hvilken Formuesfællesskabet er hævet, hindrer ikke Udlæg eller Arrest i Hustruens Gods, naar den ikke er forsynet med kongelig Confirmation . . . . . 429, 451

## Øvrighed.

Havneadministrationen i Kjøbenhavn er antaget at have Myndighed til som Øvrighed at forlange Udpantning foretaget . . . . . 150
see derimod Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Januar 1851 . . 151
Højesteretsdom af 22de Decbr. 1851 . . . . . 152

Approbation af Overøvrigheden er forlangt for at foretage Execution efter en til Creditforeningen udstedt Panteobligation . . . . . 255
see herimod Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1854 . . 255

Pag.
Øvrighedens Approbation er ikke nødvendig for at inddrive Mulcter efter Politiets Resolutioner . . . . . 282
Naar Nogen, der ved en Øvrigheds Resolution er tilpligtet at betale Underholdningsbidrag, fraflytter sit tidligere Opholdssted, er en ny Resolution af Øvrigheden paa det Sted, hvor han tager Ophold, ikke anseet fornøden for at inddrive Bidraget . . . . . 331
Ved Hof- og Stadsrettens Dom af 7de November 1859 er antaget, at Beregningen af Bygningsafgift ligger indenfor Grændsen af Øvrighedens Myndighed . . . . . 358